

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN ROSE

Good cops.
Bad cops.
Only one will win.

QUARTER TO MIDNIGHT

"Fierce suspense and compelling
romance...pure alchemy!"

—*New York Times* bestselling
author JAYNE ANN KRENTZ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAREN ROSE'UN
BAŞLIKLARI

KİRLİ SIRLAR
(enovella)

Baltimore Romanları

SEN BANA AITSIN,
SÖYLEYECEK KİMSE
KALMADI.
BENİ ÖZLEDİN Mİ?
KIRIK SESSİZLİK
(enovella)
ARKANIZI KOLLAYIN
DOLAPTAKI CANAVARIN
ÖLÜMÜ YETERLİ DEĞİL

Cincinnati Romanları

KARANLIKTA TEK BAŞINA
DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA
YAKIN
HER KARANLIK KÖŞE
KARANLIĞIN KENARI
KARANLIĞIN İÇİNDE

Sacramento
Romanları

ÜZGÜN OLDUĞUNU
SÖYLE, BİR DAHA
SÖYLEME.
VEDA EDİN

New Orleans
Romanları

GECE YARISINA ÇEYREK
KALA

QUARTER K Ñ1I0NIGHT

IDA R EN RO
SE

*Ber h leŕ
Ne w Yo r l*

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2022 by Karen Rose Books, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Rose, Karen, 1964- yazar.

Başlık: Gece yarısına çeyrek kala / Karen Rose.

Açıklama: New York: Berkley, [2022]

Tanımlayıcılar: LCCN 2021059086 (basılı) | LCCN 2021059087 (e-kitap) | ISBN 9780593336298 (ciltli) | ISBN 9780593336311 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3618.O7844 Q83 2022 (baskı) | LCC PS3618.O7844 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23 LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2021059086> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2021059087> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Adam Auerbach

Kapak fotoğrafı Mark Owen/Arcangel tarafından çekilmiştir; balkonlu bina fotoğrafı Denis Tangney Jr/Getty Images tarafından çekilmiştir

Kitap tasarımı Alison Cnockaert tarafından yapılmış, e-kitap için Maggie Hunt tarafından uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140577848_c0_r0

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)
[Karen Rose'un](#)
[Başlıkları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)

[Önsöz](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Sevgili Sarah'ıma. Seninle çok gurur duyuyorum.

Ve her zamanki gibi
Martin'e.

Kırk yıl boyunca benim en iyi arkadaşım oldun.

PROLOGUE

Lafourche Parish, Louisiana
12 HAZİRAN PAZAR, SAAT 10:15

O HAYIR. Hayır, hayır, hayır." Rocky Hebert ölümün kokusunu alıyordu, doktorun odasına yaklaştığında pis koku ona sertçe çarptı.

mutfak kapısı. Çürüyen bir cesedin kokusuna yabancı değildi, kariyeri boyunca birçok kez karşılaşmıştı. Ama bu farklıydı.

Bu daha önemli değildi, çünkü tüm ölümler önemliydi. Şey, hepsi değil, buna izin verdi. Ölümlerin çoğu kaderlerini hak ediyordu. Ama doktor onlardan biri değildi.

Doktora canlı ve iyi bir şekilde ihtiyacı vardı.

Ve ona bir şeyler söyleyebiliyordu. Önemli şeyler.

Belki de ölü adam doktor değildir, diye düşündü. Ama bunun aptalca bir umut olduğunu biliyordu. Doktor yalnız yaşıyordu ve kimse iyi bir nedeni olmadan bu kadar uzağa gitmezdi.

Belki de doğal sebeplerden ölmüştür. Belki de kötü bir şey değildi. Belki ikisi de şanssızdı, o ve doktor.

Rocky giderek artan bir dehşet duygusuyla kapı koluna baktı. Kilit çizilmişti, sanki biri zorla girmiş gibiydi. O

cebinden tek kullanımlık bir eldiven çıkardı ve kapı tokmağını çevirdi, kapı kolayca açıldığında şaşırmadı.

Bu bir tuzak. Arkanı dön ve git. Ama yapmadı. Yapamadı. Çok yaklaşmıştı. Bunun doktor mu yoksa-

Tuttuğu nefesi bıraktı, pis koku tüm gücüyle üzerine çöktüğünde refleks olarak bir nefes daha çekti. Lanet olası cehennem. Gözleri yanıyor, midesi isyan ediyordu. Siktir, siktir, siktir.

Doktordu, tamam. Ya da öyleydi. Adamın boğazı kesilmişti ve-

Sertçe yutkundu ve bir adım geri çekilerek dehşet verici manzaradan uzaklaştı.

Adamın boğazı kesilmiş, bağırsakları deşilmişti. Kan ve bağırsaklar vardı ve-

Etrafında dönen Rocky, doktorun gül ağaçlarına kustu. Lanet olsun. Çok geç kalmıştı.

Adamın açık yaralarını kaplayan sinekler bir gösterge ise, en az bir gün geç kalınmıştı.

Gül ağacının üzerinde asılı kaldı, olduğu yerde donup kaldı, vücudu titremeye devam ederken elleri dizlerinin üzerindeydi. Polisi aramalıyım. Ama burada değil. Ve kesinlikle kendi telefonumdan değil.

Neyse ki bir yakıcısı vardı; son iki haftadır doktorla iletişim kurmak için kullandığı ve adamı kendisiyle görüşmesi için cesaretlendirip yalvardığı yakıcının aynısı.

Eve giderken durur ve telefon ederdi. Adam kendi mutfağında çürümeye terk edilmekten daha iyisini hak ediyordu.

Tekrar tükürdü, sert bir içki içmeyi diledi. Sonunda ayılmamış olmayı diledi.

Keşke birçok şeyi farklı yapsaydım.

Sessiz bir iniltiyle doğruldu ve zavallı doktorla aynı sona uğramak üzere olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Etrafta kimse yoktu, tek ses doktorun evinin arkasındaki küçük bataklık kanalında vıraklayan kurbağaların sesiydi.

O suda kurbağadan fazlası vardı. Bataklığa bu kadar yakın timsahların olması muhtemeldi.

Rocky adamın katilinin neden onu suyun kenarına sürükleyip suya atmadığını merak etti. Ve sonra tekrar dondu çünkü nedenini biliyordu.

Onu bulmam gerekiyordu. Geleceğimi biliyorlardı.

Ama "onların" kim olduğunu bilmiyordu. On beş yıldan fazla bir süredir "onları" arıyordu.

Çok yaklaşmıştım.

Yoksa yaklaşmış
mıydım?

Bu noktada, "onlar" muhtemelen sadece onunla oynuyorlardı. Kediler bir fareyle alay ediyor.

Rocky silahını kılıfından çıkardı. "Ben lanet bir fare değilim," diye mırıldanarak doktorun arka bahçesindeki kulübeye doğru dengesiz adımlarla ilerledi. Paslı kulübeye ulaşmadan vurulmayı bekliyordu. Yarıyı arkadan saldırıya uğramayı, boğazında bir bıçak ısırığı hissetmeyi bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı ve kulübenin kapısını olaysız bir şekilde açtı, içeriye baktı ve umduğu şeyi bulduğunda küçük bir rahatlama dalgası hissetti.

Çamaşır suyu, sürahinin yarıyı doluydu. Sürahiyi aldı ve içindekileri gül ağacının üzerine dökerek kusmuğundaki DNA'ları işe yaramaz hale getirdi.

Sonra eski Ford kamyonetine yürüdü, sürahiyi kasaya attı, bagaj kapağını kapattı ve direksiyonun arkasına geçti. Gölgede gizlenen kimseyi görmemişti. Bu orada kimsenin olmadığı anlamına gelmiyordu, ama o bir hissi vardı ki eğer

Orada biri olsaydı, onları merak edecek kadar hayatta olmazdı.

Yarım saat boyunca arabayı sürdü ve kendi evine yakın bir noktaya geldiğinde kenara çekti. Kamyonun torpido gözünden ocağı alarak 911'i aradı, adamın öldüğünü bildirdi ve ismini vermeyi reddederek telefonu kapattı.

Beş dakika daha yol aldıktan sonra kamyonu bir köprüde yavaşlattı, camı indirdi ve brülörü nehre attı. Kimse onu bulamazdı. Otuz beş yılı aşkın polislik hayatı ona en iyi numaraları öğretmişti.

Gabriel'i düşünerek tereddüt etti. Oğlu çalışıyor, en sevdiği şeyi yapıyor olacaktı. Rocky onu önceki hafta sonu gördüğü için mutluydu, ayrıldıklarında ona sıkıca sarıldığı için mutluydu. Gabe'e onu sevdiğini söylediği için mutluydu. Çünkü bunu son kez yapacağına dair korkunç bir his vardı içinde.

Her ne kadar fare olmak istemese de, kedi güçlüydü, erişimi uzun, pençeleri keskindi. En azından Gabe'in peşinden gitmeyeceklerdi. En azından bu kısmı doğru yapmıştı.

Gabe bunların hiçbirini bilmiyordu. Hiç bilmedi. Oğlu ona "Polisi ara baba!" derdi. Çünkü Gabe hâlâ polislerin iyi adamlar olduğunu düşünüyordu.

Belki de ona gerçeği söylemeliydim. Belki de onu uyarmalıyım.

Belki de onu şimdi uyarmalıyım.

Hayır. Gabe'i karanlıkta tutarak doğru şeyi yapmıştı

Rocky arabayı sürmeye devam ederken düşünceleri karmakarışıkta. Genç ve kaygısız yeni evlilerken Lili'yi eşiğinden içeri taşıdığı, oğullarını iyi bir adam olarak yetiştirdikleri evi, kendi evini atlamak için yarı cazip geliyordu. Devam etmek istiyordu, kaçmak istiyordu.

Ama nereye? Saklanabileceği bir yer yoktu.

Nasıl bir hayattı ki bu?

Ama Gabriel. . .

Rocky' göğsü oğlunu bir daha göremeyeceği düşüncesiyle ağrıyordu. Başladığı işi bitirememek.

Of değil almak adalet için ve gerçek kurban
. bu kabus.

Sonunda kaçınılmaz olanla yüzleşmeye karar verdi, çünkü kaçmak onun kişiliği değildi.

Metairie, Louisiana
12 HAZİRAN PAZAR, 1145

Arabasını garaj yoluna çeken Rocky, evine bakıp mutfak zemininde ölü yatan doktoru düşündü.

Gabe'in beni bu şekilde bulmasına izin verme. Lütfen.

Elleri titreyerek cep telefonuna uzandı, film rulosuna dokundu ve son fotoğrafa baktı. O ve Gabe geçen hafta sonu, fotoğraf için omuz omuza durmuşlardı. İkisi de gülümsüyordu.

Oğlunun yüzünde bir parmak ucunu gezdirdi. Herkes Gabe'in ona benzediğini söylüyordu ama tek görebildiği Lili'nin ona gülümseyen gözleriydi. Oğullarıyla gurur duyardı. Çok gurur duyardı. Ve en kötüsü olursa, onu tekrar görecekti.

Bu düşünce kalbini yerinden oynattı. Onu çok özlemişti ve çok yorgundu. Kendisi de tedaviye başlayana kadar onun kemoterapi yüzünden nasıl bir cehennemden geçtiğini hiç anlamamıştı.

Lanet olası kanser. Zamanının tükenmekte olduğunu bilmek onu asla almayacağı riskleri almaya itmişti.

Aksi takdirde. Onunla buluşması için doktora baskı yaptı ve şimdi doktor öldü.

Bu benim hatam. Mantıken, asıl hatanın katilin ya da katillerin omuzlarında olduğunu biliyordu. Muhtemelen o hidranın birden fazla başı vardı. Ama meseleyi bastırmış, zavallı doktoru ifşa etmekle tehdit etmişti. Ona başka seçenek bırakmamıştı. Daha dikkatli olmalıydı.

Yapmamış olduğu pek çok şeyi yapmış olmalıydı.

Ya "onlar" onun peşine düşerse? Şaka onlardaydı. Doktor onun son umuduydu. Artık "onların" kim olduğunu asla öğrenemeyecekti. Zamanı yoktu.

Ama biraz savaşıacaktı. Gabe için.

Film rulosunu kapattı ve bir metin penceresi açtı. Gabe'e.

Ne olur ne olmaz.

Umarım iyi bir gece geçiriyorsundur, mon ange, diye yazdı. **Seni seviyorum, oğlum.**

Eğer en kötüsü olursa, Gabe bir yolunu bulurdu. Oğlu zekiydi. Umarım benden daha zekidir.

Rocky her yere yanında götürmeye başladığı küçük deri çantasını cebinden çıkardı. İçindekileri avucunun içine boşalttı; bir ataç ve kullanılmamış bir SIM kart. Ellерinin sabit durmasını isteyerek SIM kartı telefonundan çıkardı ve fabrika ayarlarına sıfırlayarak telefonun dahili belleğinde kayıtlı her şeyi sildi.

Sonra yeni SIM kartı telefonuna taktı ve eskisini ayaklarının dibindeki paspasın altına attı.

Her ihtimale karşı. Eğer sabahı kadar yaşarsa, kartı alıp yerine koyacak, sonra da telefonunun hafızasını buluttan geri yükleyecekti. Eğer sabahı görecektik kadar yaşayamazsa, onların işini kolaylaştırmayacaktı. "Onlar" her kimse.

Kendini kamyonetinden sürükleyerek, kendi ön kapısına gelene kadar bir ayağını diğerinin önüne attı. O

anahtarı kilide soktu, içeri adımını attı ve soğuk metal şakağına bastırmadan önce havlayan bir köpeğin olmadığını fark etmek için tek bir anı vardı.

Kaçmalıydı. Ama saklanabileceği hiçbir yer yoktu ve bunu yapmak istemediğini fark etti.

Tek pişmanlığı Gabe'in onu bulacak olmasıydı.

Gabe onun yasını tutacaktı.

Ama Gabe kendini toplar ve devam ederdi, çünkü oğlu güçlüydü.

"Köpeğim nerede?" Rocky sessizce sordu. Köpeğinin vücudundaki tek bir tüye bile zarar vermiş olsalardı ...

Haydut sessiz kalarak onu itti. Rocky öne doğru tökezledi. "Nereye?"

"Mutfaktayım," diye seslendi başka bir ses. "Onu bana getirin."

Rocky içinden bir kahkaha yükseldiğini hissetti. Histerik bir kahkaha gibi gelmişti. Bu da anlaşılabilir bir şeydi. Mutfak, doktoru öldürdükleri yerdı. "Elbette." Kendince karanlık bir şiirselliği vardı.

Hızlı adımlarla ilerledi ve Lili'nin çok sevdiği sallanan sandalyeyi kıl payı kaçırdı. Elini pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirdi. Yakında, mon petit chou. Yakında.

Mutfağa ulaştığında gözleri alışmıştı ve masanın diğer ucunda, kendi oturduğu yerin tam karşısında, Lili'nin sandalyesinde oturan adamı görünce aniden durdu.

Histerik kahkahaların yerini öfke aldı. Çünkü adamı tanımıştı. Onunla hiç şahsen tanışmamıştı ama yine de tanıdı.

"Kalk sandalyesinden," diye homurdandı Rocky, söylediği sözlerle kendini şaşırtarak. Söyleyebileceği o kadar çok şey vardı ki. Söylemesi gereken.

Adam sadece kaşlarını kaldırdı, siyah üzerine gümüş işlemeliydi. Pahalı görünüyordu. Bir film yıldızına benziyordu.

Sıkılmış görünüyordu.

Rocky, yaptığı her şey için o piçin kalbini sökmek istiyordu. Mahvettiği hayatlar için.

Lili'nin mutfak sandalyesine saygısızlık ettiğin için.

"Neden buradasın?" Rocky talep etti.

"Çünkü dansımızın sonuna geldik," dedi adam. "Ve bunun doğru yapıldığından emin olmam gerekiyordu. Sonunda. Beni dinlemeliydin, Rocky. Yıllar önce geri çekilmeliydin."

"Ben yaptım."

"Ve sonra yapmadın." Adam tırnaklarını inceledi, sonra bakışlarını Rocky'ninkilere kaldırdı. "Otur."

Hemen itaat etmediğinde arkasındaki haydut silahı şakağına dayadı. "Onu duydun, Hebert. Otur lan yerine."

Tetikçinin sesini tanıması sürpriz olmalıydı ama değildi. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Oturmak istemiyordu. Ayakta ölecekti.

Arkasından gelen hüzünlü bir iç çekiş üçüncü bir adamın varlığını işaret ediyordu. "Bırakmalıydın, Rocky. Lütfen otur. Böylesi senin için daha kolay olacak."

Rocky gerildi. Bu sesi o da tanıyordu. Ama bu olamazdı. Öyle olması dışında. "Hayır," diye fısıldadı, ihanetin ağırlığı taşıyamayacağı kadar ağırdı.

Sandalyesine çöktü ve Lili'yle birlikte geçirdikleri yıllar boyunca bu masanın etrafında paylaştıkları tüm güzel zamanları hatırlamaya çalıştı. Tüm doğum günlerini, tatilleri, yıldönümlerini. Son yemeğini.

Bu ihanetten başka her şey.

Rocky silahının kılıfından çıkarıldığının ve ulaşamayacağı bir yerde masanın üzerine bırakıldığının farkında bile değildi. O anda

Tabancanın namlusu adamın şakağında kayboldu ve adam burnunu kavrayıp sıkarak başını geriye itti.

Rocky mücadele etti ama onu hareketsiz tutan güçlü elin dengi değildi. Bir bardak dudaklarına bastırıldığında direnmeye çalıştı, ağzını kapalı tutmaya çalıştı, bir damlanın bile içeri girmesine izin vermemeye çalıştı. Ama sonunda nefes almak zorunda kaldı ve sıvı ağzını, boğazını yaktı. Ta aşağılara kadar.

Üç yıldır içki içmemiştir ve tadının eski bir dost gibi olması onu utandırdı.

Masa sallanmaya başladı, Lili'nin sandalyesindeki adamın yüzü bulanıklaştı.

Bu bardakta içkiden fazlası olmalı.

Son düşüncesi, Gabe'in sözünü tutmadığını düşüneceğiydi. Ayıklığını bozduğunu. Özür dilerim, evlat. Çok üzgünüm.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 9:05

WELL, KEDİNİN BİR SAAT GETİRDİĞİ ŞEYE BAKAR MISIN?" Molly Sutton oturduğu yerden

Joy'un masasının kenarına tünemişti. Eski bir masaydı, biraz hırpalanmıştı ama güzelce oyulmuştu. Broussard's Private Investigations, LLC'nin lobisindeki art deco dekora uyuyordu.

Patronu Burke Broussard güzel şeyleri severdi ve New Orleans'a bayılırdı. Quarter'ın kenarındaki ofisleri banliyödeki eşdeğer bir yerden çok daha pahalıydı ama Burke sadece yaya trafiği için bile buna değeceğine yemin ediyordu. Kartvizitlerinde son derece ağırbaşlı bir yazıyla belirttikleri gibi "Son Derece Nitelikli ve Sağduyulu Özel Dedektifler" arayan varlıklı müşterilerden oluşan tam listeleri onu haklı çıkarıyordu.

Joy Thomas kaşlarını çatarak elektrikli tekerlekli sandalyesini masanın arkasına doğru rahatça sürdü. "Sen kapa çeneni. O kadar geç kalmadım."

Molly güldü. "Her zaman sekizde buradasın ve bunu biliyorsun. Ayrıca, sana kahve getiren kişiyle böyle mi konuşulur?" bir fincan uzattı.

Kahvehane, Joy'un sevdiği şekilde hazırlanmıştı. "Bu sabah biraz sert olacağını düşündüm, o yüzden hazırlıklı geldim."

Joy ikram edilen fincana baktı, sonra isteksiz bir teşekkürle başını sallayarak aldı. "Bu sabah kendimi ısınmış gibi hissetmemin sebebinin sen olduğunu düşünürsek, bana kahve getirmeliydin."

Molly gülümsemesini gizleyemeyerek kaşlarını kaldırdı. "Sebep ben miyim? Burnunuzu tutup boğazınızdan aşağı üç kasırga döktüğümü hatırlamıyorum Bayan Thomas." Üç parmağını havaya kaldırdı. "Üç kasırga, Joy. Üç." Başını eğdi. "Üç parmak görüyor musun? Yoksa altı mı?"

Joy ona ters ters . "Ben sadece bir tane görüyorum."

Molly bir kahkaha daha attı. Ellili yaşlarının ortasındaki Joy çok asil, çok ... matruşka ve düzgün görünüyordu. Saçının bir teli bile yerinde değildi, her zaman ikindi çayına giden bir kadın gibi giyinirdi, boğazında her zaman bir dizi inci bulunurdu. Eksik olan tek şey dirsek hizasında eldivenlerdi ve Molly, Joy'un da bir çift eldiveni olduğuna bahse girerdi.

Joy ilk bakışta ilkel ve zayıf görünebilirdi, ancak kadın gücün kişileşmiş haliydi. NOPD'de dedektif rütbesine ulaşan ilk Siyah kadınlardan biri olan Joy'un kariyeri, görev sırasında yaralandıktan sonra sona ermişti. Kendini yeniden keşfederek, CPA lisansını almış, böylece kendini ve dört çocuğunu - o zamanlar ergen, şimdi harika yetişkinler - geçindirebilmişti.

Ofis müdürlerinden, muhasebecilerinden daha fazlasıydı. Aynı zamanda bir anne gibiydi.

Kendi annesini kaybetmiş olan Molly, Joy'un anneliğini minnetle kabul etti.

"Neden mutsuz olmadığını bilmiyorum," diye homurdandı Joy, ama kahvenin ilk yudumuyla ifadesi yumuşadı. "Mm. Hâlâ sıcak." Gözlerini kısmıştı. "Seni velet. Sen de geç kaldın."

Molly umursamaz bir tavırla sırtıttı. Burke oldukça gevşek bir gemi işletiyordu ve hepsi de davalara saatlerce çalışıyorlardı. "Suçluyum."

Joy gözlerini kapatarak bir yudum daha aldı. "Bu iyi bir şey. Diğer kahve dükkânındaki o yanmış şeylerden değil."

"Asla," dedi Molly ciddiyetle. "Ve hepinizin kışını sağ salim eve götüren şoför olduğum için de mutsuz değilim. Bir şey değil, kadın."

Joy ani hareket karşısında irkilerek başını salladı. Bilgisayarını açtı ve kaşlarını çatarak tekerlekli sandalyesine geri oturdu. "Neden şoförün sen olduğunu hiç anlayamadım. Ne de olsa senin doğum günündü. Üç kasırga içen sen olmalıydın."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokan Molly omuz silkti. "Chelsea çok fazla baskı altındaydı. Biraz gevšemeye ihtiyacı vardı. Özellikle de bebek bakıcısı olduğu için. Bu arada Louisa'ya Harper'la kaldığı için teşekkür ettiğini söyle. Çok nazikti."

Joy'un kızı Louisa yüksek lisans öğrencisiydi ve arkadaşlarıyla parti yapıyor ama Molly'nin sekiz yaşındaki yeğeniyle oturmayı kabul etmişti. Harper son birkaç yıldır çok fazla travma yaşamıştı. Molly ve kız kardeşi Chelsea onunla kalması için kimseye güvenmiyorlardı.

Joy gururla gülümsedi. "O iyi biri, LouLou'm. Onun için eve gönderdiğin akşam yemeği için teşekkür etti. Choux'nun karides ve irmiğini beklemiyordu."

"Ona ödeme yapmama izin vermediği için en azından bunu yapabilirdim." Molly doğum gününü Quarter'daki en sevdiği restoran olan Le Petit Choux'da kutlamıştı. Yemekleri harika olsa da, burası daha çok

tatlılar, choux böreği de dahil. Ve tabii ki baş şefi için.

Joy masanın üzerinden sinsî bir gülümseme gönderdi. "O şefin gözlerinin içine bakmayı tercih ederdi."

Molly yanakları kızarak kıkırdadı. "Çünkü LouLou aptal değil."

Bir yıl önce Food Network yarışmasını kazanarak New Orleans'ın en yeni ünlüsü olan restoranın şefi ve ortak sahibi için gözlerini açık tutmadığını söylerse yalan söylemiş olur. Yarışmayı kazanması, turistleri ve yerli halkı Choux'ya çekmiş ve bunların en az yarısı Şef Hebert'i görebilmek için sıraya girmişti.

Yaklaşık bir metre boyundaki Gabriel Hebert -New Orleans usulü "Ayı" diye telaffuz edilirdi- çok yakışıklıydı. Kare çenesi, seksi sırtışı ve her zaman mevcut olan nemde gevşekçe kıvrılan koyu kırmızı saçları tüm kutularını işaretledi. Omuzlarının şef ceketini nasıl doldurduğundan bahsetmiyorum bile. Üniformasını tamamlayan siyah pantolonun içinde poposu da çok hoş görünüyordu.

Herhangi bir ilişki arayışında olmasa da, Choux'nun baş aşçısına hayran olma fırsatını asla kaçırmazdı. Dün gece tek mumu yanan çökmekte olan çikolatalı pastasını bizzat kendisi servis etmiş, kız kardeşi ve arkadaşları doğum günü şarkısını söylerken omzunda durmuş ve ilk dilimi onun için kesmişti.

Son üç yıldır her doğum gününde yaptığı gibi.

Doğum günlerinde herkese yaptığı gibi.

Yani özel bir şey değildi ama Molly'nin yanakları yine de lanet olası bir mumdanda daha sıcak yanmıştı. Bu gerçek kız kardeşinin dikkatinden kaçmamıştı. Körkütük sarhoş olsa bile, Chelsea'nin böyle şeyler için kartal gibi bir gözü vardı ve

Herkesi bıraktıktan sonra nihayet arabada yalnız kaldıklarında onu acımasızca dövdü. Neyse ki Chelsea uykulu bir sarhoştı ve Molly arabayı binalarının zemin katındaki garaja park ettiğinde horluyordu.

"Kızım kesinlikle aptal değil. O adama bakmak benim de hoşuma gidiyor," dedi Joy, sonra ekranına baktı ve gözleri büyüdü. "Aman Tanrım."

Molly öne doğru eğilerek Joy'un ekranına bakmaya çalıştı. "Aman Tanrım, ne oldu?"

Joy faresine dokunarak pencereyi küçülttü. "Üzerinde 'Bilmeniz gerekiyor yazıyor,' dedi ciddi bir şekilde. "Ayrıca, bu sabah bir randevun yok muydu?"

Molly "bilmem gerek "e saygı duydu. Zorlamadı. "Keşke bir randevum olsaydı. Geçen haftaki davayı kapattıktan sonra bir yığın evrak işim var. Ve bence kimse doğum gününden sonraki Pazartesi günü evrak işleriyle uğraşmak zorunda kalmamalı."

"Kimsenin doğum gününden önceki Cuma günü evrak işi yapmak zorunda kalmaması gerektiğini de söylemişsiniz," dedi bir erkek sesi kuru bir sesle. "Ya da önceki Perşembe. Ya da Çarşamba gününden önce."

Molly başını kaldırdığında patronunun ofisinin kapısında dikildiğini gördü. Burke Broussard kırklı yaşlarının ortasında ve şakaklarındaki birkaç gümüş rengi saç dışında, on yıl önce Deniz Kuvvetleri'nde onun amiri olduğundan beri hiç değişmemişti. "Günaydın Burke. Sana kahve de getirdim." Fincanı havaya kaldırdı.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi hararetle. "Altıdan beri buradayım."

Molly çoğunlukla sahte bir korku içinde ürperdi. "Neden?" Deniz Piyadeleri'ndeki son görevini tamamladığında güneşle birlikte doğmayı geride bırakmıştı. Ancak Burke'ün sabahlarla bir aşk-nefret ilişkisi vardı. Onlardan nefret ettiğini söylerdi,

Ama o daha erken ve daha erken gelmeye devam etti. Adam aptalın tekiydi.

O oldu Ayrıcaakıllı olarak Cehennem, güdümlü için Başarılı, şefkatli ve cömert. Ama bir sabah aptalıydı. "Ofisime gel," dedi. "Yeni bir müşterim var. buluşmalıyız."

Joy'un gözleri daha da ve Molly'nin Burke'ün ofisine girişini utanmadan izleyebilmek için tekerlekli sandalyesine manevra yaptırdı.

Ve Molly nedenini hemen anladı.

Burke'ün konferans masasındaki sandalyede oturan kişi, olağanüstü Choux şefi Gabriel Hebert'ten başkası değildi. Yorgun, gergin ve çok mutsuz görünüyordu.

Bir gece önce bu kadar mutsuz olup olmadığını merak etti. Yorgun görünüyordu ama bu kadar mutsuz değildi. Elbette, dünyanın görmesini istedikleri yüzü takınabilen insanlardan biri olabilirdi.

"Molly, bu Bay Hebert. Gabe, bu Bayan Sutton. Onu senin davana atayacağım."

Molly'nin kaşları havaya kalktı. Ne oldu?

Gabe'in kaşları da havaya kalktı, sonra da hoşnutsuz bir kaş çatmayla birbirine çarptı. "Ne? Beni bırakıyor musun?" Ayağa kalktı. "Ne oluyor Burke?"

İki adam karşı karşıya geldi ve fiziksel olarak daha farklı görünemezlerdi. Burke'ün teni zeytin tonlarındaydı, derin bronzluğu boş zamanlarında yaptığı yol bisikletçiliğinin bir kanıtıydı. Gabe o kadar hafif bronzlaşmıştı ki kız ona hâlâ solgun diyebilirdi. Ve pek çok kıvılcık saçlı gibi onun da burnunun üzerinde bir tutam çil vardı.

Her zaman parmak uçlarıyla o çillerin izini sürmek istemişti. Başka nerede olduğunu merak etmişti.

Her iki adam da uzun boyluydu ama Burke'ün vücudu iri, Gabe'inki ise zayıftı. Molly, Gabe'i hareket ederken seyretmeye bayılırdı. Ne zaman o

restoranının mutfağında yemek pişirirken, koreografisi yapılmış bir dansı izlemek gibiydi.

Sadece aksanları birbirine benziyordu; her ikisi de New Orleans'ın o yumuşak ses tonuyla konuşuyordu ve sanki sıcak yaz gecelerinde havada caz müziği varmış gibi geliyordu. Burke'ün sesi hiç ürpermemişken, Gabe'in sesinin onu ürpertmesi dışında.

Adamın ne kadar kızgın görüldüğü düşünülürken muhtemelen hiç titrememesi gerekirdi ama vücudu nasıl tepki verdiğine engel olamadı. Dava et beni.

Burke oturması için ona el salladı. "Çok yakınım, Gabe. Baban benim için de önemliydi. O benim ortağımdı. Ben onun arkasını kolladım, o da benim. Teşkilattayken başıma ne gelirse gelsin, babanın yanımda olacağını biliyordum ve öyle de oldu. Açık fikirli olabilir miydim bilmiyorum."

Gabe , kaşları neredeyse tehlikeli bir hal alarak derinleşti. "Neye açık?" diye sordu, her sözcüğünden öfke ve uyarı damlıyordu.

"Gerçek," dedi Burke basitçe. "Her ne olursa olsun. Molly benim sağ kolum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacaktır. Şimdi lütfen oturun. Eğer onunla konuştuktan sonra başka birini istersen, bunu . Merak etmeyin. Davanız için kimi seçerseniz seçin, onun sağduyusuna güvenebilirsiniz."

Gabe sert bir nefes verdi. "Tamam." Oturdu, sonra bakışlarını hâlâ kapı aralığında duran ve kılını bile kıpırdatmayan Molly'ye çevirdi. Bir kez daha baktı. "Biliyor muyum ..." Sözüne yarıda kesti. "Evet. Dün gece. Mutlu yıllar, Bayan Sutton."

Burke ikisinin arasına baktı, yüz ifadesi aniden mutsuzlaşmıştı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Gabe.

"Hayır," dedi Molly aynı anda. "Onun restoranına birkaç kez gittim, hepsi bu. Kızlar dün gece doğum günüm için beni oraya götürdüler. Sana biraz pasta getirdim," diye ekledi beceriksizce. "Dinlenme odasındaki buzdolabında."

"Teşekkür ederim, Molly." Rahatladığı her halinden belli olan Burke masadaki boş sandalyelerden birini işaret etti. "Bize katılın. Eminim anlamışsınızdır, bu dava son derece ihtiyatlı olmayı gerektiriyor."

Molly başını salladı. "Anlıyorum. Bay Hebert, eğer benim uygun olmadığımı karar verirsiniz, size kırılmayacağım. Ama benimle çalışmayı seçerseniz, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Gabe'in omuzları çöktü, yorgunluğu açıkça görülüyordu. "Buna minnettarım." Sertçe yutkundu. "Babamı kimin öldürdüğünü bulmam gerekiyor."

Molly Burke'e baktı. "Polis bu işe karıştı mı?" Gabe acı acı güldü. "Büyük olasılıkla, evet."

Burke içini çekti. "Demek istediği, kolluk kuvvetlerinden birinin suç ortağı olabileceği. Ya da sorumlu."

Molly arkasına yaslandı ve şaşırmış olmayı diledi. "Tamam o zaman. Ben alayım."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 9:25

Molly Sutton ... Gabe onu nasıl tarif edeceğinden tam olarak emin değildi. Sakin. Dağınık değildi. Odadaki zaten buğulu havaya rağmen kırışmamış ve gevrekli. Temmuz sonunda ceket giymesine rağmen, Tanrı aşkına. Bir gece önce ve Choux'ya her girişinde aynı şekilde davranmıştı.

Ve evet, fark etmişti. Her seferinde. Kadında her zaman bakışlarını çeken bir şey vardı. Tamam, birkaç şey. Tam onun tipiydi, altın sarısı

Grace Kelly gibi bir yüzü ve Marilyn Monroe gibi bir vücudu vardı. Ama görünüşünden daha fazlası vardı. Onda onu sakinleştiren bir şey vardı.

Dün gece doğum günü pastasını bizzat teslim ettiği tek lokantacı oydu. Diğer tüm pastaları kuzeni ve Choux'nun ortak sahibi olan Patty'nin üzerine yıkmıştı. Ama Molly'nin pastasını elinden geldiğince gösterişli bir şekilde masaya yerleştirmişti.

Patty mutfağa döndüğünde onunla bu konuda alay etmişti ama kötü bir niyeti yoktu. Onun ne yaptığını bilmiyordu. Neden içinin parçalandığını bilmiyordu. Çünkü bunu ondan saklamıştı.

Bunu ondan sonsuza dek saklamaya niyetli değildi. Sadece şüpheleri doğrulanana kadar. Aksi takdirde onun deli bir paranoyak olduğunu düşünebilir ve bir aile müdahalesi isteyebilirdi.

Ne yazık ki paranoyak değildi. Haklıydı.

Şimdi Patty'ye söylemiyordu çünkü onu tehlikeye atmak istemiyordu, çünkü tehlike onlara geliyordu. Çoktan gelmişti ve ardında en az bir ceset bırakmıştı.

Ve şimdi Molly Sutton'ı da kendisiyle birlikte bu karmaşaya sürüklemesi mi gerekiyordu? Ona gerçeği söylemek bile onu bir katilin hedef tahtasına koyacaktı. Ailesi onu bundan daha iyi yetiştirmişti.

"Bayan Sutton," diye başladı, nazik bir gülümsemeye çalışarak. "Bu iş için doğru kişi olduğunuzdan emin değilim."

O da gülümsedi ama nazikçe değil. Acımasızca da değil. Sadece temkinli bir şekilde. "Olmayabilirim ama yine de olabilirim." Aksanı Güneyliydi ama New Orleans değil. Georgia olabilir. Ya da belki Carolinas'tan biri. "Belki detayları paylaşırsın ve oradan devam edebiliriz."

Gabe kaşlarını çatmış olan Burke'e yan gözle baktı. "Seni endişelendiren nedir, Gabe?" Burke sordu. "Olmaktan çekinme

ama önce size Molly'nin kimlik bilgilerini söyleyeyim. Benimle birlikte hizmet etti, emrimdeki en iyi denizcilerden biriydi. Ona hayatımı emanet ederim. Daha da önemlisi, sizinkini de ona emanet ederim."

Gabe yutkundu, gözyaşlarının boğazını yakmasından nefret ediyordu. Lanet olsun. "Peki ya onunki?" diye sordu, sesi kısılmıştı. "Ya onun bu işe karışmasını istemiyorsam? Bu tehlikeli olacak."

Burke ağzını açtı ama Molly başını salladı. "Hayır Burke, her ne hissediyorsa buna hakkı var." Çenesini biraz kaldırarak Gabe'in bakışlarıyla doğrudan buluştu. "Üç farklı dövüş sanatında siyah kuşağım var Bay Hebert. Keskin nişancı değilim ama kendimi koruyabilirim." Yanağındaki bir kas seğirince çenesinin ne kadar gerginleştiğini fark etti. "Korumak için öldürdüm, bu yüzden fiziksel ya da zihinsel olarak bu göreve uygun olmadığımından ya da kişisel olarak tehlikede olduğunuzdan endişeleniyorsanız, temin ederim ki ikimizi de koruyabilecek durumdayım."

Gabe başını salladı, her ne gördüyse, ne yaptıysa üzüldüğünü hissetti ama bunun bir önemi yoktu. Kirli bir polisle uğraşmak, savaş alanında bir can almakla aynı şey değildi. En azından o öyle düşünmüyordu. Artık bir şey biliyorsa ne olayım. Ben sadece lanet olası bir şefim. "Savaşta öldürmek farklıdır."

"Ben savaşta öldürmedim," dedi basitçe, ama orada gerçekten duymak istediği bütün bir hikaye vardı. "Şey," diye ekledi yüzünü buruşturarak, "onu da yaptım. Demek istediğim şu ki, kendime ve bana emanet edilen herkese bakabilirim."

Burke sessizce, "Ona babandan bahset, Gabe," dedi. Sesinde ve gözlerinde şefkat vardı. "Dediğim gibi, işimiz bittiğinde memnun kalmazsan başka birini bulurum. Eğer istediğin buysa kendim bile halledebilirim."

hala istiyorum. Ama Molly'e bir şans ver. Lütfen. Baban benim için önemliydi. Onun en iyisine sahip olmasını istiyorum. Ve bu da Molly."

Gabe içini çekti, artık tartışamayacak kadar yorgundu. "Pekâlâ. Gerçek şu ki, davanın ne olduğundan pek emin değilim. Tek bildiğim babamın altı hafta önce öldüğü. İntihar gibi görünüyor."

"Ama öyle değildi," dedi Molly.

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum." Sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Zaten öyle olduğuna inanmak istemiyorum. Ve eğer öyle değilse, babamı öldüren her kimse cezasını çekmesini istiyorum."

"O zaman ben de bunu istiyorum." Başını yana eğdi, kurşun camlı pencereden gelen ışık sarı saçlarındaki altın rengi ışıltıları seçiyordu. "Baban Burke'ün ortağıydı, yani polis miydi?"

"Evet. Adı Robert Hebert'ti ama herkes ona Rocky derdi. NOPD'de otuz yedi yıl çalıştıktan sonra altı ay önce emekli oldu." Sesi kırıldı. Babası bir polisten çok daha fazlasıydı. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi babaydı. "Sadece elli yedi yaşındaydı."

Kaybı için üzgün olduğunu söylemedi, ancak üzgün olduğunu görebiliyordu. "Sizce neden öldürüldü?"

Küçümseyici bir soru değildi. Ona zaten inanıyordu. En azından onun inandığına inanıyordu ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Babam garip davranıyordu. Kolayca irkiliyordu. Onu birden fazla kez omzunun üzerinden bakarken ya da polislerin kalabalığa bakıp tek bir yüz aradıkları o şeyi yaparken yakaladım."

"Yani, temkinliydi. Hatta belki de korkuyordu. Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır." Gabe hayal kırıklığı içinde kelimeyi ısırdı. "Ölmeden yaklaşık iki hafta önce bir gün ona sürpriz yaptım. Bilgisayarının başındaydı ve beni görünce bembeyaz kesildi ve kapağı kapattı."

Bir kez başını salladı, bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. Gözleri mavi-yeşildi. Bu önemli değildi. Ancak keskin bir zekâya sahip olmaları önemliydi. "Ölümünden sonra bilgisayarına girebildiniz mi?" diye sordu.

Denemiş olduğu ve bunu takdir ediyordu. "Evet. Ve tertemizdi. Fabrikadan yeni çıktı."

Kaşları kalktı. "Kahretsin," dedi, aksanıyla küfrü üç heceye çıkardı.

Şaşkın bir kahkaha attı. "Evet, bu doğru." "Baban olabilir. Ya da onu kim öldürdüyse bunu yapmış olabilir. Analiz için bir BT uzmanına götürdünüz mü?"

"Yanında getirmiş," diye ekledi Burke. "Bugün gelir gelmez Antoine'a teslim edeceğim."

Burke, Antoine Holmes'un onların bilişim gurusu olduğunu açıklamıştı. "Bu iyi," dedi. "Eğer bir şey kaldıysa, Antoine onu bulacaktır. Peki ya cep telefonu?"

Gabe başını salladı. "Telefonunu bulamadılar." Derin bir nefes almak zorunda kaldı çünkü babasının son mesajını düşününce göğsü sıkışmıştı. "Öldürüldüğü gece gece yarısına çeyrek kala bana mesaj attı. Beni sevdiğini söyledi." Sertçe yutkundu. "Yani o sırada telefonunun yanında olduğunu biliyorum."

Molly iç geçirdi, ruhu yoran bir sestti bu. "Yani baban korkmuştu ve elektronik cihazlarında kontrol ettiği her neyse artık yok. En azından biz hacker olmayan ölümlüler için. Acaba katil neden telefonunu aldı ve dizüstü bilgisayarını bıraktı? Dürüst olmak gerekirse, polislerin dizüstü bilgisayarını kanıt olarak almamasına çok şaşırdım."

"Değilim," dedi Burke suratsızca.

Gabe de öyle. Öfke karnında yeniden kabarmaya başladı. "Polisler pek çok şey yapmadı."

"Bu yüzden işin içinde olduklarına inanıyorsunuz," dedi, ses tonu gerçekçiydi. "Adli tabip ne dedi?"

Fokurdayan öfke bir gayzere dönüştü, çünkü polislerin işin içinde olduğunu bilmesinin en son nedeni lanet olası elektronik aletlerdi. "Pek bir şey yok. Otopsi yapmamış. Ya da en azından kapsamlı bir otopsi yapmamış."

Gözleri kısıldı. "Neden olmasın?"

"Çünkü birisi adli tabibe çok yakından bakmamasını söylemiş," dedi Gabe acı acı. "Bunu, iyi bir adama benzeyen adli tabibin asistanı söyledi. Oraya gidişatı kontrol etmeye gittim çünkü polisler beni başından savıyordu."

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve bir not alma uygulaması açtı. "Asistanın adı?"

"Harry Peterson." Gabe onun ismi uygulamaya yazmasını izledi. "Hangi polis olduğunu söylemedi ama bana bir şeylerin kirli olduğunu belli etmeden aynaya bakamadığını söyledi. Dürüst olmak gerekirse onun için endişelendim. Gençti ve çok korkmuş görünüyordu." Ama kararlıydı ve Gabe buna hem saygı duyuyor hem de ifade edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordu. "Otopsi raporu hâlâ . Ne zaman adli tabipliği arayıp raporun tamamlanıp tamamlanmadığını sorsam, 'yoğun iş yükünü' gerekçe gösteriyorlar ve geride kaldıklarını, en kısa zamanda bana ulaşacaklarını söylüyorlar."

Burke'e baktı. "Her ihtimale karşı Peterson'a göz kulak olabilir miyiz? DeShawn şu anda adli tabibin ofisinde çalışıyor, değil mi?"

Burke başını salladı. "Benim de aklıma o geldi. Kontrol edeceğim."

Gabe Molly'den Burke'e baktı ve geri döndü. "DeShawn kim?"

"DeShawn Holmes," diye cevapladı Burke. "Kardeşi Antoine bizim bilgi işlem uzmanımız. D adli ihtisasına yeni başladı. Güvenilir ve iyi eğitilmiş biri, yani bir sorun çıkarsa yardım edebilecektir."

Gabe kaşlarını çatı. "Tam olarak nasıl eğitilmiş?"

"Askerliğini yaptı," dedi Molly, sonra gülümsedi. "Orduda, ama bunu ona karşı kullanmıyoruz."

"Diğer kardeşi de polis," diye ekledi Burke, "ama güvendiğimden biri."

Gabe kaşlarını çatı. "Ama ona güvenmiyorum. Onu tanımıyorum." Burke sinirlenmiş görünmüyordu. "Sen bana güveniyor musun?"

"Evet. Çünkü sen çıktın." Gabe, Burke'ün NOPD'den istifa ettiği günü hatırladı. Babası yıkılmıştı çünkü Burke onun arkasını kollayacağına güvendiği birkaç kişiden biriydi.

Burke omuz silkti. "Takip ediyorum. Teşkilatta kimin kim olduğunu biliyorum. Antoine ve DeShawn'ın kardeşi en iyi arkadaşlarımdan biri. O ... şey, özele geçtiğimden beri yararlı bir kaynak oldu diyelim."

Molly, "Bu ofisten çıkmamalı," mırıldandı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Ben ciddiğim Bay Hebert. Bu arkadaşımızın işine ve hatta belki de hayatına mal olabilir."

Gabe sertçe yutkundu. Bay Hebert onun babasıydı. Ve babası ölmüştü. Eğer bu polis Burke'ün babasının katilini bulmasına yardım ederse, NOPD'de babasının cinayetiyle ilgili soruşturmayı engelleyen her kimse ona duyduğu nefretle başa çıkmak zorunda kalacaktı. Babası iyi bir polisti. İyi bir adamdı. Dışarıda başkalarının da olduğuna ve Burke'ün içgüdülerinin iyi olduğuna inanmak zorundaydı.

Babası Burke'e hayatı konusunda güvenmişti. Şimdi Gabe de babasının ölümü konusunda ona güvenmek zorundaydı. "Anlıyorum. Kimseye hiçbir şeyden bahsetmeyeceğim. Ve lütfen bana Gabe de. Bay Hebert ... O benim babamdı."

Etkileyici gözleri sempati ile parladı. "Anlıyorum, Gabe. Ben de babamı kaybettim."

Empatisi sarsıldı. "Cinayet için değil ama. Kusura bakmayın ama hanımefendi, bu farklı."

Burke yüzünü buruşturdu ve Gabe içine bastığını fark etti.

Molly'nin gülümsemesi şimdi gergindi ve yanağındaki kas bir kez daha seğirdi. "Varsayımlar hakkında ne derler bilirsiniz, Bay Hebert."

Tamam. Soyadlarına geri döndüler. Adam onu üzmişti ama kadın profesyonelce davranıyordu. Onun da aynısını yapması gerekiyordu. "Özür dilerim. Ben . . . Hiçbir mazeretim yok. Özür dilerim, Bayan Sutton."

Bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim. Özrünüz kabul edildi. Her vakanın farklı olduğu konusunda haklısınız ama yaşadıklarınızdan bir şeyler anlıyorum. Tüm söylemek istediğim buydu." Omuzlarını dikleştirdi. "İşimize dönelim. Kapsamlı bir otopsi yapılmamış olması iyi bir şey değil, yalan söylemeyeceğim. Ama bu, soruşturmamız için başka kaynaklarımız olmadığı anlamına gelmiyor."

Gabe acımasızca gülümsedi. "Otopsi yapılmadığını söylemedim, sadece adli tabibin bir bok yapmadığını söyledim."

Molly kaşlarını çattı ve sonra anladı, dudakları kıvrıldı. "Özel bir otopsi yaptırdınız mı Bay Hebert?"

"Kesinlikle öyle."

Houston, Teksas
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 9:30

XAVIER MORROW titredi ama üşümüyordu. Tanrı aşkına, hava zaten neredeyse doksan dereceydi.

Korkmuştu. Ve nedenini bilmiyordu, bu da onu aptal hissettiriyordu. Bu da onu kızdırıyordu.

Carlos kolunu dürttü, onu irkiltecek kadar sertti. "Hey, X." En iyi arkadaşı şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. "Neden kafan boynunun üzerinde dönen bir vantilatör gibi dönüyor?"

"Bilmiyorum." Tekrar etrafına baktı, kahvaltı eden insanlardan başka bir şey göremedi. Tıpkı Carlos'la her pazartesi Rice Üniversitesi kampüsü yakınındaki favori lokantalarında buluştuklarında yaptıkları gibi. Burası Xavier'in üniversitedeyken evden uzaktaki evi olmuştu ve buranın çalışanlarının bir parçası olmayı özleyecekti. Yine de bu sabah farklı hissediyordu. "Hiç izlendiğini hissettiğin oldu mu?"

Carlos sırtıttı. "Ne zaman bir bara girsem." "Ne yazık ki öyle değil."

Carlos'un sırtışı kaşlarını çatmasına neden oldu. "oluyor?" Xavier omuz silkti. "Bilmiyorum."

Carlos'un ifadesi kızgınlıştı. "Bu adam, değil mi? Bazen seni ziyaret eden yaşlı adam."

Xavier şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Nasıl . . . Boş ver." Carlos'un herhangi bir şeyi nasıl öğrendiği çözülmemiş bir gizemdi. Arkadaşı bir gerçek suç bağımlısıydı ve en sevdiği programlar Xavier'in neredeyse yıllar önce tanık olduğu gerçek suç kadar kâbus görmesine neden olmuştu. "Hayır, bugün değil. O, um . . . O öldü."

Carlos'un gözleri büyüdü. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Kimdi o?" Carlos masanın üzerinde öne doğru eğilirken gözleri kısıldı. "Seni tehdit mi ediyordu?"

"Hayır! Beni tehdit etmiyordu." Rocky daha çok koruyucu bir melek gibiydi. "Uzun zaman önce tanıdığım birinin arkadaşıydı."

Ki bu aşağı yukarı doğrudu. Rocky onları bir araya getiren kadınla hiç tanışmamış olsa da. O gece ikisi de yaralanmıştı, sadece farklı şekillerde.

Carlos koltuğunda geriye yaslandı. "Öldüğü için üzgünüm. Cenazesine gittin mi?"

Xavier başını salladı. "New Orleans'taydı. I . . . Oraya geri dönmek istemiyorum." Bir daha asla.

Carlos yine kaşlarını çattı. "Ve? Bana söylemeyecek misin?"

Xavier ağzını açtı, sonra nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak kapattı.

Tabii ki hayır. İkimizi de öldürteceğın kesin. Çünkü Carlos hayatını kurtarmak için sır saklayamazdı.

"Bu benim anlatacak hikâyem değil," dedi sonunda. "Lütfen bırak gitsin."

Carlos alışılmadık bir şekilde ciddileşti. "O zaman neden korkuyorsun? Bana söyleyebilirsin X. Kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum." Kalbini çaprazladı, sonra mahkemede yemin eder gibi elini kaldırdı. "Tanrı şahidim olsun."

"Bilseydim sana söylerdim ama bilmiyorum. Sadece-" Derin bir nefes verdi. "Bu sabah takip edildiğimi sandım ama

Ne zaman bakmak için dursam, arkamdaki ayak sesleri kesiliyordu."

Ama bu onun hayal gücüydü. Öyle olmak zorundaydı. Rocky'nin ölümünden beri, son altı haftadır diken üstündeydi.

Rocky her zaman tesadüf diye bir şey olmadığını söylerdi.

Carlos keskin bir baş hareketiyle, "O zaman seninle yürüyeceğim," dedi.

hiçbir tartışmaya yer vermeyen.

Xavier gülümsedi. "Seni özleyeceğim dostum."

Bu doğruydı. Carlos birinci sınıftan beri onun en iyi arkadaşıydı, beyaz yüzler denizinde iki renkli çocuk. İkisi de kahverengiydi, Xavier'in teni öz annesininki gibi koyu ceviz rengiydi, Carlos'un ki ise sıcak bir bronzdu. O zamanlar neredeyse her konuda birbirlerine bağlanmışlardı -video oyunları, bilim sevgisi, brokoli nefreti.

Carlos hüzünle gülümsedi. "Aynen , hermano. Ama New York Philly'den uzak değil. Trenin fiyatını çoktan belirledim."

Xavier yakında Philadelphia'ya ve Pennsylvania Üniversitesi'ndeki tıp fakültesine gidecekti. Carlos ise NYU'nun mühendislik yüksek lisans programına gidiyordu. Altı yaşından beri hiç ayrılmamışlardı.

Bu berbat olacaktı.

"İki haftada bir," dedi Xavier yumruğunu vurmak için uzatarak.

Carlos itaat etti, sonra başını eğerek onu inceledi. "Nasıl öldü? Yaşlı adam yani."

Xavier sertçe yutkunmak zorunda kaldı, çünkü safra anında boğazını yakmak için yukarı fışkırdı. "Kendini öldürdü."

Carlos irkildi. "Oh kahretsin. Özür dilerim."

"Ben de," diye mırıldandı Xavier. "O ... hayattan daha büyüktü, biliyor musun? Ve şimdi o gitti ve ben tüm keşkeleri merak ediyorum. Ya onu ziyaret etseydim? Ya daha sık arasaydım?"

İkisi de doğru olasılıklar değildi. Rocky, Xavier'in izlenebilir bir bağlantısı olmasını istememişti. Korkmuş ve üzölmüştü.

"Bu şekilde düşünemezsin," dedi Carlos, her zamanki sadakatiyle. "Okuduğum kadarıyla, intihar etmeyi düşönen insanlar arkadaşlarına ve ailelerine haber vermiyorlar, çünkü onları seven insanlar onları durdurmaya çalışacaklardır. Sen iyi bir adamsın. Eğer görmeni isteseydi, görürdün."

"Umarım öyledir." Tanrım, öyle umuyordu. Rocky'nin avukatı miras konusunda kendisiyle temasa geçtiğinde en kötüsünü düşünmüştü. Rocky'nin öldüröldüğünü düşünmüştü.

Ama intihar? Xavier bunun olacağını hiç tahmin etmemiştir. "Öldüğünü nasıl öğrendin?" Carlos sordu.

Xavier tereddüt etti, Carlos'a yalan söylemeyi düşöndü. Ama onlar birbirlerine yalan söylemezlerdi. Carlos kimseye yalan söyleyemezdi. İstemediğinden değil. Sadece bu konuda berbattı.

Öte yandan Xavier çok iyi bir yalancıydı ama Carlos'a hiç yalan söylememiştir. Gerçeğı söylemekten kaçınmış olabilir. Tamam, , gerçeklerden tamamen kaçındım. Ama bu en iyi arkadaşını güvende tutmak içindi.

Ve kabussuz.

Xavier tekrar lokantanın etrafına baktı, hâlâ kimsenin onlara ilgi göstermediğini görüyordu. "Avukatı benimle temasa geçti," dedi usulca.

Carlos'un gözleri yine kocaman açılmıştı. "Neden? Sana para mı bıraktı?"

"Biraz, evet. Biraz." Rocky'nin ona verdiği kadar değil ama yine de ... Penn Med'e gittiğinde ve artık evde yaşamadığında işe yarayacaktı. Philly'deki daireler ucuz değildi.

Yine de önemli olan para değildi.

Önemli olan, Rocky'nin ölmeden bir ay önce ona verdiği küçük seramik melekti. On dolardan daha pahalı olamazdı. Ama Rocky tabanına bir şeyler yazdırmıştı. Yıldızlara ulaş, mon ange.

Bu bir öğüttü. Aynı zamanda bir anıydı.

Her iki durumda da, Xavier onu asla bırakmayacaktı. Onu anahtarlığına ilıstirmiş ve her yere yanında taşımıştı.

Tabağını masanın diğer tarafına itti, artık aç değildi. "Pastırmamı ister misin?"

Carlos sırttı. "Pastırmaya asla hayır demem." Biraz hüzünlenererek portakal suyu bardağını kaldırdı ve Xavier de aynısını yapana kadar bekledi. "Al futuro."

"Geleceğe," diye yineledi Xavier ve kendi kendine gülümsedi. "Dünyayı değıştireceğiz, hermano."

"Kesinlikle ." Carlos, Xavier'in tabağında kalanları mideye indirdi. "Peki bugün nereye gidiyoruz?"

Xavier ona göz kırptı. "Annemin bahçesini otlatmaya gidiyorum. Sen nereye gidiyorsun?"

"Ben senin gölgenim, dostum. Bensiz hiçbir yere gidemezsin." Öne doğru eğildi ve sesini fısıltıya düşürdü. "Örümcek hislerin uzun yıllar boyunca bizi güvenliğın sağ tarafında tuttu. Eğer birinin seni takip ettiğini düşünüyorsan, yalnız yürümene izin vermeyeceğim."

Xavier tekrar yutkundu, inanılmaz derecede etkilenmişti. "Annemin buzluk turtasının bununla bir ilgisi yok mu?" diye takıldı.

Carlos'un sırtışı geri gelmişti. "Ben çok yönlü biriyim. Aynı anda hem arkanı kollayabilir hem de buzdolabını yağmalayabilirim. Sanırım ödeme sırası bende." Cüzdanını çıkardı ve iki yemeğe de yetecek kadar para ve garson için yüklü bir bahşış bıraktı. "Hadi gidelim. Icebox turtası kimseyi beklemez."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 9:50

Burke kaşlarını çattı. "Başlığı gömmenin yolu, Gabe. Neden özel otopsi ile başlamadın?"

"Bayan Sutton'a güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Güvenebileceğime karar verdim." Gabe cebinden otopsi raporunu çıkardı ve Molly'ye uzattı. Molly raporu açtı, içindekileri sessizce gözden geçirdikten sonra yüz hatları ifadesiz bir şekilde masanın üzerinden Burke'e uzattı.

Kahretsin, onunla asla poker oynayamazdı. Çünkü rapor, babasını tanısin ya da tanımasın herkesi şok edecekti.

Burke raporu okudu ve Gabriel ilk şoku tam olarak ne zaman yaşadığını anladı çünkü Burke'ün nefesi kesildi, bakışları yukarı fırladı, gözleri büyüdü. "Kanser miydi? Baban kanser miydi?"

"Ben de bilmiyordum." Gabe hem babasının bu kadar hasta olduğunu bilmediği için hem de babasının kendisine söylememiş olmasına içerlediği için kendini suçlu hissetti.

"Babanı tanıyorsam, onun için endişelenmeni istemezdi. Özellikle de ..." Burke kıpırdandı. "Bilirsin işte. Annen."

Gabe biliyordu. O ve babası, annesinin gözlerinin önünde yok olup gidişini izlemişlerdi.

Ve şimdi ikisi de gitmişti. Burke'e başıyla selam vermeyi başardı; Burke bir süre sözsüz sempati duyduktan sonra tekrar okumaya başladı.

Gabe ikinci şoka ulaştığını anladı çünkü Burke şiddetli bir küfür mırıldandı. Raporu masanın üzerinden Molly'ye doğru itti. "Kokain bulunması saçmalık," dedi öfkeyle. "Kandaki alkol oranının 0.25 olduğuna inanabilirim, çünkü Rocky'nin alkolle ilgili sorunları vardı.

alkol, ama baban uyuşturucu bağımlısı değıldi. O kadarını biliyorum."

"Hayır, değıldi." Ama özel patoloğ babasının vücudunda sadece bu yüzden bile onu öldürebilecek kadar kokain bulmuştu. "Babam iyileşmekte olan bir alkolikti," dedi Molly'nin yararına. "Üç yıldır ayıktı. Ama asla kokain kullanmazdı. Asla."

Ama babası da daha önce hiç kanserle mücadele etmemişti, diye fısıldadı küçük bir ses zihnine. Belki de onu sandığınız kadar iyi .

Bu düşünce birkaç saniye boyunca kafasında dönüp durduktan sonra aklından kovdu. Hayır. Babası yasadışı uyuşturucu kullanmazdı, özellikle de polislerin söylediğı gibi. İçki belki. Sert, yasadışı uyuşturucular? Hayatta olmazdı.

Molly kaşlarını çatmış raporu tekrar okuyordu. "Nedir bu? Şöyle yazıyor: İkincil kaynak flunitrazepam varlığını ortaya çıkardı." Yukarı baktı. "Rohypnol. Hem de çok miktarda. Onu kim öldürdüyse önce etkisiz hale getirmiş. Muhtemelen içtiğı içkinin içinde vermişlerdir - isteyerek ya da istemeyerek."

Gabe keder, öfke ve kayıp dalgasına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Babasına ilaç vermişler ve sonra da onu vurmuşlardı.

Serin bir el kısa süreliğine ona dokunduğunda vücudu sarsıldı. "Gabe." Molly'nin sesi sessiz ve hüzünlüydü. "Buna daha sonra devam edebiliriz."

"Hayır." Gözlerini zorla açtı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Ben iyiyim."

Başını salladı, yüz ifadesi inanılmaz derecede nazikti. Karayipler'deki okyanus gibi canlı bir mavi-yeşil olan gözleri gerçek bir anlayışla doluydu. "Hayır, gerçekten iyi değılsin. Ama istediğın buysa devam edebiliriz."

Gözleri ve boğazı yandı ve konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Ben de bunu istiyorum."

"." Dikkatini tekrar rapora verdi. "Adli tabibin nihai raporunda kokain bulunacak," dedi. "Ama bahse girerim Rohypnol gösterilmeyecek. Bu şekilde babanızın öldüğü sırada kafasının kokainle iyi olduğunu söyleyebilecekler. Alkolün varlığı, ayıklığını bozduğu yönündeki iddialarını güçlendirecek ve kokaini daha inandırıcı hale getirecek. Kanseri olduğu düşünülürse, acıya dayanamadığını ve sadece bitmesini istediğini iddia edecekler."

"Bu-" Gabe'in sesi kesildi ve boğazını temizledi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Polislerin bunu söyleyeceğini. Babamın bunu yaptığını değil."

"'İkincil kaynak' neydi?" Burke sordu.

"Bir kan örneği ve bir idrar örneği. Adli tabibin asistanı Harry Peterson bunları cebime koydu. Adli tabibin ofisinden eve dönene kadar onları bulamadım. Bu yüzden Harry için bu kadar endişeliyim. Benim için riske girdi. Babamı tanıdığını, babamın ona iyi davrandığını söyledi. Harry'nin bana o örnekleri verdiği ya da otopside hile yapıldığını söylediği için cezalandırılmasını istemiyorum." "Bakalım adamlarımdan birini adli tabibe sokabilecek miyim? ofis," dedi Burke. "DeShawn harika bir adam ama Peterson'a her zaman göz kulak olamayacak."

Molly patolog raporunu bir kenara koydu. "Raporun üzerindeki tarih dün. Pazar günü."

Gabe başıyla onayladı. "Patolog dün gece bana e-posta ile gönderdi. Vardiyam bittiğinde gördüm. Normalde bugüne kadar bekleyeceğini ama beni daha fazla bekletmek istemediğini söyledi, özellikle de bulduğu şeyden sonra. Raporu almak neredeyse altı hafta sürdü ve benim de tehlikede olabileceğimden endişeleniyordu."

"Olabilirsin de," dedi Burke. "Kişisel güvenliğinizi bitirdiğimizde üzerinden geçerken tartışacağız."

detaylar."

Gabe dikkatle nefes verdi. Kişisel güvenliğe ihtiyacı olabileceğini inkâr etmek istiyordu ama aptal değildi. Polisler onun özel bir otopsi yaptığını öğrendiklerinde... Bu hiç hoş olmayacaktı.

"Polis raporu var mıydı?" Molly sordu.

Burke, Gabe'in alt kenar boşluğundan itibaren sayfanın eni boyunca uzanan yazıcı şeridine kadar ezberlediği raporun bir kopyasını ona uzattı.

Molly çok kısa raporu okurken kaşları çatıldı. "Burada babanızın cesedinin komşusu tarafından bulunduğu yazıyor."

Gabe yutkundu. "Bayan Dobson, evet. Kendimi bildim bileli annemle çok iyi arkadaşılar. Babamın köpeğini çiçek tarhında bulmuş ve geri getirmiş. Mutfak kapısını açtığında babama çoktan yaygara kopardığını söyledi." Midesi bulanıyor, o sabah bir şey yemediği için şükreliyordu. "Onu mutfak masasının üzerine yığılmış halde bulmuş. Silahı yerdeydi ve düşürdüğü anlaşıyordu. Başının yanında boş bir Grey Goose şişesi ve boş bir bardak vardı." Ellerini yüzünde ovuşturdu, görüntüyü zihninden silebilmeyi diledi. Ama yapamadı. Gözlerini her kapadığında babasını görüyordu. Kendi kanının ve beyninin içinde yatıyordu.

Gabe fotoğrafa hiç bakmamış olmayı diledi. Lanetledi ona gösteren polis.

Babasının ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamayacak kadar meşgul olduğu gerçeğine lanet etti. Kendini öldürmemesi için ona yalvarmak için değil, çünkü Gabe babasının böyle bir şey yapmadığını biliyordu.

Orada olsaydım, ona zarar vermezlerdi. Buna cesaret edemezlerdi.

Ya da belki ben de ölmüş olurdum.

"Gabe? Ne tür bir köpek?"

Gabe'in bakışları Molly'ninkilerle buluştu, Molly'nin sorusu onu aklının gittiği o korkunç yerden geri döndürdü. Molly'nin cevap vermesini sabırla bekledi ve Gabe, Molly'nin bu soruyu en az bir kez sorduğunu ve kendisinin de sandığından daha uzun süredir dalgın olduğunu hissetti.

"Labaratuvar karışımı. Biraz da golden. Belki biraz pitbull. Aslında bir it. Ayakkabı ile geziyor."

"Restoranınızı beğendiniz mi?"

"Hayır. S-h-o-e. Ayağındaki gibi."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Ayakkabı yediği için mi?"

Göğsündeki gerginlik biraz azaldı, nefes almasına yetecek kadar. Teşekkürler, Molly. "O da var. Babam anneme "petit chou" derdi. Ben küçükken ona neden ayakkabı dediğini sormuştum." Bu anı gözlerini yaktı. "Annem öldükten sonra babam çok yalnız kaldı. Barınaktan bir köpek alması için onunla konuştum. Bir gün eve o kadar stresli olduğu için kendini tırmalayan yarı kel bir köpek geldi ama köpek babamı çoktan sevmiştii. Eve yerleştikten beş dakika sonra, orada bıraktığım ayakkabılardan birini çaldı. Babam ona Ayakkabı adını verdi ve bu isim kalıcı oldu."

Gülümsedi ve bu onu ısıttı, çok uyuşuk olduğu derinlerde bir yerde. "Shoe şimdi nerede?"

"Benim evimde. Babam Shoe'yu ayakkabı yememesi için eğittiği konusunda ısrar etti ama ben her ihtimale karşı benimkini yüksek bir rafta tutuyorum." Bir nefes aldı ve bıraktı. "Teşekkür ederim. Devam edebiliriz."

"Eğer eminsen." Onun başını sallaması üzerine, "Grey Goose ayılmadan önce tercih ettiği içki miydi?" diye sordu.

"Öyleydi. Herkes biliyordu. Annem ona her Noel'de bir şişe alırdı. O zamanlar sarhoş değildi. Annem öldükten sonra şişeye sert vurmaya başladı."

"Ama ayıldı," diye mırıldandı.

"O yaptı. Kendisiyle çok gurur duyuyordu ve biz de onunla gurur duyuyorduk. Ailesiyle. Teyzelerim, amcam ve kuzenim." Gözlerini tekrar kapattı. "Er ya da geç bunu onlara anlatmak zorunda kalacağım ve bu beni bir korkak yapsa da bundan ."

Burke yumuşak bir sesle, "Belki onlara sonra söylersin," dedi. "Henüz onlara yük olmaya gerek yok."

Onları da hedef haline getirmeye gerek yoktu. Gabe'in Burke'ün kelimeleri yüksek sesle söylemesine ihtiyacı yoktu. İşin bu noktaya geleceğini en başından beri biliyordu.

"Bu seni korkak yapmaz." Molly onun gözlerini açmasını bekledi. "Aileni seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O halde onlara duygusal acı çektirmek istememek son derece doğaldır."

Omuz silkti. "Duygusal ya da fiziksel."

"O da var," diye izin verdi. "Raporda komşunuzun babanızın cesedini ertesi sabah bulduğu yazıyor ama silah sesi duyup duymadığı yazmıyor."

"Söylemedi," dedi Gabe. "Ben sordum. Onu bulduktan sonra kendini sorguladı, bir gece önce duyduğunu sandığı tırmalama sesini kontrol etseydi ne olurdu diye sordu, ki bu muhtemelen kapısındaki Shoe'ydu. Köpeğin tırmaladığını duymuş ama silah sesi duymamış."

"Ve babanızın cesedinin yanında bulunan silahın susturucusu yoktu." Burke ile bakiştılar. "Susturucusu var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Burke, "ve cesedinin yanında bulunan silahını gördüm. Susturucu almak için donanımlı değil."

"Katili dikkatsiz davrandı," diye mırıldandı Molly. "Takımımız için bir puan. Her ne kadar onu öldüren kurşunun

Kişisel silahı polis raporunda yok ve olacağından da şüpheliyim. İşin içinde olduklarına dair başka bir işaret. Gabe, Bay Peterson'la konuştuktan sonra polislerin olaya karıştığından şüphelendin ama öncesinde herhangi bir işaret var mıydı?"

"Evet." Gergin bir şekilde Shoe'nun pantolonuna yapışan saç tellerinden birini kopardı. "Babamın ölümünden bir gün sonra soruşturma talep etmek için karakola gittiğimde, eski yüzbaşısı benimle görüştü. Olay yerine gelen memurların babamın kilerinde çeyrek kilo kokain bulduklarını söyledi."

"Lanet olası saçmalık," diye mırıldandı Burke.

Gabe zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Evet. Şeker ve unla birlikte sakladığını söyledi. Test ettiklerini ve kanıt dolabından çalınan kokainle eşleştğini söyledi. Babam emekli olmadan kısa bir süre önce bunun için imza atmış. Bana kayıtları gösterdiler. İmza babama ait değildi ama çok iyi bir sahteydi."

Molly nefesini vermeden önce yanakları şişti. "Kahretsin. Dur tahmin edeyim, eğer zorlamazsan bunu onun sicilinden sileceklerini söylediler."

Gabe burnuna dokundu. "Tam bir tanesinde. Ciddi ve üzgün gibi davranıyordu, biliyor musun?"

Başını sallamadan önce bakışları kısa bir süreliğine odaksızlaştı. "Evet, biliyorum."

Babasını, onun ölüm koşullarını merak etti. Nasıl başa çıktığını. Çünkü bir tavsiyeye kesinlikle ihtiyacı vardı. Bu onu parçalıyordu.

Burke kaşlarını çatıyordu. "Burada ipleri elinde tutan her kimse, özel bir otopsi yaptırmanıza izin vermesine şaşırdım. Babanızın cesedini 'kaybedebilirlerdi' ya da önünüze herhangi bir bürokratik engel koyabilirlerdi."

"Bilmiyorlardı. Onlara söylemedim. Cebimde kan örneğini bulduğumda, hastanedeki bir arkadaşım ile irtibata geçtim.

Babamın cesediyle ilgilenecek olan cenaze evi. Morgun sahibi eski bir arkadaşım. Liseden beri tanışıyoruz. Adli tabiplik babamın cesedini ona teslim ettiğinde, cesedi özel patologun ofisine naklettirdi ve biz de hiçbir şey olmamış gibi anma töreni düzenledik. Ön masada bir vazo vardı ve insanların istediklerine inanmalarına izin verdik."

"Peki ya şimdi?" Molly sordu. "Babanın cesedi şimdi nerede?"

"Hâlâ patologda. Ben izin verdiğimde onu arkadaşımın morguna götürecek ve yakılacak." Babasının istediği de buydu. "Ben, um ... Annemin külleri hala bende. Babam küllerini karıştırmamı istedi ve ... Onları birlikte denize gömmemi istedi."

Burke sessizce, "O izni beklet," dedi. "En azından şimdilik."

Gabe sertçe başını salladı. Bir noktada doğrulayıcı bir muayeneye ihtiyaçları olabilirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Molly onun bakışlarına karşılık verdi. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır. sanmıyorum."

Bir kez daha nazikçe gülümsedi. "Aklınıza bir şey gelirse bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Bence işe, yüksek profilli bir ifşa olasılığı olan tüm davalarla başlamalıyız. Bu seviyede bir örtbas için risklerin büyük olması gerekir. Para ya önemli insanlar, hatta diğer polisler. Baban bildiğin kadarıyla kayıt tutuyor muydu?"

"Hiçbir şey bulamadım." Çünkü Gabe'in ilk düşüncesi de buydu. "Evi arayabilirsin." "Eğer bu davada çalışmamı kabul ederseniz, çalışırım. Bu

Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. "Tekrar söylüyorum, eğer

cevap hayır."

Uzun bir süre onu inceledi. Gözleri keskindi ve zihninde dönen dişlileri neredeyse duyabiliyordu. Babasının anısına saygılı olacaktı ve bu onun için önemliydi. "Evet, ama mantıksız riskler almanı istemiyorum. Eğer tehlikeli görünüyorsa, kaçacaksın."

"Durumu idare edemeyeceğimi hissedersen destek çağırırım," diye cevap verdi.

Burke elini kaldırdı. "O benim. Ben yedeğim. Ben ve ekibimin geri kalanı. Merak etme, Gabe. Molly'yi üstesinden gelemeyeceği bir duruma sokmam."

"O zaman evet. Yardımınız için minnettar olurum." Gabe Burke'e döndü. "Food Network yarışmasından kazandığım parayı getirdim. Soruşturmanın masraflarını karşılamak için sana devredebilirim."

Molly ayağa kalktı. "Hepinizi idari detaylarla baş başa bırakıyorum. Ben babanızın eski davalarını araştırmaya başlayacağım. Bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım."

Gabe onun kolunu tutup kalması için yalvarmak için rahatsız edici bir istek duydu. Onu terk etmemesi için. Ama bunu bastırdı ve aradığı cevapları bulabileceğini umarak gitmesine izin verdi. Ve bu süreçte onu ateş hattına sokmamayı umuyordu.

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, SAAT 11:00

Ofis tuvaletinin kapısındaki aynada yansımasını kontrol eden Lamont başıyla onayladı. Temiz tıraşlıydı, yüzü bronzlaşma salonundaki düzenli randevuları sayesinde sağlıklı görünecek kadar bronzlaşmıştı.

Bir zamanlar yanağını gözünden çenesine kadar ikiye bölen yara izi, çok yetenekli bir plastik cerrah sayesinde artık neredeyse hiç görünmüyordu - yıllar boyunca yüzünü genç ve pürüzsüz tutmaya devam eden aynı cerrah. Yara izi bir zamanlar amacına hizmet etmiş, ilk karısı olacak kadının sempatisini kazanmıştı.

Yara izini almayı beklemiyordu elbette. İnanılmaz derecede zengin ve evli olmayan kadını haftalarca sonra, eski müşterilerinden birini onu soyması için tutmuştu. Onu "kurtarmak" için hazır bulunmuştu. Ne yazık ki, eski müşterisi kendini kaybetmiş ve yüzünü kesmişti.

Bu acı vericiydi ama ona hem kadının hem de yaşlı ve paralı babasının minnettarlığını kazandırmıştı, bu yüzden ona evlenme teklif ettiğinde her şey tamamdı.

Paraları onun bugünkü haline gelmesini sağlamıştı. Güçlü. İyi bağlantıları vardı. Büyüklüğün eşiğinde duruyordu. İlk karısı hâlâ hayatta olsaydı onu onaylardı. Ama hayatta değildi, kendi canına kıymıştı.

Ya da adli tabip öyle beyan etmişti. Tıpkı benim gibi. planlandı.

Rocky Hebert'inki düzenlediği ilk intihar değildi.

Başını eğerek bakan yüzü inceledi. Siyahların arasında birkaç gümüş saç teli vardı ama elli iki yaşındaki bir adam için fena sayılmazdı. İnsanların yüzünü sevdiğini biliyordu ve bundan en iyi şekilde yararlanıyordu. Yüzü, zenginliğinin getirdiği incelik ve saygınlıkla birleşince onu istediği her yere götürebilirdi.

Şu anda belediye başkanının ofisine gitmek istiyordu. Öğle yemeği toplantısı vardı ve Lamont etrafta kameralar olacağını biliyordu. Kendisi gibi bir adam neredeyse her zaman halkın gözü önündeydi.

İstemediği zamanlar hariç, ama bugünlerde buna daha az ihtiyaç duyuluyordu. Ellerini kirletmeleri için başkalarına para ödeyebiliyordu.

Yazık oldu. Kişisel dokunuşu özlemiş.

Toplantıya hazır olduğunu düşünerek, kullan-at telefonunun daha iyi çektiği pencereye doğru yürüdü ve ikinci adamını aradı. "Onu yakaladınız mı?"

Stockman bir vahşi yaşam belgeselinin anlatıcısı gibi sessizce, "Onu gözetim altında tutuyorum," dedi. "Bütün sabah insanlarla birlikteydi ama yalnız kalır kalmaz icabına bakacağım."

"Gördüğünüz gibi," diye tersledi. "Çocuk son yarım kalmış iş." Katrina'daki o geceden beri adını yüksek sesle söylemediği kadını öldürdüğünü gören çocuk. Yara izini gören çocuk. Onu teşhis edebilecek olan çocuk.

İki ay öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığı çocuk. Rocky Hebert onu koruduğu için yaşamasına izin verilen çocuk.

Rocky artık bir sorun değildi ama çocuk hâlâ öyleydi. Çünkü çocuk onu ismiyle teşhis edemese bile, her an ortaya çıkıp yara izi hakkında tanıklık edebilirdi. Estetik ameliyattan önce çekilmiş yeterince fotoğrafı vardı ve insanlar bu bağlantıyı kurabilirdi. Ve bir kez suçlama yapıldıktan sonra, onu kadını tuttuğu o lanet olası evle ilişkilendirmek fazla zaman almayacaktı. O zamanlar metresini hamile bırakmak aklına gelebilecek en kötü skandaldı. Şimdi kimse buna gözünü kırpmazdı ama cinayet ...

Bu tür bir skandalın fısıltısı bile daha başlamadan siyasi hedeflerini suya düşürebilirdi. Lamont bu riski göze alamazdı.

Stockman sakın bir sesle, "Biliyorum," dedi. "İşimi yapacağım ama bu işler zaman alır."

"Sana bir sürü zaman verdim, çoğunu da boşa harcadın. Onu bulman yeterince uzun sürdü." Çünkü Rocky sabit diskini şifrelemişti ve Stockman'ın şifresini çözmesi haftalar almıştı. Lamont bir uzman getirmeyi düşünmüştü ama çocuğun yerini bulduğunu kimsenin bilmesini istememişti. Özellikle de suç ortaklarının. Rocky'nin cinayetine burnunu sokmuşlar ve Rocky'nin kilerine uyuşturucu yerleştirerek olayı olması gerekenden çok daha karmaşık bir hale getirmişlerdi. Buna gerek yoktu ve şimdi ikisine de güvenmiyordu. Sadece Stockman'a güveniyordu. "Bitir şu işi."

"Ben işimi yapacağım," diye tekrarladı Stockman, sesi kırıncı geliyordu.

Stockman'ın ne kadar kırıncı olduğu umurunda değildi. İşini yapması için adama bir sürü para ödedi. İşini daha hızlı yapmasını sağlayacaksa biraz kırılmasına izin verdi.

"Öyle olduğunu görüyorum," diye tekrarladı, sonra normal cep telefonuna bir arama gelince yüzünü buruşturdu. "Başka bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Stockman'la yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve diğerc aramayı cevaplamadan önce yüz hatlarını düzenledi. Bu bir FaceTime aramasıydı ve yüzünü buruşturamazdı.

Kahretsin, yüzünü buruşturmak istedi.

Onun yerine yüzüne bir gülümseme yaptırdı. "Merhaba, sevgilim. Her şey yolunda mı?"

Üçüncü karısının gülümsemesi çok güzeldi. Çok güzeldi. En azından bakmak için. Güzel yüzünün altında, sesinde kulaklarına çivi çakma isteği uyandıran mızımız bir orospu vardı.

Onunla yıllar önce ilgilenmiş olmayı diliyordu. Şimdi bu çok fazla soruya yol açacaktı, bu yüzden gülümsemeyi, başını sallamayı ve kız saçmalamayı bıraktığında da canı ne isterse onu yapmayı öğrenmişti.

"Bu akşam saat yedi için rezervasyonumuz olduğunu hatırlatmak istedim," dedi. "Nelson'larla buluşacağız."

Nelson'lardan o da nefret ediyordu. Ama Lyle Nelson işe yarıyordu -ya da en azından parası işe yarıyordu- yani en azından bu vardı. "Hatırlıyorum. İstedğim yerde rezervasyon yaptırdın mı?" "Evet ama neden oraya gitmek istediğini hâlâ anlamıyorum." Onun

Ses tonunda şaşkınlık ve küçümsemenin bir karışımı vardı. Le Petit Choux onların alıştığı türden bir restoran değildi, karısının çabucak alıştığı zarafetten yoksundu. Ama burayı seçmek için kendine göre nedenleri vardı, karısının bilmesine gerek olmayan nedenler.

"Benzer bir restorana yatırım yapmayı düşünüyorum ve rekabeti kontrol etmem gerekiyor." Bu bir yalandı ama yalanlayamayacağı bir yalandı. Adamın iş ilişkilerini bilmiyordu. Ona o kadar da güvenmiyordu.

Ona hiç güvenmiyordu.

"Oh. Sanırım bu mantıklı."

Onayınızı aldığım için çok mutluyum. "Seninle orada buluşuruz. Şimdi gitmem gerek. Öğle yemeği toplantım var."

Dudağı, çekici olduğunu düşündüğü bir surat ifadesiyle dışarı çıktı. Gençken öyleydi. Ama artık genç değildi ve bu somurtma her şeyden çok sinir bozucu derecede gülünçtü. "Öğle yemeği için eve gelebileceğini umuyordum."

Kadının şimdi ne istediğini merak ediyordu, çünkü onu gördüğü için hiç de heyecanlı değildi. "Ne istiyorsun?" diye sordu, ses tonundan hırıltıyı uzak tutmayı başararak.

Ya da öyle düşündü, çünkü kadının gözleri kısılmıştı. "Benimle bu tonda konuşma, sevgilim."

Gözlerini kapadı ve kendine onu öldüremeyeceğini, çünkü kocasının her zaman baş şüpheli olduğunu hatırlattı. En azından birkaç yıl daha ondan boşanamazdı bile. Önce ulaşması gereken hedefleri vardı ve boşanmak

Ama bu onları daha da zorlaştıracaktı. Bu yüzden küçümsemesini yutar ve gülümserdi.

"Özür dilerim Joelle," dedi ve sesi kendisine bile samimi geliyordu. "Stresli bir sabah geçirdim ve bunun acısını senden çıkarmamalıydım."

"Hayır, yapmamalıydın." Dişleri gıcırdıyordu ve bu sesten nefret ediyordu. "Toplantın olduğu için sana sonra sorarım." Dudakları kıvrıldı ama gülümsemesi onunki kadar sahteydi. "Sonra görüşürüz."

Kadın aramayı sonlandırdı ve adam gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

Ama endişelenmesi gereken Joelle'den daha önemli şeyler vardı. Çocuğu yalnız yakalayıp yakalayamadığını öğrenmek için Stockman'ı geri aramayı düşündü ama bu dürtüsünü kontrol etti. İşin tamamlandığını bildiren mesajı bekleyecekti.

Elbette öyle demezdi. Bu tür şeyler hakkında hiçbir zaman izlenebilecek şekilde açıkça konuşmazlardı ve mesajlar kesinlikle izlenebilirdi. Mesajda her zaman olduğu gibi "Güzel bir gün" yazıyordu.

Ve mesajı aldığı anda, işlediği suçun bir görgü tanığı olduğunu öğrendiğinden beri ilk kez rahat bir nefes alabilecekti.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, SAAT 12:00

Burke ofisine girdiğinde Molly dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Eee?" diye sordu.

Burke masasının diğer tarafındaki sandalyelerden birine çöktü. "Dizüstü bilgisayar Antoine'da. Sihrini konuşturmaya çalışacak ve umarım silinen her neyse onu bulacak."

Molly bunu zaten biliyordu, az önce IT gurusunun ofisinden gelmişti. "Gabe'i kastetmiştim. Bilirsiniz, müşteriim?"

"Choux'ya gitti." Kaşları havaya kalktı. "Yalnız mı?"

Burke kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Gerçek güvenliğini ayarlayana kadar Lucien'i onunla birlikte gönderdim. Gabe'in buna izin vermesine şaşırdım doğrusu. Neredeyse babası kadar inatçı."

Çatık kaşlarının altında hüzün vardı. Hüzün ve acımasız bir şefkat. "Babası senin arkadaşındı," dedi sessizce. Bir ortaktan daha fazlasıydı o zaman. Bizim gibi. Burke'ün komutası altındaki ilk birkaç hafta içinde onunla kaynaşmıştı. Yine de hiçbir zaman romantik bir ilişkileri olmamıştı. Kendilerini her şeyden çok kardeş gibi görüyorlardı. Burke'ün de Rocky ile aynı şeyi yaşadığını tahmin ediyordu. "Rocky kardeş gibi miydi?"

Kaşları çatıldı. "Daha çok bir baba gibi."

Oh. Bu önemliydi çünkü Burke'ün gerçek babası gerçekten korkunç biriydi. Öz babası Burke'ün içindeki ihtiyacı, birinin onu öz babası gibi sevmesi gerektiğini görmüşü. Ve babası da ölmeden önce bunu sağlamıştı. Kahretsin, onu çok özlemişti. "Gabe'i de tanıyor muydun?"

"Elbette. Yani, sayılır. Çok meşguldü, bütün o ..." Elini salladı. "Bilirsiniz işte. Şeflik işleri, her neyse işte. Annesi hastalanana kadar. Kanser," diye ekledi kadın soru sormak için başını eğdiğinde. "O iyi bir kadındı. Rocky onsuz kaybolmuştu."

"Zavallı Gabe. Annesini ve babasını kanserden kaybetmek."

"En azından annesine veda edebildi. Rocky ..." Sertçe yutkundu. "Bu bir şoktu."

"Gabe'in babasının öldürüldüğünden şüphelendiğini ne zaman öğrendiniz?"

"Bu sabah." Ve derinleşen kaşları bu konuda tam olarak ne düşündüğünü gösteriyordu.

İç çekti. "Lanet olsun."

"Evet," diye kabul etti, sandalyede kambur durarak. "Gabe ve ben hiçbir zaman yakın olmadık ama cinayetten şüphelendiğinde beni çağırarak kadar bana güveneceğini düşünmüştüm. Yani, anma törenine gittim. Ona sarıldım. Bana söyleyebilirdi."

"Emin olur olmaz seni buraya getirdi. Sanırım sana herkesten daha çok güveniyor."

Burke ofladı pufladı. "Evet, belki."

"Onun için kolay olmamıştır. Özel otopsi ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, haberler kötü olacaktı. Babası ya öldürüldü ya da kendini öldürdü." Dizüstü bilgisayarını kapatıp dirseğini dayadı ve çenesini yumruğuna . "Herhangi bir rehberlik? Siz nereden başlardınız?"

"Söylediğin yerde. Eski çantaları."

"Bazıları bende var ama henüz çok fazla okumadım." Dizüstü bilgisayarını okşadı. "Antoine, Rocky'nin kariyerinin son beş yılına ait vaka raporlarını indirdi. Ve hayır, onları indirdiğimizi kimse bilmeyecek. NOPD İç İşleri'nden biri bakıyormuş gibi görünecek şekilde ayarladı. Tabii kimse fark ederse."

"Birileri fark edecek," dedi Burke karanlık bir sesle. "Cresswell'in Rocky'nin kokain çaldığını söylediğini düşündüğümde ..." Yere baktı ve ellerini yumruk haline getirdiğini görünce şaşırılmış gibi göründü. Yavaşça onları gevşetti. "İşte bu yüzden davayı almak istemedim. Çok yakınım."

"Anladığım kadarıyla Cresswell Rocky'nin eski kaptanı mı?" "İkisi de aynı kişi."

"Bana bildiklerini anlat." Dizüstü bilgisayarını açtı, not almaya hazırlanıyordu ki adamın dudaklarının kıvrıldığını gördü. "Ne?"

"Sen. Her zaman yaptığın gibi not alıyorsun."

Bu, beklediğinden daha fazla canını yaktı. "İşte ben buyum," dedi acımasızca. "Tahmin edilebilir."

"İstikrarlı," diye düzeltti. "Alışkanlıkların detaylara verdiği önemin temelini oluşturuyor ve bu senin en iyi özelliklerinden biri. Sakın değişme."

Kızgınlığı eriyip gitti. "Hay aksi, patron."

Gözlerini devirdi. "Büyüklik taslama şimdi."

Balon patlatma taklidi yaptı. "Kafa küçüldü. Şimdi bana Cresswell'den bahset."

"Dibine kadar çürümüş ama çok ama çok zeki. Kimse onu kolay kolay yakalayamaz."

"Bu berbat bir şey."

Homurdandı. "Gerçekten de öyle. Yıllardır, tutukladığı kişilerden uyuşturucu alıp bordrosundaki torbacılara satarak kazancının kaymağını yediğinden şüpheleniyorum. Ya da şantajla kendisine hizmet ettirdiğinden. New Orleans'ın seçkinleriyle arası çok iyi. Eski para. Kirli para. Eğer rüşvet karşılığında başka tarafa bakmıyorsa, onların maaş bordrosundadır. Her iki durumda da zengin olur."

"Teşkilattayken bunu kanıtlamaya çalıştınız mı?"

"Denedim. Başarısız oldum."

"Bu yüzden mi ayrıldınız ve ajansı kurdunuz?"

"Diyelim ki ayrılışım karşılıklı olarak kararlaştırıldı. Kokuya daha fazla dayanamadım ve o da gitmemi istedi."

Sandalyesinde geriye yaslandı. O zaman bu kişisel bir mesele. Burke'ün davadan çekilmesi için iyi bir neden daha.

"Seni bir şekilde ortadan kaldırmadığına şaşırdım."

Burke yüzünü buruşturdu. "Denedi. Başarısız oldu."

"Yani öylece pes mi etti? Gitmene izin mi verdi?"

"Hayır. Küçük bir hatıra sakladım. Onu alaşağı edecek kadar büyük bir şey değil ama geri çekilmesini sağlayacak kadar. Karısını bir erkek fahişeyle aldatıyormuş. O gizli bir vaka. Benim umurumda değil ama umurunda ve bu da bana göz açtırmaması için yeterliydi."

"Yani sizce bu Cresswell denen adam Rocky Hebert'i öldürmüş olabilir mi?"

"Gözünü kırpmadan yapabilirdi. Ama yapacağını sanmıyorum. Ellerini kirletecek biri değil. Bu işi dışarıya yaptırırdı. Eğer işin içinde olsaydı."

"Yani gerçekten Rocky'nin kokaini çaldığını düşünmüş olabilir mi?"

"Olabilir. Yani, yaptığı şey bu ve diğer polislerin de aynısını yapacağını varsayar. Yani Cresswell kesin bir şey değil."

"Bu çok açık," dedi kadın huysuzca ve adam sırtıttı. "İşte bu yüzden büyük paralar alıyorsun."

Adam ona iyi para ödüyordu, bu yüzden kadın tek kelime bile şikâyet etmeyecekti. "Yani Cresswell ve kokaine erişimi olan herkes şüpheliler listesinde. Kontrol edeceğim. Peki ya Gabe'in güvenliği? Sen onun 'gerçek' güvenliğini ayarlayana kadar Lucien'in sadece davayla ilgilendiğini söylemiştin."

"Gabe seni istiyor."

Molly kaşlarını çattı. "Olayı araştırıyorum. Ben de onun güvenliği olamam. Onun restoranında sıkışıp kalırım." Ve evinde. Yaşadığı, uyuduğu ve duş aldığı yerde. Bu düşünce hoş karşılanmamıştı... hoş karşılanmamıştı.

Burke'ün yüz ifadesi kuşkulu bir şekilde tedirginleşti. "Şey ..."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yaptın, Burke Broussard?"

"Seninle birlikte soruşturmaya gidiyor." Molly dondu kaldı. "O ne?"

Burke yüzünü buruşturdu. "Ne dediğimi duydun."

"Yaptım ama hesaplama değil. Beni takip mi edecek?"

"Temel olarak mı?" Bu oldukça onursuz bir soru olarak ortaya çıktı. "Temel olarak mı? Neden? Eğer bana güvenmiyorsa

bir başkası. Alınmayacağım." Tabii o alınabilirdi. Gabe'in güvensizliği rahatsız ediciydi. Ve onun benden hoşlandığını düşündüğümü düşünmesi kendini on üç yaşında hissetmesine neden oluyordu.

"değil. Düşündüğün gibi değil."

Molly, Gabriel Hebert'le yaptığı kısa görüşmeyi zihninde gözden geçirdi, sonra onun güvenliği için endişelendiğini hatırlayınca ayağa fırladı, yapbozun parçaları yerine oturdu. "O benim korumam mı?"

Burke yine yüzünü buruşturdu. "Öyle olduğunu düşünüyor. Şu anda restoranda, izne ayrılmak için hazırlık yapıyor."

"Burke." Başını salladı ve yavaşça sandalyesine geri gömüldü. "Neden böyle bir şeyi kabul ettiniz?"

"Aslında bilmiyordum ama onunla kavga etmedim çünkü o babasının oğlu. Korumacıdır. Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben olsaydım o da aynısını yapardı. Birinin canı yanacak ve bu onun hatası olacak diye endişeleniyor."

Molly şakaklarını ovuşturdu. "Tanrı beni Neandertal erkeklerden korusun."

"O bir Neandertal değil. Benim olduğumdan daha fazla değil."

Ona ters ters baktı. "Yardımcı olmuyorsun." Adam başka bir şey söylemeyince kadın içini çekti. "Peki ya reddedersem?"

Ona köpek yavrusu gözleriyle baktı. "Lütfen reddetme. Programları yeniden düzenliyorum, böylece tek başına gidip bir şeyi kontrol etmen gerekirse destek ."

"Gabe buna izin verecek mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Burke omuz silkti. "Sadece saçını yaptırmaya gittiğini söyle. Kadınlar bunu sık sık yapar, değil mi?"

Molly kendine rağmen güldü. "Evet Burke, bu kadınların yaptığı bir şey. Bazıları diğerlerinden daha sık yapar." Ayıldı. "Ama ona yalan söylemeyeceğim. Eğer çok tehlikeliyse, yanında kalması için destek çağıracağım ama o benimle gelmeyecek. Bu çok saçma. Ve tehlikeli."

"Katılıyorum. Sanırım senin işinin olduğundan daha heyecanlı olduğuna inanıyor. Soruşturmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istediğini söyledi. Sıkıcı olduğunu gördüğünde geri çekilecek ve kendi işine geri dönecek."

Tekrar şakaklarını ovuşturdu. Buna inanmamıştı. "Babasının ne iş yaptığını görmekle daha çok ilgilendiğinden şüpheleniyorum."

Burke bir an için afallamış görünüyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Sence Rocky ile bağlantı kurmak mı istiyor?"

Bunu düşündü. "Belki o da olabilir. Asıl söylemek istediğim, Rocky'nin öldürülmesine neden olan bir şeyin peşinde olabileceğiydi. Bence Gabe, babasının uğruna ölecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu daha iyi anlamak için babasının izinden yürümek istiyor."

"Oh." Burke'ün dudakları birbirine yapıştı. "Sanırım ben de aynı şekilde hissederdim."

"Ben de öyle," dedi asık suratla. "Fark şu ki, biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Biz polisiz. O bir aşçı. Yani, kasap bıçağını iyi kullandığını tahmin ediyorum ama bu hayatını kurtarmaya yetmeyebilir."

Burke sevinçle gülümsedi. "O zaman sana sahip olduğum için mutluyum." Dudağı sessiz bir hırıltıyla kıvrıldı. "Sen bir pislüksin,

Broussard."

"Birçok kişi çok daha kötüsünü söyledi." "Ve haklılar da."

kalktı. "Seni bir saat içinde Choux'da bekliyor. O işlerini hallederken sen de orada çalışabilir misin diye sordu.

personeli onun yokluğu için hazır."

"Bu raporları herkesin içinde okumayacağım. Gidip onu alacağım ve buraya geri getireceğim." Aklına gelen bir düşünce onu gülümsetti. "Belki ben araştırma yaparken o da bizim için yemek pişirebilir." Eski binada küçük, eski bir mutfak vardı. Bir şef bundan heyecan duymazdı.

Belki o zaman bir başkasıyla Choux'ya geri döner.
Koruma.

Burke'ün sırtışı tüm yüzüne yayılmıştı. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Bize bir liste verdiğinde market siparişi verebiliriz. Sen polis raporlarını incelerken bu onu meşgul eder."

"Tamam. Eve gidip bir çanta hazırlayacağım ve Chelsea'ye bir süre dönmeyeceğimi ."

"Ona selamımı söyle. Harper'a da."

"Yapacağım." Kızgınlığı yumuşadı. Kendisi, kız kardeşi ve yeğeni her şeye yeniden başlamak için güvenli bir yere ihtiyaç duyduklarında inanılmaz bir destek olmuştu. Ona sonsuza dek borçlu kalacaktı. "Gabe Hebert'in bir gölge olmasını kabul etmemin borcumuzun önemli bir kısmını azalttığının farkındasınızdır."

"Hiçbir zaman tıraş edilecek bir borç olmadı," dedi basitçe. "Beni haberdar et. Ve destek almadan Cresswell'le ya da onun adamlarından biriyle uğraşma. Adam tam bir yılan."

"Söz veriyorum." Kalbini çaprazladı. "Programı yeniden düzenlediğinizde ve yedeğimin kim bana bildirin."

"Muhtemelen Val'dir. Görevleri arasında." Ayıldı. "Teşekkür ederim, Molly. Yani, gerçekten. Teşekkür ederim." Selam verdi ve onu rahat bıraktı.

Huzur değil. Zihni huzur olamayacak kadar gergindi.

Gabriel Hebert. Babasını kimin öldürdüğünü bulana kadar ikisi bir arada olacaktı. Be

hala, benim aptal kalbim. Çünkü ritmi bozuk atıyordu.

O bir müşteri. Bu yüzden profesyonel ol. Çok yakın oturmak yok.
Tıraş losyonunu koklamak yok. Herhangi saçmalık yok.

Bu berbat olacaktı.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 13:30

IBU İŞİ GÖRÜR" dedi Gabe, kuzeni Patty'nin yüzündeki alaycı ifadeyi görmezden gelerek müdür yardımcısına. "Bir şey kaçırdım mı?" diye ekledi, çünkü müdür yardımcısı dudağını ısıırıyordu.

Donna Lee Green başını salladı. "Hiçbir şey, Şef. Her şeyi hallettik ve burada sizin yokluğunuzda halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok. olacağız." Biraz yüzünü buruşturdu. "Ama sen iyi misin?"

Kararsız bir nefes aldı. Merhamet göstermesi beklenen bir şeydi ama yine de onu sarstı. Sempatı istemiyordu. Acınmak da istemiyordu. Ama bu ikisi de değildi. Gerçek bir şefkatten kaynaklanan bir endişeydi. Donna Lee'yle yıllarca çalışmıştı, Choux'yu kurmadan çok önce. Onu kendi elleriyle seçmiş, eski işverenlerinden uzaklaştırmıştı ve o da bir insanın isteyebileceği en iyi müdür yardımcısıydı.

"İyi olacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Süreç için."

Donna Lee başıyla onayladı. "Ne olursa olsun, hepimiz Rocky'nin ölümünden sonra çok erken döndüğünü düşündük." "Rocky'nin ölümünden sonra

cennete baktı, kendini geçti. O da babasını sevmişti.

Herkesin vardı.

Onu öldüren piç hariç.

Gabe bir gülümseme buldu. "Teşekkür . Numaram sende var. İhtiyacınız olursa beni arayın."

"Yapacağım." Onun kolunu sıktı. "Ama ihtiyacım olmayacak. Kendine iyi bak, Şef. Yakında görüşürüz."

Donna Lee kapıyı kapatıp onu ve Patty'yi yalnız bıraktıktan sonra ofis sessizleşmişti. Patty, Patience'in ama kuzeninde bundan pek yoktu. Gabe kuzeninin patlamasını beklerken beş saniye geçti.

Hayal kırıklığına uğramadı.

"Ne oluyor , Gabe?" diye tısladı.

"Tatil için birikmiş param var," dedi yumuşak bir sesle, onu bu kadar kızdıran şeyin izinli olması olmadığını biliyordu. "Birkaç haftalık."

"Çünkü ölesiye çalışıyorsun." Masanın onun sandalyesine en yakın köşesine oturdu ve kendine sarıldı. "Ve bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama bu doğru. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Neden? Sorun ne? Ve bana hiçbir şey anlatma. Seni tanıyorum evlat. Anlattıklarını biliyorum." Burun buruna gelene kadar öne doğru eğildi. "Bir şey olduğunu biliyorum ve kötü olduğunu da biliyorum. O yüzden anlat bana." Çenesini kaldırdı. "Yoksa seni anneme söylerim."

Gözlerini kısmıştı. "Bu senin için bile çok alçakça." Çünkü Viola teyzesi usta bir sorgulayıcıydı. Gabe bunu nasıl yaptığından hiç emin değildi ama sonuç alıyordu. Vi onun sırlarını asla kimseye anlatmazdı ama Gabe içini dökmeden de rahat etmezdi.

Sonrasında hep daha iyi hissederdi ama bu sefer farklıydı. Babasının görüntüsü gözünün önünden geçti. Hatırlamak istediği, bir kase bamya yerken babasının ona gülümsediği değil, polis raporundaki fotoğraftı. O piç Cresswell'in "ağzından kaçırdığı" ve ona gösterdiği fotoğraf.

Babası mutfak masasına yığılmıştı, kafatasındaki çıkış yarası Gabe'in yumruğu büyüklüğündeydi. Bu Vi teyzesinin de başına gelebilirdi. George amcasına. Patty'ye. En azından anne tarafından teyzesi Gigi Montreal'de güvündeydi. Ama diğerleri? Onlar burada, New Orleans'taydı. Tehlikede olabiliyorlardı.

Geriye kalan tek yakın ailesi onlardı. Ne kadar az bilirlerse, o kadar güvende olurlardı.

Boğazındaki safra yükseldi ve kabaca temizledi. "Patty."

Patty'nin beti benzi attı. "Söyle bana," diye fısıldadı.

Sertçe yutkundu. "Yapamam. Lütfen. Yapamam."

Patty'nin yüzü daha fazla renk kaybetti, burnundaki ve yanaklarındaki çiller tam bir tezat oluşturacak şekilde öne çıktı. "Beni korkutuyorsun, Gabe."

Kapının hafifçe vurulması bu anı kesintiye uğrattı.

Patty yüksek sesle, "Git buradan," dedi.

"İçeri gel," dedi Gabe aynı anda, daha da yüksek sesle.

Kapı kırılarak açıldı. "Ben Molly, Gabe. Molly Sutton."

Rahatlama onu yıkadı. Molly-bell tarafından kurtarılmıştı. "Sorun yok, Molly. Lütfen, içeri gel."

Patty'nin bakışları bunun için üzüleceğini söylüyordu ama o yavaşça ayağa kalktı ve kapıya baktı. Sonra da şaşkınlıkla bakakaldı. "Şey, merhaba."

Molly kararsızca gülümsedi. "Merhaba. Özür dilerim. Belli ki rahatsız ediyorum. Yemek odasında bekleyeceğim."

"Hayır." Gabe ayağa kalktı ve elini uzatarak masanın etrafında döndü. "Lütfen. Sizi kuzenim Patty ile tanıştırayım." Sırtını kuzenine dönerek Molly'ye, "Bilmiyor," dedi.

Molly başını hafifçe eğerek selam verdi. "Merhaba Patty. Seninle tanışmak çok güzel."

Patty Molly'nin elini sıktı, Molly ile Patty arasında bakışırken gözleri kısıldı. "Ben de öyle. Mutlu yıllar."

Molly sanki Gabe'le bir cinayet soruşturmasına değil de bir randevuya çıkıyorlarmış gibi gülümsedi. "Teşekkür ederim. Söylemeliyim ki, dün geceki étouffée'niz her zamanki gibi harikaydı. Restoranınız her zaman kutlama yapmak için geldiğimiz yer."

"Hoşuna gitmesine sevindim." Patty'nin bakışları tekrar Gabe'e kaydı. "Yani siz ikiniz birlikte misiniz?"

Onu düzeltmek için ağzını açtı ama neyse ki Molly ondan önce davrandı.

Molly'nin gülümsemesi hiç değişmedi. "Bir nevi iş arkadaşınız. Dün gece arkadaşlarımla birlikte mideye indirdiğimiz o günahkâr pastayı yapmayı bana o öğretecek."

Patty'nin dudakları kıvrıldı ve Gabe daha rahat bir nefes aldı. "O pastanın nasıl yapıldığını gösterdiği ilk kişi sen olurdun," dedi Patty sahte bir rahatlıkla. "Tarifini almam yıllarımı aldı ve Gabe'le birlikte büyüdük."

Yani, o kadar kolay bir nefes değil. Patty hala şüpheliydi. Bu şekilde kalmak zorundaydı.

"Sen ne zaman istersen ben gitmeye hazırım Molly." Zaten tertemiz olmasına rağmen masasını temizlemek için bir gösteri yaptı.

"Peki ne kadarlığına ?" Patty sordu. "Ona gizli pastanın nasıl yapıldığını mı öğreteceksin?"

Oh, evet. Hala şüpheleniyordu. Ve kızgındı. Kötü bir kombinasyon.

"Bilmiyorum. Bayan Sutton'a nasıl pasta yapılacağını öğrettikten sonra -ki bunun benim gizli tarifim olan çikolatalı pasta olacağını hiç söylemedim- bir süreliğine tek başıma uzaklaşmayı planlıyorum. Hâlâ cep telefonu kapsama alanında olmalıyım, bana ihtiyacınız olursa arayın." Eğildi ve Patty'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Patty başını salladı, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Sonra Molly'ye döndü, onu bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri Molly'nin ceketinin örttüğü yan tarafındaki hafif çıkıntıya takıldı.

"Silah taşıyorsun," dedi Patty, sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Gabe, neden silah taşıyan bir kadınla gidiyorsun?"

Molly kendine baktı. "Vay be. İyi bir gözün var Patty."

"İyi bir terziniz var," dedi Patty sakın bir sesle. "Fark etmemiş olabilirim ama bu sıcakta ceket giymek normal değil." Gabe'e döndü. "Bekliyorum."

Molly'nin kaşları kalktı, rehberlik arıyordu.

Kendini masanın kenarına bıraktı ve başının öne düşmesine izin verdi. "Lanet olsun, P."

Patty onun görüş alanına girdi, çömeldi ve yukarı baktı. "Anlat bana."

Gabe çaresizce Molly'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Ona söylememi mi istiyorsun?" diye sessizce mırıldandı.

Başını iki yana salladı, bakışları Patty'ninkilere kilitlendi ve Patty 1.80'lik boyuna doğru yükseldikçe bakışları da yükseldi. "Sanırım babam öldürüldü," dedi alçak sesle, böylece ofis dışından kimse duyamayacaktı. "Araştırması için Bayan Sutton'ı tuttum."

Patty'nin ağzı açık kaldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. Yine de, belki ilk kez sessiz kaldı.

Göz ucuyla Molly'nin ofisin bir köşesinde duran şişe su kutusuna doğru yürüdüğünü gördü. Çantadan iki şişe çıkardı ve birini Patty'ye, diğerini de Gabe'e uzattı.

Patty başıyla teşekkür etti, hâlâ sessizdi. Birkaç yudum su içtikten sonra ziyaretçi koltuklarından birine oturdu ve gözle görülür bir şekilde sarsıldı. Sonunda boğazını temizledi. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bayan Sutton'ı bu yüzden tuttum, öğrenmek için."

Patty başını salladı. "Kastettiğim bu değildi. Nereden biliyordun? Nasıl şüphelendin?"

Gabe bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Hiçbir zaman. Ama özellikle de burada ve şimdi değil. "Bunu burada konuşmak istemiyorum."

"O zaman bu konuyu konuşmak istediğin yere gidelim," diye tersledi Patty. "Çünkü bana anlatacaksın. Tehlikede misin?" Sonra gözlerini kırptırdı. "Tehlikede miyim?" diye fısıldadı.

Gabe, kuzeninin gözlerindeki korkuyu görene kadar ailesini karanlıkta tutmaya niyetlenmişti. Molly'nin bakışlarıyla karşılaştı ve onu Burke'ün ofisinde olduğu kadar sakin ve şefkatli buldu. "Ona söylemem gerek," diye mırıldandı. "Böylece o da dikkatli olabilir."

Patty bunun üzerine bembeyaz kesildi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Molly bir elini Patty'nin sırtında gezdirdi. "Bizimle gel. Güvenli bir alanda oturup sohbet ederiz."

"Nereye?" Patty isyan edercesine sordu. "Gabe seni işe almış olabilir ama ben seni tanımıyorum."

"Ofisimize gidelim. Burke Broussard adında bir adam için çalışıyorum."

Bunun üzerine Patty'nin gerginliğinin bir kısmı dağıldı. Gabe'e baktı. "Babanın eski ortağı mı? Şu Burke Broussard mı?"

"Bir ve aynı. Ona güveniyorum. Ben de Molly'ye güveniyorum."

Patty bir kez başını salladı. "O zaman gidelim. Donna Lee'ye bir süreliğine ayrılacağımı ."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 13:45

"Belediye başkanıyla güzel bir öğle yemeği yediniz mi efendim?"

Lamont şehir arabasının arkasına kaydı. Siyah, tabii ki. Lanet Temmuz ayında New Orleans'ta. Klima için Tanrı'ya şükürler olsun.

Aslında adı James olan şoförüne, "Gerçekten de öyle," dedi. Ona Home, James demek ilk haftadan sonra eskidi, ancak bu en az yirmi yıl önceydi. Kravatını gevşeterek ön koltuğun üzerinden James'in eline bir kâğıt torba tutuşturdu. "Belediye başkanının aşçısı karidesli po'boys yaptı. Senin için de bir tane yapmasını istedim."

James'in yüzü gülüyordu çünkü karidesli po'boys onun favorisiydi. "Teşekkür ederim, efendim." Çantayı bir kenara bıraktı ve yüzünü trafiğe döndü. "Şimdi nereye?"

"Ofise dönelim."

Belediye başkanıyla yaptığı görüşme çok başarılı geçmişti ama tamamlaması gereken asıl işleri vardı. Günün birinde önemli insanlarla öğle yemeği yemek iş olacaktı ama henüz o noktaya gelmemişti. Çok yakında. Çok, çok yakında.

Sıcak ceketini silkti ve Stockman'dan bir mesaj görmeyi umarak cebinden telefonunu çıkardı ama sağ kolundan gelen yeni bir mesaj yoktu. Bu da Houston'lı çocuğun hâlâ nefes aldığı anlamına geliyordu.

Ancak, çok tanıdık bir numaradan gelen bir mesaj vardı.

Ara beni.

İçini çekti. Jackson Mule belası olmaya başlamıştı. Düzeltiyorum: Jackson Mule eski mahallede çocukluklarından beri hep başının belası olmuştu. Bazı insanlar değişmiyordu.

Sinirlenen Lamont koltuğuna yerleşti ve rehberinde Jackass'in adını aradı; "Jackass" olarak etiketlenmişti çünkü bu, Mule'un on yıllardır kullandığı lakabıydı. "Ne?" Adam cevap verdiğinde Lamont tersledi.

"Monty, lütfen. Ortağınla bu şekilde mi konuşuyorsun?"

Lamont dişlerini sıktı. Kendisine Monty denmesinden nefret ediyordu ve Jackass bunu biliyordu. Adamın da ona bir lakap takmasının adil olduğunu düşünüyordu ama bu, hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Ne oldu?"

Cevabı bıkkın bir iç çekiş oldu. "Elimde bilmek isteyeceğin bilgiler var ama telefonu her zaman kapatabilirim ve benimle konuşmaktan daha önemli olan ne yapıyorsan ona geri dönmene izin verebilirim."

Bir gün . . . Bir gün o piçi öldürecekti. Bunu yapacaktı. canı da yanıyordu. Şimdilik ona ihtiyacı vardı. "Tanrı aşkına, söyle bana."

"Senin oğlanın oğlu kendine bir özel dedektif tutmuş."

Lamont kıpırdamadan durdu, kalbi küt küt atmaya başladı. Sakin ol. Sakin ol. "Açıklayın lütfen."

"Madem bu kadar kibarca lütfen dedin." Telefonda derin bir kıkırdama yankılandı. "Choux'daki köstebeğim aradı."

"Neyiniz?"

"Le Petit Choux'daki köstebeğim."

"Birini tuttun-" Sözünü yarıda kesti, bakışları, neyse ki gün ortası trafiğine oldukça dikkat eden James'e kaydı. "Sana birini tutmanı söylemedim."

"Hm. Yaptığını sanmıyorum. Çünkü sen benim ortağım, patronum değil."

Senin celladın olacağım, seni aptal bok parçası. beri bu karmaşanın içinde olması Jackass'in suçuymdu. Ortağı Rocky'nin soruşturmasını yıllarca kendine saklamıştı. İki ay önce Morrow'un adı tekrar ortaya çıkana kadar lanet olası bir tanık olduğunu paylaşmayı uygun görmemişti. "Neden yaptın?"

"Çünkü oğlumuzun oğluna göz kulak olmak istedim. Ne de olsa onu öldürmeyi kabul etmezdin."

"Son kısım hakkında haklısın." Çünkü Rocky Hebert'in oğlunu öldürmek çok riskliydi. Yıkanmış, sarhoş bir eski polisin kendini öldürmesi tamamen inandırıcıydı. Ama gelecek vaat eden şef oğlu? Depresyon, alkolizm ya da intihar eğilimi geçmiş olmaya birisi? Bu asla inandırıcı olmazdı. Gerçi şimdi oğlu bir özel dedektif tuttuğuna göre, bu kararı yeniden düşünmesi gerekebilirdi. "Ben de birini işe almayı kabul etmedim."

Diğer uçtaki derin gümbürtü giderek soğudu. "Özel dedektif hakkında bilgi almak istiyor musun, istemiyor musun?"

." Dişlerini sıktı. "Lütfen."

"Rocky'nin oğlunu görmek için Choux'ya geldi. Çocuk ve kuzeniyle birlikte ayrıldı."

"Ortak sahibi."

"Tam da o. Her iki kuzen de tedirgin ve endişeli görünüyordu ama Pİ kadın bir salatalık kadar soğukkanlıydı."

Tedirgin ve endişeli. Lanet olsun. "Bekle. Bir kadın mı kiraladı?"

"O yaptı. Güzel de bir şey. Bu sıcakta ceket giyiyor."

Bu da silahlı olduğu anlamına geliyordu. Lanet olsun. Bunu tahmin etmemişti ama Gabriel Hebert'in bir şeylerden şüphelendiğini bilmek iyi bir istihbarattı. Köstebek işe yaramıştı ama bunu asla kabul etmeyecekti. "Bir adın var mı?"

"Kuzenleri götürürken köstebeğim plakasına bakmış. Margaret Sutton adına kayıtlı. Özel dedektiflik lisansını birkaç yıl önce almış."

"Geçmiş?"

"Üç yıldır New Orleans'ta. Ondan önce Kuzey Carolina'da polismiş, Eyalet Soruşturma Bürosu'nda. Ondan önce de denizciydi."

Hay sikeyim. O zaman zorlu biri olmalı. "İşvereni kim? Yoksa kendi işini mi yürütüyor?"

"Henüz emin değilim ama öğreneceğim. Sormadığınız ama sormanız gereken bir soru var."

Yine dişlerini sıktı. "Hangisiydi?" "Kuzey Carolina SBI'dan neden ayrıldığı."

Birkaç saniyelik bir duraksamadan sonra dişlerini daha sert sıktı. "Neden gitti?"

Bir başka sinir bozucu kıkırdama. "Hiç sormayacaksın sanmıştım Monty. Kendi kayınbiraderini öldürdü."

Gözlerini kırptırdı. Bunu hiç beklemiyordu. "Neden?"

"Nefsi müdafaa olarak kabul edildi ama nasıl bilirsiniz. Bir polis diğerini koruyor."

"Evet," dedi kuru bir sesle. "konuda her şeyi biliyorum."

"Eminim biliyorsundur. Patronunun kim olduğunu öğrenip sana haber vereceğim. Sanırım ikimizin de sorması gereken soru şu: Neden şimdi? Rocky'nin oğlu ne biliyordu da özel dedektif tuttu?"

"Peki kime söyledi?"

"Aynen öyle. Üzerinde çalışıyorum ve daha fazlasını size haber vereceğim. O zaman onunla nasıl başa çıkacağımıza karar verebiliriz."

"Ne demek '?" Lamont ihtiyatla sordu. "Biz konuşurken gözüm kadının üzerindeydi."

"Tedbirli olduklarından emin olun," diye tersledi.

"Her zamanki gibi." Cevap, kötücül bir dokunuşla çileden çıkarıcı tınıydı.

"Tamam. Bekliyor olacağım." Lamont aramayı sonlandırdı ve etrafına baktığında iki blok kadar ilerlediklerini gördü. Lanet olası festivaller. Her lanet hafta işleri aksatıyorlardı.

"Bu hafta neler oluyor James?"

James'in bakışları önlerinde uzanan uzun araba kuyruğuna dönmeden önce dikiz aynasından onunkilerle buluştu. "Satchmo, efendim."

"Ama iki gün daha başlamayacak." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Lanet turistler."

"Evet, efendim. Paraları için memnunum ama trafik sıkışıklığı için değil."

"Sen de ben de," diye homurdandı, takvimini kontrol ederken. En azından kişisel asistanı öğleden sonraki toplantılarını iptal etmişti. Adına dokundu, ilk zil sesinde cevap verdiğinde şaşırmadı. "Ashley, trafiğe takıldım."

"Olacağınızı tahmin etmiştim efendim. Bu yüzden takviminizi temizledim. SummerFest trafiği."

Gecikmeden duyduğu rahatsızlığa rağmen gülümsedi. Ashley onu hep gülümsetirdi. Üç numaralı eşinden kurtulmasına yetecek kadar uzun süre yanında kalırsa, iyi bir dört numaralı eş olurdu. "Ben dışarıdayken arayan oldu mu?"

"Sadece eşiniz, efendim. Sizinle sonra konuşacağını söyledi."

Yine dişlerini sıktı. Bunu yapmayı bırakmalıydı. Bu hızla giderse günün sonunda dişleri yumrudan başka bir şey olmayacaktı. "Öğle yemeğine gitmeden önce onunla konuştum."

"Biliyorum efendim. Bana o söyledi. Benden hoşnut değildi."

Kaşlarını çattı. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Her zaman yaptığı gibi beni senin nerede olduğun konusunda yalan söylemekle suçladı. Ama-" Sesi bir fısıltının altına düştü. "Sanırım şüpheleniyor."

Joelle'in, iki numaralı karısıyla evliyken onunla bir ilişki yaşadığında kişisel asistanı olduğunu düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değildi. "Sadece yolundan çekil. Onunla sonra ilgileneneğim. Nelson dosyasını e-postama gönderebilir misin? Arabada ne kadar bilmiyorum ve akşam yemeğinde onunla buluşmadan önce dosyayı okumak istiyorum."

"Şimdi yapıyorum." Sesi ısındı. "Sonra görüşürüz."

"Evet, kesinlikle yapacaksın." Telefonu kapattı ve öne doğru eğildi. "James, karım bugün seni aradı mı?"

James'in yüzünü buruşturması yeterli bir cevaptı. "Evet. Sen belediye başkanıyla birlikteyken üç kez."

"Anlıyorum. Bunun için özür dilerim. Bugün keyfi yerinde değil." James hiçbir şey söylemedi çünkü o çok zeki bir adamdı.

Joelle'le yakında ilgilenilmesi gerekecekti. Sakin, asi olmayan ve düzgün biri olması gerekiyordu, çılgılık atan bir balık karısına değil. Pencereden turistlere bakarken kaşlarını çattı. Onu yeterince çabuk boşayamazdı. Ve onu öldürmek ne kadar cazip olsa da, bir numaralı karısının sonunun böyle olduğunu düşünürsek, intihar etmesini sağlamak çok riskliydi. Bu, insan engellerini ortadan kaldırmanın en sevdiği yollarından biriydi. Örnek olarak, Rocky Hebert.

Oğlu biliyor. Her ne kadar şefin bildikleri hala belirlenebilir. Babasının "intiharı" ile tamamen alakasız bir şeyi araştırması için bir özel dedektif tutmuş olabilir.

Lamont, Rocky'nin oğlunun ne keşfettiğinden emin olduklarında bu konuda endişelenecekti.

Düşüncelerini yeniden Joelle denen can sıkıcı kadına yöneltti. Sonunda, siyasi kariyeri sağlam bir şekilde yerleştiğinde, ondan kurtulacaktı. Ama onun basit bir boşanmayı kabul edeceğini sanmıyordu ve nafaka almayı bekleyen iki numaralı karısıyla yaşadığı gibi bir cinsel skandal yaratmak zorunda kalmak istemiyordu.

Francesca için ne yazık ki, en iyi stajyerlerinden biriyle aldatırken yakalanmıştı. Kid farkında olmadan karısını becererek ona büyük bir iyilik yapmıştı ama sonrasında olanlar utanç vericiydi.

İntihar seçeneği yoktu. Boşanma çok uzun sürerdi. Ama belki Joelle talihsiz bir kaza geçirebilirdi.

Bu onu son derece neşelendirdi. Yas tutan bir dul olmanın tadını çıkarabilirdi.

Seçim zamanı geldiğinde birkaç oy değerinde olmalı. Kazandığını varsayarsak -ki kazanacaktı- onu öldüren her neyse onun tehlikesini azaltmak için bir yasa tasarısı sunabilirdi. Hatta yasaya onun adını bile verebilirdi. Ne de olsa doğru olan buydu.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 13:55

Molly Sutton, Gabe'i şaşırtan, büyük, çift kabinli, itfaiye kırmızısı bir Toyota Tundra kamyonet kullanıyordu. Bir özel dedektifin aracı için çok dikkat çekici görünüyordu ama Molly ona bunu söylediğinde normalde böyle bir araç kullanmadığını söylemişti. Normalde sıkıcı bir sedan kullanıyordu ama bugün kız kardeşi ödünç almıştı. Bu konuşmadan sonra sessizleşmişlerdi, Molly sıkışık trafiğe odaklanmıştı, Patty ise arka koltukta onun yanında oturuyordu, vücudu gergin, yüz ifadesi korkmuştu. Gabe onun nasıl hissettiğini biliyordu.

Bunu ondan saklayabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Onu çok iyi tanıyordu.

Kamyonun kapılarını kapatır kapatmaz cevap istemesini beklemişti ama istememişti. Kendisinin açıklamaktan korktuğu kadar onun da sormaktan korkup korkmadığını merak etti.

Kendi endişesini Patty'ninkini beslemeyecek şekilde yönlendirmeye çalışan Gabe burnunu çekti, burnu Patty'nin şef üniformasının soğan ve sarımsağının altında topraksı bir koku algıladı. Tekrar kokladı ve konsantre oldu.

Molly onun dikiz aynasından gözlerini yakaladı ve sırtıttı. "Atlar."

"Affedersiniz?"

"Atları kokluyorsun. Özellikle eyerimi. Genelde arka koltukta tutarım."

Patty koltuk başlığına yaslanmış, gözleri kapalı duruyordu. Ama "atlar" deyince gözlerini açtı. "Atın mı var?"

Molly başıyla onayladı. "İki tane var, kız kardeşim ve ben. Bir çiftlikte büyüdük ve neredeyse her gün ata bindik. Buraya taşındığımızda kızlarımızı da yanımızda getirdik."

"Nerede bir çiftlik?" Patty sordu ve Gabe dikkatini dağıttığı için Molly'ye minnettar oldu. Kuzeni gergin bir tip değildi ama şu anda korkudan ödü patlıyordu ve onu suçlayamazdı.

"Batı Kuzey Carolina, Hickory yakınlarında. Ailem yakın zamana kadar orada yaşıyordu." Sesinde hafif bir tutukluk vardı ama Molly boğazını temizledi ve devam etti. "Babam üç yıl önce öldü ve sonrasında New Orleans'a taşındık." Onun

Baba, kim olmuştur öldürüldü ve belki hatta çerçevelemiş. Babamın olduğu gibi.

Orada bir hikâye vardı. Gabe daha da büyük bir dikkat dağınıklığı için şu anda bakabilirdi ama Patty Molly'nin her sözüne asılıyordu ve

Kendine itiraf et, o da öyleydi.

Aslında Molly'nin sözleri değildi. Yatıştırıcı bir tonu vardı. Onun bunu gergin bir atı sakinleştirmek için kullandığını hayal edebiliyordu.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Patty içten bir üzüntüyle. "Peki ya annen?"

"Yaklaşık on yıl önce öldü. Onu her gün özleyorum. O ailemizin kalbiydi."

"Benim annem de öyle. O benim hayatımın büyük bir parçası." Patty, Gabe'in üst kolunu okşadı. "Hayatımızın."

Çünkü artık yalnızdı, ailesi gitmişti. Choux'lardan ayrılırken hissettiği korku hâlâ mevcuttu ama şimdi hem kaybından duyduğu üzüntüyle hem de hâlâ Patty'nin ailesinin bir parçası olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla karışmıştı. Asla gerçekten yalnız kalmayacaktı.

Molly sanki onun ruh halini sezmiş gibi, "Artık sadece ben ve kız kardeşim varız," dedi. "Ve yeğenim."

"O da mı ata biniyor?" Patty sordu.

Molly kıkırdadı. "Neredeyse yürümeye başlamadan önce ata binebiliyordu. Doğuştan yetenekli."

Patty öne doğru eğildi. "Ne tür atlar?"

"Ginger bir mustang. Onu Arazi Yönetimi Bürosu'nun yaptığı bir taramadan sonra evlat edindik. Her yıl atları açık artırmayla satıyorlar. Kız kardeşimin atı. Benim Shelley'im bir çeyrek at. Şimdi yaşlı -yirmiye yakın- ama ikimiz de çok daha gençken fıçı yarışı yapardık."

"Bunu televizyonda görmüştüm," dedi Patty heyecanla. Konuşmaya devam etti, her an daha az gerginleşiyordu.

Molly öyle değildi. Gerginliği zar zor fark ediliyordu ve onu bu kadar dikkatle izlemeseydi fark etmeyecekti. Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı, çenesi gerildi. Dikiz aynasına bir göz attı ama onlara bakmak için değil. Onların arkasına bakıyordu, etrafındaki havaya bir uyanıklık hissi doluyordu.

Patty fark etmemiş gibi görünerek konuşmaya devam etti ve Gabe koltuğunda dönerek onu korkutmak istemedi. Biraz sola kayarak sürücü tarafındaki yan aynaya baktı.

Tek gördüğü, yazın her haftası Quarter'a musallat olan yavaş akan trafikti. Festival mevsimiydi ve bu hafta sonu en büyüklerinden biriydi: Satchmo SummerFest. Yakında müzik, kalabalık ve Choux'da yoğun, yoğun mesailer olacaktı.

Gitmek için berbat bir zaman seçmişti. Patty ondan nefret etmeli.

Ama yapmazdı, çünkü Patty gezegendeki en cömert insandı. Ve belli hâlâ genç bir kızken olduğu kadar at delisiydi.

Molly ona kız kardeşiyle birlikte kaldıkları ahırda verilen binicilik derslerinden bahsediyor, Patty de ata binmek için planlar yapıyordu. Tabii ki bunu gerçekleştiremeyecekti. Patty istemediğinden değil, ama ikisi de uyanık oldukları saatlerin neredeyse tamamını Choux'da geçiriyorlardı.

Belki de bunun değişmesi gerekiyordu. Bu iş bittiğinde, Patty'ye biraz zaman ayırması için ısrar edecekti.

Molly aniden bir kadına dönüştüğünde nefesini içine çekti.

sokak. "Özür dilerim, millet," o dedi

Neşeyle üzerinde araba kornalarının kakofonisi ani hareketi protesto ediyordu. Ama ara sokak boyunca ilerlerken birkaç kez dikiz aynasını kontrol etti.

"Burası tüm o trafiğin dışında kestirme bir yol."

Gabe nefesi kesilirken "Kıçımın kestirmesi" diye düşündü. ciğerlerinde. Biri onları takip ediyordu. Bu yüzden bu kadar tetikteydi. Hâlâ da öyleydi.

Patty de bunu fark etti ve konuşması kesildi. Arkalarına bakmak için döndü. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum," dedi Molly, lafı dolandırmaya bile çalışmadan. "Belki hiç kimse, ama ikinize karşı aşırı derecede dikkatli olacağım."

"Şimdi söyle bana," diye tısladı Patty, Gabe'e dönerek. "Bunların hiçbirini gerçekten bilmek istemiyorum, ama aynı zamanda

daha uzatmaya gerek yok. O yüzden şimdi söyle."

Gabe burun kemiğini sıktı. Sonra ona her şeyi anlattı; kasıtlı olarak berbat edilen soruşturmayı, babasının evine yerleştirilen kokaini, babasının eski yüzbaşısının tehdidini ve özel otopsinin sonuçlarını.

İşini bitirdiğinde Patty'nin beti benzi atmış ve sarsılmıştı. Molly de ofisine dönerken çok dolambaçlı bir yol izliyordu; bir blok dolanıyor, sonra birkaç sokak ilerleyip bir blok daha dönüyordu - tekrar tekrar. Ya onlara konuşmaları için zaman veriyordu ya da kuyruklarını kaybetmeye çalışıyordu. Ya da her ikisi de.

"Ve bu iğrençliği kendine mi sakladın?" Patty sordu. "Gabriel Hebert, bunu nasıl yaparsın?"

Omuz silkti, utanç ve korku göğsünde çırpınıyordu. "Her iki şekilde de inanmak istemedim. Ya babam kendini öldürdü ya da öldürüldü ve suçu üzerine atıldı. Her iki seçeneği de düşünmek istemedim. Ve eğer sana söylersem, bu gerçek olacaktı."

Patty içini çekti. "Kahretsin, Gabe. Keşke bana söyleseydin. Sana bir şekilde yardım ederdim."

Duyarlılığını takdir ediyordu ama ne kadar denemek istese de yardım edebileceğinden şüpheliydi. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Aralarında bir an sessizlik oldu ve Molly bunu sessiz bir soruyla bozdu. "Rocky'nin ölmeden önceki davranışlarında tuhaf bir şey fark ettin mi Patty?"

"Üzgündü," dedi. "Ve bir şey için endişeleniyordu. Avukatıyla da konuştum."

Gabe şaşırmış bir halde ona döndü. "Ne hakkında?"

"Sadece bir konuşmanın sonunu yakalayabildim. Öğle yemeği için Choux'ya gelmişti ve ben de biraz mola vermek için arka kapıdan çıkmıştım."

"Sigara molası," diye Molly.

Gabe onu azarlamak için ağzını açtığında Patty ona sert bir bakış fırlattı. "Evet, sigara içiyordum," diye tersledi. "Ama son baktığımda bir yetişkindim ve anneme ispiyonculuk yapamazsın." Bakışları soldu. "Bu, ölmeden yaklaşık iki hafta önceydi. Baban ara sokaktaydı, cep telefonuyla bir vakıf hakkında konuşuyordu. Beni orada görünce aramayı sonlandırdı. Bana ne duyduğumu sordu. Ona hiçbir şey duymadığımı söyledim. Sadece homurdandı ve içeri girdi."

Gabe afallamıştı. "Bir vakıf mı?" Babasının avukatının anma töreninden sonra ona verdiği kâğıtlarda böyle bir şey yoktu. "Ne tür bir vakıf?"

Patty gözlerini kapadı, düşünürken dudaklarını büzdü. "Xiçin bir emanet," dedi yavaşça. "Söylediği buydu." Gözlerini açtı. "Daha fazlasını hatırlamıyorum."

"X' nedir?" Molly sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Gabe'in kalbi o kadar hızlı çarpmaya başladı ki kendi nabzının sesi kulaklarını doldurdu. "Babamın avukatını ziyaret etmem gerekiyor."

"Biz," diye düzeltti Molly. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

Kuzeninin güvenliği için duyduğu korku yeni bir yoğunluk kazandı. "Peki ya Patty? Onun bu işe karışmaması gerekiyordu. Ailemden kimsenin bu işe karışmaması gerekiyordu." Şakaklarını ovuşturdu. İşte korktuğu şey buydu. "Ama bu asla işe yaramayacaktı, değil mi? Babamı kim öldürdüyse araştırmamı istemeyecektir. Sevdiğim hiç kimse güvende değil."

"Bu senin hatan değil," diye ısrar etti Patty. "Ve belki de aşırı tepki veriyoruz. Belki de hiçbirimiz tehlikede değiliz."

Gabe sadece başını salladı. Babasının katilinin ona ne yaptığını görmüştü. O piçin, geride bıraktığı ailesinin peşine düşmesi riskini göze alamazdı. "Onları nasıl güvende tutabilirim, Molly?"

"Burke'le konuşacağız." Molly'nin sesi sakindi. "Eminim bir planı vardır."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, SAAT 15:00

MOLLY bilgisayar ekranına baktı, onları takip eden araçla ilgili yaptığı araştırmanın sonucu olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Lanet olası orospu çocukları. Her şey korktuğu kadar kötüydü.

"Hey," dedi Burke ofisinin kapısından. "İyi misin?"

"Evet." Gözlerini ekrandan ayırıp Burke'e baktı. "Patty Choux'ya geri dönecek, tamam mı?"

Burke onun öfkesini hissederek temkinli bir şekilde, "Öyle yaptı," dedi. "O güvende."

Gabe'in kuzenine babasının ölümünü dinlemek zor olmuştu. Ofise döndüklerinde Molly, yas tutmaları ve konuşmaları için onlara alan tanımak amacıyla ofisine çekilmişti.

"Onu restorana kim geri götürdü?" diye sordu.

"Val. Birinin Gabe ya da Patty'yi aramaya gelme ihtimaline karşı yerinde kalacak."

Bu güven vericiydi. Burke'ün tüm özel dedektifleri arasında Molly'nin ilk seçeceği kişi Val Sorensen olurdu. Kadın neredeyse iki metre boyundaydı ve çivi gibi sertti. Uzun sarı saçları onu bir Valkyrie'ye benzetiyordu, lakabının kaynağı da buydu.

Küstah ve havalıydı. Ama tüm bunların altında Val bir lokum gibiydi. Patty'nin arkasını kollasa bile ona karşı nazik davranırdı.

"O zaman onun için bilgim var. Dönüş yolunda takip edildik."

Burke'ün kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Ne oluyor lan? Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü size somut bir şey verebilmek için aracın kimliğini tespit etmeyi umuyordum."

"Yaptın mı?"

"Sayılır. Etrafında döndüm ve plakayı yakalayacak kadar arabanın arkasına geçtim." Öfkesini yatıştırmak için bir an nefes almak zorunda kaldı. "Lanet olası plakasız bir NOPD sedanıydı."

Burke gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Elbette öyleydi. Birisi Choux'yu izliyor olmalı. Sedan tabağınıza alacak kadar yaklaştı mı?"

"Muhtemelen." Kahretsin. "Bu iyi bir şey değil çünkü bugün kamyonu ben kullanıyorum, Chelsea'nin genelde kullandığı aracı. Yarın onu takip ederlerse, potansiyel olarak onu da tehlikeye atmış olurum."

"Hâlâ evden mi çalışıyor?"

"Evet, ama bugün cadde üzerinde park yeri olan bir ofiste iş görüşmesi vardı. Kamyonu paralel park etmekte zorlanıyor, bu yüzden ona arabayı almasını söyledim."

"Umarım işi alır ama bu dava kapanana kadar başlaması gerekmeyecek. O zamana kadar sen kendi arabanı alabilirsin, ihtiyacı olursa benimkini ona ödünç veririm, birileri seni çok merak ederse diye. Son zamanlarda işe bisikletle gidiyorum. Bu şekilde trafiği atlatmak daha kolay."

bir rahatlama kapladı. "Teşekkür , Burke."

Teşekkürünü elinin tersiyle itti. "En azından bunu yapabilirim. İş alırsa Harper'la isteyken ne yapacak?"

"Louisa internet üzerinden bazı yaz dersleri alıyor. Harper'a göz kulak olabilmek için bizim eve çalışmaya geliyor." Joy'un kızı Tanrı'nın bir lütfuydu. Harper ona güveniyordu ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. "Aşırı tepki veriyor olabilirim ama bir polisin beni takip ettiğini bilmek açıkçası beni tedirgin etti."

Burke'ün ifadesi onu daha iyi hissettirmedi. "Neler yapabileceklerini bildiğim için aşırı tepki verdiğini düşünmüyorum. Polis raporunda Rocky'nin cesedinin fotoğraflarını gördüm."

Yutkundu. O da yutmuştu. Gabe'in önünde, mutfak masasının üzerine yığılmış babasına bakarken yüz ifadesini nötr tutmak zor olmuştu. Çıkış yarası çok kötüydü.

"Louisa'ya kapıları ve pencereleri kilitlemesini, alarmı kurmasını ve teslimatçılar dahil kimseyi içeri almamasını söyleyeceğim." Burke'ün sabit bakışlarıyla karşılaştı. "Bundan nefret ediyorum. Onları tehlikeye attığım düşüncesinden bile nefret ediyorum. Harper ve Chelsea gittikçe daha iyi oluyorlar. Chelsea artık biri arkasından konuştuğunda kendini kaybetmiyor. Harper'ın kâbusları yavaşlıyor."

"Onları tehlikeye sen atmadın. Gabe de yapmadı. Bunu Gabe'i takip eden her kimse o yaptı. Ailen için endişelenerek dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Onlara göz kulak olması için birini görevlendireceğim."

Minnettarlık korkusunun bir kısmını azalttı. "Bu dava sana Gabe'in sana ödediğinden daha pahalıya mal olacak." Özellikle de koruma görevi için dedektifleri başka işlerden almak zorunda kalırsa. Burke'ün şirketi küçük değildi - altı tam zamanlı dedektif ve en az bir düzine yarı zamanlı çalışan istihdam ediyordu - ama bu yine de kaynakların büyük bir sapmasıydı. "Personelinizin çoğunu Gabe'in davasına vermeyi sürdüremezsiniz. Uzun bir süre için değil."

Burke'ün çenesi düştü. "Umurumda değil. Rocky'nin katilinin cezasını çekmesini, Gabe'in, senin ve ailelerinizin güvende olmasını istiyorum. Bunların gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği umurumda değil." Omuz silkti. "Ve Gabe'den de tam ücret talep etmiyorum. Rocky de benim ailemdi, tıpkı Chelsea ve Harper gibi. Diğer müşterilerimizin hiçbirinin zarar görmemesi için öncelikleri ayarlayacağım. Bu konuda endişelenmeyin."

Burke'ün paraya ihtiyacı yoktu, o yüzden tartışmamaya karar verdi. Şimdilik. "Pekâlâ. Chelsea'ye haber veririm."

"Plakasız aracın sürücüsünü görebildiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Renkli camlar. Tek görebildiğim sürücünün Azizler şapkası taktığıydı."

"Şehirdeki diğer birkaç bin kişi gibi," diye homurdandı.

"Berbat," diye kabul etti. "Gabe şimdi nerede?" "Mutfakta."

Endişelenmesine rağmen buna kıkırdadı. "Bunu gördüğünde duvarda bir sinek olmayı çok isterdim."

"Sineğe kulak tıkacı verirdim. Gabe iltifat etmedi."

"Gabe haklı olabilir. O 'mutfak' tam bir felaket."

"Tamir edilecek. Eninde sonunda."

Üç yıl önce onun yanında çalışmaya başladığında da aynen böyle söylemişti. Daha güzel bir mutfak yaratmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Şu polis raporlarını okumaya geri dönmem gerek. Rocky'nin emekli olmadan önce cinayet masasında çalıştığını fark etmemiştim."

Şimdiden iki rapor okumuştı ve küçük bir TSSB yaşıyordu, olay yeri fotoğrafları sonsuza dek unutmayı tercih ettiği anıları canlandırıyorlardı.

"Onunla çalıştığımda yardımcısıydı. Ben ayrıldıktan sonra Cinayet Masası'na transfer oldu." Başını öne eğdi.

"İç İşleri Bakanlığı'ndan görev istemiş ama geri çevrilmişti. Bildiğim kadarıyla bu ikinci kez oluyor."

"Onu kim geri çevirdi?" diye sordu, kulakları dikilerek. Rocky Hebert iki kez İç İşleri'ne transfer olmaya çalışmış ve her ikisinde de reddedilmişse? Bir şey ya da birini arıyor olabilirdi. Ve birileri onun etrafı kurcalamasını istemiyordu.

"Bilmiyorum. Cresswell'den daha yüksek olmalıydı. Etrafa sorup ne bulabileceğime bakacağım."

Mont Belvieu, Teksas
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 16:30

"Xavier!" Annesi mutfak kapısında durmuş, gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu.

Domates fidanlarının yanına çömelen Xavier, bandanasıyla alnındaki teri sildikten sonra bandanasını arka cebine soktu. "Hâlâ bahçedeyim anne," diye seslendi ve bir elinde kâğıt torba, arka bahçede dikkatle ilerleyişini izledi.

Giyinip kuşanmış, makyaj yapmış, topuklu ayakkabı giymişti. "Neler oluyor anne?"

"Hey, Bayan Morrow," diye araya girdi Carlos. "Gerçekten çok hoş görünüyorsunuz. Ateşli bir randevun falan mı var?"

Güldü. "Ya da öyle bir şey. Bu gece kitap kulübü gecesi. Houston'a gidiyorum ve bol bol şarap içeceğiz."

Xavier tam boyuna gelene kadar ona doğru sırttı, sonra da ona doğru sırttı. Cicely Morrow ufak tefek bir kadındı, boyu ancak bir metreydi. Maun rengi teni, kocasıyla evlendikleri günkü kadar kusursuzdu.

onu ilk kez sosyal hizmet görevlisinin ofisinden eve getirdiğinde. Beş yaşındaydı ve çok korkmuştu.

Morrowlar ona bir yuva vermişti. Bir aile. Bu kendiliğinden olmamıştı; annesinin Katrina'da küçük evlerini basan sulara öldüğünü gören travma geçirmiş bir çocuktü. Son gücüyle onu çatıya çıkarmıştı, gördüğü son şey onun elleriydi. Ve kabuslarının çoğuna musallat olan görüntü.

Ama Morrow'lar nazik, sevgi dolu ve sabırlıydı ve birkaç yıl içinde onlara anne ve baba demeye başlamıştı. Lise ikinci sınıftayken babasını ani bir kalp krizi sonucu kaybetmesi onu derinden sarsmış, annesi de o kadar depresyona girmişti ki yakında onun da aynı duruma düşeceğinden korkmuştu. Ama o kendini toparlamıştı. Annesi güçlü bir kadındı.

"Seni götürmemi ister misin?" diye teklif etti. "Senin şoförün olabilirim."

Gülümsedi. "Hayır, günün bu saatinde gidiş-dönüş bir buçuk saat sürer."

"Sorun etmediğimi biliyorsun anne."

"Biliyorum. Teklif etmen çok hoş ama ben Willa Mae'nin evine gideceğim ve Uber'e bineceğiz. Bu gece onunla kalacağım ve yarın şehirde alışveriş yapmak için izin alacağız. Yarın akşam yemeğe geleceğim. Bu akşam için buzdolabına güveç bıraktım ve işte size atıştırmalık bir şeyler. Buz gibi limonata ve biraz kurabiye."

"Mmmm." Carlos ellerini göğsünde kavuşturdu ve bayılacakmış gibi yaptı. "Sizin gibi kurabiye yapan bir adamla evlenmek istiyorum, Bayan M."

"Önce onu bul, ben ona öğretirim," dedi Cicely rahat bir kıkırdamayla, çünkü Carlos'un cinsel yönelimi hiçbir zaman bir sorunu olmamıştı ne Carlos'un ne de Xavier'in

Ebeveynler. "İyi akşamlar çocuklar. Ve teşekkür ederim. Bahçem şimdi çok güzel görünüyor. Carlos, hasat zamanı geldiğinde domates ve kabakların bir kısmını annene götürmeni istiyorum. En iyi kabak ekmeğini o yapar ve paylaşacak çok şeyimiz var."

"Olur, Bayan M. Kitap kulübünde iyi vakit geçirirsiniz."

Kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak, "Okuyacağız," dedi. "Elli Ton kitaplarından birini okuyoruz."

"Anne," diye sızlandı Xavier, yanakları kızarmıştı. "Bunu bilmeme gerek yok."

Cicely yine güldü. "Biliyorum. Ve gerçekten de arılar hakkında bir kitap okuyoruz. Sadece seni kızdırmak istedim." El sallayarak geri çekildi. "Yarın görüşürüz. Burada mı kalıyorsun, Carlos?"

"Evet. Xavier ve ben Philly ve New York'a hafta sonu gezileri planlıyoruz."

"Güzel." Gülümsemesi azıcık azaldı ama sonra yüzüne geri dönmeye zorladı. "Tanrım, ikinizi de özleyeceğim. Ama evimden gitmenin tam zamanı Xavier Morrow," diye ekledi hafifçe. "Oğlum, doktor. Kulağa hoş geliyor."

"Bize her zaman kurabiye gönderebilirsin," dedi Carlos umutla. "İki haftada bir," diye söz verdi. "Şimdilik hoşça kalın."

O gittiğinde, Xavier Carlos'a döndü. "Burada mı kalıyorsun? Neden?"

Carlos ona aptalca bir bakış attı. "Çünkü hâlâ korkuyorsun. Bana korkmadığını söyleme."

Bunu inkâr edemezdi, çünkü doğruydı. Bütün gün kendini tuhaf hissetmişti. Birkaç saat önce kaldırıma bir torba bahçe atığı götürmüş ve kaldırımında mavi bir arabanın içinde onu izleyen bir adam olduğuna yemin etmişti. Ama gözlerindeki teri kırptığında araba boştu. O anda

kontrol etti. Ama bir yanı bilmek istemiyordu. Bazen emlakçılar yandaki satılık evi göstermeye gelirdi, değil mi? "Bu sadece benim hayal gücüm."

Carlos inatla başını salladı. "Ben kalacağım. Tartışmak yok."

"Tartışmayacağım. Ama sıkıcı olacak. Anatomi kitaplarımdan birinden birkaç bölüm okuyacaktım. İlk dersime bir adım önde girmek istiyorum."

Carlos omuz silkti. "Sırt çantamda bir fizik kitabı var. Okuyabiliriz, biraz Call of Duty oynayabiliriz, belki grubu D&D için çevrimiçi yapabiliriz. Sonra da pizza sipariş ederiz."

"Annem güveç yaptı."

"Onları yok edeceğiz, çünkü açlıktan ölüyorum. Bu kurabiyeleri yok ettikten sonra." Carlos çantayı salladı. "Ağır geliyor. Annen bir kurabiye sihirbazı."

Xavier'in dudakları kıvrıldı. "Gerçekten de öyle." Kahretsin, onu özleyecekti. Ama onunla çok gurur duyuyordu. Bu yüzden Philly'ye gidip tıp fakültesini kazanacak ve onu daha da gururlandıracaktı.

Carlos bahçe aletlerini topladı ve arka taraftaki kulübeye doğru yola koyuldu. "Acele et, hermano. Burada açlıktan ölüyorum."

Omzunun üzerinden bir bakış atan Xavier donakaldı. Mavi araba geri dönmüştü. Daha önce onu izleyen adamın içinde olduğu araba. Eve gir. Eve koş.

Kendini salladı. Aptalca davranıyordu. Kimse onun peşinde değildi. Kimse onu izlemiyordu. Carlos'un aletleri kaldırmasına yardım etmek için aceleyle kulübeye gitti.

Sakinleşecek ve elindeki tüm kemikleri ezberleyecekti. Ve kurabiye yiyecekti. Ve güveç. Ve pizza. Ve endişelenmeyi bırakacaktı.

Endişelenmeye devam edeceğini bilerek bir nefes verdi. "En azından beşte dört fena değil," diye mırıldandı.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 17:05

Molly'nin dikkati okumakta olduğu polis raporundan aynı anda üç şey tarafından çekildi: midesinin guruldaması, klavyesinin yanına konan yemeğin muhteşem kokusu ve Gabe'in nefesi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, dehşete düşmüştü.

Molly onun ekranda ne gördüğünü çok geç fark etti ve dizüstü bilgisayarını aniden kapattı. İşte bu yüzden Rocky Hebert'in raporlarını herkesin içinde okumak istememişti. Fotoğraf özellikle korkunç bir suç mahallini göstermiyordu - Molly çok daha kötülerini görmüştü- ama kurban bir çocuktu ve bu her zaman daha zordu. Dosyayı açmak için kendini toparlaması gerekmişti. Gabe araya girene kadar soğukkanlılığını koruyabilmişti. Şimdi okuduğu şeyin gerçekliği üzerine çökmüştü ve o da kendini dengesiz hissediyordu.

Gabe Hebert solgundu, teni biraz yeşildi. Ayağa kalktı ve onu sandalyesine iterek elinden bir büyük kâse yemek daha aldı. Elleri titriyordu.

"Neden-" Yutkundu. "Neden ona bakıyordun?"

Kaseyi masasının üzerine koydu ve çok güzel koktuğu için midesinden gelen kaba gurultuyu duymazdan geldi. Ama şu anda önceliği, bayılacakmış gibi görünen müşterisiydi. "Babanız iki yıl önceki cinayeti araştırdı."

"Ah." Gabe elinin tersini dudaklarına bastırdı. "Onu kim öldürdü?"

"Babası."

Gabe'in bakışları onunkilerle buluştu, çarpılmıştı. "Neden?"

Çaresiz bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırdı. "Çünkü o boktan, tacizci bir piçti. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, baban onun uzun süre hapiste kalmasını sağladı.

Bu sağlam bir dava ve babanızın çalışması kusursuzdu. Savcının işi kolaydı."

"Boktan, tacizci piç hâla hapiste mi?"

"Evet ve şartlı tahliye için uygun hale gelene kadar yirmi kúsur yıl daha kalacak."

Bir yutkunma daha, bu seferki duyulabilir. "O zaman neden okuyordun?"

Tereddút etti, sonra onun gerçeği kaldırabileceğine karar verdi. Eğer yapamazsa, Burke'ten ona başka bir koruma vermesini isteyecekti, böylece Gabe'i olduğundan daha fazla mahvetmeden lanet olası işini yapabilecekti. "ünkü çocuğun annesi işbirlikçi bir tanık değildi. Kocasının yapmadığına yemin etti ve babanızın kolayca ürütebileceđi bir mazeret gösterdi. Annesi babanızı cehennemde görmekle tehdit etti. Rocky Hebert yalanlarının bedelini ödeyene kadar rahat etmeyeceğini söyledi."

"Nerede o?"

"İşte bunu öğrenmem gerekiyor." antasından bir su şişesi çıkardı ve ona uzattı. "İ. Benim gözetimimdeyken bayılmanı istemiyorum."

Ela gözlerinde kızgınlık parladı, yanakları renkten renge girdi. şişeyi kaptı ve öfkeyle kapağını kapattı. "Bayılmayacağım, lanet olsun."

"Bildiğim iyi oldu. En azından artık bir hayalet kadar solgun değilsin."

Kaşlarını attı. "Bunu bilerek mi söyledin?"

"oğunlukla. Kısmen çünkü gördüğün şey korkunçtu ve normal bir insan sarsılırdı. Ve gerçekten bayılmanı istemediğim için."

Tekrar iti, daha sakın bir şekilde. "Yani normal değil misin?"

Başını eğerek onu inceledi. Nefes alış verişi yavaşlamıştı ve nabzı artık gözlerinin çukurunda görünmüyordu.

boğazını sıktı. Ama eli hâlâ titriyordu. "Gördüğünüz fotoğraftan dolayı üzgün görünmediğim için mi demek istiyorsunuz?"

"Evet," dedi sertçe. "Üzgün müsün?"

Ziyaretçi sandalyelerinden birini masasının etrafına çekti ve ona getirdiği kâseyi aldı. Mmmm. Karides ve ırmık. Yeterince basitti ama nefis kokuyordu. "İlk kez bir çocuk cinayetini araştırdığımda bir yıl boyunca terapiye gitmek zorunda kalmıştım. Ve zaten çok fazla ölüm görmüştüm." Bir ısırik aldı ve gözlerini kapattı. "Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim." Sesi hâlâ sertti ama öncekinden daha az sertti. "Bu seni hâlâ etkiliyor mu?"

Gözlerini açtı ve fotoğrafın onu ne kadar üzdüğünü göstermek için iç kalkanlarını indirdi. Bir ile on arasında bir ölçekte, on iki olmuştu. "Tabii ki. Ama bölümlere ayırmayı öğrenmek zorundaydım, yoksa bu işi asla yapamazdım."

Yüz ifadesi yumuşadı. "İşiniz neydi?"

"Ben bir polistim." Bu onu şaşırtmış gibiydi. Lütfen bana neden ayrıldığımı sorma. Lütfen.

"Neden gittin?"

Lanet olsun. Kasıtlı olarak bir ısırik daha aldı, o geceye ait görüntüleri zihninin en karanlık köşelerine, tüm kötü şeyleri sakladığı yere itti. Onu oyalamayı, bunun uzun bir hikâye olduğunu söylemeyi, Google'da aramasına izin vermeyi düşündü. Müşterileri ona bu soruyu sorduğunda genellikle yaptığı şey buydu.

Ama Gabriel Hebert farklı hissediyordu. Babasını bir cinayet sonucu kaybetmişti ve Molly bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. İçini çekti ve adamın getirdiği diğer kâseyi işaret etti. "Onu yiyecek misin?"

Kapalı dizüstü bilgisayarına baktı ve başını salladı. "Şimdi olmaz. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Umarım hakkımda kötü düşünmezsiniz çünkü yapabilirim. Ben bir denizciydim. Etrafımızda ne olursa olsun, yemek servis edildiğinde ya da boş bir anımızda yemek yerdik."

Kâsesini işaret etti. "Elbette, devam et. İstemiyorsan soruma cevap vermek zorunda da değilsin. Burke'e sorabilirim."

Hafifçe homurdandı. "Ben de senin çok cana yakın ve müdahaleci olmadığını düşünüyordum." Adam kırmızı kaşlarını kaldırdı ve kadın nefes verdi. "Kayınbiraderimi öldürdüm."

Ağzı açık kaldı. "Ne yaptın?"

"Kayınbiraderimi öldürdüm," diye yavaşça tekrarladı. "Onu tam gözlerinin ortasından vurdum." Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Neden? Ne yaptı?"

Bir ısırik daha aldı, duygularını kontrol altına alırken çiğnemek için fazladan zaman ayırdı. "Babamı öldürdü ve bunu babam bir suç işlemiş gibi göstermeye çalıştı." Molly'nin başa çıkamadığı diğer tüm görüntülerle birlikte karanlığa itmek zorunda kaldığı kirli, iğrenç bir suç.

"Ama baban bunu yapmamıştı."

"Hayır. Babam kayınbiraderimi ... yapmaya çalışırken yakaladı." Kaseyi masasının üzerine koydu ve ağzını silmek için bir mendil aldı. Artık yemek de yiyemiyordu. "Benim bir yeğenim var." Gabe'in anlamlı gözlerindeki anlayışı görebiliyordu. "Kayınbiraderim hasta bir orospu çocuğuydu. Babam onun neyin peşinde olduğundan şüphelendi ve bekledi. Bir gece onu yeğenimin yatak odasına girerken yakalamış. Onu yakaladı ve kavga ettiler. Jake -yani kayınbiraderim- babamın silahını aldı ve onu vurdu."

"Babanın silahı mı vardı?"

"Yaptı. Ama o bir çiftçiydi, polis değil ve tereddüt etti. Daha önce hiç kimseyi vurmamıştı. Tavuklarını çalmaya çalışan bir çakalı bile vuramazdı. Hep kafalarının üstüne nişan alır ve daha fazla tavuk alırdı."

Gabe'in gülümsemesi hüzünlüydü. "Kulağa iyi bir adammış gibi geliyor."

"En iyisi." Sertçe yutkunma sırası ondaydı. "Onu her gün özlüyorum."

"Jake herkese babanızın yeğeninizi taciz etmeye çalıştığını mı söyledi?"

"Yaptı. Ama yeğenimin odasına bir kamera saklayan babamı hafife aldı."

"Yani yeğenin ..." Gabe sözünü yarıda kesti. "Jake başarılı mıydı?"

Bir kez başını salladı. Bu en nefret ettiği kısımdı. Ne yazık ki her şey çeşitli haber bültenlerinde yer alıyordu, yani Gabe kendi kendine okuyabilirdi. Elbette hiçbirisi Harper'dan ismen bahsetmiyordu ama bunu anlamak zor değildi. Jake ve Chelsea'nin sadece bir çocuğu vardı. Molly'nin sadece bir yeğeni vardı.

Molly, Jake'i kazıp çıkarabilmeyi, hayata döndürebilmeyi ve onu tekrar öldürebilmeyi diliyordu. Bazen bu hayal onu ayakta tutan tek şey oluyordu, özellikle de Harper geceleri ağladığında.

"Yani onu sen öldürdün." Gabe'in ağzı gerildi. "Güzel."

"Soğukkanlılıkla değil. Nefsi müdafaaya hükmedildi."

Buna neredeyse kendisi de inanıyordu. "Ne oldu?" diye sordu nazikçe.

"Kız kardeşim onunla yüzleşti ve o da kız kardeşimin peşinden geldi. Onu dövüyordu. Beni görünce bana vurmaya başladı." Çünkü onu kışkırtmıştı. Gözünün moraracağını bile bile, gözüne isabet eden yumruğun keskin acısından zevk almıştı. Nefsi müdafa iddiasını desteklemek için çok daha iyiydi.

Bunu planlamamıştı. Chelsea'nin o gece onunla yüzleşeceğini bilmiyordu. Yine de bilmeliydi.

Bilmem gerekirdi.

Ve belki de öyleydi. Motivasyonunun ve hazırlığının ardındaki belirsizlik onu birçok gece ayakta tutmuştu.

Gabe sadece başını salladı. "Özür dilerim."

Gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim. Ortalık yatıştıktan ve adım temize çıktıktan sonra orada kalamayacağımızı biliyordum. O evde değil."

"Yapabileceğini sanmıyorum."

Sesinde sempati vardı. Sempati ve acımasız bir anlayış. Bu yüzden ona kendisi söylemişti.

"SBI'daki görevime geri döndüm - bu Kuzey Carolina Eyalet Soruşturma Bürosu - ama geri dönemedim. Dönemedim işte." Elbette yozlaşmış polisler olduğunu biliyordu ama hiçbirisiyle çalışmamıştı. Bildiği kadarıyla yoktu. Ama sonra Jake hepsinin hayatını mahvetti ve o da yolsuzluğu yakından ve kişisel olarak gördü. Jake'in kendisi de bir polisti ve arkadaşları onun etrafında toplanmış, onu korumuş ve babasını bir pedofil olarak resmetmişlerdi. Alçakça davranmışlardı. Safları sıklaştırmışlardı.

Ama Jake'i bir köpek gibi yere serdikten sonra, kendisinin de biraz yozlaşmış olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Demek buraya geldin?"

"Evet. Babam öldürüldüğünde Burke'ü aramıştım. O da babamı tanırdı ve onu severdi." Hüzünle gülümsedi. "Tıpkı onun da senin babanı sevdiği gibi."

"Baba figürleri."

"Aynen öyle. Burke bana doğru geliyordu, Jake Chelsea ve bana vurmaya başladığında sadece yarım saat uzaklıktaydı. Polislerden sonra oraya vardı ve her şeyi halletti. Bana iyi bir avukat tuttu. Yüzümün fotoğraflarını çektiğinden emin oldu. Ve

Chelsea'nin. Ve Harper acil koruyucu aileye gittiğinde onu kontrol etti."

SBI patronu ve karısı gibi. Steven ve Jenna iyi insanlardı. Onları özlüyordu.

"Demek Burke için çalışmaya başladın?"

"Yaptım ama hemen değil. Bir soruşturma oldu ve aklandım. Özellikle de Chelsea, Jake'in babamı öldürdüğünü gösteren kaseti teslim ettiğinde."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Ama aynı zamanda herkesin kızının tacize uğradığını bilmesini sağladı. Bu onun için kolay bir karar olmasa gerek."

Molly ona baktı, göğsünün içinde bir şey neredeyse acı verici bir şekilde sıkışıyordu. "Bunu başka kimse anlamadı. Herkes tabii ki Chelsea kaseti gösterdi diyordu ama o ve ben bu konuda tartıştık. Ben istemedim çünkü bu Harper'ı spot ışıklarının altına koyacaktı ama avukatım kaset olmadan aklanamayacağımdan korkuyordu."

Başını eğip onu inceledi, ela gözleri başka hiçbir yerde görmediği bir anlayışla doluydu. Burke'te bile. "Bu konuda da kendini suçlu hissediyorsun."

Yutkundu. "Evet. Yani Harper'ı oradan çıkardık ama bu hep kafasının içinde olacak. Bunun olduğunu ve herkesin bildiğini. Terapi hepimize yardımcı oldu. Ama evet, kendimi suçlu hissediyorum." Jake'i kafasından vurmaktan çok daha fazla.

Molly'nin kız kardeşine asla ödeyemeyeceği bir borcu vardı. Ama denedi, onlara baktı ve güvende olduklarından emin oldu. Ta ki bugüne kadar.

Aşırı tepki verdiğini, daha önce onları takip eden her kimse ailesine değil kendisine odaklanacağını umuyordu. Bir yanı bu işi bırakıp eve gitmeyi ve dairelerinde barikat kurmayı istiyordu. Ama bu

aşırı tepki vereceğini düşündü. Burke birini koruma görevine vereceğini söylemişti ve Burke de ona güveniyordu.

"Özür dilerim," dedi Gabe tekrar.

Omuz silkti. "Bitti. Her şey bitti."

"Bugün babanızın ölümünü önemsizmiş gibi gösterdiğim için özür dilerim demek istedim."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerinin sakinleştiğini, ısındığını ve ...

Hayır, hayır, hayır. Adamın gözlerini çekici bulmamıştı. Bakışları ona kendini güvende hissettirmiyordu. Kendi kendine homurdanmak istedi ama adam deli olduğunu düşünecekti. Bu yüzden sadece başını salladı. "Teşekkür ederim. Babanı kimin öldürdüğünü bulmak için elimden geleni yapacağım. Umarım bunu biliyordur."

"Zaten biliyordum. Şimdi daha da eminim." Kapalı dizüstü bilgisayarına baktı. "Ben senin mutfak demeye cüret ettiğin o korkunç şeyde yemek pişirirken polis raporlarında başka ne buldun?"

Dudakları küçük ama gerçek bir gülümsemeyle yukarı doğru seğirdi. "Gerçekten çok korkunç."

"Bu bir ocak, Berlin Duvarı varken inşa edilmiş bir buzdolabı ve önünde dururken ciğerimi pişirmiş olabilecek bir mikrodalga. Burke ne düşünüyor? Bu bir tehdit."

"Daha iyi bir mutfak yaparsa hepimizin burada yaşayacağını düşünüyor ve 'iş-yaşam dengesi' gibi bir şeye sahip olmamızı istiyor."

"Umarım ısınlanmış karaciğerler sigorta kapsamındadır."

Kıkırdadı. "O kadar da kötü değil. Mikrodalgadan bir paket patlamış mısır çıkıyor."

Alay etti. "Bir torba patlamış mısır bile yapamaz."

Kendini daha iyi hissederek karides ve ezmeye uzandı ve bir ısırık daha aldı. "İyi idare ettin. Bu çok lezzetli."

"Teşekkür ederim ama bunu herkes yapabilir. Çok basit."

"Yapamayız. Belki Val yapabilir. O bizim özel dedektiflerimizden biri. Video oyunlarındaki Paskalya yumurtaları gibi keşfetmeye devam ettiğimiz gizli yetenekleri var."

Kadın yemeğe geri döndü ve adam onu izledi, kadın kâsedeki son ırmık tanesini de sıyrana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra başıyla dizüstü bilgisayarını işaret etti.

"Ne buldun?"

"Babanızın soruşturduğu üç vakada fail ya da bir aile üyesi intikam yemini etmişti. Elbette, kızgın tarafın bir polisi duyabileceği bir yerde tehdit edecek ve bunu raporuna yazacak kadar aptal olmadığı başka vakalar da vardır. Ama başlamak için elimde bir şey var. Başlangıç olarak üç ihtimalin geçmişini araştırıp hala hayatta olup olmadıklarına bakacağım. Sonra da şu anda nerede olduklarını öğreneceğim ve ..." Tereddüt etti, ona acı çektirmek istemiyordu. Ama adam soruşturmanın bir parçası olmak istediğini söylemişti. "Ve altı hafta önce nerede olduklarını."

Gabe irkildi. "Bu mantıklı."

"Babanızın mali hesaplarına da erişmem gerekecek."

Bunun üzerine kaşlarını çatı, gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Ne bulmayı umuyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama 'parayı takip et' dememizin bir sebebi var."

Çenesi kaskatı kesildi. "Babamın rüşvet aldığını mı düşünüyorsun?" "Hayır. Ama kontrol etmezsem işimi yapmamış olurum." "Anlıyorum," dedi sertçe. "Ve seninle geleceğim

bu kontrolleri yaparken. Artık akşam yemeğini hazırlayayım diye beni yarım yamalak bir mutfağa sokmaya çalışmak yok."

"Burke gelebileceğini söyledi, yani evet. Başka bir koruma seçmeni tercih ederdim ama yoluma çıkmazsan bu işi halledebiliriz. Ama," diye ekledi olabildiğince nazik bir şekilde, "Ben

görmek istemeyeceğiniz şeyler bulabilirsiniz. Birisi aniden öldüğünde bazen böyle olur."

Çenesi hâlâ kare şeklindeydi, gözleri artık soğuktu. "Baban öldüğünde tuhaf bir şey buldun mu?"

"Şey . . . Oldukça geniş bir porno koleksiyonu olduğunu öğrendik. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Hepsi oldukça vanilyaydı ve faaliyetler yakın zamandaydı. Annem yıllar önce ölmüştü. Anevrizma geçirmişti ve babam onu çok özliyordu. Hiç bayan arkadaş bulamadık. Sadece ... bilirsin işte."

Yüzünü buruşturdu. "Eğer böyle bir şey bulursan, gerçekten bilmek istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum." Ses tonuna hafiflik kattı. "Ondan sonra beynimi yıkamam gerekti."

Gülümsedi ve rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Size eşlik etmek istiyorum. Bu benim sorumluluğum. O benim babamdı."

"Anlıyorum." Sorumluluğunun ona zarar vermeyeceğini umuyordu. Ya da daha kötüsüne. Bunu önlemek de onun sorumluluğundaydı. "Kendini savunma eğitimin var mı?"

"Biraz Brazilian Jiu-Jitsu."

Çok etkilenmişti. Siyah kuşaklarından biri BJJ'deydi. "Biraz ne kadar?"

"Kahverengi kuşak."

Daha da etkilendi. "Pekâlâ, o zaman, bu beklediğimden daha fazlası. Herhangi bir silah kullanabiliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Babam polisti. Beni ilk kez on yaşındayken poligona götürmüştü. Bu bizim bağ kurma zamanımızdı."

"Nefret ettin mi?"

"O kadar çok ki." Ürperdi. "Ama iyi ateş edebilirim. Bıçak becerilerim çok iyidir."

"Eğer bir soğan tarafından saldırıya uğrarsak, ben senin arkana saklanacağım. Aksi takdirde, nereye saklanabilirsen saklan. Eğer kötü bir şey olursa, güvende olmanı istiyorum. O senin babandı ama bu benim işim, dolayısıyla bu soruşturma benim sorumluluğumda. Anlaşıldı mı?"

Sinirli bir nefes aldı. "Evet, hanımefendi."

Sırıttı. "Bana 'hanımefendi' denmesi hoşuma gidiyor. " El değmemiş karides ve ırmık dolu kâseyi işaret etti. "Artık yiyebilir misin?"

"Denerim."

"Güzel. Ben geçmişini kontrol ederken sen yemeğini ye. Sonra babanın evini kontrol etmek istiyorum. Zaten aradığınız için bir şey bulacağımızı sanmıyorum, ama asla bilemezsiniz. Sonra senin evine gideceğiz."

"Sizin için misafir odasını hazırlayabilirim."

"Aslında muhtemelen kanepede uyurum, böylece ön kapıya yakın olurum. Güvenlik sisteminiz var mı?"

Gözlerini devirdi. "Babam yeni eve taşınma hediyesi olarak bana bir tane vermişti."

"Evinizde hiç silah var mı?"

"Wüsthof bıçak takımım. Ve lanet köpek."

Köpeği unutmuştu. "Neden köpek hakkında bir şey söylemedin? Bütün gün yoktun."

"Babamın vefatından bir hafta sonra köpek kapısı taktırdım. Shoe'nun yemeğe, suya ve koklayıp işeyebileceği yarım dönümlük bir çime erişimi var. O iyi olacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Köpek kapınız mı var? İşte güvenlik sisteminiz gidiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Eşyalarını toplamaya başladı. "Evinizi güvence altına aldıktan sonra geçmiş kontrollerini . Yarın babanın evine gidebiliriz. Yemeğini al ve gidelim."

Mid- City, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 18:10

WArabanı eve mi getirdin?" Molly kamyonetini Gabe'in garaj yoluna çekip park ederken sordu çok eski ama hala güvenilir Honda Accord'unun arkasında.

"Hiç kimse. Bu sabah ofisinize yürüyerek geldim." Omuz silkti. "Neredeyse her gün işe yürüyerek giderim."

"Mantıklı. Mahalleye bu kadar yakın yaşasaydım ben de yürürdüm." Kadın evini eleştirel bir gözle inceliyordu ve adam biraz savunmaya geçtiğini hissetti, çünkü evini seviyordu. "Kaç tane dış kapınız var?"

Oh. Siniri yatıştı. Güvenliği kontrol ediyordu. Babası da aynı şeyi yapmıştı. "Biri önde, biri arkada. Biri bir tarafta, ikisi diğer tarafta. Yani toplam beş tane. Bu eski av tüfeği tarzı evler için yaygın bir tasarım."

Ön kapıdan silahla ateş edilebildiği ve kurşunun hiçbir yere isabet etmeden arka kapıdan çıktığı için bu adı aldığı söylenir.

Ona gülümsemek için döndü. "Hoşuma gitti. Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Daha da rahatladı. Evini sevmeyen birine tahammül edebileceğini sanmıyordu. Bu neredeyse

Choux gibi onun da bebeğiydi. "Altı yıl. Yedi yıldır sahibiyim ama yaşanabilir hale getirmek en az bir yılımı aldı. Tam anlamıyla bir tamirhaneydi."

"Katrina?"

"Evet. Yıkım için etiketlenecek kadar kötü değildi, ama oldukça yakındı."

"Kendin mi yaptın?" diye sordu, sesi etkilenmiş gibiydi.

Neredeyse övünüyordu. "Angarya işlerin çoğu, evet. Patty'nin anne tarafından kuzenlerinden biri müteahhit ve o da yardımcı oldu." Sırıttı. "Günlerinin geri kalanında Choux'da bedava bamyı."

"Choux'nun bamyasını tattım ve bence çok iyi bir anlaşma yapmış. Bana etrafı gezdirir misin?"

"Tabii ki."

Kamyonentinin arka koltuğundan bir spor çantası aldı ve onu omuzlayarak ön basamaklara kadar onu takip etti. "Kırmızı dış cephe kaplaması ve yeşil kapısıyla çok neşeli. Orijinali bu renk miydi?"

"Anlayabildiğim kadarıyla." Ön kapının kilidini açtı, sonra alarmı devre dışı bıraktı ve Shoe'yu dinlemek için başını eğdi. Köpeğin heyecanlı havlamasını ve evi boydan boya geçen dar koridorun parke zeminindeki pençe seslerini duydu.

Güldü, rahatlamıştı. Bir yanı köpeğe ulaşacakları konusunda endişeliydi. Ve suçluydu çünkü o sabah yola çıkarken Shoe'nun başına gelebilecekleri hesaba katmamıştı.

Shoe ona doğru koşup kuyruğunu o kadar sert sallayınca tek dizinin üzerine çöktü ki yere düşmemesi mucizeydi. "İyisin," diye mırıldanarak köpeğin boynuna sarıldı ve gözlerinin yandığını hissetti. Köpek babasından geriye kalan tek şeydi ve birinin bu tatlı köpeğe zarar vermiş olabileceği düşüncesi onu boğdu. Gözlerini sıkıca kapattı,

gizlice Shoe'nun paltosunda kurutuyordu. "Bir ziyaretçimiz var," dedi daha yüksek sesle.

"Oh, çok tatlı." Molly köpeğe bir elini uzattı, böylece onu koklayabilecekti. "Merhaba Ayakkabı. Ayakkabılarımı yeme, sonsuza dek arkadaş olalım."

"Benimkini yüksek bir rafta tutuyorum," dedi Gabe. "İçeri gelsene. Kendinizi evinizde hissedin."

Çantasını omuzlayıp onu evin içine kadar takip etti, sonra yavaş bir daire çizerek dönmeye başladı, hayranlığı açıktı. "Oh, vay canına. Ahşap döşemeye bayıldım. Ve pencerelere. Orijinal hali böyle mi görünüyordu?"

"Ayrıntıları elimden geldiğince sakladım ama çoğunu tahmin etmek zorunda kaldım. Sonra yaşlı bir kadın kapımı çaldı, yaklaşık beş yıl önce. Katrina'dan önce sokağın aşağısında oturuyormuş ama evini kaybetmiş ve bir daha geri taşınmamış. Bazı arkadaşlarını ziyarete gelmişti ve benim burayı onardığımı gördü." Kadının duygularını hatırlayarak gülümsedi. "Gözleri yaşarmıştı. Hayatının büyük bölümünde dört kapı aşağıdaki evde yaşadığını ama FEMA geldiğinde evin yıkıldığını söyledi. Orayı kim yeniden inşa ettiyse eski evi yeniden yapmamış ama benimki eskisiyle tamamen aynı görünüyordu. En iyi arkadaşının eskiden bu evde yaşadığını söyledi."

"Bir tur istedi mi?" Molly ısrarak sordu
Alt dudağı sanki bir şey söylemek istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibiydi.

Dişlerinden kurtarmak için zavallı dudağını dürtmek istedi ama ellerini kendine sakladı. Bu gerçekten utanç vericiydi, çünkü çok güzel dudakları vardı. O da bunu fark etmeyecekti. Programa sadık kal, Hebert. "Hayır, ama ona bir tane verdim. Beni soymuş olabileceğini düşünüyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Bir zamanlar polistim. Ama böyle düşünmediğine sevindim. Çok mutlu olmuş olmalı."

"Ağladı. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Birlikte bir fotoğraf çektik ve onu gezdiren torununa e-posta ile gönderdim. O zamandan beri Noel kartlarımızı değiş tokuş ediyoruz."

Molly şimdi ona gülümsüyordu. "Bence sen çok iyi bir adamsın, Gabriel Hebert."

Yanakları kızardı. "Kim olsa aynı şeyi yapardı." "İyi biri," diye düzeltti. "Ben olsaydım bu kadar güzel. Bana gerisini göster."

Onu açık bir kemerden geçirerek mutfığa götürdü ve onun soluk soluğa kalışının tadını çıkardı. En çok zaman ve parayı bu odaya harcamıştı ve bununla gurur duyuyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Mermer ve doğal tuğla. Ve tüm bu ışık."

El emeğini sevgiyle takdir etti. "Bu odayı doğru düzgün yapmak için para biriktirmem yıllarımı aldı ama ben bir şefim. Boktan bir mutfakta yemek yapamam."

Kıkırdadı. "Ofisin boktan mutfağında gayet iyiydin." Parmaklarını mermer adanın üzerinde gezdirdi. "Gabe, bu inanılmaz. Ve beklediğimden çok daha büyük. Bunun bir TARDIS olmadığına emin misin?"

Güldü. "Yüksek tavanlar ferahlık hissi veriyor. Ama ev gerçekten de tarzına göre büyük. Dört yatak odası vardı ama birini ofise, birini de erkek mağarasına dönüştürdüm. Bana bir ebeveyn ve bir de yedek yatak odası kaldı. Gel bakalım. Sana odanı göstereyim, çantanı oraya bırakabilirsin."

Shoe da peşlerine takılarak, bir kişinin ancak sığabileceği genişlikteki koridorda onu takip etti. Gabe boş yatak odasının çift kanatlı kapısını çekerek açtı ve ona içeri girmesini işaret etti.

Tekrar nefesi kesildi ve onun egosunu okşadı. "Gabe, bu inanılmaz." Çantasını indirerek bahçeye açılan Fransız kapılarına doğru yürüdü. Ama önce alarm kontaklarını kontrol etti, bu da onu gülümsetti.

"Buna bayıldım," dedi. "Ne kadar tropik görünüyor. Ama yatak odasında kapılar olmasını sevmiyorum. Çok fazla giriş noktası var."

İç çekti. "Bu benim en sevdiğim şeydi. Şimdiye kadar."

Döndü, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Özür dilerim. Bu iş bittikten sonra, onu sevmeye geri dönebilirsin."

"Niyetim bu." Ona ofisini ve tiyatro odasını, diğer adıyla erkek mağarasını gösterdi. "Erkek mağarası hariç tüm yatak odalarının dışarıya açılan pencereleri ve kapıları var. Işık olmadan televizyon izleyebileceğim bir yer istedim. Evin çevresini dolaşan bir veranda ve arka tarafta bir güverte var."

Kapıların güvenliğini de kontrol etti. "Kilitler fena değil ama daha iyi olabilirdi."

"Onlar bir uzlaşmaydı. Ben normal bir kilit kullanacaktım ama babam Fort Knox modelini istedi. Bunlar üzerinde anlaştık. Beni güvende tutmak için beton bir sığınakta yaşamamı isterdi. Israr ettiği kasırga camını aldım. Hem hırsızların camı kırmasını engelleyecek, hem de ev sigortamda indirim sağlayacak, yani her iki taraf da kazandı."

"Kasırga camı iyi bir güvenlik önlemidir. Köpek kapısı nerede?"

"Yatak odamda." Yolu gösterdi, o sabah kirli kıyafetlerini topladığı için çok rahatlamıştı. Fransız kapılarının yanındaki duvardaki kanadı işaret etti. Kuyruğunu sallayan Shoe, şimdi Gabe'in Molly'nin gözlerinden baktığı duvarda büyük bir delik olan şeyin içinden kayboldu.

"Manyetiktir," diye belirtmek zorunda hissetti, "bu yüzden hava koşullarına karşı yerinde kalır."

"Ama içeri girmeye çalışan birine karşı değil."

Kaşlarını çattı. "Kilitleniyor." O kadar da beceriksiz değildi. "Ve onunla birlikte gelen bir güvenlik çubuğu var. Dolapta bir yerde."

Kaşlarını kaldırdı.

İç çekti. "Hiçbir işe yerde."

"İçeriden emniyete alabiliriz, bu da Shoe'nun özgürlüğüne izin vermek yerine gün içinde belirli aralıklarla dışarı çıkmasına izin vermeniz gerektiği anlamına gelir ve-" Shoe havladığında aniden durdu, ses tiz ve garip bir şekilde agresifti. "Bu normal mi?"

Gabe'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Hayır."

Fransız kapılarına doğru koştu, Molly hemen arkasındaydı. "Önce ben," diye ısrar ederek onu kenara itti. Arka bahçeye açılan kapıları açarak evden dışarı koştu ve güvertenin etrafındaki parmaklığı bir koşu engeliymiş gibi atladı. "Dur!" diye bağırdı ... kime?

Lanet olsun. Gabe arka merdivenlerden koşarak Arka bahçedeki sekiz metrelik güvenlik çitin kapısını çekiştirdiğini gördü. Kalbi hızla çarpan adam takip etmeye başladı ama kadın arkasını işaret etti. "Köpeğini al," dedi aceleyle. "Biri çitin üzerinden bir şey atmış."

Neyse ki arka bahçesi çok büyük değildi ve saniyeler içinde Shoe'yu yakasından çekiştirerek kahverengi bir şeyden uzaklaştırdı. "Hayır, Ayakkabı! Hayır! Hayır! Bırak onu!"

Et. Birinin çitin üzerinden attığı şey etti. Aslında biftek. Pişmiş biftek. Shoe'yu arkasında, ete ulaşamayacağı bir yerde tutarak yaklaştı. Neyse ki bu, babasının Shoe'ya öğrettiği komutlardan biriydi.

Sonra Gabe baktı. Bifteğin üzerine beyaz toz serpilmişti. Bir sürü beyaz toz.

Boğazını yakmak için yükselen safrayı geri yuttu.

Zehir. Birisi köpeğini zehirlemeye çalışmıştı. Dizlerinin üzerine çökerek Shoe'nun ağzını araladı ve zehri içtiğine dair herhangi bir kanıt aradı.

"Hiç yedi mi?" Molly arkasından sordu. Omzunun üzerinden bakınca Molly'nin telefonda olduğunu gördü. Ekran dokunarak aramayı hoparlöre aldı. "Ben Burke. Burke, üzerinde bir çeşit beyaz toz olan pişmiş bir biftek. Gabe, Shoe etten yedi mi?"

Gabe başını salladı. "Sanmıyorum ama emin olmak için onu veterinerine götürmek istiyorum."

"Tamam, öyle yaparız. Şimdi onu içeri götürelim. Plastik bir torba getirip saracağım. Ne olduğunu bulmamız gerek."

"İyi misin, Gabe?" Burke hoparlörden sordu.

"Emin değilim. Yaralı değilim zaten." Gabe ayağa kalktı, bacakları utanç verici derecede dengesizdi. Kıcının üstüne düşmemek için dizlerini kilitlemek zorunda kaldı. "Kimin yaptığını gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Kapıyı açtığımda arabayla uzaklaşıyordu. Burke, sana veterinerin adresini mesaj atarım. Eti de yanımda götüreceğim. Alması için birini gönderebilir misin?"

"Tabii ki. Shoe'ya iyi bak."

Molly aramayı sonlandırdı, sonra bir elini Gabe'in beline koydu. "Köpeği ben alırım. Sen içeri gir. Şimdi."

Gabe kendi ayakları üzerinde tökezleyerek itaat etti. Durmak zorunda kaldı, derin derin nefes almak zorunda kaldı.

Molly onun yanında kaldı, Shoe'yu çekerken eli sırtındaydı. "Nefes al. Sadece nefes al. Shoe acı çekiyor gibi görünmüyor ama emin olacağız."

"Burada biri vardı," diye fısıldadı kısık sesle. "Biri köpeğimi öldürmek istedi."

"Ya da uyumasını sağlayın. Her iki durumda da, birisi buradaki en iyi alarm sisteminizi istedi." Onun koluna ve Shoe'yu arkasından sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkmasını sağladı. "Hadi oğlum. İçeri girelim."

Yatak odasına girdikten sonra Gabe'i yatağa götürdü ve nazikçe oturması için itti. Gabe yine itaat etti ve gözlerini kapattı. Aşağılanmışlık duygusu yeniden kabararak onu hasta hissettirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "."

"Bunu yapmakta sonuna kadar haklıydın," dedi kesin bir ifadeyle. "Birisi size zarar vermek istiyor ve size ulaşmak için köpeğinize zarar vermeye çalıştı. Shoe'nun havlamasını duymak için burada olduğumuza sevindim."

Midesi bulandı. "Biraz daha geç kalsaydık ..."

Fransız kapılarını kapattı ve kilitledi. "Ama biz değildik." Perdeleri kapatarak odayı gölgeye boğdu. Karanlık nedense onu daha iyi hissettirmişti. "Sen burada kal. Ben bifteği paketleyeceğim, sonra da kamyonetime gideceğiz. Sana eşlik edeceğim, o yüzden bensiz evden çıkma. Davetsiz misafir uzaklaştı, ama geri gelebilir. Seni gereksiz yere korkutmaya çalışmıyorum," diye ekledi, muhtemelen adamın yüzündeki tüm renk solduğu için.

Kendinden geçecekmiş gibi hissediyordu. "Gereksiz yere."

"Aynen öyle. Ama tetikte olmanız gerekiyor. Beni anlıyor musun?"

Zayıfça başını salladı. "Evet."

"Güzel. Hemen döneceğim. Nefes al. Baygınlık hissederseniz başınızı dizlerinizin arasına koyun."

Başı dönmeyi bırakana ve etrafındaki oda sakinleşene kadar nefes alıp verdi, tüm bunlar olurken Shoe mutlu bir şekilde nefes alıp veriyordu. En azından başını dizlerinin arasına sokmama gerek kalmadı. Küçük merhametler. Yüzünü yatak odasının zeminine çarpmadan yürüyebilirdi bile.

Eline sıcak bir şişe su tutuşturuldu. "Soğuk değil," diye özür diledi. "Spor çantamdaydı, bu yüzden güvende olduğunu biliyorum. Eti ve dizüstü bilgisayarını aldım. Ayrıca tüm kilitleri kontrol ettim ve köpek kapısını emniyete aldım. Alarmı çalıştırabilirsin. Eğer iyiysen, gitmemiz gerek."

Gabe bir kez daha titreyerek ayağa kalktı. "Ben iyiyim." Hayır, gerçekten değilim. Ama Shoe'yu veterinerine götürmesi gerekiyordu. Neyse ki artık titremeyen eliyle bir işaret yaptı. "Önden buyurun."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 18:58

"Affedersiniz," dedi Lamont, cep telefonu gelen bir aramayla çınlayınca karısının konuşmasını bölerek. "Buna bakmam gerekiyor."

Joelle suratını astı. "Söz vermiştin."

"İş böyle akşam yemeklerini karşılıyor," dedi yumuşak bir sesle, oysa gerçekten onu tokatlamak istiyordu. Çalışması gerektiğinde hep suratını asardı, sanki parası onun lüks yaşam tarzını karşılamıyormuş gibi. Le Petit Choux'nun önünden uzaklaşıp Chartres Sokağı'nın kalabalığına karıştı. "Bitti mi?" diye sordu sessizce, selam vermekten kaçınarak.

"Hayır," dedi Stockman. "Çocuğun dışarı çıkmasını, çöpü atmasını falan bekliyordum ama hala evde ve hala misafirleri var."

"Sonra-" Lamont içeri zorla girmek demeden önce kendini tuttu. Etrafta çok fazla insan vardı ve insan kimin dinlediğini asla bilemezdi. Özellikle de biri onu tanıdıysa. "Bir yolunu bul."

"Yapacağım. Bazen bu tür şeyler biraz incelik gerektirir. Bu da o zamanlardan biri."

O güldü mizahsızca. "Sen anlatmak Ben için Sabırlı olmak mı?"

"Kısaca. Burada fazla ev yok ama bir komşunun polisi aramasını istemiyorum."

"O zaman gün batımından sonra." "Benim planım da bu."

"Bunun yapılmasını istiyorum," dedi tartışmaya yer bırakmadan. "Biliyorum. Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Hayır." Stockman bu yüzden hâlâ hayattaydı. İşe yarar bir herifti. "Hayır, yapmadın. Bunu ilk kez yapma."

Stockman çok uzun bir süre sessiz kaldı. Kaynıyordu, şüphesiz. Güzeldi. Biraz sarsılmaya ihtiyacı vardı. Dişlerini sıkmış gibi bir sesle, "Bu işi halledeceğimi söyledim," dedi.

"Gördüğünüz gibi. Şimdi gitmem gerekiyor. Yemek arkadaşlarım geldi."

Telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra yüzüne bir gülümseme yapıştırarak kalabalığın arasından ilerledi. "Nelson!" Adamın elini sıktı. "Seni gördüğüme sevindim. Lorraine'i de. Bu gece çok hoş görünüyorsun."

Lorraine Nelson altmışlı yaşlarının sonlarında, yuvarlak hatlı, hoş bir kadındı. Nelson yetmiş yaşlarındaydı. Ve Tanrı'dan daha zengindi.

"Burası hakkında iyi şeyler duydum," dedi Lorraine, içten bir sesle. "Uzun zamandır denemek istiyordum."

Joelle'in yüz ifadesi bunun tam tersini söylüyordu. Le Petit Choux ailelerin kutlama yapmak için gittikleri rahat, ev gibi bir yerdi. Ama şık değildi. Beyaz masa örtüleri yoktu. Sommelier yoktu. Smokin yoktu. Onun tarzı değildi.

Joelle kolunu Lorraine'in koluna dolayarak, "Lamont da benzer bir yer satın almayı planlıyor," dedi. "Kontrol ediyor

Rakiplerini geride bırakıyor. Tatlıları hakkında harika şeyler duydum. Bu gece diyetimde hile yapmak zorunda kalabilirim."

Lorraine'in kilosuyla dalga geçiyordu ama şık bir şekilde. Joelle bu konuda iyiydi. "Kalbini kutsa "nın içine kutsamayı da koymuştu. Kıvrak zekâsı onu ilk başta çeken özelliklerden biriydi. Şimdi, yedi yıl sonra, bu yüzden onu öldürmek istiyordu. Her gün.

Lamont, Nelson'ın hayır diyeceğini bildiğinden, "Hoşuna gitmiyorsa başka bir yere gidebiliriz," dedi.

"Hayır, buna gerek yok," dedi Nelson. "Bunun iyi olacağına eminim."

Şık, siyah, vücuda oturan bir elbise giymiş genç bir güzel tarafından yönetilen hostes istasyonuna yaklaştılar. Lamont kadına takdirle baktı. Buradaki hosteslerin hepsi aynı tarz elbise giyiyordu ve her zaman görsel bir şölen sunuyorlardı. Buraya daha önce de gelmişti ama sadece öğle yemeği için. Akşam yemeği için ilk kez geliyordu.

"Le Petit Choux'ya hoş geldiniz," dedi genç güzel çapkın bir gülümsemeyle. "Rezervasyonunuz var mı?"

"Evet," dedi Joelle, kadına hem kıskanç hem de uyarıcı karanlık bir bakış atarak. "Saat yedide dört kişilik masa, Joelle'in altında."

Çabucak oturdular, menüleri verildi ve yakında bir sunucunun geleceği sözü verildi. Lamont etrafa bakınarak Rocky Hebert'in oğlunu aradı. Öğle yemeği için ara sıra uğrayıp adamı kontrol ediyordu. Endişeli olup olmadığını ya da dikkatinin dağınık görünüp görünmediğini görmek için - sadece bir ebeveyn kaybetmekten beklenenden daha fazla. Babasının intihar ederek ölmediğinden şüphelendiğini gösteren herhangi bir şey.

Bir özel dedektif tuttuğuna göre Gabe Hebert'in de şüphelendiği anlaşıyordu. Rocky'nin oğlu Lamont' doğru koklamaya başlarsa, onu öldürme riskini yeniden değerlendirmek zorunda kalacaktı. Eğer

gerekli olduğuunda Stockman'a soygun süsü vermesini söylediler. İntihar ve kazalardan sonra en sevdiği yöntem soygunlardı.

Hebert'i burada gözlemlemek biraz zor bir işti ama yemekler güzeldi ve tatlılar gerçekten muhteşemdi, bu yüzden keşif yapmak için harcadığı küçük çabaya değerdı. Mutfağa açılan duvar genişliğindeki pencereden hemen Rocky'nin yeğenini gördü. Aşçılardan biriyle konuşurken gülümsüyordu. O ve Rocky'nin oğlu buranın ortak sahibiydi, bu yüzden onu gördüğüne şaşırmadı. Ama Gabriel Hebert'ten hiçbir iz yoktu ve dışarı çıkıp adamın nerede olduğunu soramazdı.

Kurnazca davranırdı. Biraz dürt. Etouffée ve crème brûlée'nin tadını çıkarırdı. Ve eğer şanslıysa, eve vardıklarında Joelle o kadar sarhoş olacaktı ki, ona satın almayı planladığı restoran hakkında hiçbir soru sormadan uykuya dalacaktı. Çünkü tabii ki yoktu.

Menüsünü bir çırpıda açtı. "Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Belediye başkanıyla yediğim öğle yemeğinden beri bir lokma bile yemedim. Ne güzel görünüyor?"

Telefonu Jackass'ten gelen bir mesajla çaldığında, gecenin tekliflerine daha yeni göz atmıştı. İfadesini dışarıdan nötr tutsa da içeriden çok daha fazla sinirlenmişti. Adamın onunla iletişim kurmayı kesmesi gerekiyordu.

Her ikisi de sık temasın şüphelere yol açacağını biliyordu.

Onu öldüreceğim. ederim.

Joelle'in kaşlarını çatmasına aldırmadan telefonuna baktı.

Hay sikeyim. Mesajda şöyle yazıyordu: **Neden oradasın?!? Köstebeğim seni görüyor. Deli misin sen?**

Restoranın etrafına göz gezdirdi, buradaki Jackass'ın köstebeğinin kim olduğunu merak ediyordu. Hızla, altında kalkanının

Masa örtüsü, diye cevap verdi: **Daha sonra.**

Ve sonra, Jackass'e aklının bir parçasını verecekti. O parça, o aptalın kafasında bir beyin olduğuna dair tek kanıt olacaktı. "Çok özür dilerim," dedi masa arkadaşlarına, o telefonunu kontrol ederken sohbetlerini kesmişlerdi. Onlara uzlaştırmacı bir gülümseme fırlattı. "Kaba olmaya çalışmıyorum, söz veriyorum. Telesekreterim beni aramış ama acil bir durum değil. Şu anda telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna alıyorum."

Tabii ki bunu yapmayacaktı. Stockman'dan Xavier Morrow'un artık olmadığını doğrulayan bir mesaj bekliyordu.

Metairie, Louisiana

25 TEMMUZ PAZARTESİ, 9:45

"Köpek nasıl?" Molly ve Gabe onu Rocky Hebert'in ön bahçesinde karşıladıklarında Burke sordu. Kaldırım kenarına park etmişlerdi çünkü garaj yolunda sadece bir araba için yer vardı ve eski bir Ford kamyonet zaten o alanı işgal ediyordu. Bu Rocky'nin aracıydı.

Rocky'nin evini ertesi sabah gün ışıırken kontrol etmeyi planlıyordu ama Gabe'e köpeği aracılığıyla saldırı girişiminde bulunulduğu için daha fazla zaman kaybetmek istemedi. Burke, o ararken başka birinin Gabe'e ulaşmaya çalışması ihtimaline karşı destek olarak oradaydı.

"O iyi," diye cevap verdi Molly, çünkü Gabe korku dolu bir ifadeyle eve bakıyordu. "Veteriner etteki zehiri yuttuğunu düşünmüyor ama gözlem için bir gece tutmak istedi." Gabe'in koluna hafifçe dokundu. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Sarsılarak başını salladı. "Evet. Sadece Buraya geri dönmedim. Bir süredir değil."

"Anladım." Ve anladı. Tereddüt etti, sonra onun elini tuttu ve sıktı. "İçeri girmek zorunda değilsin. Zaten berbat bir gün geçirdin. İçeri girmek istemezsen kimse senin hakkında kötü düşünmez. Burke'le birlikte dışarıda bekleyebilirsin."

Gabe onu o kadar sert sıktı ki, yüzünün buruştuğunu gizlemek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Bunu yapmam gerek."

Acil durum veterinerinin ofisinde bekleme odasında oturup Shoe'nun iyi olduğunu umarken de aynı şeyi söylemişti. Molly anlamıştı. Babasının cinayetinden sonra o da aynı şeyi yapmıştı, cevaplara ihtiyacı vardı. Bakabilecek kadar güçlü olduğunu kanıtlamak istiyordu. Babasının Harper'ın dolabına sakladığı kameranın bulunmasıyla ödüllendirilmiş, kalbinde zaten bildiği şeyin doğrulanmasıyla ödüllendirilmişti; babası Harper'a dokunmamıştı, suçlu olan kızın öz babasıydı. Kendi çocuğuna tecavüz etmekten ve babasını öldürmekten suçlu.

"O zaman içeri girelim." Hâlâ onun elini tutarak babasının ön kapısına doğru onunla birlikte yürüdü, Burke de arkalarından geliyordu.

O bifteği çitin üzerinden her kim attıysa, köpeği susturmak istemişti. Bu da Gabe'i susturmak için geri geldiklerinde alarm sistemini nasıl susturmayı planladıklarını merak etmesine neden oldu. Gabe acil veterinerin bekleme odasında volta atarken bunu düşünmüş ve Gabe'i vurup alarm polisi getirmeden önce kaçmayı planladıkları sonucuna varmıştı.

Ya da Gabe'in annesinin doğum günü olan alarmı nasıl etkisiz hale getireceklerini zaten biliyorlardı. Gabe bunu itiraf ettiğinde Molly gözlerini devirmek istemişti. Siviller.

Gabe aynı kodu babasının ön kapısındaki tuş takımına girdiğinde, kadın ağzı açık kalmıştı. "İkiniz de alarm kodu için annenizin doğum gününü mü kullandınız?"

Gabe başını salladı. "Tam olarak değil. Bu sadece babamın benim için hazırladığı bir koddu. Her şey için kullanıyorum, böylece unutmuyorum. Ana kod babamdaydı. Tanıştıkları tarihi ve-"

Tepe lambasını yaktı ve nefesi kesildi. Arkalarında Burke küfretti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Molly.

Oturma odası darmadağınktı; kanepenin minderleri parçalanmış, köpükleri yere dökülmüştü. Fotoğraflar ve tablolar yere atılmış, duvarlarda ve tavanda birkaç delik açılmıştı. Tablolardan birkaçı kesilmişti.

"Dur," dedi ve dağınıklığa doğru ilerleyen Gabe'in kolunu yakaladı.

"Hiçbir şeye dokunmayın," diye ekledi Burke.

Gabe dondu kaldı, yanağında bir kas seğirdi, çenesi sertçe sıkıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ne ?" Ona döndü, yüz ifadesi acı doluydu. "Neden?"

Molly'nin kalbi onun için acıyordu ama bu yeni ihlale odaklanmak zorundaydı. "Birisi bir şey arıyordu. Bahse girerim babanın telefonunda aradıklarını bulamayınca geri dönmüşlerdir."

"Güvenli bahis," diye homurdandı Burke. Molly, Gabe'in yanında dururken o yavaşça ilerledi, oda oda aradı. Molly onun elini tekrar tuttu ama bu kez sıkmadı. Şok olmuş bir halde etrafına bakındı.

O da anladı.

"Ödemelerini istiyorum," diye fısıldadı

Gabe. "Ödeyecekler."

Sesli bir şekilde yutkundu, sesi hâlâ cılız ve zayıftı. "Onu öldürmeleri yetmedi. Geri geldiler ve bunu yaptılar."

"Biliyorum. Özür dilerim, Gabe."

Bir kez başını salladı. "Onları bulacak mısın?" "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ." kaçırdı ama yanağından süzülen gözyaşını görmeden önce değil. "Onları annem boyadı." Güldü ama sesi daha çok hıçkırık gibiydi. "Berbat bir ressamdı ama babam onları çok severdi. Onları yanımda götürmeliydim."

Resimleri kesmiş olmaları kesin bir "siktir git" demekti. Bunu yapmalarına gerek yoktu. Bu zalimlikti, sade ve basit. Bu kişisel bir şeydi.

Her kim geri dönüp bunu yaptıysa kızgın, sinirli ve nefret doluydu. Bu da umarım onların izini sürmede faydalı olur.

Geri gelip bunu yapan her kimse polis olabilirdi, bu yüzden 911'i aramak bir seçenek değildi, tıpkı bu geceki davetsiz misafir Shoe'yu zehirlemeye çalıştığında olmadığı gibi.

En azından alarmla ne yapmayı planladıklarının cevabını biliyordu. Rocky'nin evine alarmı çalıştırmadan girmişlerdi. Neredeyse kesinlikle kodu biliyorlardı.

Bu da en azından bugünün merhum Bayan Hebert'in doğum günü olduğunu tahmin edecek kadar bildikleri anlamına geliyordu. Yine, kişisel.

Burke yeniden ortaya çıktı, yüz ifadesi asıktı. "Ofisini, yatak odasını ve mutfacı dağıtmışlar. Ofisin her yerinde kâğıtlar var ve mutfak darmadağın. Un, şeker ve baharatlar yerde." Omuzları çöktü. "Kir de var. Pencere saksılarındaki tüm bitkileri söktüler. Onları haftada bir suluyordum, ta ki

onlarla ne yapmak istediğine karar verdin. Onları yemek pişirmek için kullanmak isteyebileceğini düşündüm. Geçen hafta iyiydiler, yani bu yakın zamanda yapıldı."

Gabe gözlerini kapadı ve derin nefesler aldı. Dudakları gergindi ve gözyaşları serbestçe akıyordu. Yüzünü kurulamak için hiçbir hareket yapmadı ve Molly de teklif etmedi.

Gabe Hebert gözyaşlarını hak etmişti. O da bunu anlıyordu.

"Onlar annemin otlarıydı. Hepsini kendi elleriyle dikti. Baba-" Gabe hıçkırıklara boğularak sözünü kesti. "Babam onlara altın gibi bakıyordu."

"Altın gibiydiler," dedi Molly sessizce. Nefes verdi ve omuzlarını dikleştirdi. "Antoine'ı arayacağım. O bizim bilgi işlemcimiz ama aynı zamanda adli tıp araştırmacısı," diye açıkladı Gabe ona boş boş baktığında. "Olay yerini kendimiz inceleyebilir, sonra da polisi arayabiliriz. Sence André bize yardım edebilir mi?" diye sordu Burke'e.

André Holmes, Antoine'ın ağabeyiydi, NOPD'de yüzbaşıydı ve çok iyi bir adamdı.

Burke başını salladı. "Onun yetki alanı değil ama belki güvenilebileceğimiz birini tanıyordur. Sen Antoine'ı ara, ben de fotoğrafları çekmeye başlayayım. İşimiz bittiğinde André'yi ararım." Etrafındaki yıkıma baktı, sonra odanın köşesinden hasarsız bir sallanan sandalyeyi sürükledi. "Gabe, otursana. Bırak da işleri biz halledelim."

Gabe öylece sandalyeye baktı. "Bu annemin sandalyesiydi," dedi uyuşuk bir sesle. "Yapamam."

"Senin iyi olmanı isterdi." Molly onun üst kolunu okşadı, biraz teselli vermeye çalışıyor ve tamamen başarısız olduğunu hissediyordu. Bu durumda kim nasıl teselli verebilirdi ki? Bu yüzden annesinin ölümünden sonra söylediği sözleri hatırlayarak kendi babasını kanalize etti. "Onun sandalyesine otur Gabe ve bırak anısı seni kucaklasın."

Gabe ona öyle minnet dolu bir bakış fırlattı ki, Gabe kendi gözyaşlarını tutmakta zorlandı.

Tamam, bunda da başarısız oldu. Çabucak onları sildi ve telefonunu çıkardı. Yapması gereken işler vardı. "Antoine? Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Rocky Hebert'in evinde sana ihtiyacımız var."

6

Mont Belvieu, Teksas
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 11:20

WBize ne oluyor?" Carlos ayakkabılarını çıkarırken şaka yaptı. "Eskiden bütün gece ayakta kalabilirdik, ama saat gece yarısı bile değil ve ben bitkinim."

Carlos'un sözleri pek dikkate alınmadı çünkü yatak odasının penceresinde duran Xavier'in kalbi göğsünde dört nala atıyordu. Mavi araba yine oradaydı. Sokak lambasının altında duruyordu. Ve içinde hâlâ biri vardı.

"X?"

Carlos omzunu dürttüğünde Xavier sıçradı. "Beni korkutuyorsun dostum," dedi Carlos, sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Neden pencereden dışarı bakıyorsun?"

Xavier pencereden uzaklaştı ve yatak odasının duvarına . "Dışarıda, kaldırımda bir araba var. Öğleden önce eve döndüğümüzden beri orada durup duruyor."

Carlos kaşlarını çattı. "Yani? Senin araban da öğleden öncesinden beri kaldırımdaydı. Çünkü oraya park etmiştik." Sonra irkilerek nefesini içine çekti. "Bütün gün seni tedirgin eden şey buydu demek."

Xavier başını salladı. "Direksiyonun arkasında oturan bir adam var. Koca adam. İzliyordu. Nedenini bilmiyorum." Carlos panjurları kenara çekti. "Şu anda orada değil."

Xavier yumruk yemiş gibi hissetti. "Az önce oradaydı. Bir dakika önce." Pencereden dışarı baktı ve gözlerini karanlığa baktı.

Araba boştu.

"Siktir. Oh, siktir siktir siktir."

Carlos onun üst kolunu tuttu. "911'i arayalım."

Ama Xavier daha iyisini biliyordu. "Hayır, zamanında gelseler bile bu durumu daha da kötüleştirir. Annem burada değil. Ben siyah bir adamım, sen de Latin kökenlisin ve bu evde yalnızız. Polisler önce ateş edip sonra soru soracaklar."

Carlos yüzünü buruşturdu çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. "O zaman ne-?"

Bir gümbürtü ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Carlos yutkundu. "Bu ses aşağıdan geldi," diye fısıldadı.

Xavier nefes almayı hatırlamaya çalıştı. Bu senaryoyu yıllar önce uygulamıştı. Rocky onu ilk bulduğunda. Rocky ona ne yapması gerektiğini söylemişti.

Evden çık. Koş. Beni ara.

Ama Rocky'yi arayamazdı, değil mi? Çünkü adam ölmüştü.

Elleri titreyen Xavier komodinin çekmecesine uzandı ve yıllar önce diğer ıvır zıvırların arkasına sakladığı silahı çıkardı. Dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti ve emniyeti kapattı.

Carlos'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor lan?" tısladı. "Bu da çıktı?"

"Babamındı," dedi Xavier, o kadar sessizdi ki Carlos'un duymak için yaklaşması gerekti. "Nasıl kullanılacağını biliyorum. Çoğunlukla."

Carlos'un rengi soldu. "Çoğunlukla mı? Bizi öldürteceksin."

Bu doğru olabilir. Xavier bir an Carlos'un bu karmaşanın içine çekilmiş olmasından dolayı keskin bir pişmanlık duydu. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu. Ama histerik görünmek istememişti.

"Dışarı çıkmamız gerek. O ses garaj kapısından geldi. Yani ön taraftan çıkamayız."

Carlos gözlerini kapadı, gözle görülür bir şekilde panikle savaşıyordu. "Boş odanın penceresi mi?"

Çünkü Xavier lisedeyken erkeklerle tanışmak için böyle sıvışmıştı. Evin arka tarafındaki pencere, sağlam dalları olan büyük bir meşe ağacının yanına açılıyordu. Aşağı tırmanabilirlerdi. Bunu daha önce birçok kez yapmışlardı.

"Evet." Xavier Carlos'un ayakkabılarını işaret etti. "Ayakkabılarını, telefonunu ve cüzdanını al. Ve sessiz ol."

Carlos ayaklarını ayakkabılarının içine soktu ve omuzlarını dikleştirdi. Xavier'e selam verdi, sonra da beklemesi için parmağını kaldırdı. Hızla Xavier'in dolabını aradı. Arkasını döndüğünde, bir elinde bir beyzbol sopası, diğerinde bir golf sopası tutuyordu.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde boş odaya süzüldüler. Ama pencereyi açtıklarında gıcırdadı. İkisi de donakaldı, bekliyorlardı Xavier ne olduğundan emin değildi.

Ta ki duyana kadar.

Merdivenlerde ayak sesleri. Oh lanet, oh lanet, oh .

Adrenalini yükselen Xavier ekranı sertçe yumruklayarak pencere çerçevesinden ayırdı. Başını pencereye doğru eğerek, "Git," diye mırıldandı.

Carlos hiç tereddüt etmedi. Sopayı ve golf sopasını pencereden aşağı bıraktı ve dala tutunarak kendini ağacın gövdesine doğru salladı.

Dal temizlendiğinde, Xavier bacağını pencere pervazının üzerine attı.

"Hayır," diye homurdandı derin bir ses. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Xavier dalı tek eliyle kavradı, diğer eli hâlâ silahı tutuyordu. Büyük beyaz bir el gömleğini tutup çektiğinde neredeyse pencereden uzaklaşmıştı.

Düşünmesine izin vermedi. Silahı adama doğru çevirdi ve onun da silahlı olduğunu gördü. Xavier tereddüt etmeden ateş etti.

Sonra dala atladı, gövdeden birkaç metre aşağı kayd, sonra Carlos'un elinde sopa ve golf sopasıyla beklediği yere atladı.

"Sen-"

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı Xavier. İyi değildi. "Koş."

Bahçeden geçip arka çite doğru gittiler. Neyse ki bu normal bir tel örgüydü ve sadece üç metre yüksekliğindeydi. Xavier üzerinden atladı, sonra Carlos'un silahlarını tutmak için döndü.

Carlos biraz daha yavaştı ama kısa süre sonra ikisi de tekrar koşmaya başladı. Xavier'in nabızı kulaklarında atıyor ve nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu.

O bir koşucu değildi. Herhangi bir atlet değildi. Doktor olmak için çalışıyordu, lanet olsun.

Ve az önce bir adam öldürmüş olabilir.

Düşünme. Sadece koş.

"Nereye koşuyoruz?" Carlos sordu, nefesi daha rahat geliyordu, çünkü Carlos bir koşucuydu. Her lanet gün koşuyordu ve Xavier onunla koşmadığı için kendini tekmeliyordu.

"Bilmiyorum. Aman Tanrım. Ya onu öldürdüysem?"

Xavier'in büyüdüğü beş dönümlük araziye koşarak geçtiler ve şimdi en yakın komşularının bahçesindeydiler. Onun kulübesinin arkasında durdular, Xavier nefes almakta zorlanıyordu.

"Eğer yaptıysan," dedi Carlos, biraz nefes nefese, piç kurusu, "o zaman bunu hak etti. Evine zorla girdi X. Tanrı aşkına, elinde bir silah vardı. Sadece sana zarar vermeye çalışacağını varsayabiliriz. Bizi takip etti mi?"

Xavier kulübenin etrafına baktı, bakmaya korkuyordu. Ama gözlerini açık tutmak için kendini zorladı ve onlara doğru koşan kimseyi görmedi. "Onu öldürmüş olabilirim."

"O zaman bunu hak etti," diye tekrarladı Carlos kesin bir ifadeyle. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum." Xavier boğazında bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ve onu geri püskürttü. "Annemi arayamam. Polisleri arar ve ..." Nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Bunu yapamaz."

Carlos'un gözleri kısıldı. "Neden, X? Bu adam neden seni takip ediyor? Başın bir çeşit belada mı? Söyle bana. Sana yardım edeceğim, söz veriyorum."

En iyi arkadaşının hemen yardım teklif etmesi Xavier'in ağlamak istemesine neden oldu. Ona gerçeği borçluydu. Ya da söylemeye cesaret edebildiği kadarını.

"Bir şey gördüm. Uzun zaman önce. Beni bulacaklarını düşünmemiştim." Ama Rocky bulmuştu. Rocky'nin korktuğu adamların da bulabileceği mantıklıydı. "Belki de sadece an meselesiydi."

Carlos dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Bu o adam, değil mi? Eskiden seni ziyaret eden şu yaşlı adam? Onun iyi biri olmadığını biliyordum."

"Hayır, o iyiydi. Bak, nereye gideceğimize karar verelim. Sana söyleyeceğim ama burada olmaz. Şimdi olmaz."

Carlos hem sopayı hem de golf sopasını bir kolunun altına aldı ve kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Bir bastı ve telefonu kulağına götürdü. "Manny? Evet, benim. Yardıma ihtiyacım var. Ama kimseye söyleyemezsin. Ciddiyim, kardeşim."

Xavier başını öne eğdi, Carlos'un konuşmasının sonunu dinlerken nabızı yavaşlamaya başlamıştı. Manny, Carlos'un en büyük kardeşıydı. Xavier'le hiç yakın olmamışlardı ama iyi bir adamdı. Bu karmaşanın içine sürüklenemeyecek kadar da iyi.

Xavier'in bir parçası Carlos'a hayır demek istedi. Saklanacak başka bir yer bulabileceklerini. Yine de daha iyi bir fikri yoktu, bu yüzden sessiz kaldı.

Carlos aramayı sonlandırdı. "Manny yolda. Soru sormayacak. Annemize ya da sizinkilere söylemeyecek."

"Teşekkür ederim." Xavier pes etti ve başını Carlos'un omzuna yasladı. "Bunu yapmana izin vermemeliydim ama şu anda düşünemeyecek kadar korkuyorum."

Carlos Xavier'in başının üstünü sevgiyle okşadı. "Her şey yoluna girecek, X. Bir yolunu bulacağız."

"Hayır, bir yolunu bulacağım ve sonra da düşeceğim. Seni bu işe bulaştırmayacağım."

Carlos'un çenesi bu konuyu daha sonra tartışacaklarını söylüyordu. "Manny bizimle otoyolda buluşacak."

Xavier arkadaşına baktı. "Bu bir mil uzakta."

"Biliyorum. Ama bu adam ölmediyse, Manny'yle uzaklaştığımızı görmesini istemeyiz. Gölgelerden ayrılmayacağız ve yılanlara basmamayı umacağız."

Xavier ürperdi. "Siktir git, Carlos."

İnanılmaz bir şekilde Carlos kıkırdadı. "Ama artık uzun boylu, karanlık ve ölümcül olanlardan korkmuyorsun. Hadi ama. İçinde biraz daha koşmak var. Bunu biliyorum."

Yavaş bir koşuyla yola koyuldu ve Xavier'in silahın emniyetini geri çevirip beline sokmaktan ve onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Kesinlikle elinde bir silahla koşarken görülmek istemiyordu. Polisler onu vurmadan önce tereddüt bile etmezdi.

Ölmek istemiyorum.

On iki acı dolu dakika sonra otoyolu görebildiler. Bundan sadece birkaç dakika sonra, paslanmış bir Dodge Charger bankete yanaştı ve yavaşlayarak durdu. Xavier rahat bir nefes aldı. Bu Manny'nin eski hurdasıydı. Carlos iki tarafa da bakarak koşmaya başladı, gölgelerin arasından çıkıp eski arabanın arka koltuğuna oturdu.

Xavier, Carlos'un ayaklarının üzerinde hızlı düşünebilmesine minnettar olarak bir kez daha onu takip etti. Kapı kapandığında, Manny dikkatle arabayı tekrar ana yola çekti.

"Soru sormamam gerekiyor," dedi Manny, sesi her zamanki gibi sertti. Sesi günde üç paket sigara içiyormuş gibi geliyordu ama Xavier içtiğini sanmıyordu. Eğer içiyorsa, Xavier Carlos'u tanıdığından beri içiyor olmalıydı, çünkü sesi hep böyleydi. "Ama ben ne arıyorum? Takip edilme ihtimalimize karşı?"

"Bilmiyorum," dedi Xavier. Rocky'nin şüpheleri doğruysa polisler olabilirdi. "Mavi bir Camry evimi gözetliyordu. Bir adam içeri girdi ve üst kattaki pencereden çıkarken beni yakalamaya çalıştı."

Manny dikiz aynasından baktı. "Nedenini bilmiyor musun?"

"I . . ." Xavier yutkundu. "Emin değilim. Bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Kendini tehlikeye atmak zorunda değilsin Manny. Beni bir yere bırakmak istersen, sorun değil."

Manny kaba bir ses çıkardı. "Aptal olma X. Sen Carlos'un en iyi arkadaşısin. Tabii ki sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim. Tanrım, teşekkür ederim."

"Aramanı yap," dedi Manny nazikçe.

Xavier telefonunu çıkardı ve bir nefes verdi. Sonra tekrar düşündü. "Cep telefonumdan aramamalıyım. Belki de cep telefonum bile olmamalı."

Manny dikiz aynasına tekrar baktı. "Ooookay. Al bakalım." Koltuğun üzerinden kapaklı bir telefon fırlattı. "Bu

bir brülör."

Carlos kaşlarını çattı. "Neden kullan-at telefonun var, Manny?"

"Çünkü dükkândaki çalışma saatlerim azaltıldı ve bir planı , " dedi kaba bir şekilde, sanki bu itiraftan utanmış gibi. Bir yıl önce çalıştığı fabrika büyük bir ihaleyi kaybedince düzinelerce kişiyle birlikte o da işten çıkarılmıştı. Şimdi benzin istasyonunun marketinde çalışıyordu ve bu da pek iyi gitmiyor gibiydi. Xavier, Manny'nin mali durumunun bu kadar sıkışık olduğunu fark etmemişti. "Walmart'tan şu telefonu aldım ve kullandıkça ödüyorum. Aramanı yapmak için onu kullan Xavier, sonra SIM kartı telefonundan çıkar ve kapat."

Xavier uzun bir süre Manny'nin telefonuna baktı, adrenalini düşmeye başladığında beyni aniden spiral çizmeye başladı. Bir adamı vurmuştu. Bir adamı vurmuştu.

Aman Tanrım. Ya onu öldürdüysem? Ya şu anda annemin boş odasında kan kaybından ölüyorsa? Ya o bir polis olsaydı? Beyaz bir polis. Aman Tanrım. Ya beyaz bir polisi öldürdüysem?

Lanet olsun. Elleri o kadar kötü titriyordu ki telefonunu zar zor tutabiliyordu.

Carlos telefonu onun elinden aldı. "İsim?"

Xavier boğazını temizledi ama sesi hâlâ çiğ çıkıyordu. "Lott. Paul Lott."

"Bir 'PL' var. İsim yok."

"Bu o." Xavier cep telefonunun ekranına baktı, sonra adamın numarasını Manny'nin kullan at telefonuna tuşladı.

"Alo?" diye bir adam cevap verdi.

Xavier kekeleydi, adamın bu kadar geç cevap vermesine şaşmıştı. "Bay Lott? Ben Xavier Morrow. Rocky Hebert ile arkadaşım."

Uzun bir sessizlik. Sonra bir iç çekiş. "Ne oldu?" diye sordu, kaba bir şekilde değil.

"Gabriel Hebert'e ulaşmam gerekiyor." Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. "Biliyorsun," diye ekledi endişeyle. "Rocky'nin oğlu mu?"

"Ne oldu Xavier?" diye tekrar sordu.

Xavier kaşlarını çatı. Sanki Rocky'nin oğlunu istememiş gibiydi. Ama bu Rocky'nin avukatıydı. Rocky ona güvenmişti. Bu yüzden Xavier itiraf etti. "Bu gece evime bir adam girdi. Ne istediğini bilmiyorum. Ne yapmak istediğini bilmiyorum ama bütün gün beni izledi."

Lott tekrar iç çekti. "Neredesin sen?"

"Hâlâ Houston'dayım. Arkadaşım benimle birlikteydi. Kaçtık. Aracımız var."

"Güvendiğin biri mi?"

Carlos gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. En iyi arkadaşının bir saatten uzun bir süredir takındığı ifadenin aynısıydı bu. Carlos yavaşça başını salladı, Lott'un ne sorduğunu açıkça duymuştu.

"Evet," dedi Xavier.

"Sıkı tutun. Gelip seni alacağım."

Xavier'in ağzı açık kaldı. Bunu hiç beklemiyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Oh, sanırım biliyorum. Bana adresi mesaj at, ama bu numaraya değil. Özel işler için kullandığım başka bir telefonum var. Hatırlayabilir misin?"

"Evet." Hafıza üzerinde çalıştığı bir beceriydi, özellikle de anatomi dersi için insan vücudundaki tüm kemikleri ezberlemesi gerekeceği için.

Eğer bundan sonra hala bir geleceği varsa.

Tanrım, lütfen o adamın polis olmasına izin verme. Lütfen.

Normal birini öldürmek... o adam her neyse, bu yeterince kötü olurdu. Bir polisi öldürmek? Bu onun hayatını mahvederdi. Ve Carlos'un.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Hazır." Lott'un kendisine verdiği yeni numarayı hafızasına kaydetti. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Tekrar koşman gerekirse, iki telefonum da yanımda olacak. Gece ya da gündüz ne zaman olursa olsun beni ara. Anladın mı?"

"Evet, efendim. Tamam. Teşekkür ederim." Aramayı sonlandırdı ve Lott'un özel numarasını Manny'nin telefonuna girerek mesaj atmaya hazırlandı. "Manny, bana adresini verebilir misin?"

Manny kaşlarını çatıyordu. "Kimdi o adam?"

Carlos nefesinin altından küfretti. "Soru sormak yok mu? Söz vermiştin, dostum."

"Siz ikiniz canınızı kurtarmak için kaçıyordunuz. Sonra X gizemli bir adamı aradı ve ona adresimi mi vermek istedi? Hadi ama Carlos."

"Bu adil," diye mırıldandı Xavier, sonra tekrar boğazını temizledi. "O New Orleans'tan bir avukat."

Carlos gözlerini kırpıştırdı. "Yaşlı adamın avukatı mı?"

Xavier başını salladı. "Onunla sadece bir kez konuştum. Bana Rocky'nin vasiyetini okuduğunda."

"Telefonda mı?" Carlos sordu.

"Evet. Onunla hiç tanışmadım. Miras parasını Rocky'nin Baton Rouge'da benim için hazırladığı UPS posta kutusuna gönderdi."

Bu Carlos'un kaşlarını çatmasına neden oldu ama bir sonraki sorusu Manny tarafından kesildi.

"Rocky kim?" Manny sertçe sordu.

Xavier gözlerini kapadı. "O iyi bir adamdı. Katrina'da hayatımı kurtardı. Ama sana daha fazlasını anlatmayacağım, o yüzden sorma. Eğer öğrenirsen, bu seni de tehlikeye atar."

Carlos elini Xavier'in kolunun üzerine kapattı. "Ne oldu, X?"

Xavier başını salladı. "Seni yeterince tehlikeye attım. Eğer bilersen, sen de hedef olursun."

"Zaten öyleyim," diye tısladı Carlos. "Bütün kitaplarımın olduğu sırt çantam senin evinde. Kitaplarımın içinde benim adım yazıyor. O da benim peşimden gelecek. Ve annemin de."

Manny kuru bir sesle, "Ve kardeşin," diye ekledi ama sesi titriyordu ve Xavier onun da sarsıldığını biliyordu. Tabii ki öyleydi. Çünkü hiçbir aptal değildi.

"Bir cinayet gördüm," dedi Xavier. "Bildiğim tek şey bu."

"Vay anasını," diye nefes aldı Carlos. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye tersledi Xavier. "Bu konuda yalan söylemem."

"Oookay," dedi Manny. "Bu işleri değiştirir."

Xavier sefilce başını salladı. "Beni istediğin zaman dışarı çıkarabilirsin."

"Tanrı aşkına." Manny başını salladı. "Çıkmana izin vermeyeceğim. Ama bence avukatın bize -bana ve Carlos'a- nasıl güvende kalacağımızı da anlatması gerekiyor. Bunu yapacak mı?"

"Sanırım öyle." Xavier bundan emin değildi.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Carlos. "New Orleans'tan gelen yabancı bir adamla arabaya binmene asla izin vermem. Seni bir daha asla göremeyebilirim."

Manny bir köşeyi döndü ve Xavier kaskatı kesildi. "Dairene giden yol bu değil."

Manny omuz silkti. "Dolambaçlı bir yoldan gidiyorum. Takip edilmediğimizden emin olmak istiyorum."

Carlos etkilenmiş bir ses tonuyla, "Lanet olası A, dostum," dedi.

"O polis dizilerini izleyen tek kişi sen değilsin," dedi kardeşi eğlenerek.

Xavier'in öfkesi kabardı. "Bu bir oyun değil. Seni öldürtüyor olabilirim."

"Bunun bir oyun olmadığını biliyoruz," diye yatıştırdı Carlos onun kolunu okşayarak. "Üzerimizdeki baskıyı bu şekilde atıyoruz. Şakalar yapıyoruz. Bunu biliyorsun."

Xavier biliyordu. Gerçekten istiyordu ama şu anda şaka yapacak gibi hissetmiyordu. "Canınızın yanmasını istemiyorum. İkinizin de. Benim yüzümden değil."

"O zaman yakalanmayalım," dedi Manny bir kez daha omuz silkerek. Xavier yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ve gülmeye başladı.

Sonra ağlamaya başladı.

Carlos, Manny'nin dairesine giden dolambaçlı yolun geri kalanında sırtını ovuşturdu.

Metairie, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 11:30

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Gabe sessizce, babasının son kâğıtlarını yerde düzgün bir yığın halinde toplarken. Annesinin sallanan sandalyesinden kalkmayı başarmış, sonra öyle güçlü bir öfke dalgasına kapılmıştı ki neredeyse oturma odasının duvarında bir delik daha açacaktı.

Ama ailesinin anısına bu şekilde saygısızlık edemezdi.

Molly onun ayaklarının dibinde diz çöküp ayakkabılarının üzerine tek kullanımlık patikler giydirmiş, sonra da elinden tutup babasının kanının hâlâ yerleri kirlettiği mutfaktan uzakta, babasının evindeki ofisine götürmüştü. Yürürken onun o odaya bakmasını bile nazikçe engellemişti.

"Tüm belgeleri yanımıza alacağız," dedi ve ona bir çift tek kullanımlık eldiven verdi. "Onları toplamama yardım et."

Bu yüzden tüm öfkesini, yırtılmış olanlar da dahil olmak üzere her bir kâğıdı toplamaya yöneltmişti. Babası çok düzenliydi. Birkaç düzine boş klasör yere saçılmıştı ve onları da üst üste yığmıştı.

Elbette eldivenleri giyerek. Antoine yarın parmak izi için tüm kâğıtların tozunu alacaktı. Kimse bir şey bulmayı beklemiyordu ama Gabe umut edebilirdi.

Tanrı aşkına, o ve Molly onun evindeyken o pislikler Shoe'ya zehirli et atmışlardı. Çok akıllı olamazlar.

Umut ediyordu. Buna tutunuyordu, çünkü gerçekten aptallarsa her şeyi berbat edecekler ve Molly ile Burke onları yakalayacaktı.

Sonra zihninin zoraki sükûnetini bir soru bozdu. "Belgeleri neden almadılar?"

Kendi yığınınından başını kaldırıp baktı. "Güzel soru. Sanırım ya aradıklarını buldular ve pislik oldukları için evi dağıttılar ya da bunun basit bir vandalizm olduğunu düşünmenizi istediler." Omuz silkti. "Ya da belirli bir şey arıyorlardı ve bulamadılar. Biz de bulamayabiliriz ama bu kâğıtların her birini didik didik edeceğiz."

Ona inandı. İnanmak zorundaydı. Molly şu anda onun akıl sağlığına bağlıydı ve iki eliyle tutunmaya çalışıyordu. "Bir sonraki adım ne?"

"Babanızın avukatını ziyaret ediyorum. Kim olduğunu biliyor musun?"

Gabe gözlerini kırptırdı. "Tabii ki. Babamın ölümünden bir hafta sonra vasiyeti okudu. Paul Lott. O ve babam yıllarca arkadaşlıklar."

"O zaman ona güveniyorsun?"

"Evet." Tereddüt etti. "Şu anda birine ne kadar güvenirsem o kadar."

"Yeterince makul. Oradan başlayacağız ve sonra babanı eski davalarından biri yüzünden tehdit eden kişiyi ziyaret edeceğiz."

"Sadece bir tane mi? Üç vaka olduğunu sanıyordum."

"Vardı ama biz veterinerde beklerken Burke'ün diğer özel dedektiflerinden birine geçmiş kontrollerini yaptırdım. Kendim de yapabilirdim ama Shoe'yu zehirlemeye çalışan her kimse bizi oraya kadar takip etmiş olabilir diye dikkatimi dağıtmak istemedim."

Çünkü onu hem dedektifi hem de koruması olmaya zorlamıştı. Hangisini seçeceğini ona bırakması gerektiğini düşündü ama şimdi değil. Şu anda ona ihtiyacı vardı. "Bu yüzden mi Burke'ü bizimle burada buluşması için çağırdın? Sen araştırırken beni koruması için mi?"

"Aynen öyle. Her neyse, üç kişiden ikisi artık babanı takip etmek için uygun değil. Biri öldü, diğeri hapiste. Üçüncüsü Shreveport'ta yaşıyor. Görünüşe göre yeni bir sayfa açmaya çalışmış. Ayık kalmış ve bir sürü gönüllü iş yapıyor. Göreceğiz bakalım."

"Teşekkür ederim. Babamın avukatına Patty'nin bahsettiği vakıf hakkında soru soracak mısın?"

"Aynen öyle," dedi tekrar, sonra üst üste yığıldığı kâğıtları okşadı. "Bunlardan bazıları banka hesap özetleri. Eğer avukat bize tröstten bahsetmezse, bunların içinde bir şeyler olabilir."

"Pekâlâ." Gabe ayağa kalktı, kâğıtlar bir kolunun altındaydı. "Bunları ne yapacağız?"

"Onları kamyonetime götüreceğim, sonra sizin için geri geleceğim. Antoine olay yerini incelemeyi neredeyse bitirdi ve Burke, Yüzbaşı Holmes'un Jefferson şerifinin ofisindeki bağlantısını aradığında burada olmak istemiyoruz."

Çünkü Metairie, Jefferson Parish'te, NOPD'nin yetki alanının hemen batısındaydı. "Burke burada olmayı nasıl açıklayacak?"

"Buraya ilk sizin geldiğinizi, pisliği gördüğünüzü ve onu aradığınızı söyleyecek. Sizi eve gönderdi çünkü çok üzgündünüz, özellikle de köpeğiniz tehdit edildikten sonra."

"Tamam." Kaşlarını çatı. "Bana neden polisleri aradığımızı tekrar söyler misin?"

Sabırla gülümsedi. "Çünkü birinin babanızın evini dağıttığına dair bir kayda ihtiyacımız var. Bu, kendi kanıtlarımızı ortaya çıkardığımızda ölümüyle ilgili yeni bir soruşturma başlatma şansımızı artıracaktır."

Başıyla onayladı. Bunu ona daha önce de söylemişti ama şu anda kelimeler tam olarak yerine oturmuyordu. "Peki sonra? Benim evime mi döneceğiz?"

"Evet. Polislerin buradaki işi bittikten sonra Burke bize katılacak. Bu gece ikimiz de senin evinde uyuyacağız. Eğer o pislikler tekrar ortaya çıkarsa, pişman olacaklar."

"Ve bizi savunmakta haklı olacak çünkü zaten birisinin bir şey aramak için babamın evini dağıttığını gösterdi." Kelimeleri kullanabilirdi. Çoğunlukla.

Ona cesaret verici bir baş selamı verdi. "Yine doğru. Bir şey daha var ve bu gece karar vermek zorunda değilsin. Babanın kamyonuyla ne yapmak istiyorsun?"

İrkildi. Babasının kamyonuyla bir şey yapmak istememişti ama yapması gerektiğini düşündü. "Muhtemelen bağışlarım. Yarın birkaç yeri ararım. Babam ve annem yakınlardaki bir gençlik sığınma evini destekliyorlar. Eminim bunu iyi değerlendireceklerdir."

"Bu gece bir kez daha gözden geçirmemin sakıncası var mı? İçinde saklamak isteyeceğiniz bir şey bırakmış olabilir."

"Yardım edeceğim."

Gülümsemesi nazikti. "Eğer eminsen. Burke'e bizi korumasını söyleyeceğim."

"Umarım babam içinde yiyecek bırakmamıştır. Henüz hiçbir kapıyı ya da pencereyi açmadım."

Burnunu kırıştırdı. "Ben de öyle umuyorum. Ama daha kötülerini de gördüm. Daha kötülerini de kokladım."

Öyle olduğunu tahmin ediyordu. "Babanın cesedini gördün mü?" diye soracağını fark etmeden önce ağzından kaçırıldı.

Ürkme sırası ondaydı. "Evet. O gece evine gelmemi istemişti. Önemli olduğunu söyledi. Polisler gelmeden hemen önce oraya vardım. Jake, kayınbiraderim, onları aramıştı. Jake'in onlara babamı nefsi müdafaa için vurduğunu söylediğini duyduğumda babamın cesedine bakıyordum. Babam Harper'a zarar vermeye çalışıyordu. Babamı durdurmaya çalıştığında, babam ona ateş etmişti. Babam ölmüştü ve Jake tüm bu yalanları söylüyordu..." Sessizce nefes verdi. "Babamın cesedini o şekilde bulmak yeterince zor olabilirdi, ama Jake'in o korkunç yalanı söylemesi Elbette onun yanıldığını kanıtladık. Ama babamı o şekilde bulmanın anısı? Aklımda kalan görüntü bu. Zor bir anı."

Başını salladı. Babasının cesedini bizzat görmemişti, Ve bunun için minnettardı. "Ben buraya gelmeden önce babamın cesedi kaldırılmıştı. Ama eski patronu, o Cresswell denen pislik, bana fotoğrafı gösterdi."

Yüz ifadesi ölümçül bir hal aldı. "Orospu çocuğu," diye tısladı.

Gabe omuz silkti. "Bunun bir kaza olduğunu söyledi. "Oops" dedi. "

Gözleri kısıldı. "Umarım o da işin içindedir. Onu kendim alaşağı etmek istiyorum."

Yapacağına inanıyordu ve bu onu rahatlatıyordu. Cebinden bir dizi anahtar çıkardı. "Bunlar babamın kamyonetine gidiyor."

"O zaman bir bakalım."

Birkaç dakika sonra, kâğıtları kamyonetindeki kilitli bir kutuya yerleştirdikten sonra, Burke nöbet tutarken ikisi de el fenerleriyle babasının Ford'unu arıyorlardı.

Babasının kamyonetinin kasası tamamen temizdi - tek bir boş çamaşır suyu srahiisi dışında. Gabe onu almak için bağaj kapağının üzerine eğildi. "Bu onun markası deĝil. Babam Clorox kullanırdı, çünkü annem hep ona yemin . Bu bir maĝaza markası."

Burke ondan aldı. "Kontrol edeceĝiz."

Gabe sürahiye kaşlarını çatarak baktı, eski korkusunun üzerine yeni bir korku eklenmişti çünkü suçluların çamaşır suyunu ne için kullandıĝını biliyordu - kandan kurtulmak için. "Babamın kamyonetinde neden çamaşır suyu olsun ki? Evinde amaşır makinesi ve kurutma makinesi var ve çamaşır odasında bir sürahi çamaşır suyu var."

Burke ona, "için elimizden geleni yapacaĝız," diye güvence verdi. İtme geri ve Korkunç, Gabe açıldı ve n yolcu kapısı. "Yarın hava aydınlandıĝında geri gelebiliriz.

Gün ıřıĝı," diye teklif etti, ıřıĝını torpido tutarak.

Molly arka koltuĝu çoktan kontrol etmişti ve n taraftaki orta konsolu kontrol ediyordu. "şerifin ofisi kamyonu derinlemesine bir arama için almazsa," diye cevap verdi. Yuvarlak Skoal kutusunu bulduĝunda yüzünü buruşturdu. "Baban iĝnedi mi?"

"Evet," dedi Gabe on yıllık eski araba ruhsatlarını karıştırırken teslimiyetle. "Annem bundan nefret ederdi ama onu severdi ve çok fazla başının etini yemezdi. Ben de hiç başının etini yemedim. İçkiyi bıraktıktan sonra geriye kalan tek kötü alıřkanlıĝı buydu. şimdi keşke ona dırdır etseydim diyorum. Kanseri yemek borusundaydı."

Nefes nefese kalması onu şaşırtmıştı. Kanserin nerede olduĝunu biliyordu. Babasının otopsi raporundaydı.

Ama ona bakmıyordu. Az önce kaldırdıĝı paspasın altına bakıyordu. "Burke?"

"Ne buldun?" Burke onun arkasında durmuş, bakışları çevrelerine kilitlenmiş bir halde sordu.

"Gömülü hazine." Gabe'e ne bulduğunu gösterecek kadar doğruldu. Eldivenli işaret parmağıyla başparmağının arasına jilet inceliğinde, küçük, kare şeklinde bir çip sıkıştırılmıştı.

"Bu bir SIM kart mı?" Gabe şaşkınlıkla sordu.

Burke heyecandan titreyerek, "Asla olmaz," dedi.

Zafer kazanmış gibi sıırttı. "Evet patron." Poşete koyup Burke'e uzattı. "Antoine'a vereyim mi?"

Burke sıırtarak karşılık verdi. "Emin olabilirsiniz. Siz buradan çıkın. Antoine ve kamyonu kontrol etmeyi bitirelim, sonra şerifi arayacağım. Gabe'in evine vardığınızda beni arayın ki güvende olduğunuzu bileyim."

"Yapacağım."

The Garden District, New Orleans, Louisiana

26 TEMMUZ SALI, 12:05

Stockman'ın numarası çıktığında Lamont kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Zamanı gelmişti. Joelle'le akşam yemeğinden döndüklerinden beri çalışma odasında oturmuş, evrakları okumaya çalışıyordu.

Joelle umduğu gibi eve sarhoş gelmişti. Yarın öğlene kadar uyuyacak ve akşamdan kalma bir halde uyanacaktı. Bu da günün büyük bölümünde odasına kapanacağı anlamına geliyordu.

O günler huzur bulduğu tek günlerdi.

"Bitti mi?" diye hırladı telefonda. Yapılmış olsa iyi olurdu, Tanrı yardımcısı olsun.

Bir an için tek duyduğu ağır nefes alış verişler oldu. Sonra sessiz bir acı iniltisi.

"Hayır," diye fısıltıyla cevap verdi. "Vuruldum. Bu iyi değil."

Az önce duyduklarına inanamayarak kulaklarını dikti. "Vuruldun mu? Kim tarafından, Tanrı aşkına?"

"O lanet çocuk. Morrow."

Bir an için şok olmuş bir halde sadece bakabildi. "İnek çocuk mu? Sürekli ders çalışan mı? Doktor olacak olan mı? Seni vurdu mu? Ve sen de buna izin mi verdin?"

Stockman homurdandı ve telefonda bile sağ kolunun hoşnutsuzluğunu duyabiliyordu. Ve muhtemelen biraz da acı. "Vuruldum." Titreyerek nefes verdi. "Göğsümden. Kan kaybediyorum."

Bu da bir sürü başka soruna yol açacaktı. "Çocuğu aldın mı?"

"Hayır."

Lamont gözlerini kapadı, öfke yavaş dalgalar halinde üzerine çöktü. "Neden olmasın?"

Stockman öksürdü ve hafif bir gurultu duyduğunu sandı. Bu kötü bir şeydi. Başka insanların cinayetlerini örtbas etmişlerdi. Lamont'un güvendiği adamlarından birinin cinayetini örtbas etmeye hiç ihtiyacı olmamıştı. "Kaçtı. Beni vurdu ... ve kaçtı." Bir öksürük daha. "Silahı olduğunu bilmiyordum." Düzensiz bir nefes. "Kayıtlı değil."

"Neredesin?" diye sordu buz gibi bir sesle. Ya yardım getirmek ya da cesedinden kurtulmak için Stockman'ı bulması gerekiyordu.

"ACIL SERVİS."

Lamont'un ağzı açık kaldı. "Neredesin? Sen değilsin acile gidecek. Kurşun yarası için polisi arayacaklar." Bir homurtu daha, bu seferki daha keskin. "Senin için ölmeyeceğim."

O zaman benim elimde öleceksin. Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Anlıyorum. Hangi hastane?"

"Hayır. Sana güvenmiyorum."

En azından Stockman'ın beyni hâlâ çalışıyordu. "Dalga geçme Stockman. Bana nerede olduğunu söyle."

Ama arama sona ermişti. Stockman telefonu yüzüne kapatmıştı.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Siktir, siktir, siktir." Hızlı düşünmesi gerekiyordu.

Ofisine geçerek kasasını açtı ve bir dosya klasörü çıkardı. Klasörde isimlerin, telefon numaralarının ve konumların bir listesi vardı. Parmağını listede gezdirdi, keşke bilgisayar becerilerim olsaydı da bir elektronik tablo yapabilseydim diye düşündü. Arama yapmak daha kolay olurdu.

Ama bu beceriye sahip değildi ve bunu onun yerine yazacak kimseye güvenemezdi. Asistanı Ashley'e bile. Patronuyla yatmaya razıydı ama işinin karanlık kısımlarını kabul edeceğini sanmıyordu. Ayrıca, bilgisayarlar hacklenebilirdi ve bu liste bir ton altından daha değerliydi.

Özellikle de böyle zamanlarda.

Ah. orada. isim. Tyson Whitley, Dallas, Teksas. Numarayı çevirdi ve adamın açmasını bekledi.

"Evet?" Bu temkinli bir selamlamaydı.

"Bunun kim olduğunu biliyor musunuz, Bay Whitley?" Tyson keskin bir nefes aldı.

"Evet." "Güzel. İyiliğimin karşılığını istiyorum."

Duyulabilir bir yutkunma. "Beni nasıl buldun?"

"Elimin altında pek çok kaynak olduğunu artık biliyor olmalısın. Sen de onlardan birisin."

Birkaç saniye geçti, sonra Tyson sustu. "Benden ne istiyorsun?"

"Mont Belvieu, Texas'a en yakın hastanelere gitmenizi ve ateşli silahla yaralanmış bir kurbanı aramanızı istiyorum. Adı Stockman." Stockman'ın gerçek adı bu değildi. Aslında Stockman'ın gerçek adını bilip bilmediğinden bile emin değildi. Ve şu anda bunun bir önemi yoktu.

". Peki onu bulduğumda?" "Öldür onu."

Tyson şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Ne? Ben katil değilim."

"Özgür bir adam olarak kalmak istiyorsan olacaksın. Ve eğer karının ortaokul çocuklarına uyuşturucu ve silah sattığını öğrenmesini istemiyorsan. Hayatını telefonu kapatmadan daha hızlı mahvedebilirim."

Tyson'ın buna uyup uymayacağından emin olmadığı uzun, çok uzun bir sessizlik anı yaşandı. Ama sonra adam homurdandı, "Takma isim kullanıyorsa diye bana bir fotoğraf gönder."

"İşte aradığım zeki adam," dedi Lamont yumuşak bir sesle. "Sana bir fotoğraf göndereceğim. Görevini tamamladıktan sonra bana 'Çok güzel bir gün' diye mesaj at, sonra da tüm mesajlarımızı ve fotoğrafı telefonundan sil."

"Ve sonra ödeştik mi?"

"Ve sonra ödeşmiş oluruz." Tabii Tyson'a tekrar ihtiyacı olmadığı sürece. "Onu bulduğunda ve öldüğünde bana mesaj at."

"Tamam. O zaman beni yalnız bırakacaksın, değil mi?"

"Elbette," diye yalan söyledi, ipek gibi pürüzsüz, sonra aramayı sonlandırdı.

Biri gitti, biri kaldı. Listede başka bir isim aradı, daha önce aradığı bir isim. Cornell Eckert'in ailesi kanlı bir sonla karşılaşmıştı ve çoğu insan bunu Eckert'in yaptığını düşünüyordu. Bu kesinlikle olasıydı ama Eckert kanıt bırakmayacak kadar zeki olduğu için hiçbir zaman suçlanmamıştı.

Bir tanığı canlı bıraktığı bir sefer hariç. Bu da Eckert'a herhangi bir sorun yaratmamıştı. Çünkü ben onu ortadan kaldırdım. Stockman tanığın icabına baktı ve Eckert özgür bir adam olarak çekip gitti.

Dolayısıyla adamın ona büyük bir borcu vardı ve Lamont bunu tahsil etmeye niyetliydi. Eckert bir ödül avcısıydı ve çok da iyiydi. Aynı zamanda bir kiralık katildi. Bazen, av ölü ya da diri getirilebildiğinde, her ikisini de aynı anda yapıyordu.

Houston'daki çocuk gibi.

Lamont aradı, sonra bekledi. Sonra kaşlarını çattı. Piç kurusu cevap vermiyordu. Hat tıkladığında ve uykulu bir ses "Ne?" diye cevap verdiğinde aramayı neredeyse sonlandırmıştı.

"Demek yaşıyorsun."

Bir kalp atışı sessizlik. Sonra, "Lanet olsun. İşimiz bitti sanıyordum."

"Hayır. Bir tane daha."

"Geçen sefer de böyle demiştin."

"Hapse girmek istiyor musunuz, Bay Eckert?" Bir sessizlik daha. "Hayır, seni lanet olası pislik."

Adildi. "Çok memnun oldum. Ve bu sefer, sana ödeme yapmaya hazırım. Normal ücretinin iki katı."

"Dinliyorum," dedi Eckert, sesi birden daha iyimser çıkmıştı.

"Çok sevindim," diye tekrarladı kuru bir sesle. "Houston'da bir çocuk bulmanı istiyorum."

"Asla olmaz. Uh-uh. Ben çocuk öldürmem." "Yirmi iki yaşında."

"Tamam o zaman. Bana detayları ver."

"Adı Xavier Morrow. Sana adresini göndereceğim ama orada olmayabilir. Başka bir ajanın pisliğini temizliyorsun. Çocuk diğer adamımın geldiğini gördü ve kaçtı."

"Diğer adamın nerede?"

"Hastanede. Çocuk onu vurdu."

"Kahretsin."

"Neydi o?" Lamont soğukkanlılıkla sordu. "Sakın bana, senin hapse girmemen için bu işi para karşılığı yapmaktan ücretsiz yapmaya geçtiğimizi söyleme."

"Hayır, hâlâ iyiyim. Ama şimdi çelik yelegimi giymem gerekecek. Bu da berbat bir şey, çünkü şu anda Houston cehennemden daha sıcak."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben sadece çocuğun ölmesini istiyorum. Ve öldüğüne dair kanıt istiyorum."

Eckert alçak sesle ıslık çaldı. "Ne yaptı?" "Seni ilgilendirmez."

"Tamamdır."

Lamont gözlerini devirdi. Okey-dokey diyen bir adamın soğukkanlı bir cinayet işleyebileceğine inanmak zordu ama hayat böyleydi. "İşin bitince bana mesaj at."

"Şifreyi biliyorum. Bana nasıl ödeme yapacaksınız?" "Nakit."

"Nakit severim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İşinizin başına Bay Eckert." Telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra listeyi kasasına geri koydu ve kilidin yerine oturmadığını kontrol etmek için şifreli düğmeyi çevirdi.

Sonra bir dakika boyunca volta attı, iki adamın gelmeyeceğinden endişelendi -Tyson Whitley Stockman'ı ya da Cornell Eckert Xavier Morrow'u öldürecek.

Ama başka seçeneği yoktu, gerçekten. Hem Stockman'ın hem de Xavier'in gitmesi gerekiyordu ve bunu tek başına yapmak için Houston'a zamanında gidemezdi. Gelemezdi de. Evinden bu kadar uzaktayken çekilecek bir fotoğrafı her türlü spekülasyona yol açabilirdi ve bu da felaket demekti. Özellikle de şu anda.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bunun için kimi arayacağını çok iyi biliyordu. Kişi listesinde Ashley'in adına dokundu ve cevap vermesini bekledi.

İkinci zil sesinde sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Geç oldu, bebeğim. Neyin var?"

"Bu gece sana ihtiyacım var."

Çarşafın hışırtısını duydu. "Ne oldu?" diye sordu tatlı tatlı.

"Bu Levinson davası. Çok zor." Yalanlar arasında buna itiraz etmek zor. Levinson davası

Küçük oğluna cinsel tacizde bulunduğu için işverenine dava açan bir kadın. Yine de Stockman sayesinde Levinson güvendedeydi. Levinson yıllardır büyük bir kampanya bağışçısıydı. Ona bir şey olmasına izin veremezdi.

"Oh." Ashley hemen sempati duydu. "Anlıyorum. Buraya mı geliyorsun?"

"Hayır, buraya gelmeni istiyorum." "Gerçekten mi?"

Şaşkınlığı anlaşılabilirdi. Joelle'in kendisini yakalamasını istemediğı için ona evine gelmesini hiç söylememişti. Ama Joelle sarhoş olduğı için bunu asla bilemezdi. "Yıldönümümüz için sana verdiğim parfümü sık."

"Ah." Ashley'in cevabı düzdü. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Karına verdiğin parfümün aynısı."

Kızın bunu anladığının farkında değildi. "Kokuyu sevdim," dedi basitçe. "Ve eğer bunu giyersen, senin burada olduğunu anlamayacak. Oda sanki sen değil de o buradaymış gibi kokacak."

"Pekâlâ," dedi kısık bir sesle. "Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Teşekkür ederim canım. Senin için aldığım ayakkabıyı giy," diye ekledi. "Bu senin rengin."

Aynı zamanda Joelle'in rengiydi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü eşlerine her zaman metreslerine verdiği hediyelerin aynısını alırdı. İşleri karıştırmasını engelliyordu.

"Bunu yapabilirim."

Gülümsedi. "Güzel. Yakında görüşürüz."

Mid- City, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 12:30

A Sana başka bir şey getiremeyeceğime emin misin?" Gabe mutfak kapısının önünde durarak sordu.

Molly masadaki koltuğundan ona gülümsedi. "İyi olacağım. Bana çarşaf, yastık ve battaniye verdin, eminim ihtiyacım olmayacak." Evde vantilatör vardı ama klima yoktu ve gece yarısını geçmesine rağmen hava hâlâ Hades'ten bile sıcaktı. "Sen yatağına git. Ben babanın evraklarını düzenleyeceğim ve sonra uyuyacağım."

Ama Burke gelene kadar değil. Bu gece birbirlerine büyü yapacaklardı, böylece köpek zehirleyicisinin geri dönme ihtimaline karşı en azından bir kişi uyanık olacaktı.

"Pekâlâ," dedi Gabe. "Elektrikli su ısıtıcısında su var ve çay da-"

"Lavabonun yanındaki çekmecedeyim," diye sözünü kibarca kesti. Onu görüş alanından çıkarması gerekiyordu çünkü Gabe Hebert, üstsüz ve pijamalı haliyle konsantrasyonunu bozuyordu. Göğsü düşündüğü kadar güzeldi. Her hafta spor salonunda saatler geçirmediği için Burke gibi kesilmemişti ama geniş ve kaslıydı, göğsü

ince kızıl saçlarla kaplıydı ve onu sevmek istiyordu. Her santimi onun fantezisiydi.

Onun da çıplak uyuduğuna bahse girerdi ki bu düşünce daha da dikkat dağıtıcıydı. Pijama altının bel bandından sarkan fiyat etiketi hâlâ duruyordu ama bunu onun dikkatine sunmayacaktı.

Bakmaması gerekirdi. Elbette, adam yakışıklı bir şefken ve kadın da onun paralı müşterisiyken onu biraz süzmek yanlış gelmemiştir. Ya da çok.

Ama bu farklıydı. Tanrı aşkına, o onun müşterisiydi.

Ne yazık ki, bu umduğu kadar caydırıcı değildi. Yine de yeterliydi. Onu süzmeyecekti. Bu gece olmazdı. Yapacak işleri vardı.

Ona yapması için para ödediği iş.

Ayrıca, bugün bir dizi şok geçirmişti ve bu, başka tarafa bakması için gereken dürtüydü. Bu iş bitene kadar onunla ilgilenecekti. Belki o zaman vicdanı rahat bir şekilde ona tekrar bakabilirdi.

"Git uyu, Gabe. Yarın bana ayak uydurmak istiyorsan yeniden şarj olman gerek." Emrini bir göz kırpmayla yumuşattı.

Bir kez başını salladı. "Pekâlâ. Şimdi yatmaya gidiyorum. Eğer ihtiyacın olmadığına eminsen-"

"Gabe?" Kaşlarını kaldırdı. "Git. Yatağa. Lütfen."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Gerginim."

"Olmaya hakkınız var. İyi bir gece uykusu buna yardımcı olacaktır."

"O değil. Evet, o da var ama... Burada kimse kalmadı."

Ona baktı. "Hiç mi?" "Hayır, hiçbir zaman."

"Kız arkadaş değil mi? Bir arkadaş-arkadaş? Patty bile mi?"

Güldü, yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitmişti. "Patty klima istiyor. Bu sıcakta uyuyamadığını söylüyor." Kahkahası soldu. "Ben de restoranla meşguldüm."

Molly kalemi yere bıraktı. Şu anda konuşmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. O da dinleyecekti. "Kız arkadaşın yok, ha?"

"Hiçbiri yeterince uzun süre kalmadı." Omzunu kapının pervazına yasladı ve kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturdu. "Hepsi televizyonda ünlü bir şefle çıkmanın havalı olacağını düşündü sanırım."

"Ama saatler bir ilişki için çok ağır."

"Evet." Sessizce nefes verdi. "Babam bana yavaşlamamı, hayatın sürekli çalışmak için çok kısa olduğunu söyleyip durdu. Ama ben dinlemedim. Ve şimdi o öldü."

Onu süzme arzusu, sesindeki acıyla birlikte kayboldu. O acıyı anlıyordu. Kendisi de hissetmişti. "Çoğu zaman dinlemiyoruz," diye mırıldandı, kayınbiraderinin babasını öldürdüğü o geceden önceki kendi hayatını düşünerek. "Uzun zamandır çalışmakla meşguldüm. SBI'da basamakları tırmanmaya çalışıyordum."

"Eyalet Soruşturma Bürosu," dedi başını sallayarak. "Peki ya sonra?"

"Ve sonra babam gitti. O gece gelmemi istemişti. Yola çıkmıştım ama geç kalmıştım."

Anlayış gözlerini doldururken yüzü düştü. "Oh, Molly. Özür dilerim."

Göğsü ağrıyordu ve baskıyı hafifletmek için elinin topuğunu göğüs kafesine bastırdığını fark etti. Elleri titrediği için dikkatlice masanın üzerine koydu. "Teşekkür ederim. Takip etmem gereken bir ipucu daha vardı. Bir telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyordu. Bu yüzden Raleigh'den o gece planladığımdan daha geç ayrıldım. Söz verdiğimden daha geç. Babam Jake'e kendi başına yaklaşmaya karar vermiş olmalı. Ya da belki Jake hamlesini yaptı ve babam daha fazla bekleyemedi."

"Kendini suçluyorsun."

Gülümsedi. "Elbette biliyorum. Bunun için ve babamın ne yaptığını fark edemeyecek kadar meşgul olduğum için - Harper değişmişti. İçine kapanmıştı. Yatağını ıslatıyor, daha önce hiç olmadığı kadar öfke nöbetleri geçiriyordu. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair tüm işaretler."

"Onu ne sıklıkla görüyordun?"

"İki haftada bir falan. SBI'a Charlotte'ta başlamıştım ama bir yıl sonra Raleigh ofisine transfer oldum, bu yüzden evim oradaydı. Chelsea ve Harper -ve Jake- hâlâ babamla birlikte çiftlik evinde yaşıyorlardı. Jake kira ödemek zorunda olmamayı seviyordu. Kendi evleri için para biriktirdiğini söylüyordu ama daha sonra kumar oynadığını öğrendik. Chelsea sürekli gittiği için onunla kavga etmedi çünkü ona da kötü davranıyordu. Babam bunu biliyor muydu bilmiyorum. Ben bilmiyordum, ona yardım etmek için çok geç olana kadar bilmiyordum."

Gabe tereddüt etti. "Yeğenin olanları gördü mü? Babasının öldüğü geceyi? Ya da büyükbabasını?"

"İkisine de hayır. Minnettar olmamız gereken tek şey bu olabilir. Babam o gece onu başka bir odada yatırdı. Bir çadır kurdu ve ona 'kamp yapabileceğini' söyledi. Silah sesini duymuş ama bir şey görmemiş. Sonra Jake Chelsea'nin peşinden geldiğinde -ve ben onu vurduğumda- yatak odasındaydı. Ama bunu ve öncesinde yaşanan tartışmayı da duydu." İç çekti. "Babasının öldüğüne memnun olduğunu söyledi. Onu kendisinin öldürmek istediğini ama çok küçük olduğunu söyledi."

Gabe'in yüzü öfke ve sempati karışımıyla daraldı. "Onun bakış açısını anlayabiliyorum."

"Ben de öyle. Yine de aklımdan çıkmıyor."

"Baban kayınbiraderin hakkında şüphelendiği şeyleri neden sana söylemedi?"

"Bilmiyorum. Belki de denedi. Fiziksel olarak orada olsam bile zihinsel olarak onlarla birlikte değildim."

"Hep işini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Çok fazla pişmanlığım var ama geçmişi değiştiremem. Artık sadece Chelsea ve Harper için orada olabilirim. Burke için çalışmak çoğu zaman kendi programımı belirlememe olanak sağlıyor."

Kaşlarını çattı. "Seni aileden uzak tutuyorum. Burke'ün bu iş için başka birini görevlendirmesine izin vermeliydim."

"Hayır, . Burke bu gece Lucien'i dairemizde bıraktı."

"Bugün erken saatlerde onunla tanıştım. İyi benziyor."

"Öyle. Yedi gecenin altısında onlarla birlikteyim. Bazen daha sık. Arada bir benden uzaklaşmaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum. Harper'ın üzerinde gezinmemek zor ama daha iyiye gidiyoruz. Kız kardeşimin bugün bir iş görüşmesi vardı ve gerçekten iyi geçti."

Gülümsedi. "Onunla konuştuğunu duydum. Onun adına sevindim. Görünüşe göre hayatını yoluna koyuyor."

Molly o gün kız kardeşi ve yeğenini kontrol etmek için birkaç kez aramıştı, ta ki Chelsea ona durmasını söyleyene kadar. Tıpkı Molly'nin birkaç dakika önce Gabe'e durmasını söylediği gibi. "Öyle. Sonunda Harper'ı birkaç saatliğine bir bakıcıya bırakabildi. Ofis müdürümüzün kızı olmasına rağmen ilk sefer çok zor oldu. Louisa'yı tanıyorduk ve ona güveniyorduk ama Harper'ın güvenmesi biraz zaman aldı ve Louisa bu durumdaki en önemli kişiydi. Ama şimdi daha iyi. Hepimiz kendimize biraz zaman ayırabiliriz."

"Bu hafta Harper ile planın var mıydı? Seni önemli bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

"Haftada birkaç kez ata biniyoruz."

"Ginger ve Shelley'de, değil mi? Kurtarma mustang ve bir çeyrek at."

Ona gülümsedi. "Doğru ya. Hatırlamana şaşırdım. Kamyonda geçirdiğimiz birkaç dakika oldukça stresliydi." Onları takip eden plakasız NOPD arabasından kaçmayı başarmıştı. Peşlerinde NOPD'nin olduğunu ona söylememişti. Sadece Burke ve ekibi biliyordu. Gabe'i daha da telaşlandırmak için bir neden yoktu.

Uzun bir süre ona baktı, yüz ifadesi bir anda okunamaz hale gelmişti ve kadın onun yüzündeki gerçeği görüp göremediğini merak etti. Öyle düşünmüyordu ama ... "İyi idare ettin," dedi adam.

"Ben ordudaydım. Olayları iyi idare etmeyi çabuk öğreniyorsun. Ama ben Chelsea'yle çocukluğumuzdan beri kriz anlarında hep sakin kalmayı başardım." Omuz silkti, adamın değişmeyen bakışları altında huzursuz olmaya başlamıştı. "Ben ablayım. Bir nevi bu işin raconu."

"Etkilendim," dedi homurdanarak. "Başından beri sana güvenmediğim için özür dilerim."

"Beni tanı mıyordun. Sorun yok, Gabe. Gerçekten. Çoktan unuttum bile."

"Yapmadım. Yapmayacağım da. Teşekkür ederim, Molly."

Onun odasına dönmesini bekledi ama dönmedi. Artık yorgun da görünmüyordu. Bu yüzden kalemini aldı ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Bu kâğıtları incelememe yardım etmek ister misin?"

Omuzları çöktü, rahatladığı her halinden belliydi. "Evet. Lütfen. Şu anda gözlerimi kapatmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Ama ..." Arzu geri dönmüş, yanaklarının ısınmasına neden olmuştu. "Belki de önce bir gömlek giymelisin?"

Aniden sırttı, yüzündeki etki nefes kesiciydi. "Neden?"

Gözlerini devirdi, çünkü adamın göğsü gururla kabarmıştı. "Sadece yap, Gabe."

Keskin bir selam verdi. "Peki, hanımefendi. Hemen döneceğim."
Adam ortadan kayboldu ve kadın arkasından seslendi,
"Uyku pantolonunun fiyat etiketini kes."
Kahkahası evin içinde yuvarlandı. "Evet, hanımefendi."

The Garden District, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, SABAH 4:45

Lamont evde nadiren sigara içiyordu çünkü Joelle bundan hoşlanmıyordu ve iş yerindeki molalarda sigara içmek onun dırdırını dinlemekten daha kolaydı. Bir gün ona ne yapacağından korkuyordu. Joelle dırdır edecek ve Lamont'un işi bitecek, sonra da ona bir tokat atacak, hatta belki de onu boğacaktı.

Güzel bir fanteziydi. Ama eğer harekete geçerse gelecekle ilgili planlarını mahvedecek bir fanteziydi.

Ama Joelle dün geceki alemden sonra uyuyordu, bu yüzden sigarayı yaktı ve içine çekti, memnun bir iç çekişle nefesini verdi.

Yatağında onun yanında, Ashley hâlâ uyuyordu. Kendini iyice yormuştu. Sıradan bir gecede esnek bir kızdı ama bu gece çok azgın olduğu için örnek teşkil ediyordu. Joelle'in olmadığı bir şey. Hiçbir zaman. Onunla evlendiğinden beri. Öncesinde Ashley kadar ilgili ve istekliydi.

Bunun bir görüşme olduğunu biliyordu. Metresleri genellikle bir sonraki karısı olmak isteyen ofis yöneticileriydi. Kendilerini onun önüne atarlardı, genellikle karısından hemen boşanıp onlarla evlenmediğinde somurtkanlaşır ve ilgisizleşirlerdi. En uzun süre dayananlar, sadakatlerini gösterenler, mevcut karısından kurtulma zahmetine karşı tarttığı kişilerdi.

Ashley yaklaşıyordu. Zamanlama doğru olsaydı, Joelle'den uzun zaman önce kurtulmuş olurdu. Ama insanlar

onu izlediğini biliyordu. Ve birkaç kez evlenmiş olmak siyasi bir anlaşmayı bozmasa da, cinayetten soruşturma altında olmak kesinlikle bozuyordu.

Bu yüzden zamanını bekliyordu. Ashley yeterince uzun kalırsa, Joelle tarihe karıştığında onunla evlenecekti. Bekleyip görmesi gerekiyordu.

Ashley'i daha önce hiç burada becermemiştir. Kendi evinde. Bunu olumlu bir işaret olarak algılayacağını biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Sanki onun yatağında değillerdi. Ne de olsa aptal değildi. Çok geç saatlere kadar çalıştığı geceler için evdeki ofisinin bitişiğindeki odada bir yatak bulunduruyordu. Ya da Joelle'e bahanesi buydu. Son zamanlarda onunla aynı yatağı paylaşmak istemiyordu.

Sigarasını kül tablasına vurmak için komodinine uzandı. Antika bir dekoratif cam eşyaydı ve Joelle'in en sevdiği parçalardan biriydi, bu yüzden fırsat buldukça küllük olarak kullanıyordu. Önemsiz bir şeydi ama umurunda değildi. Sigarayı tekrar dudaklarına götürdü ve Tyson Whitley ya da Cornell Eckert'ten bir mesaj gelmesini umarak cep telefonunu kontrol etti.

Hiç kimse yoktu.

Fazla endişelenmemeye çalıştı. Whitley Dallas'ta yaşıyordu ve Lamont görüşmeyi bitirir bitirmez yola çıkmış olsa bile Houston'a ancak şimdi varmış olacaktı. Ve Eckert titiz bir orospu çocuğuydu. Lamont'la hazır olduğunda temasa geçecekti, daha önce değil.

Eğer Eckert Xavier'i öldürmeyi başaramazsa. . .

Şu anda bunun için endişelenmeyecekti. Ashley'i uyandıracak, bir tur daha seks yapacak ve sonra onu kendi yoluna gönderecekti.

Savcıyla kahvaltıda buluştu.

Mont Belvieu, Houston, Teksas
26 TEMMUZ SALI SABAH 7:05

"O burada," dedi Manny esneyerek. Kullan-at telefonunu koltuğun üzerinden, Carlos'la birlikte arka koltukta oturan Xavier'e uzattı. Manny'nin evinin yakınındaki H-E-B marketine park etmişlerdi, Manny Rocky'nin avukatının ev adresini bilmesini istemiyordu. Bu tamamen adil ve çok akıllıcaydı. H-E-B'ye bir saat önce varmışlardı, geç kalma ihtimalinden kaçınmak istiyorlardı.

Ayrıca, zaten hiçbirisi gerçekten uyumuyordu. Birkaç saatliğine Manny'nin evinde kalmışlardı ama Xavier gözlerini kapatmamıştı. Vurduğu adamı düşünüp duruyordu. Yaşıyor muydu? Ölmüş müydü?

Geri gelir mi?

Peki ya annesi? O da eve gidemezdi. Boş yatak odasında ölü bir adam olabilirdi. Adam hâlâ hayattaysa, annesinin peşinden gelebilirdi.

Onu henüz aramamıştı, çünkü en iyi arkadaşı Willa Mae ile birlikte şehirde güvendeydi ve kitap kulübünde içtikleri şarabın etkisiyle hâlâ kafası güzeldi. Ama yakında onu aramak zorunda kalacaktı.

Bundan korkuyordu. Çünkü o da yıllardır bundan korkuyordu. İkisinin de en kötü kabusları gerçek olmuştu.

Bir yanı Rocky Hebert'in yıllar önce onu hiç bulmamış olmasını dilerken, Manny'den kapaklı telefonu usulca aldı. Adam uzak dursaydı, hâlâ güvende olabilirdi.

Yine de, eğer adam uzak dursaydı, Xavier herhangi bir tehlike olduğunun farkında olmayacaktı. Kesime götürülen bir kuzu gibi olacaktı.

Kendini Manny'nin telefon ekranına odaklanmaya zorladı. Paul Lott'tan gelen metin basitti. **İşte. Neredesin?**

Arkadaşlarla. Senin araban hangisi?

Cevap anında geldi. **Beyaz SUV. BMW. Elektrik direğinin altına park edilmiş, C1.**

Yola çıkıyorum.

"Şuradaki beyaz Beemer cipin içinde." Xavier, H-E-B otoparkının C1 bölümünün tabelasını işaret etti. Popüler bir yerdi ve bir sürü insan gelip gidiyordu. İzole bir yerde beklemekten çok daha iyiydi.

"Hazır mısın, cuate?" Carlos mırıldandı.

Bu lakap karşısında Xavier'in boğazı düğümlendi. Carlos'u bu işe bulaştıran bir kardeş gibiyim. "Hayır ama Lott söz verdiği gibi geldi. Umarım yardım edebilir. Ya da en azından bana yasal tavsiyelerde bulunabilir."

Carlos başını döndürerek boynunun çatlamasına neden oldu. Arkadaşı da pek uyumamıştı. "Gidelim o zaman. Manny, nöbet tutacak mısın?"

"Kesinlikle. Ve ben onunla buluşana kadar arabasına binme. Anladın mı?"

Yine, tamamen adil ve çok akıllıca. "Anladım," diye söz verdi Xavier. Çünkü bu Carlos'un sorunu değildi ve en iyi arkadaşının incinmesini istemiyordu. Ya da daha kötüsünü.

Manny eski hurdasını çalıştırdı, motor öksürüyor, hırıldıyor ve sonunda dönmeden önce vuruş yapıyordu.

Beyaz BMW'nin yanında durdular ve orta yaşlı beyaz bir adam araçtan inerken Xavier nefesini tuttu, yorgun olsa da dimdik duruyordu.

Xavier, "Bu o olmalı," diye fısıldadı.

Önce Carlos çıktı. "Bay Lott? Kimliğinizi görebilir miyim?"

Manny homurdandı. "Mühendis olmak yerine polis olmalı."

Xavier zayıfça gülümsedi. "Gerçekten öyle olmalı. Teşekkürler, Manny.

Her şey için."

"Sorun değil. Hadi gidip arkadaşınla tanışalım."

Xavier titrek bacakları üzerinde dışarı çıktı. Kendi başına ayakta durabilene kadar bir süre arabanın kapısına tutunmak zorunda kaldı.

Carlos ona döndü. "Kimliği eşleşiyor. Fotoğrafını çektim."

Seni seviyorum dostum. O da sevdi. Carlos Hernandez'den daha iyi bir en iyi arkadaş-kardeş isteyemezdi. Sertçe yutkunarak avukata başını salladı. "Bay Lott. Geldiğiniz için teşekkürler."

"ederim. Zor bir gece geçirdin." Xavier tekrar yutkunmak zorunda kaldı. "Evet, efendim."

"Polisleri mi arıyorsun?" Carlos aniden sordu.

Lott gülümsedi. "Hayır. Seni güvenli bir yere götüreceğim."

Xavier başını salladı. "Öylece gidemem. Annem burada. Dün gece evde değildi ama bugün geç saatlerde eve gidecek ve ..." Sözüünü yarıda kesti çünkü annesinin ne göreceğinden emin değildi. Kan mı? Ölü bir beden mi? "Ya adam hâlâ oradaysa? Yaşıyorsa? Onu bekliyorsa?"

Bay Lott'un kaşları havaya kalktı. "Canlı mı? Ne yaptın sen?"

Xavier önce Carlos'a, sonra tekrar Bay Lott'a baktı. "Emin değilim."

Lott kaşlarını çattı ama başını salladı. "Tamam o zaman. Evinize gidip kontrol edeceğiz. Eğer herhangi bir şekilde hala oradaysa, davetsiz misafir için polisi ararız. Değilse, bir çanta hazırlayabilirsin. Sonra da annenle konuşmaya gideriz."

Carlos rahatladı. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Annesinin de işin içinde olması hoşuma gitti."

Xavier başını salladı. "Ben de öyle. Kimdi o adam, Bay Lott? Benden ne istiyor?"

Gerçi Xavier ikinci sorunun cevabını zaten biliyordu. Beni öldürmek istiyor.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi Bay Lott ve samimi görünüyordu. "Ama seni neden istediğini biliyorsun."

"Çünkü bir cinayet gördü," diye fısıldadı Carlos.

Bay Lott Xavier'in bakışlarını sabit ve nazık bir şekilde karşıladı. "Her şey yolunda evlat. Bunu çözeceğiz. Sen Rocky için önemliydin, o da benim için bir kardeş gibiydi."

Carlos kolunu Xavier'in omuzlarına doladı. "O nereye giderse ben de oraya giderim. O benim için de bir kardeş gibidir."

Bay Lott onlara başıyla onay verdi. "Yapmasaydınız şaşırırdım. Bunu nasıl yapmak istersin Xavier? Önce senin evine gidebiliriz ya da annenle konuşabiliriz. Karar senin."

"Önce evim. Anneme ne söylemem gerektiğini bilmem gerekiyor."

Manny konuştu. "Xavier'in evine gitmek gerçekten güvenli mi? Ya o adam hâlâ oradaysa ve yaşıyorsa? Bu adamları öldürmeye çalıştı. Öylece pes etmeyecektir."

Xavier, Manny'ye minnettar bir bakış attı. "Benim bir-" Silah demeden önce kendini durdurdu. Teksas'ta silah taşımak çok önemli bir şey değildi. Teksaslıların artık silah taşımak için ruhsata bile ihtiyacı yoktu ama silahını tüm dünyaya duyurmak istemiyordu. "Ben hazırım."

Manny'nin çenesi gerildi. "Bunu bilmiyorum X."

"Ben de hazırlıklıyım," dedi avukat sessizce. "Polisi aramasını mı tercih edersiniz?"

Manny nefesini dışarı üfledi. "Hayır, efendim. Ama yine de bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç."

Carlos kararsız görünüyordu. "Birlikte kalıyoruz."

Xavier doğru şeyi yaptığına dua ederek, "Birlikte," diye

Mid- City, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI SABAH 7:15

Kahve. Molly kahve yapmıştı, sağ olsun.

Gabe her gün yaptığı gibi gözlerini karanlığa açtı, oda karartıcı pencere perdelerinin mucizesi sayesinde. Normalde Choux'dan eve sabahın ikisine kadar dönmezdi ve yatak odasının doğuya bakan penceresinin arkadaşı olmadığını erkenden öğrenmişti.

Ama kahve onun arkadaşıydı, özellikle de komodinın üzerindeki saat. Kahretsin. Sabah yedi mi? Asla sabah yedide uyanmazdı.

Babanın cinayetini araştırması için hiç özel dedektif tutmadın. Yatakta doğruldu, avuçlarını yüzünde ovuşturarak uyanmaya çalıştı. Saat üç sularında uyumuştı, gözlerini bir an daha açık tutamamıştı. Ama Molly o sırada hâlâ çalışıyor, babasının evraklarını düzenliyordu.

Onun uyuyup uyumadığını merak etti.

Elbette kahveyi yapan Burke de olabilirdi. üç itibariyle hâlâ gelmemişti, şeriflerin işlerini doğru yaptıklarından emin olmak için babasının evinde kalıyordu. Ama Burke herhangi bir parmak izi bulmayı beklemiyordu. Eğer davetsiz misafirler babasının intiharını taklit edecek kadar zekiyseler, muhtemelen eldiven giymişlerdi.

Yine de umut edebiliriz.

Gabe önceki geceden kalma uyku pantolonunu çekti -fiyat etiketi yoktu- ve mutfığa doğru ilerledi ama Burke'ün sesindeki endişeyi duyunca tam kemerli girişin önünde durdu.

"Emin misiniz?" Burke ısrarla sordu.

"Rocky'nin en azından son altı yıldır birine düzenli ödeme yaptığından emin miyim?" Molly sordu. "Evet."

Ne oluyor be? İmkânı yok. Gabe bir adım daha attı, sonra dondu kaldı.

"Houston'da bir kadın olduğundan emin miyim?" Molly devam etti. "Oldukça eminim, evet. Rocky'nin orada bir kadın tuttuğunu düşünüyor muyum? Bunun cevabını bilmiyorum."

Hayır. Gabe başını sertçe salladı, babasının kendisinden böyle bir sır saklamış olmasını kabullenmek istemiyordu.

Sana kanser olduğunu söylemedi. Bu farklı bir şey.

Öyle mi? Belki de itiraz edeceğini düşünmüştür.

Ama altı yıl. Annem altı yıl önce hâlâ hayattaydı.

"Hayır!" Mutfağa doğru hızla ilerlerken ağzından bu kelime döküldü. "Yanılıyorsun. Babam anneme bunu yapmazdı."

Burke ve Molly masada oturuyordu, Molly baş köşede, Burke de onun sağında. Burke'ün patlaması üzerine Molly kıpırdamadan durdu, eldivenli elinde bir kâğıt parçası vardı. "Günaydın, Gabe."

"Hayır, bu iyi bir sabah değil," diye tısladı. "Babama karşı suçlamalarda bulunuyorsun. Yanılıyorsunuz. Burke, ona hatalı olduğunu söyle."

Burke burun kemiğini sıktı. "Sadece iki saat uyudum, Gabe. Yorgun ve huysuzum ve sağlıklı düşünmem için biraz kahveye ihtiyacım . Molly'nin ne bulduğunu açıklamasına izin verirken benimle bir fincan iç."

Gabe başını salladı. "Babamın bir metresi olduğunu söyleyecekse hayır. Annem hâlâ hayattayken ve kanserden ölürken. Çünkü böyle bir şey olmadı."

Molly kâğıt parçasını masanın üzerine koydu. "Ben öyle bir şey demedim," dedi sakince.

O kadar sakindi ki çığlık atmak istedi. Ta ki elinin nasıl titrediğini görene kadar.

Ve sonra bir gece önce babasının evindeki yıkımı gördüğünde onu nasıl teselli ettiğini hatırladı. Onun şefkatini hatırladı.

O sadece işini yapıyordu. Ondan yapmasını istediğim şeyi.

Sol tarafındaki sandalyeyi çekip oturdu ve yüzünü ona döndü. "Bulduğunu düşündüğün şey nedir?"

Sessizce nefes verdi, mavi-yeşil gözlerinde bir rahatlama titreşimi vardı. Bir santim yüksekliğindeki kâğıt yığınının ona doğru eğerek en üstteki sayfayı gösterdi. "Otomatik kesintiler, her ay aynı miktar. Bulabildiğim en eski kayıt bu, altı yıl öncesine ait. Yedi öncesine kadar kayıt tutmuş ve kayıtların ilk yılında böyle bir faaliyet yok, bu yüzden altı yıl önce başladığını varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum."

Gabe kaşlarını çattı. "Üç yüz elli dolar," diye okudu. "Nereye gitti bu para?"

"John Alan Industries'e." Eldivenli parmağıyla işlemi işaret etti.

"John Alan?" Gabe irkildi, sert bir ürperti onu sarsarken içi burkuldu. "Bu... imkansız."

Ama kağıttaki isim buydu.

"Neden?" Molly usulca sordu. "Neden bu imkansız?"

Gabe konuşmaya başladı ama sözcükler vıraklayarak çıkıyordu. Boğazını temizledi. "Annem ben yirmi yaşındayken hamile kaldı. O kırk dört yaşındaydı."

Molly'nin kaşları çatıldı, sayarken dudakları sessizce kıpırdadı. "O zaman babandan daha yaşlıydı."

"Evet, beş yıl farkla."

Molly'nin ifadesi üzgünleşti. "Bebeği mi kaybetti?"

Başını salladı. "Bebeğini kaybedene kadar hamile olduğunu bile bilmiyordum. Birine söylemek için ilk üç aylık döneminin bitmesini bekliyordu." Çenesi sıkıştı. "Çünkü yaşı nedeniyle düşük yapma ihtimali daha yüksekti. Haklı olduğu ortaya çıktı. Olayın olduğu geceyi hatırlıyorum. Evimizi su bastığı için Patty'nin ailesiyle kalıyorduk."

Molly'nin şaşkın bakışları onunkilerle buluşmak için havalandı. "Oh. Katrina sırasında mı?"

Tekrar başını salladı. "Babam çalışıyordu. O zamanlar çalışabilecek her polis çalışırdı. Annemi hastaneye götüremedik çünkü yolların çoğu kapalıydı. Babamı aramama bile izin vermedi. Yapabileceği bir şey olmadığını ve sadece endişeleneceğini söyledi. Fırtına ve sonrasında dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Hiç . . . Gömülecek bir ceset yoktu. Teyzemin sallanan sandalyelerinden birine oturup ağladı. Babam kurtarma çalışmalarından sonra nihayet bize katıldığında, gördükleri karşısında yıkılmıştı. O zamana kadar onu hiç böyle görmemiştim. Ama annemin yüzünü görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Annem ona söylemek zorunda kaldı ve babam yıkıldı. O geceden önce babamı hiç ağlarken görmemiştim."

Molly'nin gözleri parladı. "Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Kendimi çok çaresiz hissettim. Oturup izlemekten ve onlara sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu."

"Sanırım bu koşullarda yapabileceğin tek şey bu," mırıldandı.

"Çocuğa John Alan adını vermişler," dedi Burke huysuzca. Gabe ona baktı. "Sana o mu söyledi?"

"Uzun zaman önce," diye doğruladı Burke. "Bir gözetleme görevindeydik, saatlerdir arabada oturuyorduk. Ve konuşma bu yöne doğru döndü. Bana söyledi ama sanırım hemen söylememiş olmayı diledi. Kimseye bundan bahsetmezdim. Aslında bunu unutmuştum. Ta ki şu ana kadar."

Molly banka kayıtlarına baktı. "Yani ölen oğlunun adını taşıyan bir şirkete altı yıl boyunca ayda üç yüz elli dolar mı ödemiş? Ama neden?"

"Neden bir kadın olduğunu söyledin?" Gabe öfkesini sesinden uzak tutmaya çalışarak sordu. Birdenbire

bunun doğru olmadığı sonucuna vardı. Bir tuhaflık vardı ama babasının yanında bir kadın olduğuna asla inanmazdı. Annesi hâlâ hayattayken olmazdı. Altı yıl önce kanserle mücadele ediyordu. Kemoterapiye gidiyordu. Babasının onu aldatmış olmasına imkan yoktu. Asla.

Rocky Hebert böyle biri değildi.

"Çünkü Cicely Morrow adına bir çek var, aynı tutarda." Kâğıtları karıştırarak bir tanesini yığının en altından en üstüne getirdi. "John Alan'a ödemeler başlamadan bir ay önce yazılmış."

Burke yumuşak bir sesle, "İkinci oğlu," dedi.

Gabe farkına varmadan yumrukları sıkılmıştı. Avuçlarını masanın üzerinde düzleştirerek nefes almaya çalıştı. "Ne ima ediyorsun Burke?"

"Bilmiyorum." Gabe'in çalkantılı ama çoğunlukla hüzünlü bakışlarıyla karşılaştı. "Benim tanıdığım adamın gizli bir çocuğu olmazdı."

"Hayır," diye tersledi Gabe. "Yapmazdı."

"Ama bunun bir anlamı var," diye ısrar etti Molly. "Bu ödemeler onun ölümüne kadar devam ediyor. Tüm banka kayıtlarındaki tek gizemli şey bunlar."

En azından bu konuda haklıydı. "Cicely Morrow kim?" diye sordu.

"Henüz yüzde yüz emin değilim. Ama Houston'da yaşayan bir Cicely Morrow var ve ilk çeki yazdığı gün banka kartıyla Houston'da benzin almış. Geçmişini araştırdım ve Houston'daki hastanelerden birinde hemşire olduğunu öğrendim." Adamın ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdi. "Bu, hastaneyle ilgili bir gazete haberi için çekilmiş bir fotoğrafı. Houston'ın banliyölerinden Mont Belvieu'da yaşıyor."

Güzel bir Siyah kadın, fotoğrafını çeken kişiye gülümsüyordu. "Onu tanımıyorum," diye fısıldadı. Ama onun

babam açıkça yapmıştı. "Neden?"

"Öğrenmemiz gereken şeylerden biri de bu," dedi Molly nazikçe. "Hemen bir sonuca varma, Gabe. Baban pek çok farklı hayır kurumuna para verdi. Belki o da bir tanesini yönetiyordur."

Umutla ona baktı. "mi?"

Gülümsemesi de sesi gibi nazikti. "Gerçekten de öyle." Birkaç kâğıt çıkarıp yan yana dizdi. "Boys & Girls Clubs of America, Meals on Wheels, American Cancer Society. Sadece birkaçını sayayım. Bir sürü para dağıttı. Çok cömert bir adamdı."

Gabe de gülümseyebildiğini fark etti. "Her zaman öldüğünde hepsini vereceğini söylerdi çünkü ihtiyacım yoktu, bu yüzden mirasa güvenmemeliydim." Kadının eline sıkıştırdığı peçeteyi aldı, şaşırmıştı. Sonra ağladığını fark edip yüzünü sildi. "Bazı insanlar bunun onu kötü biri yaptığını düşünebilirdi, bilirsiniz, bana hiçbir şey bırakmadığı için, ama ben farklı olduğunu biliyordum. Evinden ve kamyonundan başka pek bir şey kalmamıştı. Avukatına göre gerçekten de her şeyini vermişti."

"Dün gece bahsettiğin kişi mi?" diye sordu. "Paul Lott mu?"

"Aynısı. Babam her zaman NOPD'deki hayat sigortasının cenazesini ödeyebilmem için bana verileceğini söylerdi ama 'intihar' yüzünden bu gerçekleşmedi. " Tırnak işareti kullandı, bu kelime onu yeniden sinirlendirmişti. "Birileri evini darmadağın ederken her ne aradıysa, bu para değildi, çünkü para yoktu."

"Belki Bay Lott bize yardımcı olabilir," dedi Molly, bütün kâğıtları yeniden düzenli bir yığın haline getirirken. "Saat dokuzda ofisini aramayı planlamıştım."

Birden aklına geldi ki, o birkaç saat içinde bir ton kâğıdı düzenlemiş ve taramıştı.

uyuyordum. "Hiç uyudun mu?"

"Hayır, ama ben iyiyim. Şimdi biraz kestireceğim ve alarmımı dokuzda kuracağım. Sonra Bay Lott'u ziyaret edebiliriz." Burke'e hızlı bir bakış attı. "Bir buçuk saat kadar uyanık kalabilir misin?"

"Artık kahve içebileceğime göre mi? Evet." Burke kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git ve uyu. Bize bir şey olmaz."

Bir yığın kâğıdı, üst köşesinde Burke Investigations logosu bulunan büyük bir zarfın içine yerleştirdi ve eldivenlerini çıkardı. "Sanırım boş yatak odası teklifini kabul edeceğim. Eğer alarmda uyursam, beni uyandır."

Dönmeden önce kemerli geçide kadar yürüdü. "Ve Shoe iyi. Kontrol etmek için saat altıda veterineri aradım. Kütük gibi horluyor ve tüm kan testleri normal çıktı."

Utançla karışık bir minnettarlık. "Seni terslediğim için özür dilerim."

Sadece gülümsedi. "Bu çok stresli, Gabe. Ve neden üzgün olduğumu biliyorum. Biri bana babamın yıllardır yabancı bir kadına para ödediğini söyleseydi ben de aynı şekilde davranırdım. Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum."

Sonra da gitmişti. Birkaç saniye sonra odasına açılan çift kanatlı kapının gıcırtısını duydu.

Burke zarfı çantasına koydu, sonra da Gabe'e bir fincan kahve doldurdu. "Krema ve şeker?"

"Lütfen ve teşekkür ederim."

Burke ikisine de servis yaptı, sonra Molly'nin oturduğu koltuğa oturdu. "Ne olursa olsun, babanın anneni aldattığına inanmıyorum."

Rahatlama onu daha hafif hissettirdi. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum."

Burke iç çekti. "Ama bütün bu olanlar beni şaşkına çevirdi."

"Belki de Morrow denen kadın Molly'nin dediği gibi bir hayır kurumu işletiyordur."

Burke başını salladı. "Belki, ama sanmıyorum. Bir hayır kurumuna kardeşinin adını vereceğini nereden bilebilirdi ki? En azından Rocky ve bu Cicely Morrow, John Alan'ı tanıyacak kadar yakındılar."

"Şirket kimin ?"

Burke kendi dizüstü bilgisayarını açtı. "John Alan Industries LLC listeleri . . . Tamam. Başka bir şirkete ait. Ve o şirketin sahibi de ..." Sabırsızca nefes verdi. "Başka bir şirket." Birkaç dakika sessiz kaldı, bir yandan yazıp bir yandan kaşlarını çattı, sonra biraz daha yazdı. Sonunda koltuğunda geriye yaslandı. "Baban bunu derinlere gömdü. Sonunda gerçek bir ismim var. Gigi Gauthier."

Gabe gözlerini kırıştırdı. "Gigi Teyze mi?"

Burke . "Gigi teyzen mi var?"

"Annemin kız kardeşi. Montreal'de yaşıyor. Annem orada doğdu ve büyüdü."

"Montreal verilen adres değil. Gigi'nin LLC'sindeki adres Baton Rouge'da. Bir arama yapayım..." Kafasını kaldırdı ve omuz silkti. "UPS mağazasında bir kutu."

Gabe şakaklarını ovuşturdu. "Tabii ki öyle. Telefonumu alayım. Onu arayabiliriz." Ayağa kalkmadan önce kahveden bir yudum aldı. "Fena değil. Benim kahvem kadar iyi değil ama fena da değil."

Burke hafifçe, "Teşekkür ederim," dedi.

Gabe telefonunu aldı, sonra mutfağa dönerken boş odanın dışında durdu. Başını eğip dinledi. Sonra yumuşak bir horlama sesi duyunca başını salladı.

Güzeldi. Biraz dinleniyordu.

Burke'ü buzdolabına bakarken buldu. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?" Gabe sordu.

Burke omzunun üzerinden baktı. "Açlıktan ölüyorum."

Gabe telefonunu kaldırdı. "Önce Gigi teyzemi arayabilir miyiz?"

Burke kederli bir iç geçirdi. "Sanırım hayatta kalacağım. Belki."

Gabe gözlerini devirdi. "Belki, gerçekten." Sık kullanılanlar listesinde Gigi'nin adını buldu, onu aradı ve hoparlöre verdi. Sonra sesli mesajını alınca yine gözlerini devirdi.

"Si vous vendez ce message, ça veut dire que je fais quelques chose de plus intéressant que de vous parler. Bir mesaj bırakın. Size anlatabilirim."

"Salut, Tante Gigi," dedi Gabe. "Rappelle-moi, s'il te plaît. Bu çok önemli." Telefonu kapattı ve başını salladı. "Teyzem tam bir karakter ama onu seviyorum."

"Fransızcam paslanmış. Seninle konuşmaktan daha ilginç bir şey yaptığını mı söyledi?"

"Gerçekten de öyle." Burke'e açık buzdolabından uzaklaşmasını işaret etti. "Sonra ona bir mesaj bırakmamı ve 'sizi geri arayabileceğimi' söyledi. "

Burke kıkırdadı. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"Çoğu insan yapar. On yaşımdayken bana pâte à choux yapmayı öğretti. Choux'daki kremalı puflarım için hâlâ o hamur işi tarifini kullanıyorum. Bu ve babamın anneme "petit chou" demesi, restorana bu ismi vermemizin nedeni."

"Mmmm. Bu kremalı puflara bayılıyorum. Seninkiler şimdiye kadar yediklerimin en iyileri."

"Ona böyle dediğinizi söyleyeceğim."

Gabe omlet için yumurta, jambon ve sebze çıkarırken Burke tezgâha yaslandı. "Annenin Montreal'den geldiğini fark etmemiştim."

"O yaptı. Mardi Gras için New Orleans'a gelmişti ve bir 'yakışıklı polis memuru'na adres sordu. Onun

İngilizcesi çok iyi değildi ve o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki ağlamaya başladı. Ama sonra adam onunla Fransızca konuşmuş, aradığını bulmasına yardım etmiş ve akşam yemeğine çıkmayı teklif etmiş. Kız, adamın Fransızcasının o kadar yoğun bir Cajun Fransızcası olduğunu ve onu anlamakta güçlük çektiğini söyledi. Ama görünüşe göre başarmışlar. İlk görüşte aşktı."

"Baban bana onun Mardi Gras için geldiğini ve aşk için kaldığını söyledi. Onu çok seviyordu, Gabe. O öldüğünde yıkıldı. O nefes aldığı sürece onun için başka bir kadın olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum." Gabe omlet için yumurtaları çırpmaya odaklandı. Ellerini meşgul etmek her zaman stresle başa çıkmak için başvurduğu bir yöntem olmuştu. "Başka bir açıklaması olduğunu biliyorum."

"Ve onu bulana kadar da rahat etmeyeceğiz."

Ve sonra Gabe henüz sormadığı soruyu hatırladı. İkinci oğlu. Gabe irkildi, sonra omlet tavaına baktı. "Cicely Morrow'un bir oğlu var mı? Molly söylemedi."

Burke tereddüt etti. "Bilmiyorum ve gerçek de bu. Kahvemi bitireyim ve kadını kendim araştırayım."

Mont Belvieu, Houston, Teksas
26 TEMMUZ SALI SABAH 8:15

IBUNU SEVMİYORUM," dedi Manny onuncu kez, Xavier'in evinin önündeki kaldırıma yanaşırken.

Bay Lott'un beyaz BMW'sinin arkasında. Mavi Camry gitmişti.

"Biliyorum," dedi Xavier, kendi sesindeki gerginliği duyarak. "Ama daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Manny. "Rocky'nin oğlunu istediğinde seni görmezden gelmesi hoşuma gitmedi."

"Katılıyorum," dedi Xavier. "Ama daha iyi bir fikrin yoksa, bunu seçeceğim."

Manny usulca homurdandı. "Ben de seninle geliyorum." Koltuğunun altına uzanarak bir tabanca ve bir bıçak çıkardı.

Carlos silahlara baktı. "Tanrım, Manny! Neden silahın var?"

"Çünkü ayda en az bir kez soyulan bir markette gece vardiyasında çalışıyorum. Merak etmeyin. Güvenlik kursunu tamamladım ve haftada bir kez pratik yapıyorum. Nasıl ateş edileceğini biliyorum."

"Annem biliyor mu?"

Manny ona bir bakış attı. "Hayır. Ve ona söyleme. benim için yeterince endişeleniyor." Arabasının kapısını açtı.

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Xavier sakın bir nefes aldı ve kapısını açarak etrafına bakındı... ne olduğundan emin değildi. Evi aynı görünüyordu. Yandaki terk edilmiş ev de aynı görünüyordu. Her şeyin sesi aynıydı. Birkaç kuş. Evlerinin arkasında yaşayan kadına ait köpek her zamanki gibi havlıyordu.

Sonra araba yolundaki damlaları gördü. Kahverengi.

Kurumuş. Kan.

Ona vurdum. Ama kendi gittiye, onu ben öldürmedim.

En azından o vardı.

Bay Lott cipinden indi ve hızlı adımlarla araba yoluna çıktı. Garaj kapısına geldiğinde döndü ve onlara sabırsız bir gel buraya işareti yaptı. "Böyle açıkta durmayın," diye azarladı.

İtaat ettiler ve onu karşılamak için araba yoluna koştular. Sabırsızlığı eriyip gitmiş, yerini endişeye bırakmıştı. "Siz çocuklar iyi misiniz?"

Xavier omuz silkti. "Olabileceğimiz kadar iyiyiz sanırım."

Bay Lott etrafına bakındı. "Bu kadar izole bir bölgede yaşayacağınızı tahmin etmemiştim. Komşularınız var mı?"

"Hayır, efendim." Xavier ön bahçesinde satılık tabelası asılı olan yandaki evi işaret etti. "Bir yıl önce taşındılar." Sokağın sonundaki en yakın evi işaret etti. "Yaz için kuzeye gidiyorlar. Burası onlar için çok sıcak."

"Yani atışını duyacak kimse yok muydu?"

Manny hırladı. "Xavier'in kovulduğunu nereden biliyorsun?"

Bay Lott gözlerini devirdi. "Çünkü 'hazırlıklı' olduğunu ve adamın hâlâ hayatta olup olmadığından emin olmadığını söyledi. Noktaları birleştirdim." Xavier'e döndü. "Atışını duyan oldu mu?"

"Belki de kadındır," dedi Xavier. "Ama geç oldu ve o erken yatıyor. Ayrıca geceleri işitme cihazlarını çıkartıyor. Eğer kıyamet o uyurken koparsa uyuyacağını söylüyor."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı Bay Lott. "Eve nasıl girmiş?"

Carlos tüm profesyonelliğiyle, "Davetsiz misafir yan kapıdan girmiş," dedi. Onu çamaşır odasına açılan kapıya kadar takip ettiler. Kapı aralıktı, çerçevesi parçalanmıştı.

Bay Lott cebinden bir çift eldiven çıkardı.

Manny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor be? Hazırlıklı olduğunu söylerken bunu mu kastediyordun?"

Bay Lott ikisine de birer çift eldiven uzattı. "Kısmen, evet. Umarım her türlü olasılığa karşı hazırlıklı geldim. Giyinin çocuklar."

İtaat ettiler, eldivenlerini giyerken yüzlerini buruşturdular. Eldivenler çok daha küçük elleri olan biri için yapılmıştı.

Bay Lott kapıyı tek parmağıyla iterek açtı. Çamaşır odasının zemininde daha fazla kan vardı ama bulaşmıştı, sanki biri silmeye çalışmış ve sonra vazgeçmiş gibiydi.

"Havlular kayıp," dedi Xavier sessizce. "Onları dün sabah seninle kahvaltıda buluşmadan önce katlamıştım Carlos. Dün gece hâlâ buradaydılar."

Bay Lott memnun bir ses tonuyla, "Davetsiz misafiriniz biraz kan kaybetmiş," dedi. "Yerel hastaneleri daha sonra kontrol edebiliriz. Boş odanız üst katta mı?"

Xavier başıyla onayladı. "Sağdaki ilk kapı."

Merdivenlerden yukarı yürüdüler, en solda durdular çünkü sağ taraf tüm kanın olduğu yerdı. Xavier, belinden tabancasını çıkarmış olan ve şimdi onu sıkıca kavrayan Manny'ye baktı.

Xavier kendi silahının hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebini yokladı. Ama tabii ki oradaydı. O kadar ağırdı ki kot pantolonunu aşağı çekiyordu ve o kadar hantaldı ki gömleğinin altında görünür bir yumru vardı.

Keşke babası daha küçük bir silah alsaydı diye düşündü. Yine de dün gece bunun için minnettar olmuştu.

Özellikle de o piçi tamamen öldürmediğini bildiği için. Beni öldürmeye çalışan.

Boş oda neredeyse normal görünüyordu. Açık kalan pencere ve sabah esintisinde dalgalanan perdeler dışında.

Ve tabii ki annesinin halısını lekeleyen kan gölünü saymazsak.

"Bu asla ortaya çıkmayacak, değil mi?" diye sordu.

"Halıyı değiştirebilecek birini tanıyorum," dedi Carlos, Xavier'in omzunu sıvazlayarak.

Xavier Carlos'a yaslandı. "Annemi aramam gerek."

"Yapacağız," diye söz verdi Bay Lott. "Önce odaların geri kalanını kontrol etmek istiyorum. Geride bize kim olduğunu ya da onu kimin gönderdiğini söyleyecek bir şey bırakmış olabilir."

Xavier sadece gitmek istiyordu. Kapıdan çıkıp annesini aramak istiyordu; Carlos'un telefonunu açmaya korkuyordu çünkü.

Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Ama bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyordu.

"Burası senin odan mı Xavier?" Bay Lott yatak odasının kapısından seslendi.

"Evet. Neden? Sorun ne?" Xavier aceleyle odasına gitti ama hiçbir şey ters görünmüyordu.

"Hiçbir şey yok. Buraya gelmiş gibi görünmüyor. Neden birkaç şey toplamıyorsun?"

Xavier onun yanından geçerken kendini tuhaf hissetti. Ama bu beklenen bir şeydi, değil mi?

Tabii ki yleydi. Dn sabahtan beri her şey garipti.

En azından hayal görmüyordum. Birisi gerçekten beni yakalamaya çalışıyordu.

Belki hâlâ öyledir.

ekmecesini açtı ve Carlos'un spor çantasını bulduğunu görünce şaşırmadı. Birlikte çantayı tıka basa . "Fazladan i amaşını al, dostum," diye fısıldadı Carlos. "nk seninkiler dn geceden beri hâlâ temizse çok şaşıracağım."

Xavier bir kahkaha attı. "Kapa eneni, pendejo," dedi Sevgiyle. Spor çantasının fermuarını çekti ve sırt çantasını aldı. "Hazırız Bay Lott."

"Tamam o zaman. İkiniz benimle gelmek ister misiniz? Eminim Manny'nin yapacak daha iyi işleri vardır."

"Hayır," dedi Manny kabaca. "Ben geliyorum ve onlar da benimle."

Bay Lott'un gülümsemesi hiç solmadı. "Nasıl isterseniz. Hadi gidelim. Ben sizi takip edeceğim. Kanla ilgili ne yapılması gerektiğine anneniz karar versin. Polisi aramak isterse, bunu yaparız. En azından pencere kapatılmalı ve kapı tamir edilmeli."

"Ben pencereyle ilgilenirim," diye teklif etti Carlos. Kendi sırt çantasını omuzlayarak bunu yapmaya gitti, sonra onlarla merdivenlerde buluştu ve onları dışarı kadar takip etti.

Bay Lott BMW'sine, Xavier, Carlos ve Manny de Manny'nin paslı hurdasına bindiler.

Manny tekrar, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Yeni bir şey mi?" Xavier sordu. "Yoksa aynı eski şeyler mi?"

"Siz antanızı hazırlarken o sizi izliyordu. Gibi . . . Bilmiyorum. Garipti."

"Tamam." Xavier, Manny'nin endişeleri konusunda ne yapacağını bilmiyordu ama onu dinliyordu. "Sence ne yapmalıyız?"

"Bilmiyorum," dedi Manny suratsızca. Kullan-at telefonunu koltuğun üzerinden uzattı. "Anneni ara. Ona neler olduğunu anlat. Avukatın dediği gibi, bize ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü ."

Xavier birkaç saniye boyunca telefonun tuş takımına baktıktan sonra, "Telefon numarasını bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Telefonumda var." Carlos numarayı buldu ve ona gösterdi.

"Umarım cevap verir," diye mırıldandı Xavier. "Bu garip bir numara."

Ama sadece bir kez çaldıktan sonra çaldı. "Alo? Kimsiniz?" şüpheyile sordu. "Arabamın garantisiyle ilgili arıyorsanız, doğruca Hades'e gidebilirsiniz."

Sesi onun üzerinde yuvarlandı ve gözleri yaşlarla doldu. "Anne," dedi kısık sesle.

"Xavier?" Sesi korku doluydu. "Ne oldu? Neden bu numaradan arıyorsun?"

Gözlerini kırptırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Bu ..." Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Anne. Dün gece bir şey oldu. Carlos ve ben uyumaya gidiyorduk ve ..." Sesi kesildi.

"Xavier? Xavier!" diye bağırdı annesi.

"Neler oluyor?" diye sordu başka bir kadın sesi. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," dedi annesi telaşla. "Xavier?"

Carlos telefonu onun elinden aldı ve hoparlöre verdi. "Bayan M? Ben Carlos. Biz iyiyiz."

"Aman Tanrım," dedi bir çırpıda, sesi kullan-at telefonun berbat hoparlöründen tiz çıkıyordu. "Ne oldu?"

"Biri evinize girmiş," diye açıkladı Carlos. "Ve ... şey ... biz dışarı çıktık. Üst kattaki pencereden."

"Boş odadaki mi?" diye sordu. "Hepiniz o pencereye girip çıkarken beni çok korkuturdunuz."

"Biliyor muydun?" Xavier sordu.

Manny ön koltuktan, "Tabii ki biliyordun," diye söylendi. "Her zaman bilirler."

"Kim o?" diye sordu annesi.

"Kardeşim Manny," dedi Carlos ona. "Bizi o götürüyor. Sizinle buluşmak istedik."

"Ve bir ziyaretçimiz var," diye ekledi Xavier. "O avukatı aradım."

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "Hangi avukat?"

"Bay Lott. Rocky'nin avukatı."

Nefes verışı duyulabiliyordu. "Anlıyorum. Onu neden aradınız?"

Xavier kaşlarını çatı. "Rocky'nin oğluyla temasa geçmek istedim. Rocky her zaman yardıma ihtiyacım olursa Gabriel'i aramamı söylerdi ama Gabriel'in telefon numarasını bilmiyorum."

"Bay Lott arabada sizinle birlikte mi?"

"Hayır, hanımefendi." Xavier Carlos'la gergin bir bakış alışverişinde bulundu. "Neden?"

"O burada mı? Houston'da mı?"

"Evet. Gelip beni almak için bütün gece araba kullandı. Ama New Orleans'a gitmeden önce seninle konuşmamız gerektiğini söyledi, o yüzden endişelenme."

Annesi hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen bir kahkaha attı. "Anlıyorum. Ne kadar da yüce gönüllü."

"Anne?" Xavier'in kafası karışmıştı. "Oluyor?"

"Henüz bilmiyorum. Tüm bilgilere sahip değilim, çünkü beni aramadan önce bir yabancıyı aradınız."

Xavier yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim anne. Seni korumaya çalışıyordum."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi bana tam olarak ne olduğunu ve neden polisi aramadığını anlat."

Xavier gözlerini kırpıştırarak tüm detayları hatırlamaya çalıştı. Çok yorgundu.

"Dediği gibi," diye araya girdi Carlos ve Xavier minnettar oldu. "Yatmaya gidiyorduk ve biri içeri girdi. Xavier babasının silahını aldı-"

"Ne yaptın?" diye bağırdı.

"Babamın silahı," dedi Xavier, sesinin sabit olmasına şaşırarak. "Ve polisleri aramadım çünkü ... bilirsin, anne. Carlos ve ben yalnızdık ve eğer gelirlerse suçlanırdık."

Bir iç çekiş daha. "Bu konuda yanılmıyorsun. Babanın sana silahını verdiğini bilmiyordum."

"O yapmadı. O öldükten sonra buldum."

"Bana ondan kurtulduğunu söyledi," dedi, sesi normalden çok daha kısıktı ve Xavier bundan nefret ediyordu. Tekrar nefes verdi ve Xavier onun omurgasını düzelttiğini hayal edebildi. "Demek babanın silahını aldın."

"Benim de bir top sopam ve bir golf var," dedi Carlos.

Güldü ama zayıf bir sestti. "Carlos, hayatının geri kalanında kurabiye yiyeceksin."

"Planım buydu," dedi neşeyle, sonra ifadesi düştü. "Merdivenlerden inemediğimiz için pencereden çıktık. Ama Xavier geçmeye başladığında adam onu yakaladı."

Annesinin nefesi kesilmişti, sanki eliyle ağzını kapatmıştı. "Yüce Tanrım."

"Yaralı değil," diye ısrar etti Carlos. "Bir çizik bile yok. Ama . . ."

"Onu vurdum," diye ağzından kaçırdı Xavier. "Onu vurdum, ağaçtan düştüm ve cehennem gibi kaçtık."

"," dedi sessizce. Çok sessizce. Bu onun korkuyorum ve korkmamaya çalışıyorum ses tonuydu. "Bu yüzden mi olay bittikten sonra polisi aramadın?"

"Evet, hanımefendi." Xavier yüzünü buruşturdu. "Korkuyordum. Silahım vardı ve adam beyazdı. Tek görebildiğim buydu. Onu vurmak için arkamı döndüğümde beyaz el gömleğimi tutuyordu."

"Ama beyaz adamın da silahı vardı," dedi Carlos. "Xavier yapması gerekeni yaptı."

"Pekâlâ," dedi tekrar. "Anlıyorum. Yani olay bittikten sonra avukatı aradınız ve Gabriel Hebert'i istediniz ama avukat onun yerine gelmeye karar verdi ve sizi New Orleans'a geri götürmek istiyor. Doğru mu anlıyorum?"

"Mükemmel," dedi Carlos. "Ama onu bırakmayacağım, Bayan M. söz veriyorum."

"Teşekkür Carlos," dedi içtenlikle. "Manny'ye de." "Sorun değil, Bayan M," diye seslendi Manny. "Ben işten çıktım. "Birkaç günlüğüne dükkana gittim ve yapacak daha iyi bir işim yok."

"Tamam, senden yapmanı istediğim şey şu. Ona Wallisville Yolu üzerindeki Waffle House'da buluşacağımızı söylemeni istiyorum. Arabam dışarıda olacak. Anahtarlar hâlâ sende mi Xavier?"

Cebini yokladı. Anahtarlar hâlâ oradaydı, Rocky'nin ona bıraktığı meleş kullanılarak yaptığı anahtarlığın üzerindeydi. Belki de melek onları izliyordur, diye düşündü, sonra başını kendi kendine salladı. "Evet, hanımefendi. Arabanızın anahtarları bende."

"Avukata benimle içeride buluşmasını söyle. Onunla konuşmak istiyorum. Tek başıma. Ben bunu yaparken, Manny'nin arabasını park etmeni ve benimkine binmeni istiyorum. Sana mesaj attığımda, tuvaletlerin olduğu tarafa dön. Oradan çıkıp seninle buluşacağım, sonra da Gabriel Hebert'i bulacağız. Avukat isterse bizi New Orleans'a kadar takip edebilir."

"Sana o adamdan hoşlanmadığımı söylemişim," dedi Manny. "O da sevmiyor."

"Hayır, durumdan hoşlanmadığınızı söylediniz," diye düzeltti Carlos. "Sizce bu adam seviyeli biri değil mi Bayan M?"

"Bilmiyorum. Buraya kadar gelmesi güzeldi ama Rocky ile kendi konuşmamı yaptım. Bana Gabriel'den başka kimseye güvenmememi söyledi. Ve avukata seni nerede bulacağını söylemedi, Xavier. Bay Lott miras bilgilerini UPS kutusuna gönderdi çünkü Rocky'nin ona verdiği adres buydu. Eğer Rocky kimliğinizi ve yerinizi korumak için bu kadar zahmete girdiyse, ben de aynısını yapacağım. Eğer Lott gerçekten iyi bir adamsa -ki öyle olmadığına inanmak için bir sebebim yok -."

"Henüz," diye araya girdi Manny.

"Yine de," diye kabul etti. "Eğer iyi bir adamsa, planlardaki değişikliğe aldırmayacaktır."

"Benim minibüsü alalım," dedi arkadaşı arka planda. "Ya kötü biriye? Ya plakası alırsa?"

"Seni bu işe bulaştırmayacağım, Willa Mae."

"Hayır, beni hiçbir yere sürüklemeyeceksin. Ben de seninle geliyorum. Minivan'ım bu yolculuğu senin arabandan daha iyi yapar. Daha yeni ayar yaptırdım."

Xavier gülmek istedi ama manyak gibi çıkacağını bildiği için kendini tuttu. "Anne, bundan emin misin?"

"Evet. Gabriel'in telefon numarası bende yok ama nerede çalıştığını biliyorum."

"Bir restoranda," dedi Xavier. "Telefonumu kapattım, bu yüzden hangisi olduğunu arayamıyorum."

"Le Petit Choux," dedi. "Telefonu kapatır kapatmaz arayacağım. Eğer onunla şimdi konuşabilirsem, konuşacağım. Avukatı ara. Ona

Waffle House. Orada görüşürüz."

"Minibüsüm bir Honda Odyssey," diye seslendi Willa Mae. "Gri. Annene plakayı söyleyeceğim, o da bu numaraya mesaj atabilir. Oh, bu heyecan verici. Benim de bir silahım ve taşıma ruhsatım var. Savcılıktayken serserinin biri beni öldürmekle tehdit ettiğinde almıştım. Mermilerim bile olabilir."

"Aman Tanrım," dedi annesi, bu durumdan pek memnun görünmüyordu. "Sanırım yakında görüşeceğiz. Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum anne." Xavier aramayı sonlandırdı ve ardından gülme isteğine teslim oldu.

Ve sesi manyak gibi geliyordu.

Carlos gülmeye başladı. Sonra Manny de katıldı. Hepsinin sesi manyak gibi çıkıyordu, bu da garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Xavier gülmeyi bırakabildiğinde nefes nefese kalmıştı. Tam da Manny'nin telefonunun çaldığı sırada. "Lott arıyor," dedi Xavier. "Ona bizimle nerede buluşacağını söyleyeceğim."

Mid- City, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, SABAH 9:30

Molly kontrol etmek için aradığında Chelsea, "Biz iyiyiz," diyerek onu temin etti.

Molly, Gabe'in boş yatak odasında durmuş, tavandan tabana pencereden dışarı bakıyor, Gabe'in köpeğini öldürmeye çok yaklaşan adamın geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Gündüz vakti gelmeyeceğini düşünürdü ama dün gece adam hamlesini yaptığında hâlâ gündüzdü.

Köpekleri öldürmeye teşebbüs eden kişinin, Rocky Hebert'in ölümünden sonra evini darmadağın eden kişiyle aynı kişi olup olmadığını merak etti. Bu mümkündü. Hatta belki de mümkündü.

Bu işi kabul edip Chelsea ve Harper'ı tehlikeye atarak büyük bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Bu da mümkündü.

Ama en azından bu sabah değil, ya da öyle görünüyordu.

"Lucien bütün gece kaldı mı?" Molly sordu. Lucien, Burke'ün güvendiği çalışanlarından . Lucien ya da Val, Burke'ün aileden saydığı iki kişiydi çünkü Burke'e göre Chelsea onun kız kardeşi, Harper da yeğeniydi.

"O yaptı. Binanın etrafında tur atmadığı zamanlarda ön kapımızın önünde otururdu. Biz iyiyiz, Molly. Yemin ederim. Bizim için bu kadar korktuğun dava nedir?"

Molly tereddüt etti, gizliliği ihlal etmeden bunu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "İktidar mevkilerindeki insanları içeriyor," diye geçiştirdi. "Ve bundan daha fazlasını söyleyemem."

"Anladım. Ben de senin için endişeleniyorum ama dikkatli olduğunu biliyorum. Harper kapıyı açmaması gerektiğini biliyor. Biraz gergin ama geçmişte olduğu gibi değil. Lucien'i seviyor."

"Almalı. Onu her gördüğünde bir kitap getiriyor. Bu seferki neydi?"

"Charlotte'un Ağı." Chelsea kıkırdadı. "Şimdiden çiftçi ve karısının aptal domuzdan çok örümcekle ilgilenmesi gerektiğini söylüyor."

"Çünkü o akıllı. Dinle, gitmem gerek. Seni daha sonra ararım. Garip bir şey olursa Burke'ü ara." Telefon görüşmesini sonlandırdı, ardından banyoda elini yüzünü yıkadı; bu banyo, av tüfeği evindeki diğer odalar gibi, küçük boyutuna rağmen şaşırtıcı bir şekilde klostrofobik değildi.

Yüksek tavanlar gerçekten de ferahlık hissi veriyordu.

Kendine ait bir evi olduğunda bunu hatırlamak zorunda kalacaktı. Çünkü Chelsea ve Harper'ın ona sonsuza kadar ihtiyacı olmayacaktı.

Er ya da geç, yine tek başına kalacaktı. Bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildi.

Burke'ü mutfak masasında otururken buldu, Gabe de onun yanındaydı. İkisi de Burke'ün dizüstü bilgisayarına eğilmişlerdi.

"Neler oluyor?" Molly sordu ve iki adamın da oturdukları yerde irkilmelerine neden oldu.

"Cicely Morrow'u araştırıyorduk," dedi Gabe acımasızca. "Bir oğlu var."

"İkinci oğlum," dedi Molly sessizce. John Alan Industries. "Ama bu babanın yanlış bir şey yaptığı anlamına gelmez."

Gabe üzgün görünüyordu. "Yine de çok kötü. Kişisel bir bağlantısı yoksa neden bu aileye bunca yıl para verdi? Onlar bir hayır kurumu değil. Onlar bir aile. Houston'ın doğusunda bir banliyö olan Mont Belvieu'da beş dönümlük bir arazide bir evde yaşıyorlar."

Molly kendine bir fincan kahve doldurdu ve masaya taşıdı. "Oğlunun adı ne?"

Gabe'in gözlerinde duygular titreşiyordu. Kesinlikle biraz öfke ama çokça da keder. "Xavier. Rice Üniversitesi'nden yeni mezun oldu. Premed."

Xavier. Patty'nin Rocky Hebert'in "X" için bir tröstten bahsettiğini duyduğunu hatırladı.

Burke, "Çocuk Pennsylvania Üniversitesi'nde tıp fakültesine kabul edildi," diye ekledi.

"Akıllı genç adam," dedi Molly ihtiyatla. "Orası iyi bir okul."

"Orası pahalı bir okul," diye tükürdü Gabe. "Gitmek için bir vakıf fonuna ihtiyaç duyulan türden."

Aman Tanrım. Gabe açıkça -eğer doğruysa- çok üzücü birtakım sonuçlara varmıştı. "Peki ya Bay Morrow?"

"Yedi yıl önce kalp krizinden öldü," dedi Burke. "O da bir doktordu."

"Tıp ailesi," diye gözlemledi. "Cicely Morrow hakkında başka ne buldunuz?"

"Fazla değil." Burke hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Kadın yasalara uyan bir vatandaş. Park cezası bile almamış. Oğlu da aynı şekilde. Liseden mezun olurken sınıf birincisiymiş. Okul ayları boyunca kampüsün yakınındaki bir lokantada yarı zamanlı çalışmış. Yazları cankurtaran olarak çalışmış."

"Birkaç yıl önce küçük bir çocuğun hayatını kurtarmıştım," diye ekledi Gabe asık suratla. "Yerel gazetede bir yazı çıktı. Çocuğun ailesi, çocuklarının hayatını kurtardığı için ona ödeme yapmak istedi. O da bunun yerine LGBT gençler için bir sığınma evine bağışta bulunmalarını istemiş. İyi bir insana benziyor."

Bu da Gabe'in ondan nefret etmesini zorlaştırırdı. Tabii iyi bir nedeni varsa. Hâlâ büyük bir sebep.

"Gabe." Onun bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi. "Bak, bunun zor olduğunu biliyorum ama resmin tamamını görene kadar beklemelisin. Baban iyi bir adamdı, değil mi?"

Gabe yutkundu. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Elini sertçe kavramak için masanın diğer tarafına uzandı. "O zaman biraz daha düşün." Elini tutmanın ne kadar doğru bir his olduğunu umursamadan elini bıraktı. "Saat ona geliyor. Belki de babanın avukatı şu anda ofistedir."

"Orada değil," dedi Burke. "Çoktan aradık. Ofis müdürüne bu hafta izinli olduğunu söylemiş. Ailevi bir acil durum, ya da öyle söyledi."

Kaşlarını kaldırdı. "Yoksa öyle mi dedi? Ona inanmıyor musun?"

Burke omuz silkti. "Anlayabildiğimiz kadarıyla bir ailesi yok. Bunu bir bahane olarak kullanabilirdi ama zamanlama bizim için berbat."

"Zamanlamanın ilginç olduğu kesin," diye mırıldandı. "Gabe, babanın sırlarını paylaşmış olabileceği biri var mı? Mirasının yöneticisi kimdi?"

"Maalesef avukatı." Gabe içini çekti, vasi seçilmediği için duyduğu acı yüzünden okunuyordu. "Ama Gigi Teyze var."

"John Alan Industries'in izini Gabe'in teyzesine kadar sürdürdüm," diye açıkladı Burke. "Biraz karıştırdıktan sonra teyze başkan olarak görünüyor ama kayıtlardaki adres Baton Rouge'da bir UPS kutusu."

"Ah?" Küçük bir enerji dalgası hissederek doğruldu. "Sanırım zaten Gigi Teyze'ye ulaşmaya çalışmışsındır, yoksa bununla başlardın."

Burke bir kahkaha attı. "Sesli mesajını aldık, biz de mesaj bıraktık. Telesekreteri daha önemli bir işi yoksa bizi geri arayabileceğini söyledi."

Ne kadar kaba, diye düşündü ama dile getirmediği için memnundu çünkü Gabe'in dudakları hafifçe yukarı kalkmıştı.

"Çok alıngan," dedi şefkatle. "Sanırım hepinizden hoşlanacaktır."

O küçük gülümsemeyi gördüğüne sevinmişti. Alnındaki endişe çizgilerinin bir kısmını silmişti. "Bütün bunlar sona erdiğinde onunla konuşmayı çok isterim. Ama şimdilik Baton Rouge'a gidip posta kutusunu kontrol etmeliyiz."

Burke başını salladı. "Rocky'nin anahtarlığını çoktan kontrol ettim. UPS kutusunun anahtarına benzeyen bir şey yok."

"Kahretsin," diye homurdandı. "Sanırım bu çok kolay olurdu. Belki avukatta bir anahtar vardır. Antoine dizüstü bilgisayarda ya da Rocky'nin arabasında bıraktığı SIM kartta bir şey buldu mu?"

"Ofisten Joy'u aradım." Burke omuz silkti. "Antoine'ın ona, işi bitene kadar onu rahat bırakmamı söylediğini söyledi. 'Süreci aceleye getiremezmişsin', ne demekse artık."

Molly iç çekti. "Kulağa Antoine gibi geliyor. Siz bizi aramayın, biz sizi ararız." Adam şimdiye kadar en zeki adamlardan biriydi.

tanıştı ama insanlarla iletişim kurma konusunda pek iyi değildi. Gabe'e döndü. "Baton Rouge'a gitmeyeceğimize göre, Cicely Morrow ve oğluyla konuşmak için Houston'a ne zaman gidiyoruz?"

Gabe saatine baktı. "Olabildiğince çabuk. Biraz daha uyumanıza izin verecektim ama oraya gitmek için sabırsızlanıyorum. Önümüzdeki kısa süre içinde yola çıkarsak, öğleden sonra Houston'a varabiliriz. Kesinlikle hava kararmadan önce."

"Hava kararmadan önce en uygunu. Ne bulduğuna bir bakayım Burke."

Burke dizüstü bilgisayarını, ekranını görebileceği şekilde çevirdi. Bu, gece boyunca kendisinin yapması gereken ama beyni uykuya dalmadan önce yapmaya vakit bulamadığı geçmiş kontrolünün sonucuydu.

Cicely Morrow'un fotoğrafını görmüştü, o yüzden Xavier'e odaklandı. Buldukları gazete fotoğrafı Xavier'in lise son sınıf fotoğrafıydı ve ekindeki makalede akademik başarılarından ve Rice Üniversitesi'nden kazandığı kısmi burstan bahsediliyordu. Xavier gençti, tıraşlı, saçları yanlardan kırpılmıştı ve mavi ve altın renginde düzgün bir mohawk yapmıştı. Makalede yer alan başka bir fotoğraftan okulun renklerini fark etti. Gülümsemesi canlı, gözleri parlaktı.

Mutlu görünüyordu. Makaleye göre ayrıca lise boyunca deli gibi gönüllü çalışmış. Key Club, Meals on Wheels, LGBT gençlik barınağında evsiz gençlere ders vermek. Gabe'in de belirttiği gibi iyi bir genç adama benziyordu.

"Doğum belgesini buldun mu?" Molly sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Burke. "Ben de tam bunu yapmak üzereydim." "Yarış ya," dedi , kendi dizüstü bilgisayarını ve Burke'ün sırtını ona vererek.

"Ne yapıyorsun?" Gabe şüpheyle sordu.

Molly ona "Xavier Morrow'un doğum belgesini arıyorum," dedi. "Merak etmeyin, kimse bu aramanın izini size kadar süremez. Gizliliğimizi korumak için VPN kullanıyoruz."

Gabe kaşlarını çattı. "Bu yasal mı?"

Burke kaçamak bir ifadeyle, "Bu kamuya açık bir kayıt," dedi. "Bilgisayar korsanlığı yapıyorsun," dedi Gabe kesin bir ifadeyle.

"Antoine'ın arama motorunu kullanarak süreci hızlandırıyoruz." Molly onun bakışlarına karşılık verdi. "Aksi takdirde uzun zaman alacak. Bekleyecek uzun bir zamanımız olduğunu sanmıyorum."

Gabe ikna olmamış görünerek başını salladı.

Molly'nin parmakları klavyesinin üzerinde uçuyordu ama Burke biraz daha hızlıydı. Molly'nin ekranı Xavier Morrow'un doğum belgesinin görüntüsüyle dolmadan saniyeler önce zaferini ilan etti.

"Huh," dedi Burke.

"Huh," diye yankılandı Molly.

Gabe, Burke'ün ekranını görmek için eğildi. "Siktir," diye fısıldadı.

Çünkü yirmi iki yıl önce Angel Xavier Morrow New Orleans'ta doğmuştu.

"Onu bulup konuşmamız gerek," dedi Molly. "Hiçbir şey çıkmayabilir, Gabe. Ya da duymak istemediğin bir şey çıkabilir. Houston'a tek başıma gitmeme izin ver." Onun kabul etmesini beklemiyordu ama denemeye değer olduğunu düşündü. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım."

"Hayır," dedi sessizce. "Ben de seninle geliyorum. Gerçeği bilmem gerek. Eğer babam Xavier Morrow için bir vakıf kurduysa, bunu bilmem gerek. Ve nedenini bilmem gerek."

Molly iç çekti. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Hadi yola çıkalım."

"Ona acil olduğunu söyleyebilir misiniz?" Xavier'in annesi Le Petit Choux ile telefonda konuşurken sordu.

Görünüşe göre Gabriel Hebert restoranda değildi ve annesinin son bir saat içinde dört kez aramasının hiçbirinde de bulunmamıştı.

Cicely içini çekti. "Teşekkür ederim. Ararsa diye numaramı bıraktım. Hâlâ sende mi?" Bir süre bekledikten sonra, "Sen de," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

"Belki seni arar," dedi Willa Mae sürücü koltuğundan, annesinin elini okşamak için konsola uzanarak. "Eğer bir yabancı beni arayıp çalışanlarımdan birini sorsaydı, ben de aynı şeyi söylerdim. Orada olup olmadıklarını söylemeyi reddeder, sonra bir numara alır ve o kişiyle kendim iletişime geçerdim. Bu bir mahremiyet meselesi, tatlım."

"Biliyorum," dedi Cicely. "Sadece çok sinir bozucu. O avukat hâlâ arkamızda mı?"

Xavier, Carlos'un kendisine ödünç verdiği telefonda başını kaldırdı ve ortadaki kaptan koltuğundan arkasını dönerek onları takip eden beyaz BMW SUV'u gördü, biraz fazla yakındı. "Hâlâ orada."

"Bu adam arka tamponumu öpüyor," diye homurdandı Willa Mae. "Benim erkeğim olsaydı derisini yüzerdim."

Cicely kıkırdadı. "Seninle başa çıkamaz Willa Mae, ama denediğini görmek isterdim."

Willa Mae güldü. "Çok doğru. mi ihtiyacınız var? Biraz kola ya da atıştırmalık?"

Xavier, "Hayır hanımefendi, Bayan Willa Mae," dedi. Annesi hepsine Waffle House'dan gitmeleri için waffle almıştı ve karınlarını doyurmuşlardı. "Carlos ve Manny de mışıl mışıl uyuyor."

"Hayır, değilim," diye mırıldandı Carlos. "Kulaklarım kanıyor."

Xavier kahkahasını öksürüğe boğdu. Annesinin Gabe Hebert'in restoranını aradığı zamanlar hariç, Willa Mae country müzik çalıyordu ve Carlos bu müziğin hayranı değildi.

"Hoşuma gitti," dedi Manny yüksek sesle.

Carlos kafasını kaldırdı en arka koltuğa dönerek kardeşine baktı. "Yalan söylüyorsun."

Manny sıırttı. "Tabii ki yalan söylüyorum," diye fısıldadı. "Ama kibarım ve boktan biriyim."

Xavier gözlerini devirdi ve Bay Paul Lott'u araştırmaya devam etti. Annesi ve arkadaşının yanına güvenli bir şekilde ulaştığında, durup geçen günün tüm olaylarını zihninde yeniden canlandırdı ve bir şey dikkatini çekti.

Rocky öldükten sonra telefonda konuştuklarında Lott'un sesi farklıydı. Adamın sesi daha yaşlı çıkmıştı. Daha az . . . New Orleans'lı. Bugün aksanı güçlüydü.

Xavier'in hafızası doğru olmayabilirdi. Lott onu arayıp Rocky'nin öldüğünü söylediğinde o kadar büyük bir keder içindeydi ki. Doğru hatırlamıyor olabilirdi. Ama dün gece adam Gabe Hebert'le konuşma isteğini sanki hiç konuşmamış gibi . Bu da en iyi ihtimalle sinir bozucuydu. En kötü ihtimalle tehlikeliydi.

Bu yüzden Lott'un bir fotoğrafını arıyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı. Bu da endişe vericiydi.

Tabii ki, adam daha yaşlıydı. En az kırk yaşında olmalıydı. O yaştaki insanlar web siteleri ve sosyal medya gibi teknolojileri her zaman iyi kavrayamazlardı. Paul Lott bu gruba giriyor gibi görünüyordu. Ama bir yerlerde bir fotoğrafı olmalıydı. O var olan biriydi. Bir yerlerde internete dokunmuş olmalıydı.

Willa Mae country kanalını tekrar açtı ve makul ölçüde akortlu bir şekilde şarkı söylemeye başladı. Kilise korosunda şarkı söylüyordu,

Her Őeye raęmen. Yine de Willa Mae űarkı söyledięinde annesi űakaklarını ovuřturuyordu.

Manny gibi Xavier'in annesi de country müzik hayranı değildi.

Oh. Bir bağlantı gözüne çarptı. Arama sonuçlarında birkaç sayfa ilerlemişti, bu yüzden umudunu yitirmişti ama iřte bir űey vardı. Paul Lott, Legal Eagle turnuvasını yakın bir  ekiřmeyle kazandı.

Bağlantıya tıkladı ve bir avukatlar derneğinin sayfasına yönlendirildi. Legal Eagle, New Orleans'ta, tam olarak Metairie'de avukatlar için düzenlenen bir golf turnuvasıydı. Rocky orada yaşıyordu.

Xavier aşağı kaydardı ve bir grup fotoğrafına geldi. Fotoğrafı  imdikleterek büyüttü ve kupayı tutan adamın yüzünü yakınlaştırdı.

Sonra nefesi kesildi. "Hassiktir."

"Xavier," diye azarladı Cicely. "Ağzını topla."

"Ama anne." Xavier'in sesi titriyordu. "şuna baksana. Sonunda Paul Lott'un bir fotoğrafını buldum. Ve bizi takip eden adam o değil."

Annesi koltuğunda iki büklüm oldu, yüz ifadesi gergindi, elini uzattı. "Ver bana."

Willa Mae radyoyu kapattı ve arabayı tam bir sessizliğe gömdü.

Cicely bir nefes verdi. "Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandı.

"Biliyordum!" Manny arkalarından haykırdı. "Onun şüpheli olduğunu biliyordum."

"şimdi ne yapacağız?" Willa Mae sordu. "Onu kaybetmeye çalışabilirim."

Muhtemelen bunu yapabilirdi. Yaşlı bir kadına göre, ayakları oldukça sağlamdı.

"Hayır," dedi Cicely sessizce. "Söyledięi kiři olmadığı için iyi bir űey varsaymak zorundayız. Bir süredir

Şimdiye kadar şiddete başvurmadık. Eğer kaçmaya çalışırsak, bu değişebilir. New Orleans'a varana kadar hala birkaç saatimiz var. Gabe Hebert'e ulaşmaya çalışacağım. Eğer onunla konuşmadan önce varırsak, o zaman ..." Şakaklarını ovuşturdu. "Gerçekten bilmiyorum."

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi Carlos, çenesi gerilmişti. "Bu pislik X'e ulaşamayacak."

Silahın sürgüsünün sesi minibüsün içinde yankılandı. "Ben hazırım," dedi Manny acımasızca. "Eğer Xavier'in tarafına gelirse, herkes aşağı insin. Siz hariç, Bayan Willa Mae. Eğer ateş etmeye başlarsa, ben de ateş ederim."

Willa Mae sert bir sesle, "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi.

"Kimse kimseyi vurmuyor," diye ısrar etti Cicely. Carlos Xavier'i gösterdiğinde "Başka herhangi biri," diye düzeltti. "Vurduğun adama ne olduğunu da öğrenmemiz gerek evlat. Sen Le Petit Choux'yu aramaya devam et, ben de hastaneyi arayayım."

Xavier sesinin korkmuş gibi çıkmasından utanarak, "Birileri nedenini bilmek isteyecektir," dedi. Ama korkuyordu, kahretsin.

"Güvendiğim hemşireleri arayacağım. Merak etmeyin."

Ama Xavier biliyordu, çünkü annesinin sesi o kadar da emin gelmiyordu. Ama adama ne olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Eğer tedavi edilip serbest bırakıldıysa, o da onların peşinde olabilirdi.

Ya da Paul-Lott olmayan biriyle çalışıyor olabilir.

"Bekle," dedi Carlos, kendi telefonunu çıkararak. "O adamın kimliği vardı. Fotoğrafını çektim."

"Kimliklerin sahtesi yapılabilir," dedi Manny. "Eski kız arkadaşlarımdan birinin yasal olmadan önce barlara girebilmek için bir tane vardı. Bana kim olduğunu ya da nasıl olduğunu sormayın," diye ekledi, Willa Mae'nin ilgisini çekince. Çünkü Willa Mae emekli bir avukattı. "Sana söylemeyeceğim."

"Sonra," diye söz verdi Willa Mae, sonra Cicely'ye baktı. "Bana öyle bakma. Bir gün ikimizin de ihtiyacı olabilir. Özellikle de tüm bu olanlardan sonra kaçmak zorunda kalırsak."

Cicely bir kez daha şakaklarını ovuşturdu. "Kaçmayacağız, Willa Mae. Yaşayan Tanrı'ya yemin ederim ki Thelma ve Louise olmayacağız."

"Oyunbozan," dedi Willa Mae suratını asarak. "Havalyıldılar. Sonunda öldükleri zaman hariç."

"Ben de bunu demek istemiştım," diye tersledi Cicely, sonra da kıkırdadı. "Seni sinsi kız. Bir dakikalığına da olsa aklımı korkmaktan kurtardın. Teşekkür ederim, Thelma."

Willa Mae annesine sevgiyle baktı. "Bir şey değil Louise. Şimdi şu hastaneleri ara. Bu meraklı zihin bilmek istiyor."

"Senin için o restoranı aramamı ister misin?" Carlos Xavier'e usulca sordu.

Xavier en iyi arkadaşına gülümsemek zorunda kaldı. "Hayır. Ama teşekkür ederim."

"Rica ederim Louise," dedi Carlos, sırtışı gerilmişti. Xavier ihtiyatlı bir şekilde ona kuşu çevirdi. Sonra aradı

Gabriel Hebert'in restoranı.

"Le Petit Choux," diye cevap verdi bir kadın. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Annesiyle konuşan aynı kişi değildi. İlk birkaç kez hoparlörü kullanmıştı. O kadının sesi daha genç, daha tiz çıkmıştı. Bu kadının sesi iş konuşuyormuş gibi geliyordu, hem de iyi anlamda değil.

Xavier dudaklarını yaladı, ağzı bir anda çöl gibi kurumuştı. "Merhaba. Gabriel Hebert'e ulaşmaya çalışıyorum. İçeride mi?"

Kadın ofladı pufladı. "Sen de kimsin?"

Xavier adını vermekten korkuyordu. "Babasının bir arkadaşı." Kulaklarını tam bir sessizlik kapladı. Xavier'in

Hala bağlı olup olmadıklarını kontrol ettim ama bağlıydılar.
"Alo? Hanımefendi?"

Birden arka plandaki gürültü arttı. İnsanlar ve arabalar. Kadın telefon görüşmesini dışarıda yapmıştı. "Rocky Hebert'in arkadaşı olmak için biraz genç görünüyorsunuz."

"Öyleydim," diye ısrar etti Xavier. "Lütfen, bu çok önemli. Hatta ölüm kalım meselesi."

Korna sesleri ve trafikle dolu gergin birkaç dakika daha.
"Adın ne evlat?"

Xavier yutkundu. "Gabe'in gerçekten arkadaşı olduğunu nereden bileceğim?"

Güldü ama sesi pek hoş gelmiyordu. "Senin gerçekten Rocky'nin arkadaşı olduğunu nereden bileyim? Bak evlat, bizi sen çağırdın. Bana güven ya da güvenme. Gerçekten umurumda değil."

Ama o biliyordu. Bunu sesinden anlayabiliyordu. "Benim adım Xavier. Bay Hebert bana bu numaradan ulaşabilir. Teşekkür . Hoşça kalın." Aramayı sonlandırdı ve Carlos'un araştıran bakışlarıyla karşılaştı. "Sesi polis gibi geliyordu."

Carlos gözlerini kapadı. "O zaman umalım da iyi bir kız olsun."

I-10 , New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI SABAH 10:05

T TEŞEKKÜRLER," dedi GABE, Shoe eve dönmeye hazır olduğu için arayan veterinerin ofisindeki kadına. "Şehir dışına hızlı bir yolculuk yapmam gerekti. Sizden "Onu bu gece ben alana kadar tutabilir misin?"

"Elbette Bay Hebert," dedi nazıkçe. "Shoe'yu burada hepimiz çok seviyoruz. Babanız onu barınaktan eve getirdiğinden beri ofisimizin gözdesi oldu, huzur içinde yatsın."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, insanlar huzur içinde yatsın dediklerinde ne diyeceğini asla bilemiyordu. Çünkü babası huzur içinde yatmıyordu. Öldürülmüştü ve katili parmaklıklar ardına girene kadar huzur içinde yatmayacaktı. Ya da ölene kadar. Gabe'in umurunda bile değildi.

Hayır, bu doğru değildi. Katilin öldüğünü görmek isterdi.

"Ayakkabı iyi mi?" Molly aramayı bitirdikten sonra sordu. Onları büyük kırmızı kamyonuyla Houston'a götürüyordu. Bu da onları bir tür hedef haline getiriyordu, diye düşündü Gabe.

Ama aynı zamanda diğer arabasından daha fazla çarpma gücüne sahip olduğunu iddia etmişti. Ve biri çok yaklaşırsa çarpma gücü işe yarayabilirdi.

Bu onu daha iyi hissettirmişti ama muhtemelen hissetmemesi gerekiyordu.

"Onu bulduğumuzda ne diyeceğiz?" Gabe karşılaşmayı zihninde planlamaya çalışarak sordu.

"Muhtemelen 'Sen Rocky Hebert'in gizli ikinci oğlu musun?' diye başlamamalıyız. " dedi. "Bence gerçeği söylemeliyiz. John Alan Industries aracılığıyla annesine yapılan ödemeleri bulduğumuzu ve nedenini öğrenmek istediğimizi. Bu adil bir soru."

"Peki ya cevap vermeyi reddederse?"

"Oraya vardığımızda o köprüyü geçeceğiz." Radyoyu işaret etti. "İstersen sevdiğin bir şey bulmakta özgürsün. Araba kullanırken genellikle sessizliği tercih ederim, ama müzik size yardımcı olacaksa, o zaman gidin."

"Hayır, sessizlik bana da iyi geliyor." Koltuğunda dönerek onları takip eden biri olup olmadığını kontrol etti.

"Hayır," dedi Molly ona cesaret verici bir gülümsemeye. "Arkamızda kimse yok. İzliyordum."

Çünkü elbette vardı. İşinde iyiydi. Ondan şüphe ettiği için neredeyse tekrar özür dileyecekti ama kendini tuttu. "Sana doğru dürüst bir kahvaltı hazırlama fırsatım olmadı."

"Endişelenme. Yumurtalı sandviç gayet iyiydi."

Aslında Burke'ün yiyemeyecek kadar tok olduğu, kızarmış bir simidin iki yarısı arasına sıkıştırılmış omlet artığıydı. Neredeyse ona servis etmeyi reddedecekti ama Burke omleti kaptı ve ona yemek züppesi olmayı bırakmasını söyledi.

Bu da onu güldürmüştü. Niyeti de buydu zaten.

Kendini onun profilini incelemeye bıraktı, bir anlık sessizlikten yararlanarak topuz yaptığı parlak sarı saçlarını hayranlıkla seyretti. Klasik bir güzelliği vardı ve makyaj yapmamıştı. Bu hoşuna gitmişti. Özellikle de güzel yüzünün altındaki kıvrımlar hoşuna gitmişti. Başka bir gün, başka koşullar altında, o kıvrımları keşfetmek isterdi.

Ama o gün bugün değil, diye düşündü bakışları kadının belindeki silaha takıldığında.

Boğazını temizledi. "Bir sorun mu var, Gabe?"

Tercümesi: Beni gözetlemeyi bırak.

Söyleyecek bir şey aradı, bu da onu kızın açıkça düşündüğü gibi bir sapık gibi göstermeyecekti. "Neden kemerinde bir kılıf var? Neden omuz kılıfı değil?"

Dudakları kıpırdadı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Ses tonu muhtemelen istemediğini söylüyordu. "Belki mi?"

"Omuz kılıfları benim gibi daha dolgun kızlarda işe yaramıyor. B bedeninin üzerindeki her şeyde silahınızı almak için göğsünüze kolayca uzanamazsınız."

Ağzı açık kaldı, zihni şimdi onun ne olduğunu merak ediyordu, eğer bir B değilse ve bu gerçekten akılsızca bir düşünce zinciriydi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Erkekler yapmaz," dedi kuru bir sesle. "Bu rahatsız edici bir gerçek."

Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı, sonra kapatarak onu güldürdü. Genç bir çocuk gibi koltuğunda kıvranmaya başlayana kadar onun utanç içinde kıvranmasına izin verdi.

"Özür dilerim," dedi, hâlâ gülerek. "Ama yüzündeki ifade ..."

O da güldü, ama cep telefonu çaldığında tamamen rahatladı, böylece onun başışları hakkında daha fazla konuşmaktan kurtuldu. Ama sonra arayanın kimliğini görünce kaşlarını çattı. "Burke?" diye cevap verdi. "Sorun nedir?"

"Onu hoparlöre ver," dedi Molly, birdenbire yeniden iş konuşmaya başlamıştı.

Burke, "Bu sabah Choux'dan bir dizi telefon aldınız," dedi.

Korku içini kapladı. "Patty iyi mi?"

"O iyi. Val onunla birlikte."

Tamam, bu iyi. Val, Burke'ün Patty'yi güvende tutması için görevlendirdiği korumaydı. "O zaman beni kim arıyor?"

"Cicely Morrow ve oğlu Xavier."

Molly gözlerini yoldan ayırıp Gabe'in bakışlarıyla buluşacak kadar uzun süre baktı, Gabe'in bakışları da onunkiler kadar şaşkındı. "Peki o zaman," dedi. "Bizi merakta bırakma Burke. Ne dediler?"

"Pek bir şey yok. Onları arayacaktım ama senin onlarla konuşmak isteyebileceğini düşündüm, Gabe."

"Var. Bana numaralarını ver."

"Sana mesaj atarım," dedi Burke. "Kendi telefonundan arama. Molly'nin kullan at telefonunu kullan."

Gabe, Molly'nin cebinden ince bir akıllı telefon çıkarmasını izledi. Bu, diğer aramaları yapmak için kullandığı pembe, ışıltılı kılıflı cep telefonu değildi. Bu sade, mat bir griydi. Ona uzattı. "Kod 465329," dedi.

"Yüz tanıma yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Güvenli değil ve polisler izniniz olmadan telefonunuza girmek için bunu kullanabilir. Başka bir şey var mı, Burke?"

"Sadece Cicely dört kez aradığında da sert ama kibardı. Bunu müdür yardımcınız söyledi. Xavier aradığında Val ve Patty gelmişti, bu yüzden Val cevap verdi. Xavier'in sesinin korkmuş gibi geldiğini ve bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylediğini anlattı."

"Zamanlama ilginç," diye gözlemledi Molly.

"Aynen öyle," dedi Burke. "Aramanızı dinlemek istiyorum. Önce beni ara, sonra ben onları bağlayacağım. Xavier'in Val'e bıraktığı numarayı arayacağım. Orada olduğumu bilmeyecek."

"İyi numara," diye mırıldandı Gabe. Bu iş bittiğinde, onlardan kendisine kendi yöntemlerini öğretmelerini isteyecekti. "Şimdi kapatıyorum ve seni Molly'nin telefonundan arıyorum."

Öyle yaptı, hoparlörü taktı, sonra endişeyle Burke'ün onları bağlamasını bekledi, Molly boştaki eline uzanıp onu sıkışığında biraz olsun rahatladı, tıpkı mutfak masasında oturup babasının annesini Cicely Morrow'la aldatıp aldatmadığını sakince konuşturlarken yaptığı gibi.

Yine de bu sefer, kadın geri çekilmeye başladığında, adam onu tuttu. Gülümseyene kadar ona okunması zor bir bakış fırlattı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Rahatla."

Denedi. Gerçekten denedi. Ama sonra telefonu titrek bir erkek sesi açtı. "Alo?"

"Xavier'i arıyorum," dedi Gabe huysuzca, bu çocuğa karşı beslediği kötü hislerin çok belli olmamasını umarak.

Yutkunma sesi duyulabiliyordu. "?"

"Gabriel Hebert."

Xavier kendi tarafındaki birine, "Bu o," dedi. "Gabe Hebert."

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi bir kadın daha uzaktan. "Hoparlöre alıp alamayacağınızı sorun."

"O benim annemdi," dedi Xavier. "Yapabilir miyim? Yani seni hoparlöre alabilir miyim?"

"Elbette."

Bir saniye sonra, arka plandaki gürültü daha da arttı. Onlar da hareket eden bir aracın içindeydiler. Sormak istedi ama Xavier'in önderlik etmesine izin verdi. Ne de olsa adam onu çağırmıştı.

"Hâlâ orada mısınız?" Xavier sordu. "Oradayım. Beni neden aradın?"

"Um . . . Buna inanmak senin için kolay olmayacak. En azından ben umuyorum. Yani . . . Boş . Ben babanın bir arkadaşıydım."

Oğlu değil. Bir arkadaşı. "Pekâlâ. Ama babamın arkadaşı olmak için biraz genç görünüyorsun."

"Şaşırmadın," dedi Xavier belli belirsiz. "Beni zaten biliyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Neden bana kendinden bahsetmiyorsun?" Elini sıkınca başını sallayan Molly'ye baktı.

"Kibar ol," diye mırıldandı.

Elbette haklıydı. "Lütfen," diye ekledi.

"Babanı küçüklüğümde beri tanırım. Ben, um
."

"Ona sonra söyle," diye tısladı başka bir erkek sesi. "Yüz yüze. Onun gerçek bir anlaşma olduğunu

bildiğimiz zaman." "Yanınızda kim var?"

Gabe sertçe sordu.

"Annem ve en iyi arkadaşım." İç çekti. "Ve en iyi arkadaşımın kardeşi ve annemin en iyi arkadaşı. Biz ... şey, biz bir çeşit kaçağız. Dün gece biri beni öldürmeye çalıştı ve Rocky bana böyle bir şey olursa sana gelmemi söyledi."

"Ah." Gabe bunların hiçbirini beklemediği için gözlerini kırptırdı. Xavier lanet olası bir maiyetle seyahat ediyordu. Ve biri onu öldürmeye çalışmıştı. Tıpkı Molly onları Shoe'yu zehirleyemedi kovalamasaydı birinin bana yapabileceği gibi.

Zamanlama çok ilginçti.

"Dikkatimi çektin Xavier. Lütfen devam edin."

"Evet, efendim." Genç adam nefes aldı, sonra yüksek sesle nefes verdi. "Tamam. Numaranızı bilmediğim için Bay Lott'u aradım. Onu tanıyor musunuz?"

"Babamın avukatı mı? Evet. Onu yıllardır tanırım."

Xavier tekrar, "Tamam," dedi ve Gabe onun için gerçekten üzüldü. Belli ki dehşete düşmüştü. Kulübe katıl, Xavier Morrow. "Dediğim gibi, Bay Lott'u aradım ve numaranızı istedim. Beni görmezden geldi."

"Seni 'görmezden' gelmedi," dedi üçüncü bir erkek sesi. Xavier'in ya da en iyi arkadaşının sesinden daha boğuk ve çakıllı. "Seni tamamen görmezden geldi."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye tersledi Xavier. "Beni tamamen görmezden geldi, sonra da gelip beni alacağını ve sana götüreceğini söyledi."

"Beni aradığını sana söyledi mi?" Gabe sordu.

"Hayır. Senden hiç bahsetmedi. Seni aradı mı?"

"Hayır. Babam öldüğünden beri onunla konuşmadım. Anladığım kadarıyla onunla gitmemişsin."

"Hayır, gitmedim. Anneme söyledim ve o da onunla gitmemem gerektiğini, babanın ona sadece sana güvenmesini söylediğini söyledi. Biz de kendi aracımızla geldik - aslında annemin arkadaşının minibüsü - ve o da arkamızdan geliyor. Ama o değil."

Molly bunun üzerine doğruldu, parmağını döndürmek için kısa bir süreliğine direksiyonu bıraktı ve bu konuda daha fazla soru sormasını işaret etti. Yine de elini bırakmamıştı ve bu ona kendini daha iyi değil ama en azından daha güvende hissettirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Gabe sordu. "Bu 'o değil' mi?"

Xavier, "Bu Paul Lott değil," dedi. "Lott'un bir fotoğrafını buldum -Bu arada bunu yapmak çok zordu. Babanın avukatı bu adamdan çok farklı görünüyor. Bu adam da çok daha genç. Sesinin biraz farklı olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden yüzünü aradım."

Gabe gözlerini biraz daha kırıştırdı. "Bu ... vay canına. Bununla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Biliyorum, değil mi?" Xavier sesinin çok genç geldiğini söyledi. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Molly yine eliyle işaret ediyordu. "Polisi aramış mı diye sor," diye mırıldandı.

"Polisi aradınız mı?"

Çok, çok uzun bir sessizlik. Sonra Xavier tekrar nefes verdi. "Hayır. Gerçekten sen olduğunu ve başka bir sahtekâr olmadığını görene kadar sana nedenini söylemek istemiyorum."

Gabe başını salladı ve polislerin bu felaketin ne kadar derinine gömüldüğünü merak etti. "Anlaşılabilir. Neredesin sen?"

"Doğu Teksas, sizden yaklaşık dört buçuk saat uzaklıkta." Molly, "Korumaya ihtiyaçları olup olmadığını sor." diye mırıldandı.

"Korunmaya ihtiyacın var mı?"

"Evet!" diye haykırdı en iyi arkadaşı. "Ona evet de!"

"Anne? Bence Carlos haklı. Evet demeliyiz."

"O zaman evet de," dedi Cicely azımsanmayacak bir öfkeyle.

"Ne sürüyorsun?" Gabe sordu.

"Gri minivan," diye seslendi başka bir kadın. Muhtemelen annenin arkadaşıydı. "Honda Odyssey, 2015, gri. Tamponunda Balinaları Kurtarın çıkartması var. İkinci el aldığım da oradaydı," diye ekledi, sesi biraz utanmış gibiydi.

Gabe neredeyse gülümsüyordu. Xavier'in çevresi oldukça karışık bir ekipti. "Sizi bu numaradan arayacağım ama biz de size geliyoruz. Sizinle bir orta noktada buluşup sizi takip edebiliriz."

"Bu konuda açık olma." Bunu söyleyen sert bir sestti, belki de Carlos'un kardeşi idi? "Eğer bu adam peşinde olduğumuzu düşünürse, ateş etmeye başlayabilir. 'Hazırlıklı' olduğunu söyledi. Sanırım bu silah taşıdığı anlamına geliyor."

"Kulağa iyi bir varsayım gibi geliyor," dedi Gabe, çünkü öyleydi.

"Bekle," dedi Xavier. "Biz' kim? 'Size doğru geliyoruz' dedin. Yanınızda kim var?"

Gabe omuz silkmiş olan Molly'ye baktı. "Benim adım Molly Sutton," dedi Molly ona. "Ben özel dedektifim. Ve ben

Sahtekârın teki değil de gerçekten sen olduğunu gördüğümde neden Gabe'le birlikte olduğumu sana söyleyeceğim."

"Kaba adam," dedi sert ses.

"Çok kaba," diye yankılandı annenin en yakın arkadaşı. "Yanında kimin olduğunu söylemeliydin."

"Belki de," diye izin verdi Gabe. "Ama beni sen aradın. Ben de kiminle muhatap olduğumdan emin olmalıyım."

Xavier isteksizce, "Bu adil," dedi. "Ne sürüyorsun?"

"Koca kıçlı kamyonet," dedi Molly. "Toyota Tundra. Ateş motoru kırmızısı. Tampon etiketinde üzgün surat artı at eşittir mutlu surat yazıyor. Ve ben aldığımda orada değildi."

Xavier usulca homurdandı. "Sanırım birkaç saat sonra görüşeceğiz. Şimdi neredesin?"

Gabe Molly'ye baktı. "İstiyorsan söyle ona," diye mırıldandı.

"New Orleans'tan ayrılıyorduk," dedi. "Seni görmeye geliyorduk."

"Oh. Tamam." Xavier'in sesi de en az Gabe'in hissettiği kadar bunalmış geliyordu. "Lafayette'e yaklaştığında bizi ara. Orası aramızdaki yolun yaklaşık yarısı. Bir buluşma yeri ayarlayabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Gabe. "Yakında görüşürüz, Xavier." "Gabe, bekle. Baban için üzgünüm. O gerçekten, gerçekten iyi bir adam."

"Tanıştığımızda bana onu nasıl tanıdığını anlatacak mısın?" "Evet, efendim. O zaman her şey anlam kazanacak. Umarım."

Gabe aramayı sonlandırdı ve Molly'ye döndü. "Burke'ü geri arayayım mı?"

"Seni arayacak."

Molly's Brülör Telefon Vızıldadı, ve Gabe koy o hoparlörde. "Evet?" diye sordu.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Burke. "Ama iyi iş çıkardın, Gabe. Ofisi hazırlayacağım ve güvenli bir konut alacağım."

Xavier ve arkadaşları için. Beşi için de."

"Bu da ne demek oluyor?" Gabe sordu. "Neden bu kadar çok insan getirdin?"

"Tahminimce neredeyse öldürölmek üzere olmak Xavier'in yörüngesindeki herkesi tedirgin ediyor," dedi Burke, "ama bunu New Orleans'a döndüğünüzde öğreneceğiz. Dikkatli sürün."

Sonra sadece Molly ve Gabe kaldı. Ve hala onun elini tutuyordu.

Gabe onu sıkıca kavradı, yakın zamanda gitmesine izin vermeyi planlamıyordu.

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, SABAH 10:30

"Toplantınız nasıl geçti efendim?" Lamont şehir arabasının arka koltuğuna kayarken James sordu. Klima için Tanrı'ya şükürler olsun. Savcı ofisini bir saunadan bile daha sıcak tutuyordu.

"Yeterince iyi, sorduğün için teşekkürler." Lamont koltuğun üzerinden bir kâğıt torba uzattı. "Savcının sekreteri beignet getirdi. Bir tane istersiniz diye düşündüm."

James minnettar bir baş hareketiyle çantayı aldı. "Çok teşekkür . Bunlar Café Du Monde'dan mı?"

"Hayır. Biraz çakma ama yine de oldukça iyi." Emniyet kemerini bağladı ve kendini rahatlamaya bıraktı. "Erken bir öğle yemeği yiyeceğim James. Beni Le Petit Choux'ya götür."

"Kesinlikle efendim. Orayı seviyor olmalısınız. Sanırım bu ay içinde beşinci kez öğle yemeği için uğradınız."

Bu olmaz. James'in takip edeceğini anlamalıydı. "Sarımsaklı tereyağında harika karidesleri var. Ama belki de haklısındır. Tahmin edilebilir olmak istemiyorum."

James dikiz aynasına baktı, gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü. "Oh, hayır, efendim. Hiçbir şey söylememeliydim. Eğer yemeklerini seviyorsanız, oraya gitmelisiniz."

"Hayır, sanırım haklısın. Bir rutine girmek istemiyorum, değil mi? Beni Remy's'e götür. Canım kızarmış tavuk çekti. İkimiz için de sipariş veririm, sen de alırsın."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim. Bu kadar trafik varken, hazır hale getirmek için bolca zamanları olacak."

Lanet olası Satchmo festivali sağ olsun, trafik berbattı. İnsanların neden bir hafta öncesinden partiye başlama ihtiyacı hissettikleri onu aşıyordu.

Ashley'e zaman geçirmek için okuması için bir dosya göndermesi için mesaj attı ve sonra yerleşti. Ancak telefonunun cebinde çaldığını fark etti. Ekрана baktı, numarayı görünce nabızı hızlandı.

Tyson Whitley'den bir mesajdı. **Çok güzel bir gün.**

Lamont rahat bir nefes aldı. Stockman ölmüştü ve izi sürülemezdi. Sağ ödemeyi nakit olarak yapmıştı, yani hiçbir belge izi yoktu. Stockman hiç kimlik taşımamış, her şeyi nakit ödemişti ve Stockman onun gerçek adı bile değildi.

Eski asistanının bir ailesi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, umurunda da değildi. Onları işlemsel bir ilişkiydi. Daha fazlası değil.

Gevşek uç, kesilmiş.

Ve en tepedeki kiraz gibi, Cornell Eckert'tan cevapsız bir telefon almıştı. Eğer adam kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, Stockman'ın berbat ettiği işi bitirdiğini söylemek için arıyordu. Eckert'ın numarasını çevirdi ve adam ilk çalışta cevap verdi.

"Sonunda," diye tersledi Eckert. "Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Lamont soğuk bir tavırla, "Çok dikkatli ol," diye uyardı. "Benim zevkime göre çalışıyorsun."

Bir süre sessizlik oldu. "Elbette, efendim." Ancak Eckert'ın James'in "efendim "inden çok daha az saygılıydı.

Lamont sabrını kaybediyordu. "Ne oldu?"

"Hedef hareket halinde, ama bir ekibi var. Şu anda bir minibüste, I-10'da doğruya doğru gidiyor."

"Neden hala-" Nefes alıyorum. "Araba kullanmak mı?"

"Daha önce aradığımda da size bunu anlatmaya çalışıyordum. Sabah dört gibi evine vardım. Terk edilmişti ama orada biri yaralanmıştı. Çok fazla kan vardı. Hedef mi yoksa selefim mi emin olamadım."

Lamont kesin bir ifadeyle, "İkincisi," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hedefin geri gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim. Ve geldi, ama dediğim gibi yanında bir ekiple. Ve dördünden üçünde silah vardı, Hedef de dahil. Tanık bırakmamı isteyeceğini düşünmedim ve özel bir sokakta silahlı çatışmaya girmek istemedim. Hedefin bindiği hurdalığın altına bir takip cihazı yerleştirdim. İki Latin adamla birlikteydi. Ve üçüncü bir adam - beyaz, yaklaşık kırk -Kendi arabasını kullanırdı. Fancy Beemer. Beyaz

SUV." Bu onu şaşırttı. "Plakayı aldın mı?"

"Elbette. Adam New Orleans'tan bir avukat."

Lamont gözlerini kırıştırdı. "Emin misin?"

"Eğer değilse, o zaman avukatın arabasını çaldı. Beemer Paul Lott adına kayıtlı. Onu tanıyor musun?"

Oh, evet. "Hayır," diye yalan söyledi, "ama kime soracağımı biliyorum." Arabadan çıkıp güvenli bir yere girdikten sonra doğruca kaynağa gidecekti. Paul'ün açıklaması gereken çok şey vardı. "Yani sen..." Onları takip ederek ısırdı ve sadece kendisinin duyabileceği bir melodiyle başını sallayan James'e baktı. Bana dikkat etmiyordu. "Onlarla birlikte misin?"

"Evet. Takip cihazlı hurda Houston dışında bir Waffle House'da durdu. Hedef ve iki Latin adam hurdadan Willa Mae Collins adına kayıtlı bir minivana geçtiler - bu arada o da bir avukattı. Yirmi dakika sonra, iki yaşlı bayan Paul Lott ile birlikte Waffle House'dan çıktı. İki bayan markalı minibüse bindi, Latin adamlar ve Paul Lott da Beemer'a bindi. Sonra hepsi I-10'a bindiler ve doğuya yöneldiler. Size doğru."

Lamont bunu kendisi de anlamıştı zaten. Neden bu tarafa gidiyorlardı? Ve Paul Lott neden Xavier Morrow ile buluşmaya gitmişti? Xavier'in nerede olduğunu nereden biliyordu ki? Lanet olsun.

Lamont, "Peşlerinde kalın," diye emretti. "Daha ayrıntılı talimatlar için sizi daha sonra arayacağım."

". Konuşabileceğin bir yerde değil misin?" "Şu anda değil."

"O zaman ben de onların peşinde kalıp çağrınızı bekleyeceğim."

I- 10 , Baton Rouge, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 13:45

"Gabe?"

Etraflarındaki otoyolda seyreden arabalara bakmakta olan Gabe sarsılarak kendine geldi. Sesi gergin geldiği için hemen Molly'ye döndü. "Ne oldu?"

"Burke'e bir plaka numarası mesaj atmanı istiyorum. Şimdi."

Orta konsoldan kızın kullan at telefonunu aldı ve kilit açma kodunu girdi. "Hazır." Kadın bir plaka numarası söyledi, adam da gönder tuşuna basmadan önce numarayı ona okudu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Ama görünüşe göre bir tür karavanımız var. Xavier'in gri minivanını görüyor musun?"

Burke'ün daha önce yaptığı plaka araştırmasına göre minivan aslında Willa Mae Collins'e aitti. Bayan Collins bir avukattı ve Gabe, Xavier'in neden bir avukata ihtiyacı olduğunu merak ediyordu.

"Evet." Minivan önlerinde yaklaşık sekiz araba vardı. "Ve hemen arkalarındaki beyaz BMW SUV'u görüyorum." Babasının avukatı gibi davranan birinin kullandığı araba.

Artık cipin Paul Lott'a ait olduğunu biliyorlardı. Burke cipin plakasını da araştırdıktan sonra bunu doğrulamıştı. Burke o zamandan beri avukatla ya da ofis yöneticisiyle temasa geçmeye çalışıyordu ama şu ana kadar hiç şansı olmamıştı.

"Beyaz cipin dört araba arkasındaki grimsi yeşil cipi görüyor musunuz?"

Bir saniye sürdü ama sonra araca odaklandığında başını salladı. "Evet. Neden?"

"Çünkü o da takip ediyor."

Gabe şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Dinlenme tesisinden otoyola girdiğimizde bankette bekliyordu."

Gabe ve Molly, Xavier ve grubuyla Lafayette'in dışındaki bir benzin istasyonunda buluşmuş, Cicely Morrow ve arkadaşı tesisleri kullanmak için içeri girmişti. Molly, Gabe'e ön koltukta saklanmasını söylemişti. Gabe saklanmak istememişti ama Paul Lott taklitçisi onun peşinde olduklarından şüphelenirse Xavier'in zarar görmesini de istemiyordu, bu yüzden kabul etmişti. Bir kereliğine. Burke kadar iri değildi ama yine de bir metre boyundaydı ve ayak bölmesinde saklanmak çok rahatsız edici olmuştu.

Etraflarını dikkatle izleyen Molly, bayanlar içerideyken istasyonda benzin deposunu doldurmuştu. Paul Lott kılığına giren her kimse henüz cipinden inmemişti. On dakika sonra her iki kadın da tuvaletten çıktılar ve Molly'nin onlara söylediği gibi kırmızı kamyonu bakmamaya özen gösterdiler.

Sonra hep birlikte New Orleans'a doğru otobana geri döndüler. Gabe yeşil cipin banketten ayrıldığını fark etmemişti ama Molly'nin fark ettiğine inanıyordu.

Molly ve Burke'ün etrafında olmak, yıllar içinde gözlem yeteneğini geliştirmiş olmayı dilemesine neden olmuştu. Ama o bir şefti, eski bir polis değil. Kendini biraz rahat bırakmalı ve Molly'nin işini yapmasına izin vermeliydi.

"İyi bir gözün var," dedi basitçe ve kız ona sıkı bir gülümseme fırlattı.

"Teşekkür ederim. Burke'e mesaj atıp o plakayı araştırmasını isteyebilir misin? Yola geri döndüğümüzde Jeep'in bizi takip ettiğini gördüm, bu yüzden trafik geçebilsin ve aramıza girebilsin diye geri kaydım. En az 15 mildir arkasımdayım ve o da aynı noktada, beyaz cipin dört araba arkasında. Ne zaman biri yan şeride geçse, o da bunu telafi ediyor, biri önüne geçene kadar geri kayıyor. Dört araçlık bir boşluğu koruyor ve araba kullanırken uyanık kalmanın bir yolu olsa da, bunun üzerine bahse girmeyeceğim."

"Ben de," diye mırıldandı, çünkü zaten öyle bir gün olmuştu. Burke'ün yanıtı telefonunun ekranında parladı. "Burke şu anda bu işi yürüttüğünü söylüyor."

"Ona aracın Xavier'i takip ettiğini söyle. Ve ona Antoine'ın henüz bir şey bulup bulmadığını sorun."

Gabe, Burkee gönderdiği mesajları yazdıktan sonra adamın cevabını bekledi.

Gabe'in Xavier'i takip eden Jeep'e bir tepki olduğunu düşündüğü ilk mesajda şöyle yazıyordu: **WTF!**

Bir dakika sonra, bir sonraki mesaj çok daha az kelimeliydi. **Hayır.**

Molly onu kaşlarını çattı. "Ne alıyorsun Antoine bu kadar uzun süre mi?"

Gabe omuz silkti. "Silinen bir sabit disk kurtarması genellikle ne kadar sürer?"

"Belki birkaç gün?"

"Sadece bir gün oldu."

"Şu anda neden bu kadar mantıklısın?" sordu kaşlarını çatarak.

Ona gülümsedi. "Çünkü sen iş başındasın."

Kadın güldü. "Saçmalık."

"Belki biraz," diye izin verdi. "Ama sadece biraz. Jeep'i gördün ve köpek zehirleyicisini kovaladın. Beni biraz daha sakinleştirdin."

Yüz ifadesi yumuşadı, bakışları hâlâ önlerindeki yola kilitlenmişti. "Bu çok hoş, Gabe. Teşekkür ederim."

Bir sonraki sözlerini düşündü, sonra neden olmasın diye düşündü. "Ne zaman Choux'ya gelsen beni sakinleştirirdin."

Bunun üzerine irkildi. "Öyle mi?"

"Öyleydin. Kötü bir gün geçiriyordum ve sonra seni arkadaşlarıyla ya da tek başına öğle yemeği yerken görüyordum. Yemeğini getirirdim ve ondan sonra günüm daha iyi geçerdi."

Ona hızlı bir bakış attı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "I . . . Orada olduğumu bildiğini bile sanmıyordum."

Sessiz bir kahkaha attı. "Ah, biliyordum. Herkese yemek götürdüğümü mü sanıyorsun?"

"Sanırım fark etmedim."

"Patty yaptı. Benimle acımasızca alay etti."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Sanırım üzgün olduğumu söylemeliyim ama değilim."

"Ben de değilim." Sonra adam daha da rahatladı çünkü kadın elini avuç içi yukarı bakacak şekilde konsolun üzerine koydu. Adam ellerini birbirine geçirdi ve parmaklarını onunkilerin arasında dolaştırdı.

"Peki neden bana çıkma teklif etmedin?"

"Korkuyorum, sanırım. Artı, meşgulüm. Ve son bir iki seferde kadınlar tarafından yakıldım. Daha önce de söylediğim gibi, televizyona çıkan bir şefle çıkmanın romantik olduğunu düşünüyorlar. Ama gerçekte bir sürü geç gece ve kaçırılmış randevular var."

"Bir çeşit polise dönüşmüş PI gibi mi?"

Kadının birileriyle çıkıp çıkmadığını merak etti ama soruyu sonraya sakladı. Ama bekâr olup olmadığını soracaktı. Eğer öyleyse, bunu kader olarak kabul edecek ve ona çıkma teklif edecekti. Sadece önce New Orleans'a tek parça halinde dönmeleri gerekiyordu. "Jeep'le ilgili planın nedir?"

"Bir karışıklık yaratacaktım, böylece Willa Mae bizim çıkışımızı alabilirdi ama BMW alamazdı. Yeni karavan üyemizle birlikte trafiği tehlikeye atmadan bunu yapamayacağım. Burke'ün yardımına ihtiyacım olacak."

Molly'nin telefonu çaldı, arayanın kimliğinde Burke'ün numarası vardı. Gabe hoparlörü açtı.

"Ne buldun?" Molly sordu.

"Buna inanmayacaksınız. Jeep'in sahibi Cornell Eckert. O bir kiralık katil. Bu ismi polis olduğum zamanlardan hatırlıyorum. Kimse ona bir şey yapamazdı. Adam teflon gibiydi. Sokakta yüksek mevkilerde arkadaşları olduğu söyleniyordu."

"NOPD içinde demek istiyorsun," diye açıkladı Molly.

"Ne yazık ki evet. İşten ayrılmamdan kısa bir süre önce ortadan kayboldu ve o sırada kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Ve şimdi arabası, dün gece birinin öldürmeyi başaramadığı yirmi iki yaşındaki bir gencin arkasından geliyor. Sürpriz, sürpriz."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Molly. "Bu planımı biraz değiştirdi. Eğer Paul Lott taklitçisi Xavier'i New Orleans'a geri getirmeyi planlıyorsa, Xavier'i ve minibüsü şehre kadar takip etmesine izin vermekten zarar gelmez. Minibüsün başına geçmeni istiyorum. Xavier ve beraberindekilerle koordinasyonu sağla. Şehre girdiklerinde arkalarına geç ve SUV'un onları takip etmesini engelle. Tetikçi Bay Eckert'in onlarla birlikte otoyoldan çıkmamasını sağlayacağım."

Gabe ona baktı. "Nasıl? Çarpma gücü mü?"

Sırtışı küçük ve hızlıydı. "Hayır. Otoyoldaki diğer insanları tehlikeye atmayacağım. Ama muhtemelen bize kızacak, o yüzden o noktaya yaklaştığımızda eğilmenizi isteyeceğim." Xavier'in bu plan hakkındaki kötü düşüncesi yüzünden okunuyor olmalıydı ki, "Eğer Xavier'i takip ediyorsa, seninle de ilgilenmek için emir almış olabilir," diye ekledi.

Gabe'in sırtından aşağı bir ürperti indi, çünkü bunu düşünmüş olsa da yapmak istememişti. "O ayak boşluğundan nefret ediyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Konumlarımız tersine dönseydi ben de bundan nefret ederdim. Ama vurulman konusunda endişelenmek zorunda kalmazsam benim için daha kolay olacak."

"Eckert da iyi bir nişancı," dedi Burke. "Keskin nişancı seviyesinde iyi değil ama nişan aldığı şeyi kaçırmadığı söyleniyor. Dikkatli ve iz bırakmıyor. Ya da en azından doğru kişileri tanıyorsanız silinemeyecek bir iz bırakmıyor."

"Bu insanlardan nefret etmeye başlıyorum," diye hırladı Gabe.

"Ben zaten oradayım," dedi Burke. "Destek talep edeceğim. André Holmes'u aradım. Bu Antoine'ın kardeşi Gabe. Ve onun yetki alanına gireceksin. Şerif departmanından doğru kişinin babanın evine gelmesini sağlayan polis o."

Gece. Gelirse sana haber veririm. Oh, şimdi arıyor. Seni sonra ararım."

Molly parmaklarıyla direksiyona vuruyordu. "Xavier'i telefona bağlayabilir misin? O ve arkadaşlarının Jeep'e dikkat etmeleri gerektiğini bilmeleri gerekiyor."

Gabe, yapacak somut bir şey bulduğu için minnettar bir halde ona uydu. Genç adam telefonu açtığında, "Xavier, ben Gabe," dedi. "Molly seninle konuşmak istiyor. Hoparlörü aç."

"Sorun nedir?" Xavier sordu.

Molly ona cipten bahsetti ve sürücünün kiralık katil olduğunu açıkça söyledi. Cicely Morrow acı dolu bir ses çıkardı. Molly Cicely'ye, "Endişelenmemeye çalışın hanımefendi," dedi. "Bir plan hazırlıyoruz. Şimdilik Xavier'in görünmemesi en iyisi."

"Yere yatıyorum." Xavier'in sesi daha da sarsılmış gibiydi, zavallı adam. "Anne, sen de."

"Hayır, bu daha da tuhaf görünür." Cicely'nin sesi sertleşti. "Bırakın denesin."

"Anne!" Xavier tısladı. "Ne oluyor be?"

"Willa Mae'nin iki tane vardı," dedi sadece.

"Lanet ," diye mırıldandı Xavier.

"Neyden iki tane?" Gabe sordu.

Willa Mae neşeyle, "Bilmek istemezsin," diye seslendi.

"Ama biz iyiyiz."

"Lanet ," diye mırıldandı Molly. "Hepinizin silahı var mı?"

"Duh," dedi Carlos, sonra da bağırdı. "Bana vurma, X. Bu acıttı."

"Öyle olması gerekiyordu." "Onlar polis değil!"

Carlos'un kardeşi, "Kim olduklarını bilmiyoruz, göt herif," dedi.

Molly başını salladı. "Sadece ... onları gözlerden uzak tut. Eğer bir polis tarafından durdurulursanız ve silahlarınızı bulursa, size yardım edemem."

Cicely ciddiyetle, "Ben aptal değilim," dedi. "Ama birinin oğlumun hayatını tehdit etmesine de izin vermeyeceğim."

Molly iç çekti. "Yeterince adil. Bayan Willa Mae, New Orleans'ı ne kadar iyi biliyorsunuz?"

"Okuldayken Mahalle'de çalışıyordum. O kadar da değiştiğini sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Gabe. "Burke adında bir adam seni arayabilir. Ona güvenebilirsin Xavier. Babamın da arkadaşıydı."

"Eski ortağı mı?"

Gabe irkildiğini gizledi. Eğer babası Xavier'e Burke'ten bahsetmişse, o zaman sandığından daha yakınlardı. Bu ona acı verdi ve babasının başka hangi sırları sakladığını merak etmesine neden oldu. "Evet, o. Molly onunla çalışıyor. Seni beyaz SUV'dan ayırmanın bir yolunu bulacak."

"Tamam," dedi Xavier. "Keşke ilk aradığında bana Burke'ten bahsetseydin. Bayan Sutton'ın Wikipedia sayfası yüzünden çıldırmazdım."

Molly irkildiğini gizleyemedi, hem de hiç. "Wikipedia sayfam mı var?"

Xavier saygıyla, "Evet, hanımefendi, biliyorsunuz," dedi. "Sadece Kuzey Carolina'da olanlarla ilgili kısım. Artık bir özel dedektif olduğunuz yazıyor ama kimin için çalıştığınızı yazmıyor. Yine de söylemeliyim ki, eğer Burke Broussard size güveniyorsa, o zaman gerçekten nefsi müdafaa olmalı."

"Tamam," dedi Molly. Sarsılmış görünüyordu ve Gabe bunu görmekten nefret ediyordu. "Teşekkür ederim Xavier. Ve Bayan Cicely, ailenizi savunmanızı anlıyorum ama bu durumdan kaçınmanız daha iyi olur. Benden söylemesi."

"Anlıyorum," dedi Cicely, o kadar sessizdi ki cevabı neredeyse duyulmuyordu.

"olacağız," diye söz verdi Molly.

"Kendinize iyi bakın ve dikkatli olun," dedi Gabe, sonra da bitirdi. Perişan görünen Molly'ye baktı. "İnternetteki varlığından haberin yok muydu?"

"Hikayeler olduğunu biliyordum. Gazete makaleleri falan. Ama . . . lanet olsun. Benim için bir Wiki sayfası olması bir fark yaratmamalı." Dudakları titredi ve onları büzdü. "Ama fark eder."

"Bunu ."

"Ve yapacağım. Ama onun yerine bir başkası gelecek. Gerçekten bitmeyecek. Bu yüzden Cicely Morrow'un oğlunu hayatta tutmak için kimseyi vurmak zorunda kalmamasını sağlamalıyız."

Bu kez Gabe harekete geçti, onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. Boşta kalan eliyle direksiyonu sıkıca kavrarken onun elini de sıktı.

Brülörü tekrar çaldığında gitmesine izin vermedi.

"André ile konuştum," dedi Burke, Gabe kabul tuşuna basar basmaz. "Ona Paul Lott'un cipini birinin kullandığını söylediğimde çok ilgilendi. Lott'un asistanına ulaşamamamın bir nedeni olduğu ortaya çıktı. NOPD'deymiş, sorgulanıyormuş."

"Ne için?" Molly sordu, ancak Gabe ikisinin de cevabı zaten bildiğini düşündü.

Gabe çok yorgundu. "Lott öldü, değil mi?" Bu konuda kendini kötü hissetmesi gerekirdi ama yorgunluktan başka bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

"Muhtemelen dün gece kendi evinde dövülmüş ve başından vurulmuş. Ev yağmalanmış, dizüstü bilgisayar cüzdanı alınmış. Polisler yanlış giden bir hırsızlık olayı üzerinde çalışıyorlardı. Söylemeye gerek yok, André çok ilgiliydi içinde

Xavier'in buraya güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak için destek sağlıyor. Ona Xavier, annesi ve arkadaşlarının neden bizi görmeye geldiklerini söylememe bile gerek kalmadı ama bilmek isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Sanırım o köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz," dedi Molly, sesi Gabe'in hissettiği kadar yorgun geliyordu. "Bu hiç iyi değil Burke. André'nin yardımı için minnettarım ama NOPD'ye çok fazla borçlu kalmak ya da onlara operasyonumuza el atmaları için bir neden vermek istemiyorum."

"Tamamen katılıyorum ama André'ye güveniyorum. Bu, yeşil cipi ayırdığınızda Lott taklitçisini kenara çekecekleri anlamına geliyor. Güvendiği bir polisi cipi takip etmesi için gönderiyor. Senin tek yapman gereken herkesi çıkışa yönlendirmek, minivan ve cipin yoldan çıkmasını sağlamak ve cipin onları takip etmesini engellemek."

Molly başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Daha fazla ayrıntıya ulaştığımda seni tekrar arayacağım. İyi misin, Gabe?"

"Evet. Molly her şeyi kontrol altına aldı. Ben sadece telefonla yardımcı oluyorum."

Burke kıkırdadı. "Bu şekilde devam edelim. Kahramanı oynamak yok."

Gabe hiçbir şey için söz vermiyordu. "Yakında konuşuruz."

Molly bakışlarını yola çevirmeden önce ona bilmiş bir bakış attı. "Bir şey mi planlıyorsun, Gabe?"

"Sadece mecbur kalırsam. Tabanca konusunda fena değilimdir. Dediğim gibi, babamla poligona çok giderdik."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle, "Konsoldaki kilitli kutuda bir tabanca var. Kombo dört, üç ve iki birlikte, sonra bir. Bu bir Glock, boş. Dolu şarjör torpido gözünde. Kendini savunmak zorunda kalırsan diye hazır olsun iyi olur. Ama her şey boka sarmadıkça ve biri beni indirmedikçe, liderlik etmeme izin ver. Tamam mı?"

Birinin onu dışarı çıkarması düşüncesi hoşuna gitmiyordu.
"Tamam."

Kaşlarını çattı. "Söz ver bana."

Tereddüt etti. "Söz veriyorum." Eğer o noktaya seni
güvende tutmak için.

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 14:15

E AFFEDERSİNİZ, EFENDİM." Ashley Lamont'un ofisinin kapısında duruyordu, yüz ifadesi belirsizdi.

Çünkü Joelle ziyaretçi koltuklarından birinde oturuyordu, sonunda sersemliğini üzerinden atmış ve Ashley'in masasının yanından geçerek ofisine girmiş ve neden evdeki çalışma odasındaki yatağa parfüm sıktığını sormuştu. Karısı, odanın kendisi gibi kokmasını istediği bahanesine inanmamıştı.

Görünüşe göre, Ashley ile bir ilişkisi olduğundan gerçekten şüpheleniyordu. En azından Ashley duş almak için eve gitmişti. Şimdi kendi parfümü gibi kokuyordu, Joelle'inkinden daha hafif ve daha az iğrençti.

Joelle bunu biliyordu çünkü içeri girerken Ashley'i koklamıştı. Çünkü tabii ki koklamıştı.

"Ne oldu Ashley?" diye sordu, araya girdiği için minnettar olmuştu.

"Birinci hatta bir çağrı var. Size haber vermeye çalıştım ama dahili telefon kapalı."

Masasının üzerindeki dahili telefona baktı. Telefon kapalıydı ve Joelle'in yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal almıştı.

Sürtük. "Çok özür dilerim Ash. Yanlışıyla vurmuş olmalıyım. Bir isim bulabildin mi?"

"Hayır, efendim. Adam bir tane vermedi ama acil olduğunu söyledi. Üzerinde çalıştığınız faili meçhul davayla ilgili bir şey."

Kaşlarını çatmasını kontrol etmeyi başardı. Şu anda üzerinde çalıştığı tek faili meçhul dava kendi davasıydı. Cornell Eckert Xavier Morrow'u öldürür öldürmez bu dava da kapanabilirdi. Elbette Paul Lott'un neden Houston'dan New Orleans'a gittiği sorusu hâlâ geçerliydi ama avukat henüz telefonuna cevap vermemişti.

Lott, Xavier'i korumazdı. Tabii çift taraflı değilse. Bizi geçti.

"Karımla bu görüşmeyi tamamlamam için bana bir dakika vermesini söyleyin."

Ashley kapıyı kapattı ve Joelle ona döndü. "Beni kovamazsın."

Burnunun kenarını çimdiklemek istedi, çünkü bu kaltak başını ağrıtıyordu, ama onun derisinin altına girdiğini bilmenin tatminini ona yaşatmayacaktı. "Burası benim iş yerim Joelle. Bu konuşmaya daha sonra evde devam etmekten mutluluk duyarım ama şimdi işimi yapmam gerekiyor." Ayağa kalktı, masasının etrafında yürüdü ve onu ayağa kaldırdı. "Gitmen gerekiyor."

Ağzının yapısına bakarak itiraz etmek için ağzını açtı ama adam eğildi ve fısıldadı: "Sana eşlik etmesi için bir koruma çağırmak zorunda bırakma beni. Bu ikimizi de küçük düşürür. Ve sen daha kapıdan çıkmadan sosyete bölümünün baş sayfasında yer alırsın."

Bu onun dikkatini çekti. Joelle toplum tarafından alaya alınma düşüncesinden nefret ederdi. Komikti, çünkü aynı insanlar onunla evlenmeden önce onu Fransız hizmetçi kostümü giyerek partilerde misafirlerine hizmet etmesi için tutuyorlardı.

Adam izin verdiği için kadın onun elinden kurtuldu. "Evde görüşürüz." Sinsi bir sırıtış dudaklarını eğdi. "Ve sana görüntüleri göstereceğim."

Adam olduğu yerde durdu. "Ne?"

Sadece daha geniş gülümsedi. Eskiden bu gülümsemeyi severdi. Şimdi ise ona bir engereği hatırlatıyordu. "Sana söylemedim mi? Çalışma odanızın dışındaki o küçük odaya güvenlik kameraları yerleştirdim. Sanırım avukatım bunu çok aydınlatıcı bulacaktır."

Dişlerini sıktı. "Ne istiyorsun, Joelle?"

Gülümsemesi kayboldu. "O fahişeden ayrılmanı istiyorum."

Oh, kesinlikle öleceksin. Ve canını acıtacağım. Hem de çok. Boşanmak onun için fazla iyiydi. Onunla uğraşmak için seçildikten sonraya kadar beklemek zorunda kalması onu daha da kızdırdı. "Nasıl istersen."

Güldü. "Gördün mü? Bu çok mu zordu? Ben de onun kovulmasını istiyorum."

Kaltak, kaltak, kaltak. "Bunu yapmak daha zor olabilir." Gözlerini kısmıştı. "Bir yolunu bul, Monty."

Ona böyle hitap edilmesinden nefret ettiğini biliyordu. Sıkılı yumruğunu gevşetmek için zorladı. "Evet, canım."

Bir hareketle odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an Ashley'e ne söylediğini merak etti. Sonra şu anda Ashley'e yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Diğer ofislerden birinde çalışması için ona güzel bir yer bulacak ve kendine yeni bir sekreter tutacaktı. Güzel bir tane.

En azından karısından sır saklamak için metresini öldürmek zorunda kalmayacaktı.

Tüm bu karmaşayı zihninden uzaklaştırarak masasının arkasına oturdu ve birinci hattın düğmesine basarak ahizeyi kaldırdı. Bu aramanın hoparlörden yapılmasına imkân yoktu. "Evet?"

"Benim."

Ahmak. "Seni hemen arayacağım." Kişisel cep telefonunu açtı ve pencereye doğru yürüyerek önceki akşamı zihninde geri sararak aradı. Jackass'ın Le Petit Choux'daki köstebeğinin kim olduğunu hiç öğrenemediğini fark etti. "Eee? Kim o?" diye sordu arama bağlanır bağlanmaz.

"Hangisi kim?" Jackass temkinli bir şekilde sordu.

Aşkına. "Dün gece. Le Petit Choux'da. Köstebeğinin beni gördüğüne dair mesaj atmıştın. Ayrıca Gabe Hebert ve kuzenini takip eden özel dedektifin nerede çalıştığını da bulman gerekiyordu."

"Ah, şu. Özel dedektif Burke Broussard için çalışıyor."

olsun. Bu ismi biliyordu. Birkaç yıl önce yaptığı suçlamalarla NOPD'yi neredeyse alt üst eden adamdı bu. Broussard haklı olabilirdi elbette, ama neyse ki mantığını - yani tehditleri- dinlemiş ve istifa etmişti. O pisliğin bir gün gelip başımıza bela olacağını biliyordum.

Artık bir günmüş gibi görünüyor. "Gabriel Hebert, Burke Broussard'ı mı kiraladı?"

"Babası Broussard'ın eski ortaklarından biriydi."

"Ah, doğru." Bunu unutmuştu. "Mantıklı o zaman."

"Görünüşe göre Rocky'nin çocuğu şüpheli. Şimdi onu öldürmeye hazır mıyız?" Jackass'ın ses tonu küçümseme ve ben sana söylemişim ile doluydu. Piç kurusu.

Lamont onunla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda Gabe Hebert'in kazı yapmasını engellemeleri ve daha da önemlisi onu şüphelendiren şeyin ne olduğunu bulmaları gerekiyordu. Tanrı korusun, henüz koparmadıkları birkaç gevşek iplik olabilirdi. "Sanırım yapmalıyız. Teklifler?"

"Artık onu öldürmenin daha zor olacağını biliyorsun."

Lamont dişlerini gıcırdatarak, "Evet," dedi, "bunu kendim ."

"Sen her zaman daha akıllı olan oldun." Yine o kadar küçümseyici bir şekilde söylemişti ki, kastettiğinin tam tersi olduğu açıktı.

Lanet olası orospu çocuğu. Jackass ile Gabe Hebert öldükten sonra anlaşıacaktı. En azından yazılı bir şey üzerinde anlaşmamışlardı. "Ne zaman?"

"Güvenli bir şekilde ayarlayabildiğim anda. Yakalanmak istemiyorum."

"Katılıyorum." Uzun süre endişelenmene gerek yok. Stockman öldüğüne göre adamı kendisi öldürmek zorunda kalacaktı ama sorun değildi. Uzun zamandır ellerini kirletmemişti ve bunu özlemişti. Ama bunu akıllıca yapacaktı.

Her zaman istediği her şeye sahip olmaya çok yakındı ve şimdi bunu mahvetmek istemiyordu.

Jackass aradan çıktıktan sonra Lamont'un Lott'un icabına bakması gerekecekti. Ya da belki Eckert'ın bunu onun için yapmasını sağlayabilirdi. "Paul Lott'tan haber aldın mı?"

"Şahsen mi? Rocky'yi ziyaret ettiğimizden beri hayır. Neden?"

Rocky Hebert'e yaptıkları "ziyaret" onu öldürdükleri gece olmuştu. "Çünkü Paul bu sabah Houston'daydı. Rocky'nin genç arkadaşını ziyaret ediyordu." Ve onu New Orleans'a kadar takip etti, ama bu gerçeği arka cebinde saklayacaktı.

"Ne?" Şaşkınlığı açıkça sahteydi. Tamamen sahteydi. "Bu mümkün değil."

peşindesin? "Peki neden?" "Çünkü

Paul Lott öldü."

"O ne?"

"O öldü. Zavallı adam dün gece yanlış giden bir soygunun kurbanıydı. Suçlu onu başından vurmuş. Umarım

...parçalara ayrılmış."

Öfke kabarmaya başladı ve Lamont kafasının gerçekten patlayabileceğini düşündü. "Neden?"

"Neden ne?" Jackass sahte bir masumiyetle çizdi.

"Onu neden öldürdün?"

"Ben ."

"Yani başka birini mi tuttunuz? Dün PI'ı takip eden kişi miydi?" Lütfen bana tüm ekibi bu işe karıştırmadığını söyle.

Öldürecek çok insan var. Ve benim zaten dolu bir ajandam var.

"Sakin ol, Tanrı aşkına," dedi Jackass. "Tam kadro çalışacak değilim ya."

"Evet, biliyorsun." Sorun da buydu.

Telefonda bir kıkırdama duyuldu. "Bu yeterince doğru. Ama merak etme. Onları asla sana karşı kullanmam. Biz ortağız. Ama -tabii ki bil diye söylüyorum- başıma açıklanamayacak bir şey gelirse -bir kaza belki? O zaman senin peşine düşerler."

"Sen-" Orospu çocuğu. Kelimeyi çıkmadan yakaladı. Ağzını. "Endişelenecek bir şey yok. Lott'u öldüren adam şu anda onun cipini kullananla aynı kişi mi?"

"Bugün sürprizlerle dolusun, değil mi? Evet, öyle. Endişelenmeyin. Ona tamamen güveniyorum."

Ona güvenmene çok sevindim. Şimdi kendi arkamı kollamak zorundayım.

"Ve onu gönderdiğime çok memnunum," diye devam etti Jackass. "Özellikle de adamınız görevde başarısız olduğu için."

Lamont nefesini yuttu ama Jackass duymuş olmalıydı çünkü adam kıkırdadı. "Muhtemelen nereden bildiğimi merak ediyorsundur." Jackass kendini beğenmiş bir şekilde söyledi.

Lamont dişlerini sıktı. "Sen nasıl yapıyorsun?"

"Çocuk dün gece Paul Lott'un telefonunu aradı. Birinin onu öldürmeye çalıştığını söyledi. Neyse ki adamlarımdan biri olay yerindeydi ve aramayı yakaladı. Sakladığın sırlar hakkında sohbet edeceğiz, Monty. Seni yakında arayacağım."

Ve Lamont, Jackass'in Lott'u neden öldürttüğünü söylemediğini fark etmeden önce telefon görüşmesi sona erdi. Lott korkmuş ve yaptıklarını itiraf etmeyi planlamış . Rocky'nin avukatı başlangıçta onu öldürmek istememişti. Sadece Xavier Morrow'un ismi için para istemişti. Lott bunun önemli olduğunu biliyordu çünkü anlaşılan Jackass beş yıldan uzun bir süre önce ondan Rocky'nin Katrina soruşturmasıyla ilgili olarak sıra dışı bir şey yapıp yapmadığına dikkat etmesini istemişti. Polis yine bu işe burnunu sokmaya başlarsa diye.

Lamont altı hafta öncesine kadar bunların hiçbirinden haberdar değildi. Bir görgü tanığı olduğunu bilmiyordu. Rocky'nin soruşturma yürüttüğünü bilmiyordu. Katrina'nın onuncu yıldönümünde davayı yeniden gündeme getirdiğinde, görgü tanığının kimliği konusunda sıkıştırılınca görgü tanığının adı konusunda yalan söylediğini de bilmiyordu.

Rocky'nin Angel Xavier Morrow için bir vakıf kurmasını istemesinin ardından görgü tanığının gerçek adını verdiği için Paul Lott'a teşekkür edebilirlerdi. Paul şaşırılmış ve Jackass'in isteğini hatırlayarak "Xavier "i Katrina veri tabanında aratmış ve bir kurbanın hayatta kalan çocuğu olduğunu öğrenmişti. Beş yaşındaydı. İnandırıcı bir tanık olmak için yeterince büyük değildi.

Lamont'un yara izini görmüştü, artık gerçekte olmayan ama estetik ameliyat olmadan önce pek çok fotoğrafla belgelenmiş olan yara izini. Yani şimdi yirmi iki yaşında olan çocuk büyük bir tehditti.

Ama en kötüsü bu değildi. Uzun bir atışla değil.

Jackass'in Xavier Morrow'un yerini öğrenmiş olması hiç hesaba katılmamıştı ama öğrenmişti ve şimdi Lamont'un aklında pek çok soru vardı. Jackass Paul Lott'u neden öldürtmüştü? Xavier'le buluşması için gönderdiği adam kimdi? Çocuğu neden Houston'da öldürmemişlerdi? Neden New Orleans'a gidiyorlardı?

Ve bahsetmişken, Cornell Eckert'ı aradı. "Durum nedir?"

"New Orleans'a yaklaşıyoruz. Avukatın cipini ne yapmamı istiyorsun?"

"Şoförü öldürün."

"Peki ya minibüsteki diğer insanlar?"

"Onları da öldürün. Ve sonra, eğer ilgilenirsen, sana bir iş teklif etmek isterim."

Eckert güldü. "Bana tam zaman ayırabileceğini sanmıyorum patron."

"Sanırım size sunacaklarım hoş bir sürpriz yaşayacaksınız. Konu tamamlandığında bana mesaj at, biraz daha konuşalım. Banka hesabınızdaki tüm yeni sıfırların çok şey ifade edeceğini düşünüyorum."

"Göreceğiz. Gitmem lazım. Çıkışa doğru geliyorum. Sonra görüşürüz."

I-10 , New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 14:15

Molly işbirliği yapan Gabe'e baktı. Ayak bölmesinde değildi ama emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde konsolun üzerine eğilmişti.

İşte buydu.

Tek söylediği "Hazır ol," oldu.

New Orleans'a çıkışları yaklaşıyordu ve trafik başarıyı garantilemek için biraz fazla yavaş ilerliyordu. Xavier'in minibüsü ve diğer araçların

Çalınan BMW SUV çıkabildi, ancak tetikçi Bay Eckert'i taşıyan Jeep çıkamadı.

Ve yoldaki başka kimseyi tehlikeye atmamak.

Çok kolay.

Her şey bitene kadar da bunu kendine söylemeye devam edecekti.

Önüne baktığında, çıkışın hemen ötesinde bir köprü'nün belirlediğini gördü. Bu özel çıkışı seçmelerinin nedeni köprüydü.

Dikiz aynasından baktığında hiç polis görmedi, en azından belirgin bir polis yoktu. Polisler için endişeleniyordu. Burke'ün NOPD'den eski arkadaşı Yüzbaşı André Holmes'a güveniyordu ama bu operasyon sırasında her yerde olamazdı.

Seçtiği memurların da kendisi kadar güvenilir olmasını umuyordu çünkü bu iş çok yakındı.

"Şimdi," dedi, Gabe'in omzunu aşağı iterek gaza bastı, minivan ve SUV çıkarken Jeep'in önüne geçti, sonra keskin bir şekilde bankete saptı ve Jeep'le eşit olacak şekilde fren yaptı. Jeep'in takip etmesini engelleyerek çıkış boyunca bankette sürmeye devam etti.

Cipteki adam çenesi gergin bir şekilde ona baktı. Sonra kolu kalktı ve-

"Silah!" diye bağırdı.

Gabe konsolun üzerine eğildiği yerden başını kaldırdı, tabancası elindeydi. Silahı tecrübeli bir profesyonel gibi kullanmış, ustalıkla doldurmuş ve sürgüyü çekmişti. Onun atış becerileri hakkında endişelenmiyordu.

Ateş etmek zorunda kalacağından endişeleniyordu.

"Ateş etmeyin," dedi sessizce. "Etrafımızda çok fazla insan var."

"Biliyorum," dedi Gabe. "Ama ateşi kesecek mi?"

Çıkışı geçmişlerdi ve banket bitiyordu, köprü yaklaşıyordu.

" tutunun!" Molly frene bastı ve köprünün başladığı yerden birkaç metre ötede durdu. En sağ şeritteki Jeep devam etmek ya da köprünün korkuluklarına çarpmak zorunda kaldı.

"İşi bitti," dedi. "Köprüye doğru gidiyor."

Gabe hızla silahının şarjörünü çıkardı, mermileri torpido gözüne, silahı da kilitli kutuya koyduktan sonra tekrar konsola yerleştirdi.

Koltuğunda doğruldu ve emniyet kemerini yeniden ayarladı. "Kriz önlendi. İyi sürüştü."

"Birkaç metre daha gidersek sırlıslık olunuz," diye mırıldandı, altlarından akan, son fırtına nedeniyle kabarmış ve hızla hareket eden nehre bakarak.

"Polisler işlerini yaptılar mı?"

Konsolda tuttuğu dürbünü eline aldı ve köprünün ucuna odaklandı. Ardından, flaşörleri yanan üç sivil polis arabası cipin etrafını sararken gülümsedi. "Kendiniz görün," dedi ve ona uzattı.

"Bugün bir şeyler yolunda gitti," dedi tutuklanacağını umduğu şeyi gördükten sonra. "Köprüden geçerken bizi durduracak kimse var mı?"

"Burke yapmayacaklarını söyledi, ama yaparlarsa, tek kelime etmeyin. Kamyondaki iki silah da bana kayıtlı ve taşıma iznim var, yani hiçbir yasayı çiğnemedik. Yapabilecekleri en kötü şey emniyet şeridinde araç kullandığım için ceza yazmak olur. Eğer aramak isterlerse, arama izni isteriz. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi." Adam kadının elini ve sıktı. "Şimdi bir şey söyleyeceğim ve eğer uygunsuzsa adrenalin patlaması yaşayacağımı iddia ediyorum."

Kıkırdadı, elini onun elinin içinde hissetmek hoşuna gitmişti. "Tamam mı?"

"sürerken çok ateşliydin."

Kadın memnun bir şekilde sırttı. "Sanırım ben de öyleydim."

Gülme sırası ondaydı. "Özgüveninin yerinde olduğunu görmek güzel."

"Hâlâ duymak güzel. Köprüyü geçmeye başlamadan önce başka uygunsuz ama hoş geldiniz iltifatınız var mı?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı, artık ayıktı. "Ofisinde güvende olduğumuzda seni öpmek istiyorum."

Bir nefes aldı, sonra cevabını düşünerek nefesini bıraktı. Kendisini nasıl hissettirdiğini düşünmek ... yeterliydi. Yeterden de öte.

İşyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ona kendini güvende hissettiriyordu. Ve onun bakmadığını düşündüğü zamanlarda kıvrımlarına hayran kaldığında? Ona arzulandığını hissettirdi.

Çok uzun zamandır böyle hissetmemişti. Kuzey Carolina'da geride bıraktığı erkek arkadaşından beri. Jake'i öldürdükten sonra ona suçlayıcı gözlerle bakan erkek arkadaşından beri. Evet, bunu istiyordu, Gabe'in onu öpmesini istiyordu. Onu öpmekten fazlasını istiyordu.

Onun yanında iç çekti. "Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır," dedi hemen. "Senin yapmanı istiyorum." Ona acıyla gülümsedi. "Gerçekten istiyorum."

"Ama?"

"Ama sen benim müşterimsin ve bu profesyonelce değil."

Başını eğmiş, onu inceliyordu. "Burke seni kovar mıydı?"

"Hayır." Bu fikir çok saçmaydı. "İşimde oldukça iyiyim. Daha çok, yapmamamız gereken çizgiler var. bir sebepten ötürü. Eğer seni öpersem, o zaman ..."

Bir kızıl kaşını kaldırdı, gülümsemesi eğleniyordu.

"Sonra?" "O zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Gündelik işlerde iyi değilimdir."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Ben de öyle. Bir sonraki itiraz?"

Yanakları yanıyormuş gibi hissediyordu, bu da onu daha da eğlendiriyor gibiydi. "Seni öpmekle ve... bilirsin işte... başka şeylerle meşgul olursam seni güvende tutmaya odaklanamam."

Dudakları seğirdi. "Yani bu dava bittiğinde ve artık beni güvende tutmak zorunda olmadığında? O zaman sen de beni öpecek misin?"

Bu iş bittikten sonra, kendini inkâr etmesine imkân yoktu. "Bu iş bittiğinde, seni kesinlikle geri öpeceğim."

Gülümsedi. "Güzel. O zaman davaya devam edelim, Bayan Sutton. Bunu ne kadar çabuk açıklığa kavuşturursak, öpüşme ve diğer şeyleri o kadar çabuk yapabiliriz."

O da gülümsedi, kendini rahatlamış hissediyordu. İyimser hissetti. "Evet, efendim." Arkasına bakarak, köprü trafiğine karışmadan önce koşmaya başlayabileceği kadar bankette geri geri gitti. Olabildiğince hızlı bir şekilde en soldaki şeride geçti, trafik lastik boynuzlular yüzünden çoktan yavaşladığı için devam etmekte olan suç mahalline uzun uzun bakabildi.

"Eckert hâlâ cipin içinde," dedi Gabe. "Ya onu tutuklamazlarsa?"

"Bilmiyorum. Sanırım ofise gittiğimizde öğreneceğiz. Bize silah çektiği için onu ihbar etmeyi düşünüyorum ama elimden geldiğince ismimi bu işin dışında tutmayı tercih ederim. Burke'e söyleyeceğim ve kararı ona bırakacağım."

Köprüyü geçtiler, Gabe dönüp arkalarına baktı. "Onu cipinden çıkarıyorlar," diye rapor verdi. "Ve silahını tutuyorlar."

"Güzel. Polislerden biri onu çekerken görmüş olabilir. Buradaki işimiz bitti diyebilirim." Otoyolu geçti ve bir sonraki çıkışa girebilmek için en sağ şeride geri döndü. "Bir sonraki durak, ofis."

"Sonunda Xavier'den bazı cevaplar alacağımız yer," diye ekledi Gabe acımasızca.

Umarım Gabe'in kalbini kırmayacak cevaplardır.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 14:20

Xavier, Willa Mae'yle yer deşiştirmiş olmayı ve şu anda araba kullanıyor olmayı çok isterdi. Yaşlı bir kadın sürücü olmaktan çok uzak olan kadın, gizli bir Mario Andretti gibi davranıyor, trafiğe bir profesyonel gibi girip çıkıyordu.

"Willa Mae!" diye bağırdı annesi. Onuncu kez. İki dakika içinde.

"Ne?" Willa Mae talep etti. "Tam olarak Burke denen adamın gitmemizi söylediği yere gidiyorum. Bu sırada kuyruğumuzu da sallayabilirsem ne âlâ."

"Kuyruğumuzu sallamayın Bayan Willa Mae," dedi Manny minibüsün arkasından. "Yoksa polisler onu yakalayamaz. Burke'ün ne dediğini biliyorsun."

Burke ayrıca Xavier'in yerde kalması gerektiğini, böylece başının minibüsün camlarından görünmeyeceğini de teyit etmişti. Ve Xavier başının omuzlarına bağlı olmasından hoşlandığı için itaat etmişti.

Ancak bu durum, neler olduğunu görememesine neden oluyordu. Carlos'a güvenmek zorundaydı ve Carlos da tipik bir şekilde olayları olduğundan çok daha hafif gösteriyordu. Xavier en iyi arkadaşının niyetinin onu güldürmek olduğunu düşündü ve bir iki kez buna mecbur kaldı.

Çünkü bu durumda gülmek iyiydi. Gülmek onu ağlamaktan alıkoyuyordu ve sırf bu yüzden hayatlarının geri kalanında Carlos'un arkadaşı olacaktı. Bu da -umarım- on yıllar boyunca sürecekti.

Bu iş ciddiye. kiralık katiller vardı. Her şeyden sonra Bizden. Ya da en azından bir kiralık katil. Lott taklitçisinin gerçekte kim olduğunu ya da onları neden takip ettiğini kim biliyordu? O

Gerçek Paul Lott öldüğüne göre muhtemelen en azından bir katil.

Burke, durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamalarını sağlamak amacıyla bu küçük gerçeği yüzlerine vurmuştu. Xavier annesinin bayılabileceğini düşünmüştü ama o güçlü durdu. Annesinin harika biri olduğunu biliyordu ama bu olaydan sonra annesinin çelik gibi omurgasını yeniden takdir etmeye başlamıştı.

Willa Mae ise sürekli sürprizlerle doluydu. Lott'un öldüğünü duyduğunda, Xavier onların New Orleans'a giden yolu kendilerinin bulmasını sağlayacağını düşünmüştü. Ben olsam öyle yapardım. Zerre kadar kendini koruyan her akıllı insan bunu yapardı.

Willa Mae değil. Direksiyonu sıkıca kavradı ve dudaklarını daha da sıktı. Onları oraya sağ salim götüreceğini ilan etmişti. Ama aynı zamanda birkaç dakikada bir, annesine her şeyin yolunda gideceğine dair sessizce güvence vermek için, hiçbir şeyden çekinmeyen kişiliğine ara verdi.

Ama bu iyi değildi ve Xavier nasıl iyi olacağını anlayamıyordu. Çünkü dün gece onlara saldıran adam ölmüştü. Annesinin başka bir hastanede tanıdığı hemşirelerden biri, adamın kurşun yarısından kaynaklanan hasarı onarmak için yapılan ameliyattan sonra öldüğünü doğruladı.

Öyle yaptım. Onu vurdum. Onu öldürdüm.

Ve şu anda bunu düşünemem.

"Neler oluyor?" diye sordu şehri büyük bir ilgiyle inceleyen Carlos'a. Xavier o kadar da değil. Beş yaşından beri New Orleans'a geri dönmemişti. Burada olmak bile ona ciddi bir geri dönüş yaşıtıyordu. Yağmur, yükselen sular, öz annesinin onu çatıya iten eli ...

Orada tek başına oturup ağladığı zaman. O zamanlar yıllar gibi gelmişti ama belki de bir saatten az sürmüştü. Yine de o dehşeti hatırlıyordu.

Ve yandaki penceredeki kadını hatırladı.

İşte bu yüzden yine buradaydı.

"Burke'ün bize bahsettiği köşeye geliyoruz," dedi Carlos. "Ve burada trafik çılgınca. Bütün bu insanlar nereden geldi? Bu delilik."

"Müzik festivali," diye yanıtladı Manny. "Satchmo SummerFest. İyi bir festival. Bolca caz var. Şehir çapında bir blok partisi gibi."

Carlos kardeşine bakmak için koltuğunda iki büküm oldu. "New Orleans'a ne zaman geldin?"

"Birkaç kez."

"Bensiz mi?" Carlos'un sesi öfkeliydi.

"Daha geçen ay 21 yaşına girdin. Geçen yıl barlar için yeterince büyük değildin. Benim tarzıma uymazdın."

Carlos yüzünü öne çevirdi. "Bir şeye kramp sokacağım."

"Hey," dedi Manny kibarca. "New York'ta benim gördüğümünden çok daha fazlasını göreceksin. Ve gelecek yaz birlikte Satchmo'ya gidebiliriz."

Xavier bulunduğu yerden Carlos'un dudaklarının kıvrıldığını görebiliyordu ve iki kardeşin bu şekilde birbirine bağlandığını görmekten memnun olmuştu. Manny her zaman daha yaşlı, daha havalı olan olmuş, onu ve Carlos'u ezelden beri görmezden gelmişti. Ama bu sefer kesinlikle onların yanında yer almıştı. Carlos tek bir telefonla yardım istedi ve Manny her şeyi yaptı.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar," diye seslendi Willa Mae. "Buluşma noktasına yaklaşıyoruz. Xavier, yeterince kaydın mı? Üzerine basılmasını istemezsin, tatlım."

"Evet efendim," dedi Xavier, Carlos'un sandalyesine biraz daha yaklaşarak. Babasının eski tabancasını biraz daha sıkı kavradı. Gösteri zamanı.

"Herkes kemerini bağladı mı?" Willa Mae sordu ve evet, hanımefendi korosuyla cevaplandı.

"Xavier?" Annesinin sesi alçak ve acildi. "Eğer bir şeyler ters giderse, kaçacaksın. Beni duyuyor musun? Arkana bakma. Koşun. Hepiniz çocuklar. Kaçın."

Xavier sertçe yutkundu. Kaçmayacak ve ailesini korumasız bırakmayacaktı. Ama onun endişelenmesini de istemiyordu, bu yüzden "Seni anlıyorum anne" dedi.

"Biz de," dedi Carlos. "Sizi duyuyoruz, Bayan M."

Kızın iç çekişi ona kandırılmadığını gösterdi. "Hepinizi seviyorum. Carlos ve Manny, siz benim öz oğullarım gibisiniz. Hepiniz bir geleceği hak ediyorsunuz."

Willa Mae kararlı bir ifadeyle, "Ve bunu alacaklar," dedi. "Sorun çıkarmayı bırak, Cicely. Bunun bir faydası yok."

"Polisler yerinde mi?" Xavier sordu.

"Evet," dedi Carlos. "En azından ben öyle düşünüyorum. Willa Mae son iki arabanın arasına girdikten hemen sonra siyah bir araba önümüze çıktı. Siyah bir araba yanımızda. Ve ... evet, sokağın köşesinde Burke Broussard'ı görüyorum." Fotoğrafını özel dedektiflik şirketinin internet sitesinde bulmuşlardı. "Tanrım, iri bir adam. Biraz daha yana kaymalısın X. Atladığında botlarından biri seni böcek gibi ezebilir."

Xavier gözlerini devirdi ve korkuyu görmezden geldi. "Ezilmeyeceğim."

"Her neyse." Carlos şimdi sessizdi. Çok ciddi. "Beş, dört, üç, iki-" Willa Mae gaza bastığında konuşması kekeleyerek durdu, minivan ileri doğru savrulurken tekerlekler gıcırdadı. Önlerindeki siyah araba yolu açacak, onun hızlanmasını sağlayacak ve böylece yanlarındaki araba beyaz BMW SUV ile aralarına girebilecekti. Plan buydu. "Dayan, X!"

"Vay canına," dedi Manny, tam o sırada bir polis arabasının sireni çalmaya başladı. "Flaşörler ve sirenler. Beemer'ı tamamen sıkıştırmışlar. Kahretsın."

Son lanet Willa Mae'nin keskin bir sağı dönmesinden kaynaklanıyordu. İki saniye sonra minibüsü park etti, yan kapı açıldı ve Burke Broussard içeri atladı.

Burke, Willa Mae'nin düğmeye basmasını beklemeden yan kapıyı kapattığında Xavier yerden, "Merhaba," dedi. "Ben Xavier."

Burke ona doğru sırtıttı. "Ben Burke. Memnun oldum Xavier." Minibüsün etrafına bakındı. "Manny ve Carlos. Ve Bayan Cicely ve Bayan Willa Mae. New Orleans'a hoş geldiniz. Bir sonraki dur işaretinden sola dönün hanımefendi. Sonra bir adamın size kapıdan geçip cadde dışı park yerine gitmeniz için el salladığını göreceksiniz."

"Olur," dedi Willa Mae. "Ve sonra bize burada neler döndüğünü anlatacak mısın?"

Burke, "Molly Sutton ve Gabe Hebert'in bize katılmasını bekleyeceğiz," dedi. "Ama bizi bekleyen bir öğle yemeği var."

Öğle yemeği bekliyor, diye düşündü Xavier zihinsel bir homurtuyla. Sanki lanet olası bir bahçe partisiydi. "Molly ve Gabe şimdi neredeler?" diye sordu.

Willa Mae bir sonraki dönüşü yaparken Burke, "Hâlâ I-10'dayız sanırım," dedi. "İşte benim teknik adamım, hanımefendi. Adı Antoine. Bize işaret ettiği yere yanaşın."

"Ah, canım," dedi Cicely sessizce. "Bizi gördüğü için mutsuz görünüyor."

Burke geniş omuzlarını silkti. "Bütün gece çalıştığında huysuzlaşıyor. Henüz uyumadı. Birkaç ipucunu araştırıyorduk. Pekâlâ, şimdi," dedi bir dönüş daha yaptıklarında. "Buradayız ve hâlâ hayattayız. Bence gayet iyi gidiyoruz."

Xavier annesinin endişeli nefes alışını duydu. "Burası tam olarak neresi Bay Broussard?"

"Ofisim, hanımefendi. Çok özür dilerim. Korkarım şu ana kadar her şey biraz gizli kapaklı oldu. Paylaşacağız."

Bildiğimiz her şeyi. Söz veriyorum. Ve öğle yemeğimiz var." Yemekle ilgili bu son kısmı biraz fazla parlak bir şekilde tekrarladı, sanki onlara yemek vermenin cevap talep etmelerini engelleyeceğini umuyormuş gibi. Xavier tam buna hayır demek üzereydi ki Manny konuştu.

"Ben yiyebilirim," dedi Manny. "Bizi zehirlemeyeceksin, değil mi?"

Burke güldü. "Hayır. Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz, önce hepinizin yemeğinden bir ısırık bile yerim."

"Benim değil," dedi Carlos. "Ben bütün bir ineği tek başıma yiyebilirim.

Açlıktan ölüyorum."

"Hep açlıktan ölüyorsun," diye yakındı Manny. "Yeni olan başka ne var?"

Burke eğlenmiş görünüyordu. "On beş kişilik öğle yemeği sipariş ettik."

"Bu doğru olmalı," diye kabul etti Carlos, tamamen ciddiydi. En iyi arkadaşı şaşırtıcı miktarda yiyecek koyabiliyordu. "Teşekkür ederim, efendim."

Minivan durduğunda ve Willa Mae motoru durdurduğunda Xavier nihayet nefes verdi.

Sonunda bazı cevaplar alacaklardı. Ve görünüşe göre, öğle yemeği.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI GÜNÜ SAAT 15:00

Burke'ün ofis müdürü Joy, Gabe ve Molly geldiğinde girişte bekliyor, parmaklarını tekerlekli sandalyesinin koluna vuruyordu. Gülümsemesi profesyonel, tavrı kibar ama kararlıydı. "Burke konferans odasında bekliyor. Houston kalabalığı için zorluyor.

ama onlara seni beklediğini söylemiş. O yüzden Teksaslılar ayaklanmadan önce acele edin."

İşte bu, diye düşündü Gabe, Molly'yi Burke'ün pek de sabırlı görünmeden beklediği büyük bir masanın bulunduğu konferans odasına kadar takip ederken. Xavier'in babam için kim olduğunu o zaman öğreneceğim.

Gabe kısa durdu.

İşte oradaydı. Xavier Morrow. Yirmi iki yaşında siyah bir adam. Babamın bana hiç arkadaşı. Babamın çok para arkadaşı.

Xavier bitkin görünüyordu ama iyi dayanıyor gibiydi. Sol yanında, tıpkı o sabah Burke'le birlikte buldukları fotoğraftaki gibi görünen annesi vardı.

Sadece bu sabah mı? Eğlenirken zaman gerçekten uçuyor. Ya da kiralık katillerden kaçarken. Her neyse.

Xavier'in sağında yaklaşık aynı yaşlarda görünen Latin bir adam vardı. Muhtemelen Carlos'tu. Carlos'un diğer tarafında ise, kardeş olduklarını varsaymak için yeterince Carlos'a benzeyen biraz daha yaşlı bir adam vardı. Bu Manny olmalı.

Cicely Morrow'un solunda altmış yaşlarında görünen bir kadın vardı, o da siyahtı. Bu minibüsün şoförü Willa Mae olmalıydı. Gabe içeri girer girmez gözlerini ona dikmişti. Kaba bir şekilde değil, ama seni görüyorum, o yüzden bir şey yapmaya kalkma der gibi.

Molly yakındaki sandviç tabağına doğru bir hamle yaptı. İki tabağı bir araya getirdi ve masaya taşıdı. "Gabe?"

Orada durduğunu fark etti. Aptal gibi ağzı açık kalmıştı. Masada onlara katıldı ve Xavier'in tam karşısındaki koltuğa oturdu. Nefes alarak elini masanın diğer tarafına uzattı. "Xavier. Ben Gabe Hebert. Rocky'nin oğluyum."

Xavier onun elini sıktı, sıkıca kavradı. "Biliyorum. Bana senin hakkında her şeyi anlattı. Bana fotoğraflarını gösterdi. Tıpkı ona benziyorsun."

Molly'nin önüne koyduğu tabağı görmezden gelen Gabe, bakışlarını Xavier'inkilere kilitledi. "Bana senden bahsetmediğini söylemekten korkuyorum. Var olduğunuzu daha bu sabah öğrendim."

"Nasıl?" Cicely Morrow sertçe sordu. "Rocky her zaman kimsenin bizimle bağlantı kuramayacağına yemin ederdi. Eğer sana kendisi söylemediyse, bizi nasıl buldun?"

"Bu benim yüzümden olabilir, hanımefendi," dedi Molly. "Ben Molly Sutton. Bugün sizinle telefonda konuşmuştum. Burke için çalışıyorum ve Gabe dün bize geldi, babasının ölüm koşullarıyla ilgili endişeliydi. Rocky'mali durumunu kontrol ediyordum ve altı yıl önce size yazdığı bir çek buldum. Ondan sonra aynı miktar her ay John Alan Industries adlı bir hesaba yatırılmış."

Cicely iç çekti. "O çek için uzun süre endişelendim. Neredeyse unutuyordum."

Xavier kaşlarını çatıyordu. "Rocky'nin ölüm koşulları derken neyi kastediyorsun?"

Gabe yutkundu. "İntihar etmedi."

Xavier'in tüm vücudu sarktı, gözleri yaşlarla parlamaya başladı. "Yapacağını düşünmemiştim. Yapabileceğini düşünmemiştim. Bu onun ... olduğu anlamına geliyor." Sesi kesildi. "Öldürüldü mü?"

"Öyle sanıyoruz," diye cevap verdi Gabe, sesinin sabit olmasına şaşırmişti. İçten içe titriyordu. "Bilmem gerek Xavier. Babamla nasıl bir bağlantın var?"

Xavier gözlerini kırptırdı ve her iki yanağından birer damla gözyaşı süzüldü. "O benim hayatımı kurtardı. Katrina'da. Beş yaşındaydım."

Carlos öne doğru eğildi, açıkça ilgileniyordu. "Ve tüm bildiğimiz bu. Dökül bakalım dostum. Burada ölüyorum."

Xavier kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. "Tamam, hermano. Tamam." Ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu ve Gabe'in gözlerinin içine baktı. "Annem - öz annem - selde öldü. Öz babamı hatırlamıyorum." Omurgasını dikleştirdi. "Öz annemle ilgili son anım, beni çatı katında açtığı delikten içeri ittiği andı. Ben güvendedim ama o değildi. Elleriyle havayı tuttuğunu, çatıya tutunmaya, kendini yukarı çekmeye çalıştığını hatırlıyorum. Ama yapamadı. Boğuldu."

Gabe'in boğazı düğümlendi ve yanı başındaki Molly usulca soludu. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Çok üzgünüm," diye yankılandı Gabe kısık sesle. Babasının annesini aldatmamış olmasından duyduğu rahatlama, beş yaşındaki Xavier'in annesinin ölümüne tanık olurken yaşadığı dehşetten duyduğu gölgelenmişti. "Çok korkmuş olmalısın."

Xavier başını salladı. "Evet. Öyleydim. Bir süre orada oturdum. Saatler olduğunu sanıyordum, çünkü beş yaşındaydım. Bir saat de olabilir. Söylemesi zor. Diğer insanlar da çatılarındaydı. Bana yardım geleceğini söylediler. Ben sadece annemi istedim."

Bu, Cicely Morrow dışında masadaki herkes için yeni bir bilgiydi. Sessiz bir destek için elini Xavier'in katlanmış ellerinin üzerine koydu. Diğerleri -Carlos, Manny, Willa Mae ve hatta Burke- şaşkın şaşkın bakıyordu. Göz ucuyla bakınca Molly'nin gözlerini sildiğini gördü.

"Gelen yardım babam mıydı?" Gabe sordu. "Evet."

Kayıklarla ve motorlu teknelerle geldiler. Baban motorlu teknelerden birindeydi. Sokağın aşağısına doğru geldiklerini görebiliyordum, bu noktada tek katlı evleri su basmıştı. Evimiz tek katlıydı ama dik bir çatısı vardı. Ben de . Ve işte o zaman

beyaz bir kadın vardı. Ev iki katlıydı ve kadın üst kattaki yatak odasındaaydı. Bir bavul hazırlıyordu."

Gabe nefesini tutmuş, gelmekte olduğuna inandığı şeyden korkarak bekliyordu.

"Ve sonra?" Burke yumuşak bir sesle sordu.

Xavier tekrar yutkundu. "Ve sonra odaya bir adam girdi. O da beyazdı. Koyu renk saçları ve yüzünde bir yara izi vardı." Bir parmağını gözünden yanağının ortasına doğru gezdirdi. "Kavga ediyorlardı ve adam ona vurdu. Ve tekrar vurdu. Sonra ellerini boğazına doladı ..." Nefes alış verışı hızlandı ve Gabe'inki de onunla birlikte hızlandı. "Sonra kaçtı ve onu orada bıraktı. Yatakta yatıyordu. Hareket etmiyordu. Küçücüktüm. Ve korkmuştum. Bir şey söyleyemeyecek ya da durdurmak için bir şey yapamayacak kadar korkmuştum."

"Bir bebekten biraz daha fazlasıydın," dedi Gabe, bunun doğru bir şey olmasını umarak. "Travma geçirmiştin. Annen yeni ölmüştü ve sen bir çatıda hayata tutunmaya çalışıyordun. Kimse senden bir şey yapmanı beklemezdi."

Cicely'nin gülümsemesi titrekti. "Rocky Hebert'e söylemek dışında," dedi, gururlu olduğu her halinden belliydi.

Gabe nefes verdi, anlıyordu. "Babama gördüklerini anlatmışsın."

"Evet, efendim. Başta bana inanmadı. Beni sakinleştirmeye çalıştı. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi ama öyle olmadı. Ne gördüğümü biliyordum." Xavier'in kara gözlerinden daha fazla yaş süzüldü ve öfkeyle onları sildi. "Bana annemi sordu ama o suyun altındaydı. Ona bunu söyledim. Sonra ona yandaki kadının yatakta olduğunu söyledim. Bir köpeği vardı, uzun tüylü ve uzun kulaklı, büyük, süslü bir köpek. Onu gezdirirken görürdüm. Köpeğin adı Fluffy'ydi. Hanımefendinin adını bilmiyordum. Ona sadece Bayan Fluffy derdim ve o da hep gülerdi."

"Ve sonra sen de onun öldüğünü gördün," diye fısıldadı Gabe. "Oh, Xavier. Çok üzgünüm."

Xavier hiçbirisi önemli değilmiş gibi havayı salladı. Ama önemliydi. Bu zavallı genç adam o gece çok acı çekmişti. O kadar iyi bir insan olmuştu ki, gönüllü olarak çalışmış ve okul birincisi olarak mezun olmuştu. Ve tıp fakültesine mi gidiyordu?

"Ama babam bir noktada sana inanmış olmalı," diye tahmin yürüttü Gabe.

"O yaptı. Komşular ona annemin beni kurtardığını ve sonra öldüğünü söylemişler ama yan komşumuz olan kadını görmemişler." Omuz silkti. "Penceresi benim çatıda oturduğum yerin yanındaydı. Başka hiç kimse içeriyi görebilecek doğru açığa sahip değildi. Her neyse, babam sonunda kontrol etmeye gitti, çünkü bu konuda sessiz kalmayacaktım. Camı kırdı ve içeri girdi. Bu noktada sel neredeyse ikinci kat pencerelerine kadar ulaşmıştı. Tekneye geri döndüğünde üzgün görünüyordu. Kadına bakması için bir doktor göndereceğini söyledi. Beni sıcak ve kuru bir yere götüreceğini söyledi."

Gabe kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. "Ama sonra ne oldu?"

"Bilmiyordum, uzun bir süre. Onu bir daha hiç görmedim, on altı yaşına kadar. O gece sosyal hizmetler tarafından alındım. Arayabileceğim hiçbir akrabam yoktu. Ben ve öz annem yapayalnızdık. O bir muhasebeciydi." Gülümsemesi küçük ve hüzünlüydü. "Sayıları severdi. Bazen hesap makinesiyle oynamama izin verirdi. Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece hesap makinesinin tuşlarına dokunan ellerini. Ve o son gün sudan dışarı uzanışını."

Carlos ağzını kapatarak hıçkırıklara boğuldu. "Neden bana söylemedin?"

Xavier ona döndü. "Hatırlamak istemedim. Annemle babama söylemem bile yıllarımı aldı."

"Biz koruyucu aileydik," dedi Cicely, hikâyeyi anlatmaya devam ederek. "Pek çok çocuk New Orleans'tan Houston'a götürüldü ve biz de Xavier'e sahip olduk, gerçi o zamanlar bu ismi kullanmıyordu."

"Annem bana Angel adını verdi," dedi Xavier. "O gece babana söylediğim isim buydu."

Bu kontrol edildi. Xavier'in doğum belgesindeki adı Angel Xavier Morrow'du.

"Bu da daha sonra Xavier'i bulmasını zorlaştırdı." Cicely başını salladı. "Ama kendimizi aşıyoruz. Xavier'i evlat edindik, sonra da evlat edindik. Evlat edinmelerde standart uygulama olan değiştirilmiş bir doğum belgesi aldık. Orijinal doğum belgesi mühürlendi. Annesinin adının Monique Johnson olduğunu biliyoruz çünkü cesedi daha sonra bulundu ama Xavier o zaman pek bir şey hatırlamıyordu. Sorunlu biriydi. Kabuslar falan görüyordu. Korkunç kâbuslar."

Gabe ürperdi. Hayal bile edemiyordu.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Molly. "Gördüğün kadından başka kimseye bahsettin mi Xavier?"

"Denedi," diye yanıtladı Cicely. "Bize anlattı, bana ve kocama. Terapistine söyledi ama terapist annesinin ölümünü görmenin travması olduğuna inandı. Annesinin cesedini bulduklarında, yakılması için para ödedik. Külleri kocamın çalışma odasında ama Xavier'in mezarına çiçek bırakabilmesi için mezarlığa bir işaret koydurduk."

"Kocanız nerede?" Molly zaten bildiği halde sordu. Gabe onun Cicely Morrow'un hikâyesini araştırdığını düşündü.

"Kocam öldü."

Bu da o sabah buldukları şeyle tutarlıydı.

"Yani okula gittin ve babam yıllar sonra seninle yeniden bağlantı kurana kadar yeni bir aileyle yeniden mi başladın?" Gabe sordu.

"Temel olarak, evet. O kadar da pürüzsüz değildi." Xavier annesine özür dileyen bir bakış attı. "Pek kolay bir çocuk değildim."

"Sen bizim çocuğumuzdun," dedi Cicely hararetle. "Ve seni tanıdığımız günden beri seviyoruz. Baban seninle çok gurur duyuyordu."

Xavier'in boğazı çalıştı ve ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Bazen küçük bir pislik gibi davranırdı," diye söze karıştı Carlos. "Okulda kavga çıkarırdı. Biz de öyle tanıştık."

Xavier gözlerini sildi ve ters ters bakıyormuş gibi yaptı. "O kavgayı ben başlatmadım. Sen yaptın."

Carlos sırtıttı. "Evet, haklısın. O bendim. Kavgayı ben başlattım ve sen tek yumrukla bitirdin. Birinci sınıftaydık. Burnum kanadığı için hemşireye gitmem gerekti ve Xavier ofiste ceza alıyordu, ama ikimiz de müdürü görmek zorunda kaldık, çünkü sıfır tolerans ve tüm saçmalıklar. İlk cezayı atlattığımızda artık çok iyi arkadaşlık."

"Pendejo," diye mırıldandı Xavier , ama açık bir şekilde ile Sevgi. "Sen aptalsın."

"Seni güldürdüm," diye cevap verdi Carlos, sinirli bir şekilde.

"Evet, yaptın. Hep öyle yapıyorsun. Teşekkür ." Eski dostlar gibi omuzlarını çarpıştırdılar ve Xavier dikkatini Gabe'e geri verdi. "Bir süre sonra kadının öldürüldüğünü gördüğümü hayal ettiğimi düşündüm. Herkes bana hayal ettiğimi söyledi, ben de inanmaya başladım. Ta ki baban ortaya çıkana kadar. Evimizin ön kapısını çaldı ve kapıyı açtığımda onu hemen tanıdım."

"Xavier dizlerinin üzerine düştü," dedi Cicely hatırlayarak. "Sadece ... yere düştü. 'İşte adam bu' deyip durdu. İşte o adam' diyordu. On altı yaşındaydı ama o anda sanki beş yaşındaymış ve yeniden travma geçirmiş gibiydi. Ama ve babanla konuşmak için dışarı çıktık. Ben Xavier'i sakinleştirirken Rocky'den dışarıda beklemesini istemiştim ve o da bize karşı sabırlı davrandı. Yeni dul kalmıştım ve bir erkeği evime davet etme konusunda gergindim, o da beni anladığını söyledi. Ayrıca, o zamanlar sokaktaki tek ev bizdik. Arka tarafta bir komşumuz vardı ama şu anda yanımızda bulunan evler yeni inşa ediliyordu, bu yüzden verandada mahremiyetimiz vardı. Rocky konuşmaya başladı ve sonra hikaye ortaya çıktı."

Xavier hikâyeye devam etti. "Aradığını söyledi. Ben. Johnson yeterince yaygın bir isimdi ama hiç Melek yoktu. Çünkü ona adımın bu olduğunu söylemiştim. Xavier benim göbük adım ve öyle çağrılmayı ben istedim." Utanmış görünüyordu. "X-Men yüzünden. Sadece altı yaşındaydım."

Molly gülümseyerek, "Hey, bana uyar," dedi. "Ama bu Rocky'nin seni bulmasını zorlaştırırdı. Seni nasıl buldu?"

Cicely, "Xavier'in annesinin yakılma masraflarını ödemek için yazdığımız çek sayesinde," diye cevap verdi. "Gerçi bizi bulması uzun zaman aldı. O gece Xavier'in evinin karşısındaki evde ölü bir kadın olduğunu doğruladı. Onu kendi gözleriyle görmüş. Boynundaki bağ izlerini görmüş. Ama sel suları çekilmeye başladıktan sonra geri döndüğünde kadın gitmişti."

Gabe gözlerini kırptırdı. "Ne demek 'gitti'? O ölmüşü, değil mi?"

"Hayır," dedi Xavier. "Cesedi gitmişti. Rocky bize sel sularının yatağa hiç ulaşmadığını ve yatağın hâlâ iyi durumda olduğunu söyledi. Oda suyla doluydu çünkü

İçeri girmek için camı kırmış ama cesetten bir iz olmadığını söylemiş. Olayı rapor etti ve dava üzerinde çalışmaya çalıştı ancak kendisine durması söylendi."

"Kim söyledi?" Burke kaşlarını çatarak sordu.

"Amirleri tarafından," dedi Xavier. "Ne zaman bu konuyu açsa patronlarının ona başka davalar verdiğini söyledi. Cesedi bulunduğu ilk zamanlarda onun Cinayet Masası'nda olmadığını söylediler. Daha sonra, Cinayet Masası'na geçtiğinde, diğer Cinayet Masası dedektiflerinin bu olay üzerinde çalıştığını söylemişler. Ama araştırmış ve çalışmadıklarını görmüş."

Gabe Burke'e döndü. "Sen onun ortağıydın. Bundan haberin var mıydı?"

Burke başını salladı. "Peşini bırakamayacağı bir davası olduğunu biliyordum ama bana bundan hiç bahsetmedi. Hepimizin peşini bırakamayacağımız bir davası vardı, bu yüzden onu rahatsız etmedim. Etmeliydim."

Xavier üzüntüyle, "Bunun bir faydası olmazdı," dedi. "Kimseye söylemeyecekti, çünkü çok tehlikeliydi. Söylediği buydu."

Cicely oğlunun elini okşadı. "O da patronu tarafından tehdit edilmişti."

"Kim?" Burke talep etti. "Ne zaman ve nasıl?"

"İsimleri bilmiyoruz. Rocky bize söylemedi. Ama bizi bulmadan bir yıl önce bu konuyu tekrar açtığını söyledi." Cicely, Gabe'e gergin bir bakış fırlattı. "Katrina'nın onuncu yıldönümüydü ve birilerinin umursayacağını düşünmüştü. Basına gitmeye hazırdı. Başlangıçta kimseye bir görgü tanığı olduğunu söylememişti çünkü Xavier'i doğrulayacak birini bulamamıştı ama Rocky cesedi görmüştü. Onun öldüğünü biliyordu. Onuncu yıldönümünde davayı çözmeye o kadar hevesliydi ki, onlara katili yara izinden teşhis edebilecek bir görgü tanığı olduğunu söyledi. Ama sonra patronu ona eğer devam ederse

Bu dava hakkında 'saçmalarsa', işini kaybedecekti ve sağlık sigortasının olmaması karısı için kötü olmaz mıydı? Bu yüzden sormayı bıraktı. En azından alenen."

Gabe yüzünün renginin solduğunu hissetti. Sıcak bir el onu yakaladı. Molly.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Burke.

"İyi misin?" Molly çok yumuşak bir sesle sordu.

Gabe başını salladı ve hesap yaptı. "Anneme Katrina'nın onuncu yıldönümünden bir yıl önce kanser teşhisi kondu. Bir yıl sonra hâlâ kemoterapi görüyordu. Eğer sigortasını kaybetseydi, o zaman ölmüş olacaktı."

Carlos başını sallıyordu. "Bu çok yanlış." "Çok yanlış," diye onayladı Manny çakıllı sesiyle.

"Zavallı adam," dedi Willa Mae üzüntüyle. "Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kalmaktan bahsediyoruz."

Burke ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Keşke bana söyleseydi. Neden bana söylemedi?"

"Sana güvenmediği için değildi," dedi Cicely. "Ortak olduğunuzda sizi de getirmeyi düşündü ama sizi de kendisiyle birlikte dibe çekmek istemedi. Örtbas olayının oldukça yükseklere çıktığını düşündü. Bana bunun zor bir karar olduğunu ama seni sevdiğini söyledi. Seni koruyordu."

Burke iç çekti. "Kulağa onun gibi geliyor. İnatçı bir adam."

Gabe bunun adil olduğunu düşündü. Babası o güne kadar tanıdığı en inatçı adamdı.

Cicely onaylar gibi bir ses çıkardı. "Gerçekten de öyleydi. Yine de bu noktada, çürümenin derinlere indiğini biliyordu. Kime güvenebileceğini bilmiyordu. Selin onuncu yıldönümünde patronu soruşturmasını engellediğinde, adam görgü tanığının adını da öğrenmek istedi. Rocky, karısını tehdit ettikleri için Xavier'in peşine düşeceklerinden korkuyordu. Patronuna sahte bir isim verdi."

Gabe bakakaldı. "Sahte bir isim mi? Yani yalan mı söyledi?"

"Öyle yaptı," diye doğruladı Cicely. "Onlara Katrina'da ölen başka bir çocuğun adını verdi. Patronunun tatmin olmuş olması gerektiğini düşündü, çünkü Xavier'in adı için Rocky'ye baskı yapmayı bıraktı. İşte o zaman Rocky Xavier'i daha çok aramaya başladı, böylece onu uyarabilecekti. Onu da susturacaklarından endişeleniyordu. Emir komuta zincirindeki birilerinin bunu örtbas ettiğine inanıyordu ve o noktada Xavier'e zarar vermeye çalışmayacaklarına güvenmiyordu."

Xavier neredeyse fısıldayarak, "Rocky benim ikinci babam gibiydi," dedi. "Ama sen onun oğluydun, Gabe. Ben değildim. Asla ben olmadım. O yüzden bu konuda endişelenme."

Gabe gülümsemeyi başardı. "Babam iyi bir adamdı. Seni bulduğuna ve iyi olduğuna sevindim."

"Pekâlâ." Xavier elini salladı. "Bizi bulduğunda durumumuz pek iyi değildi. Babam bir yıl önce ölmüştü ve zor günler geçiriyorduk."

"Evi geçindirmek için iki işte birden çalışıyordum," diye itiraf etti Cicely. "Rahmetli kocam parayı nasıl yöneteceğini bilmiyordu ve ben de onun bilmediğinin farkında değildim. Kalp krizinden öldükten sonraki mali durumumuz büyük bir şoktu. Onu gömmeye ancak yetecek kadar paramız vardı. Hemşirelik diplomamı bitirdim ve iyi bir iş buldum ama çok fazla borç vardı. Evimizi kaybetmek üzereydik. Baban bize yardım etti. Almak istemedim. Yemeğinizi ağzınızdan almak istemedim ama bana karısının bildiğini ve bize yardım etmek istediğini söyledi."

"Annemle hiç tanıştın mı?" Gabe sordu.

Cicely sıcak bir şekilde gülümsedi. "Yaptık. Sadece bir kez. Kısa bir süreliğine seyahat edebildi ve baban onu Houston'a götürdü. Geceyi havalı bir otelde geçirdiler, ertesi sabah da bizim evde kahvaltı ettiler."

Gabe'in kalbi daha sert çarpmaya başladı. "Bunu hatırlıyorum. Annem hâlâ yapabiliyorken ikinci bir balayı yapacaklarını söylemişti. Ama seni görmeye gideceklerini bilmiyordum. O zaman neden Houston'ı seçtiklerini merak etmiştim."

"Neden bizdik." Xavier, Gabe'in bakışlarıyla karşılaştı. "Onun sadakasını istemedik, o da borç diyebileceğimizi söyledi. Aldığımız her kuruşu faiziyle birlikte ona geri ödedik. Yine de birkaç yılımızı aldı. O sırada annen vefat etmişti. Annem de ben de kazandıklarımızı borcumuza karşılık koyduk ve ben üniversiteye gittiğimde borcumuzun tamamını ödemiştik."

Cicely'nin çenesi hafifçe kalktı. "Elimizde makbuzlar var." Gabe basitçe, "Sana inanıyorum," dedi. Ve inandı da.

"Ona ödedikten sonra bırakmasını söyledim," dedi Cicely pişmanlıkla başını sallayarak. "O zamana kadar hemşire olarak iyi para kazanıyordum. Ama o parayı her ay John Alan'ın hesabına yatırmaya devam etti. Xavier'in okulu için kredi olduğunu söyledi. Seni açsılık okuluna göndermeye yardım ettiğini ve Xavier'e de yardım ettiğini söyledi Gabe. Xavier zengin bir doktor olduğunda ona geri ödeyebilirmiş."

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama şimdi bunu göremeyecek." "Burs aldım ve okul masraflarımı karşılamak için çalıştım."

Xavier dedi ki. "Kredi parasını tıp fakültesi için biriktiriyordum."

"Olması gerektiği gibi," dedi Gabe sessizce. "Ve bir gün, zengin bir doktor olduğunda? Sakıncası yoksa onun adına bir şeyler bağışlarsın. Para ya da zaman. Bu hoşuna giderdi."

Xavier yutkundu. "Yutacağım. Bunu ben de sevdim."

"Ben de öyle." Cicely nefes verdi. "Bu konuşma düşündüğümde daha kolay oldu."

Gabe boğazını temizledi. "O zaman sanırım daha zor olana geçiyoruz. Babam seni bulduktan sonra ne yaptı? Altı hafta önce ne oldu da öldürüldü?"

Kimse cevap vermedi. Çünkü kimse bilmiyordu.

Molly ona, "Öğreneceğiz," diye güvence verdi ve o da ona inandı. "Xavier, bize dün geceyi anlatır mısın? Gabe'in numarasını almak için Paul Lott'u aradığını çünkü birinin seni öldürmeye çalıştığını söylemiştin."

Xavier sandalyesinde kaydı. Ağzını açtı ama annesi eline dokundu.

Burke'e odaklandı. "Bunu kaydediyor musun?" diye sordu.

Ne be? Gabe düşündü. Dün gece ne oldu?

Burke gözlerini kırptırıyordu. "Hayır. Bunların hiçbirini kaydetmiyoruz.

Neden?"

Xavier aniden perişan görünüyordu. "Çünkü birini öldürdüm."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 15:45

XAVIER KUSACAĞINI DÜŞÜNDÜ. Çünkü birini öldürdüm.
Ben bir katilim.

"Vay canına," dedi Molly. "En başından başlayalım. Bize her şeyi anlat. Sana yardım edeceğiz."

Bunun hapse girmemesine yardım edecekleri anlamına geldiğini umuyordu.

"Polislere söyleyemezsin," diye ısrar etti Cicely. "Ona asla inanmazlar."

"Oğlunuzu güvende tutacağız," diye söz verdi Burke.

"NOPD'de arkadaşlarımız var ama ben bir sebepten dolayı ayrıldım. Endişelerinizi anlıyorum. Şimdilik Molly'nin dediğini yapın. Bize her şeyi anlatın." "Belki o ihtiyaçlar a Ara

ver." Gabe dedi, Koruyucu bir ses. Bu, adamın kapıdan ilk girdiğinde yerden bir seksen derece uzaktaydı. Çünkü o

Rocky'nin gizli oğlu olduğumu

düşündü. Zavallı Gabe. Ben de üzülürdüm. Üzgünsün.

Evet, ama benim yaptıklarım yüzünden. Rocky'nin yaptıkları yüzünden değil.

"Xavier?" Molly nazikçe sordu. "Ara vermek ister misin?"

"Hayır, hanımefendi." Sesi kendi kulaklarına paslı geliyordu. Boğazını temizledi. "Ama keşke o kadar çok yemek yemeseydim."

Carlos ayağa kalktı, köşede bir çöp sepeti buldu ve yerine oturmadan önce onu aralarına koydu. "Ne olur ne olmaz."

En iyi arkadaşına duyduğu sevgi yüreğinde kabardı. "Pendejo," diye mırıldandı Xavier.

"Hizmetinizdeyim," diye şaka yaptı Carlos ama gözleri son derece ciddiydi.

Xavier, Carlos'un ensesinde kavradığı elden güç aldı. "Yani. Dün gece."

Onlara arabayı görmesinden, gürültüyü duymasına, pencereden kaçmasına kadar tüm hikayeyi anlattı. Beyaz adamı vurmasına kadar.

"Sonra kaçtık," diye bitirdi omuz silkerek. "Ertesi sabah Paul Lott gibi davranan kişiyle birlikte evime döndüğümüzde ceset gitmişti."

"O zaman adamın öldüğünü nereden biliyorsun?" Molly sordu. "Belki de evinizi kendi başına terk edebilmiştir."

"Öyleydi," dedi Cicely sertçe. "Acil servise kendisi gitti. Ben ... bazı telefon görüşmeleri yaptım."

"Ve sen de onun öldüğünü öğrendin," diye bitirdi Gabe.

Annesi başını salladı, gözlerinde güvensizlik vardı. Sanki şu anda oğluyla birlikte kaçmaya hazırmış gibi koltuğunun ucunda dikiliyordu. "Hastanenin başka bir katında hemşire olan arkadaşım benim için kontrol etti. Bir gece önce ateşli silah yaralanmasıyla gelen birini sormuştum. Biraz zaman aldı çünkü elimizde bir isim ya da gerçek bir eşkal yoktu. Ama bu adam Xavier'i öldürmeye çalıştıktan yaklaşık otuz dakika sonra acil servise gelmiş. Kimliği ya da sigortası yoktu. Onu aceleyle ameliyata aldılar.

Doktor da şansının yüksek olduğunu düşünüyordu ama adam bu sabah saat on sularında öldü."

"Onu nefsi müdafaa için öldürdün Xavier," dedi Gabe. "Kendini ve Carlos'u korudun ve o senin ailen. Kimseye söylemeyeceğim."

"Ben de." Molly yemin eder gibi elini kaldırdı. "Biri öğrenirse sana kefil olurum."

"Aynen," dedi Burke. "Biraz araştırma yapalım. O adamın kim olduğunu bilmemiz gerekiyor. Silahı var mıydı?"

"Yaptı," dedi Carlos. "Xavier'in gömleğini tuttuğunda elinde gördüm. Silahını çıkarmıştı, ateş etmeye hazırdı." Başını salladı, sesi boğuklaşıyordu. "Ben zaten yerdeydim. Elimdeki tek şey aptal bir beyzbol sopası ve bir golf sopasıydı. Yardım etmek için hiçbir şey yapamadım."

Xavier kolunu Carlos'a doladı ve onu yanına çekti. "Ağaçtan düştüğümde beni oradan sen çıkardın. Benimle birlikte koşun, daha hızlı koşmamı sağladın, beni sakinleştirdin. Ve sonra Manny'yi aradın. Beni kurtardın."

Carlos yüzünü Xavier'in yanına gömmüştü, nefes alışları hızlanmıştı. Ve ağlıyordu. Tüm bu olanlardan sonra, tüm o şakalaşmalar, her şeyi hafif tutmalar... Şimdi en iyi arkadaşı ağlıyordu.

Xavier kendi gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı. Şimdi ağlamaya başlarsa, asla bitiremezdi. Ve bu işi bitirmeyi o kadar çok istiyordu ki. "Biz iyiyiz," diye mırıldandı Carlos'a, etraflarındaki sempatik ifadeleri görmezden gelerek. Manny bile ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Xavier ağabeyine "Yapma dostum," dedi. "Kendimi durduramayacağım."

Carlos geri çekildi ve Molly'nin masaya uzattığı mendil kutusunu kabul etti. "Kahretsin, millet. Özür dilerim."

Molly ona "Bu katartik bir şey," dedi. "Kaç tane denizcinin ağladığını gördüğümü bilsen şaşarsın."

"Sıfır," dedi Carlos, ses tonu kendini küçümsüyordu ve Xavier bunu duymaktan nefret ediyordu.

"Sıfırdan çok daha fazla," diye ısrar etti Molly. "Devam et, Xavier. Bunu masaya yatıralım."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Eve girdik ve boş yatak odası ile çamaşır odasında yerdeki kanı gördük. Ve araba yolundan aşağıya damlıyordu." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım senin güzel havlularından biraz almış anne. Akıntıyı durdurmak için."

Cicely gözlerini devirdi. "Havlular değiştirilebilir. Sen değiştiremezsin. Peki şimdi ne yapacağız?"

"Kiralık katili kimin tuttuğunu bulacağız," dedi Gabe. "Tahminimce ilk adam başarısız olunca, onu kim tuttuysa Eckert'i Xavier'in peşine gönderdi."

"O gerçek bir kiralık katil mi? Cidden mi?" Xavier sordu. Molly araba sürerken onlara anlatmıştı ama bu çok gerçeküstü bir şeydi. "Televizyondaki gibi mi? Bu ... Bu delilik."

Burke, "O gerçek bir ," dedi. "Onunla hiç tanışmadım ama NOPD'deyken ününü biliyordum."

"Çıkışı engellediğimizde bize silah doğrulttu," dedi Gabe sessizce. "Aslında Molly'ye."

Molly omuz silkerek, "Yol öfkesi," dedi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Manny. "Bu çok sert."

Molly sanki yüzüne bir silah doğrultulmamış gibi, "Seni takip etmesini engelledik," dedi. "Çok sinirliydi. Ama polisler onu kenara çekti ve Gabe onları kullandığı silahla gördü. Bunun için yakalanacak ve belki de onu kiralayan kişiyi ele verecek."

Bu cesaret vericiydi. Xavier'in o kadar uzağı düşünecek zamanı olmamıştı. "Bu çok hoş olurdu. Peki ya Lott'u taklit eden adam?"

"NOPD onu da yakaladı," dedi Burke. "Polis teşkilatında yüzbaşı olan arkadaşım André, beyaz cipi durduran araçlardan birindeydi. André'nin kardeşi Antoine,

Benim için çalışan. İkisi de iyi adamlar. Onlara hayatım pahasına güveniyorum."

"Xavier'cinayetle suçlamaya kalkarlarsa onlara güveniyor musun?" Cicely soğuk bir şekilde sordu.

Burke alınmamış görünüyordu. "Şimdilik mi? Evet, hanımefendi. Eğer bu değişirse, ilk siz ikiniz öğreneceksiniz."

"Ne düşünüyorsun Burke?" Molly sordu. "Hastanede ölen adam hakkında mı?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Onu kimin tuttuğunu bulmalıyız ama Xavier'in iyiliği için ilgimizi düşük profilli tutmalıyız. Antoine'a ne bulabileceğine bakmasını söyleyeceğim. Paul Lott taklitçisinin bu işe nasıl dahil olduğunu bulmak da çok önemli." Xavier'e döndü. "Saldırıya uğrayan tek kişi sen değilsin. Birileri dün gece Gabe'e saldırmayı planlamış. Köpeğini zehirlemeye çalışmışlar."

"Olamaz." Gabe ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Shoe'yu unutmuşum."

"Restoranınız mı?" Carlos kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır, köpeğim. Onun adı Ayakkabı. Çünkü ayakkabıları çiğner. Bu bir şaka," diye bitirdi Gabe. "Hâlâ veterinerde, Burke. Gidip onu almak istiyorum."

"Yarın sabah onu almaya gideceğim," diye söz verdi Burke. "Eğer biri veterineri izliyorsa, onu almanı bekliyorsa Onlara kolay bir hedef vermeyelim, tamam mı? Xavier, bize söylemen gereken ya da sadece söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Xavier zihnini susturdu ve Rocky'yi, birbirlerini en son ne zaman gördüklerini düşündü. "Endişeliydi. Rocky, yani. Bana yaklaştığını ve etrafıma dikkat etmem gerektiğini söyledi. Yaralanmamı istemiyordu." Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Gabe'in her şeyi anladığından emin olacağını ve biri bana zarar vermeye kalkarsa Gabe'i bulmamı söyledi."

"Ama bana hiçbir şey söylemedi," diye itiraz etti Gabe. "Senin hakkında bile."

"Ama bir posta kutusu bırakmış," dedi Molly, sesi heyecanla yükseliyordu. "Belki bir kiralık kasa da bırakmıştır. Saklamış olabileceği anahtarları kontrol etmeliyiz. Xavier, sana bir anahtar bıraktı mı?"

"O öldükten sonra değil. Hayattayken benim için bir UPS kutusu ayarlamıştı ve bende onun anahtarı vardı ama ölümünden sonra Rocky'den hiçbir şey almadım. Sadece avukatından bir mektup aldım, benim için kurduğu bir vakıf hakkında bilgi. Şok olmuştum çünkü hiçbir şey beklemiyordum. Hayattayken bana o kadar çok şey vermişti ki, bu vakıf hepsinin üzerine eklendi. Tıp fakültesindeki masrafları karşılamaya yardım edecek. Sana geri vereceğim, Gabe. Bu senin hakkın."

Gabe başını salladı. "Hayır, Xavier. Senin almanı istedi. John Alan'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Xavier başını salladı. "Hayır, efendim. Birkaç kez sordum ama Rocky asla söylemedi. Kimdi o?"

"Katrina sırasında bir gece annem düşük yaptı. Çocuğa John Alan adını vermeyi planlamışlardı. O onların ikinci oğluydu."

"Oh," diye nefes aldı Xavier, gözleri yine yanıyordu. "Beni Katrina sırasında buldu."

"Belki aynı gece," dedi Gabe üzüntüyle.

"Bir oğlunu kaybetti ve bir başkasını buldu," diye mırıldandı Cicely. "Oh, Xavier. O adamın çok iyi bir kalbi vardı."

"Öyle yaptı," diye onayladı Gabe, sesi hırçınlaşmıştı. "Ve eğer bu güvene sahip olmanı istediye, o zaman onu korumalısın. Şimdi izin verirsen Shoe'yu biraz daha tutması için veterineri aramam gerekiyor."

Molly de onunla birlikte ayağa kalktı. "Evi aramam gerekiyor. Yine de hemen döneceğim. Kalacak bir yeriniz var mı?"

Xavier, "Hayır," dedi.

"Evet," dedi Burke. "Benimle kalıyorlar. Herkes yerleştikten sonra kimin kimi koruyacağını konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedi Cicely. "Benim bir gecelik çantam var, Willa Mae de birkaç şey getirdi ama tuvalet malzemeleri için eczaneye gitmemiz gerekecek."

Burke başını salladı. "Ofis yöneticimiz Joy bu işi çoktan halletti. Ona neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. O size temin edecektir."

"Xavier'in en azından giysileri var," diye yorum yaptı Carlos. "Paul Lott kılığındaki adam bir çanta hazırlaması için ısrar etti."

Willa Mae Carlos'u görebilmek için tekrar öne doğru eğildi. "Ama sen ve Manny değil miydiniz? Hepiniz birlikteydiniz, değil mi? Neden ikinizin eve gidip çantanızı toplamanıza izin vermedi?"

Carlos başını eğdi. "Bu doğru. Çantan için neden bu kadar endişelendi X?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Xavier. "Demek istediğim, eğer beni öldürmek istiyorsa, neden benden bir çanta hazırlamamı istedi? Neden bunun için zaman ayırsın?"

"Sen toplanırken seni komik bir şekilde izlediğini söylemiştim," dedi Manny.

"Bunu çözmemiz gerekiyor," dedi Molly. "Evi arayayım ve sonra bilmediklerimizin bir listesini yapmaya başlayabiliriz. Listenin ilk sırasında bu olacak. Bunu düşünmeye devam et Xavier. Gabe?"

"Tam arkanda."

İkisi ayrıldı ve Willa Mae hülyalı bir ses çıkardı. "Ne zamandır birlikteler?"

"İki gün," dedi Burke kuru bir sesle. "Ama bence bir şeylerin peşindesiniz Bayan Willa Mae."

"Genelde öyleyimdir," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Ve Xavier onun haklı olabileceğini düşündü.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 16:45

Gabe veterinerin ofisiyle yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve nihayet Burke'ün ofisindeki ziyaretçi koltuğuna oturarak rahatladı. Ofis yöneticisi Joy, birkaç kişisel görüşme yapmak için bir yer istediğinde onu buraya yönlendirmişti.

Telefon görüşmeleri için gerçekten de mahremiyete ihtiyacı yoktu. Sadece rahatlamak için bir iki dakikaya ihtiyacı vardı. Ve düşünmek için. Ve belki de tuttuğu gözyaşlarının düşmesine izin vermek için.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadı. En kötüsüne inandığı için üzgündü. Babasının böylesine ağır bir yük taşıdığını fark etmediği için üzgündü. Yardım edemediği için üzgündü.

Babası doğru olanı yaptığı için öldürüldüğü için üzgündü.

Kapı açılmadan bir saniye önce hafif bir tıkırtı geldi. "İçeri girebilir miyim?" Molly sordu. "İstemiyorsan da sorun değil."

"Evet, lütfen." demeden önce iki kez düşünmedi. İçeri gelin." Çünkü onunla birlikte oturacak ve onu kendi haline bırakacak birine ihtiyacı vardı. Molly Sutton'a ihtiyacı vardı.

Kadın önünde diz çöküp avuçlarını dizlerinin üzerine koyana kadar kıpırdamadı. "İyi misin, Gabe?"

Başını kaldırdığında onun mavi-yeşil gözlerinin sempatiyle dolu olduğunu gördü. Ve anlayışla. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini ters çevirdi ve adam ellerini onunkilerin içine kaydırды. "Bu tamamen kabul edilebilir bir cevap. Zor birkaç gün geçirdin."

Sertçe yutkundu ama kelimeleri hâlâ paslı çıkıyordu. "Teşekkür ederim."

Ona gülümsedi. "Ne için?"

"Sana ihtiyacım olacağını bilerek." Tereddüt etti, sonra bir kez daha neden olmasın diye düşündü. Kadının ellerini çekiştirirdi. "Otur benimle."

Sandalyeye baktı. "İkimiz için de yer olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum." Adam kadının ellerini çekiştirirdi ve kadın kendi isteğiyle kalktı, sonra da adamın dizine doğru eğildi. Kollarını onun beline doladı ve yanağı omzuna yaslanana kadar onu kendine çekti. Kadın bir kolunu adamın boynuna doladı ve sonra ona karşı uysallaştı.

"Aldatmadı," diye fısıldadı.

Gabe'in gözleri yandı. "Hayır. Ve öyle olduğunu düşündüğüm için utanıyorum."

"Hayır," diye yatıştırdı. "Verilen bilgiler ışığında normal bir tepkiydi. Ve buna gerçekten inandığını sanmıyorum."

Onun sözlerini düşündü ve sonra haklı olduğunu fark etti. Tekrar. "Pek sayılmaz, hayır." Sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, onun varlığıyla rahatladı, sonunda garip hissetmeden saçlarını koklayabilecek kadar yakınlaştı. Çünkü hiç de garip değildi. Güzeldi.

Çok güzel.

Ve saçları portakal gibi kokuyordu.

"Neden saçların portakal gibi kokuyor?" diye sordu, kelimeleri geri çekemedi ağzından kaçırdı.

Kıkırdadı. "Yüzücüler için bir şampuan. Saçımdaki kloru alıyor."

Yeni bir şey öğrenmişti. "Yüzüyor musun?"

"Bir dava üzerinde çalışmadığım zamanlarda haftada dört ya da beş kez. Burke bize çalışan yardımcı olarak spor salonu üyeliği veriyor. Kötü adamı yakalama ihtimalimiz daha yüksek.

-Eğer formda olursak. Makinelere biniyorum ve tur yüzüyorum ve Harper'ı yüzme derslerine götürüyorum. Terapisti diğer çocuklarla birlikte olmanın ona iyi geleceğini düşündü."

"Kötü adamdan kurtulmak tercih edilir," diye mırıldanarak onun tekrar kıkırdamasına neden oldu.

Dakikalar ilerledikçe başka bir şey söylemedi ve ona düşünme fırsatı verdi. Beyni çoğunlukla normal bir hıza yavaşladı ve sonra gerçek ona sert bir şekilde çarptı.

"Birisi babamı bir cinayeti araştırmasını engellemek için öldürdü. Polis patronlarının çözmesini istemediği bir cinayet."

Kadın adamın saçlarını okşadı ve adam kadının hiç durmamasını umdu. "Öyle görünüyor. Şimdi onun başlattığı işi bitirmek bize düşüyor. Katrina sırasında o kadını kimin öldürdüğünü bulana kadar rahat etmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Onun yapacağını biliyordu. "Annemi tehdit ettiler."

"Etiler."

"Onların acı çekmesini istiyorum. Bunun beni intikamcı biri gibi gösterdiğini biliyorum."

Adamın yüzünü görebileceği kadar geriye yaslandı. "İntikam konusunda iyiyimdir, Gabe. Benden herhangi bir itiraz duymayacaksın. Onların acı çekmesini istemelisin. Yakalanmalarını istemelisin. Hapiste çürüdüklerini görmek istemelisin. Ve eğer onları ölü görmek istiyorsan, seni suçlamam."

Kadının ses tonunda ve gözlerinde onu duraksatan bir şey vardı. "Kayınbiraderini hapiste mi görmek istiyordun?"

"Oh evet. Hayatının geri kalanı boyunca."

Tereddüt etti. "Onun öldüğünü mü görmek istedin?"

Bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, adam sendeleyeni bir suçluluk duygusu gördü. "Evet."

"Bu yüzden mi . . . Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Başka tarafa bakmadı. "Onu öldürdüm çünkü yumruklarıyla peşimden geldi. Yumruklarıyla peşimden geldi çünkü kız kardeşimi dövmesini engellemek için onunla alay ettim."

Kendini yem olarak kullanmıştı. "Sana vurduğunu söylemiştin." Gabe o adamla hiç tanışmadığı için mutluydu, çünkü Molly ve ailesine böyle bir acı yaşattığı için ona zarar vermek isterdi.

"O yaptı. Sonra gömleğinin altından bir silah çıkardı. Chelsea ığlık attı. Ben sadece tepki verdim."

Neyse ki Harper o sırada yatak odasındaıdı. Ama her şeyi duymuştu. Zavallı bebek her şeyi duymuştu. Gabe bir şeyler söylemek istedi. Onu rahatlattığı gibi onu da rahatlatmak istiyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu ve zaten kızın işinin bittiğini de düşünmüyordu.

Gzn kırpmadı. "Bunu planladığımı düşünmek istemiyorum ama onun taşındığını biliyordum. Bir gece önce babamı vurmuştu. Babamı kendi silahıyla öldürdükten sonra polis beylik tabancasını aldı ama başka silahları da olduğunu biliyordum. Onu sorgulamak için tuttular, ama acıklı bir hikayesi ve yerel polis departmanında yüksek mevkilerde arkadaşları olan bir polisti. Babam hakkında yalan söyledi, babamın Harper'ı taciz ettiğini ve babamın onu öldürmeye çalıştığını söyledi, bu yüzden nefsi müdafaa olduğunu söylediler ve onu suçlamadan serbest bıraktılar. Ve sonra doğruca eve geldi. Bize."

"Başka seçeneğin var mıydı?"

"O anda seçenekler hakkında düşünmedim. Silahı vardı. Silah kullanmıştı. Hem Chelsea'nin hem de benim gözlerimi morartmıştı bile. Karısına kızlarını taciz ettiği konusunda açıkça yalan söylediğim için beni öldüreceğini haykırıyordu."

"Ama bir video vardı."

"Chelsea'nin henüz polise teslim etmediği. nce onunla yüzleşmek istedi. Bunu yapacağını bilmeliydim ve belki de bir parçam biliyordu."

"Bunun bir önemi yok. O seni tehdit etti. Sulanacak kişi sen değilsin."

"Kendi kızına tecavüz ettiği için herhangi bir ceza alsa bile bunun yeterli olmayacağını ve sonra geri döneceğini de biliyordum. Tekrar deneyecekti. Harper'a değilse bile başka bir çocuğa. Harper da mahkemede ek bir travma yaşıyacaktı. Belki de gitmesine izin verebilirdim. Belki adalet sisteminin işini yapmasına izin verebilirdim. Ama o anda sadece tepki verdim." Bir omzunu silkti. "Bu benim hayatımı değiştirdi. İnsanlar her zaman gerçekten nefsi müdafaa için mi yoksa intikam için mi öldürdüğümü merak edecek. Bunun sizin hayatınızı da aynı şekilde değiştirmemesini isterim."

"Yani onların ölmesini istemek benim için sorun değil ama onları öldürmek benim için sorun değil."

"Bunun gibi bir şey. Ama iş sana ya da onlara gelirse, kendini seç. Seni seçeceğime adım gibi eminim. Seni kurtarmak için onları vuracağım. Bunu kabullenmelisin."

"Oh, öyleyim. Güven bana. Bu konuda çok iyiyim." Çünkü o da aynısını onun için yapardı. Ortaklar böyle yapar. Ve şimdilik onun ortağıydı. Ama bundan daha fazlasıydı. Molly Sutton'la arasında daha önce hiçbir kadınla hissetmediği bir bağ hissetmişti. Onu istiyordu, bu doğruydı.

Ama bunu daha çok istiyordu. Bu desteği. Bu . . . yakınlığı.

Birbirlerine bakarken bir otuz saniye daha geçti. Sonra başını öne eğdi. "Xavier babanın sana bilgi bıraktığını söyledi."

"Biliyorum. Ne demek istediğini bilmiyorum."

"O halde, her ne kadar kucağınızda oturmaktan hoşlansam ve bu molaya ihtiyacınız düşünsem de, konferans odasına geri dönmeliyiz. Yapacak çok işimiz var."

Bu odanın sessizliğini ve rahatlığını terk etmek istemiyordu ama onun haklı olduğunu biliyordu. Ama ... "Bu iş bittiğinde seni öpebileceğimi söylemişti."

Gülümsedi. "Ben yaptım."

"Keşke bu iş şu anda bitmiş olsaydı," diye fısıldadı kısık sesle. "Bilmiyorsun bile."

Yüz ifadesi değişti, gözleri aniden çalkantılı bir hal almadan önce yumuşadı. Onun kararsızlığını hissedebiliyordu ama daha da ötesi, özlemini hissedebiliyordu. O da onu istiyordu. Bunu istiyordu.

Bu her neyse. Her neye dönüşebilirse.

Uzun, çok uzun bir an boyunca, aralarındaki hava beklentiyle yoğunlaşırken hiçbir şey söylemedi. Ve tahrik. Sonra gözleri açıldı, daha önce pek çok kez gördüğü o sakın kararlılık kalbine yerleşti.

Yanağını kavrayıp başını aşağı çekerek dudaklarını onunkilere değdirdiğinde neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Tatlı ve iffetliydi ve çok erken bitmişti. Yine de zor nefes alıyordu.

O da öyleydi.

"Bu ne içindi?" diye sordu, onu tekrar öpmek için kendini zor tutuyordu.

"Bir söz." Başparmağıyla onun dudaklarını okşadı. "Yalnız olmadığını bilmen için. Ne cevap ararken ne de bunu dilerken."

Göğsü sıkıştı, sertçe yutkundu, teşekkür etti. boğazına takıldı. Ama gülümsemesi onu anladığını gösteriyordu.

kucağından kayarak ayağa kalktı ve onu sandalyeden çekmek için eline uzandı. "Gel hadi. Yapacak işlerimiz var. Veteriner Burke'ün Shoe'yu almasına izin verecek mi?"

Anın kendisi bozulmuştu ama kadın ona gücünün bir kısmını vermişti ve beynini vites değiştirmeye zorlarken o da buna tutundu. "Bulacaklar. Shoe, son birkaç yıldır babamın evini sık sık ziyaret ettiği için Burke'ü tanıyor. Burke'ün onu yarın alabileceğini söylediler. Kız kardeşin iyi mi?"

"Evet. Burke'ün adamlarından biri emin olmak için bu gece yine evimizin önünde bekleyecek. Sanırım Burke'ün

Bundan böyle kişisel araçlarımızı kullanmak yerine şirket aracı satın alacağız. Özellikle de bu gibi durumlarda."

Çünkü insanlar bize zarar vermeye çalışıyor. Bizi öldürmeye. Ve bu düşünce her şeyi yeniden mükemmel bir odak noktasına getirdi.

"Gidip Xavier'in zihnini yoklayalım," dedi. "Belki onun ya da annesinin, babamın bana bilgi bıraktığını söylerken neden bahsettiğine dair bir fikri vardır."

"Umalım da öyle olsun." Saatin kaç olduğuna bakmak için telefonuna baktı. "Akşam yemeği vakti yaklaşıyor. Pizza siparişi için daha sonra ararım."

Gabe yüzünü buruşturdu. "Benim saatimde olmaz. Akşam yemeğini çoktan hallettim. Hepimizin yediği sandviçlere rağmen zavallı Carlos'un midesinin guruldadığını masanın öbür ucundan duydum ve Xavier'in de pek bir şey yediğini sanmıyorum. Benim biliyorum ve şimdi açlıktan ölüyorum. Choux'yu aradım ve aşçılarımızdan biri herkes için akşam yemeği getirecek." Molly'nin gözleri parlayınca kıkırdamak zorunda kaldı. "Sanırım bu sizin de onayınızı almıştır?"

Mutlu bir ses çıkardı. "Aynı hafta içinde iki gece en sevdiğim restorandan akşam yemeği mi? Evet, lütfen." Onun elini tuttu ve çekti. "Gel hadi. Açlıktan ölüyorum."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 17:15

Konferans odasındaki beyaz tahtanın önünde duran Molly ellerini çırpı ve akşam yemeğindeki konuşmaların susmasını bekledi. Gabe'e verdiği sözü tutabilmek için konsantre olacaktı. Onu öptüğünde dudaklarının ne kadar mükemmel hissettirdiğini düşünmeyecekti. Ve daha sonra onun gözlerindeki çığ arzuyu da kesinlikle düşünmeyecekti. "Umarım herkes yeterince yemek yemiştir."

Carlos hariç herkes başını salladı ama Xavier kaburgalarına dirsek atınca o da başını salladı. "Üç akşam yemeği yedin," diye tısladı Xavier.

"Tanrı aşkına," dedi Manny, tabağını kardeşine uzatırken. "Ben doydum. Benimkini alabilirsin."

Carlos teşekkürlerini mırıldandı, sonra yemeye devam etti.

"Teşekkür , Gabe," dedi Xavier ve Carlos'un gülümsemesini kazandı

annesinden. "Çok iyiydi."

"Çok iyi," diye inledi Carlos bir ağız dolusu etouffée'nin etrafında.

Manny ona diğer taraftan dirsek attı. "Ağzın doluyken konuşma."

Carlos yutkundu ve kardeşine döndü. "Özür dilerim, Anne."

Cicely öne doğru eğildi. "Annelerden bahsetmişken, seninki nerede olduğunu biliyor mu?"

"Onu aradım," dedi Manny. "Ona New Orleans'a bir hevesle geldiğimizi söyledim. Ki bu doğru değil."

"Bu gece ayrılmadan önce Joy'a numarasını ver," dedi Molly. "Ne olur ne olmaz." Masanın Houston tarafındaki herkesin irkildiğini gördü, bu yüzden onları görevde tutmak için acele etti. "Ama şimdi bildiğimiz her şeyi beyaz tahtaya dökme zamanı, o yüzden herkes odaklansın."

"Babam bir cinayetin örtbas edilmesinin parçası olarak öldürüldü," dedi Gabe açıkça.

Molly bunu yazdı. "Kurbanın ismine ihtiyacımız var. Xavier, onun adını bilmediğini söylemiştin, peki ya o zamanki adresin?"

Başını sallamaya başladı ama Cicely Morrow salladı. "Evdeki kayıtlarımızda adresi var ama hatırlayamıyorum. Yine de annesinin adını hatırlıyoruz."

"Monique Johnson," dedi Xavier, sesi boğuklaşmıştı, sonra dudaklarını sertçe büzdü. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Setin yıkıldığı ve sellerin geldiği gece öldü."

Carlos kolunu Xavier'in omuzlarına doladı. "Hiç sormadığım için özür dilerim."

"Sana söylemezdim," diye fısıldadı Xavier. "Hatırlamak çok zor."

Molly ona kendini toparlaması için birkaç dakika verdi ve devam etti. "Rocky cinayet kurbanının cesedinin ortadan kaybolduğunu, kurtarma ekipleri geldikten sonra birinin onu söyledi." diye yazdı: Onu kim ? Katili miydi? Gruba döndü. "Başka ne var?"

"Babam soruşturma yapıyordu," dedi Gabe. "Bunca yıl sonra birinin onu öldürmesi için çok yaklaşmış olmalı."

Molly bunu tahtaya yazdı ve ekledi: Soruşturma yaptığını kim biliyordu?

"Güzel soru," diye mırıldandı Burke. "Ben sormadım." Gabe'e baktı. "Gigi teyzenden haber aldın mı?"

"Sürekli sesli mesajını alıyorum. neredeyse telefonu kapalı ve sormak için hiçbir arkadaşını ya da komşusunu tanımıyorum. Babam ona bir şey söylediye bile bana söylemedi."

"John Alan Industries'i bildiğini biliyoruz," dedi Molly, sonra da yazdı: Gigi Teyze, Montreal'de yaşıyor, başkan→ John Alan Industries. "Rocky'yi her kim öldürdüyse telefonunun onda olduğunu ama SIM kartının onda olmadığını biliyoruz."

Xavier başını kaldırdı, yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı. "SIM'ini mi sakladı? İşler kötüye giderse bunu yapmasını söylemiştim."

"Kamyonetin deydi," dedi Gabe. "Paspasın altına gizlenmişti. Burke'ün bilgi işlemcisindeymiş."

Burke telefonunu çıkardı. "Ne bulduğunu öğrenmek için şimdi ona mesaj atıyorum."

"Umarım o kartta bir şeyler buluruz," dedi Gabe. "Babamın dizüstü bilgisayarını evindeydi ama silinmiş. Babamın bilgisayarının

Ya babam ya da katili. Katil ayrıca kilerine un ve şekerle birlikte kokain de yerleştirmiş."

Xavier nefesini içine çekti. "Orospu çocukları," diye hırladı.

Cicely gözlerini kapadı. "Rocky'nin adını lekelemeleri gerekiyordu ki kimse onun bulduğu ya da bulmak üzere olduğu şeye inanmasın."

Molly tüm bunları tahtaya yazdı, sonra da Rocky'nin soruşturma yaptığını kimin bildiğini merak ederek tahtaya baktı. "Paul Lott miras konusunda seni aradı mı Xavier?"

"Evet. Ama cep telefonumdan değil. Rocky bana bir kullan-at telefon verdi. Benimle bu şekilde iletişim kurardı."

Gabe şaşırılmış görünüyordu. "Babam sana brülör mü verdi?" "Evet. Onda da bir tane vardı. Normal telefonumdan mesaj atardı.

"Yüzde otuz indirim!" gibi zararsız bir şeyle. O zaman brülörümü kontrol etmem gerektiğini anladım. Bana ilk verdiğinde her yere götürdüm ama bir süre sonra evde bıraktım çünkü benimle çok seyrek iletişime geçiyordu. Bazen aylar geçiyordu. Bir yıl geçti, ama o zaman karısı gerçekten hastalandı."

"Tamam, yani avukatı sizi biliyordu," diye açıkladı Molly, "ama ille de nerede olduğunuz değil."

Cicely dişlerini sıktı. "Ta ki Xavier dün gece onu yardıma çağırana kadar."

"Ama biri beni nerede bulacağını zaten biliyordu," dedi Xavier. "O adam dün bütün gün beni takip etti. Evimizin önüne park etti."

"Ve Xavier'in aradığı adam Paul Lott değildi," diye ekledi Burke. "O zamana kadar çoktan ölmüştü ya da Xavier'in aradığı sıralarda öldürülmüştü."

Molly yazdı: Paul Lott da işin içinde miydi? Yoksa katil onu X'i anlatmaya mı zorladı? "Katilinin tam saatinde orada olması Xavier'in araması olamaz.

Tesadüf. Ya Lott işbirliği yapıyordu ya da onu öldüren kişi telefonunu dinliyordu. Yine de mantıklı gelmiyor. Xavier'in nerede olduğunu bildikleri halde neden Lott'u öldürdüler? Houston'a arabayla beş saatte gidiliyor ve bütün gün onu takip etmişler, yani Xavier'in yerini en az kırk ila kırk sekiz saat önce biliyorlardı."

"Ya da," dedi Burke yavaşça, "Xavier'i arayan iki kişi vardı. Biri onu önce buldu. Diğerini onu yardım istedikten sonra buldu."

Cicely şakaklarını ovuşturdu. "Başım ağrıyor."

"Özür dilerim anne," diye mırıldandı Xavier.

"Sus, evlat. Bunların hiçbirisi senin suçun değil, o yüzden bu şekilde düşünmeyi hemen bırak."

Xavier'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet, anne."

"Spor çantana ne koydun Xavier?" Willa Mae sessizce sordu.

Molly irkildi. Kadın o kadar sessizdi ki Molly onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Doğru ya. Carlos, Paul Lott taklitçisinin Xavier'e bir çanta hazırlaması için ısrar ettiğini söylemiştin. Çantada ne var?"

"İç çamaşırı ve çorap," dedi Xavier şaşkınlıkla. "Birkaç temiz gömlek ve kot pantolon. Her birimiz sırt çantalarımızı da aldık. Carlos geceyi burada geçirecekti, o yüzden onunki de yanındaydı."

"Onu New Orleans'a kadar takip etmemizi istediğini sanmıyorum," dedi Manny. "Carlos ve beni kastediyorum. Bence bizi öldürmeyi planladı."

Carlos irkildi ama başını salladı. "Katılıyorum."

Xavier gözlerini kapatmıştı. "Muhtemelen," diye mırıldandı, sonra boğazını temizledi. "Paul Lott, Rocky'nin benim için hazırladığı UPS kutusunu biliyordu. Güven için imzalamam gereken evrakları oraya gönderdi. Ama o Baton Rouge'da."

Molly bunu yazdı. "Bu da avukatın siz arayana kadar sizi nerede bulacağını bilmediğinin altını çiziyor. Peki ya davetsiz misafir? Cicely, cesedinin izini sürdüğünü söylemiştin."

Başını salladı. "Evet. Hemşire arkadaşım ameliyattan sağ çıktığını ve tamamen iyileşmesinin beklendiğini ama öldüğünü söyledi. Bu Xavier için iyi olurdu, çünkü ... bilirsin işte."

Xavier boğuk bir sesle, "Aslında onu öldürdü," diye mırıldandı.

Cicely yüzünü buruşturdu. "Doğru. Ama aynı zamanda oğlumun peşinden bir daha gelemeyeceği için de iyi."

Burke, "Haberleri kontrol ettim ve Houston Polisi adamın yüzünün robot resmini yayınlamış," dedi. "Polis tespit etmeye çalışıyor. Kimliği yokmuş ve arabasının çalıntı olduğu bildirilmiş. Onu neyin öldürdüğünü tam olarak öğrenebilmemiz için tıbbi kayıtlarına ulaşmak istiyorum."

Xavier başını öne eğdi. "O bendim. Onu ben öldürdüm. Ne yapacağım ben?"

Carlos ona daha sıkı sarıldı. "Bununla başa çıkacağız. Söz veriyorum."

Xavier başını salladı. "Buna söz veremezsin."

"Yapabilirim," dedi Cicely. "O yüzden endişelenmemeye çalış. Gerçi endişeleneceğini biliyorum."

Molly kadının oğlu yerine adamı vurduğunu söylemeyi düşünmediğini umuyordu. Ama çocuğunu kurtarmak istediği için Cicely'yi suçlayamazdı. Ben olsam öyle yapardım.

"Davetsiz misafirin cep telefonu var mıydı?" Gabe sordu.

"Bunu öğreneceğim," diye söz verdi Burke. Willa Mae muhtemelen sormak için ağzını açtığı anda, "Nasıl olduğunu sorma," diye uyardı.

Yaşlı kadın başını salladı. "Peki. Yapmayacağım. Peki ya şu kiralık katil Eckert? Onu kim tuttu?"

Molly soruyu tahtaya yazdı. "En azından polisler onu canlı yakaladı. Umarım bir cep telefonu vardır ve iletişiminin izi sürülebilir."

"Ağzından Tanrı'nın kulaklarına," dedi Burke. "Ve avukat olmayana da." Sonra telefonuna baktı. "Molly, beyaz tahtanın fotoğrafını çek ve tamamen sil. Yüzbaşı Holmes burada."

Xavier ayağa fırladı. "Polis mi? Polis mi çağırdın? Sen dedi-"

"Yalan söyledin!" Carlos sıkılmış dişlerinin arasından tısladı.

Burke iki elini de havaya kaldırdı. "Lütfen. Sizi takip eden adamların yakalanması için NOPD'den yardım istediğimi söylemiştim. Yalan söylemedim. Dün gece sizi arayan adam hakkında konuşmak istiyor. Davetsiz bir misafiriniz olduğunu biliyor. Onu vurduğunuzu ve öldüğünü . Yüzbaşı Holmes, siz kaçarken Eckert ve diğer adamı yakalayan polis. Tek bildiği, beyaz BMW SUV'u süren adamın gerçek Paul Lott olmadığını bildiğin. Şimdilik silah kısmını bırak, tamam mı? Ve yapabilirsen sakinleş. Eğer yapamazsan, yaşadığın çileden dolayı sarsıldığını söyleyeceğiz. Anladın mı?"

Xavier başını sallayarak yavaşça yerine oturdu. "Anladım. Bu adama güveniyor musun?"

"Biliyorum," dedi Burke. "Onu yıllardır tanıyorum. İyi biridir. Yine de silahı bu işin dışında tutun. Başka seçeneğimiz olmadığı sürece bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğiz."

Beyaz tahtayı temizlemesine yardım etmek için ayağa kalkan Gabe'e Molly gülümseyerek teşekkür etti. Gruba geri döndüğünde, Cicely Xavier'in elini tutuyordu ve Carlos arkadaşını savunmak için atlamaya hazır görünüyordu.

Molly mantıklı bir şekilde, "Çocuklar, bir de şu açıdan bakın," dedi. "Onda ihtiyacımız olan bilgiler var. Eckert ve Lott taklitçisi hakkındaki tüm detayları istiyoruz ve o da bu konuda bize yardımcı olabilir."

Xavier başını sertçe salladı, vücudu kaskatı kesilmişti ve gözleri kuşkuluydu. "Tamam."

Burke resepsiyondan Joy'u aradı. "Onu geri getir, lütfen, Joy."

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 18:15

FLANET OLSUN. LAMONT parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, kelimelerle ifade edemeyecek kadar sinirliydi. Bu gün çok daha kötüye gitti.

Savunma avukatını iki saat içinde dokuz kez aramış, tüm aramalar telesekretere düşmüştü. Hodges telefonu açmazsa, nedenini öğrenmek için avukatı bizzat ziyaret edecekti.

Ama adam sonunda cevap verdi. "Tanrı aşkına. Sen sabrın anlamını biliyor musun?"

Lamont pencereye doğru yürürken, "Hayır," diye cevap verdi. "Eckert nerede?"

"Hapiste. Tutuklandı. Yarın sabah mahkemeye çıkacak. Karakoldan daha yeni döndüm. Eckert ne polislere ne de bana hiçbir şey söylemedi. Polislerin elindeki tek şey yasadışı ateşli silah bulundurmak ve önünü kesen başka bir sürücüye silahını doğrultmak."

Sersemlemiş olan Lamont birkaç saniye boyunca sadece ağzını açabildi. "Ne yaptı?"

"Köprüden hemen önce çıkmaya çalışırken bir kamyon önünü kesmiş. Tabancasını kamyon sürücüsüne doğrultmuş, sürücü de fren yapmıştır. Eckert için artık çok geçti.

köprüyü geçmekten başka bir şey yapmamış, polisler de onu tutuklamış. Polislerden biri onun tabancasını çektiğini görmüş ama nişan aldığı kişi yoluna devam etmiş. Gerçekten aptalca bir hareketti, ama yol öfkesi olduğunu iddia edeceğiz. İtiraf anlaşmasıyla, hafif bir suçla kurtulacak."

Çünkü Hodges, Morrow'u öldürmesi için Eckert'i tuttuğunu bilmiyordu. Eckert'tan başka kimse bilmiyordu. Adamın dilini tutması gerektiğini bilmesini sağlamalıydı.

Lamont pencereden dışarı bakıp sokakları dolduran yüzlerce turisti izlerken bir yandan da düşünmeye çalıştı. "Neden silah çeksin ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Katılıyorum. Şoförü tanıyor falan değildi. Kamyonet kullanan rastgele biriydi."

Kamyonet. Son zamanlarda bir kamyoneti nereden duymuştu?

Oh. Doğru. "Kamyon ne renkti?"

"Kırmızı. Neden?"

Çünkü Gabe Hebert'in tuttuğu kadın özel dedektif kırmızı bir kamyonet kullanıyor. Bu bir tesadüf olabilir. Ama eğer tesadüf olmasaydı. Eğer özel dedektif Xavier Morrow'u takip ediyor olsaydı.

Ama neden Xavier'i takip etsin ki? Xavier'in New Orleans'a gittiğini nereden bilebilirdi?

Morrow Gabe'i aramadıysa tabii.

Yoksa Paul Lott'un beyaz BMW'sini mi takip ediyordu? Paul Lott'u tanıyor muydu? Eğer öyleyse, nasıl?

Lott onu öldürtecek ne yapmıştı?

Paul Lott, Gabriel Hebert'e ne yaptıklarını söylemiş miydi? Hebert bu yüzden mi özel dedektif tutmuştu?

Çok fazla soru var.

Lamont yumuşak bir sesle, "Sadece merak ettim," dedi. "Gerçekleri bilmek isterim."

"Tamam." Hodges ikna olmuş gibi görünmüyordu ama Lamont'un umurunda bile değildi.

"Yarın mahkeme salonunda olabilirim." Lamont'un Eckert'in yüzünü görmesi gerekiyordu ki onu tek kelime bile etmemesi konusunda uyarabilsin.

Hodges hiç istifini bozmadı. "Seni tanımıyorum. Seni daha önce hiç görmedim."

"Teşekkür ederim."

Şimdi Hodges tereddüt etti. "Şimdi ödeştik mi? Fotoğraflardan kurtulacak mısın?"

Bir erkeğin ihanete uğramış bir eşin öfkesinden kaçmak için yapacağı şeyler. Ne yazık ki, pek çok şey.

Lamont bilmeliydi. Bu karmaşanın içine en başta böyle girmişti.

". O fotoğraflar hiç var olmamış gibi olacak." "Yeterince iyi."

Hodges görüşmeyi sonlandırdıktan sonra pencerenin önünde kaldı ve sonraki adımlarını düşündü. Eckert ve Stockman gittiğine göre, Morrow denen çocuktan kurtulmak için başka birini bulması gerekiyordu. Ya da bunu kendi başına yapmalıydı.

Bu da bir seçenektir. Şimdilik, Gabe Hebert tarafından işe alınan kadın özel dedektif hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

Margaret Sutton. Onu Google'da araştırmış ve kayınbiraderinin öldürülmesiyle ilgili koşulları okumuştur bile. Jackass haklıydı - polis arkadaşları onun rolünü nefsi müdafaaya indirgemiş gibi görünüyordu.

Yine de öldürmeye istekli olduğunu gösteriyordu. Onu hafife almazdı, özellikle de Cornell Eckert'in Xavier Morrow'u şehre kadar takip etmesini engelleyen kişi oysa. En azından nerede olacaklarını biliyordu.

Sutton, Burke Broussard için çalışıyordu ve ne yazık ki ona rüşvet verilemezdi. Kirli işlere bulaşmaktansa polislikten ayrılmıştı.

Lamont her zaman Broussard'ın patronunun onun öylece çekip gitmesine neden izin verdiğini merak etmişti. Orada bir hikâye vardı ve bir gün ne olduğunu öğrenecekti. Ama bugün daha çok Broussard'ın ekibiyle ilgileniyordu. Eğer bugün Sutton'ın kamyonu geldiyse, bu onun olması gereken yerden bir adım önde olduğu anlamına geliyordu.

Bir sonraki vuruşa onu da dahil edecekti.

Bayan PI'yi Jackass'a bırakacaktı ama Jackass'ın planları da bugün altüst olmuştu. Paul Lott'u öldüren kişi o öğleden sonra Quarter'da tutuklanmıştı. Tüm haberlere çıkmıştı.

"En azından kimse bu saçmalığı benimle ilişkilendiremez," diye mırıldandı.

Uzun bir gün olmuştu. Eve gitmesi gerekiyordu. Pek olası değildi ama Eckert kefaletle serbest bırakılmayabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa, Lamont'un evindeki kasada tuttuğu not defterinden bir yedek bulması gerekecekti.

İç çekti. Joelle evde olacaktı. Bir meslektaşının ofisine transfer ettirdiği Ashley hakkında konuşmak isteyecekti. Ashley yıkılmıştı çünkü bu tayin bir tenzil-i rütbe anlamına geliyordu. Bunu telafi edeceğine söz vermek zorunda kalmıştı. Özür olarak ona zümrüt bir kolye göndermişti bile.

Cebinde Joelle için aynı kolyeden vardı. Aldığı kamera görüntülerini izlemesi için onu zorlayacaktı ve o da bunu yapacaktı. Hatta üzgünmüş gibi davranacaktı. Ağlayacak ve kolyeyi ona verecekti. Joelle onu affetmiş gibi yapacak ve kolyeyi alacaktı.

Ve hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ederek Lamont'u gerçek sorunlarına odaklanmak zorunda bırakırlardı.

Yargıç yarın Eckert'in kefaletle serbest kalmasına karar verirse, muhtemelen öğle yemeğinden önce serbest kalacaktı ve hâlâ istekliyse, Lamont onu Xavier Morrow'a geri verecekti. Eckert bu konuda ısrar bile edebilirdi. Tetikçiler genellikle bu şekilde tuhaftır. Onların bir

ilginç etik kuralları ve yaptıkları işten gurur duymaları. Eckert reddederse, başka birini bulacaktı. Ne de olsa elinde bir sürü olasılık listesi vardı.

Mahalle sokaklarını dolduran insan kalabalığına son bir kez baktıktan sonra masasını toplamak için döndü ve yürürken James'i aradı. "Beş dakika içinde eve gitmek için aşağıda olacağım."

"Evet, efendim."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 18:30

Molly beyaz tahtayı temizledikten sonra çevirdi ve programlarının ve çeşitli paket servis restoranlarının menülerinin raptiyelerle tutturulduğu bir ilan panosu ortaya çıktı. Sonra Gabe ile birlikte yerlerine oturdular, Gabe Molly'nin elini tuttu ve sıkıca kavradı. Yüz ifadesini düzeltmeden önce Xavier'e endişeli bir bakış fırlattı. Molly onun da Xavier için endişelendiğini biliyordu ama bu, o sabah genç adam için hissettiklerinden kilometrelerce uzaktaydı.

Sessizlik Willa Mae tarafından bozuldu. "Xavier'in bir avukata ihtiyacı var mı?"

Burke başını salladı. " sanmıyorum. Gönüllü olarak herhangi bir bilgi vermediği sürece."

Cicely arkadaşına döndü. "Eğer işler ters giderse, onu sen mi temsil edeceksin?"

"Sen Biliyorum I olacak." Willa Mae tutulan dışarı bir El. "Sahip olduğun en küçük şey."

Cicely çantasını karıştırıp bir dolarlık banknot çıkardı. "Teşekkür ederim."

Willa Mae parayı aldı ve Cicely'ye sarıldı. "O senin oğlun ve sen de benim en iyi arkadaşımsın. Ayrıca, bunca yıldan sonra bana karşı biraz büyüdü."

"Ben de bahçenizi biçiyorum," dedi Xavier, gülümsemesi biraz sönük kalmıştı. Genç adam korkmuştu ve Molly bunu görmekten nefret etse de kesinlikle anlıyordu.

Bir saldırganın tetiğini çeken kişi olmak herkesin düşündüğü kadar heyecan verici değildi. Hâlâ suçluluk duygusu vardı. Ama Xavier, Chelsea'nin kocasını öldürdüğünde olduğu kadar yalnız değildi.

"Teşekkür , Willa Mae," dedi Molly. "Ne tür bir hukukla uğraşıyorsunuz?"

Burke ona Willa Mae Collins'in avukat olduğunu öğleden önce plakasını kontrol ederken söylemişti ama uzmanlık alanından bahsetmemişti.

"Birkaç yıl önce emekli oldum," dedi yaşlı kadın, "ama yıllar boyunca mahkeme salonlarından payıma düşeni gördüm. Harris County savcısıyım, sonra diğer tarafta kamu avukatı olarak çalıştım, yani Xavier emin ellerde. Xavier, sadece sorulara cevap ver. Olabildiğince evet ve hayıra yakın cevaplar ver. İşler kötü giderse, bu işe bir son veririm. Olaya karıştığın ortaya çıksa bile, hakların dahilinde hareket ediyorsun. Evinizi işgal etti. Ama mümkünse mahkeme salonundan kaçınalım, tamam mı çocuklar?"

Xavier, Carlos ve Manny başlarıyla onayladılar. Xavier ikna olmuş gibi görünmese de hep bir ağızdan "Evet efendim," dediler.

Joy kapıyı iterek açıp tekerlekli sandalyesini odaya sokana kadar bir buçuk dakika boyunca sessizlik hakim oldu. Hâlâ odanın içinde ama ana yolun dışında olacak şekilde geri geri gitti.

Arkasında André Holmes vardı; nazik bir yüzü ve defans oyuncusu omuzları olan siyah bir adamdı. Molly onu hep sevmişti.

Ona. Ona her zaman güvenmişti. Bugün güveninin yerinde olduğunu umuyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Burke ayağa kalkarak onu el sıkışarak karşıladı. "Umarım bizim için iyi haberlerin vardır."

"Biraz iyi, biraz o kadar değil," dedi André. Masadaki gruba baktı ve başını salladı. "Ben Yüzbaşı Holmes, NOPD. Siz de Xavier ve Cicely Morrow olmalısınız."

Başlarını salladılar ve hiçbir şey söylemediler.

André onların sessizliğinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Anladığım kadarıyla siz Carlos ve Manny Hernandez'siniz, hanımefendi siz de Willa Mae Collins? Umarım hepiniz bu öğleden sonra yaşadığınız heyecanı atlatmışsınızdır. Korkutucu olmalı."

Xavier ve annesi Yüzbaşı Holmes'u görünce biraz rahatlamışlardı. Carlos hâlâ Xavier'i savunmaya hazır görünüyordu. Gabe çok ama çok hareketsizdi. Zar zor nefes alıyordu.

Molly, Gabe'in elinin kendi elinin içinde ince ince titrediğini hissedebiliyordu.

Lütfen bize bazı cevaplar ver, André. Lütfen.

"Biz iyiyiz," dedi Xavier, sesi biraz dengesizdi. "Korkutucuydu, özellikle de beni arayan adamın Bay Lott olmadığını fark ettiğimde."

"Tahmin edebiliyorum." André, Burke'ün yanına oturdu ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Molly, her zaman bir zevktir. Ve Gabe, babana olanları duyduğumda çok üzüldüm. İyi bir adam ve iyi bir polisti. Onu özleyeceğiz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Gabe.

"Tanışma faslı bittiğine göre, size şu ana kadar bildiklerimi anlatacağım, sonra da bazı sorularım olacak, eğer olmazsa." André, Xavier ve annesinin başlarını sallamalarını bekledi. "Pekâlâ. Cornell Eckert'i gözaltına aldık. Aracında birkaç ateşli silah ele geçirdik. Hiçbiri yasal olarak kayıtlı değildi. Sizi neden takip ettiğini henüz sormadık,

Xavier. Eckert'e seni öldürmek için kiralandığından şüphelendiğimizi söylemeden önce Paul Lott taklitçisinden bilgi almak istedik. Eckert yasadışı silah bulundurmak ve saldırı girişiminde bulunmakla suçlanıyor, çünkü memurlarımdan biri sizi çıkışa kadar takip etmesine engel olan Bayan Sutton'a tabanca doğrulttuğuna tanık olmuş. Molly, herhangi bir zamanda onun önünde miydin?"

Molly başıyla onayladı. "Evet, benzin istasyonundan otoyola ilk girdiğimizde. Plakamı not etmiş olabilir. Sanırım plakamı kontrol etmiş ya da başka birine kontrol ettirmiş olabilir."

"Telefonunu kontrol ediyoruz. Telefonu nehre atmadan önce onu yakalamayı başardık, senin sayende Burke."

"Konuşuyor mu?" Burke sordu.

"Hayır. Lawyered kendisi Yukarı. LeRoy Hodges, savunma avukatı tam burada, Mahalle'de."

"Bu ilginç," dedi Burke. "Hodges genellikle büyük davaları alır. Zengin müvekkiller. Faturasını kim ödüyor?"

"Öğreneceğimiz şeylerden biri de bu. İyi haber bu."

Xavier kaskatı kesildi. "O kadar da iyi olmayan haber nedir?" "Paul Lott'un BMW'sinin sürücüsü kaçtı."

Protestolar masanın etrafında çınladı. Sadece Molly ve Gabe sessiz kaldı. Gabe'in eli Molly'nin elini sıktı, o kadar sert sıkıyordu ki neredeyse canı yanacaktı. Adamın rengi solmuş, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Molly boştaki eliyle birleşen ellerini kapattı ve Gabe kararlı bir şekilde başını salladı.

O iyi olacaktı. Molly bundan emin olacaktı.

"Ne oluyor be?" Burke gürlüyordu.

Willa Mae onun boştaki elini tutup sıkıca kavrayınca Cicely, "Aman Tanrım," dedi.

"Onu nasıl kaybettiniz?" Carlos sordu, kolu Xavier'in omuzlarına korumacı bir şekilde geri döndü.

"Etrafını sarmıştın," diye ekledi Manny. "Dört tane lanet olası cip tarafından."

Xavier korku dolu bir ses çıkardıktan sonra başını eğdi. "Tekrar deneyecek."

"Belki," dedi André. "Bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım Xavier. Durum iyi değil. Ama onu bulana kadar hepinizi güvenli bir eve yerleştirebiliriz."

"Nasıl kaçtı?" Burke sordu, çenesi gerilmişti.

"Onu Merkezi Rezervasyon'a götürüyorduk. Memur tam onu devriye arabasına bindirirken, memurun elinden kurtuldu, memurun silahını kaptı ve kalabalığın arasında kaybolmadan önce onu vurdu. Olay yaklaşık yarım saat önce oldu. Haberlerde duymanız yerine size kendim bildirmek istedim. Özür dilerim."

"Üzgün müsün?" Carlos yüksek sesle sordu. "Üzgün müsün? O deneyecek-" Xavier'in dehşete düşmüş yüzünü görünce öfkesini kısa kesti.

"Kim olduğumuzu biliyor," dedi Xavier, neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Benimle kimin geldiğini biliyor. Ailemin peşine düşecek, Yüzbaşı Holmes."

"Seni bulamayacak," dedi Burke. "Seni biz saklayacağız. Alınma André ama ziyaretçilerimizle kendimiz ilgileneceğiz."

André içini çekti. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ama teklifim açık."

"Memur iyi mi?" Molly sordu, André başını sallayınca rahatladı.

"Çelik yelek giyyordu ama çarpmanın etkisiyle yere yığıldı. Ortağı arabanın etrafından dolaştığında, şüpheli bir tur arabasının bulunduğu köşeye kaçmıştı.

bir grup toplanıyordu. Etraftakilere zarar vermeden ateş edemezlerdi."

"Hayır," diye onayladı Cicely, sesi zayıftı. "Anlıyoruz."

"Onu bulmak için ne yapıyorsunuz?" Gabe sordu.

"Eşkalini tüm karakollara ve medyaya gönderdik ve yerel işletmelerden güvenlik kamerası görüntülerini aldık. Halktan o sırada video çeken herkesin bizimle irtibata geçmesini istiyoruz. Elbette, bu videoların bir kısmı zaten internette var, ancak hiçbirisi onun yüzünü yeterince net bir şekilde yakalayamıyor. Henüz kayıtlara geçmediği için elimizde bir fotoğrafı da yok."

Carlos doğruldu. "Bende bir tane var. Bu sabah bizimle buluştuğunda kimliğinin fotoğrafını çektim. Resmi yüzüyle uyuşuyordu ama kimliğinde Paul Lott yazıyordu. Sahte olmalı."

Hem André hem de Burke Carlos'a saygıyla başlarını salladılar. "Bana gönder," dedi Burke. "Ben de André'ye gönderirim."

"Bunun çok yardımı olacak," dedi André, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

"İzlediğin tüm o suç programları bir kez olsun işe yaradı," dedi Manny, omzunu Carlos'un omzuna vurarak.

Molly André'nin yüzünü inceledi. "Nasıl 'kaçtı'? Kelepçeliydi, değil mi?"

André onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir an ellerine baktı. Gözlerinde derin bir endişenin yanı sıra acımasız bir kabulleniş vardı. "Onu gözaltına aldığımızda kelepçeler sıkıydı. Ben de oradaydım ve kendim kontrol ettim. Nakledilirken, serbest kalmasına yetecek kadar gevşekti. Bu süre zarfında ona kimin erişebildiğini araştırıyorum."

"Demek departmanınızda bir fare var," dedi Carlos kesin bir ifadeyle.

André nefes verdi. "Bilmiyorum ama . Şimdi, eğer olmazsa, size bazı sorularım olacak."

"Bu ne bilmek istediğimize bağlı," dedi Willa Mae sakince. "Kurbanı suçlamak için yapılan bu tür röportajları yeterince gördüm. Bay Morrow'un yasal temsilcisi olduğunu bilmenizi isterim. Benim."

André saygıyla başını salladı. "Anlıyorum. Şu anda bir haneye tecavüz kurbanına sorular soruyorum, bu yüzden sizin hizmetinize ihtiyacı olmamalı."

"O halde devam edebilirsiniz," dedi Willa Mae. "Eğer yoldan çıkarsanız, sizi kapatacağımı unutmayın."

"Not edildi." André Xavier'e döndü. "Burke eve izinsiz giren birinden kaçtığınızı söyledi. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Xavier. "Dün birinin beni takip ettiğini sandım. İçeri girmeye çalıştıklarında kaçtık. Pencereden atladık."

"Nasıl takip ediyorsun?" André sordu. "Yürüyerek mi yoksa arabayla mı?" Willa Mae oturduğu yerden kalkarak Xavier'in arkasında durdu.

Elini omzuna koyarak, "Buna cevap verebilirsin, tatlım," dedi.

"Bir arabanın içinde," dedi Xavier. "Mavi bir Camry'ydi. Plakasını alamadım."

André başını salladı. "Bu uyuyor. Gecenin erken saatlerinde Baptist Hastanesi'nin acil servisine göğsünden vurulmuş bir adam geldi. Bu sabah saat onda ölmüş." Kaşlarını kaldırdı. "İkinci bir kurşun yarasından. Hastanedeki yatağında vurulmuş."

Ne? Molly'nin ifadesini nötr tutmak için yapabildiği tek şey buydu. İçten içe Xavier'in adamı öldürmemiş olmasından dolayı çok rahatlamıştı. Xavier ise bön bön bakıyor, gülecek, ağlayacak ya da kusacakmış gibi görünüyordu.

"Evine iki kişinin girmiş olması mümkün mü Xavier?" André sordu.

"Bu mümkün," dedi Carlos, yaşadığı şoku Xavier'den daha çabuk atlatarak. "Xavier pencereden çıkarken sadece bir adamın ellerini gördüm. Beyazdı ve silahı vardı."

"Seni yakalamaya mı çalıştı?" André sordu.

Xavier tekrar yutkundu. "Evet. Gömleğimi tuttu. Beni pencereden içeri çekmeye çalıştı. Ama ben kaçtım, pencerenin dışındaki ağaca tırmandım ve Carlos'la birlikte kaçtık."

"Sormam gerek," dedi André nazikçe. "Neden hemen 911'i aramadınız?"

Xavier ona üzgün bir bakış attı. "Çünkü bana inanacaklarını düşünmedim. Ben iyi bir öğrenciyim. Lisede sınıf birincisiydim. Rice'dan birincilikle mezun oldum. İyi giyinirim. Çok zayıfım. Kimseyi dövecek kaslarım yok. Ama bazı insanlar hala bana her şeyi yapabilecekmişim gibi bakıyor."

André yorgun bir şekilde iç çekti. "Evet. Bunu . Pekâlâ. Yani kaçtın ve sonra ne yaptın?"

"Beni aradılar," dedi Manny. "Onları almaya geldim. Sonra Xavier Paul Lott'u aradı. Ya da Lott'u aradığını sandı. Xavier, Gabe'in telefon numarasını istedi ama adam onu görmezden geldi, bu da benim sahte-o-metremi harekete geçirdi. X'i almaya geleceğini söyledi ve yaklaşık yedi saat sonra onunla H-E-B otoparkında buluştuk. Teksas'ta bir market."

"Tamam," dedi André. "Kafamı karıştıran şey de bu. Neden Gabe'i aradın Xavier?"

Xavier çenesini kaldırdı. "Babası benim arkadaşımdı. Ben beş yaşındayken tanıştık ve Katrina'da hayatımı kurtardı."

André'nin kaşları kalktı ve Gabe'e baktı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Gabe ve Xavier'e sıcak bir gülümseme verdi. "Babam Xavier'e ikinci oğlum derdi."

Bunların hiçbirisi yalan değildi, diye düşündü Molly. Yine de kelimelerin Gabe'in dudaklarından bu kadar kolay geçmesinden etkilenmişti. Kendine not: İşler sarpa sardığında ona güvenebilirsiniz.

André başını öne eğdi. "Rocky iyi bir adamdı. Onu özlüyorum."

"Ben de," dedi Xavier.

Gabe sadece başını salladı.

"Anneni gemiye almak kimin fikriydi?" André Xavier'e sordu.

Xavier kaşlarını çattı. "Paul Lott denen adam. Anneme New Orleans'a gittiğimizi söylememi istedi. Annem bizi takip edebileceğini söylediğinde, çok üzölmüş gibi görünmedi."

"Ben öyle demezdim," dedi Cicely sessizce. "Wallisville Yolu'ndaki Waffle House'un içinde onunla konuştum. Memnun değildi ama iyiymiş gibi davrandı."

Xavier gözlerini kocaman açarak annesine baktı. "Bunu asla söylemedin!"

"Seni endişelendirmek istemedim. Willa Mae, ne düşünüyorsun?"

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Çok sinsiydi. En güzel vazonuzu beyzbol topuyla kırmış ve sizin fark etmemenizi uman bir çocuk gibiydi."

"Oldukça yakın," diye kabul etti Cicely. "Çocuklarla birlikte minibüse bindik ve Gabe'i bulmaya geldik. Neden?"

André büyük bir omzunu kaldırdı. "Sadece anlamaya çalışıyorum. Yani, seni öldürmeye niyetli olduğunu düşünebilirdim Xavier." Masanın diğer tarafındaki herkes ürperdiğinde özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Özür dilerim. Tekrar söylüyorum, sadece anlamaya çalışıyorum."

Molly, André'nin nereye varmak istediğini anlamıştı. "Eğer seni öldürmediyse, amacı seni New York'a götürmek olmalı.

Orleans'a canlı olarak. Barışçıl bir şekilde gitmiş olsaydınız bunu yapmak daha kolay olurdu."

André'nin bakışları hepsinin yüzünü taradı, sonra ellerini kavuşturdu. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Cicely, "Öncelikle, oğluma zarar vermek için bu adamları kimin tuttuğunu öğrendiğinizde bize haber verin," dedi. "Çünkü onların kiralamış olabileceğine dair hiçbir şüphem yok."

"Hiç şüphesiz," diye kabul etti André. "Ama neden? Birinin ona zarar vermek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Bay Eckert olmasaydı bunun rastgele bir şey olduğunu söyleyebilirdim. Şu anda bildiğimiz kadarıyla, biri sizi yakalamaya çalıştı, başarısız oldu ve yeni bir kiralık katil çağırıldı. Neden birileri seni yakalamak için bu kadar çok çalışıyor Xavier?"

Xavier omuz silkti. "Dediğim gibi, ben sadece bir tıp öğrencisiyim. Çalışıyorum, ders çalışıyorum, Meals on Wheels'da gönüllü çalışıyorum ve Carlos'la video oyunları oynuyorum."

Yine yalan yok. Bilmediğini hiç söylemedi. Sadece ima etti. Molly yüz ifadesini sabit tuttu ama içinden gülümsedi. İyi iş, Xavier.

"Paul Lott kılığına giren adam evinize girdi mi?" André sordu.

Molly, kısık gözlerle André'yi izleyen Burke'e baktı.

"Bunu neden soruyorsunuz?" Burke sordu.

"Çünkü ne bildiklerini öğrenmek için Houston polisini aradıktan sonra Morrow'ların evini aramak için izin aldılar."

Hem Xavier'in hem de annesinin nefesi kesildi. "Ne?" Xavier talep etti. "Nasıl?"

André Xavier'in gözlerine baktı. "Kısmen 911'i aramaktan korkmanızın nedeni. Kısmen de ölen beyaz adam hastanedeyken başka biri tarafından vurulduğu için. O zaman dilimi için bir mazeretiniz var. Arkadaşınla yoldaydın.

Yani şüpheli değilsin. Onu vuran adam hastane resepsiyonuna sahte bir kimlik göstermiş ve kılık değiştirmiş olabilir. Susturucusu da olmalı çünkü kimse silah sesini duymamış. Houston Polisi şimdi onu arıyor. Evinizde bulunan kan grubu, ölen beyaz adamınkiyle eşleşti. Pozitif kimlik tespiti için DNA ile takip edecekler. BMW SUV'den parmak izi aldık ve Houston'ın evinizden aldığı izlerle karşılaştıracacağız. Tekrar ediyorum, cinayet saatinde başka yerde olduğunu gösteren bir mazeretin var ve şüpheli değilsin. Nefes al, Xavier."

Xavier sert bir nefes çekti. "911'i aramayıp kaçmaya ne dersin?"

"Suç değil," dedi André. "Hayatınız için korkuyordunuz. Ve adamı vurmuş olsaydınız bile, evinize zorla girdiği için bu nefsi müdafaa olurdu. Houston Polisi içeri girmek için kırdığı kapıyı buldu. Onu vurduğunuzu söylemiyorum. Sadece eğer vurduysan."

Xavier'in göğsü derin nefes alıp verirken inip kalktı. Ve başka bir şey söylemedi.

Tanrıya şükür.

André Gabe'e döndü. "Babanın evindeki hırsızlık olayıyla ilgili olarak seninle temasa geçeceğim."

Houston'dan gelen ziyaretçileri aynı bakışlarla Gabe'e döndü. Xavier öfkeyle, "Babanın evine zorla girildiğinden hiç bahsetmemiştin," dedi.

Gabe alnına doğru bir nefes üfleyerek buklelerini dans ettirdi. "Unutmuşum. Lanet olsun. O kadar çok şey oldu ki ve her şey daha dün gece ortaya çıktı. Sadece unuttum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Molly. "Biri Rocky'nin evine zorla girmiş ve evi darmadağın etmiş. Yastıkları parçalamışlar ve tabloları tahrip etmişler. Korkunç bir karmaşa yaratmışlar."

"Annenin resimleri mi?" Cicely bir elini kalbinin üzerine koyarak sordu. "Ah, hayır."

"Evet, hanımefendi," dedi Gabe, omuzları çökmüştü. "Fazla bir şey kalmadı."

André ayağa kalktı. "Artık yakanızdan düşeceğim. Aklına başka bir şey gelirse ya da bizi güvenli eve götürmek istersen Burke bana nasıl ulaşacağını biliyor."

Burke ayağa kalktı. "Paul Lott'un taklitçisinin aranması konusunda beni bilgilendirecek misiniz?"

André, Burke'ün bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Yapacağım. Houston Polisi'nin konuklarınızla konuşması için birilerini göndermesini bekliyorum. Onlara buradaki kurbanların Xavier ve Carlos olduğunu söyledim. Sorgulama yaklaşımlarında biraz daha sert olabilirler."

"Hazır olacağız," dedi Willa Mae, öyle olacağına dair kimsenin aklında soru işareti bırakmadan.

André ona bir gülümseme attı. "Yardıma ihtiyacınız olursa beni arayın." Tereddüt etti. "Rocky'yi bir dost olarak görüyorum. Sana yardım etmek onu onurlandırmaktır, bu yüzden işler ters giderse bana güveneceğini umuyorum." Bir omzunu kaldırdı. "En azından daha fazla yan. İyi geceler, millet." Joy'un ardından kapıyı arkalarından kapatarak ayrıldı.

Xavier hemen döndü ve alnını annesinin omzuna dayadı. Titriyordu, zavallı çocuk. Bir profesyonel gibi kendini toparlamıştı. Molly daha iyisini yapabileceğini düşünmüyordu.

Yerine oturan Burke, sessiz için bir elini kaldırdı ve bir buçuk dakika sonra telefonu çaldığında başıyla onayladı. "Joy gittiğini söylüyor. İtiraf etmeliyim ki, ölü beyaz adamın başka biri tarafından vurulmasını beklemiyordum."

Xavier başını kaldırdı ve gözyaşlarının yüzüne damladığını gördü. "Onu ben öldürmedim," diye fısıldadı. "Tanrı'ya şükür."

Molly kendi kendine rahat bir nefes aldı. Xavier'in geri kalanında bu yükü taşımasını istememişti.

Haklı olup olmadığını.

Cicely, Willa Mae ve Carlos hep birlikte ona sarıldılar, Carlos bunu yaparken Burke'e baktı. "André iyi görünüyor."

Burke gülümsedi. "Öyle. Ve kendini savunma konusunda haklı. Ama bu bir sorun olacak gibi görünmüyor."

Carlos, "Acil servise getirildiğinde ölen adamın vücudunda olan mermi ellerinde olacak," diye itiraz etti. "İkinci kurşunla eşleşmeyecek."

Burke omuz silkerek, "O halde ilk kurşunu atan silahın bulunmadığından emin olmamız gerekiyor," dedi. "Molly?"

"İcabına bakacağım," diye söz verdi. "Şimdi bu insanları senin evine götürmeliyiz, Burke."

"Benim evim değil," dedi Burke. "En azından ana evim değil. Benim kampımı kullanacağız. André'ye söylemedim çünkü kazara yanlış kişiye nerede olacaklarını söylemesini istemedim."

Cicely kararsız görünüyordu. "Kamp mı? Çadır gibi mi?"

Molly kıkırdadı. "Hayır, orası bir kulübe ama bataklıkta insanlar kendi yerlerine kamp diyorlar. Gerçekten güzel bir yer ve yeterince izole edilmiş, sana gelen biri sana zarar verecek kadar yaklaşımadan çok önce görülecek. Bataklık kıyısında, balık tutmak ve dinlenmek için mükemmel, ama aynı zamanda Wi-Fi için bir uydusu ve son teknoloji bir güvenlik sistemi var."

"Ayrıca, tapu benim adıma değil," diye ekledi Burke. "Oraya sadece birkaç kişiyi götürdüm, bu yüzden sahte Paul Lott'un oranın varlığından haberdar olması bile biraz zaman alacaktır. Sizi oraya kendim götüreceğim ve yeterli güvenliği sağlayana kadar yanınızda kalacağım."

Gabe, "Karnınızı doyurmanızı sağlayabilirim," diye teklif etti. "Sana yemek yapabilmem için biraz yiyecek alacağım."

"Yemek yapabilirim," dedi Cicely, kaşlarını kaldırarak. "Süslü bir aşçı değilim ama bizi doyurabilirim."

Carlos yüzünü buruşturdu. "Oh, dostum. Onun yemeklerini kötüledin. Bunun sonu iyi bitmeyecek."

Gabe de yüzünü buruşturdu, belli ki teklifini iyice düşünmemiştir. "Aşçılığınıza lafım yok hanımefendi, ama ellerimi meşgul edecek bir şey olmadan perişan olacağımı biliyorum. O yüzden lütfen siz burada olduğunuz sürece yemeklerinizi tamamlamama izin verir misiniz?"

Cicely ona gülümsedi. "Bunu anlayabiliyorum. Teşekkür . Kabul ediyoruz."

"Evet," diye tısladı Carlos, yumruğunu havaya kaldırarak. "Krallar gibi ziyafet çekeceğiz."

Manny iç çekerek başını eğdi. "Annemiz bizi daha iyi yetiştirdi, bunun sözünü verebilirim."

Gabe'in ağzı bu kardeşçe alışveriş karşısında içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım Molly gideceğiniz yere nasıl gideceğinizi biliyordur?"

"Evet," diye onayladı. Gabe'in botlara aldırmadığını umuyordu, çünkü Burke'ün kampına gitmenin tek yolu buydu. "Biz bu adamı ararken hepinizle de ilgileneceğiz. André'nin bu adamı bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağına güveniyorum ama belli ki kendi departmanında sorunlar var, bu yüzden onu bulmayı önceliğimiz haline getireceğiz."

"Teşekkür ederim," dedi Cicely hararetle. "Hepinize çok teşekkür ederim."

"Evet." Xavier sertçe yutkundu, gözleri aniden yaşlarla doldu. "Dün gece her şey ters gittiğinde ne yapacağımı bilemedim. Rocky yardım edebileceğini, Gabe, sana güvenebileceğimizi söyledi. Haklıydı da. Bu yüzden hepinize çok teşekkür ederim - koruma, kalacak yer, soruşturma, yemek için. En başta bana inandığınız için teşekkür ederim. Sadece ..." Sesi kesildi. "Teşekkür ederim."

"Sen babamın ikinci oğlusun," dedi Gabe, kendi sesi . "Ve bunların hiçbirisi senin suçun değil Xavier. Hiçbiri

Bu senin hatan. Senin iyi olduğundan emin olmamızı isterdi. En azından bunu yapabiliriz."

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 18:45

"Trafik neden durmuş durumda?" Lamont şehir arabasının arka koltuğundan homurdandı. "Herhalde turistlerin yemek yemeye, uyumaya ya da birbirlerini becermeye falan gitmeleri gerekiyordur. Bu dünden çok daha kötü. Yirmi dakikada ancak on adım ilerleyebildik."

"Yol ileride polis departmanı tarafından kapatıldı, efendim," dedi James, sesi alışılmadık derecede gergindi. "Polis vuruldu. Tetikçi kaçıyor."

Lamont gözlerini kırptırdı. "Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Haberlere çıktı efendim. Eşim internette gördüğünü söyledi. Turistler vurulma anının videolarını paylaşmışlar. Siz arabaya gelmeden yaklaşık on beş dakika önce olmuş. Trafik daha önce de kötüydü ama bu yolun kapanması her şeyi altüst etti."

Kötü bir his omurgası boyunca sıçradı. "Polis nasıl vuruldu?"

"Bir mahkum ekip arabasına bindiriliyordu. Serbest kaldı, polisin silahını çaldı, polisi vurdu ve kaçtı. Polisler az önce bir basın toplantısı yaptı." Telefonunu kaldırdı. "Raporları kontrol ediyordum. Söylemeliyim ki, silahlı bir adamın buralarda dolaştığını bilmek beni tedirgin ediyor."

"Seni suçlamıyorum." Telefonunun kilidini açtı ve haberleri araştırdı. James'in söylediği her şey doğru görünüyordu ama bu adamın kim olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu.

Eğer Eckert olsaydı, sorun olmazdı. Ama bu pek olası değildi. Hodges, Eckert'in zaten hapiste olduğunu söylemişti.

Eckert'in bile oradan kaçabileceğini sanmıyorum. Çok fazla yardım olmadan olmaz.

İsteksizce Jackass'e bir mesaj yazdı. **Silahlı adam kim?**

Cevabın gelmesi birkaç dakika sürdü. **Seni ilgilendirmez.**

Hay sikeyim. Bu onu kızdırdı. **Kimi? Senin adamın mı?**

O gün yapılan iki tutuklamayı düşündü. Eckert ve Paul Lott'u öldüren adam. Eckert hapisteydi ama diğer adamın nerede olduğunu bilmiyordu.

Ve eğer içgüdüleri doğruysa, NOPD de doğru değildi. **Senin adamın güvenli mi?** diye ekledi.

Telefonuna bakıp Jackass'in cevap vermesini beklerken birkaç dakika daha geçti.

Evet. Beni rahatsız etmeyi bırak. Meşgulüm.

Meşgul müsün? Ben ayarlar ayarlamaz ölmüş olacaksın. Jackass gerçekten uygun bir isim. **Nerede o?!?**

Seni .

Seni lanet olası pislik. **ŞİMDİ SÖYLE**

BANA. Yoksa ne olur?

Lamont dişlerini sıktı ve Jackass'in numarasını tuşladı.

Adam üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "'Meşgulüm' demenin neresini anlamıyorsun?" diye tersledi.

Lamont James'e baktı. Sürücü yola odaklanmıştı ama yine de dikkatli olması gerekiyordu. "Bu nasıl oldu?"

Jackass iç çekti. "Benim de kendi yöntemlerim var Monty. Adamımı dışarı çıkardım. Yerinde olsam kendi evinin durumu hakkında daha çok endişelenirdim."

Öfkeyle baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Adamın Eckert'in sana bir mesajı var demek. Kırmızı kamyonu kimin kullandığını ve onun yapıldığını biliyor. Tutuklanması için ona tuzak kurduğunu ve kefaletini ödese iyi edeceğini yoksa lanet bir kanarya gibi öteceğini söylüyor. La, la, la, Lamont."

"Yapmayacak." Lamont bundan emindi. Eğer Eckert ispiyonlarsa, kiralık katil suçunu kabul etmiş olacaktı ve bu federal bir suçtu.

"Madem öyle diyorsun. Ama . . . Açıkçası en iyisini siz bilirsiniz."

Alaycı ses tonu Lamont'un dişlerini çenesi ağrıyana kadar neden oldu. "Ama ne?" diye hırladı.

James başını eğdi ama yolu izlemeye devam etti. Çünkü o zeki bir adamdı.

"Her şeyi yakıp yıkacak bir tipe benziyor."

Ne yazık ki bu doğrudu. Köşeye sıkıştığını hissederse, Eckert'in onu da alaşağı ettiğini görebiliyordu. Ve eğer Federallerden benden daha çok korkuyorsa. "Uyardığın için teşekkürler."

"Bir şey değil Monty. Arkadaşlar ne içindir?"

Daha fazla alay. Lanet olsun ona. "Aynen öyle. Çalışanınız ne yapacak?"

Alaycı tavır kayboldu, yerini sakın, soğuk bir kesinlik aldı. "Ona ne yapmasını söylersem onu yapacak."

Lamont hırıltısını yuttu. "Hangisi ne olacak?"

"Seni ilgilendirmez. Ama ben olsam Rocky'nin oğlunun evinden uzak dururdum, eğer derinizin cayır cayır yanması yerine vücudunuzda kalmasını istiyorsanız. Bayan PI onunla birlikte olacak, yani bir taşla iki kuş."

Bir ürperti omurgasından aşağıya, yanmamış kalmasını istediği derisine doğru ilerledi. "Beni bilgilendirmeye devam et."

"Aynısı Monty için de geçerli." Alaycı tavır geri dönmüştü. "Eckert yarın sabah mahkemeye çıkacak. Ondan önce ne yapmayı planlıyorsan onu yapmalısın. İçimden bir ses onun

Kefalet çok yüksek olacak. Ve biz ortak olduğumuz için, onunla başa çıkmak için yardıma ihtiyacın olursa, bana haber ver, tamam mı?" Telefon görüşmesini kıkırdayarak bitirdi.

Eckert'in kefaletini ödeyemem. Çok fazla soruya cevap vermeden olmaz. Hodges'ı Eckert'ı temsil etmesi için şantajla ikna etmişti. Kağıt üzerinde bir şey yok, el değiştiren para yok. Ama Eckert'in kefaleti için ödediği paranın izi sürülebilirdi ve o bunun bir parçası olmak istemiyordu. Bununla birlikte, kanarya gibi ötmekle tehdit eden adamlarla başa çıkmanın başka yolları da vardı.

Yazık oldu. Eckert'in yeni Stockman'ı olmasını gerçekten umuyordu.

Neyse ki, evindeki kasada o listeden daha fazla isim vardı. Olasılıkları düşündü ve kendi kendine başını salladı. Sırada kimin olduğunu çok iyi biliyordu: Eckert'in sabaha karşı mahkemeye çıkana kadar takıldığı nezarethaneye girebilecek bir polis. Eckert gibi süperstar bir tetikçi olmasa da yeterli olacak bir polis. Çünkü epey bir hedef listesi oluşturuyorum.

Şimdi Rocky Hebert'ten kurtulma planlarına Jackass'i dahil etmemiş olmayı diliyordu ama ortağının elde ettiği bilgilere ihtiyacı vardı. da o halletseydi. Orada olmama gerek yoktu.

İşin doğru yapıldığını kendi gözleriyle görmek istemesi dışında.

Tabii ki, Jackass o gece Lott'u da yanında getirmişti. Jackass'in niyeti Lott'ucunayete bulaştırarak sessiz kalmasını sağlamaktı ama Lamont ona gerçekten güvenmemişti. Lott'u kendisi öldürecekti ama Jackass'in adamları ondan önce davranmışlardı.

En azından Lott artık bir endişe kaynağı değildi. Tabii Jackass yarım kalmış işleri tamamlamadıysa.

Ve ben de onun yarım kalmış biriyim.

Korku içini kapladı ve hem kendisine hem de "ortağına" kızmasına neden oldu. Arabasının camından dışarı baktı ve Paul Lott'un katilinin o anda nerede olduğunu merak etti. Burada trafikte sıkışıp kalmış bir ördeğim. Biri silahla geçebilir ya da bir keskin nişancı çatıda bekliyor olabilir.

Birden nefes alamaz oldu. Allah kahretsin. Kravatını , gömleğinin yakasındaki üst iki düğmeyi açtı, sonra fiziksel olarak acı veren bir nefes çekti.

"Biraz hava almam lazım," dedi aniden. "Lütfen arabayı evime götür. Ben yürüyeceğim." En azından hareketli bir hedef olacaktı.

James dönüp ona baktı. "Ama efendim. Bu uzun bir yürüyüş."

"Egzersize ihtiyacım var. Yarın görüşürüz."

Evrak çantasını kaptığı gibi arabadan atladı ve yürümeye başladı. Eğer Jackass'in onu ortadan kaldırmak gibi bir planı varsa, bunu kolaylaştırmayacaktı.

Ve yürüyüş zihnini temizlemesine yardımcı olacaktı. Meseleyi kendi ellerine alma zamanı gelmişti.

Eckert gitmek zorundaydı.

Xavier Morrow gitmeliydi.

Gabe Hebert ve özel dedektifi gitmeliydi. Ve Burke Broussard muhtemelen yaptıkları her şeyi bildiğinden, o da gitmek zorundaydı.

Ve sonra, hepsiyle işi bittiğinde, kalan ortağının gitmesi gerekiyordu.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI GÜNÜ SAAT 20:00

GABE, Burke'ün konferans salonundaki minderli sandalyelerden birine çöktü ve kendini yaşlı bir adam kadar ağırlı hissetti. "Nasıl

Hâlâ çalışıyor musun?" diye sordu konferans salonundaki beyaz tahtanın başında duran Molly'ye. Bütün bulaşıkları yıkayıp kaldırması için Burke'ün korkunç küçük mutfağına götürdüğünde tam olarak durduğu yerde.

İçindeki aşçı dağınık bir mutfak bırakamazdı. Burke'ünki gibi olsa bile.

Burke Houston'lıları kampına götürmüştü, her neresiyse artık. Joy onlara temel tuvalet malzemelerini almış ve ertesi gün giysi getireceğine söz vermişti.

Gabe ve Molly geride kalmıştı çünkü Burke'ün hepsine yetecek kadar odası yoktu. Gabe dürüst olmak gerekirse biraz rahatlamıştı. Xavier ve ekibini gerçekten seviyordu ama o gün öğrendiği her şeyi sindirmek için biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Çok fazlaydı.

Ofis çok ama çok sessizdi ve kendisini sadece Phin olarak tanıtan gece güvenlik görevlisi gelmese kendini güvensiz hissedebilirdi. adam korkunç bir şekilde büyük ve iriydi - açıkça

Eski bir askerdı ve kaşlarını çatmasa da, Gabe'in ensesindeki tüylerin diken diken olup selam vermesine neden olan bir gerginlik yayıyordu.

Bu adamla ilgili bir sürü sorusu vardı ama Molly Phin'i gülümseyerek selamladı ve beyaz tahtaya geri döndü.

Gabe bir an için kızın kıvrımlı, yuvarlak poposunun, o sabahki gibi gıcır gıcır görünen pantolonunu nasıl doldurduğunu hayranlıkla seyretti. Bu noktada, kızın büyücü olup olmadığını ciddi ciddi merak ediyordu. Diğerleri darmadağın ve bitkin bir haldeydi ama o sadece biraz kestirmiş ve kıyafetlerini değiştirmiş gibi görünüyordu.

Daha önceki notlarını ve sorularını tekrar kopyalamıştı ama aynı şekilde değil. İlk taslak serbest biçimli, bilinç akışına dayalı bir . Tahta şimdi bir yıldız patlamasına benziyordu; sorular, notlar ve merkezle bağlantılı kişilerin isimleri -ki bu isim Xavier'in Katrina'dan kurtarıldığı gece tanık olduğu cinayetin isimsiz kurbanıydı.

"Yorgunum," diye itiraf etti Molly. "Ama düşüncelerimi yeniden düzenlemem gerekiyordu ve ben bunu böyle yapıyorum. Her şeyi yazıyorum, sonra bir anlam ifade etmeye başlayana kadar bir şeylerin yerini değiştiriyorum. Her şey birbirine bağlanıyor. Sadece henüz nasıl olduğunu bilmiyoruz."

"Sonraki adımlarımız ne olacak?"

İşaretleyiciyi kapattı ve tüm panoyu görmek için bir adım geri çekildi. "Sanırım daha önce eski polis raporları için yaptığım araştırma sonuçsuz kaldı." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kötü kelime seçimi."

Havayı salladı. "Üzülme. Ne demek istediğini anlıyorum. Keşke babamın bu davasından haberim olsaydı. Hiçbir şeyden şüphelenmedim. Annemin bilip bilmediğini merak ediyorum. Yani, Xavier ve annesiyle tanıştı, yani en azından babamın

O gece Katrina sırasında onunla tanıştı, ama cinayetten haberi var mıydı?"

"Gigi teyzenden haber aldın mı? Belki o sana biraz ışık tutabilir."

"Henüz değil. Yaklaşık bir milyon mesaj ve mesaj bıraktım. Gerçekten endişeliyim." Şakaklarını ovuşturdu. "John Alan Industries'in izini ona kadar sürebildik, bu yüzden kötü adamların da -her kimlerse- aynı şeyi yapmış olabileceklerini düşünüyorum. Tıpkı babam gibi onu da öldürmüş olabilirler."

Molly onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Belki de tatildedir."

"Bu tamamen mümkün. Birlikte seyahat ettiği bir grup arkadaşı var. Oldukça maceraperestler ve bazen telefon çekmeyen yerlere gidiyorlar."

"Antoine'dan telefonunun izini sürmesini isteyebiliriz."

"Antoine'a sor," dedi arkalarından bir erkek sesi. "Herkes Antoine'a sorar."

Döndüklerinde André Holmes'a o kadar benzeyen bir adam gördüler ki Gabe onun kardeşi olduğunu anladı. Ayrıca Molly'nin adama gözlerini devirmesi de bir başka ipucuydu.

"Vazgeçilmez olmayı seviyorsun," dedi Molly. "O kendini beğenmiş saçmalığını benimle deneme bile."

Antoine sırttı ve Gabe orada kardeşler arasındaki farkı kolayca görebildi. André ayıktı ve gülümsediğinde bile sıkıntılı görünüyordu. Departmanında Paul Lott taklitçisinin kaçmasına etkili bir şekilde yardım eden kötü bir aktör olduğu düşünülürse bu bir şok değildi.

Antoine ise kaygısız ve mutlu görünüyordu. Ve biraz da çılgınca.

"Sen iyi misin?" Gabe dikkatle sordu.

Antoine kıkırdadı. "Neredeyse iki gündür uyumadım, bu yüzden şu anda biraz ... zıplıyorum."

Molly sahnede fısıldayarak, "Kafeinle kafayı bulmuş," dedi.

"Beni yaraladın, Molly. Ama haklısın. Kahve ve Mountain Dew yüzünden kafam çok iyi." Antoine masada onlara katıldı ve beyaz tahtayı bir bakışta inceledi. "Diyagramlarını her zaman beğenmişimdir. Burke Houston'dakileri kampa götürmeden önce beni arayıp bir güncelleme yapmıştı ama sen çok daha net bir şekilde organize etmişsin. Tüm bu kabadayılığın altında gizlenen bir teknisyen beynin var."

Antoine'a gülümsedi, büyülenmişti.

Ve Gabe ondan çok etkilenmişti. Son iki günün en parlak noktasıydı.

"Sizi rahatsız etmedik," dedi Antoine'a. "Burke rahatsız etmiş olabilir ama çalışmanıza izin verdim. Bütün gün. Bana ne anlatabilirsin?"

Antoine kollarını tavana doğru uzattı, sonra ellerini kucığına bıraktı. "Kurbanın dizüstü bilgisayarından bir şeyler aldım. Ayrıca bulduğunuz SIM kartta da birkaç şey keşfettim." Aniden durdu. "Nerede benim terbiyem? Senin terbiyen nerede Molly?" Elini uzattı ve Gabe elini sıktı. "Ben Antoine Holmes. Burke için inek işleri yapıyorum."

"Gabe Hebert. Benim babam ..." Bir nefes verdi. "Kurbandı."

Antoine'ın ifadesi yumuşadı ve André'ye daha çok benzemeye başladı. "Çok özür dilerim."

Gabe hâlâ başsağlığı dileklerini ileten insanlara ne diyeceğini bilemiyordu. "Teşekkürler. Ama bir şey buldun mu?"

"Sanırım öyle. Dosyalar silinmiş ama veri izleri kalmış. Kurabiye Canavarı'nın tüm kurabiyeleri yemesi ve geriye sadece kırıntıların kalması gibi. Kurabiye olduğunu bilirsiniz. Ne tür bir kurabiye olduğunu bile bilebilirsiniz ama kurabiyeyi yeniden birleştirmek mümkün olmayabilir."

"Kahretsin," diye mırıldandı Gabe.

"Belki bok değil ama net bir resim de değil. En azından henüz değil." Gömleğinin cebinden katlanmış tek bir kâğıt  ııkardı; bu kâğıdın içinde kalem ve kurşun kalemlerle dolu bir cep koruyucu da vardı. Kâğıdı açtı ve önündeki masanın üzerinde düzeltti. "Baban bir doktor arıyordu."

Gabe babasının bu kadar hasta olduğu düşünmesiyle irkildi. "      kanserdi."

Antoine başını salladı. "O kişiyi telefonunun SIM kartında buldum. Bu farklı bir doktordu. Onkolog değil. Bu bir kadın doğum uzmanıydı."

Gabe kafası karışmış bir halde Molly'ye baktı. "Anlamıyorum. Sen anlıyor musun?"

Beyaz tahtaya baktı. "Olabilir. Tek başına bu davaya odaklandığını varsayarsak ..." Keçeli kalemin kapağını açtı ve şemasının ortasının altına etiketlediği bir şey yazdı: C NAYET KURBANI / KATRINA.

"Muhtemelen hamile mi?" diye eklemişti.

Oh. "Birisi hamile bir kadını öldürdü."

"Muhtemelen," dedi Antoine. "Bir süredir bu doktoru arıyormuş. Tarayıcı geçmişinde bir yıl öncesine ait izler buldum ama son birkaç aydır aramasını hızlandırmış gibi görünüyordu." Tereddüt etti. "Arayışındaki artış onkoloğuyla ilk randevusu sırasında başlamış."

Gabe yutkundu. "Zamanı tükeniyordu."

Antoine saygıyla başını salladı. "Hasta olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Bana söylemedi." Ve eğer bu konuda kızgın görünüyorsa, bu sorun olmamalıydı. Yine de patladığı için kendini kötü hissetti. " z r dilerim. Senin hatan değildi."

Antoine ellerini kaldırdı. "Ben de kızardım. Aslında biraz uyuduktan sonra ailemi arayacağım ve onlara böyle bir sırrı saklamayı düşünürlerse konuşacağımızı söyleyeceğim. Bilirsin işte, lütfen ve teşekkür ederim çünkü annem tam bir anne modundayken korkunçtur ve ona saygısızlık etmek aptallık . Ama ..." Omuz silkti. "Demek istediğimi anladın."

Gabe neredeyse gülecekti. Antoine'ın tam bir gece uykusuyla nasıl olacağını merak ediyordu. "Uyuyorum. Teşekkür ederim. Hayır, bilmiyordum. Sadece özel otopside, ilerlemiş gibi görünen yemek borusu kanseri olduğunu biliyorum."

Antoine gözle görülür bir şekilde sakinleşti, sesi nazikleşti. "Üçüncü evredeydi. Ameliyat yapmadan önce kitleyi küçültmeye çalışıyorlardı. Bir tur kemoterapi almış ama işe yaramamış. Bırakmayı düşünüyordu ama senin için devam etmeyi planlıyordu."

Gabe ürpererek nefes aldı, Molly yanına oturup elini tuttuğunda minnettar oldu. "Keşke bana söyleseydi."

Antoine hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sanırım bunu istiyordu," dedi. "Telefonunda seninle yapmak istediği konuşmalara bazı notlar buldum. Senin için çıktılarını alacağım. Sanırım pratik yapıyordu."

Gabe'in gözleri yandı. "Babama benziyor. O 'iki kere ölç, bir kere kes' tarzında bir adamdı."

"Kemoterapiye devam etmeyi planladığını nereden biliyorsun?" Molly sordu.

"Telefonunda daha fazla not var. Artı/eksi listeleri. 'Lehte' olanlar durmak için, 'aleyhte' olanlar ise devam etmek için sebeplerdi. Bunlar çoğunlukla sen, Gabe ve bu cinayet davasıydı. Buna basitçe 'Katrina' diyordu. "

En azından bu da bir şeydi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Gabe.

Antoine başını salladı. "Daha fazla şey aramaya devam edeceğim."

"Rocky'nin hareketlerini cep telefonu SIM kartından takip edebilir misin?" Molly sordu.

"Üzgünüm ama hayır. Ayarlardan konumunu kapatmış. Onun için akıllıca ama bizim için kötü. Bilgisayarını silen kişinin acemi olmadığını söyleyebilirim ama profesyonel de değildi. Bazı bilgi kırıntıları buldum ama kolay olmadı."

Molly, "Demek ki teknolojiden biraz anlıyorlar," dedi. "Bunu bilmek güzel. Şimdiye kadar araştırdığımızı bildiklerini varsaymak zorundayız."

"Evet," dedi Antoine. "Burke bana dün öğleden sonra restorandan çıkarken takip edildiğinizi ve bu aracın NOPD'ye ait plakasız bir araç olduğunu söyledi."

Gabe dönüp ona baktı, ağzı açık kalmıştı. "Ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Dün öğleden sonra seni daha fazla üzmem istemedim. Sonra evine gittik ve biri köpeğini zehirlemeye çalışıyordu..." İçini çekti. "Özür dilerim."

Gabe hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. " yok. Sadece . . . Bu şeyleri bilmem gerekiyor, tamam mı?"

Başını salladı. "Anlaşıldı. Sanırım paylaşmadığım tek şey buydu."

Antoine onları izliyordu, kara gözlerinde bir parıltı vardı. "Molly?" diye şarkı söyledi. Birleştirdikleri ellerine kasıtlı bir bakış attı. "Benimle paylaşmak ister misin?"

"Hayır," dedi kibarca. "Sadece bilmem gerekiyor. Ve senin bilmene gerek yok."

Ama Gabe'in gitmesine izin vermedi ve bu onun gülümsemesine neden oldu.

Antoine kıs kıs güldü. "Touché." Sonra ayıldı. "Tamam, konuya dönelim. Bir yer araması olabilecek bir şey buldum. Bulabildiğim tek şey 'Bayou'."

Molly inledi. "Sanki içinde 'bayou' geçen milyonlarca yer adı yokmuş gibi."

Antoine omuz silkti. "Biliyorum, biliyorum. Sadece sürücüde ne kaldığını söylüyorum. Ki aslında o kadar da fazla değil."

Molly kaşlarını çattı. "Kendi bilgisayarını silenin Rocky olmadığını düşünüyordum. Onu her kim öldürdüyse, işe yaramayacağından emin olmadıkça dizüstü bilgisayarı geride bırakmazdı, bu yüzden onu silenlerin onlar olması mantıklı. Bunu bilgisayar hala evindeyken yapmış olabilirler mi?"

"Elbette. Ama biraz zaman alıyor. En az birkaç saat."

Nefesinin altında mırıldandı. "Yani birkaç saatliğine Rocky'nin evindeydiler ya da onu öldürdüklerinde dizüstü bilgisayarı alıp geri getirdiler."

"Bana mantıklı geliyor," dedi Antoine. "Ayrıca ölümünden önceki günlerde Montreal'deki bir numarayı birkaç kez aramış."

"Gigi Teyze," diye mırıldandı Gabe.

Antoine başını salladı. "Numarayı Gigi Gauthier'e kadar takip ettim. Onunla konuştuğunu hiç sanmıyorum. Aramalar hiçbir zaman bir buçuk dakikadan fazla sürmedi, bu yüzden sanırım mesaj bırakıyordu."

Endişe ve korku Gabe'in içinde savaşıyordu. "Bütün gün ona ulaşmaya çalıştım."

"İzini sürmemi istediğiniz numara bu muydu?" Antoine sordu.

"Evet," dedi Molly. "Yapabilir misin?"

"Tabii ki. Görünüşe göre onunla en son ölmeden bir hafta önce bağlantı kurmuş. Ona kemoterapi hakkında bir mesaj göndermiş. Demiş ki: 'Bir köpekten daha hasta. Lili onca yıl buna nasıl dayandı?' "

Gabe endişe ve korkuyla karışık bir öfke patlaması hissetti. "Ona söyledi ama bana değil."

Antoine, "Ne olursa olsun, en azından benim gördüğüm metinlerde ona çok kızmış," dedi. "Senden saklayarak yanlış yaptığını söyledi."

"Haklı olurdu." Teyzesini düşündüğünde Gabe'in midesi düğümleniyordu. "Lütfen, tatilde olmasına izin ver."

"Ne bulabileceğime bakacağım," diye söz verdi Antoine.

"Ben de öyle," diye ekledi Molly. "Gerekirse komşularına telefon açabilirim. Hatta sağlık kontrolü yapmak için mahalle polisini bile arayabilirim."

"Evet," dedi Gabe boğuk bir sesle, keşke bunu daha önce yapmayı düşünseydim. "Hadi yapalım şunu. Onun düşüncesi ..." Teyzesinin, tıpkı babası gibi, yumruğu büyüklüğünde bir yarayla mutfak masasının üzerine yığılmış görüntüsünü silmeye çalışarak sözünü kesti.

Molly onun elini sıktı. "Hey. Onun bir gezgin olduğunu söylemiştin. Onu güneşli bir kumsalda düşünelim, tamam mı?"

"Bir dağa tırmanıyor olması daha muhtemel," dedi Gabe, Gigi'nin dağcılık kıyafetleri içinde zihninde canlanan resmini, ölmüş olduğuna dair korkunç hayali resme tercih etmeye zorlayarak. "Alıngan biri." Kendini destekledi. "Babam başka hangi aramaları yaptı?"

"Birkaç tanesi onkoloğuna, birkaç tanesi de yerel işletmelere. Bir tane de veterinerine."

Gabe Molly'nin beyaz tahtasına baktı. "Babam Xavier'le her görüştüğünde kendi telefonunu kullanırdı, bu yüzden o aramaların hiçbiri görünmezdi. Babamın evinde başka bir telefon aramak hiç aklıma gelmedi. Vandalların aradığı şey bu muydu?"

Molly dudaklarını büzerek, "Muhtemelen," dedi. "Bulmuşlarsa bile yok etmişlerdir, eminim."

"Yarım kalmış işleri tamamlamak," diye onayladı Antoine. "Önce Rocky, sonra sana ulaşmak için köpeğini zehirleme girişimi, sonra Xavier'in hayatına kastedilmesi ve son olarak da Paul Lott özentisinin Xavier'i hâlâ bilinmeyen nedenlerle New Orleans'a götürmeye çalışması."

Molly kaşlarını çatarak, "Ama iyi değil," dedi.

"Hiç de iyi değil." Antoine iki avucuyla yüzünü ovuşturdu. "Dinlenmeye başlıyorum. Eve gitmeden önce masamda biraz kestireceğim."

Molly ısrarla, "Phin seni dışarı çıkarsın," dedi.

"Yapacağım. Kamyonunuzda böcek ve takip cihazı olup olmadığını kontrol etti. Şimdilik bir şey yok."

"Bir araba kiraladım," dedi Molly. "Kamyonum çok görünür durumda ve arabamın plakasını bulmak için kamyonun plakasını kullanacaklarından korkuyorum. Özgürce hareket edebilmem gerekiyor."

Antoine onaylar gibi bir ses çıkardı. "Bunu Burke'e fatura etmeyi unutma."

"Çoktan yaptım," dedi hızlı bir sırtışla, sonra ayıldı. "Polisi vurup kaçan adam hakkında bir dedikodu var mı?"

"Biraz. Çoğunlukla yaralı memur için endişeleniyorlar ve onu yakaladıklarında 'o piç kurusuna bunu ödetmeye' yemin ediyorlar. Birkaçı da kelepçeleri kimin gevşettiğini merak ediyor. Adamın Paul Lott'tan çaldığı cipten parmak izi almışlar." Cheshire Kedisi gibi gülümsedi. "Ve tahmin edin ne eşleşti?"

Ona boş boş baktılar. "Ne?" Gabe sordu.

"Ah." Antoine başını alaycı bir şekilde salladı. "Kendimi aştım. Dün gece babanın evinden aldığın kâğıtların tozunu aldım. Sadece kendi parmak izleri vardı ama Metairie şerifinin adamları tarafından duvarlardan alınan parmak izlerine erişimim var." Nasıl ulaştığını söylemedi ve Gabe de sormadı. "Babanın parmak izlerini otopsi raporundan aldım, seninkileri de bir

Dün kullandığın kahve fincanı, Gabe - umarım senin için sorun değildir - böylece sen ve babanın bıraktığı izleri ortadan kaldırayabilirim. Burke'ünkilerden de birkaç tane buldum ama bir tanesi farklıydı. Duvardaki deliklerden birinin yanındaydı."

Birisi babasının evinde saklı bir şeyi aradığı için açılmış delikler.

Gabe bağlantıyı kurarken nefesini içine çekti. "Babamın duvarındaki parmak izi Paul Lott'un cipinde bırakılanlarla eşleşiyor mu?"

"Ding, ding, ding!" Antoine sırtıttı. "Bir ve aynı. Ne yazık ki köpeğinize zarar vermek için kullanılan etin üzerinde parmak izi yok."

"Eldiven giyiyordu," dedi Molly. "Kaçarken ellerinde gördüm. Zehir neydi?"

"Fare zehri. Hem de çok fazla." Gabe'e baktı. "Yavrunun onu yalamadığına çok sevindim. Ciddi şekilde hastalanabilirdi. Eğer hepsini yeseydi, onu öldürürdü."

"Piçler," diye hırladı Gabe. "Üniversiteli çocukların ve köpeklerin peşinden gidiyorlar."

"Ve emekli polisler ve onların oğulları," dedi Molly usulca. "Sen de risk altındasın, Gabe. Lütfen bunu unutma."

Gabe yapmamıştı. Bir an bile. "Biliyorum."

Antoine biraz sallanarak ayağa kalktı. "Vay canına, başım döndü. Ciddi bir kafein düşüşü yaşıyorum. Bir süre ofisimde yatacağım."

Molly'nin alnı endişeyle kırıştı. "Seni eve bırakalım."

"Hayır. Phin burada. İyi olacağım. Söz veriyorum," diye ekledi.

ikna olmamış görünüyordu. "Eve sağ salım döndüğümü haber vermek için sana mesaj bile atarım," diye ekledi alaycı bir tavırla. "Anne."

Gözlerini devirdi. "Sus. New Orleans'taki tüm beignet'ler için senin annen olmazdım. Çocukken ele avuca sığmaz biriydin herhalde."

"Ve bir buçuk," diye kabul etti gülerek. "Gabe, tanıştığımıza memnun oldum. Her şey yoluna girdiğinde, restoranınıza gelip şu etouffée'den biraz daha yiyeceğim. Joy daha önce bana biraz getirmişti ve harikaydı. Neredeyse anneminki kadar güzeldi ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim." El salladı ve odadan çıktı.

Molly onun gidişini izledi, hâlâ endişeliydi. "Keşke onu eve götürmemize izin verseydi. Phin'in onu kontrol etmesini sağlayacağım." Beyaz tahtanın daha fazla fotoğrafını çekmek için ayağa kalktı, sonra da silmeye başladı.

Gabe yardım etmek için ona katıldı çünkü o da en az kendisi kadar yorgun olmalıydı. "Bana Phin'den bahset. Biraz göz korkutucu biri."

"Olabilir. Onu yaklaşık bir yıldır tanıyorum ve zamanının yüzde doksan dokuzunda çok tatlı biri, gerçek bir kedicik." Üzüntüyle yüzünü buruşturdu. "Dikkat etmeniz gereken, kaplan olduğu yüzde birlik kısım. O bir gazi. O ve Antoine orduda birlikte görev yaptılar."

"Antoine da mı hizmet etti?"

Başını salladı. "Irak'ta. Antoine'ın tek söylediği Phin'in eve bir sürü travma sonrası stres bozukluğu ve suçluluk duygusuyla döndüğü. Onun için kalbim acıyor. Yani, çoğumuz eve sorunlarla döndük, ama Phin'inkiler ... şey, ekstra." Yakındaki raftan bir kutu beyaz tahta temizleme mendili aldı, bir tanesini çıkardı ve fırçalamaya başladı. "Ama burada kimse ondan korkmuyor. Ne zaman sınırda olduğunu iyi bilir ve birkaç gün izin alır. Geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışırken etrafta tamirat işleri yapıyor. Çalışma saatlerimiz o kadar belirsiz ki Burke burada yalnız kalabileceğimiz zamanlar için yanımızda birinin olmasını istedi. Özellikle de Antoine. Çalışırken kendini kaptırıyor ve kimsenin içeri girdiğini duymayabiliyor. Bir alarm sistemimiz var, ama içeride düşmanlarımız var.

bizim işimiz. Burke de bu işe kendi payına düşeni alarak girdi."

"Ya sen?" Gabe tahtayı temizlemek için mendillerden birini aldı. "Düşman getirdin mi?"

"Pek sayılmaz. Kuzey Carolina'da birkaç tane bıraktım ama onlar daha çok adımı söylediklerinde yere tükürecek tipler. Çoğunlukla eski kayınbiraderimin ailesi. Babamı vurduğu kaseti gördüklerinde bile onu savundular. Bir de Jake'in yoldaşları vardı."

Gabe durup ona baktı. Profili gergin, çenesi sıkıydı. "Yoldaşlar mı?"

"Jake bir polisti. Yerel polis teşkilatında bir sürü arkadaşı vardı. Birkaçı bana ulaştı ve keşke yıllar önce onu 'dizginleseydim' dedi. Çoğu benden nefret ediyordu." İç çekti. "Buna o zamanlar Jake'in en iyi arkadaşı olan erkek arkadaşım da dahil. Hâlâ Jake'i öldürdüğüm için beni suçluyor. Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim. Beni destekleyeceğini düşünmüştüm ama hayır. Sanırım düşmanlarım var ama buraya bana zarar vermek için geldiklerini sanmıyorum. Ne zaman bir muhabir onlara soru sorsa bunu fazlasıyla yapıyorlar, ki bu hala oluyor."

"Özür dilerim." Üzgündü de. Kaybettikleri için kalbi acıyordu. Babasını kaybetmenin ve ardından bir hayatı sonlandırmak zorunda kalmanın acısı. Onu, bunu tekrar yapacak olsa bile hâlâ suçluluk duyduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. "Keşke bunu düzeltebilseydim."

Ona hüznle gülümsedi. "Ve bunu yaptığın için sana minnettarım. Keşke ben de senin için bu karmaşayı düzeltebilseydim."

Göğsü sıkıştı, her ikisinin de katlandıkları şey için duyduğu acı, onun burada olmasına duyduğu minnettarlıkla karıştı. Onunla birlikte. Kızın kalkık yüzüne baktı, minnettarlık ihtiyaca dönüştü. Onun gözlerindeki hüznü yok etmesi gerekiyordu. Onun yerine başka bir şey koyması gerekiyordu. Daha fazla bir şeyle. Çok daha iyi bir şeyle.

Teni ısındı, nabızı hızlanmaya başladı. Ona ihtiyacı vardı. Onun da kendisine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Yüzünü incelemeye devam etti, yanaklarındaki güzel kızarıklığı izledi. Dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkmasını, gözlerinin ısınmasını, sertçe yutkunmasını izledi.

O da hissetti. Havanın dolduğunu hissetti. Aralarındaki bağı hissetti.

İhtiyaç.

Burada, bu odanın sessizliğinde. Antoine ve Phin dışında yalnız oldukları bu binanın sessizliğinde. Yine de kendini tutuyordu.

Çünkü kendini bırakırsa dikkati . Dikkati dağılır ve onu düzgün bir şekilde koruyamazdı. Kısa bir süre Burke'ten kendisine başka bir PI vermesini istemeyi düşündü, sırf bu kadar çelişkili hissetmesin diye, ama bu doğru değildi. Bu iş için en uygun kişi oydu ve buna saygı duyuyordu.

Tam geri adım atacaktı ki, Antoineın İşte. Ve Phin.

Onu incitmemeye dikkat ederek çenesini nazikçe kavradı.

"Phin burada."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Phin burada. O senin gece güvenliğin, değil mi?"

"Doğru," dedi yavaşça. "Ve?"

"Antoine, Phin'in burada olmasından memnun olacağını söyledi. Biz de öyle, değil mi?"

Geniş gözleri kısıldı. "Evet. Ve?"

"Hepimizi güvende tutmaktan o sorumluydu, sen değilsin. Öyle mi?"

hafifçe çatıldı. "Sanırım. Ve?" "Ve ... eğer dikkatin dağılırsa, o zaman ben hâlâ güvende olurum."

Onun Dudaklar başladı için Seğirmek,
onu gözler için Işıltı, üzüntü gitti. "Dikkatimi nasıl dağıtabilirim?"

"Eğer seni öpersem. Bana hayır dersen, yapmam." Bir nefes aldı, sessizce nefes verdi. "Ama lütfen bana hayır deme."

Kadın bakışlarını onunkilere dikti ve adam nefesini tutarak kadın tüm seçenekleri değerlendirirken bekledi. Tüm açıları. Sonra gülümsedi ve adam neredeyse başının döndüğünü hissetti. "Evet."

Rahatlama hissiyle dolup taşan adam, Choux'ya ilk girdiği andan beri arzuladığı şekilde kızın dudaklarına yapıştı. Elindeki mendil kutusu bir gümbürtüyle yere düştü ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak onu öptü.

Tam da umduğu gibi. Ağzı gür ve sıcaktı ve ... gülümsüyordu.

Onu öperken gülümsüyordu ve bu her şeyi daha da mükemmelleştiriyordu.

Kollarını ona doladı, elleri sırtında gezinirken öpüşme hararetlendi ve vücudu sertleşti. Yumuşak, şehvetli göğüsleri göğsüne bastırdı ve ellerinde nasıl hissedeceklerini merak etti. Ona hayal ettiği şekilde dokunmasına ne zaman izin vereceğini merak ediyordu.

Adamın elleri yavaşlayarak kızın yanlarında uzun uzun gezinmeye başladı ve kız, adamın göğsünün derinliklerinden cevap niteliğinde bir hırıltı çıkaran muhtaç bir ses çıkardı. Uzun, çok uzun zamandır olmadığı kadar sertleşmişti.

Onu istiyordu. Şimdi ve burada.

Gergin durumları ne kadar becerikli bir şekilde hallettiğini görmüştü. Onun şefkatini hissetmişti. Şimdi onunla ilgilenmek istiyordu. Onun tutkusunu hissetmek istiyordu.

Onu parçalara ayırmak ve aldığı zevki görmek istiyordu. Elleri kızın yanlarından aşağı, iki gündür hayranlıkla seyrettiği poposuna doğru kaydırıldı. İstiyordu ki-

Bir boğazın temizlenmesiyle, verandanın lambasına yakalanmış azgın gençler gibi dağıldılar. İri yarı

güvenlik görevlisi kapıda duruyordu. Ama dudaklarında beliren bir gülümseme onu biraz daha az korkutucu gösteriyordu.

"Kiralık arabanız burada," dedi Phin ve anahtarları uzattı. "İmzaladım ve böcek ve takip cihazı olup olmadığını kontrol ettim. Temiz ve kapının içine park edilmiş durumda."

Gabe hırıltısını yutmak zorunda kaldı. Molly'yle konferans odasında öpüşüyor olmaları Phin'in suçu değildi. Hayır, hepsi benim suçumdu. Ve hiç pişmanlık duymuyordu. Birkaç dakika boyunca kötü adamları, cinayeti ya da babasının çektiği acıları düşünmemiştir. Onun içinde tamamen kaybolmuştu ve ne üzgün ne de utanç duyuyordu.

Molly hafifçe soluyarak çenesini kaldırdı, yanakları şimdi Gabe'in kendisiyle saçma bir şekilde gurur duymasına neden olan parlak bir pembeye boyanmıştı. "Teşekkür ederim, Phin," dedi. "Kontrol ettiğin için minnettarım." Elini uzattı ve Phin'in fırlattığı anahtarları düzgünce yakaladı.

"Bu benim işim," dedi, teşekküründen rahatsız olduğu belliydi. "Takip cihazlarını tekrar kontrol edebilmek için süpürmeniz yanınızda mı?"

"Çantamda. Oh, ve Antoine uyumak için ofisine gitti. Yapabilir misin?"

"Ona göz kulak olmak mı?" Phin gürledi. "Tabii ki. Nereye gidiyorsunuz? Burke bilmek isteyecektir."

Gabe, "Mid-City'deki evime," dedi ama Molly başını salladı.

"Bu gece iyi güvenliği olan bir otele gidiyoruz. Burke yerini zaten biliyor. Rezervasyonu o yaptırdı. Uyumam gerek ve Burke'ün nöbet tutacak adamı kalmadı." Gabe'e göz kırptı. "Erdemin konusunda endişelenme. Burke bize bitişik odalar ayarladı ve 'John Smith' hesabını kullandı. Orada olduğunuzu kimse bilmeyecek."

Gabe tartışmayı düşündü, sonra söz verdiği gibi onunla ilgilendiğini fark etti. Ve eğer bunu umuyorsa

iki odayı da kullanmazlar mıydı? Beni dava et. "O zaman gidelim."

The Garden District, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 9:15

Lamont evine dönmeyi başardı, sıcak, terli, kızgın ve ... Evet. Hiç de mutlu değildi.

"Joelle?" diye seslendi ama cevap alamadı.

Belki de dışarı çıkmıştır. Eğer öyleyse, ofisine ve boş yatak odasına yerleştirdiği o lanet kameraları bulabilirdi. Eğer gerçekten yerleştirdiyse. Hâlâ blöf yapmadığından emin değildi.

Eğer kadın blöf yapıyorsa, adam bunu yutmuştu, lanet olsun.

Doğruca ofisine gitti, ceketini Amerika Birleşik Devletleri'nden daha eski olan ve bir numaralı karısının ailesinden kalan berjer koltuğa fırlattı. Odanın geri kalanını gölgede bırakan tek bir masa lambasını yaktı ve ofis kasasını saklayan kitaplığa yöneldi.

NOPD nezarethanesindeki gardiyanla irtibata geçmesi gerekiyordu. Şimdi.

Kitapları kasayı saklayan raftan çekmişti ki boğazından gelen bir sesle masasının çekmecesinde sakladığı tabancaya uzandı. "Ortağının" gölgelerin arasından çıktığını görünce elini bıraktı.

Lanet olsun ona. "Burada ne yapıyorsun?" Lamont tısladı.

Jackass mutsuz görünüyordu. "Konuşmamız gerek."

Lamont kitapları rafa geri itti ve masasının arkasına oturarak tabancasını gizlice çekti.

Çekmece.

Yeterince gizli değildi, çünkü Jackass bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi Monty?"

"Silahın var," diye işaret etti.

"Görevdeyim." Jackass omuz silkerek Lamont'un takım elbisesinin ceketini taşıdı ve eski berjer koltuğa oturarak ona baktı. "Dediğim gibi, konuşmamız gerek."

"Güzel. Buraya nasıl girdiğinle başlayabilirsin."

"Joelle beni içeri aldı."

Demek sevgili karısı buradaydı. Aradığında cevap vermemesine şaşırmişti. Ashley'le ayrılmalarına sevinmek için kapıda beklediğini düşünmüştü. "Önce Joelle'in nerede olduğuna bakayım. Bizi bölmesini istemiyorum." Ayağa kalkmaya başladı ama ortağı ona el salladı.

"O uyuyor. Gerçekten, gerçekten uyuyor."

Ölü gibi uyuyor muydu? Gözleri büyüdü, yüreği umutla doldu. Belki de ortağı her şeye rağmen işe yarıyordu. Üzgünmüş gibi davrandı. "Nerede? Yatağında mı? Ne yaptın sen?"

"Oturma odasındaki kanepede. Yanından geçip gittin. Uyuması için ona ilaç verdim."

"Neyle?" Lamont tersledi.

"Rocky'ye verdiğimizizin aynısı. Onu uyuşturdum. Burada olduğumu bile hatırlamayacak." Jackass kaşlarını çatı. "Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda çok fazla sır saklıyor gibisin."

Omuz silkti. "Ne kadar az şey bilersen, o kadar az şey söylemek zorunda kalırsın."

"Hayır. Bu 'ortaklık' böyle yürümez. Lott'u kim ve neden öldürdü? Ve Morrow'u takip eden o piçi nasıl serbest bıraktınız?"

"Adamlarımdan biri ve benim adamlarımdan biri," diye kayıtsızca cevap verdi. "Bilmeniz gereken tek şey bu."

Lamont dişlerini sıktı. "Paul Lott'u neden öldürdü?"

Jackass onun bakışlarını doğrudan karşıladı. "Paul sessiz kalmak için daha fazla para istedi."

Hiç şaşırmadım. Lamont açgözlü küçük piç Paul Lott'a hiç güvenmemişti. Jackass'in neden güvendiğinden emin değildi ama ikisi liseden beri yakındılar. Lamont o zamanlar bile Paul'ün fırsatçı ve iki yüzlü olduğunu düşünmüştü. Gençken, Paul korksa ya da bir öğretmenle iyi geçinmek istese, New York'ta bir dakika içinde onlara sırtını dönerdi. Her zaman küçük bir sansar olmuştu. Şimdi ise ölü bir gelincikti.

"Teşekkür ederim," dedi Lamont dürüstçe. "Şimdi, 'adamlarınızdan biri' Xavier Morrow'u New Orleans'a kadar takip edeceğini nereden biliyordu?"

Jackass'in gülümsemesi hiç hoş değildi. Azıcık bile. "Morrow Lott'u aradı ve bir adamın onu öldürmeye çalıştığını söyledi. Neyse ki adamlarım Lott'un evindeki ofisindeydi ve aramayı engellediler." Sesi yükseldi, çelik gibi sertti. "Morrow'un evine giren kişiyi vurup kaçtığı ortaya çıktı. Stockman onu bulmuş ve öldürmeyi başaramamış, sen de bunları bilmemem gerektiğini mi düşündün?"

Lamont, Jackass'in kitabından bir sayfa aldı ve Xavier'in yerini gizli tutmasıyla ilgili soruyu görmezden geldi. Geriye dönüp baktığında, bunu yapmakla akıllılık etmişti. Görünüşe göre hem o hem de Jackass kendi gündemlerini takip ediyorlardı.

"Stockman'ın icabına baktım. Bilmen gereken tek şey bu." Adamın sözlerini yüzüne vurmak fazlasıyla iyi hissettiriyordu.

"Götlük yapma Monty," diye hırladı Jackass. "Seni gömebilirim."

"Yapmayı planlıyor musun?" Lamont kalbi çarpmasına rağmen sakinliğini koruyarak sordu.

"Hayır. Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim bile."

Yılların deneyimi Lamont'u mükemmel bir yalan dedektörü yapmıştı ve Jackass kapaklı dişlerinin arasından yalan söylüyordu. "Bildiğim iyi oldu. Madem bu kadar çok şey biliyorsun, Xavier Morrow şimdi nerede?"

Jackass gözlerini devirdi. "Sonunda doğru soruyu sordun. Broussard'la birlikte ama onları kaybettik."

"Siktiğimin Broussard'ı."

"En azından bu konuda anlaşabiliriz."

"Rocky'nin oğlundan ne haber?" Lamont sordu. "Şef mi? Onları daha yakmadın mı?"

Jackass tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Onu ve bayan PI'yi de kaybettik. Hebert'in evine gitmediler, bunu biliyoruz. Orayı gözetleyen biri var. Eğer içinde değilse Gabe'in evini yakmanın bir anlamı yok."

Lamont hafifçe, "Görünüşe göre ikimizin de çalışanlarımızla sorunları var," dedi.

Jackass kıkırdadı, iyi mizah anlayışı geri gelmiş gibi görünüyordu. "Eckert ile nasıl başa çıkacaksın?"

"Henüz karar vermedim," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi. Yolun yarısına geldiğinde bir içki içmek için durmuş ve yakalanmasına izin veren kiralık katilden kurtulmak için kimi kullanacağına tam olarak karar vermişti. "Herhangi bir öneriniz var mı? Çünkü o konuşursa ve birileri de araştırırsa, ikimizin de başının yanması muhtemel."

Jackass'in gözleri kısıldı. "Sadece dilini tutamazsan."

"Doğru. Ama bu ortaklığın amacı da buydu, değil mi? İkimiz de diğerini güvende tutmak için motive oluyoruz. Şimdi soruma cevap verin. Herhangi bir öneriniz var mı?"

Ayarlamaları Jackass yapsa daha iyi olurdu. O zaman herhangi bir aksaklıkta onun izi sürülebilir. Ben değil.

Jackass sylenecekmiş gibi ağzını açtı, sonra bir nefes aldı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "Eckert'la senin kirli işlerini yapmayacağım. Orada tek başınasın. Kendin çözmeye alış."

Denemeye değerdi. "O zaman neden buradasın?"

"Xavier Morrow'u bulmalıyız. şimdiye kadar gördüklerini Bayan PI'ye anlatmış olmalı. Bugün Broussard'ın ofisinde samimi oldular. Rocky'nin ocuk restoranından yemek bile getirmişler. Bu kadar zaman içinde Morrow her şeyi anlatmış olmalı."

Lamont bunu çoktan anlamıştı, yemek servisi hariç. "Ama ölürse tanıklık edemez. Sadece söylenti olur. İşler bir süreliğine zorlaşabilir, yalan söylemeyeceğim. Skandaldan hoşlanmıyorum ama Morrow'un tanıklığı olmadan mahkumiyet almaları mümkün değil. Bana karşı olmaz." Bunu evirebilirdi. Bir şekilde. "Yüksek mevkilerde çok fazla mttefikim var. Broussard bana zarar veremez. Cesedi yok. Hiçbir şeyi yok. Morrow dışında. O yüzden katılıyorum, gitmesi gerek. Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Bütün adamların sende olduğunu düşünürsek."

"Sen de yle." Jackass kitaplığı işaret etti. "Bir sonraki maaşım üzerine bahse girerim ki o kasada bir liste var."

Lamont tabancasını yaklaştırarak avucunu kabzanın üzerinde bıraktı.

Jackass gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına Monty. Sana zorla atırmayacağım. Son zamanlarda çok paranoyaklaştın." Başını ne eğdi. "Bu yüzden mi bu gece arabandan atladın ve kıın yanıyormuş gibi trafikte koştun?"

Lamont derin bir nefes aldı, içinden öfke fişkırıyordu. "Beni mi takip ediyordun?"

"Elbette." Jackass bir timsah gibi gülümsedi. "Adamım seni eve kadar takip etti. Seni tehlikeye atamazdım, değil mi? Ben sadece seni koruyordum."

Yalancı. Yalancı. Yalancı. Bu çok ince bir tehditti. "Peki ya Morrow?"

Gülümsemesi kayboldu. "Broussard'ın tüm emlak varlıklarına erişiyorum. Morrow ve grubunu bir yere saklamış ama nerede olduğunu bilmiyorum. Onları nerede sakladığını biliyor musun?"

"Hayır. O adamla hiç sosyalleşmedim. Onun gizli deliklerini bilmiyorum. Bu sizin alanınız olurdu."

"Öyle değil. Broussard polisten içine kapanıktı. Onunla hiç vakit geçirmedi. Sadece Rocky geçirdi. Ve ona soramayız."

Lamont sandalyesine geri oturdu ve silahını yanına aldı. "Konu açılmışken. Gabe Hebert özel dedektif tutacağını nereden biliyordu? Babasının intihar etmediğinden mi şüpheleniyordu? Paul Lott mu söyledi? Ya da Xavier Morrow bu haftadan önce onunla temasa geçti mi?"

"Morrow'un bugünden önce Gabe Hebert ile temasa geçip geçmediğini bilmiyorum. Ama Hebert babasının kendini öldürmediğini kesinlikle biliyor. Rocky'nin oğlu kendine özel bir otopsi yaptırdı."

Lamont şaşkın bir şekilde nefesini içine çekti. "Lanet olsun."

Jackass ayık bir şekilde başını salladı. "Evet. Bu her şeyi açıklıyor." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Şef güzel kuzenine söylemiş, o da ailesine söylemiş ve restorandaki köstebeğim de kulak misafiri olmuş. Köstebeğim bana söyledi, ben de araştırdım. Gabe haftalar önce bir şeylerden şüphelenmiş. Adli tabip Rocky'nin cesedini bıraktığında, Gabe cesedi yakılmış gibi gösterdi. Gerçekte ceset cenaze evinden özel bir patoloğa gönderilmişti."

"Yani cenaze levazımatçısının da bilmesi gerekiyordu."

"Söyledi. Artık bir şey söyleyecek durumda değil."

İçinden bir rahatlama geçti. "Peki ya özel patolog?"

"O da artık bir sorun değil."

Lamont isteksizce etkilendi. "Bugün çok meşguldün."

"Yaptım. Şimdi sıra sende. Senin pisliğini yeterince temizledim."

Lamont endişesini gizlemeye çalışarak, "Bunu yapmak senin yararına," diye hafifçe hatırlattı ona. Evet, o gece Katrina'da bir hata yapmıştı. Ama Jackass onun cesedinden kurtulmasına yardım etmişti ve o zamandan bu yana geçen yıllarda birbirlerine yardım etmişlerdi. Bir ileri bir geri. Ve Jackass şimdiye kadar hiç şikâyet etmemişti. "Bir cinayeti -ya da birden fazla cinayeti- örtbas etmek ve bir cesedin ortadan kaldırılmasına yardım etmek senin için gerçek bir sorun haline gelebilir."

Jackass gözlerini kıstı. "Beni zorlama Monty. Yemin ederim sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Lamont cevap vermek için ağzını açtı ama Jackass devam etti. "Broussard'ın çocuğu nerede sakladığını öğrenmek için bağlantılarını kullan. Ve Tanrı aşkına, gevezelik etmeye fırsat bulamadan Eckert'ın icabına bak. Çıldırılmış durumda ve bunu saklamakta eskisi kadar iyi değil."

Lamont bir nefes aldı, yüzü öfkeyle yanıyordu çünkü omurgasından aşağıya doğru bir korku titremesi yayılıyordu. Jackass'in hayatını zorlaştırabilirdi, ama iş zora girerse Jackass onu hapse atabilirdi. Şimdiye kadar birbirlerinin sırtını sıvazlamışlardı. Merdivenleri çıkarken birbirlerine yardım etmişlerdi. Karşılıklı fayda sağlayan ilişkileri daha uzun sürecek gibi görünmüyordu. Jackass'in ona ne zaman sırt çevirdiğini merak ediyordu, çünkü bu tehdit yeniydi.

Yeni ve çok ciddi.

Lamont ses tonunu sakın kalmaya zorladı. "Eckert için planlarım var, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Söylesene, onu New Orleans'a götürdüğünde Xavier için planların neydi?"

Jackass uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Doğrusu emin değildim. Onu bulduğunu öğrendiğimde oldukça sinirlenmiştim. Oyununuzun ne olduğundan emin değildim."

Yalancı, diye düşündü Lamont ama hüzünle gülümsedi. "Ben almak istedim

ona kendim baktım. Yani benim 'pisliklerimden' sorumlu değildiniz. "

Jackass rahatsız görünme nezaketini gösterdi. "Sanırım bunu takdir edebilirim. Sadece ... bir daha yapma, tamam mı?"

"Tamam." Görünüşe göre bir tür yumuşama sağlamışlardı, bu yüzden Lamont ilerlemeye devam etti. "Broussard'a gelince, Morrow'u bir otelde falan saklıyor olabilir."

"Olabilir. Broussard'ın şirket ve kişisel kredi kartlarındaki otel hareketlerini kontrol ediyoruz. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Ama adamın bataklıkta bir kampı olduğunu biliyorum. Rocky bir kere bahsetti, sonra sustu, sanki çok şey söylediğini biliyormuş gibi. Broussard bataklıkta büyüdü. Saklanacak bütün iyi yerleri biliyor. Eğer oradaysa, bahse girerim izinsiz girenlere karşı bubi tuzağı kurmuştur."

Lamont omuz silkti. "O zaman Broussard'ı dışarı çekeriz. Morrow'u da yanında getirirse çok daha iyi olur. İki katı. Ama sadece Broussard ise, onu takip edebiliriz. Aracına bir takip cihazı takarız." Lamont tüm olasılıkları düşündü, sonra mükemmel çözüm kendini gösterdiğinde gülümsedi. "Eğer Morrow yıllar önce gördüklerini anlattıysa, o zaman kurbanın kimliğini tespit etmeye çalışacaklardır. Ya kurbanın 'en iyi arkadaşı' ya da bir 'aile üyesi' ortaya çıkarsa?" Tırnak işareti kullanmış. "Ya bu kişi Broussard'a kurbanın

Hedef mi? Hayatı risk altında." Başını salladı, fikir zihninde şekillenmeye başlamıştı. "Kurban için bir isim uyduruyor, bu da onları çılgınca bir kovalamacaya gönderiyor. Bu arada biz de Broussard'ın saklandığı yere kadar izini sürüyoruz."

Jackass'in sırtışı Grinch'e çok benziyordu. "Bunu sevdim. Bizim femme fatale'imiz kim? Güvenebileceğimiz biri olmalı."

"Mükemmel kişiyi tanıyorum. Eski asistanım Ashley. Hatta ona benziyor... bilirsiniz. Ona." Çünkü Lamont'un bir tipi vardı ve bunu itiraf etmekten utanmıyordu.

"Biliyorum," dedi Jackass kuru bir sesle. "İsmi lazım değil. Bütün bunları başlatan kaltak."

Yeterince doğru. Nadia Hall. Lamont'un onu öldürdüğü geceden beri yüksek sesle telaffuz etmediği isim. "Ashley'in Broussard'la bağlantı kurmasını sağlayacağım."

Jackass, "Şu anda ortaya çıkması için makul bir neden olmalı ve Broussard'a gitmesi için daha da makul bir neden olmalı," diye uyardı.

"Farkındayım," diye tersledi Lamont, sonra zihnini sakinleştirmek için bir nefes aldı. Düşün, düşün, düşün. Oh. Tamam. Tamam. "Ya Ashley, Rocky'nin ölümünden kısa bir süre önce onu ziyaret ettiğini ve ona kız kardeşinden bahsettiğini iddia ederse? Sonra Rocky öldürülür."

"Ama Ashley neden Broussard'la daha önce irtibata geçmedi?"

"Çünkü şimdiye kadar kimse onu öldürmeye çalışmamıştı. Önce Rocky'ye ulaşmış ama onun öldüğünü öğrenmiş. Rocky ona bir şey olursa ve ona ulaşamazsa Broussard'ı aramasını söylemişti. O da öyle yaptı."

"İsmi vermeyeceğim kadının gerçekten bir kız kardeşi var mıydı?" "Hayır. I sordu." Çünkü

Lamont tercih edilen için Ailesi ya da arkadaşı olmayan metresler tutarlardı. İhtiyaçları vardı, her zaman müsaittiler ve kaybolurlarsa kimse gelmezdi.

onları arıyordu. Nadia ailesinin öldüğünü ilan etmişti, bu da onu mükemmel yapmıştı.

O gerçekten mükemmeldi. Aslında onu sevmişti. Aslında o gece onu kurtarmaya gitmişti. Çok geç olana kadar gitmeyi ertelemişti. Su sokaktaki tek katlı evleri çoktan kaplamış, onu kurtarmak için Jackass'ın teknesini ödünç almaya zorlamıştı.

Sonra da gidip ilk karısına hamile olduğunu söylemekle tehdit etmek zorunda kalmıştı. Bugünlerde böyle bir skandal kötü olabilirdi ama atlatılabilirdi. Ama o zamanlar tam bir felaket olurdu.

Yani bunu yapmak zorundaydı. Onu öldürmek zorundaydı. Selde ölenler arasında sayılacağını düşünmüştü ama su yatağına hiç ulaşmamıştı. Çaresiz bir müşterisinden ödeme olarak aldığı evi, üst kat pencereleri hâlâ görünür halde televizyonda görmek şok etkisi yaratmıştı. Neyse ki eski müşterisinin adı hâlâ tapuda yazıyordu ama evin ve cesedin izi hâlâ ona kadar sürülebilirdi.

Bu yüzden geri dönüp cesedi almak zorunda kalmıştı. Jackass ikinci kez onunla gitmişti. Daha sonra ondan kurtulmasına yardım etmişti. Ve hepsi bu kadar.

Sorun çözülmüştü. Ta ki Rocky Hebert burnunu yeterince rahat bırakması gereken şeylere sokmaya başlayana kadar. Doktorunu aramak yeterince kötüydü, ama Katrina'da öldüğü sanılan bir çocuk için vakıf kurduğunu öğrendiklerinde? Eski polis bu davayı çözmekten vazgeçmemişti. Onları çocuğa götüren şeyin onun kurduğu vakıf olması çok kötüydü. İronik bir durum. Rocky, Xavier Morrow'a yardım ederek, Lamont'u cinayetten içeri tıkabilecek tek kişinin ifadesine ışık tutmuştu.

"Hiç ailesi yoktu," dedi Lamont, "bu yüzden bir kız kardeş uydurmak işe yarayacaktır. Kimse bunu çürütemez."

Jackass başını salladı. "Bunu sevdim. Uzun süre su tutmasına gerek yok. Sadece Broussard'ı ortaya çıkaracak kadar uzun süre, o da bizi Morrow'a götürecektir. Peki ya senin kız? Neden kabul etsin ki?"

"Ona bu adamın çocukları tehlikeye atan bir davada şüpheli olduğunu söyleyeceğim. Bu onun tetikleyicisi."

"Peki ya anlatırsa?"

Lamont omuz silkti. "Denizde daha çok Ashley var." Eşek herif kaşlarını çatı, endişeyle alnını kırıştırdı.

"Lamont,

... Bu hiç de ..." Tereddüt etti. "İhtiyatlı."

Lamont kaşlarını çatı. "Tabii ki ihtiyatlı bir davranış değil. Yani, burada oturup hiçbir şey yapmayabiliriz ve çocuğun içini dökmesine izin verebiliriz. Yetkililere -ya da Tanrı korusun basına- gidip hikayesini anlatması çok daha zarar verici olur. Bu gerçekleşmeden ölmesi çok daha iyi olur. Her iki şekilde de, eğer ölürse, sadece söylenti olur. Tanık yok, mahkeme yok. O yüzden daha iyi bir fikrin yoksa Ashley'i kullanmalıyız."

Jackson gözlerini kıstı. "Peki ya anlatırsa? Onu da mı öldüreceksiniz?"

"Tabii ki hayır." Muhtemelen hayır. Başka bir seçeneği olmadığı sürece. "Bunu . Organizasyon ve elektronik tablolar konusunda iyidir ama avizedeki en parlak ampul değildir." Kadınlarını bu şekilde tercih ederdi. "Ve eğer anlarsa, yanıldığını söyleyeceğim. Ne olmuş yani? Tabii daha iyi bir fikrin yoksa?"

"Hayır," diye itiraf etti Jackson. "Bilmiyorum."

"O zaman sabah ilk iş Broussard'ı aramasını söyleyeceğim. Onu dışarı çıkardığımızda adamların onu takip edebilir mi?"

"Yapabilirler."

"Broussard'ın saklandığı yeri buldukları anda bilgilendirilmek istiyorum. 'Bilmeniz gereken tek şey bu' saçmalığı yok."

Jackass başını eğdi. "Anlaştık. Eğer sen de aynısını yaparsan. Artık görgü tanıklarının nerede olduğu gibi sırları saklamak yok."

Lamont başını salladı. "Yeterince makul."

Kendi sırlarını tamamen saklaması dışında. Jackass, Xavier'le ne yapacağından emin olmadığını söylerken yalan söylüyordu. Onu bir minibüs dolusu insanla New Orleans'a kadar getirmek hâlâ mantıklı gelmiyordu.

Tabii . . . Kahretsin.

Başından beri bana kazık atmayı planlamadıysa tabii. Rocky Hebert'in ilk olarak rapor ettiği Katrina sırasında işlenen bir kadın cinayetinin canlı bir görgü tanığına sahip olmak ortağının şapkasında büyük bir tüy olurdu. Hikayeyi çarpıtması, Lamont'u en kötü şekilde göstermesi kolay olacaktı. Lamont'u suçladıktan sonra, Jackass'in bu işe karıştığı iddiası zayıf bir intikam girişimi gibi görünecekti.

Jackass'in adamlarını Paul Lott'un evine bilerek Xavier hakkında bilgi almak için gönderip göndermediği ya da bunun gerçekten bir tesadüf olup olmadığı gerçekten önemli değildi. Jackass bu durumdan faydalanmayı planlıyordu.

En azından artık ikisinin de çocuğu yoktu, bu yüzden birlikte çalışmak için hâlâ sebepleri vardı.

Ama sonra . . . Görünüşe göre listemden bir tetikçiden fazlasını işe alacağım. Jackass'in adamlarını görmem lazım. Her kimlerse.

"Teşekkür ederim," dedi Lamont, sesinin içten geldiğini bilerek. Bu ses tonunu yıllar boyunca çalışmıştı. Neredeyse mükemmeldi. "Bu karmaşadan kurtulmama yardım ettiğin için minnettarım."

Jackass omuz silkti. "Hepimiz hata yaparız. O zamandan beri prezervatif takmayı öğrenmiş olmana sevindim, böylece başka hamile metresleri temizlemek zorunda kalmadık."

Lamont sıkıca gülümsedi. Küçümseyen pislik. Ahmak herif metresine prezervatif takmamıştı. En azından dışarıda bir yerlerde dolaşan piç bir çocuğum yok. "Söz veriyorum. Yarın görüşelim mi?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Jackass ayağa kalktı ve takım elbisesini düzeltti. "Seni listene geri dönmen için yalnız bırakayım Monty. Kendim çıkabilirim."

Lamont ayağa kalktı ve ortağının görmesini istediği bir hareketle tabancayı cebine koydu. Bu engerek yılanının evinde gözetimsiz dolaşmasına asla izin vermeyecekti. Muhtemelen bir böcek ya da başka bir şey yerleştirirdi. Tabii daha önce yerleştirmediyse. Lanet olsun. "Seninle yürüyeceğim. Ne de olsa medeni bir şey."

Bayou Gauche, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 9:15

XAVIER rahatlamaya çalıştı. Burke'ün evi rahat olmadığından değildi, çünkü . Burke'ün evine Des Allemands, daha sonra Burke'ün yarı zamanlı çalışanlarından ikisinin onları beklediği düz tabanlı bir tekneye bindiler. Daha sonra hep birlikte kampa doğru yola çıkmışlar ve hava görülemeyecek kadar kararmadan hemen önce kampa varmışlardı.

Manny iki timsahın suyu yarararak ilerlediğini görünce heyecanlanmıştı ama Carlos o kadar hevesli değildi. Bataklık selvi ağaçları ve asılı İspanyol yosunlarıyla güzel olmasına rağmen Xavier bunu umursamayacak kadar yorgundu.

Kamp bataklığın kıyısında, kazıklar üzerinde yükseliyordu ve bitki örtüsünün içinde eriyip gitmiş gibiydi. Onlarla birlikte gelen iki adam burayı korumak için kalmıştı. Bu da Xavier'i hem rahatlatmış hem de daha çok korkutmuştu.

Kamp şaşırtıcı derecede güzeldi; üç yatak odası, baştan aşağı parke zeminler ve mutfaktaki tüm yeni aletler vardı. Oturma odasında büyük bir düz ekran televizyon ve bir Xbox vardı. Tabii ki Carlos ve Manny bunlara el koymuştu. Yerdeki büyük yastıkların üzerine oturmuş, Call of Duty'de birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlardı.

Burke, kelimenin tam anlamıyla koli bandıyla bir arada tutulan eski bir yatar koltuk talep etmişti. Diğer her şeyin yepyeni görüldüğü odada yeri yoktu. Özel dedektiflik işi kazançlı olmalı. Burke paraya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Willa Mae bir salıncakta oturmuş, örgü örüyor ve ara sıra kendi kendine mırıldanıyordu. Xavier bu iş bittiğinde ona güzel bir iplik almayı aklına not etti. Onun varlığı bugün onu sakinleştirmişti. Yıllar boyunca bazen onun bir avukat olduğunu unutmuştu. O her zaman annesinin en iyi arkadaşı Bayan Willa Mae olmuştu ve işinden hiç bahsetmemişti.

Annesi yanındaki kanepede oturuyordu, alışılmadık bir şekilde dalgındı. Xavier en çok onun için minnettardı. Onun yanında durduğu için minnettardı, hayatta olduğu için minnettardı. Bu gün çok farklı bitebilirdi. Babasıyla onu evlat edinmemiş olsalardı, tüm hayatı farklı bir şekilde sona erebilirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Yumuşak bir gülümsemeyle ona döndü. "Bugün seninle gurur duydum oğlum. Seninle her gün gurur duyuyorum, ama bugün . . . Harika bir adam olmuşsun. Keşke baban da burada olsaydı da ne kadar iyi yetiştiğini görseydi."

Xavier zorlukla yutkundu. "Anne. Kes şunu."

Onun elini okşadı. "Gururlu olmaya iznim var. Duygusal olmaya hakkım var. Kabullen artık."

Güldü, ses onu şaşırtmıştı. Ama hafiflik çabucak buharlaştı ve onu soğukta bıraktı. Ve korkmuş. Çok korkmuştu. "Burada benimle sıkışıp kaldığın için üzgünüm."

Ona vurdu. "Kes şunu. Sanki başka bir yerde olacakmışım gibi."

"İşe ne dedin?"

"Onlara ailevi bir acil durumum olduğunu ve biriktirdiğim iznin bir kısmını kullanacağımı sđyledim. Gerçi o bu sabahtı. Houston polisinin evimizi aradığı gerçeği haberlere çıkarsa, neden ayrıldığımı öğrenecekler."

Bu gerçekten konuşmadıkları bir şeydi. Houston Polisi evlerine gelmişti. Ve bir noktada, benimle konuşmak isteyecekler. "Başın belaya girecek mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Oğluma bakıyordum. Eğer bir sorun çıkarsa başka bir yerde iş bulabilirim. Bugünlerde hemşirelere çok talep var."

Annesinin işini kaybettiğini düşünerek ürperdi. "Ya bu iş uzun sürerse? Ya haftalarca burada mahsur kalırsak?"

"Peki ya değilsek?" dedi usulca, sonra Burke'e baktı. "Bizi yakın zamanda dışarı atmayı mı planlıyorsun, Burke?"

Burke sırttı. "Hayır, hanımefendi. Burayı istediğiniz kadar kullanabilirsiniz. Ciddiyim."

"Houston Polisi ne yapacak?" Xavier sordu, hâlâ korkudan d kopuyordu. Bu işin ters gidebileceği pek çok yol vardı. Daha fazla yanlış.

"Gelip seninle konuşacaklar," dedi Willa Mae örgüsünden başını kaldırmadan, iğneleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki Xavier hareketleri takip etmekte zorlandı. "Onlara Yüzbaşı Holmes'a anlattıklarınnın aynısını anlatacaksın. O adamın seni neden takip ettiğine dair hiçbir fikrin olmadığını söyleyeceksin.

-Ama o zaman bunu yapmadınız. Sana karşı bir dava açmak istiyorlarsa, araştırmaları gerekecek." şimdi başını kaldırmıştı, gözleri deliciydi. "Hiçbir şey bulamayacaklar, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi. Hiç sigara bile imedim. Yirmi bir yaşıma kadar bir bira bile almadım."

"Bunu doğrulayabilirim," dedi Carlos. "Ne kadar yalvarırsam yalvarayım hep hayır derdi."

Willa Mae Carlos'a, "Kötü örnek oluyorsun," dedi ama gülümsüyordu. "Aynı zamanda iyi bir arkadaşsın. HPD'ye adamın ellerini gördüğünü ve silahı olduğunu söyleyeceksin. Ve iki adam olabileceğini ama senin çok korktuğun için bunu öğrenmeden kaçtığını söyleyeceksin."

"Bu doğru," dedi Carlos, alışılmadık bir ciddiyetle. "Korkudan altıma sıçmıştım, bu bir gerçek."

"HPD'nin seninle konuşmasına izin vermeyi planlamıyorum Xavier," dedi Burke sessizce, "eğer bu seni daha iyi hissettirecekse. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

Aslında bu onu daha iyi hissettirdi. Ama . . . "André bunun doğru olmadığını biliyor. Ya onlara beni nerede bulacaklarını söylerse?"

Burke kendinden emin bir tavırla, "Yapmayacak," dedi. "Önce beni uyarmadan olmaz. Ve eğer yaparsa, burası büyük bir bataklık ve bir sürü saklanma yeri biliyorum, bu yüzden endişelenerek bir dakikanı bile boşa harcama."

"Ama ya HPD daha onu sorgulamadan Xavier'in üzerine bir şey yıkmaya çalışırsa?" Manny sordu. "Bu beni bütün gün endişelendirdi."

"O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz," diye açıkladı Willa Mae. "Eğer denerlerse, onlarla savaşıyoruz. Nasıl çalıştıklarını bilen biri olarak avantajlısın. Harris County'deki hemen hemen tüm savcılarını tanıyorum, bu yüzden hangi yaklaşımları benimseyebileceklerini biliyorum. Şu anda endişeli değilim. Endişelenmeye başlarsam, size karşı dürüst olacağım. Bu konuda bana güvenin."

"Evet, hanımefendi." Carlos oyun kumandasını halının üzerine koydu. "Ama kendine Paul Lott diyen adam konusunda hâlâ kafam karışık. Yeni bir kimlik çıkarmak için onca zahmete girmiş. Bu biraz zamanını almış olmalı. Belki de önceden planlamıştır. Ama Lott daha dün gece öldürüldü."

"Muhtemelen Xavier onu aramadan kısa bir süre önce," diye kabul etti Burke. Ayaklarını uzatmış, gözlerini kapatmış ve ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş bir şekilde oturuyor, tüm dünyaya uyuklayan bir baba gibi görünüyordu. "Bu çok iyi bir nokta Carlos. Lott'u öldüren kişinin senden daha önce haberi olup olmadığını merak ediyorum Xavier. Sen aramadan önce Lott'u taklit etmeyi planlamış olabilirler mi?"

"Sanki bu beni daha iyi hissettiriyor," diye mırıldandı Xavier.

Burke omuz silkti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum. Seni hayatta tutmaya çalışıyorum. Lott'un ofisinden başka bir iletişim aldınız mı?"

"Hayır. Sadece kullan-at telefonumu aradım. Rocky ile kullandığım. Lott bana UPS kutusu adresine bazı evraklar göndereceğini söyledi ama UPS kutusu olduğunu bilmiyordu. Ben de onun gerçek posta adresim olduğunu düşünmesine izin verdim."

"Kötü bir adam olsaydım," diye düşündü Burke, "ve Katrina'da işlediğim bir cinayetin tanığı olduğun için seni bulmak , ve Lott'un adıyla bir kimlik oluşturup onun kimliğine bürünmeyi planlasaydım, seninle herhangi bir yazışma var mı diye dosyalarını kontrol ederdim. Ve Lott'un miras çekinizi gönderdiği adresi bulduğumda, onu da kontrol ederdim. Bunun bir UPS kutusu olduğunu bulmak hiç zaman almazdı." Bir an sessiz kaldı, uyukluyormuş gibi görünmeye devam etti. "Ben olsam UPS posta kutusunun yerini kontrol ederdim. Ve eğer gerçekten akıllı olsaydım, sana bir çeşit takip cihazı içeren bir posta gönderirdim." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Son zamanlarda o kutuyu kontrol ettin mi?"

Xavier başını salladı. "Rocky öldükten hemen sonra Paul Lott beni kullan at telefonumdan arayıp evrakları bana göndereceğini söylediğinden beri hayır."

"Kullan-at telefonun nerede?" Burke sordu.

"Evimde. Dolabımdaki kilitli bir kutuda saklıyordum."

"Belki de bu sabah o adam kullan-at telefonunu arıyordu," dedi Willa Mae, iğneleri yeniden harekete geçmişti. "Belki de senin onu paketleyeceğini umuyordu."

Burke başını salladı. "Haklı olabilirsiniz, Bayan Willa Mae." Sırıttı. "Genelde öyleyimdir."

Burke gözlerini tekrar kapattı. "Molly'ye Baton Rouge'a gidip kutuyu kontrol etmesini söyleyeceğim. Eğer Lott'un katili sizi oraya çekmeyi umuyorsa, belki onun hakkında biraz bilgi edinebiliriz."

"Ya Lott da işin içindeyse?" Cicely sordu.

Xavier kaşlarını çattı. "Rocky ona güvenirdi."

Cicely omuz silkti. "Rocky'ye güvenmiştim. Ama bu Lott denen adamı tanımıyordum. Yani, o artık ölü, yani işin içinde olsa bile muhtemelen artık bir tehdit değil, ama ... ya öyleyse?"

Burke mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Bu geçerli bir soru. Molly'ye listeye eklemesini söyleyeceğim. Listeler konusunda iyidir."

Cicely gülümsedi. "Bu öğleden sonra beyaz tahtayla ilgilendi."

"Onun olayı bu," dedi Burke. "O bir düşünür ve bilgiyi mantıklı bir şekilde düzenler. Onu harika bir polis yapan şeylerden biri de bu ve benimle çalışmasını istememin nedenlerinden biri de bu." Aniden koltuğun ayaklığını yerine koydu ve ayağa kalktı. "Dün gece ben de pek uyuyamadım, o yüzden biraz kestireceğim. Sanırım hepiniz her şeyin nerede olduğunu biliyorsunuz. Mutfakta ya da başka bir yerde istediğiniz her şeyi alabilirsiniz. Ama dışarıda yürümenizi tavsiye etmem. Timsahlar, bilirsiniz. Geceleri hareket halindedirler."

Carlos yüzünü buruşturdu. "Bunu hatırlatmanıza gerek yoktu, çok teşekkür ederim."

Burke'ün sırtışı biraz hınzırcaydı. "Timsahlara yem olmanı istemeyiz, değil mi? Tüm çevre alarmlarını kurdum. Biri yaklaşırsa haberim olacak."

Hepiniz rahat uyuyabilirsiniz." Ayıldı. "Ayrıca dışarıda nöbet tutan iki yarı zamanlı çalışanım var. Onlara hayatım ve sizin hayatınız pahasına güveniyorum. Sizi rahatsız etmezler ve dışarıda kalırlar. O yüzden rahat uyuyun."

Adam evin arka tarafındaki odasına doğru ilerlerken Xavier, "İyi geceler Burke," diye seslendi. "Teşekkür ederim."

Burke sadece el salladı.

Xavier iç çekti. "Uyumam gerektiğini biliyorum ama beynim çok gergin."

"Deneyeceğim," dedi Manny. "En azından Burke yanımda getirdiğim silahlardan vazgeçmemi istemedi. Eğer biri peşimizden gelirse, hazır olacağım."

Xavier babasının silahını tekrar kullanmayı düşünmek istemiyordu. Molly ondan kurtulmak için almamış olsa bile, bir gece önce onu kullandığını hatırlamak midesini bulandırmıştı. "Belki de Carlos için bir beyzbol sopası ya da golf sopası bulmalıyız. O şeylerle belalıydı. Onları kılıç gibi kullanırdı."

Carlos güldü. "Elinde ışın kılıcıyla Luke Skywalker'ı oynamak işe yaradı. Bazen inek olmak işe yarıyor. Haydi, X." Ayağa kalktı ve elini uzatarak Xavier'i ayağa kaldırdı. "Hadi uyumaya çalışalım. Manny ve Burke bizi koruyor."

"Beni saymayın," dedi Willa Mae. Eğilip iplik çantasını karıştırdı ve tabancasını çıkardı. "Yani annen de güvende."

"Teşekkür ederim, Bayan Willa Mae." Xavier eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, anne."

"İyi uykular evlat. Yarın her şey daha iyi olacak."

Merkezi İş Bölgesi, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 9:15

"Geldik," dedi Molly, kiralık arabayı otelin yeraltı garajına park ederken. Koltuğunda dönerek, yolculuklarının yarım saatinde uykuya dalmış olan Gabe'i dürttü. Onu uyandırmaktan nefret ediyordu. Çok huzurlu görünüyordu. Ve yakışıklı.

Tanrı yardımcısı olsun, adam ateşliydi. Adamın çenesinin sert çizgisini okşadı, alnındaki gevşek kırmızı bir kıvrımı fırçalamadan önce kirli sakalı tenini en hoş şekilde sıyırdı.

Ve müşterisine hayranlık duymayı bırakıp onu güvende olacağı odasına götürmesi gerekiyordu. Bu garaj otelin güvenliği tarafından 7/24 gözetleniyordu ve kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak için uzun süre araba kullanmıştı ama yine de Gabe için güvenli değildi.

Omzunu daha sert salladı. "Gabe? ."

Adam, kadının yakalayamadığı bir şeyler homurdandı. "Gabriel Hebert, hemen uyan," diye sertçe emretti.

Gözleri yavaşça açıldı. "Neredeyiz?"

"Merkezi İş Bölgesi'ndeki bir otelde."

Gabe koltuğunda doğruldu ve şaşkınlıkla arabanın saatine baktı. "Ofisine on dakika falan var. Bir saattir yoldayız."

"Takip edilmediğimizden emin olmak istedim. Hadi yukarı çıkalım ve sonra gerçekten uyuyabilirsin."

Kesinlikle buna ihtiyacı vardı. Uzun zamandır hiç bu kadar yorulmamıştı.

Ayaklarını zorlayarak arabadan çıktı ve spor çantasını omuzladı. Gabe hâlâ gözlerini kırpıştırarak onu takip etti. Kolunu Gabe'in koluna doladı ve onları lobiye giden asansöre doğru yönlendirdi. "Hepimiz giriş yaptık. Doğruca odalarımıza çıkabiliriz."

"Odalar mı?" diye sordu, hoşnutsuz bir şekilde. "Neden iki?"

Gözetlemeye devam ederken ona sırttı. Bir güvenlik görevlisini girişte, bir diğerini de garajın derinliklerindeki gölgelerde görmüştü. Burada başka kimse yok gibiydi, bu da onun hoşuna gidiyordu. "Neden, Bay Hebert. Benimle aynı odayı paylaşmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Dudakları kıvrıldı. "Bir odadan daha fazlasını paylaşmak isterim. Ama ben bir centilmenim, bu yüzden zorlamayacağım."

"Ben bir , ama istersem iterim."

Bunun üzerine kıkırdadı, sonra önlerinde bir gölge hareket edince sertleşti. Molly alarma geçti, boştaki eli belindeki tabancaya gitti. Gabe durmuş, vücudu kendi dövüş sanatları eğitiminden tanıdığı bir duruşa geçmişti. Bunu bilmek güzeldi. Uykulu bile olsa, iyi içgüdüleri vardı.

Ama teyakkuzda olmalarına gerek yoktu. Sadece üçüncü bir güvenlik görevlisiydi.

"Özür dilerim," dedi adam, Gabe'in saldırıya hazır duruşuna bakarak. "Seni korkutmak istememiştim."

"Pekâlâ," dedi Molly, nabızı hızlanmaya başlamış olsa da sakin sakin. "Yine de gölgelerde gizlice dolaşmasan iyi olur."

"Evet, hanımefendi. İyi akşamlar hanımefendi," dedi Molly'ye Gabe'in ona saldırmış olmasını diletcek kadar alaycı bir ifadeyle.

Asansöre bindiklerinde Gabe, "Pislik," diye mırıldandı. "Evet, hanımefendi," diye taklit etti.

"Buna alışkınım," dedi ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yanağına bir öpücük kondurdu. "Yine de beni savunmaya hazır olduğunu görmek güzel. Güzel hareketler."

Nefesinin altında homurdandı ama memnun olduğu belliydi. "Dün geceden daha iyi. O adam Shoe'ya zarar vermeye çalıştığında neredeyse panik atak geçiriyordum."

Adamın sesindeki kendini küçümsemeden nefret ediyordu. "Şok olmuştun, Gabe. Senin hakkında hiç kötü düşünmedim. Ama şu anda içgüdülerinin iyi olmasına sevindim. Bu bir gün hayatını kurtarabilir."

Çenesi gerildi. "Kendimi daha az düşünmüştüm."

Asansörün kapıları açıldı ve onu bir yanıt vermekten kurtardı. Bu iyi bir şeydi çünkü onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Haydi," diyerek onu resepsiyondan uzaklaştırdı ve asansörlerin bulunduğu ana bankaya doğru çekti. "Bu taraftan."

"ihtiyacımız yok mu?"

"Bu gece olmaz. Sadece kapalı kapılar ardına geçene kadar bekle. Açıklayacağım."

Başka bir asansöre bindiklerinde sessizliğe gömüldü ve kadının on altıncı katın düğmesine basışını izledi. Kapılar açıldığında, Burke'ün ona mesaj attığı oda numarasına doğru onu yönlendirdi.

Kapıya iki kez vurdu, durakladı, sonra iki kez daha vurdu ve kapı açıldı.

Molly, teni Gabe'inkinden bile üç ton daha soluk olan 1.80 boyundaki sarışın Norveçli kadını görünce rahat bir nefes aldı.

"Berbat görünüyorsun kızım," dedi Val her zamanki kaba tavrıyla, onları içeri almak için geri çekildi ve kapıyı kapattı. "Ve . . . Aman Tanrım, gömleğinde gördüğüm kırıksıklık mı?"

Molly kıkırdadı. "Kapa çenenini. Gabe, bu Val Sorensen, Burke'ün özel dedektif ve korumalarından biri ve benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Val, Gabe Hebert."

Val elini uzattı. "çok şey duydum. Çoğu iyi."

Gabe gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim. Ama eğer buradaysanız, kuzenimi kim koruyor?"

"Gabe!" Patty bitişik odadan fırladı ve kollarını Gabe'in boynuna doladı. "Bir şeyin yok. Bugün olanları yeni duydum. Otoyolda sana silah doğrultan adamı."

Gabe yine kafası karışmış bir halde Molly'ye baktı. "Şu anda neler oluyor? Patty neden burada?"

"Val bu gece nöbet tutacak, böylece ben uyuyabileceğim. Patty yalnız kalamaz, o yüzden burada."

Yavaş bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Bitişik odalar mı?" diye mırıldandı.

O da sırtarak karşılık verdi. "Evet," diye karşılık verdi.

Val sadece homurdandı. Patty tüm bu konuşmaları kaçırdı çünkü yüzü Gabe'in boynuna gömülmüştü.

Gabe, Patty'nin gözlerinin içine bakabilmek için kollarını boynundan ayırdı. "Ben iyiyim. Silah Molly'ye doğrultulmuştu, bana değil. Ama biz iyiyiz."

Patty geri adım attı. "Buraya gelmen bu kadar uzun sürünce en kötüsünü hayal edip durdum."

"Özür dilerim," dedi Molly sessizce. "Takip edilmediğimizden emin olmaya çalışıyordum."

Patty başını salladı ve Val'e bir bakış fırlattı. "Val de öyle dedi. Hâlâ endişeliyim."

"Choux'ya kim bakıyor?" Gabe sordu.

"Donna Lee her şeyi kontrol altında tutuyor." Patty gülümsemeye cesaret etti. "Geri döndüğümüzde bize hiç ihtiyaç olmadığını görebiliriz."

"Doğru değil ve bunu sen de biliyorsun," dedi Val. "Oturun ve dinlenin çocuklar. Bir içkiye ihtiyacınız olursa minibar var."

"Ben değil," dedi Molly. "Sadece uyumaya ihtiyacım var. Artık bir üniversite öğrencisi gibi iki saatlik uykuyla idare edemem." Spor çantasını odadaki iki büyük boy yataktan birinin üzerine bıraktı ve her zaman yaptığı gibi botlarını çıkarıp yatağın yanına dizdi.

En azından Kolordu'da olduğu gibi botlarının içinde uyumuyordu. Bu berbat bir şeydi.

"Yeni bir şey var mı?" Gabe odanın diğerk tarafında Patty'nin sorularını yanıtlarken Val yatağının kenarına oturarak mırıldandı.

"Burke sana ne zaman bilgi verdi?"

"On beş dakika önce beni aradı."

"Ben de." Ona HPD'nin yarın gelip Xavier'i sorgulamak isteyebileceğini ama buna izin vermeyi planlamadığını söylemek için. HPD'ye Xavier'i tehlikede olabileceğı bir yerde sorguya çekme fırsatı vermek için hiçbir neden yoktu. Burke ayrıca Paul Lott taklidi yapan kişinin Xavier'in kullan at telefonunu arıyor olabileceğini de söyledi. "Yani ikimiz de hızlıyız."

"Yarın için planın var mı?" Val sordu.

Gabe ve Patty diğerk yatağın kenarına oturdular. "Evet," dedi Gabe. "Ben de bilmek istiyorum."

Molly oturmaya korkuyordu. Yorgunluk vücudunu çoktan kapatmıştı. Oturursa, bir saniye içinde bayılırdı. "Cornell Eckert yarın mahkemeye çıkarıldığında ikimizden birinin orada olmasını istiyorum."

"Yapacağım," dedi Val. "Burada onlarla kalabilirsin. Eğer Eckert dün sana silah çektiyse, yarın mahkemede seni tanıyacaktır. Onu her kim tuttuysa seni buraya kadar takip etmesini istemiyorum."

Molly ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Val kaşlarını kaldırdı. "Düşmeden önce başka bir şey var mı?" "Evet. Xavier'i geri götürmek onun eski

Yarın mahallede. Kurbanın nerede yaşadığını bilmemiz gerekiyor. Her şey olduğunda genç olduğunu biliyorum ama hatırlayabilir."

Val sempatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Bu onun için zor olacak. Resimler yeterli olmaz mı?"

Molly, "Katrina'dan bu yana o bölgelerin çoğu değişti," dedi. "Xavier burayı fotoğraflardan tanıyamayabilir."

Val kaşlarını çattı. "Bunu şahsen de tanıyamayabilir."

"Biliyorum," dedi Molly. Bunu zaten düşünmüştü. "Ama kurban her şeyin merkezinde. Onu bulduğumuzda, diğer tüm oyuncularla olan bağlantılar daha da netleşecek."

Val başını salladı ama şüpheli görünüyordu. "Sanırım denemeye değer. Desteğiniz olacak mı?"

"Sanırım sadece ben. Xavier'in yanında maiyeti olmasa daha iyi olur. Dikkat çekecektir."

Val kaşlarını çattı. "Burke yalnız gitmene izin vermeyecek."

"Onunla yarın, uyuduktan sonra konuşacağım." Molly alnını ovuşturdu. Bir baş ağrısı kök salmıştı. "Eckert'in ne zaman mahkemeye çıkacağını bilmiyorum ama normalde ilk iş mahkemeye çıkar."

"Biliyorum," dedi Val nazikçe, sonra sesini yükselterek Patty'ye seslendi. "Bırakalım da bu ikisi uyusun."

Patty, Gabe'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana ihtiyacın olursa yan taraftayım." Çıkarken Molly'ye el salladı. "Onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

Molly gülümsedi. "Benim işim ve benim için zevk." Bitişik odanın kapısı arkalarından kapanıncaya kadar bekledi, sonra yatağa uzandı. "Çok yorgunum. Sakıncası yoksa önce banyoya gideceğim."

Gabe bir el hareketi yaptı. "Molly? Nerede uyumamı istersin?"

Adımlarının ortasında durakladı. Ve vereceği cevabı gerçekten düşündü. Bir yatağı paylaşmanın onu daha iyi korumasına yardımcı olacağını söyleyebilirdi ama ikisi de bunun koca bir yalan olduğunu biliyordu. O yüzden gerçeği söyledi. "Benimle mi? Söz veremem

hiçbir şey olmayacak, ama sana sarılmak güzel olurdu ve-"

Bir an içinde yanındaydı, parmağını dudaklarına bastırmıştı. "Sana sarılmak benim de tam olarak istediğim şey." Parmağını onun ağzından çekerek, yanağını avucunun içine aldı. "Ve uyandığında, belki seni tekrar öpmek. Hepsi bu kadar."

Onun avucuna sokuldu. "Kulağa mükemmel geliyor."

On beş dakika sonra, yorganın altında ve neredeyse uykuya dalmışken, adamın kolunun beline dolandığını, vücudunun onu kucakladığını hissetti. Adam naneli diş macunu, otelin vanilya kokulu sabunu ama en çok da kendi kokuyordu, baharatlı ve temiz. Şakağını öptü, elini tişörtünün altından geçirip karnına koydu ve kulağına mırıldandı. "Uyu. Val nöbetçi. Bırak ve uyu."

Adamın sesinin gürültüsü ve elinin dokunuşu teninde bir ürperti yaratarak onu uyandırdı. Ayrıca Val'in -şu anda- nöbet tutmaktan sorumlu olduğunu hatırlatması, ofisteki o öpücüğü hatırlamasına neden oldu. Teknik olarak Gabe'in güvenliğinden sorumlu olmaması -şu anda- yapmak üzere olduğu şeyi mazur göstermek için gerçekten zayıf bir teknikti ama bunu umursamıyordu. Gabe her türlü şeyi istemesine neden oluyordu.

Birdenbire uyku aklından en uzak şey oldu.

"Şimdi istemiyorum," mırıldandı. "Yatağымda seksi bir adam var." Sırt üstü dönerek adamın yüzüne baktı. eli karnının üzerinde genişçe açılmış, başparmağı göğsünün kıvrımına alaycı bir şekilde yaklaşmıştı. Biraz daha , Gabe.

Lütfen mi? "Sen , bunu biliyor musun?" "Mükemmel olmaktan çok uzağım. Ama sen oldukça yakınsın."

Gözlerini devirdi. "Kapa çeneni ve öp beni, Gabe."

Ve yaptı da. Başta tatlı bir şekilde. İffetli bir şekilde. Daha çok paylaştıkları ilk öpücük gibiydi. Ama sonra derinden muhtaç bir ses çıkardı.

boğazında.

Yoksa o ben miydim?

Fark etmedi, çünkü öpücüğü değiştirdi, vücudunu kendi vücuduyla kapladı, bir kalp atışında tatlıdan tam sekse geçti. Kadın ona uzandı, bir eli başındaki buklelerin arasından geçerken diğer eli göğsündeki buklelere uzandı. Her iki yer de çok yumuşaktı. Tıpkı olmasını umduğu gibi.

Adamın teni kızinkine karşı sıcaktı, dudakları sert ve ısrarcıydı ve kız havaya ihtiyacı olduğu için lanet etti. Nefes alabilecek kadar uzaklaştı. "Bu işte iyisin."

Dudakları onunkilere doğru kıvrıldı. "Egom için çok iyisin. Pratik yapamayacağımdan korkuyordum."

Başparmağı göğsüne bir santim kadar yaklaşarak cızırtılı bir yol açtı ve kızın elini tutup kendi kendine hareket ettirme isteği uyandırdı. Ama bu baştan çıkarmaydı ve çok uzun zamandır baştan çıkarılmamıştı. "Pratik yapmaktan zarar gelmez."

Bir dizini adamın kalçasına dayayarak büktü ve adamın onu ne kadar çok istediğini hissetmek için kendi kalçalarını kaldırdı. Titredi, çünkü adamın boxer külotunun içindeki sert uzunluk bir gösterge ise, adam onu çok istiyordu. Yorgunluğuna rağmen vücudu canlandı ve daha fazlasına ihtiyaç duydu. Elini iç çamaşırının elastik belinin altına kaydırды, vücudunu daha yakından tanımak istiyordu, parmaklarını onun etrafına doladığında bir tıslamayla nefes verdi. Adam iri, sert ve hazırды. Çok hazırды.

Sessiz bir iniltiyle onun elini itti. "Sana yapmak istediğim şeyler." Tekrar itti. "Seninle."

"Anlat bana," diye fısıldadı.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı, sesi daha derin, aksanı daha kalındı. Daha zengin. Parmak uçları Molly'nin göğsünün alt tarafına değdi ve Molly'nin beklentiyle ürpermesine neden oldu. "Sana dokunabilir miyim, Molly?"

Onun için tek bir cevap vardı, burada, bu anda sadece onlar içindi. "Evet. Lütfen."

Sonunda eli göğsünü kavradı, başparmağı hafifçe meme ucunu okşadı. "Sana her yerinden dokunmak istiyorum. Nelerden hoşlandığını öğrenmek istiyorum. Seni tatmak istiyorum. İçinde olmak istiyorum ve benim için inlediğini duymak istiyorum."

Denese bile iniltisini susturamazdı. "Evet. Evet, lütfen."

Merkezi İş Bölgesi, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 9:55 P. M.

Evet. Evet, lütfen.

Molly'nin sözleri zihninde yankılanıyordu ve Gabe'in tek yapabildiği dokunuşunu nazik tutmaktı. Bunca zamandır, kız Choux'ya ilk girdiğinden beri kendini kontrol altında tutmuş, sadece bakmakla yetinmişti.

Dokunmadan. Tadına
bakmamak. Sahip
olmamak.

Ama o evet demişti.

Elleri titreyerek kızın kollarını başının üzerine kaldırdı ve tişörtünü göğüslerinin üzerine çekti. Ve bir anlığına gözlerini dikip baktı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Sen de öylesin," diye fısıldadı, sonra da muhtaç bir ses çıkardı. "Gabe, hadi."

Ona bir sırtış fırlattı. "Sabırsız."

"Aynen öyle."

"Seni düşündüm," diye itiraf etti. "Ne zaman evime gelsen seni izliyordum ve seni düşünüyordum."

Dudakları sinsice kıvrıldı. "Beni düşündüğünde otuz bir çekiyor muydun?"

Gözleri büyüdü, yanakları ısındı. Lanet olsun, yanıyorlardı. Ama başını salladı. "Ben yaptım."

Alt dudağını yaladı. "Bir ya da iki kez seni düşünmüş olabilirim. Yatağında uzanırken. Tek başıma."

Aklına gelen görüntüden ürpererek onun dudaklarını öptü, sonra çenesinin kıvrımını öptü. "Artık yalnız değilsin."

"Hayır, değilim." Kadın kalçalarını sallayarak ona sürtündü ve adam usulca inledi, arkadaşının bitişik kapının diğer tarafında olduğunun farkındaydı, muhtemelen sorun gibi görünen herhangi bir şeyi dinliyordu. "Öp beni, Gabe. Düşünmeyi bırak ve öp beni."

Onun itaat etmesini beklemeden parmaklarını saçlarından geçirdi ve onu aşağı çekerek ağızlarını birbirine çarptı.

Düşünmeyi bıraktı, onun tadında boğuldu. Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Ama daha önce gelen herkes uzak, bulanık bir anıya dönüşmüştü. Nefes nefese kalarak ağzını çekti. "Seni istiyorum."

O da nefes nefese kalmıştı. "O zaman acele et."

Onu daha iyi görebilmek için daha fazla ışık olmasını diledi. Bir dahaki sefere, diye düşündü. Bacaklarının arasına diz çökerek tişörtünü başından çekti ve yatağın yanına, yere bıraktı. Uyku şortuna uzandı ama ellerini göğüs kaslarının üzerinde gezdirecek kadar yukarı kaldırarak dikkatini dağıttı.

"Göğsünü seviyorum," diye mırıldandı ve eğilip köprücük kemiğini öptü. "Bu iyi mi?"

"Evet." Kelime boğuk çıkmıştı ama yeterince açıktı ki devam etti, sol meme ucuna kadar göğsünü öptü, sikine doğru bir his sarsıntısı gönderen küçük yalamalar verdi. "Güzel."

Çok iyi hissettirdi. İyiden de öte.

Dudaklarının teninde kıvrıldığını hissetti, kıkırdaması içini ürperten sıcak bir nefes oldu. "Mmm. Tek kelimelik ifadelere kadar düştük. Sanırım bu hoşuna gitti."

Göğsünün diğer tarafına doğru ilerledi, bazen öpüyor, bazen de o kadar sert emiyordu ki izler kalacağından emindi. Sonunda diğer meme ucuna geldi, bu sefer küçük yalamaların arasına hafif ısırıklar serpiştirerek vücudunda zevk sarsıntıları yarattı.

"Siktir." Sözcük bir ürpertiyle ağzından çıktı ve içgüdüğü ve onu tamamen çıplak görme arzusuyla vücudu harekete geçti. Şortunun belini yakaladı. "Kaldır."

O da öyle yaptı ve adam şortunu bacaklarından aşağı çekerek külotunu da aldı.

"Molly." Ona baktı, tatlı kıvrımlarını, kalçalarının kıvrımlarını, bacaklarının arasındaki düzgün sarı saçlarını inceledi. Sertçe yutkundu, kelimeleri bulamadı. Tek söyleyebildiği "Molly," oldu.

Yine de ona bakması için daha fazla zaman vermedi. "Çıkar," diye mırıldandı, boxer külotunu dizlerine kadar çekerek sikini karnına doğru zıplattı. Bir nefes çekti. "Oh evet." Eğildi ve onu tepeden tırnağa yaladı ve adam haykırışını kontrol edemedi.

"Siktir."

Yukarı baktı ve karanlıkta onun gözleriyle buluştu.

"İstediğin bu mu?"

Tekrar yutkundu, ağzı ne kadar çok istediğiyle sulanıyordu. "Prezervatifim var."

Nedenini merak etmesinden korkuyordu. Onun ileri gittiğini düşünmesinden korkuyordu. Küstahça.

Ama yapmadı, göğüslerinin hipnotik bir şekilde zıplamasına neden olan bir hareketle yastığa geri döndü. "Al o zaman."

Körü körüne komodinin üzerindeki uzandı ve bir yıldan fazla bir süredir orada sakladığı folyo paketini bulmaya çalıştı.

Bir yıl önce. Tanrı'ya şükür elleri artık titremiyordu. Emin, bilinçli hareketlerle paketi yırttı, prezervatifi aldı ve boyundan aşağı kaydırıldı.

Tüm bunlar olurken kadın onu açlıkla izliyordu.

Kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsünden fırlamaması bir mucizeydi. İyi bir adam ol. İstedığinin bu olduğundan emin ol. "Emin misiniz? Yapmak zorunda değiliz-"

Bacaklarını onun kalçalarına doladı. "Eminim." Bir an sonra sırt üstü yuvarlanmış olan adam gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. "Öyle misin?"

O kadar geniş sırttı ki yüzünün kırılacağını sandı. "Evet. Bana binecek misin, Molly?"

Ellerini onun göğsüne dayadı. "Bu benim planım."

Kadın onu vücudunun içine alırken ikisi de inledi. Sıcak ve sıkıydı ve ...

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, kelimeleri birbirine karıştı ve kadın güldü, mutluluğu aralarındaki boşluğu doldurdu. Kalbini dolduruyordu.

Bu kadına aşık olabilir.

Belki de çoktan başlamıştı.

Sonra hareket ediyordu, seks ve zarafet ve ... neşe. Molly Sutton'ın sınır tanımadan zevk almasını izlemek hiç bitmesini istemediği bir şeydi. Ama çok geçmeden vücudu o ana, zevke kendini kaptırdı. Onun kalçalarını kavradı, aşağı doğru her sıçrayışını karşılamak için yukarı doğru itti.

Çok iyiydi. Ama daha fazlasını istiyordu. Daha fazla temas. Daha fazla ten.

Ondan daha çok.

Karın kaslarını kasarak yarı yarıya doğrulup göğüs ucunu ağzına aldı ve parmaklarının omuzlarına battığını hissetti. Nefes alışlarını ve daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için yalvarışlarını duyuyordu.

Kız ağlamaklı bir ılık atana kadar onun artık omuzlarından birini tutmadığının farkında bile değildi. Aralarına baktığında onun kendine dokunduğunu, öfkeyle klitorisini ovduğunu gördü. Bunun ne kadar ateşli olduğunu fark edecek zamanı ancak bulabilmmişti ki kız sırtüstü uzandı, uzun ve alçak sesle inlerken başı arkaya düştü.

Hepsi bu kadardı. Alabileceği tek şey buydu. Kollarını onun etrafına dolayarak, onları tekrar döndürdü ve ciddi bir şekilde itmeye başladı. Zarif değildi, düzgün değildi ama umurunda değildi. Kendini ne zaman bu kadar iyi hissettiğini bilmiyordu.

Orgazmı ona çarpan bir dalga gibi çarptı, vücudu spazm geçirirken onu altına çekti ve bir kez daha itti. Sonra nefesini verdi, vücudunu aşağı indirirken ağırlığını ön kollarının üzerinde tutmaya dikkat etti. Son bir spazm vücudunu sarsarken ürperdi.

"Mmmm," diye mırıldandı. "İyi misin?"

Yorgunca kıkırdadı. Tüm vücudu gevşek ve iyi hissediyordu. O kadar iyiydi ki hâlâ düşünüyordu -kadın ne demişti? Ah, doğru ya. Tek kelimelik ifadeler. "Sanırım öyle. Sen?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Eğer pratik yapmıyorsanız, nasıl geliştiğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Yani bunu tekrar yapacaklardı, ki bu rahatlatıcıydı. Bunu tekrar yaşayamazsa ne yapacağından emin değildi. Ama onu eziyordu, bu yüzden dikkatlice çekildi, prezervatifi bağladı ve yatağın yanındaki çöp kutusuna attı.

Onun yanına sokuldu. "Sanırım artık uyumalıyız."

Belki şimdi yapabilirdi. Zihni kapanıyordu, yarının ne getireceği konusunda endişelenemeyecek kadar yorgundu. Onu kendine çekti, yanağını göğsündeki kaba tüylere sürttüğünde memnun oldu.

Buna alışabilirdi. O uyurken onu tutmaya.

"Güzel bir yastıksın," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Bunu sevdim. Senin gibi. Olması gerekenden daha fazla."

Başının üstünü öptü. "Uyu, Molly. Uyandığında burada olacağım."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 10:30

Yatağın kenarına oturan Ashley dudağını ısırды ve onun isteğini düşünürken pelüş otel odasına baktı. Lamont onunla orada buluşmasını ayarlamış, bazı çocukları kurtarmak için onun yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu tam da söylenmesi gereken şeydi çünkü Ashley, Lamont'un asistanlığı için kendisiyle ilk görüşmeyi yaptığında öne sürdüğü gerekçe çocuk istismarcılarını cezalandırmaktı. Kendisi de çocukken istismara maruz kalmış biri olarak, istismarcıları alaşağı etmek onun tutkusuydu.

Ama vahşi değildi. Joelle, parası onu şımartmadan önce rol yapma fırsatını kaçırmazdı. Ancak Ashley derin düşüncelere dalmıştı.

"Eğer bana yardım edemezsen," diye mırıldandı, "anlarım. Bu senin işin değil. Ama bu işi başarmam için senden daha fazla güvendiğim kimse yok."

Yine doğru şeyi söylemişti, çünkü yanakları pembeleşmiş, gülümsemesi utangaç ama parlaktı. "Sana yardım etmek istiyorum ve edeceğim de. Sadece önce sormam gereken soruları düşünüyorum."

Yatağın yanındaki sandalyeye tekrar oturdu. "Sor . Güvenliğiniz ve bu durumla ilgili rahatlığınız benim önceliğimdir."

"Peki, tamam. Neden polis bununla ilgilenmiyor?"

"Güzel soru." Gerçekten öyleydi. Kahretsin, Ashley. "Öyle. Sana destek olacaklar."

Alnı kırıştı. "Ama onların gizli polisleri yok mu?"

Soruları onu şaşırtmıştı. Dürüst olmak gerekirse, onun üçüncü dereceye girmeden evet demesini bekliyordu. Eğer isteğine hayır derse, onu bu gece öldürmek zorunda kalacaktı. Jackass'a söylediklerine rağmen, bir noktada onu öldüreceği kaçınılmaz bir sonuçtu. Adam ona deliymiş gibi bakarken başka ne söyleyebilirdi ki?

Ben deli değilim. Aslında, buradaki tek akli başında kişi ben olabilirim.

Dağınıklık. Gerçekten düşünen tek kişi o olabilir.

Burke Broussard'la yaşadığı ikilemi ona anlattığında, ona zarar verebilecek bilgilere sahip olmuştu. Ama en azından çarşafın arasında bir tur daha atmayı umuyordu.

Ashley yatakta çok hevesliydi ve bunu özleyecekti.

Kaşlarını çattı. "Eğer istekli değilsen, başka birini bulabilirim."

"Hayır, hayır, hayır," dedi aceleyle. "İstemediğimi hiç söylemedim. Sadece neden bir kadın polisin bu işle ilgilenmediğini soruyorum. Ben sadece bir ofis asistanıyım." Yüzünü buruşturdu. "Artık senin ofis asistanın bile değilim."

Ahh. İyi nişan, Ash. "Olaya karışan kadın polisin kimliği açığa çıktı," diye yalan söyledi. "Kimliği açığa çıktı. NOPD ile çalışıyordum ve benden yardım istediler."

Tabii ki bu da tamamen bir yalandı. Ashley bunu bilemezdi. Hesap tabloları konusunda bir dahiydi ama sağduyusu eksikti.

"Tamam," dedi, hâlâ kuşkulu olduğu belliydi. "Tek yapmam gereken sabah ilk iş şu Broussard denen adamı arayıp benim için bir davayı araştırmasını istediğimi söylemek. Biri beni öldürmeye çalıştı ve bunun Katrina sırasında kız kardeşim JoAnn'ın öldürülmesiyle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Aynen öyle." Onun en sevdiği şekilde gülümsedi. "İşte benim kızım."

Ona faydalı olduğu için mutlu bir şekilde gülümsedi. "Ve bu onu yakalayabilmen için saklandığı yerden çıkaracak mı?"

"Olacak." Öyle olmalıydı. Broussard şüphelenirse, onu dışarı çekmek daha da zor olacaktı.

"Peki bu Broussard çocuk kaçakçılığından suçlu mu?"

"Öyle. Ama hiçbir kadına zarar vermedi, o yüzden tehlikede değilsin. Dinleme cihazı takacaksın ve biz de dışarıda bekliyor olacağız." Bu kadarı doğrudu. Hem kendisinin kişisel güvenliği hem de Eckert'in icabına bakmak için listesindeki en güvenilir isimleri çoktan aramıştı. Adamlarından biri dışarıda bekliyor olacaktı, böylece Broussard'ın peşine düştüklerinde Jackass'ın adamlarını takip edebileceklerdi, çünkü ortağına güvenilemezdi. "Ofisinden çıkar çıkmaz seni alıp götüreceğiz."

Kaşları tekrar çatıldı. "Ya Broussard bana neden onu seçtiğimi sorarsa? Şüphelenebilir."

"Ona kız kardeşinin cinayetini soruşturan Rocky adında bir polis tarafından ziyaret edildiğini söyle. Rocky'yi aramaya çalışmışsın ama ölmüş."

Gözleri büyüdü. "O öldü mü? Nasıl?"

"Kendini vurdu. Çok üzücü. İyi bir polisti. Broussard'a Rocky'nin sana, başına kötü bir şey gelirse Broussard'a gitmeni çünkü NOPD'de ortak olduklarını söylediğini söyle."

Gözleri daha da büyüdü. "Broussard polis miydi?"

"Öyleydi."

Çenesi gerildi, normalde sakın olan ifadesini öfke doldurdu. "O zaman hapse atılmayı hak ediyor. Belki de tutukladığı suçlulardan biri ona adaleti sağlayacaktır."

Gülümsedi, bu kez içtenlikle. "Düşünce tarzını sevdim Ash. Yani yapacak mısın?"

"Yapacağım."

"Gerçek adını kullanamazsın. Sen Alicia Rollins'sin ve kız kardeşin JoAnn'dı." Nadia Hall değil, çünkü o ismi bir daha asla söylemeyecekti. Ayrıca, Katrina sırasında ölen gerçekten bir JoAnn Rollins vardı, yani Burke kontrol ederse şüpheleri tatmin olacaktı. Rocky'nin de aynı şeyi yapmış olması, yani görgü tanığının kimliği sorulduğunda patronuna Xavier Morrow yerine Katrina kurbanlarından birinin adını vermiş olması çok yerindeydi. "Anladın mı?"

"İstiyorum."

"Nerede yaşadığını sorduğunda ona verebileceğin sahte bir adres göndereceğim."

Lamont bir saat önce Jackass'tan hem kullanılacak isimleri hem de adresi almıştı. Güney Carolina'nın küçük bir kasabasında, Gabe Hebert'in bayan PI'sının yaşadığı yerden çok da uzak olmayan bir evdi. Margaret Sutton merak eder ve araştırmaya giderse, Jackass'in güvenilir ajanlarından biri sayesinde küçük bir hediye alacaktı.

Lamont işe yaramasını umuyordu. Ve eğer işe yaramazsa, bunların hiçbirisi ona bağlanamazdı. Zarar yok, faul yok.

"Ve," diye ekledi, "Broussard'a telefonda-" dışında hiçbir ayrıntı veremezsiniz.

"Birinin beni öldürmeye çalışması ve bunun Katrina sırasında kız kardeşimin öldürülmesinden kaynaklanması dışında. Ben hallederim. Söz veriyorum." Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı. "Ve şimdi işi hallettiğimize göre ..."

Sözünün kesilmesinden duyduğu rahatsızlığı bir kenara itti ve saatine baktı. "Bir süre daha kalabilirim."

Başını eğdi, umursamaz görünmeye çalıştı ama başaramadı. "Peki ya karın?"

"Ondan boşanacağım." Aşağı yukarı. "Ama beklemek zorundayım-"

İç çekti. "Seçimden sonra. Biliyorum, ."

Onun eline uzandı. "Beni çok yakından izliyor. Bana karşı cephanesi olması riskini göze alamam. Bize karşı. O iyi bir insan değil."

Ashley acı acı güldü. "Bunu kendim anladım." "Şu anda onu düşünmeyelim. Elimizde bu güzel oda ve tam mahremiyet."

Sertçe başını salladı. "Haklısın. Hadi biraz eğlenelim."

Merkezi İş Bölgesi, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, SABAH 7:45

COFFEE. GABE, kendi yatağında yatmadığının belli belirsiz farkında olarak kokuya doğru yuvarlandı.

Banyo kapısının yanındaki küçük açık alanda kata yapan kadın dışında her yönden standart olan otel odasına gözlerini açtığı anda hafızası bir anda geri geldi.

Kalçalarından aşağı sarkan bol bir pantolon ve muhteşem kıvrımlarının her birini saran bir tişört giymişti. Kıpırdamadan durdu ve kızın kata hareketlerini yapmasını izledi. Vücudu yavaş ve akıcı bir şekilde akıyordu ama gözle görülür bir güçle dizginlenmişti.

Nefes kesiciydi.

Blokların, tekmelerin ve vuruşların sırasını tanımıyordu. Brezilya Jiu-Jitsu eğitiminde öğrendiği rutinler çok farklıydı. Bu daha çok karateye benziyordu. Üç farklı okulda siyah kuşak sahibi olduğunu söylemişti ve sadece onun hareketlerini izleyerek bile buna inanabilirdi.

Sakin ve güçlüydü ve şimdiye kadar tanıdığı en becerikli kadındı. Bu iyi bir şeydi, çünkü artık uyanık ve zihni açık olduğu için korku örtüsü bir kez daha çökmüştü.

Beyni bulanıkken ve seks sarhoşuyken çok daha mutluydu.

Kız yuvarlak bir tekme atıp havada dönerek neredeyse sessizce otel odasının zeminine ayaklarının topları üzerinde indiğinde nefesini içine çekti. Bu da iyiydi, çünkü on altıncı kattaydılar.

Altlarındaki insanların en ufak bir gümbürtüyü bile duyacaklarından şüpheliydi. Bir kedi gibi çevikti.

Kadının ellerini birleştirip eğilmesini bekledikten sonra boğazını temizledi. "Günaydın."

Ona gülümsedi. "Sana da günaydın. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır," dedi neşeyle, korkuyu bir kenara itmeye çalışarak. "O kahve olurdu."

"Choux kalitesinde kahve değil ama kafein var."

Molly Sutton bir gece önce karanlıkta güzel görünüyordu ama eğer mümkünse, sabahın ilk ışıklarında daha da güzel görünüyordu.

Yatak başlığına yaslanmak için kendini yukarı itti ve kadının bakışlarının çıplak göğsüne düştüğünü görmekten memnun oldu. Sabah odunu kesinlikle uyandı ve dikkatini çekti. "Kafein kafeindir. Bu sabah seçici değilim."

"Sana bir fincan getireyim."

Alabileceğini söyleyecekti ama kadın kahve makinesine doğru yürümeye başlamıştı bile. Bu yüzden sustu ve onun bol pantolonunun içindeki yuvarlak kıcını izledi, kollarında nasıl hissettiğini hatırladı. Keşke uyandığında hâlâ ona sarılıyor olabilseydim diye düşündü.

"Ne yapıyordun?" diye sordu, diğer yatakta açık duran dizüstü bilgisayarını fark edince.

Ona bakmak için döndü ve serbest göğüslerin sallanışını fark etmemek imkânsızdı. Çok güzel, serbest göğüsler. Bakmamaya çalıştı ama kendini durduramadı.

Sorusuna cevap verene kadar olmaz. "Katrina sırasında işlenen cinayetlerin polis raporlarına bakıyorum. Xavier'in gördükleriyle eşleşen bir tane bulmayı umuyordum ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadım."

Sözleri soğuk bir duş gibiydi. Tamam, daha çok ılık bir duş gibiydi, çünkü hâlâ tahrik olmuştu. "Ne zamandır uyanıksın?"

Kahvesiyle oynadı ve otelin gerçek krema sağladığını görünce rahatladı. O toz şey insanlığa bir hakaretti. "Birkaç saat. Val'e uyuması için biraz zaman vermem gerekiyordu. Bir saat içinde Eckert'in mahkemesi için adliyeye gidecek. O dönene kadar seni ve Patty'yi koruyacağım."

"Peki sonra?"

Kahveyi komodinin üzerine bıraktı ve paylaştıkları yatağın kenarına tüneyerek kışını dizine dayadı. "Sonra ikinizi de ofise götüreceğim, ben Xavier'i eski mahallesine götürürken siz de güvende olacaksınız."

Gabe kaşlarını çattı. "Hayır. Birlikte gideceğimiz konusunda anlaşmıştık."

Kendi fincanını dudaklarına götürdü ve yudumladı, ama çenesinin gerginliği ona şiddetle karşı çıkmak üzere olduklarını söylüyordu. "Gabe, ben-"

"Eğitimli olan sensin," diye araya girdi. "Bunu anlıyorum. Ama söz vermiştin."

"Hayır, Burke söz verdi." Öfkelendi.

"Molly."

Başını öne eğdi. "Gabe. Bu çok tehlikeli. Xavier'i almam yeterince kötü zaten. İkiniz için de endişelenemem."

"Dışarı çıkıp onunla sokakta yürümeyi mi planlıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Kendini toparlayana kadar caddede bir aşağı bir yukarı gideceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve bu herhangi bir şüpheyandırmayacak mı?"

"Arabamın kapısında emlakçı tabelası varsa olmaz," diye karşılık verdi. Sonra omuzları çöktü. "Dünkü adam, Eckert, bize silah çekti. Eğer seni görseydi. . ."

"Beni aradığını bile bilmiyor olabilir," diye itiraz etti Gabe. "Xavier'i takip ediyordu."

"Doğru. Ama kiralık katiller bile birden fazla iş yapabilir," dedi alaycı bir tavırla.

Bu konuda haklıydı. "Yedek tabancanla arabanın arka koltuğuna otursam nasıl olur? Eğer bir sorun yaşarsak, desteğe ihtiyacın olacak."

"Hayır."

Farklı bir yönden yaklaşmaya karar verdi. "Bak. Burke'ün koruma olacak insan bulamadığını kendin söyledin. Neden onun değerli kaynaklarını kullanayım ki?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Hayır."

Güzel. Eldivenler . "Seni takip edebileceğimin farkındasın, değil mi? Tabii beni bağlamayı planlamıyorsan. Bu da eğlenceli olabilir." Adam kaşlarını salladı ve kız homurdandı.

Sonra içini çekti. "Gerçekten beni takip eder miydin? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bile bile?"

". Sen belalı bir özel dedektifsin ve ben sadece bir şefim, ama ..." Sertçe yutkundu. "Bu insanlar babamı öldürdü, Molly. Sana da zarar vermelerini istemiyorum. Ben işe yaramaz değilim."

Yüz ifadesi yumuşayan kadın elini dizinden kalçasının ortasına doğru kaydırды. Bunu rahatlatıcı bir jest olarak düşündüğünü anladı ama bu onu daha da tahrik etti.

"İşe yaramaz olmaktan çok uzaksın," diye mırıldandı ve adam ona sahip olduğunu biliyordu. Sonra gözleri kısıldı ve elini geri çekti. "Seni küçük pislik. Benimle oynadın."

"İşe yaradı mı?"

"Belki," dedi isteksizce. "Bunu Burke'le birlikte çözelim."

"Bunu alacağım. Şimdilik."

Başını iki yana salladı. "Sen imkansızsın."

"Ve sen de benden hoşlanıyorsun," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, elini tutup tekrar kalçasına koydu. "Dün gece öyle demiştin."

"Sorun da bu zaten," dedi ciddiyetle. "Senden çok hoşlanıyorum. Hatta belki çok fazla. Üç yıl boyunca bir erkeğe bile bakmadan yaşadım ve sonra sen çıkageldin."

"Doğru değil." Fincanını komodinin üzerine koyarak çenesini yukarı kaldırdı ve dikkatini çektiğinden emin oldu. "Choux'ya her gelişinde beni nasıl izlediğini gördüm."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Ben yaptım."

Sesini bir oktav düşürdü. "Ben de seni izledim. Her geldiğinde."

"Ve?" diye sordu, sesi soluğu kesilmişti.

Şimdi sertleştirm ve seni istiyorum. "Şimdi görüyorum ki müdür yardımcım çok yetenekli ve benim yokluğumda burayı mükemmel bir şekilde yönetiyor. Tüm bu karmaşa bittiğinde, biraz rahatlayabilirim. Biraz 'kendime' zaman ayırabilirim. O zamanı seninle geçirmek isterim. Eğer sen de istersen."

"Çok," diye fısıldadı. Körü körüne fincanını onunkinin yanına koydu, onu öpmek için eğildiğinde gözleri çoktan kapanmıştı. "O zamanın bir kısmını şimdi değerlendirelim derdim ama görevdeyim. Val yakında uyanacak ve adliyeye gidecek. Patty muhtemelen bizimle kahvaltı etmek isteyecektir."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Bu da giyinmem gerektiği anlamına geliyor."

Mavi-yeşil gözleri dans ediyordu. "Tabii seni çırılçıplak görmesini istemiyorsan."

"Um, hayır." Bacaklarını yataktan sarkıtıp banyoya doğru ilerledi ama kapıda durakladı. "Nedir bu?" Banyo kapısının üzerine sabitlenmiş bir tür koşum takımı olan düzeneği inceledi. Sırtarak omzunun üzerinden baktı. "Seks oynacağı mı?"

Güldü. "Hayır. Bu benim egzersiz makaram. Görevde olduğum ve spor salonuna gidemediğim zamanlar için çantamda tutuyorum. Bununla sınırlı bir egzersiz yapabiliyorum."

"Bunu zaten yaptın mı?"

"Evet," dedi temkinli bir şekilde. "Neden?"

"Öncelikle seni izleyebilmek için ama daha çok da spor yapmış olmak için. Patty ve ben Choux'yu açtığımızdan beri düzenli egzersiz yapmıyorum. İşe yürüyerek gidiyorum ama bu yeterli değil."

"Yarın sana gösteririm."

Banyoya girip kapıyı kapatmadan önce "Bu bir randevu," dedi. Aynanın önünde durarak, kadının bir gece önce iz bırakacak kadar sert emdiği yerlere dokundu. Daha önce hiçbir kadın bunu yapmamıştı ve hoşuna gitmişti. Hem de çok.

Molly Sutton hiçbir şeyi yarım yapmadı. Yansımasına bakıp sırttı. Tanrı onu korusun.

Kesinlikle sefih görünüyorum. Hep sefih görünmek istemişti.

Patty bilir.

Umurumda değil. Ben mutluyum.

Duş armatürüne uzanmıştı ki Fransız bir kadın sesinin Ratatouille'den "Le Festin" şarkısını söylediğini duydu -Zil sesi. Görmezden gelmek istedi ama yapamayacağını biliyordu. Burke olabilirdi.

Kahretsin. Burke olabilir.

Mutluluğu uçup gitmiş, yerini ęok da uzak olmayan bir korkuya bırakmıştı. nemli olmasaydı Burke onları bu kadar erken aramazdı. Bir şeyler ters gidiyordu. Aklına hemen Xavier, annesi ve diğerleri geldi.

Banyodan aceleyle ęıktı ve pantolonuna yöneldi ęnk telefonunu pantolonunun cebinde unutmuştu. Telefonunun ęalması durmuştu ama arama kaydını kontrol edecekti.

Molly artık glmsemiyordu. şimdi suratı asıktı. Ve ęoęunlukla yeniden giyinmişti; bir sutyen, koyu renk bir pantolon ve ... kemer kılıfı takmıştı. Silahıyla birlikte.

Evet, bir şeyler ęok ama ęok yanıştı.

"Ben Burke," dedi kollarını beyaz bir bluzun içine sokup düğmelerini ilikleyerek. "Seni ararken bana mesaj attı."

"Kötü m?" diye sordu, artık sessiz olan telefonunu cebinden ęıkarırken. Burke'ten yeni bir sesli mesaj almıştı.

Adam doğrulurken, kadın odanın diğer ucundan onun gözleriyle karşılaştı. Ve başını salladı. "Evet." Yanındaki yatağı okşadı ve Gabe bir an için ęocuka bir istekle banyoya kaçıp saklanmak istedi.

Elbette yapmadı. Bunun yerine bir nefes aldı ve pantolonunu ęekti. ıplakken kötü bir haber almak istemiyordu. "Xavier ve diğerleri iyi mi?"

"Evet, iyiler. İyiler." Yatağa oturarak, Gabe yanına oturana kadar bekledi ve sonra onun elini tuttu. "Bu senin hatan değil, Gabe."

Dehşetten zorlukla yutkundu. "Anlat bana."

"Kiraladığınız zel patolog. Phyllis McLain. O ld."

Gabe, Molly'nin dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. internet sitelerinden birinde bir haber vardı. Patolog öldürüldü, laboratuvar

yok edildi. Ve aşağıda bir fotoğraf vardı. Bu oydu. Dr. McLain. O ölmüştü.

Uyuşmuştu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, sonra Molly elini daha sert sıkınca yüzünü buruşturdu.

"Hayır. Senin. Senin Hatan Değil" diye fısıldadı şiddetle.

Ama öyleydi. Bu tamamen onun hatasıydı. Başını salladı, sözcükler bir türlü gelmiyordu. Ne söyleyeceğini bildiğinden değil. Boğazını temizledi. düşünmeye zorladı, Tanrı aşkına. Bunlar McLain babasının otopsisini yaptığı için olmuştu. Babasını kim öldürdüyse izlerini örtbas ettiği için bunlar olmuştu. Neredeyse onu boğacak olan kalınlıktan sonra yutkundu. "Onu nereden biliyorlardı?" diye homurdandı.

"Henüz bilmiyoruz." Molly'nin sesi sabitti, tutuşu onu sabitleyecek kadar sertti. "Öğreneceğiz. Söz veriyorum."

Boştaki elini gözlerine götürdü, sonra ağzını kapatmak için aşağı indirdi. Sonra kalbi tekledi. Oh, kahretsin. "Dusty." Telefonunu kaptı ve Burke'ü yeniden aradı. Burke cevap verir vermez, "Dusty Woodruff," dedi. "O benim arkadaşım. Cenaze evinin sahibi. Eğer Dr. McLain'e ulaşırlarsa ..."

"Kontrol edeceğim," dedi Burke. "İkiniz de olduğunuz yerde kalın."

Gabe telefonuna baktı. Burke aramayı sonlandırmıştı. Gabe'e endişelenmemesini söylememişti. Gabe'in hayal gördüğünü söylememişti.

Sadece aramayı sonlandırdı. Böylece kontrol edebilecekti. "Gabe," diye mırıldandı Molly.

"Bana bunun benim hatam olmadığını söyleme." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse tek duyabildiği buydu. "Onları ben dahil ettim. Dr. McLain öldü."

"Otopsi raporunu babanızın kendini öldürmediğine dair bir kanıt olarak polise sunmuş olabilir mi?" diye sordu.

nazikçe.

"Hayır. Zaten öyle olduğunu sanmıyorum. Bana biraz zaman vermesini istedim. Birkaç gün. Vereceğini söyledi. Doğruca sana geldim. Ben-" Sesi kesildi. "Onu uyarmadım. Dusty'yi uyarmadım. Aman Tanrım. Onları uyarmadım."

Hiçbir şey söylemedi. Basmakalıp sözler söylemedi. Sadece onunla oturdu, elini tuttu.

Zaman geçti. Saatler gibi gelmişti ama telefonu ona Burke'ün tekrar aramasına sadece dakikalar kaldığını söylüyordu. "Özür dilerim, Gabe," dedi ağır bir sesle.

Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Gabe telefonunu duvara fırlatmak istedi. Çılgılık atmak istedi. Babasını öldüren kişiyi bulmak istedi ve-

Gözlerini kırptırdı, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken şaşırmadı. Dehşet gözyaşları. Utanç gözyaşları. Ama en çok da öfke gözyaşları. "Bütün bunlar başlamadan önce hiç kimseden gerçekten nefret etmemiştim," dedi kendi sesini tanıyamayarak. "Ama şimdi ediyorum."

"Biliyorum," dedi Burke. "Güven bana, biliyorum."

Molly de öyle, diye düşündü Gabe ve onun söylemesini bekledi. Ama söylemedi.

"Bay Woodruff nasıl öldü?" diye sordu sessizce.

Gabe dönüp ona baktığında, mavi-yeşil gözlerinin acıyla dolu olduğunu gördü. Onun için. Yardımcı olmalıydı. Belki sonra olurdu. Ama şu anda.

Benim yüzümden iki kişi öldü.

"Dün akşam arabasında bulundu. Bir ağaca çarpmış."

Molly gözlerini kaçırmadı, Gabe'in bakışlarını tuttu. "Rocky'nin cesedinin hâlâ Dr. McLain'in laboratuvarında olup olmadığını kontrol eden oldu mu?"

Burke acı dolu, boğuk bir ses çıkardı. "Hayır. Ben yapmadım. Kahretsin, Molly. Bunu düşünmemiştim bile. Biz

bunu ."

Gabe'in göğsünde öfke patladı ve çarpmanın etkisiyle nefesini içine çekti. Her şeyin üstüne bir de babasının cesedini almış olabileceklerini mi?

"Ben ..." Burke içini çekti. "André'yle açık konuşmak zorundayım. Ona bildiklerimizi anlatacağım."

İçinde bir şeyler kırıldı. "Bu kadar mı yani?" Gabe bağırdı. "Bırakıyor musun?"

"Kesinlikle hayır," diye tersledi Burke. "Baban ve bu son kurbanlar için adaleti sağlayana kadar bu işe devam edeceğiz. Sana söz veriyorum, Gabe. Ama en azından André ile bilgi paylaşmak zorundayız. Daha önce, polis Rocky'nin ölümünü intihar olarak ilan ettiğinde, yanıldıklarını kanıtlamak için kendi başımıza araştırabilirdik. Ama şimdi durum daha büyük. Araştırmacılara iki cinayeti daha çözmelerinde yardımcı olabilecek bilgilere sahibiz."

Gabe gözlerini kapadı, Molly elini bırakmadığı için minnettardı. "Biliyorum. Ama onlara güvenmiyorum."

Burke tekrar iç çekti. "Ben de bilmiyorum. André ve şahsen tanıdığım birkaç kişi dışında. Bu işin NOPD'de ne kadar yukarılara çıktığını bilmiyorum ama birileri bir şeyler biliyor."

"Bay Eckert'i hapisanede ziyaret etme şansımız nedir?" Molly sordu.

Gabe onu incelemek için gözlerini açtı. Sakin, soğukkanlı, toparlanmış ve ... soğuk bir şekilde öfkeliydi. Göğsünde bir şey hafifledi. Öfkesinde yalnız değildi. Tek fark, kızın düşünemeyecek kadar öfkeli olmamasıydı. Bu küçük bir teselli idi.

"Sıfır," diye cevapladı Burke. "Eckert bilinen bir tetikçi. Polisler geçmişte bir şey bulmayı başaramadılar. Onu kendilerine saklayacaklar."

"Ve gitmesine izin mi verelim?" Molly alaycı bir tavırla sordu. "Paul Lott taklitçisinin gitmesine izin verdikleri gibi mi?"

"Eğer yaparlarsa, onu yakalamak için bekliyor olacağız. Size söz veriyorum."

Molly yutkunurken boğazı düğümlendi. "Tamam. Bugün Xavier'i eski mahallesine götürmek istiyorum. Komşusunun nerede yaşadığını bilmem gerekiyor. Bu artık çok mu tehlikeli?"

Burke uzun bir süre sessiz kaldı. "Muhtemelen," diye cevap verdi sonunda. "Annesi Xavier'in eski adresini hatırlamaya çalıştı ama sadece sokak adını hatırlayabildi. Chalmette'de Batı Yargıç Perez ile kesişen Center Caddesi'ndeydi. Ona Google Earth'te şimdiki mahallenin fotoğraflarını göstereceğim. Fotoğraflardan hatırlayamazsa, onu sen götürebilirsin. Ama yalnız gitmeyeceksin. Seninle gidecek birini bulacağım."

Molly Gabe'in bakışlarıyla karşılaştı ve bir an için ona gidemeyeceğini söyleyeceğini düşündü. Ama söylemedi, onu bir kez daha şaşırttı. "Gabe benimle gelecek. Onu yalnız bırakmayacağım."

Burke, "Gabe'i benim getirebilirsin," diye önerdi. "Daha sonra getirebilirim. Şimdilik benimle kalıyor."

Burke yine sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Herkes Kevlar giyer. İstisna yok. Mahkemeye çıktıktan sonra Val'e sana getirmesini söyleyeceğim. O mahkeme salonunda gözlerim olsun istiyorum."

"Duruşmayı halka kapatacaklar mı?" diye sordu.

"Muhtemelen. Ama bu suçlamalar teknik olarak sadece yol verme ve silahla ilgili olduğu için muhtemelen olmaz. Olursa, André ile temasa geçerim. Ayrıca Eckert'in avukatını kimin finanse ettiğini de bilmek istiyorum. Ve eğer kefaletle serbest kalırsa, kimin ödediğini."

"Pekâlâ," dedi, sesi sakın ama çelik gibiydi. "Ama çelik yelek için fazla beklememeyi tercih ederim. Yanımda bir yelek var. Phin'i Gabe ve Patty için yeleklerle gönderebilir misin? Val'in ne kadar süre içeride kalacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Mahkeme. Katrina kurbanını aramak için kullanabileceğim zamanı boşa harcamak istemiyorum."

"Ben ona söylerim. İhtiyacınız olan şeyi size getirebilir." Bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim. Neredesin?"

"Kampta. Şu an Xavier ile birlikteyim. Uyuyamadı. Katrina kurbanının adresini bulmaya çalışacağız. Biz arayana kadar sıkı durun."

"Burke, bekle." Xavier'di. "Henüz kapatma. Gabe, benim. Dün arkadaşlarımı ve ailemi tehlikeye sürüklediğim için üzgündüm. Bana ne söyledin?"

Gabe nefes verdi. Lanet olası çocuk. "Bunu sen yapmadın. Senin hatan değildi."

"Evet. Aynısı. Bu senin suçun değil. Bu onları öldüren pisliklerin suçu."

"Biliyorum," dedi Gabe kısıp bir sesle. "Ama bilerek bunu ve bilmek iki farklı şeydir."

"Anlıyorum, Gabe," dedi Xavier, sesi pişmanlıkla ağırlaşmıştı. "Gerçekten anlıyorum. Molly? Kendini suçlu hissetmesine izin verme."

Molly'nin gülümsemesi küçük ama gerçektir. "Yapmayacağım, Xavier. Teşekkür ederim."

Gabe aramayı sonlandırdı ve Molly'nin sakın gözlerine bakarken telefonunu tutarak oturdu. "Şu anda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Saçlarını alnından ayırdı, sonra yanağını okşadı. "Biliyorum bebeğim. Şu anda bunu daha iyi hale getiremem. Ama onları öldüren pislikler ya ölene ya da hapiste çürüyene kadar rahat etmeyeceğiz."

Ona inandı. Ona inanmak zorundaydı. Şu anda onu bir arada tutan tek şey oydu.

"Dusty için bir şey yapmalıyım. Liseden beri arkadaşız. Bir karısı ve iki küçük çocuğı var. Onu aramam lazım."

"Henüz değil. Güvenli olur olmaz, doğru olduğunu dūşündüęün her şeyi yapabilirsin. İstersen ben de seninle gelir, ailesine saygılarımı bizzat sunarım. Yalnız değilsin, Gabe."

Başını eğdi ve alnını onun omzuna dayadı. "Teşekkür ederim."

Onun şakağını öptü. "Sen burada kal. Patty'yi kontrol edeceğim ve Val'e neler olduğunu anlatacağım."

Başını salladı, ayağa kalktığında onu takip etti. "Hayır. Birlikte kalacağız."

Kızın ona aptal olduğunu söyleyeceğini dūşündü çünkü az önce bitişikteki odaya gidiyordu ama kız elini daha sıkı kavradı. "Birlikte."

Bayou Gauche, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, SABAH 8:00

GABE kendini suçlu hissedecek, değil mi?" Xavier, Burke Molly ve Gabe ile yaptığı görüşmeyi bitirdiğinde sordu telefonunu mutfak masasına fırlattı. Şimdilik sadece ikisi vardı. Diğer herkes kahvaltısını yapmış ve başka şeylerle uğraşıyordu. Carlos ve Manny video oyunları oynuyor, Willa Mae örgü örüyordu ve annesi, Burke'ün ofis müdürü Joy'un bir gece önce onlar için aldığı eşyaların arasında bir aşk romanı bulmuştu.

Xavier ders kitaplarını okumaya çalışıyordu ama sürekli uyukluyordu. Bir gece önce pek uyumamıştı ve kafeine ihtiyacı vardı. Mutfığa girdiğinde Burke'ün telefonda Gabe'le konuştuğunu ve Rocky'nin gerçek otopsisini yapan patolojla birlikte cenaze levazımatçısının da öldüğünü doğruladığını duymuştu.

Zavallı Gabe. Babası ölmüştü ve şimdi biri yakın arkadaşı olmak üzere iki kişi daha ölmüştü. Çünkü Gabe ikisinden de yardım istemişti. Carlos'un başına bir şey geleceğini düşünmek Xavier'in içini sıkıyordu. Ya da annesine. Ya da Manny veya Willa Mae'ye.

"Muhtemelen," dedi Burke başını pişmanlıkla sallayarak. "Başkalarını kişisel dramınıza dahil etmek, hatta

Bu sizin kendi eseriniz değil, omuzlarınıza büyük bir yük bindiriyor."

"Biliyorum," dedi Xavier, bunu düşünmekten bile aciz bir halde.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden söyledim. Bu senin suçun değil. Senin hatan değil. Gabe'in suçu değil. Terapistler bu yüzden var. Sonradan ortaya çıkan etkiler için."

Xavier yaşlı adamı inceledi. Burke kırk yaşında olmalıydı, belki daha da yaşlı. Yaşına göre hâlâ çok formdaydı ama gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar vardı ve kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda çok fazla hüzün barındırıyordu.

Burke'ün hikâyesini sormak istiyordu ama bir insanın kişisel geçmişini gizli tutmasını anlıyordu. Carlos'u bir kardeş gibi seviyordu ve son birkaç gündür ona inanılmaz bir destek olmuştu ama Carlos'un sırrını bunca yıl saklayabileceğini düşünmüyordu.

"Uzun bir süre," dedi Xavier sessizce, "gördüklerimi uydurduğumu sandım."

"Öldürülen kadın."

Xavier başını salladı. "Korkunç kâbuslar görürdüm. Çılgılık atarak uyanırdım."

"Bu kabusları bilirim. Zaman zaman ben de görüyorum."

Gerçekten daha fazlasını sormak istiyordu ama Burke daha fazlasını paylaşacak havada görünmüyordu. "Rocky hayatıma girdiğinde -hayatıma geri döndüğünde- hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Yani, kadının öldürülmesini hayal gücümün uyduracak kadar kafayı yemiş olduğumu düşünmek korkunçtu. Ama sonra ..."

"Bunun senin hayal gücün olmadığını anladın."

"Annem ve babam ben küçükken beni terapistlere götürdüler. Her şeyin kafamda olduğunu söyleyen onlardı. Yaşadığım travmanın bir ürünü."

Burke pragmatik bir tavrıyla, "Annenin ölümünü daha yeni gördün," dedi.

Yine de Xavier ürperdi. "Ellerini hâlâ çatıda açtığı deliğin üzerinde görebiliyorum. Bana tavan arasındaki baltayı göstermiş, selde ne yapmam gerektiğini anlatmıştı. Annesi ona altmışlı yıllardaki bir kasırgadan, insanların selden kaçmaya çalışırken çatı katlarında nasıl mahsur kaldıklarından, bu yüzden çatıdan kaçmaları gerekirse diye balta bulundurmaya başladıklarından bahsetmişti."

"Betsy Kasırgası," diye mırıldandı Burke. "65'te. Amcam da bana bundan bahsetmişti. Ayrıca tavan arasında bir balta bulundururdu. Annen bunu yapmakla akıllılık etmiş."

Xavier dudaklarını birbirine bastırdı ve her hatırladığında hissettiği korkuya teslim olmamaya çalıştı. "Biliyorum ama su çok hızlı geldi. Büyük bir gürültü duyduk, bu setin yıkılmasıydı ve birkaç dakika içinde ev dolmaya başladı. Çatıyı kesmek için zar zor zamanı oldu. Beni delikten dışarı itti ama o ..." Sertçe yutkundu. "Dışarı çıkmaya, kendini kaldırmaya çalışıyordu ama çatı sürekli kırılıyordu. Elleri kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyor ve çatıyı tutuyordu. Sonra tekrar kayboluyordu."

Burke içini çekti. "Bu herkese kabus gördürmeye yeter. Bir de bunun üzerine bir kadının öldürüldüğünü görmek? Lanet olsun, Xavier."

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ama terapistler beni hiç dinlemedi. Ben sadece travma geçirmiş küçük bir çocuktum ve bir şeyler uyduruyordum. Acı çekmemek çok zor."

"Anlıyorum. Ama bana bir iyilik yapar mısın? Bu iş bittiğinde sana yardımcı olabilecek bir terapistin adını vereceğim. Lütfen onu ara. O çok iyidir."

"Sana yardım etti mi?" "Son derece."

Xavier daha fazlasını söylemesini bekledi ama söylemedi, ki bu onun hakkıydı. "Sırada ne var?"

"Daha sonra mahallenizin bugünkü halinin fotoğraflarına bakacağız. Dün gece Google Earth'e ve mahallenin kurtarma ve yenileme web sitesine baktım. Pek umutlu olmadığımı söylemeliyim. Mahalle Katrina öncesinden farklı görünüyor ve siz çok küçüktünüz."

Xavier'in midesi biraz daha çalkalandı. "Oraya geri dönmem gerekiyorsa, asıl kurbanın kimliğini tespit etmenize yardımcı olacaksa, dönerim."

Burke ona bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Sen iyi bir insansın Xavier ve düşündüğünden çok daha güçlüsün." Dizüstü bilgisayarındaki ekran görüntülerini açmaya başladı, ancak cep telefonunun vızıltısıyla bölündü. "Joy arıyor. Bırak ben bakayım."

Hoparlörü açmadan telefonu eline aldı. "Günaydın, günışığım," dedi gülümseyerek. Aniden kaybolan bir gülümseme. "Çal şunu," dedi sertçe.

Şimdi ne oldu? Her neyse, iyi değildi.

Bir dakika boyunca Burke'ün çenesi daha da sıkılaştı, dişleri sertçe kenetlendi. "Lanet olsun." Xavier'e baktı, düşünüyor gibiydi, sonra nefes verdi. "Tekrar oynat. Xavier yanımda. Bunu onun da duymasını istiyorum."

Xavier göz ucuyla Carlos'un mutfak kapısında belirdiğini gördü, onu Cicely izledi. Ardından Manny ve Willa Mae öne doğru ilerleyerek mutfağa girip masaya oturdular.

"Tamam," dedi Burke. "Sanırım bunu hepimiz duyuyoruz." Telefonunun hoparlörünü açtı. "Tekrar çal, Joy."

"Merhaba." Bir kadın sesiydi, yumuşak ve titrek. Sesi korkmuş benziyordu. "Adım Alicia Rollins ve en kısa zamanda Burke Broussard'la konuşmam gerekiyor. Acil bir durum. Bu ... Bu bir ölüm kalım meselesi. Biri onu öldürmeye çalıştı."

Dün gece Rocky Hebert ile yaptığım bir konuşmayla ilgili olduğunu düşünüyorum. Bay Broussard'ı aramam gerektiğini söyledi. New Orleans'tayım ve siz beni görür görmez ofisinize gelebilirim."

Numarasını bıraktı, sonra ekledi, "Lütfen bana yardım edin. Gerçekten çok korkuyorum."

Sonra görüşme sona erdi.

Xavier nefes almayı bıraktığını fark etti ve biraz hava emdi. "Tekrar çalabilir mi? Sesi tanıdığımı sanmıyorum ama emin olmak istiyorum."

Joy sözünü dinledi ve mesaj ikinci kez sona erdiğinde Xavier başını salladı. "Onu tanımadığımdan oldukça eminim."

Burke, Willa Mae'ye baktı. "Sen ne ?"

Willa Mae yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Sesi korktum, ama ..."

Cicely, Willa Mae'nin yanına oturdu. "Onu o numaradan arayabilir misin? Ne istediğini öğrenebilir misin?"

Burke başını salladı. "Yapacağım ama önce bir oyun planı istiyorum."

"Sen ve Willa Mae ona inanmıyorsunuz," dedi Carlos. "Neden? Sesi korkmuş gibi geliyor."

Burke tereddüt etti. "Ona inanmıyor değilim. Ama ..." İçini çekti. "İki kişi daha öldü. Rocky'nin otopsisini yapan özel patolog ve cesedi taşıyan Gabe'in cenaze levazımatçısı arkadaşı." Herkesin nefesi kesilene ve şok sözcükleri söyleyene kadar bekledi. "Tahmin edebileceğiniz gibi Gabe yıkılmış durumda."

Willa Mae sessizce, "Daha fazla yarım kalmış iş halledildi," dedi. "Öyle görünüyor," diye kabul etti Burke. "Bu çok mümkün

Bu kadının hedef alındığını. Rocky ile yaptığı konuşmada neler söylendiğini duymak istiyorum."

"Ama sen şüphelisin," diye mırıldandı Xavier. Bu onun adına büyük bir çıkarım değildi. Her yerde yazıyordu

Willa Mae başını sallıyordu.

"Zamanlama uygun görünüyor," dedi Burke.

"Sence seni dışarı mı çekiyor?" Carlos sordu.

"Seni bize kadar takip etmek için," diye bitirdi Manny acımasızca. "Xavier'e."

Burke omuz silkti. "Senin güvenliğini düşünmek zorundayım. Kesin olan bir şey var, bu kulübeden asla ayrılmayacaksın Xavier. Eğer yasalsa, ona güvenli bir ev bulacağım. Değilse, seni onun yakınında istemiyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cicely. "Seninle gitmesine izin vermekten korkuyordum. Dün gece uyuyamadım, Xavier'in annesinin evinin adresini bulmak için beynimi yordum ama tek hatırlayabildiğim caddeydi, ev numarası değil."

"Biliyorum," dedi Burke nazikçe. "En azından artık korkmana gerek yok."

Willa Mae alaycı bir ifadeyle, "Artık korkmuyorum," dedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Cicely arkadaşına. "Dün gece onu uyutmadım, dönüp durdum."

Willa Mae annesinin elini okşadı. "Her şey yolunda. Keşke sana yardım edebilseydim."

"Ne zaman gideceksin Burke?" Xavier sordu.

"Bir kaçış planım ve burası için daha fazla kapsama alanım olur olmaz. İzin verirsiniz, bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor." Masadan kalktı ve arka kapıya doğru yöneldi.

"Dikkatli ol Burke," diye seslendi Cicely.

Omzunun üzerinden bir sırtış fırlattı ve bu onu yıllarca daha genç gösterdi. Xavier hâlâ yaşlı olduğunu kabul ediyordu ama eskisinden daha gençti. "Evet, hanımefendi. Bu arada kahvaltı için teşekkür ederim. Gerçek bir ziyafetti."

Kapı arkasından kapandı ve bir an için sessizlik oldu.

Sonra Carlos ve Manny de masada onlara katıldı. "Berbat bir şey bu," diye mırıldandı Carlos, sonra da yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Bayan M, Bayan Willa Mae."

"Sorun değil," dedi Cicely teslimiyetle. "Çok daha kötülerini duydum."

"Bundan çok daha kötülerini de duydum," diye ekledi Willa Mae ve masaya vurarak hepsinin sıçramasına neden oldu. "Bu kadar endişe yeter. Herkes benimle oturma odasına gelsin. Xavier, Carlos ve Manny, mobilyaları geri çekmenizi istiyorum. Mümkün olduğunca geniş bir alan istiyorum."

"Neden?" Manny temkinli bir şekilde sordu.

Xavier onun yüzündeki korku ifadesine neredeyse kıs kıs gülüyordu.

"Çünkü tai chi yapacağız. Sakinleştirici, meditatif ve beni huysuzlaştıran bu kas sertliğinin bir kısmını çalıştıracak."

Carlos sırttı. "Hoşuma gitti."

"Yalakalık," diye mırıldandı

Manny.

Willa Mae tek kaşını kaldırdı. "Yaşlı kadınlara karşı nazik olmaya ne oldu? Demek istediğim, gerçekten istersen country müzik çalabilir ve seni dans ettirebilirim."

Manny irkildi. "Tai chi iyidir." "Ben de öyle düşünmüştüm. Gel bakalım.

Kımılda."

Hareket ettiler. Ve ilk tai chi dersinden sonra Xavier kendini biraz daha iyi hissetti.

Hâlâ çok korkuyordu ama nefes alabiliyordu. Annesi de daha sakin görünüyordu. Annesinin en yakın arkadaşını yanağından öptü. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Willa Mae onun yüzünü okşadı. "Teşekkür edecek bir şey yok. Korktuğunu biliyorum. Annenin korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama bir şeyler ters giderse düşünebilmemiz için sakin ve merkezde kalmamız gerekiyor."

"Daha yanlış demek istiyorsun." Çünkü bir şeyler daha da ters gidecekti. Bunu biliyordu.

"Güzel. Biraz daha yanlış. Şimdi." Ellerini bir kez çıırttı. "Mobilyaları düzeltin. Burası Burke'ün evi ve güzel tutacağız. Bunu yaptıktan sonra ev işlerinin bir listesini yapacağım. İyi misafir olacağız."

Cicely gülümsemekten kendini alamadı. "Haklısın, Willa Mae." Willa Mae kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Genelde öyleyimdir."

Merkezi İş Bölgesi, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, SABAH 8:45

"Gabe." Patty'nin sesi gergindi. "Volta atmayı kes, yoksa ayaklarını birbirine bağlarım."

"Özür dilerim." Gabe otel odasındaki küçük yemek masasının sandalyelerinden birine çöktü, Patty'nin ona bağırmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmişti. En az yirmi dakikadır volta atıyordu.

Kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Molly bilgisayar ekranına yapışmışken Patty onun adımlarını izlemişti.

Val, diğer PI, adliyesine gitmişti. Duruşmaların yakında başlaması gerekiyordu.

Burke'ün gece güvenlik görevlisi onlara çelik yelek getirene kadar burada sıkışıp kaldılar.

Bu nasıl benim hayatım?

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum," diye itiraf etti. "Hiçbir şey pişiremiyorum bile."

Patty küçük masanın üzerinden uzanarak onun kolunu sıktı. "Biliyorum. Ben de kendimi çaresiz hissediyorum. En azından annem ve babam iyi. Onları kontrol ettim."

Gabe kaşlarını çatı. Teyzesi ve amcası aklına bile gelmemişti. Kendini suçlu hissetmek için bir şey daha. "Nerede

Onlar mı?"

"Onlara bir seyahate çıkmalarını önerdim. Florida'daki büyükannemi ziyaret etmeye karar verdiler."

En azından zarar görmemişlerdi. Dr. McLain ve Dusty Woodruff'ın aksine.

Onları düşünemezdi. Şu anda düşünemezdi. Bir kez daha yatakta bağdaş kurmuş oturan Molly'ye döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Emlak kayıtlarına bakıyorum," dedi başını kaldırmadan.

"Ne için?" diye sordu.

"Xavier'in Katrina'dan önce biyolojik annesiyle birlikte yaşadığı sokak. O bölge günlerce su altında kaldı. Evlerin dokunulmamıştı. Oradaki her şey Katrina'dan sonra inşa edilmiş. Xavier mahalleyi görmek için geri dönse bile, aynı şekilde görünmeyecektir. Burke ve ben Xavier'i sebepsiz yere tehlikeye atmanın mantıklı olmadığına karar verdik, o yüzden bugün burada kalacak."

Gabe rahat bir nefes aldı. Xavier'in Burke'ün güvenli evini terk etmesi yüzünden ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

"Peki neden hâlâ emlak kayıtlarına bakıyorsun?" Patty sordu.

"Hangi ev sahiplerinin Katrina öncesiyle aynı olduğunu görmeye çalışıyorum. Eski komşular Xavier'in tarif ettiği kadını hatırlayabilir."

"Bu iyi bir fikir," dedi Patty. "Pek çok insan şehri terk etti ve bir daha geri dönmedi, ama aynı yerde yeniden inşa edenler de oldu."

Gabe Molly'yi yeniden takdir ederek inceledi. "Bu akıllıca bir yaklaşım."

Sonra başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Xavier'in annesinin yaşadığı tam olarak bilmiyoruz çünkü kiralamıştı ama üç tane ev buldum."

Hâlâ orada olan mülk sahipleri var. Elimizde Xavier'in tarif ettiği kadın var - uzun boylu, uzun sarı saçları poposuna kadar iniyor - bu yüzden onlara köpeğini gezdiren bir kadın hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabiliriz diye düşündüm. Köpeği tarif edişi kadını tarif edişinden bile daha iyiydi."

"Ne tür bir köpek?" Gabe sordu.

"Hayvanı bulana kadar bir köpek cinsi sayfasını araştırdı. Bir Afgan tazısıydı."

Alçak bir ıslık çaldı. "oldukça nadir, değil mi?"

Başını salladı. "Öyle. Komşular bunu hatırlayabilir." Patty kaşlarını çattı. "Bunlardan biri neye benziyor ki?"

Gabe telefonunda hızlı bir arama yaptı ve fotoğrafı kuzenine gösterdi. "Bunun gibi." Köpek uzun boyluydu, uzun, göz alıcı bir kürkü ve uzun ipeksi kulakları vardı. "Bir keresinde üstü açık bir arabanın yolcu koltuğunda oturan köpeğin, arkasını dönene kadar saçları rüzgârda savrulan sarışın bir kadına benzediği bir reklam görmüştüm."

"Onları gördüm," dedi Patty, "ama sadece televizyonda. Hiç şahsen görmedim."

"Ben de," dedi Molly. "İnsanların çok sık gördüğü bir köpek olduğunu düşünemiyorum. Özellikle de o kürküyle. Burada yazın kavrulurlar."

"Yani kapı kapı dolaşacak mıyız?" Gabe sordu.

Patty endişeli bir iç çekti ama bir şey söylemedi. Bu konuda zaten tartışmışlardı ve Gabe geri adım atmıyordu. Molly tüm riskleri üstlenirken o saklanmayacaktı.

"Sanırım öyle," dedi Molly teslimiyetle, çünkü onu hâlâ tehlikeye atmak istemiyordu. "Phin yelekleri getirir getirmez gidebiliriz. Patty, Val'in mahkemedeki işi bitene kadar beklemen için seni Burke'ün ofisine ."

"Val'in mahkemede işi bitti," dedi Val bitişik kapıdan. Zırhı ve kılıcı Gabe'e bir Viking savaşçısını hatırlatıyordu. Şu anda kapının pervazına yaslanmış, sinirli ve asık suratlı görünüyordu. Her iki elinde de birer tane olmak üzere çelik yelek gibi görünen bir şey tutuyordu.

Molly dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Adliyenin yakınına bile yaklaşamadım," dedi Val. Kapı çerçevesinden uzaklaştı ve Gabe ile Molly'nin paylaştıkları yatağa oturdu. "Gece bir ara Holding'de bir bıçaklama olayı oldu."

"Kahretsin," diye nefes aldı Molly. "Eckert öldü mü?"

Val, "Bir kapı çivisi kadar," dedi. "Adliye tam bir medya sirki. Muhabirlerden birinden haberleri duyacak kadar yaklaştım ve daha fazla yaklaşımdan vazgeçip buraya geri döndüm. Otelin otoparkında Phin'in yanından geçtim. Bana dört yelek verdi ve ofise geri döndü çünkü Joy orada tek başına. Onun yalnız kalmasını istemiyor."

Patty o kadar solgundu ki Gabe bayılacağından korktu. "Neler oluyor?" diye fısıldadı dehşetle. "Gabe, baban neyin içine düştü?"

Molly kesin bir ifadeyle, "Birileri yarım kalmış işleri tamamlıyor," dedi. "Bu da daha hızlı çalışmamız gerektiği anlamına geliyor. Val, Patty'yi ne yapmamı istiyorsun? Onu burada seninle mi bırakayım yoksa Burke'e mi götüreyim?"

"Onu burada benimle bırak," dedi Val yorgun bir sesle. "Uyumam gerek ama benim yanımda senin yanında olduğundan daha güvende olacaktır."

"Bu ne anlama geliyor?" Patty ısrar etti, kelimeler dehşet dolu bir çığlık halinde çıkıyordu.

Molly odayı geçti ve elini Patty'nin omzuna koydu. "Demek ki amcanı kim öldürdüyse

bir kadını öldürdüğüne şahit olan ya da bu konuda bir şeyler bilen herkesi ortadan kaldırmak."

"Bu da biziz," dedi Gabe, sesinin sabit olmasına şaşırarak. "İşte bu yüzden bunu senden saklamaya çalıştım."

Patty ürperdi. "Keşke seni dinleseydim diyorum."

Molly'nin gülümsemesi hüzünlüydü. "Val'le kalır mısın Patty? Nereye gitmek istersen seni oraya götürürüm ama şimdilik burada daha güvende olacağını düşünüyorum."

Patty başını salladı. "Ben kalacağım. Gabe? Benimle kalır mısın?"

Gabe başını salladı. "İstersen sana her saat başı mesaj atarım ama ben gidiyorum."

"Her saat başı," dedi Patty şiddetle. "Söz ver bana." Ona sıkıca sarıldı. "Söz veriyorum."

"Dikkatli ol," dedi Val, sonra odasına döndü ve kapıda durup Patty'ye anlamlı bir yalnız bırakma bakışı attı. "Yeleğini yatağının üzerine koydum, Patty. Gel bakalım. Sana nasıl giyeceğini göstereyim."

Kuzeni isteksizce uzun boylu sarışını bitişikteki odaya kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Onları yalnız bıraktı.

Yalnızdı ama ne yazık ki gidecek bir yeri vardı. Kurşun geçirmez kıyafet giymesi gereken bir yere. Yataktan yeleğini aldı. "Bu nasıl bağlanıyor?"

"Gömleğinin altında."

Gömleğinin düğmelerini açtı ve Molly'nin gözlerinin ellerini nasıl takip ettiğini fark etti. Gömleğinin düğmelerini çözdüğünde Molly'nin iç çektiğini duydu.

Gerçekten de çok hoş bir ses. Etraflarındaki her şey cılgınca olsa bile, onun vücudunu seviyordu ve bir süre daha buna tutunacaktı. Gömleğini çekiştirerek çıkardı ve kollarını yeleğin içine soktu.

Molly onun yerine geçerek, o kendi başına yapmaya fırsat bulamadan yanlarındaki cırt cırtlı bantları . "İşte böyle."

"Muhtemelen bunu ," dedi hafifçe.

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde endişe vardı. "Biliyorum. Ama şimdi doğru olduğunu biliyorum. Kiralık arabanın bagajında bir taktik kaskım var. İşler kötüye giderse onu da giyersin."

Bir gece önce ekipmanları kamyonetinden kiralık araca aktardığını hayal meyal hatırlıyordu. Bagaja koymadan önce her bir eşyayı izleme cihazları ve böceklerle karşı taramıştı. Zekiydi ve dikkatliydi.

Bu bilgi ona kendini çelik yelekten çok daha güvende hissettirdi.

Gömleğini çıkardı ve daha sonra tekrar görebileceğini umduğu kullanışlı sütyeninin üzerine yeleğini geçirdi. Ama şimdi zamanı değildi. Ayık bir şekilde onun örneğini izledi ve cırt cırtlı bantlarını bağladı. Bu onaylayıcıydı. O onu güvende tutacaktı, o da aynısını onun için yapacaktı.

Gömleğinin düğmelerini ilikledi ve silahını gizleyen ceketini omuzlarına silkti. "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet. Gidelim."

Chalmette, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, SABAH 9:50

"Sorun ne?" Molly otelden ayrıldıklarından beri telefonunu yüzüncü kez kontrol ederken Gabe sordu.

Xavier Morrow'un Katrina'dan önce yaşadığı eski sokağında sıralanan evlere bir kez daha uzun uzun baktı.

Aşağı Dokuzuncu Bölge, tekne kurtarma olaylarının medyada yer almasının odak noktasıydı ve Molly'nin o zamandan hatırladığı da buydu. Ama Burke onun için çalışmayı ilk kabul ettiğinde New Orleans'ın mahalleleri konusunda onu eğitmişti. Bu ve şehrin güneyinde nehir boyunca uzanan diğer mahallelerde de tekne kurtarmaları olmuştu.

Chalmette -ve St. Bernard Parish'in tamamı- kasırga nedeniyle harap olmuş, sel sularından hiçbir ev kurtulamamıştı. Mahallenin büyük bir kısmı yeniden inşa edilmemişti, evlerin olduğu yerlerde boş arsalar vardı.

Katrina sonrası evler çoğunlukla tek katlıydı, arada birkaç tane de iki katlı ev vardı. Park edilmedikleri sürece sokakta başka araba yoktu. İşe giden herkes çoktan gitmişti. Birkaç çocuk arka bahçelerden birinde oynuyor, ara sıra bir topu almak için ön tarafa doğru koşuyorlardı ki bu normalde onu gülümsetirdi. Şu anda çok endişeliydi, Gabe'in başındaki tehlikenin çok farkındaydı.

Onları izlerken bahçesini ayıklayan yaşlı kadının da farkındaydı.

Molly onu geniş kenarlı şapkasının altından gizlice onlara bakarken yakalamıştı. Konuşacakları ilk kişi o olacaktı. Sokağın bu kısmındaki üç orijinal sakinden biriydi.

"Sadece saate bakıyordum," dedi Molly, Burke'ün o sabah paylaştıklarını neden Gabe'e söylemediğinden emin değildi. Belki de onun umutlanmasını istemiyordu.

Ama büyük olasılıkla bu konuda gerçekten kötü bir duyguydu. Gabe orada olmak, ilk iş olarak Burke'le temasa geçen ve muhtemelen hâlâ Burke'ün ofisinde olan ve ondan yardım isteyen kadınla konuşmak isteyecekti.

Molly, Gabe'in ofise yaklaşmasını istemiyordu. Onu Xavier'in eski mahallesinin yakınlarında da istemiyordu ama şefiyle olan savaşlarını seçmeyi öğreniyordu.

Şefim.

Gerçekten onun değildi. Ama olabilirdi.

Şefi şu anda kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ela gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Bana yalan söylemeyeceğini sanıyordum."

"Bakmıyordum. Gerçekten saati kontrol ediyordum. Bu sefer. Saat ondan önce insanları aramak kabalıktır."

Başını iki yana salladı. "Molly, söyle bana."

İç çekti. "Pekâlâ. Bu sabah Joy geldiğinde ofis telesekreterinde bir arama vardı, Burke ile acilen konuşması gerektiğini ve babanla ilgili olduğunu söyleyen bir kadından gelen bir mesaj."

Gabe sessizce soludu. "Onu görmek istiyorum."

"Yapacağını tahmin etmişim," diye itiraf etti. "Ama bu konuda içimde kötü bir his var. Bu çok uygun. Babanın bir cinayeti araştırdığını öğreniyoruz ve alakazam, bu kadın ortaya çıkıyor."

"Xavier yaptı," diye Gabe.

"Doğru. Burke bu yüzden onunla görüşüyor. İş bitince beni arayacağını söyledi."

Gabe kaşlarını çattı. "Neden biri bunun sahtesini yapsın ki? Nereden bilsinler-" Nefes verdi. "Bunun katil ya da katiller tarafından kurulmuş bir tuzak olduğunu düşünüyorsun."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Giderek daha çok bizden biri gibi konuşuyorsun." Ayıldı. "Evet, ben de aynen böyle düşünüyorum. Burke de öyle düşünüyor. Bu sabah ofise yaklaşmamızı istemedi. İsteseydi de hayır derdim. Seni bu şekilde tehlikeye atamam."

"Sence bana ulaşmaya mı çalışıyorlar?"

"Şey, evet," dedi, ses tonundan "duh "u uzak tutmaya çalışarak ve fevkalade başarısız olarak. Yine de Gabe aldırıyor gibiydi. Aynı kaderci ve meraklı ifadeyle kızın yüzünü incelemeye devam etti. "Ya doğrudan sana ulaşmak için ya da daha sonra Burke'ü takip etmek için."

Gabe'in ağzı gerildi. "Xavier'i bulmak için."

Bir omzunu kaldırdı. "O görgü tanığı."

"O sadece bir çocuktu," dedi Gabe sinirli bir şekilde. "Ortaya çıksa bile kimsenin onu ciddiye alması pek olası değil. Bu neden oluyor?"

"Bu çok güzel bir soru," dedi Molly. Son kırk sekiz saat boyunca sık sık düşündüğü bir soruydu bu. "En iyi tahminim Xavier'in adamın yara izini gördüğü ve bunun da onu bugün teşhis edilebilir kıldığı yönünde."

"Doğru. Sanırım Google'da 'New Orleans'ın yara izli erkekleri' diye aratamayız. "

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Yaptım. Bir yere varamadım. Özellikle de bu adamın yüksek profilli olduğunu düşündüğümünden beri. Yaşadığınız türden bir engelleme, kötü yapılmış bir otopsi ve kilerine yerleştirilmiş kokainle babanızı suçlama girişimi için, bir tür yüksek profilli teşhir olması gerekir." "Yani cinayet sırasında kadını kim öldürdüyse Katrina skandalından korkuyor."

"Benim tahminim de bu zaten. Sorun şu ki, katil bile olmayabilir. O zamanlar olayı örtbas eden kişi de olabilir. Baban cesedi gördü ama geri döndüğünde ceset gitmişti. Sakinlerin günlerce geri dönmesine izin verilmedi ama birileri o cesedi almaya geldi."

"Ve babam araştırmaktan aktif olarak vazgeçirildi." Dudağını ısırdı, gözlerinde endişe vardı. "Burke'ü ara. Lütfen?"

"Tamam." Dikkatli bir şekilde tekrar sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, uzaktan görünen herhangi biri ya da herhangi bir şey için tetikte bekledi.

yerinden oynamıştı. Joy'un dahili numarasını çevirdi ve hoparlöre aldı. "Merhaba Joy, ben Molly. Burke müsait mi?"

"Öyle," dedi Joy, sesinde Molly'nin hiç hoşuna gitmeyen bir gerginlik vardı. "Seni bağlayacağım."

"Joy, bu sabah kahve nasıl?" Molly, Joy aramasını aktarmadan önce sordu.

"Boktan," dedi Joy ve Molly rahat bir nefes aldı. "Bu bir kod," dedi Molly Gabe'e, çünkü Gabe'in kaşları şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "O iyi. Kahvenin lezzetli olduğunu söyleseydi bir sorun olduğunu anlardım."

"Sadece bir sabah oldu," dedi Joy. "Bugün Burke'le buluşan kadına hiçbirimiz güvenmiyoruz ve Antoine bizi rahatsız etmediğinden emin olmak için ofisi tarıyor. Phin de her türlü bombayı arıyor. Ama bu sadece Phin."

"Evet, bombalar onun işine yarayacaktır," diye kabul etti Molly. "Bu gece sana eve kadar eşlik etmesine izin verecek misin?"

"Yapacağım," diye homurdandı Joy. "Burada benim için endişelenen herkes tarafından eğitildim. Sanki ben yetişkin bir kadın ve eski bir polis değilmişim gibi. İzin verin sizi geçireyim."

Gabe'in kaşları kalktı. "Eski polis mi?"

Molly, "Bir soyguna müdahale ederken omurgasına bir kurşun yedi," diye açıkladı. "Joy tam bir baş belasıydı ve öyle olmaya da devam ediyor."

"Molly." Burke hatta gelmişti. "Ben de aramaya hazırlanıyordum. Böcek taraması yapıyorduk."

"Joy da öyle dedi. Bu sabah Gabe'e telesekreterdeki aramadan bahsettim. Eğer bir şey öğrendiysen, bahçesini otlatırken bana hançer gibi bakan kadını rahatsız etmeden önce bunu bilmek iyi olurdu."

"Sen neden ? Hangi kadından?"

"Xavier'in eski sokağındaki Katrina öncesi ev sahipleri listesindeki ilk isim. Bizi gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor."

"Oh, tamam." Burke yorgun bir şekilde nefes verdi. "Arayan kadın Alicia Rollins olduğunu iddia etti. Gerçekten çok gençti. Tahminimce yirmili yaşların başındaydı. Katrina sırasında kaybolan kız kardeşinin JoAnn Rollins olduğunu söyledi. Alicia onu yıllarca aramış ama hiçbir şey bulamamış."

Molly hesap yaptı. "Alicia yirmili yaşlarının başındaysa, Katrina sırasında beş ila yedi yaşlarında olmalı. Kız kardeşini nasıl aramış olabileceğinden emin değilim."

"Biliyorum," dedi Burke. "Hikâyesinde yanlış olan pek çok şeyden biri de buydu. Ona neden bana geldiğini ve neden şimdi geldiğini sordum. Dün birinin onu öldürmeye çalıştığını söyledi."

"Oh." Molly bunu beklemiyordu. "Nasıl ve nerede?"

"Dün gece yatak odasının penceresinden ateş ettiklerini söyledi."

Molly telefonundaki not alma uygulamasını açtı. "Adresi?"

"Sana mesaj atarım. Rock Hill'de, bir kasaba-"

"Güney Carolina," dedi Molly. "Charlotte'ta çalışırken yaşadığım yerden sadece otuz dakika uzaklıkta."

Burke'ün tek söylediği "Biliyorum," oldu.

"Daha fazla tesadüf mü?" Molly sordu.

"Buna inanmak zor. Hemen ayrıldığını ve doğruca New Orleans'a gittiğini söyledi."

"Polisi aramadı mı?" Gabe sordu.

"Hayır. Kime güvenebileceğini bilmediğini ve Rocky'nin ona bana gelmesini söylediğini söyledi."

Gabe'in gözleri kapandı, keder yüzüne yayıldı. Ama gözlerini açtığında öfkeyle doluydu. "Babamın adını kullanmaya cüret ediyor."

"Katılıyorum," dedi Burke. "Ama konuşmasına izin verdim. Onu kimin gönderdiğine dair bir ipucu vermesini umuyordum ama vermedi. Hikayesi Rocky'nin yedi hafta önce onu görmeye geldiği ve

Ona kız kardeşi JoAnn'ı sormuş. Ona Katrina öncesinden beri kız kardeşiyle konuşmadığını söyledi. Rocky ona teşekkür etti ve bir şey olursa ya da biri onu tehdit ederse kendisini aramasını söyledi. Müsait değilse beni aramasını söyledi. Önce Rocky'yi aramış ama telefonuna cevap vermemiş. Google'da aratmış ve vefat ettiğini öğrenmiş. O da beni aramış."

"Ama bu sabaha kadar değil. On saat araba kullanmadan önce arardı diye düşünmüştüm." Molly kadının anlattıklarını düşündü. "Kimlik sordunuz mu?"

"Evde unuttuğunu iddia etti. Neredeyse öldürüldükten sonra çok telaşlanmıştı."

Molly gözlerini devirdi. "Kullanılış. Parmak izi aldın mı?"

"Tabii ki. Antoine onları AFIS'ten geçirmeye çalışıyor."

Gabe şaşırmış görünüyordu. "Federal parmak izi veri tabanına erişiminiz mi var?"

Hem Molly hem de Burke sessizliğe gömüldü. Hükümet veri tabanlarına erişmek Antoine'ın yaptığı bir şeydi ve soru sormadılar. Antoine'ın yaptığı çoğu şeyde olduğu gibi. Hacklemiş olabilirdi ama aynı zamanda taramaları onun için yapan bir iç kaynağa da sahip olabilirdi. Molly bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu.

Gabe içini çekti. "Bana soru sormayın, ben de size yalan söylemeyeyim, öyle mi?" "Rocky aptal yetiştirmedi," dedi Burke tembelce, ama

Gabe'in gözünden kaçmadığı anlaşılan bir terslik akımı vardı.

Başını salladı. "şimdi susuyorum."

Molly onun elini okşadı. "Böylesi daha iyi. Peki Burke, planın nedir? Kesinlikle peşine taktıkları takipten nasıl kurtulacaksın?"

"Bu sabah ofise gitmeden önce Antoine, Joy ve Phin ile bu konuyu hallettim. Kadına gelince.

Hikayesine bir göz atın. JoAnn Rollins gerçekten vardı ve Katrina'da öldü. Yirmili yaşlarının başında olmalı. Kadının bana verdiği Güney Carolina adresinde herhangi bir olay raporu yoktu ama 911'i aramadığını söyledi. Detayları yarım yamalak anlattı."

"Akıllıca," dedi Molly. "Bu şekilde çürütmek daha kolay. Onun hakkında ne düşünüyorsun, Burke? Kadının kendisi hakkında? Belli ki bu işin içinde, ama hangi sıfatla?"

Burke tereddüt etti. "Ona inandım," dedi sonunda. "Hikayesine değil, çünkü o bir lokomotifin geçebileceği kadar büyük delikleri olan bir saçmalıktı. Ama yaptığı her neyse ona inandığına inandım. Çoğu zaman utangaç ve hatta biraz da ağzı bozuk gibi davranırdı, ama arada bir bana ters ters bakarken yakalardım onu. Sanki bakışlar öldürebilirmiş gibi..." Sözünü yarıda kesti. "Benden nefret ederdi ve nedenini bilmiyorum."

"Onu dışarı kadar takip ettin mi?"

"Güvenlik kamerasının görüntülerini izledim. Sokakta bekleyen bir silahlı adam olmadığından emin değildim. Bu da benim hoşuma giden bir duygu değil."

Molly tekrar etrafına bakındı, takip edilmediğinden emin olmasına ve otelden ayrılmadan önce kiralık arabasında takip cihazı olup olmadığını kontrol etmesine rağmen kendini çok açıkta hissediyordu. "Anlıyorum."

"Bir Uber şoförüne ait olduğunu tespit ettiğim bir arabaya bindi. O bakmıyorken çantasına bir takip cihazı bıraktım ama o gittikten kısa bir süre sonra hareket etmeyi bıraktı. Phin onu bir blok ötede bir çöp kutusunda buldu."

"İz sürücü mü?" Molly sordu.

"Bütün el çantası," dedi Burke kuru bir sesle. "İçinde kimlik yok." "Peki, amacı ne?" Gabe sordu. "Dikkat dağıtmak mı?"

"Evet," dedi Burke. "Sanırım kuyruğumuzu kovalamamız, doğru olma ihtimaline karşı bu yeni kimliği kontrol etmemiz gerekiyor."

Ve sanırım onları misafirlerimize götürmem gerekiyor. Ki böyle bir şey olmayacak."

Molly geniş kenarlı şapkalı kadının bahçe aletlerini toplayıp evine geri dönmesini izledi. "Pekâlâ. Keskin bahçe aletleri olan kadınla sohbet edeceğiz. Daha sonra seni ararım."

"Teşekkür ederim. Dikkatli olun."

"Yapacağız." Molly bağlantıyı kesti ve Gabe'in gözleriyle buluştu. "Bayan Nancy Royce ile konuşmaya hazır mısınız?"

Bir kez başını salladı. "Evet."

"Emekli bir öğretmen, yakın zamanda dul kalmış." Gabe'in kaşları çatıldı. "Kocasını nasıl ölmüş?" "Karaciğer hastalığı."

Onun elini sıktı. "Ölümü
bu davayla ilgili değildir."

Rahatladığı her halinden belliydi. "Güzel. Babamın ortaya çıkardığı şey yüzünden daha fazla insanın ölmesini kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

"Bana yakın dur. Senin de ölmeni istemiyorum."

"Peki efendim."

Kiralık arabadan indiler, Molly Nancy Royce'un ön kapısına yaklaşırken gözlerini etraflarından ayırmıyordu. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırmıştı ki kapı açıldı ve kadının kliması sayesinde yüzüne nefis bir serin hava dalgası yayıldı.

"Günaydın hanımefendi," dedi Molly. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Nancy alaycı bir tavırla, "Yine de burada duruyorsun," dedi.

"Evet, hanımefendi. Benim adım Molly Sutton. Özel dedektifim. Bu da ortağım Gabe."

Nancy onlara bakarken gözleri kısıldı. Yaklaşık 1.80 boyundaydı, bronz teninde derin kırışıklıklar vardı. Sadece altmış dört yaşındaydı ama endişe çizgileri zorluklar yaşadığını gösteriyordu.

"Gabe kim?" diye sordu kadın.

"Gabe Hebert, hanımefendi," diye cevap verdi Gabe ve Molly kendine kızarak iç çekmek istedi.

Ona ismini vermesini istemediğimi söylemeliydim. Ama unutmuştu, Cornell Eckert'in öldürölmesi onu yüksek sesle itiraf etmek istediğinden daha fazla sarsmıştı.

Nancy başını eğmeden önce uzun bir süre Gabe'i inceledi. "İçeri gel," diye emretti ve evinin derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Molly, Gabe'e başıyla onay verdi ve onu takip ettiler.

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, SABAH 9:55

WELL?" EŞEK HERİF TALEP ETTİ.

Elinde telefon, Lamont ofisinin kapısını kapattı ve daha iyi çekmesi için pencereye doğru yürüdü. "Ashley Broussard'la konuştu. Satın aldığını söyledi ama göreceğiz."

"Binadan ayrıldı mı?" "Hayır.

Hâlâ ofisinde."

Listesinden tuttuğu adamlar Broussard'ın ofisinin etrafında yerlerini almış, her saat başı kontrol ediyorlardı. Hapishanedeki gardiyana yaptığı gibi şantaj yapmak yerine bu adamlara para ödemeye karar vermişti. Gardiyan kiralık katil değildi, para için adam öldürmemiştir. Günahı, biraz fazla sert vurduğunda adamın kendi karısını kazara öldürmesiydi. Onu hizada tutmak için elbette. Böyle bir adam şiddet uygulayabilirdi ama Eckert gibi bir mahkûmu öldürmek için küçük bir teşvike ihtiyacı vardı. Gardiyanın cinayetinin kanıtlarını içeren dosyayı ifşa etme tehdidi yeterince teşvik edici olmuştu.

Gardiyanın karısının ölümündeki rolünün ortaya çıkması işine ve çocuklarına mal olabilirdi. Ayrıca, bu durum

mahkemeyi beklerken taciz insanlarla birlikte hapisnede.

Lamont yıllar boyunca mantıklı davranmış, hapisten kurtaracağı kişileri gelecekte ne kadar değerli olacaklarına göre seçmişti. Ya da ona ne kadar para ödediklerine göre. İkisi de işe yarıyordu.

Her şey plana uygun gidiyordu. Eckert ölmüştü. Tüm haberlerdeydi ve görünüşe göre koruma yeterince gizliydi. Kimsenin tetikçiyi kimin öldürdüğüne dair bir fikri yoktu.

"Henüz erken," dedi Jackass. "Broussard muhtemelen ona verdiğimiz ismi kontrol ediyordur."

"Umarım öyledir."

Otuz beş yılı aşkın bir süredir takındığı o sahte soğukkanlılıkla, "Çok hızlı adam tutuyorsun," dedi Jackass.

"Ben yaptım."

"Ve sen onlara güveniyor musun?"

"Onlara iyi para ödedim ve onları takip edebilirim."

"Öyle mi?" Şimdi Jackass açıkça şüpheleniyordu. "Nasıl?"

"Onlara gidecekleri adresin linkini içeren mesajlar gönderdim.

gözetim. Telefonlarının harita uygulamasında adresi açmak için tıkladıklarında, takip cihazı indirildi. Tam olarak nerede olduklarını biliyorum."

Teknoloji gerçekten güzel bir şeydi. Ve birkaç bilgisayar korsanını hapisten kurtarmak ona kendi bilgisayar uzmanlarını kazandırmıştı. Şantaj daha da güzeldi.

"Kaygan. Bunu nasıl yapacağımı bana göstermen gerekecek."

Hiç sanmıyorum. Bu iş bittiğinde, Xavier Morrow, Gabe Hebert ve Broussard öldüğünde, Jackass kesip atacağı bir sonraki yarım kalmış iş olacaktı.

"Size göstermekten mutluluk duyarım," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi. "Şimdi, yeni bir iş için. Rocky'nin oğlu özel bir iş yapacağını nereden bildi?"

otopsi?"

"Emin değilim ama Cresswell yüzünden şüphelendiğini düşünüyorum."

Lamont i çekti. Polis herkesin başının belasıydı. İyi biri olduğundan değil. Tam tersi. Onlarca yıldır pezevenklerden rüşvet alıyor, uyşturucu baskınlarından kaymağını yiyor ve satıcılara geri satıyordu. Ama birçok cesedin nerede gömülü olduğunu biliyordu, bu yüzden onu desteklemeye devam ettiler.

"Cresswell ne yaptı?"

"Rocky'nin evinde bıraktığımız kokaini buldu. Test ettirdi."

Lamont sabırsızlığını gizlemeye çalışarak, "Bunu planlamıştık," dedi. "Ve?"

"Ve Gabe'e söyledi."

"planlamıştık," diye daha sert bir şekilde tekrarladı. "Ve?"

"O yalaka bir piç. Gabe ona inanmadı. ME'ye gitti ve daha çok zorladı."

"Hala değil yeterli için istemi onu için Kiralık onun kendi patoloğum."

"Biliyorum. Sanırım biri ona haber vermiş. Kontrol ediyorum." "Kahretsin. Kimden şpheleniyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Ama Andr  Holmes'u tanıyor musun?"

"Evet, Yüzbaşı Holmes'u tanıyorum." O da onların baş belasıydı-ahlaklı bir polis. "Peki ya o?"

"Küçük kardeşi şu anda adli tabiplikte alışıyor. İspiyonlayacak biri varsa o da DeShawn Holmes'tur. Bugün birine iş e-posta hesabını kontrol ettireceğim."

"Nasıl?"

"Benim de teknik uzmanlarım var Monty, tıpkı senin gibi." Pislik. "Tamam. bana söyle."

"Yapacağım," diye söz verdi Jackass, sesi gerginlikten esintiye dönüşmüştü, bu da birinin içeri girdiği anlamına geliyordu. "Yakında tekrar konuşuruz."

Telefon görüşmesi sona erdi ve Lamont pencereden döndü, iç çekerek masasının arkasındaki sandalyeye çöktü.

Chalmette, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, SAAT 10:15

"Kapıyı arkandan kapat!" Nancy Royce bağırdı. "Bütün mahalleyi serinletmek için para ödemiyorum."

Molly buna gülümsedi. "Annemin sesine benziyor," diye fısıldadı.

"Benimki de," diye fısıldadı Gabe.

Nancy sehpanın üzerine üç bardakla birlikte bir tepsi limonata koymuştu bile. Rahat bir koltuğa oturmuş, onları izliyordu.

Molly tepsiyi göstererek, "Bizi bekliyordunuz," dedi.

"Ben aptal değilim," diye tersledi Nancy. "Söyleyeceğini söyle, sonra da git. Yapacak işlerim var."

Molly bu tavrın öğretmenlik kariyerinden kalma olduğundan şüphelendi çünkü kadının yüzünde açık bir merak vardı.

Molly, "Size Katrina'dan önce bu sokakta yaşayan bir kadın hakkında soru sormak istiyoruz," diye söze başladı.

Nancy yıpranmış bir kuşu andıran başını öne eğdi. "Öyleyse sor. Ve bu konuda elini çabuk tut. Sabunum yakında çıkacak ve onu hiçbir şey için kaçırmayacağım."

Molly kadının gözlerini inceledi. "Bizi gördüğüne neden şaşırmadın?"

Nancy arkasına yaslandı ve Molly'nin arkasını inceledi. "Çünkü Molly'den önce yaşamış bir kadın hakkında soru soran ilk insanlar siz değilsiniz.

Katrina'dan önce bu sokakta."

Gabe nefesini içine çekti. "Başka kim olacak?"

"Rocky Hebert adında bir adam." Bir baş eğme daha. "Onu tercih ediyorsun."

"Babam," dedi Gabe. "Seninle ne zaman konuştu?"

"İlk seferinde mi, ikincisinde mi?"

Molly gözlerini kırptırdı. Sonra anladı. "Onunla Katrina sırasında tanıştın."

Nancy ciddiyle başını salladı. "O bizim hayatımızı kurtardı. O adamın yüzünü ya da cesaretini asla unutmuyacağım. Ya da nezaketini." Yüz hatlarını yumuşatarak gülümsedi. "Şaşırmıştım, çünkü o da beni hatırladı. Kocam, ben ve diğer herkes o gece çok korkmuştuk ve Rocky bize karşı sabırlı ve nazikti. Sanki camdan yapılmışım gibi o küçük tekneye binmeme yardım etti. Babanla gurur duymalısın."

Gabe'in yutkunması duyulabiliyordu. "Öyleyim. O bir erkeğin sahip olabileceği en iyi babaydı."

Nancy'nin yüzünde şok ifadesi belirdi. "Öyle miydi? Geçti mi?" Gabe başını salladı. "Altı hafta önce, hanımefendi."

"Çok üzgünüm evlat. Gerçekten." Bir nefes aldı, sonra bıraktı. "Yaklaşık dört beş ay önce buradaydı, bizim sokakta yaşayan kadını da soruyordu. Onu çok iyi tanı mıyordum ama adını hatırlıyordum. Kırk küsur yıllık öğretmenlik beni isimleri hatırlama konusunda çok iyi yaptı. Onun adı Nadia Hall'du."

Molly'nin nabzı . Evet. "Köpeği var mıydı?"

"Oh evet." Nancy yine gülümsedi. "Madam Fluffy. Süslü bir köpek, kulakları ve tüyleri var, uzun bir burnu var."

Uydu. "Bir Afgan tazısı."

Nancy eğlenmiş görünüyordu. "Sen öyle diyorsan. O süslü püslü köpeklerle hiç ihtiyacım olmadı. Bütün köpeklerim barınaktan geldi." Ayıldı. "Umarım köpek selden kurtulmuştur."

"Nadia'ya ne oldu?" Molly sordu.

Nancy'nin gözleri kısıldı. "Bana masum rolü yapma genç bayan. Size bilmek istediklerinizi söyleyeceğim, ama sahte masumiyete izin vermem."

"Öldü," dedi Molly kel bir sesle.

"Sanırım öyle, evet." Nancy'nin bakışları Gabe'e kaydı. "Baban da onu arıyordu. Ona ne olduğunu bildiği izlenimine kapıldım."

Ona Xavier'den bahsetme. Ona söyleme.

"Babam onun öldürüldüğünü düşünüyordu. O gece kapı kapı dolaşıp kurtaracak insan arıyordu."

"Daha çok pencereden pencereye" diye düzeltti Nancy. "Kocam ve ben çatımızdaydık ve su o kadar hızlı yükseliyordu ki ikimiz de öleceğimizi düşündük. Baban tam zamanında yetişti."

"Hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı Gabe. "Her neyse, babam hayatta kalanları arıyordu ve onun cesedini buldu."

Nancy yavaşça başını salladı. "Bana da öyle söyledi."

Molly kendini rahat bıraktı. İyi işti, Gabe. İyi işti. Xavier'den bahsedilmiyor.

"O zamanlar ne olduğunu anlamamıştım," diye devam etti Nancy. "Ta ki geçtiğimiz ilkbaharda kapımda belirene ve anılarımızı tazeleyene kadar. Daha önce de bir iki kez geldiğini söyledi ama o zamanlar burada yaşamıyorduk."

Bu bir haberdı. "O zaman neredeydin?" Molly sordu.

"Huntsville'de. Kocam oradaki hastanede tedavi görüyordu. Kızımız orada yaşıyor ve yardıma ihtiyacım vardı. Biz oradayken evi kiraya verdim. Üç uzun yıl. Ama tedaviler işe yaramıyordu ve kocam devam etmek istemedi." Dudakları hüznle kıvrıldı. "Bir Mardi Gras daha istedi. Biz de eve döndük. Bu geçen seneydi. Mardi Gras'ını yaşadı ve sonra bıraktı."

"Çok üzgünüm," dedi Gabe sessizce.

"Öyle olduğunu biliyorum evlat. Kederi bilirsin. Siz de Bayan Sutton. Bunu gözlerinizde görebiliyorum."

Bu doğrudu. Molly'nin kalbi çatlıyor, gözleri doluyordu ve o bunun farkında bile değildi.

Gabe felsefi bir tavırla, "Sanırım keder hayatın bir parçası," dedi. "Yine de berbat bir şey."

"Gerçekten de öyle." Nancy yüzlerini inceledi, sonra iç geçirdi. "Neden şimdi Nadia Hall'u arıyorsunuz?" Sonra gerildi. "Baban nasıl öldü?"

Gabe de gerildi. "Resmi ölüm nedeni intihar."

Nancy kaşlarını çatı. "Ama sen öyle düşünmüyorsun. Bunun Nadia'yla bağlantılı olduğunu düşünüyorsun."

Gabe Molly'ye baktı, gözleri bu kadını uyarması için yalvarıyordu.

Bir karar verdi. "Öyle düşünüyoruz." Rocky'nin katili onları Nancy Royce'a kadar takip ettiyse . . .

"Ya ben?" Nancy sesi titreyerek sordu. "Rocky ile konuştuğum için tehlikede miyim?"

Molly onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Bir süreliğine Huntsville'deki kızınızı ziyaret edebilir misiniz?"

Nancy şaşkın bir nefes aldı. "Sanırım öyle. Torunlarımı bir aydır görmedim. Arabamın benzini bitti. Bugün yola çıkacağım."

Molly kartvizitlerinden birini sehpanın üzerine koydu. "Lütfen oraya vardığında beni ara. İyi olduğunu bilirsek daha rahat uyuruz."

Nancy alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman oldukça kötü olmalı."

"Evet, hanımefendi," dedi Molly. "Öyle. Nadia Hall hakkında ne hatırladığınızı söyleyebilir misiniz? Ne iş yapardı?"

"Sanırım Quarter'a yakın bir yerde bir ofiste çalışıyordu. Otobüse binerdi ve trafikten şikayet ederdi."

her zaman. Ama ketumdu. Hayatı hakkında fazla ayrıntı vermedi."

"Evli miydi? Ya da bir erkek arkadaşı var mıydı?" Molly sordu.

"Rocky Hebert de aynı şeyi sordu ve ona ne söylediğimi size anlatayım. Bir noktada bir erkek arkadaşı olmuş olmalı. Hamileydi." Kaşlarını kaldırdı. "Hiç şaşırmadı. Sen de şaşırmadın. Neden?"

Molly yüzünü buruşturdu. "Saygısızlık etmek istemem hanımefendi ama bazı detayları kendimize saklamak istiyorum. Ne kadar çok şey bilerseniz, o kadar çok tehlikede olabilirsiniz."

Nancy gözlerini devirdi. "Peki. Sanırım bunu er ya da geç gazetede okuyacağım. Nadia hakkında hatırladığım diğer tek şey çok çalışkan olduğuydu. Sabah erkenden evden çıkar ve geç saatlere kadar eve dönmezdi. Bazen gece yarısından sonra."

"Erkek arkadaşını hiç gördün mü?" Molly sordu.

"Hayır. Eğer gelirse, biz yattıktan sonra gelirdi. Ya da biz isteyken."

Lanet olsun. Ama şu ana kadar öğrendikleri, Nancy'nin kapısını çaldıklarında bildiklerinden çok daha fazlaydı. "Neye benziyordu?"

"Genç. Yirmili yaşların başında, belki. Sarışın. Uzun saçlı, poposuna kadar iniyor. Gerçekten güzeldi. Hatırladığım kadarıyla çok gülümsüyordu. Minnettar görünüyordu. Sanki fazla bir şeyi yokmuş ve ne kadar iyi yaşadığına inanamıyormuş gibiydi."

Molly zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı. "Hiç fotoğrafınız var mı?"

"Hayır," dedi Nancy üzgün bir şekilde omuzlarını düşürerek. "Eğer varsa bile selde yok oldular. Her şey yok oldu. Çocuklarıminin bebeklik resimleri, düğün resimlerim. Her şey." Omuz silkti. "Eğer olsaydı, onları sana verirdim, ama olmadığını biliyorum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Molly. "Bu senin için çok fazla acıyı geri getiriyor."

"Rocky için adalet sağlanmasına yardımcı olacaksa, umurumda değil. O adam bizi kurtardı."

"O isteyken köpeğe kim baktı?" Gabe sordu. "Köpeği bir arkadaşı ya da bir aile üyesi mi gezdiriyordu?"

Molly küçük bir gurur heyecanı hissetti. Güzel sorular, Gabe.

Nancy başını salladı. "Bir köpek bakıcısı tuttu. Sokağın aşağısında yaşayan liseli bir kız. Kızın ailesi Katrina'dan sonra taşındı. Onlardan bir daha haber alamadık. Eski komşularımızın çoğuyla bağlantımızı kaybettik," diye üzüntüyle ekledi. "O zamanlar çok çılgıncaydı, selden kurtulmak, sıcakta bir çadırda yaşamak. Tanrım, çok sıcaktı. Ve koku ..." Ürperdi. "Hala çok net hatırlıyorum. Pek çok insan kurtulamadı. Başaranlar dağıldı. Bazıları ailesiyle yaşamaya gitti, bazıları Houston'a gitti. Diğerleri devlet konutlarında yaşadı. Yeniden inşa edilene kadar kızımızla yaşamak için Huntsville'e gittik. Ondan sonra telefon numaralarını bildiğimiz kişilerle irtibata geçtik. Ölenlerin yasını tuttuk. Nadia'ya ne olduğunu bilmiyorduk. Ta ki baban gelip onu sorana kadar. Sular yükselmeden önce köpekle birlikte kaçtığını sanıyordum." Durakladı. "Rocky küçük çocuğu buldu mu?"

Molly irkildi ama yüz ifadesini tuttu. Tıpkı Gabe. Şeflikle işinin bittiğine karar verirse, özel dedektif olarak gerçek bir geleceği olabilirdi. "Hangi küçük çocuk?" diye sordu.

"Küçük bir çocuk vardı. Çok tatlı bir çocuk. Adı Angel'dı. Annesi o gece öldü. Aslında onu kurtarıırken öldü. Teknede onu kucağında tutuyordum. Rocky'ye Nadia'nın evini kontrol etmesi için ısrar eden oydu. Aklıma bile gelmedi.

Rocky'nin tekneye geri döndüğünde yüzündeki ifadeyi hatırlamıyorum bile. Öleceğimiz için çok korkmuştum. Ama şimdi düşünüyorum da, sanırım onun cesedini o zaman görmüş. Birkaç ay önce buraya geldiğinde hâlâ Angel'ı aradığını söylemişti." Onlara kurnazca baktı. "O zaman ona inanmamıştım. Şimdi de inanmıyorum. Sadece küçük Angel'ın iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Onu bulmak için elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi Molly. "Sonra da istersen ona senin bilgilerini verebiliriz."

"İsterim," dedi Nancy bilerek. "Başka bir şey var mı?"

"Nadia'nın hamile olduğunu nereden biliyordun?" Molly sordu. "Sana söyledi mi?"

"Hayır. Çocuklarım vardı. İşaretleri biliyordum. Eliyle karnını kapatır ve mahalle barbekülerinde paylaştığımız yiyeceklerin içinde ne olduğunu sorardı. Ayrıca köpeğini gezdiren çocuk, Madam Fluffy'yi almaya geldiğinde Nadia'nın kustuğunu duyduğunu söyledi."

"Doktora gidip gitmediğini biliyor musun?" Molly bastırdı. "Kadın doğum uzmanı gibi mi?"

"Hayır, üzgünüm. Bu konuda size yardımcı olamam."

Hayal kırıklığını gizleyen Molly ona gülümsedi. "Endişelenmeyin hanımefendi. Peki ya adresi? Hangi ev onunmuş?"

"Evin numarasını hatırlamıyorum ama Angel ve annesi bizim evin tam karşısındaki evde oturuyorlardı. Ön bahçemizde duran Nadia sağdaki evde yaşıyordu."

Molly, Antoine'ın bununla çalışabileceğini düşündü. "Teşekkür . Çok yardımcı oldunuz. Toparlanman ne kadar sürer?"

"Otuz dakika kadar. Neden?"

"İsterseniz bekleyebilir ve sizi otoyola kadar takip edebiliriz. Sadece şehirden sağ salım çıktığınızdan emin olmak için." Nancy hareketsiz kaldı. "O kadar tehlikeli mi?"

Molly yapmadı istiyorum başka bir özel patolog ya da cenaze levazımatçısının Gabe'in ya da kendisinin vicdanını rahatsız etmesini istemiyordu. "Evet, hanımefendi." "O zaman kabul ediyorum. Çok fazla suç dizisi izlerim. Her zaman Yardım etmeyi reddeden aptalların sonu bir ara sokakta bağırsaklarının deşilmesi oluyor."

Molly yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Ne düşünce ama." Ve da yanlış değildi.

Gabe gül ne zaman Nancy yaptı. "Can I Yardım sen Bir şey ister misiniz, hanımefendi?"

"Aletlerimin fişini çekip suyu kapatır mısın? Ve belki çantamı arabaya taşırsın?"

"Kesinlikle." Molly'ye baktı. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Ofise mesaj atacağım. Dışarı çıkma."

"Merhamet," diye mırıldandı Nancy yatak odasında kaybolurken.

Molly telefonunu çıkardı ve Burke'e mesaj attı. **Kurban Nadia Hall'du.** Nancy'nin adresini de ekledi. **Nadia caddenin tam karşısındaki evin sağındaki evde oturuyordu. Tam adresi yok.**

Burke'ün cevabı bu oldu.

Evet. Rocky 4-5 ay önce buradaydı. Bir komşuyla konuştum.

WTF???

Bu da ne böyle? **Antoine'a kurbanın izini sürmesini söyleyebilir misin? Hayatta kalan bir ailesi var mı? Kredi kartı/telefon kayıtları?** Gerçi bunca zaman sonra herhangi bir kredi kartı ya da telefon kaydının var olması onu şok ederdi. Daha önce hiç böyle bir faili meçhul davada çalışmamıştı. Ama bilgi varsa, Antoine bulabilir.

Ona ismi gönderdim. Nadia'nın evinin sahibi için emlak kayıtlarını kontrol edebilir. Şimdi nereye gidiyorsun?

Molly bunu düşündü. **Shoe'yu aldın mı?** Nadia Hall'un köpeğinden bahsedince hatırladı. Gabe de hatırlamıştı. Yüzündeki suçluluk duygusunu görmüştü.

Kahretsin. Hayır.

**Sorun değil. Biz . G'ye
üzgün olduğumu söyle.**

Anlayacaktır. Sonra konuşuruz. Mesajlarını kapattı, sonra tekrar düşündü. Belli ki o sabah Burke'ü ziyaret eden kadın yalan söylüyordu. Evet. Ama neden?

Burke'e başka bir mesaj göndermeye başladı. **Bayan ziyaretçi bu sabah neden bir SC adresi bıraktı? Benim için yem mi?**

Belki de. Oraya gitme.

Yapmayacağım. Ama eski patronumdan QT'yi kontrol etmesini isteyebilirim.

Uzun bir duraklama oldu. Sonra **ona güvendim. O zamanlar senin için savaşmıştı. Evet. Sor ona. Uyar onu. Belki bir tuzaktır.**

Yapacağım.

Arabasına göz kulak olabilmek için Nancy Royce'un ön camına doğru ilerledi. Alarmı kurmuştu ama yetenekli bir operatör alarmı çalıştırmadan jant kapağının içine bir takip cihazı yerleştirebilirdi.

Nefes alarak eski patronunu rehberinde buldu. Bu onun kişisel telefonuydu, ofis telefonu değil. İletişimde kalmalıydım. Ama o üzülmezdi. Üç yıl önce kasabadan neden kaçtığını anlamıştı.

Onun adını tuşladı ve nefesini tutarak aramanın bağlanmasını bekledi.

"Thatcher," diye cevap verdi.

"Merhaba, Steven. Bu Molly Sutton."

Sandalyesinin gıcırtısını duyabiliyor ve onun her zaman yaptığı gibi arkasına yaslandığını hayal edebiliyordu.

"Vay, vay," dedi sesinde bir sıcaklıkla. "Nasılsınız bakalım?"

"Ben iyiyim. Chelsea ve Harper iyi. Ya sen ve seninkiler?"

"Jenna harika, çocuklar da öyle. Nicky birkaç hafta içinde üniversiteye gidecek ve Jenna şimdiden ağlamaya başladı."

Molly gülümsedi. Jenna'nın sesine benziyordu. "Nereye gidiyor?"

"Duke, yani bazen akşam yemeği için eve gelebilecek kadar yakın. Seth ortaokula başlamak üzere ve bir kız arkadaşı var. Bu eğlenceli." Belli ki eğlenceli değildi. "Matt Irak'taki son görevini bitiriyor ve yakında eve dönecek, bu da büyük bir rahatlama olacak. Helen Teyze de hâlâ seyahat ediyor. Mısır'da, hayatının en güzel günlerini geçiriyor."

Molly hepsini özlemişti. "Ya Brad?"

Steven tereddüt etti. "O nişanlı."

Onun tereddütlerini anlıyordu ama buna gerek yoktu. "Onun adına çok mutluyum." Ve öyleydi de. "Arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu biliyorsun. Sanırım sizi hayal kırıklığına uğratmak istemediğimiz için ayrılmayı erteledik." Çünkü onlardan vazgeçmek istememişti. Neyse ki Steven'ın en büyük oğlu da babası kadar cömertti. Kadının ailesine aşık olduğunu, belki de ondan daha fazla aşık olduğunu anlamıştı. "Ona, onunla tanışmak için sabırsızlandığımı söyle."

"Yapacağım. Seni özledik. Belki birkaç günlük tatile çıkar ve bizi görmeye gelirsin."

"Yapacağım. Ama şu an uygun bir zaman değil."

"Tamam. Sanırım konuşmak için aramadın. Neler oluyor?"

Bazı ayrıntıları geçiştirerek durumu açıkladı. "Sanırım bu beni ayağa kaldırmak için bir oyun olabilir."

beni dışarı çıkarmak için orada."

"Pislikler," diye homurdandı. "Yani, kayıt tutmadan ve belki de vurulacağımızdan emin olarak kontrol etmemizi istiyorsun. Bu her şeyi özetliyor mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Hayır diyebilirsiniz."

"Sanki yapacağım da. Kendim yapacağım. Çaylağım için iyi bir eğitim olacak. Ne bulduğumuzu sana haber veririm. Dikkatli ol, Molly. Pek çok insan için önemlisin."

Sertçe yutkundu. Kuzey Carolina SBI'daki işini çok sevmiştir. İş ailesini sevmiştir. Ayrılmaktan nefret etmiştir. "Seni özledim."

"Aynı şekilde. Burada her zaman bir yerin olacak ama neden gittiğini anlıyorum. Bir dahaki sefere havadan sudan konuşmak için beni ara, tamam mı?"

Gülümsedi. "Evet, efendim."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Gabe arkasından yaklaşıp ellerini omuzlarına koyduğunda neredeyse ciyaklıyordu. "İyi misin?"

Omzunun üzerinden baktı. "Ben iyiyim. Su kapalı mı?"

"Evet. Bayan Royce'un bavulunu hazırlamasını bekliyorum." Rahatsız görünüyordu. "Brad'in kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Evet. O eski bir erkek arkadaş, Jake'in en iyi arkadaşından önceki. Brad eski patronumun oğlu. O da SBI'da çalışıyor ve ben Charlotte'ta bir ekibe atandığımda tanıştık. Romantizm için uygun olmadığımıza karar verdik ve arkadaş olarak ayrıldık. O evleniyor."

Gabe gözle görülür biçimde rahatladı. "Söylediğin için teşekkürler. Yani eski patronun yardım edecek mi?"

"Evet. 'Alicia Rollins'in' evine gittiğinde neler olacağını göreceğiz."

"Siz bu tür ortaklar mısınız?" Nancy ikisini de şaşırtarak sordu.

Döndüklerinde yaşlı kadının onlara ilgiyle baktığını gördüler. Gabe aceleyle Nancy'nin yanına gidip bavulunu aldı. Çok büyüktü.

Nancy sırtıyordu. "Biliyordum. İkinizi sevgili olarak seçmiştim." Parmaklarını şıklattı. "Bunca yıldan sonra hâlâ anlıyorum."

Molly güldü. "Huntsville'de ne kadar kalacaksınız hanımefendi? Altı ay mı?"

Nancy omuz silkti. "Sen eve gelmemin güvenli olduğunu söyleyene kadar." Parmağını salladı. "Ve sakın beni yüzüstü bırakma genç bayan. Bir güncelleme bekliyorum."

"Kesinlikle. Söz veriyorum."

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 11:45

İşin kötü tarafı, Broussard henüz ofisinden çıkmamıştı. İşin iyi tarafı, muhabirler "kiralık katil olduğu iddia edilen Cornell Eckert" cinayetinin arkasında kimin olabileceğini merak ediyorlardı. Şimdiye kadar, Eckert'ın geçmişte yaptığı tüm kötülöklere bakıyorlardı. Ya da işlediğı söylenenlere.

Eckert oldukça akıllıydı. Arkasında onu mahkum ettirecek bir kanıt bırakmamıştı. O tek sefer hariç. Ve sonra onu tam istediğim yere getirdim.

Elbette şimdi Eckert'ı kalıcı olarak kaybetmişti ama olan olmuştu.

Lamont tarayıcıyı kapatarak muhabirlerden birini cümlelerin ortasında susturdu. Kafalarını yerdeki bir delikten ayıramıyorlardı. Ne şanslıyım.

"Efendim?" Genç bir kadın kapının önünde kararsızca duruyordu. Onu tanıması bir anını aldı. Doğru ya. Ashley'nin

Değiştirme. "Bugün senatörle öğle yemeği yiyeceğinizi hatırlatmak istedim. şoförünüz aşağıda beklediğini söylemek için aradı. Trafikten dolayı geç kalacağınızdan korkuyor."

Kahretsin. Unutmuştu. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. "Teşekkür ederim, Carrie. Öğleden sonra dönmüş olurum."

"ok iyi, efendim. Bir sonraki randevunuz dörde kadar değil."

Bilgisayarını kapattı ve masasını temizledi, kendini sarsılmış hissediyordu. Bu toplantıya hazırlanmamıştı ve önemliydi. Hayatını değiştirecek kadar önemli.

Kendi Senato adaylığı için yanında olması gereken adamlardan biriydi. Nefes alarak ofisinden çıkarken kapısının yanındaki aynaya baktı. İyi görünüyordu.

Normal görünüyordu.

Senatör gibi görünüyordu.

Evrak çantasını kaptığı gibi ofisinden çıktı, ancak yeni adamla burun buruna geldi. Adam yoluna çıktı ve onu ya iterek yoldan çekilmeye ya da durmaya zorladı.

Lamont durdu ama kızgınlığını belli etmedi. "Jean-Pierre," dedi sakın bir sesle. "Biraz acelem var."

Jean-Pierre New York'luydu, bu da onu yeterince aşağılık yapıyordu ama buna bir de adamın her bir vakaya ciddiyetle bakışı eklenince Lamont'un kusası geliyordu.

Lamont işe yeni başladığında bile hiçbir zaman bu kadar ciddi olmamıştı. Bir numaralı karısını kapabilmek için o kadar ciddiymiş gibi davranmıştı ama hepsi yalandı. Jean-Pierre lanet bir köpek yavrusu gibiydi, kırıntılar için nefes nefese kalıyordu. Adamın kendine hiç saygısı yoktu.

Tabii ki, biraz huysuz hissediyor olabilirim çünkü o Ashley'nin yeni patronu. Tüm saflığına rağmen, ofisini bir topaç gibi döndürüyordu. Ve bir porno yıldızı gibi sikişiyordu. Bunu özleyecekti.

"Lamont." Jean-Pierre bir film yıldızı gibi gülümsedi. "Seni tutmayacağım. Sadece Ashley'i bana gönderdiğin için teşekkür etmek istedim. Şimdiden programımı düzenledi ve vakalarım için bir veri tabanı oluşturdu."

Lamont dudaklarını kıvrılmaya zorladı. Sosyal olmak zorundaydı. Sosyal olmaktan nefret ederdi. Özellikle de Jean-Pierre gibi kurnaz, dünyayı kurtaran sahtekârlara karşı. Zaten adamın adı Jean-Pierre bile değildi. Bu onun göbek adıydı. İlk adı Kaj'dı. Ne biçim bir isim bu?

Lamont nezaketle başını salladı. "Rica ederim. Mükemmel bir asistandı."

Jean-Pierre başını eğdi, gülümsemesi soluklaştı. "O zaman neden onu bana transfer ettiniz?"

Oh, demek şehir kaypağının dişleri varmış. Bildiğim iyi oldu. Dürüst olmaya karar verdi. "Çünkü o genç ve güzel, benim de kıskanç bir karım var," dedi pişmanlıkla. "Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı, anlarsın ya, ama eşler ..." Omuz silkti. "Nasıl olduklarını bilirsin."

Jean-Pierre'in gülümsemesi tamamen kayboldu, gözlerinde kayba çok benzeyen bir şey parladı. "Yakın zamanda değil. Ben dulum."

Lamont bunu beklemediği için gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim," dedi ve neredeyse ciddiydi. "Bak, kaçmaktan nefret ediyorum ama-"

Jean-Pierre kenara çekildi. "Hayır, özür benim. Yapmayacağımı söylediğim halde seni tuttum. Lütfen, iyi günler."

Hoşuna gitmeyen bir şekilde kendini kötü hisseden Lamont arabaya doğru ilerledi. "Hatırlattığın için teşekkürler James," dedi kemerini bağladığında. "Bazı işlere dalmıştım."

"Sorun değil efendim," dedi James ve arabayı kaldırımdan çekti. "Sizi oraya zamanında götüreceğim."

James yapmasaydı, şoförün suçu olmazdı. Aptal festivaller. Aptal trafik.

Broussard'ın binasını izleyen yeni çalışanlarının hâlâ olmaları gereken yerde olduklarından emin olmak için telefonuna baktı. Ve oradaydılar. Lanet olsun, Broussard. Evine git artık. Ya da o çocuğu her nereye sakladıysan. Bu iş olması gerekenden çok daha uzun sürüyordu.

Telefonu elinde çaldığında irkildi ve bir küfür mırıldandı.

"Efendim?" James sordu.

"Yok bir şey. Boş ver. Ben iyiyim." Belki iyiden de iyiydi. Ashley'di. Belki Broussard'dan haber almıştır. Telefonu kulağına götürdü. "Alo, Ashley."

Bu da neydi? James'in ağzının kaşlarını çatarak döndüğünü görmemişti, değil mi? Hem de yargılayıcı bir kaş çatma. James Joelle'den hoşlanmıyordu bile. Ashley'nin onu aramasından ona ne? Adam adımlarına dikkat etse iyi olur. Bu kasabada şoförlerin haddi hesabı yoktu.

Ama James en az yirmi yıldır onunla birlikteydi, bu yüzden boş vermişti. Bu sefer.

"Merhaba," diye mırıldandı Ashley. "Yeni aldım.

Teşekkür ederim!" Anladın mı? Doğru ya.

"Çanta. Bir şey değil." "Gerçekten . Çok pahalı."

Ama aslında demek istediği elbette almalıydın ve lütfen tekrar yap. "Seninkini zorunda kaldığını düşününce en azından bunu yapabildim." Onunki ucuz bir el çantasıydı. Belki Target'tan alınmıştır. Yeni ofisine gönderdikleri beş yüz dolara mal olmuştu. "Ama bu

- "Yüzünü düzelten ve şimdi sakın bir şekilde radyoda çalan cazı dinleyen James'e baktı. "Bu da görevin bir parçası. Gizlilik, biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Kimseye söylemeyeceğim. Zaten söyleyecek kimsem de yok."

Bu doğruydu. Önceki metresleri gibi onun da ailesi yoktu. Arkadaşı yoktu. Joelle'in yerine gerçekten çok iyi bir yedek olabilirdi.

"Peki, tadını . Şimdi gitmem gerekiyor."

"Bekle! O ... biliyor musun? Ofisinden ayrıldı mı? Onu takip ettiniz mi?"

Kaşlarını çatı. "'Gizli' kelimesinin hangi kısmını kaçırdın?" Sonra kulağa nasıl geldiğini fark etti. "Özür dilerim. Yoğun bir sabah geçirdim."

"Her şey yolunda." Yine de sesi bir dakika öncesine göre çok daha az neşeliydi. "Sadece onu yakaladığınızı umuyordum. Onu durdurmak için."

"Yapacağız," dedi, sesine sıcaklık katarak. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim, tamam mı?"

"Tamam," dedi ve kapattı.

Kaşları çatıldı. Telefonu yüzüme kapatmadı. Ama kapattı. Belki de yeni bir asistan tutması daha iyiydi. Bu tavırla Ashley işe yaramazdı.

Broussard'ı koruyan adamları son bir kez kontrol ettikten sonra -hâlâ blokta aşağı yukarı kısa süreli yürüyüşler dışında bir hareket yoktu- telefonunu cebine attı ve gözlerini kapattı. Broussard, Xavier Morrow ve Gabe Hebert'le ilgili tüm düşünceleri zihninden uzaklaştıırarak bu toplantının nasıl geçeceğini zihninde canlandırdı.

Daha önceki tüm toplantılar gibi bu da iyi geçecekti. Çok seviliyordu. Kamerada iyi görünüyordu, sesi daha da iyiydi. Harika bir kariyer geçmişı vardı. Senatör gibiydi.

Başkan bile olabilir.

Gülümsedi. Bu ses kesinlikle hoşuna gitmişti.

Mid- City, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 12:05

"Oh. Oh, vay canına." Molly inanamayarak dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. Lanet olsun.

"Ne?" Gabe sordu.

Göz ucuyla ona baktı. Onun yanındaki plastik sandalyeye oturmuş, veterinerin bekleme odasının köşesindeki küçük dükkândan yeni aldığı lastik topu sıkıyordu. Bu Shoe için bir hediye idi, çünkü onu unuttuğu için kendini suçlu hissediyordu. Tezgâhın arkasındaki kadın, hayvanlardan biriyle ilgili acil bir durum olduğunu, ancak Shoenun iyi olduğunu ve lütfen beklerlerse birinin en kısa sürede köpeği getireceğini söylemişti.

Ki bu sorun değildi. Kiralık arabada kimse onları takip etmemişti. Bekleme odasında hiç pencere yoktu ve Molly tek dış kapıya bakacak şekilde oturmuştu. Shoe'yu mesai sonrası acil veterinerlere getirdikleri gecenin aksine, bekleme odası insanlarla doluydu; ayrıca davetsiz misafirlere kimin patron olduğunu gösterecekmiş gibi görünen beş büyük köpek de vardı.

Tabii davetsiz misafirin silahı yoksa. Ama Molly'nin de vardı. Gabe'in de öyle. Bu yüzden dizüstü bilgisayarını açıp Nadia Hall'u araştırarak kadar güvende hissetti. Ve aradığını buldu.

Diğer evcil hayvan sahiplerinin çoğu telefonlarına bakıyor ve onlara dikkat etmiyordu ama o sesini alçak tuttu. "Sadece bir hevesti," diye mırıldandı. "Ama bak."

Ekranını Gabe'in görebileceği şekilde çevirdi.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Myspace'in öldüğünü sanıyordum."

"Ben de öyle. Ve kişisel hesapların çoğu öldü. Ya da ölüme terk edildi."

Nadia Hall'un hesabı da dahil. Sadece ismi vardı. Fotoğraf yok. Konum olarak New Orleans dışında profil yok. Ama hesabında hâlâ "bağlantılar" listeleniyordu. 98 kişiyle bağlantısı vardı ve 152 kişi de ona bağlıydı.

Site, çoğu kullanıcı için "ilk sekiz" bağlantıyı listeledi.

Lanet olası kutsal boka girin.

Molly son çare olarak Myspace'i denemişti, çünkü Antoine Nadia Hall hakkında hiçbir kayıt bulamamıştı. Ne iş kaydı, ne vergi kaydı, ne de ehliyet. Sadece bir doğum belgesi bulmuştu.

Öldürüldüğünde yirmi bir yaşındaydı.

Ve en iyi bağlantısı April Frazier adında bir kadındı.

April Frazier'ın bir Facebook hesabı varmış.

Molly tarayıcısında açık olan Facebook sekmesine geçti. "Bak. Güncel. Son paylaşımı bu sabahmış."

"Aman Tanrım, Molly," diye nefes aldı Gabe. "Kızının fotoğrafına bak."

"Biliyorum." April Frazier en büyük kızına Nadia adını vermişti.

Beyaz sayfalarda yapılan hızlı bir aramada Biloxi, Mississippi'de güncel bir adres bulundu. Telefon numarası yoktu, ki bu sürpriz değildi. Artık çok az insanın sabit telefonu vardı.

Hemen Burke'e bulduklarının ekran görüntülerini içeren bir mesaj attı. **Bak. NH'nin en iyi arkadaşı.**

Burke'ün cevabı "**Güzel**" oldu. , çekirge☺

Molly homurdandı. **Biloxi'de yaşıyor. Shoe'yu veterinerden aldıktan sonra oraya gideceğiz.**

Antoine en iyi arkadaşının geçmişini araştırarak, Burke mesaj attı. **Kapısını çalmadan önce kontrol et.**

Evet, efendim. Yeni bir şey var mı?

Sadece sen, süperstar. Antoine bunu düşünemediği için çok sinirlenecek.

Ekranını okumak için eğilen Gabe güldü. "Eminim öyle olacaktır."

"Bay Hebert?" diye seslendi bir kadın muayene odasının kapısından. "Ayakkabılar hazır. Doktor şimdi sizi görecektir."

Gitmem gerek. Gabe veteriner tarafından arandı. Sonra görüşürüz.

Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi ve Gabe'i takip ederek ofise girdi.

Nihayet. Şimdi bir yerlere varıyorlardı.

Biloxi, Mississippi
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 17:30

GOOD BOY," diye yatıştırdı GABE, Shoe'yu kucaklayabilmek için konsolun üzerinden arka koltuğa uzandı kulaklarının arkasında. İki saattir yeni kiraladıkları arabada oturmuş April Frazier'ın eve gelmesini bekliyorlardı. "Çok iyi bir çocuk oluyorsun."

Shoe gerçekten de iyi bir çocuk olmuştu. Molly kiralık sedanı bir SUV ile değiştirirken sabırla beklemiş ve ödemeyi Burke'ün "John Smith" kredi kartıyla yapmıştı.

Aslında John Smith adında sahte bir kişinin adına değildi. Burke' bu gibi durumlar için özel olarak kurduğu bir şirketti; özel dedektiflerine araç kiralama, otel odası ayırtma ve hiçbirinin ya da bir bütün olarak şirketin izini süremeyecekleri yiyecekler satın alma imkânı veriyordu.

Öte yandan, kullandığı ehliyet . . . O kadar da yasal değildi. Jennifer Arnold olarak kayıtlıydı, ki bu büyükannesi ve büyükbabasının ilk adlarıydı.

Gabe şu anda sahte kimliğinin yasallığını düşünmeyecekti çünkü araç değiştirdiği için rahatlamıştı. Birincisi, babasının katili onlar beklerken önceki arabaya bir takip cihazı yerleştirmeyi başarmışsa takip edilemezlerdi. İkincisi, sedan küçüktü.

boyu 1.80'e yaklaşan biri için, ki o da öyleydi. SUV çok daha rahattı, ayrıca Shoe'nun arka koltukta uzanması için yer vardı.

Köpek ölüme yakın deneyiminden dolayı daha kötü görünmüyordu. Aslında veterinerde bir tatil geçirmişti. Oradaki herkes Shoe'yu severdi.

Gabe kimsenin veterinerle olan ilişkisini orada çalışanlara zarar vermek için kullanmayacağını umuyordu. Ya da hayvanlardan herhangi birine.

Buna dayanamazdım. Temas ettiği herkesi uyarmak istiyordu. Dikkatli olun. Karanlıkta yalnız yürümeyin. Kapılarınızı kilitleyin. Geceleri gölgelere dikkat edin.

Ama yapamadı. Muhtemelen de yapmamalıydı çünkü konuştuğu insanların yüzde doksan tehlikede değildi. Histeriye neden olurdu.

Dr. McLain ya da Dusty Woodruff'ı uyarmamış olması dışında. Ona yardım etmişlerdi. Babasına yardım etmişlerdi. Ve şimdi onlar da ölmüştü.

"Dur," diye mırıldandı Molly.

Adam onun bakışlarını kaşlarını çatarak karşıladı. Direksiyonun arkasında oturmuş, bunaltıcı sıcağa rağmen her zamanki gibi canlı ve sakin görünüyordu. SUV'un kliması yetersiz kalıyordu ve çelik yelek başlı başına bir fırın gibiydi.

"Neyi durdurayım?" diye sordu.

"Patolog ve cenaze levazımatçısı hakkında suçluluk hissetmeyi bırakın."

"Bunu yaptığımı nereden biliyordun?"

"Üzgün olduğunda alnında küçük bir çizgi oluşuyor." Bir parmak ucuyla adamın çatık kaşları arasında gezindi. "Tam burada. Bu senin hatan değildi, Gabriel Hebert. O yüzden dur. Onun yerine adaleti sağlamayı düşün."

"Bu neye benzeyecek?" diye sordu, gerçekten bilmek istiyordu.

"Değişir. En iyi ihtimalle hapis. En kötü ihtimalle korkunç bir ölüm. Ya da isterseniz ikisini de değiştirebilirsiniz. En iyisi ve en kötüsü suçu işleyene göre değişir."

Kız neden bahsettiğini biliyordu, o da başını salladı. "Deneyeceğim."

Kolunu hafifçe sıktı. "Yapabileceğimiz tek şey bu."

Telefonu çaldığında onu işaret etti. "Geliyor."

Mesajı okumak için ekran kilidini açarak telefonu eline aldı. "Antoine, April Frazier'ın bize doğru geldiğini söylüyor."

"Antoine bunu nasıl bilebilir ki?" diye sordu.

"Cep telefonunu takip ediyor. Biz beklerken numarasını bulmayı başardı."

"Ne? Bunu yapabilir mi? İnsanların telefonlarını haberleri olmadan takip edebilir mi?"

Molly omuz silkti. "Antoine pek çok şey yapabiliyor. Çoğu zaman o açıklamaya çalışsa bile ben anlayamıyorum. Sadece kabulleniyorum. Mesela . . . kabul ediyorum. Pastırma gibi bir mucize."

Gabe başını salladı. "Pastırma bir mucize değildir. Domuzlardan elde edilir."

"Sus. Bunu bilmek istemiyorum."

"Sen bir çiftlikte büyüdün!"

Suçlu görünüyordu. "Zor oldu. Domuzlar çok şirin. Ama pastırma çok lezzetli. Bu gerçek bir ahlaki ikilem."

Gülümsedi, nihai amacının bu olduğundan şüpheleniyordu çünkü kendinden memnun görünüyordu.

"Teyzenin telefonunu da takip etmiş," diye ekledi Antoine'dan gelen mesajlar arasında gezinirken.

"Öyle mi?" Gabe ekrana bakmak için eğildi. "Gigi Teyze Fort Lauderdale' mi?"

"On altı gün önceydi. Telefonu en son o zaman kullanılmış. O zamandan beri kapalı. Bahse girerim gemi seyahatindedir."

"Bu mantıklı. Arkadaşlarıyla çok fazla gemi seyahatine çıkıyor." Ve bu onu çok daha iyi hissettirdi. Rahatladı, rahat bir nefes almadıysa bile en azından daha kolay bir nefes aldı.

"Antoine'dan kredi kartlarını kontrol etmesini isteyeceğim. Eğer gemi seyahatindeyse, muhtemelen uğradıkları limanlarda hediyelik eşya almak için kullanıyordur." Omzunun üzerinden baktı. "Bu April'in arabası. dene, Gabe."

"El ve ayak parmakları."

Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Xavier'den bahsetmeyeceğiz, tamam mı?"

Öfkelendi, gücendi. "Ben yapmadım! Bayan Royce onu sorduğunda gözümü bile kırpmadım."

"Ve çok etkilendim." Onu bırakmadan önce hızlı bir öpücük için elini dudaklarına götürdü. "Gösteri zamanı. Önce onunla ben konuşayım. O yalnız ve ben daha az korkutucuyum."

Antoine kendini aşmış, April Frazier'in hayatının tüm ayrıntılarını öğrenmişti. Bir sigorta komisyoncusu için çalışıyordu, bir eczacıyla evliydi ve üç çocuğu vardı - on üç yaşında Nadia, on yaşında Josephina ve sekiz yaşında Hanna - ve görünüşe göre işten eve dönerken markete uğramıştı.

İkincisi Gabe'in kendi gözlemiydi, çünkü arabasının arka koltuğundaki market poşetlerini Gabe arabasını garaj yoluna çekerken görebiliyordu. "Ona market alışverişlerini benim taşıyacağımı söyle," diye teklif etti.

"Çok tatlısın." Molly, kadın inerken April'in arabasına yaklaştı. "Merhaba," diye seslendi. "Benim adım Molly Sutton. Sizinle biraz konuşabileceğimi umuyordum."

Gabe dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. Onun liderlik etmesine izin verecekti, ama işler ters giderse onun yedeği olacaktı.

onun deyimiyle güneye gitti.

"Sattığınız şeyle ilgilenmiyorum," dedi April soğuk bir nezaketle. Kırk yaşlarında, uzun boylu, zayıf ve köşeli bir kadındı. Orta kahverengi saçları at kuyruğı şeklinde toplanmıştı ve yoga pantolonu giyiyordu. "Lütfen gidin buradan." Elinde cep telefonuyla evine doğru yürümeye başladı. "911'i aramaya hazırım, o yüzden gidin."

"Ben bir şey satmıyorum. Ben  zel dedektifim. Size Nadia Hall hakkında soru sormak istiyorum."

Kadın aniden durdu, sonra yavaşça döndü, ağzı çok içinde açıktı. "Ne?"

"Bir cinayeti araştırıyorum ve kurbanın Nadia Hall olduğunu düşünüyorum."

April elini ağzına götürdü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Onu tanıyor muydun?" Molly sordu.

Elini indirdi ve başını salladı. "Evet. O benim dünyadaki en iyi arkadaşımı. I . . ." Gözleri kısıldı. "Onu nereden biliyordun ve beni nasıl buldun?"

"Onu nasıl tanıdığım uzun bir hikaye. Seni nasıl bulduğum ise daha kısa. Hem senin hem de Nadia'nın hâlâ Myspace hesaplarınız var. Onun hesabından seninkine ulaştım, sonra da Facebook ve beyaz sayfaları kullandım."

April gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Bu . . . Vay canına. Myspace'in hâlâ var olduğunu bilmiyordum."

" yle olduğu için minnettarım." Molly Gabe'e doğru işaret etti. "Bu Gabe Hebert. Benim ortağım. Babası Nadia'nın cesedini bulan polis memuruydu."

April bir tarafa doğru eğilerek Gabe'e bir göz attı. Tatmin olmuş olmalıydı, çünkü ona başıyla onay verdi. "Baban neden soruşturmuyor?"

" yleydi," dedi Gabe. "Ama kısa süre önce öldü ve onun soruşturmasını ben üstlendim."

"Sen de mi polissin?"

Gabe başını salladı. "Hayır, ben bir şefim. New Orleans'ta Le Petit Choux adında bir restoranım var. Kontrol etmek istersen web sitesinde fotoğrafım var."

"Ve benim de özel dedektiflik lisansım var," diye ekledi Molly. "Lütfen, bizi kontrol etmekten çekinmeyin."

April önce ekranı, sonra da adamın yüzünü inceledi ve Molly'nin ehliyetiyle aynı hareketleri tekrarladı. "Sizi televizyondan hatırlıyorum, Bay Hebert. İçeri gelmek ister misiniz? Dışarısı çok sıcak."

Molly, "Eğer bizi içeri davet etmekte bir sakınca görmüyorsanız," dedi. "Size baskı yapmak için burada değiliz. Sadece Nadia'ya ne olduğunu anlamak istiyoruz."

April ciddiyle başını salladı. "Ben de."

"Um." Gabe cipi işaret etti. "Ayakkabı."

Molly yüzünü buruşturdu. "Bir köpeğimiz var ve motoru çalışır durumda bırakmadığım sürece onu SUV'de bırakamayız."

April, "Biri arabanızı çalacak," dedi. "Köpekleri severiz. Arkadaş canlısı mı?"

Gabe ona, "Çok," diye güvence verdi. "Ona tasma takacağım."

"O zaman içeri gel. Söyleyecekleriniz beni çok ilgilendiriyor."

"Yiyeceklerin ne olacak?" Molly sordu.

"Ah. Doğru." April arka koltuğa uzandı ve küçük bir soğutucu çanta çıkardı. "Bunların buzdolabına ihtiyacı var. Diğer her şey işimiz bitene kadar burada kalabilir."

Gabe cipten indi ve tasmaından tutarak Molly ve April'i takip etti. Ya da etmeye çalıştı. Shoe'nun dikkati ön bahçedeki çalılar tarafından dağıtılmıştı. Shoe her üç adımda bir işerken özür dileyerek, "Birkaç saattir yoldayız," dedi.

April kıkırdadı. "Bir sürü köpeğim oldu. Anlıyorum. Sorun değil."

Gabe sonunda Shoe'yu eve soktu, ki bu son derece güzeldi. "Ah," dediler hep bir ağızdan.

"Bu ." April onları çok güzel olan mutfağa götürdü. "Lütfen oturun. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Su harika olurdu," dedi Molly.

Gabe başıyla onayladı. "Aynen. Teşekkür ederim." April yiyecekleri buzdolabına koyarken ve onlar için bardaklara su, Shoe için de bir kâse doldururken beklediler. "O da teşekkür ediyor."

April Shoe'nun başını okşadı ve masada onlara katıldı. "Ee. Bana hikayeni anlat."

"Gabe'in babası altı hafta önce öldü," diye başladı Molly. "Tam açıklama: Nadia'nın ölümünü araştırdığı için öldürüldüğünü düşünüyoruz."

April'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

"Nadia'yı sormaya gelen oldu mu?" Gabe sordu.

April başını salladı. "Hayır. Katrina'dan sonra polise bağırıp çağırdım çünkü Nadia ortadan kaybolmuştu. Ama o kadar çok başka şey oluyordu ki. Çok fazla ölüm vardı. Onun davasını bir kenara ittiler. Çok sinirlenmiştim. Sorup durdum ama yıllar geçti ve sonunda pes ettim. Baban onun cesedini nasıl buldu?"

Gabe ona babasının Chalmette'deki insanları kurtarışını anlattı. "Daha sonra geri döndüğünde cesedin yerinde olmadığını görmüş. Araştırmaya çalışmış ama daha üst düzey biri tarafından cesareti kırılmış. Dediğin gibi, o zamanlar çok şey oluyordu. Tam bir kaos vardı."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı April. "Nadia benim oda arkadaşımdı. Katrina'dan altı ay öncesine kadar öyleydi. Burada, Biloxi'de liseye birlikte gitmiştik. Evlatlık bir çocuktu. Ailemin evinde, koruyucu ailelerin evlerinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdi. Büyüdüğümüzde hep New Orleansa gitmeyi hayal ederdik. Bu yüzden

Liseden mezun olduğumuzda, olmuştuk. Quarter'da küçük, berbat bir dairemiz vardı. Küçük ve küflüydü ama pencereleri açıp müziği duyabiliyorduk. Çok sevmiştik. Çoğunlukla garsonluk yapıyorduk. Katrina'dan bir yıl önce ikimiz de yirmi bir yaşına girmiştik ve nihayet barmenlik yapabiliyorduk. Bahşişler iyiydi. Nadia'nın bahşişleri daha iyiydi." Bir başka hüzünlü gülümseme. "Çok güzeldi."

"Hiç fotoğrafınız var mı?" Molly sordu.

"Var. İstersen işimiz bittiğinde getiririm."

"Bu harika olur." Molly parmağını su bardağındaki buğunun üzerinde gezdirdi. "Katrina'dan altı ay önce ne oldu?"

"Biriyle tanıştı."

Gabe'in teninde bir ürperti dolaştı. Kim olduğunu sormak istedi ama April hiçbir şeye odaklanmamış, dosdoğru önüne bakıyordu. Geçmiş dışında.

"Zengin ve ona göre günah kadar seksi biriydi. Onunla hiç tanışmadım ve adını da bilmiyorum."

Gabe hayal kırıklığı içinde nefes almak zorunda kaldı.

Molly, "Bilseydin, ortadan kaybolduğunda başlayacak bir yerin olurdu," dedi.

April başını salladı. "Aynen öyle. Katrina'dan yaklaşık yedi ay önce onunla tanışmış. Bir ay içinde ona bir ev kiralamıştı." Gülümsemesi acıya dönüştü. "Ziyaret etmeme izin verilmedi. Bana adresi söylemesine bile izin yoktu. Bir keresinde dili sürçtü ve bana temel mahalleyi söyledi ve kalp krizi geçireceğini sandım. Bana bu kadarını anlattığını unutmam için yalvardı. Daha büyüktü ve çok kontrolcüydü. Ona benden hiç bahsetmedi bile. Onunla mantıklı şekilde konuşmaya çalıştım ama beni engelledi. Anlamadığımı, çünkü hâlâ bekâr olduğumu söyledi."

Molly yüzünü buruşturdu. "Ouch."

"Biliyorum. Sonunda beni görüşmeyi kesmekle tehdit etti. İşini bıraktı ve onun 'kişisel asistanı' oldu. Anlayabildiğim kadarıyla, çoğunlukla kuru temizlemeye gidiyordu. Sanırım onun yalnız ve ulaşılabilir olmasını istiyordu. Ve gizli. Evli olduğunu düşündüm."

"Bu mantıklı," diye mırıldandı Molly. "Ona bir şeyler aldı mı?"

"Ah evet. Elmas kolyeler, süslü kıyafetler, tasarım ayakkabılar ve çantalar." Kaşlarını çatı. "Ve bir köpek."

"Madam Fluffy," dedi Molly.

April irkilmiş görünüyordu. "Evet, köpeğin adı buydu. Bunu nereden biliyorsun?"

"Eski komşularından biriyle konuştuk." Molly tereddüt etti. "Nadia'nın hamile olduğunu biliyor muydunuz?"

April yavaşça başını salladı. "Yıkılmıştı ve adama söylemekten kesinlikle korkuyordu. Adam hiçbir söz vermemişti. Kız onun yan parçasıydı." İçini çekti. "Yine de Nadia bebeği umutsuzca istiyordu. Koruyucu aile yanında büyümüşü ve hep bir kocası ve çocuğu olsun istemişti."

"Onu koşulsuz sevecek biri," dedi Gabe sessizce.

"Kesinlikle. O zaman anlamamıştım. Sadece onu seveceğimi biliyordum.

en iyi arkadaşımı kaybettim. Öfkeliydim." April tekrar iç çekti. "Ve incinmişim. Ve duygularımla başa çıkabilecek kadar olgun değildim. Öfkelendim. Ona kendisiyle evlenmesini talep etmesini yoksa çekip söyledim. Eğer kendisini kürtaja ikna izin verirse, onunla bir daha asla konuşmayacağımı söyledim. Yaptı mı yapmadı mı bilmiyorum. Son konuşmamız fırtınadan önceki sabahtı. Onu bir daha hiç görmedim."

"Ah, April," diye fısıldadı Molly. "Özür dilerim."

April gözlerini kırptırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Teşekkür . O kavga için kendimi asla affetmedim."

Molly hüzünlü bir gülümsemeyle, "Yirmi yirmi geriye ," dedi. "Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız. Ama ben biliyorum ki

Böyle travmatik olayları atlatmak zordur. Kaç yaşında olursanız olun."

April gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Kocam da öyle diyor."

"Akıllı adam." Molly çantasında bir paket mendil buldu ve April'a uzattı. "Kavga ederken neredeydin?"

April gözlerini ovuşturdu. "Bywater'da, nehir kenarında bir kafede. İkimizin de arabası yoktu ve otobüs durağına yakındı. Ona benimle gelmesi için yalvardım, babamın bana eve dönmemi, şehirden gitmemi söylediğini anlattım. Kasırganın kötü olacağını söyledi." Omuz silkti. "Biloxi de kötü oldu ama en azından yalnız değildim. Ailemle birlikteydim."

"Nadia seninle gelmiyor mu?" Gabe cevabı zaten bildiğini söyledi.

"Hayır," dedi April üzüntüyle. "Adamının gelip onu alacağını ve fırtınayı atlatması için güzel bir yere götüreceğini söyledi. Yine de ona bebekten bahsedecekti. Ve ondan doğru şeyi yapmasını isteyecekti." Nefes verdi. "Sence onu o mu öldürdü?"

Gabe, Xavier'in hikâyesini, bir adamın onu nasıl boğduğunu düşündü. "Belki de. Biz de bunu öğrenmeyi umuyoruz."

"Baban yaklaştı mı?"

Gabe başını salladı. "Sanırım o yaptı. Yıllardır ara sıra kendi zamanını araştırıyordu. Bazı yıllar verecek daha fazla zamanı oluyordu. Bazı yıllar ise yoktu. Annem kanserdi ve bu hepimiz için zor bir dönemdi. Babam çalıştı ve anneme baktı. Bazen uyuyabilmesi için benim bakmamı isterdi ama inatçıydı. O yıllarda araştırma yapmak için pek fırsatı olduğunu sanmıyorum."

"Özür dilerim," dedi April usulca. "Nadia hakkında başka ne biliyorsun?"

"Fazla değil," diye itiraf etti Molly. "Nadia'nın kimliğini daha bugün öğrendik. Kadın doğum uzmanı var mıydı?"

"Evet. Yani, sanırım öyle. Ona bir tanesinin adını verdim."

Gabe doğruldu, kalbi çarpmaya başlamıştı. "Hatırlıyor musun?"

"Bu önemli mi?"

Molly bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyoruz. Ama Gabe'in babasının onu aradığına inanıyoruz. Şu anda sadece soruşturmasını yeniden yapılandırmaya çalışıyoruz."

April kaşlarını çattı. "Çok uzun yıllar oldu. İsmi, kız arkadaşı hamile olan diğer barmenlerden birinden aldım. Bana bir dakika verin. B ile başlıyordu." Sessizce farklı isimler denerken dudakları kıpırdadı. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benson. İlk adını hatırlamıyorum. Tulane yakınlarında bir muayenehanesi vardı. Umarım bu yardımcı olur."

Molly hararetle, "Buraya geldiğimizde sahip olduğumuzdan çok daha fazlası," dedi. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim. Onu bulma umudumu yitirmiştim. Sanırım bir parçam onun öldüğünü hep biliyordu. Mahallesi su altındaydı. Boğulduğunu sanmıştım. En azından şimdi gerçekte ne olduğunu biliyorum. Ya da en azından bir kısmını." Ayağa kalktı, Gabe de onunla birlikte kalkmaya başlayınca ona yerinde kalması için el salladı. "Fotoğraf albümümü almaya gidiyorum. Oturma odasında."

Molly çoktan telefonuna sarılmış, Burke'e mesaj atıyordu. **Doktor. Benson. KADIN DOĞUM UZMANI.**

SUPERSTAR, onun cevabıydı. Sonra, .

April fotoğraf albümüyle döndüğünde Molly telefonunu yerleştiriyordu. Albümü masanın üzerine koydu ve aradığını bulana kadar sayfaları çevirdi. "İşte buradayız. Bunda belki on beş yaşındaydık."

"Oh," diye mırıldandı Molly. "İkiniz çok tatlıydınız."

İki genç kol kola girmiş, kameraya gülümsüyorlardı. Şort ve NSYNC tişörtleri giymişlerdi. April kolayca tanınabiliyordu; yıllar içinde pek değişmemiştir.

Nadia göz kamaştırıcıydı. Sırtının yarısına kadar inen sarı parlak saçları, iri gözleri, klasik güzellikte bir yüzü ve onu on beş yerine yirmi bir yaşında gösteren bir vücudu vardı.

"Sevimliydim," dedi April kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Nadia o zamanlar bile muhteşemdi. Annem onun namusu için çok endişelenirdi. Ne zaman birlikte dışarı çıksak erkekler ona bakardı. Annem, 'Hey, o daha on beş yaşında!' derdi ve dağılırlardı." Hüzünle kıkırdadı. "Dünyayı değiştirecektik."

Birkaç sayfa daha çevirdi, sonra içini çekti. "Bu elimdeki son fotoğraftı. Annem bunu fırtınadan önceki Anneler Günü'nde çekmişti. Nadia'nın ailemle vakit geçirmek için adamdan uzaklaştığı birkaç andan biriydi. Katrina'da tüm fotoğraflarım yok oldu. Fırtına vurduğunda annemin makinesinde hâlâ bu fotoğraf vardı. Haftalar sonra banyo ettirdi. O zamana kadar ... şey, kaos hala her yerdeydi ve onu bulmama yardım etmesi için polise yalvarmaya başlamıştım." Fotoğrafı koruyucu plastik kılıfından çıkardı. "Geri alabilir miyim?"

"Telefonuma taratayım," dedi Molly. "Bu fotoğraf değiştirilemez."

Molly tarama uygulamasını açarken April, "Bunu yapmalıyım," diye düşündü. "Kendime sürekli aile fotoğraflarını dijital ortama aktarmam gerektiğini söylüyorum. Bilirsiniz, Katrina'nın başına bir daha gelme ihtimaline karşı."

Gabe kaşlarını çattı. "Babam bunu yapacağını söylemişti. Hatta bir tarayıcı bile aldı." Ama Pazartesi gecesi arama yaptıklarında tarayıcı evde değildi.

Molly'ye baktı ve onun da muhtemelen aynı şeyi düşünerek kendisine baktığını gördü. Başını hafifçe salladı ve fotoğrafı taramaya yeniden odaklandı. Fotoğrafı April'a geri verdi, o da fotoğraf albümüne özenle yerleştirdi.

"Onu gömemedim bile," diye fısıldadı April, yeni gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

"Çok özür dilerim." Molly kısa bir süre April'ın omzuna dokunduktan sonra içini çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara." April'a kartını verdi. "Ve bu kısmı söylemekten nefret ediyorum ama söylenmesi gerekiyor. Buraya gelirken çok dikkatliydik. Araç değiştirdik ve izimizi süremeyecekleri nakit ya da kredi kartı kullandık. Ama Gabe'in babasını öldüren insanlar tehlikeli. Sıra dışı bir şey görürseniz 911'i arayın. Lütfen."

April kararsızca başını salladı. "Anlıyorum. Ama seninle konuştuğum için pişman değilim. Nadia benim için bir kardeş gibiydi ve onun canını alan her kimse cezasını çekmesini istiyorum."

"Biz de öyle," dedi Gabe sessizce.

"Çünkü babanı da öldürdüler." April bir an için başını öne eğdi. Başını kaldırdığında gözleri kararlıydı. "Beni bilgilendirmeye devam edecek misin?"

"Kesinlikle," diye söz verdi Molly. "Lütfen bundan kimseye bahsetme. Şimdilik."

"Kocam bile mi?"

"Ona söyle," dedi Molly, "böylece farkında olur ve uyanık kalmana yardımcı olabilir. Ama medya yok."

April alay etti. "Senin hayatın üzerine değil.

Sessiz kalacağım." Molly gülümsedi. "Ve iletişim halinde olacağız."

SUV'ye doğru yürürlerken Gabe sessizdi. Shoe'yu arka koltuğa oturttu, sonra Molly el tarayıcısıyla cipte takip cihazı olup olmadığını kontrol ederken dışarıda bekledi.

Çalışırken onun güvende olduğundan emin olmak için nöbet tuttu.

Sonunda başını kaldırıp baktı. ". Hadi gidelim."

Kemerlerini bağladılar ve Molly'nin cep telefonu gelen bir aramayla çaldığında April'in sokağının sonuna geldiler.

"Ben Burke," dedi Gabe. Kendi telefonu da Burke'ten gelen bir mesajla çaldı. "Acil olduğu için cevap vermemi söylüyor."

Molly kenara çekip kabul tuşuna bastı. "Elinizde ne var?"

"Dr. Curtis Benson öldü," dedi Burke sert bir ifadeyle.

Molly'nin ağzı açık kaldı. "Nasıl?" "Ve ne zaman?" Gabe sordu.

"Boğazı kesilmiş ve karnı deşilmiş." Burke öfkeli bir ses çıkardı. "Cesedi, babanın öldürüldüğü gece polis tarafından bulundu, Gabe."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gabe.

Molly onun elini tuttu ve sıktı. "Nasıl keşfedildi?" diye sordu. "Kim tarafından?"

"Lafourche Parish şerifi tarafından. İsimsiz bir 911 çağrısına cevap veriyorlardı."

"Nefes al, Gabe," diye mırıldandı Molly. "Lütfen, nefes al."

Gabe tuttuğu nefesi vermek için kendini zorladı. "Babam ya onlar öldürmeden önce onu buldu ya da babamın yakınlarda olduğunu biliyorlardı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Burke acımasızca. "New Orleans'a geri dön. Yirmi dakika sonra beni ara. André ile buluşman için sana bir yer ayarlayacağım."

"Ona her şeyi anlattın mı?" Gabe hâlâ polisten emin olamayarak sordu.

"Xavier'in evine izinsiz giren kişiyi vurması dışında her şey. André'nin bir teknesi var ve sizi benim kamarama getirecek. Hep birlikte oturup bu işi çözeceğiz."

"Tamam." Molly sarsılmış görünüyordu. "Acele edelim. Ona Shoe'nun bizde olduğunu söyle."

"André köpeği biliyor. Hepiniz için hazır olacak."

Gabe'in aklına aniden korkunç bir düşünce geldi. Olamaz. Harry'yi unutmuştum. Molly aramayı sonlandırmak için hareket ettiğinde, "Bekle," dedi sertçe. "Burke, Harry Peterson'ı kontrol ettin mi? Bana yardım eden adli tabip asistanını?"

Burke usulca küfretti. "Dün akşamdan beri değil. Bunu şimdi yapacağım. Dikkatli sür."

Molly aramayı sonlandırdı ve Gabe ürpererek bir nefes daha verdi. "Orospu çocuğu," diye boğuldu.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Onları bulacağız, Gabe. Adaletten kaçmalarına izin vermeyeceğiz."

"Biliyorum."

Trafiğe geri döndü ve onları eve doğru yönlendirdi.

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 18:15

"Ne demek gitti?" Lamont gürledi, sonra ofisinin penceresinden dönerek sesini tıslamaya indirdi. "Nasıl gitmiş olabilir?"

Bina sessizdi, çoğu kişi bugünlük evlerine gitmişti. Bir elektrik süpürgesinin sessiz uğultusunu duyabiliyordu, yani bakım ekibi etraftaydı. Kimsenin onu şaşırtmaması için dış kapısını kilitlemişti ama yine de herhangi bir şey hakkında bağırırken duyulmak istemiyordu.

Yeni adamlarından biri savunmacı bir tavırla, "Bütün gün kapıları gözledik," dedi. "Dışarı çıkmadı. Yemin ederim."

"O zaman gittiğini nereden biliyorsun?" Lamont sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"Orada çalışan adamlardan birini bu sabah çıkarken gördük. Sanırım gece bekçisiydi. Her neyse, bir saat önce geldi, yarım saat sonra tekerlekli sandalyedeki bir bayanı minibüsüne kadar götürdü. Az önce de elinde üç bilgisayar çantası olan siyah bir adamı arabasına kadar götürdü. Gece güvenlik görevlisinin bilgisayarları taşıyan adama Burke'ün iyi olup olmadığını sorduğunu duyduk. Bilgisayarcı adam kurtulduğunu ve André adında birinin yardım ettiğini söyledi. Onu bir teslimat kamyonu . Ön kapılarının yanına yerleştirmemiz için bize verdiğiniz dinleme cihazı gerçekten işe yarıyor," diye ekledi neşeli olmaya çalışarak.

Lamont pencereye yaslandı ve burun kemiğini sıktı. İsa, Meryem ve Yusuf. Hepsi bir hiç uğruna olmuştu. Broussard başından beri şüphelenmiş ve bir çıkış yolu planlamıştı. Ve o piç André Holmes ona yardım etmişti. Orospu çocuğu. "Tamam. Şimdilik git ama telefonuna dikkat et. Sana daha sonra ihtiyacım olabilir."

"Patron sensin."

Aramayı sonlandırdı ve gözlerini kapattı. Ne patron ama. Başının ağrıdığını hissedebiliyordu. Muhtemelen dişlerini sıkaktan kaynaklanıyordu. "Lanet olsun." Jackass'e bu haberi vermek istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Aradı ve bağırsakları çalkalanarak bekledi.

"Broussard'ı yakaladınız mı?" Jackass sordu.

"Hayır. Peşimizdeydi. André Holmes'un yardımıyla bir teslimat kamyonuna otostop çekti."

"Lanet olsun."

Lamont nabzının attığını hissettiği şakağını ovuşturdu. "Biliyorum."

", bir düşüneyim."

Lamont kötü bir söz söylemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Bugün iyi bir performans göstermemişti ve Jackass'in bunu ona söylemesine fırsat vermeyecekti.

Bir anlık sessizliğin ardından Jackass, "Broussard şimdi savunmaya geçecek ve biz de senin kızın onun kapısına gelmesini sağlayarak elimizi güçlendirdik," dedi.

"Öyle görünüyor."

"Bana böyle küstahça davranma Monty," diye tersledi Jackass. "Bu ciddi bir mesele. Eğer bu faaliyetlerden herhangi birinin izini bize kadar sürerlerse, hapı yuttuk demektir."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Lamont. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bir nefes aldı ve bıraktı. Pencereye döndü ve akın akın geçen insanlara baktı. "Özür dilerim. Cehennemden gelen bir baş ağrım var ve sinirliyim."

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandı Jackass. "Birbirimizle uğraşamayız. Bizi böyle yakalarlar."

Doğru ya, diye düşündü Lamont küçümseyerek. Sanki beni Xavier Morrow'un görgü tanığı olduğu lanet bir tepside sunmayı planlamıyordun. "Haklısın," dedi sakince. "Sence ne yapmalıyız?"

"Bence Broussard'ın adamlarının peşinden gitmeye başlamalıyız. Hepsiyle ilişkisi var. Hepsi arkadaşı."

"Peki bu tam olarak neyi başarıyor?"

"Adamlarını yakalarsak ya onların peşine düşer ya da çocuğu takas eder."

"Çocuğu takas edeceğini sanmıyorum." Broussard çok fazla Bunun için onur duyuyorum. Lanet olsun.

"Sonra onu dışarı çekiyoruz ve bir daha lanet olası bir teslimat kamyonuna binmediğinden emin oluyoruz. Aslında onu evine kadar takip ederiz. Ya da her nerede saklanıyorsa."

"Güzel. Nereden başlıyoruz?"

"Bayan PI ile. Böylece Rocky'nin oğlunu aynı anda yakalarız. Hebert'i öldürüp Broussard'ı yakalamak için kadını kullanırız. Broussard ve kadın birlikte hizmet ettiler. Çok yakınlar. Kadının peşinden gelecektir."

"Ya Morrow'a geri dönmezse? Ya Morrow'u kilometrelerce ötede güvenli bir evde saklıyorsa?"

"Broussard elimize geçtiğinde o köprüyü de geçeceğiz."

"Tamam." Lamont tartışmayacaktı. Şu anda bunun için enerjisi yoktu. "Bayan PI ve Hebert nerede?"

"Muhtemelen hâlâ ofistedir. Kamyoneti hâlâ dışarıda park halinde."

"Şafaktan çok önce olduğu gibi," dedi ve Jackass'ın şaşkın homurtusundan bir memnuniyet duydu.

"Lanet olsun."

"Kadında gözün olduğunu sanıyordum?" Lamont alay etme dürtüsünü kontrol ederek sordu.

"Ben yaptım. Kaçmış olmalı."

Lamont yumuşak bir sesle, "O halde onları izlemeleri için adam tutmamız iyi oldu," dedi. "Onu nasıl dışarı çekeceğiz?"

"Bu kolay. Bir kız kardeşi var. Ve bir de yeğeni. Şu anda Broussard'ın adamlarından biri onları koruyor. Yeterince ateş gücü gönderirsek Margaret Sutton'ın ailesini alıp gider miyiz? Onu ailesiyle birlikte alamasak bile, onları geri almak için bize gelecektir. Eğer bize Morrow'un nerede saklandığını söylemezse, Broussard'ı tuzağa düşürürüz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Aslında kulağa korkunç gelmiyordu. "Gabe Hebert'i hemen öldürdüğün sürece sorun yok. Kaçmasını istemiyorum."

Bir nefes sesi dikkatini çekti ve tam zamanında döndüğünde birinin kapıdan fırladığını gördü. Kahretsin.

"Yapacağım," diyordu Jackass. "Sonra görüşürüz."

Lanet olsun. Telefon görüşmesini sonlandıran Lamont, dış ofisine koştu.

Ashley'nin orta salona açılan kapıya yöneldiğini görmek için tam zamanında.

Tabii ki duymuştu. Tabii ki kaçmaya çalışıyordu. Tabii ki söyleyecekti.

"Özür dilerim." Adam kolunu tuttuğunda inledi. "Sadece anta için şahsen teşekkür etmek istedim."

Anahtarını kullanmıştı. Adamın ondan almayı ihmal ettiği anahtarı. Lanet olsun.

"Ben gideyim. Özür dilerim." Adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Lamont, canımı yakıyorsun."

Onu ofisine geri sürüklerken bundan daha kötüsünü yapması gerektiğini düşündü, çığlık atmak için derin bir nefes aldığında elini ağzına kapattı.

Lanet olsun. Bu gün daha da güzelleşmeye devam ediyordu. Onu kendine doğru tutarak burnunu ve ağzını kapattı, çırpınması durana kadar bekledi. Yeni antası omzundan yere doğru sessiz bir gümbürtüyle kaydı. Kız gevşediğinde onu bir dakika daha tuttu. Sonra onu sessizce yere yatırdı ve parmaklarını boğazına bastırdı, nabız hissetmeyince başını salladı.

Bu hatırladığından daha kolay olmuştu. Bisiklete binmek gibi.

şimdi onu binadan nasıl çıkaracaktı? Ziyaretçi koltuğuna çöktü, adrenalinin etkisi hızla azalıyor ve onu titrer halde bırakıyordu.

Tamam, belki bisiklete binmek kadar değil. Daha önce iş yerinde hiç kimseyi öldürmemişti. Lanet olsun.

Ama daha önce de bir yerlerden gizlice ceset çıkarmıştı. Özel bir tuvaleti vardı. Tuvalette duş vardı. Ve onları sadece girerken x-ray'den geçiriyorlardı, çıkarken değil.

Keskin bir bıçağa ihtiyaı vardı. Ya da belki bir satıra.

Bahse girerim Gabe Hebert'in bir satırı vardı. Gerçekten süslü bir tane.

Bu düşünce içinden histerik bir kahkaha atmasına neden oldu ama onu bastırdı. Garip davranma. Farklı davranma.

Dışarı çıkacak, aşağıda şehir arabasıyla bekleyen James'ten kaçacak ve bir satır alabileceği bir yer bulacaktı. Nakit parayla. Sonra geri dönecek ve Ashley'i çok daha küçük yapacaktı.

Her şey yoluna girecekti. Bunu daha önce de yapmıştı.

Cesedi tam olarak nereye atacağını biliyordu. Timsahlar onun işini , tıpkı Nadia'ya yaptıkları gibi. Onu kimse bulamazdı.

Her şey yoluna girecek.

Bayou Gauche, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 9:45

XAVIER ÇIĞLIK ATMAK İSTEDİ. Herkes çok normal görünüyordu. Çok normal davranıyordu. Carlos ve Manny hâlâ video oyunları oynuyordu. Willa Mae hâlâ örgü örüyordu. Annesi kitap okuyordu. Burke sandalyesine uzanmış, gözlerini kapatmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu. İki gardiyan

dışarıda tur atıyorlardı.

Her zamanki gibi.

Ama hiçbir şey normal değildi. Hiçbir şey normale yaklaşmıyordu bile.

Xavier oldu ve sadece bir Hareket ediyorum. Tempolu. Gergin.

Dehşete düştüm.

Doktor da ölmüştü. Rocky'nin kişi. Neden? Onu neden öldürdüler? Doktor ne biliyordu? Nadia Hall ona ne söylemişti?

Xavier olayı kafasında evirip çevirmişti ve doktorun öldürülmesini anlamlı kılan tek şey, konuyla ilgili tek bağlantı, Nadia'nın doğmamış çocuğunun babasının kimliğiydi.

Onu ortadan kaldırmak için başka bir neden yok gibi görünüyordu.

Ortadan kaldırmak. Çok steril bir kelimeydi. Doktor sadece ortadan kaldırılmamıştı.

Boğazı kesilmişti. yarılmıştı. Karnı deşilmişti.

Xavier o görüntüyü aklından çıkaramıyordu. Neden biri bunu yapsın ki?

Peki bana ne yapmayı planlıyorlar? Ya anneme? Carlos ve diğerlerine?

Peki Molly ve Gabe ne zaman gelecekti? Geçen her an, dışarıda yakalanıp öldürülmeye hazır oldukları bir başka andı. Öldürülmeye. Parçalanmak.

Willa Mae aniden örgüsünü bir kenara bırakıp ayağa kalktı, mutfığa gitti ve bir sandalyeyle döndü. Xavier'in dikkati volta atmayı bırakacak kadar dağılmıştı.

"Bayan Willa Mae?" diye sordu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sana yapacak bir şey veriyorum," diye tersledi. "Hepimizi delirtiyorsun ama bunu sana söyleyemeyecek kadar üzülmüyoruz."

Annesi okumakta olduğu kitabı bıraktı.

Ya da okumuyordu. Şimdi kitaba gerçekten baktığında, onun pek fazla sayfa çevirmediğini fark etti.

"Bu doğru mu anne?"

"Tabii ki öyle," dedi muhtemelen hak ettiğinden daha nazik bir şekilde.

Carlos video oyununu durdurdu ve yüzünde döndü. "O sandalyeyle ona ne yaptıracaksın? Birkaç aslanı evcilleştirmesini mi?"

Manny homurdandı. "Ya da timsahlar."

Burke gözlerini açmış, hepsini izliyordu. "Ya da belki bir dekor. Bir dans sahnesi için."

Willa Mae başını salladı, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Keşke. Xavier dans edemez."

"Ben de yapabilirim."

Carlos yardımsever bir tavrıyla, "Hayır, gerçekten yapamazsın," dedi. Xavier ona ters ters baktı.

Carlos sadece sırttı. Ama Xavier gerçekten baktığında, bunun gerçek bir sırtıma olmadığını gördü. En iyi arkadaşının yüzünde gerginlik vardı.

Hepsi gergindi. Sadece ben değil.

Bu konuda aptal gibi davranan sadece benim.

Omuzları çöktü. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz hanımefendi?"

Willa Mae çantasından şu ipliklerden birini çıkardı. Bükülmüştü, süslü bir somun ekmeğe benziyordu. Onu sallayınca büyük bir iplik çemberi olduğu ortaya çıktı. İpliği sandalyenin arkasına doladı, sonra da bir ucunu Xavier'e uzattı. "Bunu bir top haline getir."

Xavier bakakaldı. "Top haline getirmek mi? Neden?" Başını salladı. "Çünkü rahatlatıcı."

Xavier odanın etrafına baktı. Annesi elinin arkasında bir gülümseme saklıyordu. Carlos, Manny ve Burke kendi gülümsemelerini saklamaya çalışmıyorlardı bile.

"Kimin için yatıştırıcı?" Xavier talep etti.

"Kim," diye düzeltti Willa Mae. "Ve bizim için yatıştırıcı. İstedğin endişelenebilirsin ama enerjini iplikten çıkar. Eğer volta atmaya devam edersen, Burke'e yeni bir halı alman gerekecek çünkü şu anda sahip olduğu halıda bir delik açmış olacaksın." Xavier iç geçirerek ipliği aldı ve başladı. Ve, tai chi gibi, şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

Willa Mae tekrar yerine oturdu ve örgüsüne devam etti. Ve saat ilerledi.

Willa Mae, "Aklından çıkarması zor bir şey," diye mırıldandı. "O zavallı doktorun görüntüsü." Sesi tecrübeyle konuşmuş gibi geliyordu.

"Böyle cinayetler gördün mü?" Xavier sordu.

"Resimler," diye onayladı. "Hatırlamak istediğimden daha fazla. Özellikle de ben savcıyken. Burke muhtemelen onları savaşta ve NOPD'de görmüştür. Annen de onları acil serviste görmüştür. En azından hâlâ nefes alan kurbanları."

Annesine baktı ve ipliği sarmaya devam ettiğinden emin oldu. Gökyüzü gibi maviydi ve bu da rahatlatıcıydı. "Öyle mi?"

Cicely başını salladı. "Bıçaklanmalar, vurulmalar ve dayaklar. Hayatlarını kurtarabilmek için dehşeti bölümlere ayırmak zorundayım. Doktor olduğunuzda siz de bunu yapmak zorunda kalacaksınız."

Bunu biliyordu ama üzerinde düşünmek için hiç durmamıştı. "Oh. Vay canına."

"Görmeyeceğim," dedi Carlos ürpererek. "Sadece kablolar, iletkenler falan göreceğim." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Bayan M, Bayan Willa Mae."

"Burke?" Xavier sormakta tereddüt etti ama adamı merak ediyordu. "Savaşta böyle yaralar gördün mü?"

"Yaptım," diye onayladı, sonra tekrar gözlerini kapattı.

Tamam o zaman. Konuşma bitmiştir. Faaliyetlerine geri döndüler, odadaki gerilim artık eskisi yüksek değildi. Hâlâ gergindi ama Xavier bir kez daha nefes alabiliyordu.

Sessizlik bir köpeğin havlamasıyla bozuldu.

Burke koltuğu aniden kapatıp ayağa fırlayınca Xavier'in annesi irkilerek soluk soluğa kaldı. "Üzgünüm, Cicely. Geldiler. Bu Rocky'nin köpeği." Bocaladı, yüzünde keder titreyordu. "Yani Gabe'in köpeği." İç çekerek ön kapıya doğru yürüdü ve dışarı süzüldü.

Xavier ipliği sarmaya devam etti çünkü şu anda diğerlerinin yüzüne bakmak istemiyordu. Kendi gözlerindeki yaşları temizleyene kadar değil. Bazı zamanlar Rocky'nin öldüğünü unuttuğu da oluyordu.

Hatırlıyorum. Babası öldüğünde uzun süre böyle olmuştu. Öz annesi de öyle.

Keder berbattı.

Kapı açıldı ve kahverengi-beyaz bir köpek içeri daldı, yarın yokmuş gibi kuyruğunu sallıyordu. Orta büyüklükte bir köpekti ve Labrador olabilirdi, içine başka cinsler de katılmıştı. Doğruca Xavier'e doğru koştu, dili .

Xavier'in göğsü daraldı. Köpeği tanıdı. Houston'da onları ziyaret ettiğinde Rocky onu getirmişti. Tek dizinin üzerine çöktü. "Buraya gel, Shoe. İşte iyi bir çocuk." Yüzünü köpeğin boynuna gömdü ve gözyaşlarının kürküne sızmasına izin verdi. Sonra köpek hevesle kıpırdanmaya başlayınca Shoe'yu bıraktı. "Hadi git. Herkese merhaba de. Millet, bu Shoe."

Köpek etrafta dolaşp herkesi severken odadaki herkes gülümsedi. Shoe, Burke'ün eski koltuğuna yerleşmişti ki kapı tekrar açıldı ve Burke elinde üç market poşetiyle göründü. Arkasında Gabe ve Molly vardı, onlar da yiyecek taşıyordu. Sırada Antoine vardı ama onun da bilgisayar poşetleri sarkıyordu. André de arkadan geliyordu.

Polisin elinde yarı otomatik bir tüfek vardı. Çünkü birisi onları öldürmeye çalışıyordu.

Xavier, köpeğin sunduğu soluklanmanın bir anda yok olduğunu hissetti ve bir elini göğsüne bastırıldığını fark etti. Mutluluğa bir an daha tutunmaya mı çalışıyordu? Emin değildi.

Carlos ve Manny market alışverişine yardım etmeye giderken Xavier geride durup tüfekli polisi izledi. Andre dışarıya son bir kez baktıktan sonra kapıyı emniyete aldı. Sürgüleri de dahil.

"Ne oldu?" Xavier talep etti.

André, "Diğerlerini bekleyelim ki herkes her şeyi aynı anda duysun," diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra yiyecekler kaldırılmış ve yeni gelenler oturma odasına doluşmuştu. Gabe ve Molly kanepede Cicely'ye katıldılar ve Burke Shoe'yu sandalyesinden kaldırdı, sonra köpeği kucağına alıp oyuncak bir kaniş gibi kucağına oturttu.

Herkes yerde otururken Antoine dizüstü bilgisayarlarının paketlerini açmakla meşguldü. Üç tane vardı.

Xavier neden üç dizüstü bilgisayar olduğunu sormak istedi ama birden umursayacak enerjisi kalmadı. "Ne oldu?" diye tekrar sordu.

Gabe kesinlikle gri görünüyordu. Molly bitkin görünüyordu ve Burke, Gabe ve diğerleriyle dışarıda karşılaşmadan önceki halinden çok daha asık suratlıydı. Demek ki birileri şimdiden bir şeyler paylaşmıştı.

Molly iç çekti. "André ve Antoine'ın kardeşi -DeShawn onun adı- adli tabiplikte ihtisas yapıyor. Ondan, Gabe'e adli tabibin otopsiyi doğru yapmadığını söyleyen adli tabip asistanına göz kulak olmasını istedik."

"Gabe'i özel bir otopsi yaptırmaya teşvik ediyor," dedi Xavier, başına gelecekleri sezdiği için korkusu giderek artıyordu. "Asistan öldü mü?"

"Hayır," dedi Gabe, suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu, "ama şu anda hastanede, durumu kritik."

"Dayak yedi," dedi André. "Kötü bir dayak. İşten eve döndüğünde onu bekliyorlardı. Onu ölüme terk etmişler ama küçük kardeşim DeShawn da o gün isteyken polisler tarafından ziyaret edilmiş. Gabe ve babası hakkında sorular soruyorlardı. Gabe'i tanıyor muydu? Gabe ile konuşmuş muydu?" Elini yada-yada hareketi yaparak salladı. "Doğruyu söyledi. Tanımıyordu ve tanımamıştı da. Sonra ona Burke'ü tanıyıp tanımadığını sordular. Bu konuda yalan söyledi ve

onu yalnız bıraktılar. D, Harry'nin ofisine gitti -asistanı- ama onu uyarmak için bulamadı, bu yüzden onu aradı. Cevap vermedi. Evine gitti ve onu buldu." Ağzı öfkeyle gerildi. "Evinin arkasında, çöp kutularının arasında."

Xavier'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Bu bir mesajdı." André bir kez başını salladı. "Kesinlikle . DeShawn aradı

911'i aradı ve Harry'nin kol bacaklarındaki bazı yaraları sardı. Yakınlarda üzerinde kan lekeleri olan bir top sopası vardı. Onu kafasında kullanmışlar. Uzuvarını bıçaklamışlar."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Cicely. "Şu zavallı adam."

Willa Mae örgü örmeyi tamamen bırakmıştı, elleri titriyordu. "Kardeşinin onu zamanında bulmasına sevindim."

"Harry'yi aradım," dedi Burke. "Onu uyardım. Eve neden yalnız gittiğini bilmiyorum."

"Bunu araştırıyoruz," dedi André. "DeShawn, birlikte gidebilmeleri için Harry'nin beklemesi gerektiğini söyledi ama bir şey olmuş ve eve tek başına dönmek zorunda kalmış."

"Kardeşin şimdi nerede?" Cicely sordu.

"Evde ailemizle birlikte," dedi André. "Kendi başının çaresine bakabilir, o yüzden onun için endişelenmiyorum. Ama o bizimkiler için endişeleniyor, o yüzden elinden geldiğince onların yanında kalacak."

Xavier başını eğdi, daha önceki tüm çılgın enerjisi gitmişti. "Ne yapacağız?"

"Tam burada kalacaksın," diye Burke.

Xavier ona ters ters baktı ve bu sözler karşısında hissettiği kızgınlığı memnuniyetle karşıladı. Sinirlenmek çaresizlik ve korkudan daha iyiydi. "Anlıyorum. Peki ne yapacaksın? Sonsuza kadar burada kalamayız ve zaten çok fazla insan öldü. Peki Bay Broussard, siz ne yapacaksınız?"

"Üzgünüm." Burke yorgun bir şekilde nefes verdi. "Bunu çözmek için buradayız."

"Nadia Hall'un doktorunun bize sevgilisinin adını verebileceğini umuyorduk," dedi Molly. "Bilirsiniz, geçmişten günümüze doğru çalışırız. Şimdi geçmişten günümüze doğru iz sürmemiz gerekiyor."

Gabe, Molly'ye ters ters bakarak, "Cresswell'le tekrar konuşacağım," dedi.

"Hayır, değilsin." Molly ters ters baktı. "Bu büyük bir tuzak olacak ve bunu sen de biliyorsun."

André elini kaldırdı. "Ne olursa olsun, Gabe'e katılıyorum ama henüz değil. Adama ne söyleyeceğimizi bilmemiz gerekiyor."

"Cresswell kim?" Carlos sordu.

"Babamın eski patronu," dedi Gabe. "Bana babamın kilerinde kokain bulduklarını ve bunu kamuoyuna açıklayarak 'babamın itibarını zedelemek istemediklerini', ama ısrar etmeye devam edersem bunu yapacaklarını söyleyen oydu."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Xavier.

"Orospu çocuğu," diye annesi, sonra içini çekti. "Ne kazanmayı umuyorsun, Gabe? Yargılayıcı davranmıyorum. Gerçekten anlamaya ihtiyacım var."

"Bir şeyler biliyor," dedi Gabe, yüzü solgun ve gergindi. "Neden soruşturma yapmadıklarını sormak için onu görmeye gittiğim gün kendini beğenmiş ve ukala bir hali vardı. Ona vurmak istedim. Hâlâ da istiyorum."

Shoe, Burke'ün kucağından atlayıp Gabe'in kucağına tırmandı ve usulca sızlandı. Gabe onu okşadı ve köpek sustu. "O kokainin babama ait olmadığını biliyordu. Onu oraya birinin yerleştirdiğini biliyordu. Kim olduğunu bilmek zorunda."

Burke, "Bir süreliğine şuna bir iğne batır," diye ısrar etti. "Önce elimizdekileri bir sıraya koyalım. Ne biliyoruz, ne

Bilmiyorum, özellikle neyi gerektiğini. Molly, bizi yönlendirir misin?"

Bayou Gauche, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 10:30

Molly elini kaldırarak şu ana kadar bildikleri her şeyi parmaklarıyla saydı. "Asıl kurbanın Nadia Hall olduğunu biliyoruz. Bir sevgilisi vardı. Kadın hamileydi. Adam muhtemelen evliydi. Selin olduğu gece onu görmesi gerekiyordu. Xavier bir adamın onu boğduğunu görmüş. Bir doktoru vardı.

-Dr. Curtis Benson -ki kendisi şu anda ölü."

Antoine dizüstü bilgisayarlarından birinde bir şeyler yazarken, "Doktorla ilgili polis raporunu buldum," dedi. Diğer ikisini de yakınlar kurmuştu ve bir şeyler yapıyorlardı. Ekranlar harf ve rakam akışlarıyla değişip duruyordu. Carlos onları kontrol etmek için eğilirken boynuna bir ağrı girecekti.

"Rocky'nin ölümünden birkaç saat önce yapılan isimsiz bir 911 çağrısının ardından cesedi bulunduğunda Dr. Benson yaklaşık bir gündür ölüydü." Antoine durakladı ve Xavier'e baktı. "İsimsiz arama 904-555- 4930 numaralı telefonda yapılmış."

Xavier nefesini içine çekti. "Bu Rocky'nin numarası, eskiden brülörümü arardı."

"Biliyorum," dedi Antoine. "Yani Rocky'nin Dr. Benson'ın cesedini bulunduğunu ve ihbar ettiğini varsayabiliriz. Polis raporu Benson'ın görünür yaralarını listeliyor ve olay yerinde kullanılabilir parmak izi bulunmadığını söylüyor. Telefonu ve dizüstü bilgisayarını kayıpmış. Emekliydi, yani artık hasta görmüyordu ya da muayenhanesi yoktu ama evinde tuttuğu dosyalar da çalınmış gibi görünüyordu." O

Burke'e baktı. "Şerifin ekibi yerdeki kandan ve dışarıdaki gül ağacında bulunan kustumdan örnekler aldı. Gül ağacında çamaşır suyu tespit ettiler, bu da DNA'yı kullanılamaz hale getirebilirdi."

"Rocky'nin kamyonetinin arkasında bulduğumuz boş sürahi," diye mırıldandı Burke. "Cesedi buldu ve kustu ama arkasında herhangi bir fiziksel kanıt bırakmak istemedi. Doktorun cep telefonu kayıtlarına ulaşabilir misin?"

"Yapabilirim ve yaptım da," dedi Antoine. "Rocky'nin kullan at numarası ilk kez ölmeden yaklaşık bir ay önce ortaya çıktı. Doktor da ona mesaj atmış ama mesajların içeriğine ulaşmak için gerçek telefonuna ihtiyacım var. Çoğu operatör içeriği çok uzun süre saklamıyor. Rocky'nin doktorun telefonunu son araması öldüğü gündü."

"Rocky doktorun adını nasıl buldu?" Molly sordu. "Nadia'nın arkadaşıyla hiç iletişime geçmedi."

Bir süre sessizlik oldu. "Bu," dedi André, "çok iyi bir soru. Antoine? Sabit diskinde başka bir şey buldunuz mu?"

Antoine başını salladı. "Henüz değil. Hâlâ sabit diski üzerinde çalışıyorum. Rocky o zamanlar muayenehanesi olan tüm doktorları aramazdı. Doktorların hastalarının isimlerini paylaşması yasal olmazdı."

"Dr. Benson'ı başka biri biliyor olabilir," dedi Molly. "April Frazier'a soracağım - Nadia'nın en iyi arkadaşı -"Eğer hamileliği başka biri biliyorsa."

"Bir hemşire biliyor olabilirdi," dedi Cicely yavaşça. "Ya da bir ebe, hatta eğer önceden planlıyorsa bir doula. Eczacısı da biliyor olabilir, özellikle de doğum öncesi vitamin alıyorsa."

Molly telefonuna notlar aldı. "İyi fikirler." Ne de olsa beyin fırtınası yapıyorlardı. Bir fikir eyleme geçirilebilir olmasa bile, onları daha iyi bir yönlendirebilir. "Bulmak

Bunca zaman sonra bu insanları bulmak sorun olabilir ama Rocky birini bulmayı başarmış gibi görünüyor." Bu bir sorun değildi, samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi ama yeni bir şey denemeleri gerekiyordu.

Gabe parmaklarını dizine vurdu. "Korkunç bir sabah bulantısı vardı. Bayan Royce öyle demişti. Hatırladınız mı?"

Molly başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Bayan Royce kim?" Cicely sordu.

"Hâlâ Xavier'in eski sokağında yaşayan kadın." Gabe tekrar Molly'ye döndü. "Belki Dr. Benson Nadia'ya mide bulantısı için bir şey vermiştir. Belki babam onun eczacısını bulmuştur."

Molly yüzünü buruşturdu. Daha büyük bir samanlıkta daha da küçük bir iğneydi ama Gabe'in duygularını dünya için incitmezdi. "Not ediyorum ama bu çok ama çok uzak bir ihtimal."

Antoine, "Rocky'nin sabit diskinde ilaçlarla ilgili her şeyi arayacağım," diye söz verdi. "Bilgi kırıntıları buluyorum ama şu ana kadar önemli bir şey çıkmadı."

Molly, "Bebeğin babasının bir eczacıya söylemesi pek olası değil," dedi. "Özellikle de sevgilisi ona genel olarak ilişkileri hakkında gizlilik yemini ettirmişken. Ama yine de yazdım."

Gabe Shoe'nun sırtını okşadı. "Köpek ne olacak?"

Molly ona baktı. "Köpek mi? Madam Fluffy'yi mi kastediyorsun?"

"Köpeğin adının Fluffy olduğunu biliyordum," dedi Xavier. "Peki ya o?"

"Nadia'nın sevgilisinden bir hediye idi," dedi Gabe. "Babam sana sel gecesini Nadia'nın cesedini nasıl bulduğunu anlatırken köpeği evde bulduğundan bahsetti mi?"

Cicely başını salladı. "Hayır, hatırladığım kadarıyla hayır. Xavier?"

"Hayır, efendim. Kesinlikle yapmadı. O gece ona köpekten bahsettim. Kurtarma ekipleri teknelerdeki bazı evcil hayvanları da alıyorlardı. Köpeği görseydi, muhtemelen onu alırdı."

"Yani . . . Nadia'nın doğmamış çocuğunun babasının onu öldürdüğünü varsayıyorum," dedi Gabe. "April, Nadia'nın kendisiyle evlenmesini isteyeceğini söyledi. Ve eğer zaten evliyse, bunun sonu iyi bitmezdi. Ya talepte bulunduyorsa, kavga ettilerse ve adam onu öldürdüyse?"

"Şimdiye kadar seninle birlikte," dedi Molly. Bu daha iyi bir düşünce tarzıydı. "Peki ya sonra?"

"Ve sonra köpeği geri aldı. Ona hediye olarak vermişti. Alışılmadık bir cins. Birkaç veteriner ne hatırladıklarını sormaktan zarar gelmez."

Molly bunu not etti. "Fena değil. Birkaç telefon görüşmesi yapabilir, o zamanlar buralarda olan veterinerlere Katrina'dan sonra yeni bir Afgan tazısı getirildiğini hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabiliriz." Hâlâ uzak bir ihtimal ama böyle süslü bir köpek hatırlanabilir.

"Bekle." Cicely bir elini kaldırdı. "Xavier o adamın çatıda otururken o kadını öldürdüğünü görmüş. Bu da suyun en azından Nadia'nın evinin ilk katının üzerinde olduğu anlamına geliyor. Katil onu öldürmek için içeri nasıl girdi?"

Uzun, çok uzun bir sessizlik anı ve bir sürü açık ağız vardı.

Nasıl yani? Molly bunu daha önce düşünemediği için kendine kızarak düşündü.

"Şey," diye mırıldandı Willa Mae. "Bu da çok iyi bir soru."

"Bir teknesi olmalıydı," dedi Gabe yavaşça. "Belki de katili kendini kurtarıcı olarak tanıtıyordu."

"Her yerde kurtarma çalışmaları vardı," diye hatırlıyor André. "Teknesi olan sıradan insanlar. Bazıları kurtarmak için tekne bile çaldı. Bir de Cajun Donanması vardı,

NOPD ve Sahil Güvenlik. Organize olmaktan çok uzaktı. Aşağı Garden Bölgesi'ndeki Tchoupitoulas Caddesi'nde kurtarma çalışmaları yapıyordum. Kayıklar, düz tabanlı bataklık tekneleri, karides tekneleri ve ... yani yüzen her şey vardı. Katilin bir teknesi olsaydı, göze çarpmazdı."

"Ve muhtemelen izi de sürülemez," dedi Burke acımasızca.

Molly iç çekti. "Hâlâ yazıyorum. Bir tekneye erişimi olduğunu bilmek daha sonra yardımcı olabilir. André, patolog ve cenaze levazımatçısı cinayetlerinden ne haber? Ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Patologun ofisi darmadağın edilmiş, dosyalar çalınmış, bilgisayarlar yok edilmiş." Andre duraksadı ve Gabe gözle görülür biçimde gerildi. "Laboratuvarı yakılmış ve soğuk hava deposundaki tüm çekmeceler açılmış. Cesetler yandı. Kül olmamışlar ama otopsiyi zorlaştıracak kadar yanmışlar."

Zavallı Gabe. Rengi solmuştu, Molly de onun elini tuttu. Elini tuttu. titredi. Lanet olsun.

Cicely, Gabe'in diğer elini tutarak, "Olamaz," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm, Gabe."

Gabe zorlukla yutkundu. "Teşekkür ederim, Cicely. Yani ..." Gözlerinin kenarlarından birkaç damla yaş süzülürken tavana bakarak sözlerini tamamladı. "Öldüğünü ve bedenine ne olduğunu umursamayacağını biliyorum ama ben umursuyorum. Küllerini anneminkilerin yanına koymak istedim."

André yumuşak bir sesle, "Bunu bir noktada hâlâ yapabiliyor olmanız gerekir," dedi. "Ve Dr. McLain'in bulgularını doğrulayan başka bir otopsi yapılması da hâlâ olası. Ama şu anda durum tam bir karmaşa. Fiziksel ve yasal olarak. Babanızın cesedinin size teslim edilmesi biraz zaman alabilir."

"Ama bir dakika," dedi Carlos kaşlarını çatarak. "Bu çok açık görünüyor, değil mi? Patoloji uzmanının ofisini dağıtmak

sanki suçlu olduklarını söylüyorlarmış gibi. Bu, müfettişlerin Rocky'nin ölümünü daha dikkatli incelemesine neden olmaz mı?"

Burke suratsızca, "Eğer hepimiz onu itmek için hâlâ buralarda olursak," dedi. Molly kaşlarını çattı. Ne oluyor Burke?

Carlos vurulmuş gibi irkildi. "Oh. Tamam."

"Ne oluyor be?" Manny patladı. "Öylece pes edip bizi öldürmelerine izin vermeyeceğiz!"

Xavier başını ellerinin arasına aldı. "Siktir."

Molly, Burke'e ters ters baktı. "Etrafta olacağız. Hepimiz hala onu itmek için burada olacağım."

"Elbette yapacağız," diye karşılık verdi Burke. "Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim, bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama Rocky'nin katili böyle düşünmüyor. Sorun şu ki, artık çoğumuz biliyoruz. Onlar -her kimlerse- umutsuzluğa kapılacaklar."

Xavier başını kaldırdı. "Ve hata yapmak mı?"

"Umarım öyledir." Burke yüzünü ovuşturdu. "Pekâlâ. André, cinayetleri kim soruşturuyor? Hangi departman?"

"Dr. Benson Lafourche Parish'te yaşıyordu, yani onların şerif departmanı. Cenaze levazımatçısı Bay Woodruff eve dönerken ölmüş. Mid-City'de yaşıyordu ama arabası Belle Chasse'de yoldan çıktı, bu yüzden Plaquemines Parish şerif departmanı. Dr. McLain Baton Rouge'daydı, yani BRPD. Patronum bağlantılı olduklarını biliyor, ben de koordine ediyorum. Büyük miktarda delilin işlenmesi için henüz çok erken ve dediğim gibi Dr. McLain'in laboratuvarı berbat durumda. Kanıtları bozmamak için çok dikkatli ilerliyorlar. Yangın başladığında fiskiyeleer devreye girdi." Omuz silkti. "Çabuk olmayacak."

Molly iç çekiş daha yuttu, Gabe'in kendini sertçe tuttuğunun farkındaydı. Bu bir felaketti. "André, ne

Cornell Eckert'in ölümü hakkında ne biliyorsunuz? Kimi sorguluyorsunuz?"

André kaşlarını çattı. "Benim durumum böyle değil ve bilgi almam engellendi."

Bu onu ama şaşırtmıştı. Burke gözlerini kıstı.

"Kim tarafından?"

"Maaş skalasında benden daha üstte olan biri tarafından. Patronum bürokrasiyi aşmaya çalışıyor. Federaller bile olaya dahil olabilir, çünkü Eckert'in daha önce bazı tutuklama emirleri vardı. Bu sabah oradaydılar, mahkemeyi bekliyorlardı."

Burke inledi. "Tanrı merhamet etsin. Federaller bu işe karışırsa asla bilgi alamayız."

"Bu adil değil," diye uyardı André. "Federallerle çoğunlukla iyi bir ilişkimiz var. Sanırım engelleme bizim tarafımızdan yapılıyor. Ama soruna cevap verecek olursam Molly, pek bir şey bilmiyorum. Tutuklama alanının etrafından biri olmalı. Kayıtlar, avukatı ayrıldıktan sonra kimsenin onu ziyaret ettiğini göstermiyor. Tek bildiğim vardiya değişiminde olduğu. Yeni gardiyan onu mahkemeye götürmek için geldi ve ölü buldu."

Molly yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturdu. "Peki ya Paul Lott kılığındaki adam?"

André, "O ," dedi, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Parmak izleri AFIS'te yok," diye ekledi Antoine. "Ve ben bunu söylediğini duymadım," diye belirtti André.

Antoine masum yüzünü takındı. "Ne dedin?"

"Ama gerçek Paul Lott'u öldürdüğünden şüpheleniyoruz, değil mi?" Molly bastırdı. "Olay yerinde ne gibi kanıtlarınız var?"

"Pek bir şey yok," diye itiraf etti André. "Kullanılabilir parmak izi yok. Lott'un evinin etrafında kameralar vardı ama spreyle boyayla boyanmışlardı."

Bitti. Tek yakaladıkları kapüşonlu bir adamdı. Tüm derisi kaplıydı. Belirgin bir özelliği yoktu."

"Yani ... hiçbir şey," dedi Molly, yorgunluğun içine işlediğini hissederek. "Pekâlâ, günümüzden geçmişe giden yol pek de iyi görünmüyor." Gabe'e hayıflanarak baktı. "Nadia'nın köpeğinin izini sürmek gittikçe daha iyi görünüyor."

Xavier odanın etrafına baktı. Annesi dışında her yere. "Ya yem atarsak?" Bir nefes aldı. "Benim gibi."

"Hayır!" Kelime Cicely'nin boğazından dehşet ve son bir sesle patladı.

Molly, Cicely'nin tepkisini anlayabiliyordu ama bu, birinin ortaya attığı ilk proaktif fikirdi.

Burke düşünceli düşünceli başını eğiyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Burke!" Cicely bağırdı. Gerçekten bağırdı. Ayağa kalktı ve iki yumruğunu da kalçalarına yerleştirdi. "Hayır. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

"Muhtemelen," diye izin verdi Burke, "ama onu bir dinleyelim. Akıllı bir genç adam yetiştirmişsiniz. Bırakın konuşsun."

Cicely başını salladı ama yavaşça yerine oturdu. "Oğlumun ölümüne neden olacaksın."

Gabe kolunu ona doladı. "Burke'ün dediği gibi onu bir dinleyelim. Sonra hayır diyeceğiz."

Cicely kıkırdadı ama bu bir hıçkırık olarak çıktı. "Peki. Konuş, Xavier."

Xavier, "Öldürülmek istemiyorum anne," diye söze başladı. "Ama seçeneklerimiz pek de iyi görünmüyor. Özellikle de eve dönmeyi umuyorsak. Karşı koyamayacağım bir durum yaratabileceğimizi düşünüyorum. Tıpkı bugün sana yapmaya çalıştıkları gibi Burke. Seni kurbanın kız kardeşi olduğunu iddia eden kadınla dışarı çıkardılar."

"Dinliyoruz," dedi André. "Annenle aynı fikirdeyim ama konuşmaya devam et."

Cicely isyan edercesine kollarını göğsünde kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Bu sabahki bayanı arasanız nasıl olur?" Carlos önerdi. "X'in onunla konuşmak istediğini söyler misin? Çünkü kız kardeşinin öldüğünü görmüş ve bir kapanışa ihtiyacı var."

"Ama X orada olmayacak," diye ekledi Manny, "çünkü aksi çok aptalca olurdu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Cicely.

Xavier hevesle başını salladı. "Seni buraya kadar takip etmek istedi, Burke. Bize kadar. Belki de kadınla tekrar konuştuktan sonra seni takip etmelerine izin verirsin. Şüphelenmemeleri için onları kaybetmeye çalış, ama seni burada olmayan bir yere kadar takip etmelerine izin ver. Bir grup polis onları beklesin. Onları bu şekilde yakala. Muhtemelen beni yakalamak için adamlarını göndereceklerdir ama en azından sorgulayacak birileri olur."

André başını eğdi, düşünüyordu. "Patronum bunu kabul edebilir. Hatta sana benzeyen gizli bir polis memuru bile bulabiliriz Xavier, Burke'le birlikte gitmesi için. Bu şekilde güvende olursun."

Burke kuru bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Kalmama gerek yok güvenli."

André sırtıttı. "Sorun değil. Üzerinde çalışmama izin ver. Burayı satın almaları için mekanın Burke ile bir bağlantısı olması gerekir."

Willa Mae, "Bir yerde Airbnb kiralasın," diye önerdi. "Eğer Burke'ü bu kadar yakından izliyorlarsa, kartlarında bir alarm olabilir. Özellikle de 'onlardan' biri ya da birkaçı NOPD ise."

André ayıldı. "Yeterince doğru. Bu fikir hoşuma gitti hanımefendi. Bu gece üzerinde çalışmama izin verin. Sana sonra döneceğim." O

kalktı ama Molly elini kaldırınca durakladı.

Telefonu Steven Thatcher'dan gelen bir aramayla çalıyordu. "Bekle bir dakika. Bu benim eski patronum. Kadının Güney Carolina'da verdiği adresi kontrol edeceğini söyledi." Telefonuna dokundu ve telefonu kulağına götürdü. "Steven?"

"Bu iyi değil," dedi.

Öyle olacağını düşünmemiştir. "Sizi hoparlöre alabilir miyim? Grubum burada benimle birlikte." Öyle yaptı, sonra da telefonu onların duyabileceği şekilde tuttu. "Ben eski patronum, Özel Ajan Steven Thatcher."

"Selam millet," dedi Steven. "Kısaca anlatmak gerekirse, kapıyı aralık ve pencerede bir kurşun deliği bulduk. Kendimizi duyurduk ve içeri girdik. Sonra da her yer havaya uçtu."

Vay anasını. Molly de dahil olmak üzere herkesin nefesi kesildi. "Yaralanan oldu mu?" diye sordu.

"Çaylak kızım yere savruldu. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi ama iyileşecek. İşin iyi tarafı sana benziyor, Molly. Birebir değil ama yeterince uzaktan izleyen biri onu seninle karıştırabilir. O yüzden sen olduğunu, Güney Carolina'ya kontrol için geldiğini ve benim de destek olarak gittiğimi söyledik. Durumunuz ciddi ama stabil ve hastanede kapınızda nöbet tutan bir memur var. Özür dilerim. Hızlı düşünmek zorundaydım. Ama umarım bu size bir süreliğine koruma sağlar."

Molly gözlerini kırptırdı, afallamıştı. İlk aklına gelen Chelsea oldu. "Birinin en yakın akrabası olarak onu bilgilendirmesi ihtimaline karşı kız kardeşimi aramam gerekiyor. Endişeden kendini kaybedecektir."

"aradım bile," diye güvence verdi Steven. "O iyi. Ama bir süre ortalıkta görünmemelisin."

"Bunu zaten yapıyoruz," dedi. "Bizi öldürmeye çalışan çok fazla insan var."

Arka planda biri bir şeyler söyledi ve Steven onlara hemen yanlarında olacağını söyledi. "Molly, gitmem gerek. Olay yerinden paylaşabileceğim bir şey olduğunda seninle temasa geçeceğim. Güvende kal, duydun mu?"

"Sen de öyle. Teşekkürler, Steven." Telefon görüşmesini sonlandırdı ve bakışlarını Burke'e dikti. "O bomba benim içindi."

Gabe daha da . "Siktir," diye fısıldadı.

Burke acımasızca başını salladı. "Seni dışarı çıkarırlar ve Gabe yalnız kalır. Ya da seninle gelseydi, o da yaralanırdı." Gabe'in yaralanacağı düşüncesi göğsünün ağrmasına neden oldu. "Xavier'in yem planı daha da iyi oldu," dedi. "Ve bu sana onunla iletişime geçmen için bir neden daha veriyor; geri dönme ihtimaline karşı evine bubi tuzağı söyleyebilirsin. Onu hala tehlikede olduğu konusunda uyar. Yani, bizi bir tuzağa yönlendirdiğini biliyoruz ama bunu bilmesine izin vermek zorunda değiliz.

biliyoruz."

"Katılıyorum," dedi Burke. "Xavier'in yem planı A planıdır."

Carlos nefesinin altında "Benim planım," diye mırıldandı ve Manny ona dirsek attı. "Ah!"

Molly başını iki yana salladı ama Carlos'un ortamı yumuşatmaya çalışmasına biraz da olsa minnettar olduğunu itiraf etmek zorundaydı. "Carlos-Xavier-Manny ve Willa-Mae planı o zaman."

Cicely Burke'e döndü. "Xavier'i tehlikeye atmayacaksın, değil mi?"

"Elimden gelse yapmam," diye söz verdi Burke. "Molly ve Gabe, bu gece burada mı kalıyorsunuz?"

Molly başını salladı. "Gabe, yapabilirsin ama ben eve gitmek istiyorum. Eğer DeShawn'ın peşine André ile bağlantısı olduğu ve Güney Carolina'ya benim için bir bomba bıraktığı için düşmüşlerse, kız kardeşimin hedef alınmasını istemiyorum."

Burke, "Lucien hâlâ onunla birlikte," dedi.

"Biliyorum ve ona güveniyorum ama yine de eve gitmek istiyorum." Bu konuda benimle tartışma, Burke. Lütfen.

"Ben onunla kalacağım," dedi Gabe. "Başımızı aşağıda tutacağız. Söz veriyorum."

Burke içini çekti. "O zaman André ile git. Kimsenin sizi görmesine izin vermeyin yoksa eski patronunuzun sizin için sağladığı gizliliği mahvedersiniz."

"Yapmayacağız," diye güvence verdi.

Burke mutsuz görünüyordu ama başını salladı. "Dikkatli ol."

"Yapacağız." Gabe ayağa kalktı ve önce Molly'yi ayağa kaldırdı, sonra da Cicely'ye elini uzattı. "Hanımefendi?"

"Hayır, sanırım biraz daha oturacağım." Ona gülümsedi ama gözlerinde korku vardı. "Yakında bize geri dön."

Gabe tekrar, "Yapacağız," dedi.

André tüfeğini omuzladı. "Haydi. Şehre geri dönmem gerek."

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 11:45

LAMONT ofisindeki aynanın önünde durdu, kravatını düzeltti ve iyi görüldüğüne karar verdi.

Normal görünüyordu. Ofisinde her zaman bulundurduğu yedek takım elbiselerinden birini giymiş, dünyanın görmesini istediği ağırbaşlı bir kamu görevlisi gibi görünüyordu.

Tüm kanı temizlediğinden emin olabilmek için siyah bir ışığı olmasını dileyerek küçük tuvaleti inceledi. Satırı kullanarak Ashley'in duş kabinindeki cesedinin icabına bakmıştı, bu yüzden tuvaletin duvarlarında ya da zemininde Ashley'in kanı olmamalıydı.

Duş kabinini baştan aşağı temizlemişti ama katilin dikkatsiz ya da ukala davranıp bir yerdeki bir damla kanı gözden kaçırdığı yeterince vaka biliyordu. Bu adamlar şu anda müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı.

Ben temizlemedim. Her şeyi çamaşır suyuyla temizlemişti. Quarter'daki bir mutfak dükkanından satın aldığı çok pahalı bıçak setini - tabii ki nakit parayla. Kasiyere hediye olduğunu söylemişti.

Çok güzel bir hediye, diye gülümseyerek cevap verdi.

Biri aramaya gelirse diye bir set daha alacaktı. Üzerinde Ashley'nin kanı olmayan başka bir set.

Yine, silahlarındaki tüm kanı temizlediklerini düşünen çok sayıda katil tanımıştı.

Onlar da müebbet hapis cezası almışlardı.

Ben değil. Onu öldürürken giydiği kıyafetler de dahil olmak üzere her şeyi üç kez poşetlemişti. Yakacağı giysiler. Geri kalan her şey bataklığa gidecekti.

Eski asistanından geriye kalanları üç kat torbaya koyduğu iki kutuyu inceledi. Profesyonelce paketlenmiş görünüyorlardı, gümüş folyo kâğıtları tepedeki floresan ışığında . Kendisinin de söylediği gibi, fiyonklar hoş bir dokunuştı.

Joelle için hediyeler, şoförü sorarsa James'e söyleyecekti.

Kutuları, o akşamki küçük alışveriş gezisinden dönerken posta odasından aldığı arabaya yükledi. Onları ofisinden çıkarıp asansörle lobiye indirmek çocuk oyuncağıydı. Yol boyunca kimseyle karşılaşmadı ve bu onun için sorun değildi.

James yaklaştığında arabadan indi. "İyi akşamlar, efendim. Bu gece çok geç saate kadar çalışıyorsunuz."

"Gelecek hafta büyük bir davam var. Kutuları taşımama yardım eder misin?"

Çünkü onları asla arabaya kendisi koymazdı. Gördün mü? Normal.

"Elbette efendim. Çok güzeller."

"Joelle için bir şey."

"Her neyse onu almaktan mutlu olacağına eminim," dedi James, kutuları şehir arabasının fazlasıyla büyük bagajına kaldırırken. Neyse ki Ashley o kadar da ağır değildi. Sonra James arka yolcu kapısını açtı. "Efendim?"

Lamont arka koltuğa kayd ve kendini rahatlamaya bıraktı. Neredeyse geldik.

James direksiyona geçti. "Eve mi?"

"Evet, lütfen. Çok uzun bir gün oldu."

Eve döndüklerinde James'e kutuları garaja yerleştirmesini söyleyecekti. Joelle muhtemelen çoktan yatmış olacaktı, bu yüzden orada olduklarını asla bilmeyecekti. James, eline fırsat geçse bile bunlardan ona bahsetmeyecek kadar ketum davranacaktı. Ki muhtemelen bahsetmezdi.

James, Joelle'in hayranı değildi. Kulübe katıl dostum.

Lamont, Jackass'ten Margaret Sutton'ın ailesinin ellerinde olduğunu söyleyen bir mesaj gelmesini umarak telefonunu kontrol etti. Şimdiye kadar bir şey çıkmamıştı ve adamın neyi beklediğini merak etti. Bir kadını ve çocuğunu kaçırmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Bir mesaj attı. **Bir şey var mı?**

Cevap birkaç dakika sonra geldi. **Işıkların sönmesini bekliyorum. Böylesi daha kolay. Zamanımız var. Bayan özel dedektif SC'deki evi kontrol etti. Patlama oldu. Bu gece hastanede. Yarın taburcu olacak. Artık bizi ciddiye alacaktır. Kız kardeşin bizde olduğunu öğrenince işbirliği yapacaktır.**

Lamont rahat bir nefes aldı. Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu. **Bana haber ver yeter.**

Bir başparmak yukarı emojisi vızıldadı ve telefonunu cebine koydu, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Çok yorgundu ve önünde hâlâ uzun bir gece vardı. James hâlâ kalabalık olan sokaklarda gezinirken o da biraz kestirecekti. Sonra da bataklığa doğru yola koyulacaktı.

Salvatore Gölü, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 12:30

André demirledi onun tekne arkasında a
küçük Kabin. Antoine küçük platforma tırmandı
ve halatı yakaladı.

André onu fırlattı ve gemiyi güvence altına aldı.

"Neredeyiz biz?" Gabe etrafına bakındı ama kulübenin pencerelerinden birindeki tek bir ışıktan başka bir şey göremedi. Dışarısı zifiri karanlıktı, gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Gizlilik için mükemmeldi. Burayı hissetmek için o kadar da mükemmel değildi.

"Nişanlımın ailesinin Salvatore Gölü'ndeki kulübesi," dedi André. "Romerolar iki kuşaktır bu arazinin sahibi. Güzel ve sessiz bir yer ve yarım mil ötedeki yoldan gelen insanları görebiliyoruz. Ailesi, fırsat buldukça Farrah ve benim burayı bir kaçış noktası olarak kullanmamıza izin verme konusunda çok cömert."

Molly çantasını omuzladı, Burke'ün kulübesinden dönüş yolu boyunca yaptığı gibi hâlâ silahını tutuyordu. Gergin, sessiz ve çok ama çok dikkatliydi. "Onlara teşekkür ettiğimi söyle. Farrah'a da selamlarımı ilet."

Andre iskeleye atladı ve ona elini uzattı. "Ona kendin söyleyebilirsin. İçeride bekliyor."

Gabe iskeleye adımını attığında Molly gülümsüyordu. "Çok sevindim," dedi. "Farrah'yı çok uzun zamandır görmemiştim."

Gabe Shoe için parmaklarını şıklattı ve köpek sanki yıllardır yapıyormuş gibi tekmeden atladı. Aslında yapmış olabilirdi. Burke ona babasının zaman zaman Shoe'yu kulübesine getirdiğini anlatmıştı. Balık tutarlarmış ve köpek de suyun kenarından uzak duracak kadar akıllı olduğu için etrafı koklarmış.

O suda çok fazla timsah vardı. Gabe bunu düşünmek bile istemedi.

Shoe'nun tasmağını taktı ve diğerlerini küçük bir tepeden kulübeye kadar takip etti. Arka kapı açıldı ve bir kadın onları karşılamak için dışarı çıktı, André'yi görene kadar endişeli görünüyordu.

"Yeterince uzun sürdü," diye .

André sırtıttı ve kapiya vardığında ona oldukça şamatalı bir öpücük verdi. "Beni zlemiřsin."

"Her zaman," dedi, adam onu bıraktığında bluzunun eteklerini çekiştirerek. Ve belki biraz nefes nefese kalmıştı. Gabe onu suçlayamazdı. Öpücük çok sıcaktı ve onda da aynı şeyi Molly'ye yapma isteği uyandırmıştı.

Onu pmekten çok daha fazlasını yapmak istemesine neden oldu. Güvenli olduğunda. Güvende olduğumuzda.

"Burada kimler varmış?" Farrah gülümseyerek devam etti. "Molly Sutton, seni zlemişim."

"Ben de seni özledim," dedi Molly ve eski arkadaşlarmış gibi kadına sarıldı. "Bluzuna bayıldım. Bu renk tam senlik."

Post-it Not gibi parlak sarıydı. Neredeyse neon. Ve Molly haklıydı. Onun üzerinde harika duruyordu. Bir adım ne çıktı ve boştaki elini uzattı. "Ben Gabe Hebert, bu da Shoe."

Shoe kuyruğunu salladı ve Farrah gülümsemesini Gabe'e yöneltmeden önce eğilip başını kaşımaya başladı. "Oh, kim olduğunuzu biliyorum. Sırf o günahkâr çikolatalı pasta için restoranınızda yemek yediğim biliniyor."

"Sonsuza dek müesseseden," dedi Gabe, büyülenmiş bir halde.

"Bana öğretmesi gerekiyordu," dedi Molly. "Hayır," diye düzeltti Gabe. "Bu benim dikkatimi dağıtmak için Kuzen Patty. Eğer onun tarifini herkese verirsem annem kııma tekmeı basar."

Molly sadece kaşlarını kaldırdı. "Göreceğiz bakalım." "Yemek pişiriyor musun Molly?"

Farrah sordu.

Molly güldü. "şey, hayır, ama meydan okumayı severim ve sırlardan nefret ederim." Etrafına bakındı ve memnuniyetle içini çekti. "Burada bir yerin olduğunu bilmiyordum. Burası güzelmiş. Keşke gün ışığı olsaydı da daha iyi grebilseydim."

"Tüm bunlar bittiğinde, geri gelmek zorunda kalacaksın. Sen de Gabe. Babamın bir barbekü ocağı var ve iki gün boyunca bir göğüs eti kızartacak. Choux kalitesinde değil ama çok iyi."

Gabe, "Hanımefendi, iki günlük göğüs eti cennetten çıkmadır," dedi ve bunda ciddiymi. "Doğru dürüst mangalda pişmiş bir göğüs etinden daha iyisi yoktur."

"Gerçek," dedi Antoine ve Farrah'ya sıkıca sarıldı. "Ben eve gidiyorum. Yapmam gereken taramalar var ve buradaki internet pek iyi değil."

"Geç oldu," dedi Gabe, görgü kurallarını hatırlayarak. "Sizi çok uzun süre beklettik. Kiralık arabamıza nasıl döneceğiz?"

"Yapamazsın," dedi André. "Kötü adamların tahmin yürütmesini sağlamak en iyisi. Farrah ekstra aracımızı ödünç alabilmeniz için bu gece buraya getirdi."

"Ah!" Molly biraz ağlayacak gibi görünüyordu. "Çok nazıksın."

"Hiçbir şey düşünmeyin." Farrah müstakil garaja doğru yürümeye başlarken kendisini takip etmelerini işaret etti. "Neredeyse hiç kullanmıyoruz ve sürülmesi gerekiyor. En iyi arkadaşşıma aitti. Nişanlışıyla birlikte yaşamak için Kaliforniya'ya taşındığında onu geride bıraktı. Onu güvende tutmak için kullandığınıza çok sevinirdi."

"Ve onu şımartmak konusunda endişelenmenize gerek yok," diye ekledi André. "Kaçmak için biraz vites atman gerekiyorsa, at. Motor size yardımcı olacaktır. Daha yeni akort ettirdik. Ve eğer bir yere bırakmanız gerekiyorsa, bu da sorun değil. Bu sadece bir araba."

Gabe minnettarlıkla dolup taşıyor ve André'ye başlangıçta güvenmediği için biraz utanıyordu. Ki bu sadece ne kadardı? İki buçuk gün önce mi? Cehenneme kadar yolu vardı. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

André basitçe, "Hepimiz babanı severdik," dedi. "Bu bizim onu onurlandırma şeklimiz." Molly'ye anahtarları verdi. "Dikkatli ol ve numaram sende var. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Molly ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Geri çekildi, endişeli görünüyordu. "Seni kötü bir duruma mı sokuyoruz?"

"Hayır," diye güvence verdi André. "Departmandan biri bir cinayete karıştı. Birkaç cinayet. Onu bulmamız gerek. -Ya da onları. Ve onları çıkar. Seni güvende tutmak benim işim. ve kendi evimi temizlemenin bir yolu."

El ele duran ve arabanın uzaklaşmasını izleyen çiftin yanından ayrıldılar.

"Çok güzeldi," diye mırıldandı Molly. "Bu ikisini gerçekten çok seviyorum. Farrah bir çeşit dahi ama bunu asla bilemezsin. O sadece sade bir insan."

Gabe onu savunmak için açıklanamaz bir ihtiyaç hissederek, "Sen de beceriksiz değilsin," dedi.

Sırıttı. "Seni tatlı dilli seni. Bu gece Burke'ün evinde yemek yapma fırsatı bulamadığın için üzgünüm. Biraz stres atmayı umduğunu biliyorum."

Dudaklarının cevap veren bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "İçimi dökmek için başka yollar da bulabilirim."

"Evdeki yatağım gerçekten yumuşak."

Onun profilini inceledi. Kızarıp kızarmadığını göremeyecek kadar karanlıktı ama alt dudağını ısıırıyordu ve bu ikisinin sık sık birlikte olduğunu fark etmişti. "Bir kaya parçası olması umurumda değil. Eğer seninle uyuyabilirsem, mükemmel olacak."

"Taş parçası değil ve teşekkür ederim. Kız kardeşim sizinle tanışmak isteyecektir. Muhtemelen ciyaklayacak ve çikolatalı kek ya da belki profiterol isteyecek. Bunlar bizim evde çok sevilir."

"Onun için ikisinden birini, hatta ikisini birden yapacağım. Peki ya yeğenin? Harper mı? Ben orada olursam iyi olacak mı? Yani, erkekler onu korkutuyor mu?"

Molly'nin ifadesi yumuşadı. "Sorman çok düşünceli bir davranış. Uzun zamandır erkeklerden korkuyordu ama artık alışmaya başladı. Geceleri onlara göz kulak Lucien'den hoşlandığını biliyorum. Onu Burke'ün evindeki buluşmalarımızdan tanıyor. Amatör sihirbazlık yapıyor ve o da hayranı. Her zaman numaraları nasıl yaptığını anlamaya çalışıyor. Çok analitiktir."

"Bunu teyzesinden almış."

Bir gülümseme daha onun ödülü oldu. "Peki ya sen? Tek çocuk olduğunu biliyorum. Patty senin tek ailen mi?"

"Sayılır. Patty'nin ailesinin diğer tarafı kuzenlerle dolu ve beni kendilerinden biri olarak görüyorlar. Tabii doğum günlerinde onlara meşhur çikolatalı pastayı yapmamın da bir zararı yok."

"Bu kek para birimi olarak altından daha iyi," diye ilan etti. Sonra kaşlarını çatı. "Teyzen ve enişten -Patty'nin ailesi- Florida'da, değil mi?"

"Patty de öyle söyledi. Anne tarafından büyükannesini ziyarete gitmişler. Neden?"

"Patty onlara ne kadarını anlattı?"

"Ona anlattıklarımın çoğunu. Bana kendisinin de gelmesini istediklerini ama Val'in onları Patty'nin yanında güvende olacağına ikna ettiğini söyledi. Val'e inanmış olmalılar çünkü çekip gittiler."

"Val çok ikna edici."

Gabe, "Val çok korkutucu," diye düzeltti.

Molly'nin dudakları kıpırdadı. "O Val-Killer-Rie."

"O ne?"

"Val-Killer-Rie-a kalkış üzerinde Valkyrie. Bu onu paten derbisi Adı. O parça . ve Yeni Orleans

QuarterMasters."

Gabe bir an bakakaldı, sonra o kadar yüksek sesle güldü ki arka koltuktaki Shoe irkildi. "Kasabayı terk et. Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Harper onu paten kayarken gördüğünde? Size şunu söyleyeyim. Val'i pistte gördükten sonra büyüyünce paten derbisi yapmak istiyor. Chelsea'nin akli başından gitmişti ama ona sakın olmasını söyledim. Harper sadece sekiz yaşında. Büyüyene kadar milyonlarca kez fikrini değiştirecek."

"Ben istemedim," dedi Gabe. "Ben hep şef olmak istemiştim." "Buna sevindim. Hayalin çok lezzetli."

Molly'nin ses tonundaki hüznü bir şey ona düşünceli bir şekilde bakmasına neden oldu. "Hayaliniz nedir, Bayan Molly?" diye sordu, ses tonu kızın istemediği takdirde paylaşmak zorunda hissetmeyeceği kadar alaycıydı.

"Babam gibi bir çiftçi olmak istiyordum."

Beklediği şey bu değildi. "Gerçekten mi? Neden yapmadın?"

Omuz silkti. "Annem üniversiteye gitmemi istiyordu, çünkü babam ve o hiç gidemediler. Bunun için Sam Amca'dan para almam gerekiyordu, ben de askerliğimi yaptım. Döndüğümde Chelsea, Jake ile tanışmış ve çiftlik evine taşınmışlardı."

"Kendi evlerini alamadılar mı?"

"Hayır. Jake bir ev satın alabilmek için para biriktirmek istediğini söylüyordu ama o hep kumarda kaybediyordu. Sonra ben üniversiteden mezun olduğumda Harper doğmuştu ve ev biraz fazla doluydu. Kendime bir yer bulmam gerekiyordu ve Burke'ün seçtiği yol kanun uygulayıcılığıydı, ben de ..."

"Yani, bir nevi içine düştün."

"Aşağı yukarı. İlk görev yerim Charlotte'tı, yani yeterince uzaktaydım.

Chelsea'nin yeni ailesinin üzerinde ama Harper'ın hayatının bir parçası olabileceğim kadar yakın."

Satır aralarını okudu. "Jake'ten hoşlanmadın."

"Hayır, hiç sevmedim. En iyi arkadaşını sevdim. Aslında en iyi arkadaşını sevebileceğimi düşündüm ama kayınbiraderime asla katlanamadım."

"Eski patronunun oğlundan sonra çıktığın en iyi arkadaşın." Ve onun bu tür ilişkiler yaşamasından nefret ediyordu. Bu adil değildi. Geçmişte de birileriyle çıkmıştı. Ama bu bir şekilde farklı hissettiriyordu. Daha fazlası gibi.

"Bir gün evlenmeyi düşündüğüm en iyi arkadaşım."

Kaşlarını çattı, düşünceleri kendi kıskançlığından onun hayatının nasıl aniden değiştiğine yöneldi. "O gece çok şey kaybettin. Babanı, işini" lanet olası kayınbiraderini öldürmüştü- "ve erkek arkadaşını."

"Ve evim. Çiftlik neredeyse yüz yıldır aileme aitti. Ama biz soyumuzun sonuncusuyduk ve kalamazdık. Harper travma geçirmemiş ve tacize uğramamış olsaydı bile kalamazdık. Babam orada öldürüldü."

"Özür dilerim."

Omuz silkti. "Olan oldu. Bunu değiştiremem. Ben de yaptığım hiçbir şeyi değiştirmezdim. Belki çiftlik evine daha erken gitmek dışında. Yine de bu Harper'ın gerçekliğini değiştirmezdi. Jake'in ona verdiği zarar çoktan verilmişti." Bir nefes aldı ve kendini biraz salladı. "Ara vermek bizim için iyi oldu. Burke için çalışmayı seviyorum ve bu işte iyiyim. Ayrıca balkonda saksılarda çiçek ve sebze yetiştirebiliyorum. Yani, sorun yok."

Neredeyse ona arka bahçesinin bir bölümünü bahçe olarak vermeyi teklif edecekti ama zamanında vazgeçti. Çok erken. ilişkinin nasıl gittiğini görecekti. Tüm bunlar bittiğinde kalıcı olursa

toprak işlemeyi planladığı bir arsası vardı. O zamana kadar . .
"Bir topluluk bahçesine ne dersiniz?"

Şaşkınlıkla şöyle bir baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bölgede birkaç tane var. Tedarikçilerimden biri de Pontchartrain Gölü'nün kuzeyinde kendi organik çiftliğini işletiyor. Muhtemelen size ödeme yapamazlar, ancak ellerinizi kirletmeye hevesliyseniz, büyük olasılıkla gönüllü çalışmaya hayır demezler."

Kadının ona verdiği gülümseme ödünç aldıkları arabanın karanlık içini aydınlatıyor gibiydi. "Bu iş bittiğinde isimlerini alacağım. Teşekkür ederim, Gabe. Ciddiyim. Teşekkür ederim."

Uzanıp bir parmağını onun yanağında gezdirdi. "Bir şey değil."

Sonra , Molly şehre yaklaştıkça daha da gerginleşti. Tetikte ve uyanıktı, bakışları sürekli bir şeyler arıyor, bir eli direksiyonu kavrarken parmaklarını sıkıyordu. Diğeri kucağında tabancasını tutuyordu.

Ne olur ne olmaz.

Gabe onun dikkatini dağıtmak istemediği için sessiz kaldı. Kendini de bir şeyler ararken buldu. Ne aradığından emin değildi ama garip bir hareket varsa belki çok geç olmadan onu uyarabilirdi. Ve onun yedek silahı da ondaydı. Silahı kilitli kutusundan çıkardı ve onu takip ederek kucağında tuttu, eliyle kabzasını kavradı.

Ne olur ne olmaz.

Otoyoldan çıkıp Superdome'u geçtiklerinde şehrin temposu biraz düşmüştü. Gecenin o saatinde genellikle Choux'daki işini bitirmek üzereydi. Ki bunu ne zamandır düşünmemişti, hatırlayamıyordu.

Donna Lee için Tanrı'ya şükürler olsun. O ve Patty'nin güvende kalabilmesi için işlerini yürütüyordu.

Patty'den bahsetmişken, söz verdiği gibi her saat başı yaptığı gibi ona mesaj atma zamanı gelmişti. Cebinden telefonunu çıkardı ve yazdı: **İyi misin? Ben iyiyim.** Cevap bekledi ama cevap gelmedi.

Garip, çünkü Patty de onunla aynı saatlerde çalışıyordu. Henüz uyumamış olmalıydı.

Belki film izlemekle meşguldür. Ya da bir şeyler pişiriyordur. Şanslı kadın. Son birkaç gündür bir şeyler pişirmeyi gerçekten özlemişti. Bir mesaj daha yazdı. **Alo? Patty?**

Molly'nin telefonu çalmaya başladığında başını kaldırıp telefonuna baktı. Ekranı kontrol ettikten sonra, "Ben Burke," dedi. "Cevap vermemi ister misin?"

Gözle görülür şekilde gerildi. "Lütfen. Konuşmacı, eğer isterseniz." Burke, "Molly, eve gitmen gerekiyor," dedi.

Merhaba.

Gabe kendini hasta hissetti. Burke'ün sesinde korku vardı. Molly gaza bastı. "Neler oluyor?"

"Lucien aradı. Saldırıya uğramışlar. Dört adam. Luc yaralanmış. Acele edin."

Molly bastı, diğer arabaları hareketsiz duruyorlarmış gibi geçti. "Bir dakikam kaldı."

"Sakın ," diye emretti Burke. "Gabe? Silahın var mı?" Gabe yutkundu. "Silahlıyım."

"Güzel. Onları canlı yakalamaya çalışın."

Molly direksiyonu daha da sıkı kavradı, yumruğunu motosiklet kullanıyormuş gibi çevirdi. "Söz vermiyorum," diye homurdandı.

"Polisleri aradım, yakında destek gelecek. André yolda."

"Anladım." Bir dakika sonra son sürat sağa dönerek karanlık bir garaja girdi. Telefonunu cebine soktu, diğer cebinden bir şey çıkardı ve

silahının namlusuna vidaladığını fark etti; bir susturucu. "Ateş etmek zorunda kalırsam Harper'ın duymasını istemiyorum," dedi ve sonra elinde silahla arabadan atladı.

Gabe'i dehşete düşüren Shoe arka koltuktan ön koltuğa atladı ve arkasındaki kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Merkezi İş Bölgesi, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, SAAT 1:20

Gabe ödünç aldıkları arabadan indi, gözleri karanlığa alışırken bakışları Molly'nin apartmanının garajında gezindi. Molly merdivenlere açılan bir kapıya doğru koştu ama kapıyı açar açmaz geri geri gitmeye başladı.

Davetsiz misafirlerden biri onu geri çekilmeye zorluyordu, silahını göğsüne doğrultmuştu. Oh Tanrım. Oh hayır. Hayır, , hayır.

"At silahını," diye emretti adam. "Ya şimdi yaparsın ya da kız kardeşin ve çocuk bu gece ölür."

Molly'nin sırtı kaskatı kesilmişti ama Gabe onun yüzünü göremiyordu. Ancak elini görebiliyordu ve silahını yere bırakışını dehşetle izledi. Belki yedek bir silahı vardır.

Onun yedek silahı sende. Bir şeyler yap!

Adam silahının namlusunu daha sert itti ve Gabe Molly'nin acı dolu homurtusunu duydu.

Hâlâ çelik yelek giyyordu. Benim gibi.

Ama o mesafeden adam ateş ederse yine de yaralanabilirdi. Yine de çelik yelek düşüncesi zihnini sakinleştirdi ve bir yandan Shoe'nun nerede olduğunu merak ederken, diğer yandan da davetsiz misafiri daha iyi görebilmek için diğer arabaların etrafından sessizce süzüldü. Yerde kal, evlat. Lütfen.

"Sizi burada beklemiyorduk," dedi adam. "Sadece kız kardeşini ve çocuğu alabileceğimizi düşünmüştük." Sırıtırken dişleri karanlıkta parlıyordu. "Bonus. Hey!" diye omzunun üzerinden bağırdı. "Al-"

sanmıyorum. Gabe silahı kaldırdı ve ateş etti. adamın omzuna vurdu. Ses garajda yankılandı ve Gabe boştaki elini kulağına bastırdı. Bu acıtmıştı.

Adam daha kötü yaralanmış gibi görünüyordu, dizleri katlanırken elini boynuna vurdu ve onu yere düşürdü.

Oops. Gabe ıskalamıştı. Ama umurunda değildi. Adam yerdeydi. Böyle bir yara yüzünden ölebilirdi bile.

Gabe bunun da umurunda olmadığını fark etti. Bu adam Molly'nin evini işgal etmişti. Onu silah zoruyla alıkoymuştu.

Molly tereddüt bile etmeden silahını aldı, davetsiz misafirin silahını kaptı ve tekrar merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Gabe ona yetişmek için koştu, Shoe arabalardan birinin arkasından çıkıp onları takip edince rahatladı.

Merdivenleri çıkarken başka bir cesedin yanından geçtiler, gözlerinin arasında bir kurşun deliği vardı.

Lütfen o Lucien olmasın, diye düşündü Gabe. Lütfen Lucien olmasın.

Molly omzunun üzerinden baktı. "Şşşt," diye fısıldadı durmadan, çünkü daha yukarıdan bir kavga sesi geliyordu.

O ve Molly bir sahanlığa geldiler ve ikinci kata çıkmaya başladılar. Merdivenleri dönüp bir sonraki sahanlığa çıktıklarında, iki adamın göğüs göğüse dövüştüğünü gördüler. Yerler kan içindeydi, duvarlardaki sıvalar dökülmüş ve kırılmıştı, her yerde küçük delikler vardı.

Silahlı çatışma, diye düşündü Gabe acımasızca.

Molly sessizce iki adama doğru koştu, üsttekini yakasından yakaladı ve sertçe çekerek sırt üstü uçmasına neden oldu. Adamın giysileri sırlıklam olmuştu.

Kan. Onu yakalamak için hamle yaptı ama adamın elindeki metalik siyah parıltı geri adım atmasına neden oldu.

Piç kurusu silahını Molly'nin kafasına doğrultmuş, parmağı tetikteydi.

Gabe bir uyarı sesi çıkaramadan Molly silahını fırlattığı adama doğrulttu ve onu başından vurdu.

Gabe tam zamanında onun yanına koştu ve hâlâ hayatta olan adama mırıldandığını gördü.

Yaralı adam kadının söyledikleri karşısında başını salladı. Bir parmağını kaldırdı, sonra daire kapısını işaret etti. "Bir tane daha. Chelsea onda. Acele edin."

Molly dairesine koştu. Gabe, Lucien olduğunu düşündüğü adamın diz çökmeye başladı ama eliyle onu uzaklaştırdı.

"Ben yaşayacağım. Ona yardım et."

Gabe itaat etti, Molly'yi apartmana kadar takip etti ve orada kıpırdamadan durdu. Dördüncü bir adam silahını iç kapıda duran bir kadına doğrultmuştu, titreyen ellerinde bir silah vardı, yüzü kararlılıkla karışık çaresiz bir korku maskesiydi. Molly'nin kız kardeşi. Gabe onu Molly'nin Pazar gecesi verdiği doğum günü yemeğinden hatırlıyordu ama hatırlamasaydı bile, ve benzerlik oldu Açık.

Bu kapı Chelsea, Harper'ın odasına giden yolu tutuyordu. Gabe'in içindeki öfke kabardı ve ileri atılmamak için elinden geleni yaptı. "Silahını indir Chelsea," dedi adam yumuşak bir sesle, sonra omzunun üzerinden seslendi. "Mason! Kaldır kıcını da buraya gel. O lanet köpeği yere sermek için kaç kurşun gerekiyor?" Gabe dondu kaldı. Köpek mi? Ayakkabı mı? Ayakkabı öldü mü? Hayır, fark etti,

Shoe ona sürtündüğünde neredeyse rahatlayarak yere yığılıyordu. Adamın Shoe'dan haberi yoktu. İlk adam köpeği görmemişti, ondan bahsetmemişti. Benden de bahsetmemişti.

Lucien'i kastetmiş olmalı.

"Hayır," dedi Chelsea. "Kızıma dokunmayacaksın. Dokunacağım. seni öldüreceğim."

Dördüncü davetsiz misafir bir adım daha öne çıktı. "Size zarar vermeyeceğiz. Eğer işbirliği yaparsanız."

Chelsea'nin beti benzi atmış, nefes almakta zorlanırken göğsü kabarmıştı. Her an hiperventilasyona başlayacakmış gibi görünüyordu.

Molly donmuş bir halde durmuş, izliyordu. Hesap yapıyordu, Gabe fark etti. Adama yaklaşırken Chelsea'yi susturmak için bir parmağını dudaklarına bastırarak ilerledi, silahını belli bir açıyla yukarı doğrultmuştu.

Yeterince yaklaştığında onu adamın kafasıyla aynı hizaya getirecek bir açı.

Chelsea kız kardeşini görünce kaskatı kesildi ama o kadar çabuk toparlandı ki adam fark etmedi. "Hayır, bana zarar vermeyeceksin," dedi. "Tek bir adım daha yaklaşırsan seni öldürürüm."

Adam kıkırdadı. "Hayır, yapmayacaksın. Yapamazsın." Bunu kanıtlamak için bir adım daha attı, sonra bir adım daha. "Gördün mü Chelsea? Beni öldüremezsin."

Molly silahını adamın kafatasının dibine dayadı. "Hayır, ama yapacağım. At şu lanet silahını."

Adamın vücudu kaskatı kesildi ama silahını düşürmedi. "Sen de beni öldürmeyeceksin."

"Ailemi korumak için daha önce de öldürdüm. Yine yaparım. Aslında, üç adamınız da öldü. Bırak şu lanet silahı."

Yanında uğursuz bir homurtu yükseldi ve Gabe onu yakalayamadan Shoe dişlerini göstererek odaya daldı, doğruca adama yöneldi ve dişlerini piçin bacağına geçirdi.

Adam ığlık attı, vucudunu bükte ve köpeğin ısırığından kaçmak için bacağını tekmeledi ama Shoe tutundu. Molly silah tutan kolunun bileğini yakaladı ve bükerek tekrar çığlık atmasını sağladı. Silah elinden parke zemine düşte ve Molly adamın kolunu arkasına doğru kaldırarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Ayakkabı da bu hareketi takip ederek karnının üzerine çöktü, dişleri hâlâ adamın baldırındaydı.

İyi çocuk, diye düşündü Gabe. Çok iyi bir çocuk.

"Diğer elini görebileceğim bir yere koy," diye emretti Molly, elindeki silah hiç kıpırdamadan adamın kafasına dayanmıştı. "Gabe? Arka cebinde taktiksel sınırlamalar var. Onları geri alabilir misin?"

"Evet." Hareket etmeye çalıştı ama bacaklarının lastik gibi olduğunu fark etti. Sonra parçalanır. Şimdi hareket ettir. Bir adım attı, sonra normal bir şekilde yürüyene kadar bir adım daha attı. Adam tekrar dönüp Molly'yi geriye savurduğunda bir adım uzaktaydı, tam kelepçelere uzanmak üzereydi. Serbest eli hareket etti, gümüş bir şey parlıyordu.

Bıçak.

"Molly!" Gabe bağırdı ve Molly bıçağın geniş darbesinden kaçınmak için tam zamanında geri sıçradı. Adam bıçağı Shoe'ya çevirdi ama Molly daha hızlıydı ve onu kolundan vurdu. Bıçak da tıpkı silah gibi yere düşte.

"Shoe, bırak," dedi Molly ve sürpriz bir şekilde Shoe itaat etti.

Babası onu iyi eğitmişti, diye fark etti Gabe, babasıyla duyduğu gurur göğsünü ısıtıyordu.

Molly aynı anda adamın cebinden fermuarlı bağları aldı ve onu sırtına doğru itmeden önce botunu adamın yanına dikti. "Kollarını iki yana aç, göt herif." Adam itaat edince de nefes verdi. "Lanet olsun."

Kahretsin, gerçekten.

Bu oydu. Paul Lott'u taklit eden adam. Muhtemelen onu öldüren. Xavier'i öldürmüş olabilir. Hepimizi öldürebilirdi.

Adamın gözleri daralmadan önce şok içinde genişledi. "Sen," diye tısladı. "Burada olmaman gerekiyordu."

Molly kaşlarını çattı, sonra hızlıca başını salladı. "Hastanede olmam gerektiği için mi? Sürpriz, pislik. Ben gayet iyiyim."

Dikkat çekmemeye çalışmak buraya kadarmış. Kendi şokunu bir kenara iten Gabe, adamın silahlarını toplamak için diz çöktü ve Molly'ye hareket alanı bırakarak geri çekildi.

"Beni korur musun?" diye sordu. "Ve en ufak bir kıpırdanma olursa o pislği kafasından vurun."

"Memnuniyetle." Gabe adamın kafasına nişan aldı ve bakışlarının başka yöne kaymasına izin vermedi.

"Karnına doğru yuvarlan," diye emretti ve adam itaat etmeyince esirlerinin kaburgalarına sert bir tekme attı. "Yuvarlan. Şimdi."

"Lanet olası amcık," diye mırıldandı adam ama itaat etti.

Gabe sırf bu hakaret yüzünden onu vurmak istedi ama kendini kontrol etmeyi başardı. Hadi, ben.

"Kollar dışarı," diye bağırdı ve adam dizlerinin üzerine çöktü. Dizlerinden biri adamın böbreğine inerek homurdanmasına ve ardından inlemesine neden oldu.

Bunu bilerek yaptı, diye düşündü Gabe, inanılmaz derecede etkilenmişti.

Hızla ellerini tuttu, sonra da kabaca sırt üstü çevirdi. "Kimsin sen?" diye sordu soğuk bir sesle.

Adam dudaklarını büzdü, hiçbir şey söylemedi. Kadın silahını kavradı ve adamın şakağına dayadı. "Diğer üçü de öldü. Konuşmaya başla yoksa sırada sen varsın. Kim. Sen kimsin? Sen kimsin?"

Gabe hafifçe, "Belki cüzdanında kimliği vardır," dedi.

Molly'nin bakışları ona kaydı, sonra da güldü. "Kahretsin." Vurduğu ve adamı inleten kolun omzunu kavrayarak cüzdanını alabilmek için onu yan tarafına çevirdi. "İşte ehliyeti. Gabe, sen bir dahisin. Paul Lott kılığına girdiğinde sahte kimlik kullanmıştı, bunun gerçek olup olmadığını kim bilebilir ama eğer , o Nicholas Tobin." Ehliyeti bir kenara koydu. "Adınızı hiç duymadım. Seni kim tuttu?"

Tobin başını salladı. "İstersen öldür beni."

Ama gözlerinde korku vardı. Molly de bunu gözden kaçırmamıştı. "Gabe, kız kardeşime bakabilir misin? Orada iyi misin, Chels?"

"Evet," dedi Chelsea, sözcükler hıçkırıklarla çıkıyordu.

Tehlike geçtiğine göre Gabe dikkatini Molly'nin kız kardeşine verdi. Kapıdan aşağı kaymış ve yere yığılmıştı, yüzü dizlerine bastırılmış, kolları bacaklarına dolanmıştı. Silah onun yanında yerde duruyordu ve vücudu Gabe'in kalbini parçalayan hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Chelsea?" Yanında diz çöktü, ona dokunmaya korkuyordu. "Ben Gabe. Yaralandın mı?"

Başını kaldırmadan salladı. "Hayır. O Aman Tanrım."

Molly'ninkiyle aynı altın renginde olan saçlarını hafifçe okşayarak ona dokundu. "Biliyorum. Çok özür dilerim."

"Senin suçun değil," diye boğuldu. Sonra ürpererek bir nefes verdi ve çenesini kaldırdı. Ve baktı. "Sen Sen Şef sen misin?"

Gülümsemek zorunda kaldı. "Ben Gabe Hebert. Gabe Hebert. Ben ... şey, Molly ile çalışıyorum."

O da gülümsemeye cesaret etti ama çok zayıftı. "Memnun oldum, Gabe. Ben Chelsea."

Onun saçlarını bir kez daha okşadı. "Harper nerede?"

Sertçe yutkundu. "Kapının arkasında." Ayağa kalkmaya çalıştı ama görünüşe göre onunki gibi lastik gibi bacakları vardı. Bir elini uzatarak onun ayağa kalkmasına yardım etti ve yatak odasının kapısını açıp içeri girmesini bekledi. "Harper? Bebeğim?"

Hiç ses yoktu. Sonra Gabe . "Anne?"

Ses dolaptan geliyordu. Chelsea koşarak kapıyı açtı ve Gabe bir kez daha kalbinin kırılacağını düşündü. Harper kendini bir yığın giysinin altına saklamıştı. Kıyafetler titriyordu. Chelsea, altın rengi bukleleri olan, gözleri kapalı, gözyaşlarıyla dolu küçük yüzü korkuyla buruşmuş küçük bir kız ortaya çıkana kadar kıyafetleri onun üzerinden çekmeye başladı.

Titreyen ellerinde bir biftek bıçağı tutuyordu.

"Tatlım," diye mırıldandı Chelsea. "Annen geldi. Bıçağı bana ver." Yavaşça bıçağı uzandı ve çocuk bıçağı isteyerek verdi.

Gabe bıçağı odasında sakladığını fark etti ve yüreği parçalanarak açıldı. Daha önce saldırıya uğramıştı ve kendini savunmaya hazırды.

Sadece sekiz yaşındaydı.

Birden içindeki öfke fışkırdı ve hasta herif Tobin'in kafasına tekme basmaya hazır bir şekilde odadan çıktı. Çocuğun öz babası tarafından incitilmiş olması yeterince kötüyken, bir de bu pislik tarafından terörize edilmesi...

Molly oturma odasında değildi. Ama Tobin yan yatmış, elleri hâlâ bağlıydı. Ayak bilekleri de bağlanmıştı ve Molly onu telefon şarj kablosuna benzeyen bir şeyle bağlamıştı.

"Molly?" Gabe seslendi.

"Lucien'le birlikte," karşılık verdi.

Güzel. Etrafta Tobin'in beynini tekmelediğini görecektir kimse yoktu. içinde.

Ama sonra Molly odaya geri döndü ve hücresi telefon çalmaya başladı. Tanımadığı bir numaraydı, bu yüzden sesli mesaja geçmesine izin verdi.

"Gitmemiz gerek," dedi Molly acımasızca. "Burke 911'i aradı ve polisler hâlâ gelmedi. Bir terslik var ve bu serserilerin Chelsea ve Harper için gelmesini daha fazla beklemek istemiyorum."

"Peki ya Lucien?"

"İyi olacağını ve André'nin yolda olduğunu söylüyor." "Ama Lucien'in kanaması var."

Molly onun önünde durdu ve bakışlarını dikleştirdi. "Lucien, André buraya gelene ve sağlık görevlileri gelene kadar dayanır. Oturuyor, aklı başında ve bize gitmemizi söylüyor. Tüm bu silah sesleri yüzünden şimdiye kadar birileri 911'i aramış olmalı. Polisler geliyor ve iyi adamlar olup olmayacaklarını bilmiyorum. Gitmemiz gerek. Hemen. Chelsea ve Harper'ı güvenli bir yere götürdüğümüzde Lucien için geri geleceğim."

Gabe Tobin'i işaret etti. "Peki ya o?"

"André onunla ilgilenecek. Gel hadi. Arkada bir yangın merdiveni var. Chelsea ve Harper'ı oradan indirmek için yardıma ihtiyacım olabilir." Tobin'i hiç yokmuş gibi görmezden gelerek yatak odasına koştu, Shoe da peşinden. "Chels, ilaçlarını topla. Buradan çıkıyoruz. Şimdi."

Gabe durdu ve diz çökerek fısıldadı: "Seni öldürürdüm ve gözümü bile kırpmazdım." Gerçi bunun doğru olduğundan o kadar da emin değildi. Molly'nin de tanıklık edebileceği gibi, bunu istemek başka bir şeydi, bunu yaptıktan sonra yaşamak zorunda kalmak bambaşka bir şeydi. Alt kattaki adamı gerçekten öldürmüş olabilirdi ama adrenalin bu düşüncüyü şimdilik bastırmıştı.

bir an. Bununla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı. "Kimin için çalışıyorsun?"

Adam sadece sırttı. "Kalan saatlerinin tadını çıkar, Hebert. Çok fazla olmayacak."

Gabe cevap vermedi ama Tobin'in tekrar kaçma ihtimaline karşı bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyordu. Pantolonunun cebinden Tobin'in cep telefonunu çıkardı ve adam gözlerini kapatamadan yüzüne doğru tuttu.

Telefonun kilidi açıldı ve Gabe doğruca mesajlarına gitti. En son gelen mesaj, Molly'nin adresine gidip kız kardeşi ve yeğenini "gezintiye" davet etmesi talimatını içeriyordu.

"Jackass kim?" diye sordu, gönderenin ismine dikkat ederek.

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı Tobin, bağlarına karşı mücadele ediyordu ama . "Telefonumu yere bırak. Ona bakmaya iznin yok."

Gabe onu görmezden gelerek metnin, gönderenin iletişim bilgilerinin ve Tobin'in ayarlarında tüm model numaralarının listelendiği ekranın ekran görüntülerini aldı. Antoine'ın başka nelere ihtiyacı olabileceğini düşündü. Oh. Tobin'in telefon numarası iyi olurdu.

O ekranı buldu, ekran görüntüsü aldı, sonra da tüm ekran Molly'nin kullanıcısına gönderdi. Sonra da telefondaki parmak izlerini sildi. Tobin'in gömleğini kullanarak daha fazla iz bırakmadan telefonu kavradı ve Tobin'in cebine geri soktu.

Antoine'ın muhtemelen Tobin'in yüzü olmadan telefonun kilidini açabileceğini ve bundan pek çok bilgi elde edebileceklerini biliyordu ama suç mahallini daha önce yaptığından daha fazla kurcalamak istemiyordu. Savcının o piç kurusuna karşı açtığı davaya gölge düşürecek bir şey yapmak istemiyordu. Babası bunu ona öğretmişti. İyi polis

Çalışmaları, temyizi mümkün olmayan mahkumiyet kararları veren sağlam davalarla sonuçlandı.

André'nin doğru şeyi yapacağına güvenmek zorundaydı. Sistemin bir şekilde işleyeceğine. Babası tüm hayatını başkalarına hizmet etmeye adanmıştı. Elbette bunun bir anlamı olmalıydı.

Elbette aynı şeyi yapacak başka polisler de vardı.

"Gabe?" Molly acilen aradı. "Gitmemiz gerek."

Tobin'e son bir kez baktı, adamı öldürmekle ilgili son bir fantezi kurmasına izin verdi, sonra Molly'yi yangın merdivenine kadar takip etti.

Chelsea yangın merdiveninde bekliyordu, titreyen Harper'ı kollarında küçük bir gece çantasıyla birlikte dengeliyordu. Shoe onun yanında durmuş, burnunu Harper'ın bacağının arkasına dayamıştı.

Gabe çantayı aldı. "Harper'ı taşıyabilir miyim?" diye sordu. Chelsea başını salladı. "O çok korkuyor."

Molly ilk birkaç basamağı indi, bakışları karanlığı tarıyordu, silahı elindeydi. ", " tısladı. "Şimdi."

Chelsea yangın merdiveninden inmeye başladı ama merdivenler dikti ve yalpaladı. Molly'nin aceleciliğinden cesaret alan Gabe çocuğu Chelsea'nin kollarından aldı. "Git," dedi ona. "Harper, ben Molly teyzenin bir arkadaşıyım. Benim adım Gabe. Bu da Shoe. İyi bir köpektir. Seni aşağı indireceğiz, sonra da annene geri vereceğim. Tamam mı?"

Harper belli belirsiz ama net bir şekilde başını sallayınca Gabe onu kucağına aldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Ayakkabı da onu takip etti, patileri ızgaralı basamaklara takıldığında yavaşladı. Shoe kuyruğunu sallayarak son dört merdiveni tek bir sıçrayışta çıktığında, "Aferin oğlum," diye mırıldandı.

Merdivenlerin dibine geldiklerinde Molly'yi aradı, garajdan çıkmıştı, kaşları çatıktı. "Bizim

Ödünç alınan araba gitmiş," dedi sert bir şekilde.

"Biri mi çaldı?" Gabe talep etti. "Bunu yapacak kim kaldı ki? Hepsinin icabına baktık."

"Bilmiyorum ve aşağıda bizi yakalayacak birilerinin olması ihtimalini göze almak istemiyorum. Hadi, Chelsea'nin arabasını alalım. Chelsea'nin arabasını alacağız ve plaka numaralarımızı bilmemelerini umacağız."

Merkezi İş Bölgesi, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 13:35

GABE garaja doğru sadece iki adım atmıştı ki bir arabanın hızlı korna sesini duydu. Garaja doğru dönerek Sokakta, ödünç aldıkları arabayı ve Farrah'ın sürücü koltuğundan inip onlara el salladığını gördü.

Molly kolunu Chelsea'ye dolayarak onu yanına çağırdı. "Sorun değil. O bir arkadaş."

Gabe onu takip etti, zavallı küçük Harper'ın kolları boynuna o kadar sıkı ki nefes almakta zorlanıyordu. Ama ona izin verdi. Sekiz yaşındaydı ve çok korkmuştu.

Ona dokunan son piçten yeni kurtulmuştu. Öz babasından. Zaten iki silahlı çatışma duymuştu - babası büyükbabasını vurduğunda ve babası annesini koruyan teyzesi tarafından vurulduğunda. Şimdi de bu mu? Bir daha kendini nasıl güvende hissedecekti? Harper'ın iyiliği için bir mucize olmasını çok istiyordu. Onun yaşında çok az çocuk tanıyordu ve zihinlerinin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne kadar çok şey yaşayabilecekleri ve ... geri dönebilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu? Bu mümkün müydü?

Molly Chelsea'nin arka koltuğa geçmesine yardım etti ve Gabe Harper'ı elinden geldiğince nazik bir şekilde teslim etti. Çocuk ona sarıldı.

annesinin kollarına atlamadan önce yürek parçalayıcı bir an yaşadı. Molly arkalarından ve Shoe da kendi başına atladı, Harper'a en yakın olmak için hızla ayaklarının üzerinden geçti. Gabe ön koltuğa oturduğunda köpek başını Harper'ın dizine koymuştu.

Ne kadar iyi bir köpek.

"Kemerlerinizi bağlayın," dedi Farrah. "Buradan çıkıyoruz." Telefonuna bir çağrı geldiğinde kaldırımdan uzaklaştı. Kulağına götürerek cevap verdi. "Onları buldum. İyiler. Yangın merdiveninden çıktılar." Başını hafifçe sallayarak Gabe'e baktı. "Bir fil sürüsünden daha fazla gürültü yaptılar. Onları arabanın motorundan duyabiliyordum ama etrafta kimseyi görmedim, bu yüzden başka kimsenin duyduğunu sanmıyorum."

Gabe yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Farrah gülümseyerek telefonu ona uzattı. "André seninle konuşmak istiyor. Derin bir nefes al, Gabe. Herkes iyi."

Arkalarında bıraktıkları cesetler ve zavallı Lucien dışında herkes, diye düşündü Gabe, olay yerinden uzaklaştıklarına göre artık korkudan titriyordu. Daha önce öldürdüğü adamı düşündü.

Vuruldu. Nasıl düştüğünü. Ne kadar kanaması vardı.

Birdenbire Xavier'in Pazartesi gecesi neler hissettiğini tam olarak anlamıştı. Birini öldürmüş olabilirim.

Aslında, bunu yapmış olması kuvvetle muhtemeldi.

Ama pişman değildi. Bir an bile. Çünkü Molly hâlâ nefes alıyordu. "Hey," dedi André'ye. "Neredesin?"

"Molly'nin dairesinde. Siz yangın merdiveninden inerken ben de merdivenlerden çıkmış olmalıyım. Evi boş bulduğumda neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Herhangi bir yaranız var mı?"

"Hayır. Tanrıya şükür."

Molly onun arkasından, "Ona Lucien'i sor," dedi.

"O iyi," diye cevap verdi André, belli ki onu duymuştu. "Hâlâ kanaması var ama Molly siz kaçmadan önce en kötü kanamayı durdurdu."

Gabe, Molly'nin meslektaşını iyileştirmeye çalışmadan yaralı halde bırakmayacağını bilmeliydi. "Güzel. Onu terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum."

"Doğru olanı yaptın. Lucien sedye olmadan merdivenlerden inemez. Merak etme, sağlık görevlileri geliyor. Molly'ye onu oturma odasında elleri ve dizleri üzerinde bulduğumu söyle, silahını domuz bağıyla bıraktığı o piç kurusuna doğrultmuştu. Koridordan sürünerek içeri girmiş."

"Ona anlatacağım. Ne oldu, André? Burke polisleri aradı. Neden gelmediler?"

"Güzel soru," dedi acımasızca. "Öğreneceğim. Ve Bay Tobin bir daha kaçamayacak. Size söz veriyorum."

Gabe ona gerçekten inanmak istiyordu. Eğer André'nin kontrolü altındaysa, bunun doğru olacağını . "Teşekkür ederim. Nereye gidiyoruz?"

"Kampımıza dönüyoruz," dedi André. "Güvendiğim birkaç adamı nöbet tutmaları için çağırdım. Farrah da son zamanlarda tüfek kullanmakta epey ustalaştı. Tatlı gülümsemesinin sizi yanıltmasına izin vermeyin. Benim kadının cesurdur."

"Hiç kuşku yok," dedi Gabe dürüstçe. "Burke nerede olduğumuzu biliyor mu?"

"Arayacak. Telefonu kapatır kapatmaz onu arayacağım. Olay yerinin güvenliğini sağlamak için ekibimin gelmesini bekliyorum. Burada oldukça fazla kan var."

"Hiçbiri bizim değil. Sadece Lucien'in ve hıyarların-" Hıyar demekten vazgeçti çünkü arabada bir çocuk vardı ve annesi onu doğru yetiştirmişti. "Ve Chelsea ile Harper'ın peşinden gelen adamlar."

"İfadelerinize yakında ihtiyacım olacak ama şimdilik bir nefes alın ve rahatlamaya çalışın. Lucien'in hastaneye gittiğinden emin olacağım ama ondan sonra yapacak çok işim var. Sizi bir süre arayamayabilirim. Seninle ve Molly ile er ya da geç görüşmem gerekecek. Kampımızda yapmaya çalışacağım ama ikinizi şehir merkezine getirmem gerekebilir. Ona güvenlik kamerası olup olmadığını sorabilir misin?"

Gabe koltuğunda döndüğünde Molly'nin titreyen bir eliyle Harper'ın saçlarını okşadığını gördü. "André binanızda güvenlik kamerası olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Başını salladı. "Birkaç tane. Bir tanesi garajda, bir tanesi merdiven boşluğunda, bir tanesi de her sahanlıkta. Yayın, bina sahibinin dairesindeki bir sabit diske kaydediliyor, ki bu daire bizimkinin altında." Eli aniden Harper'ın saçlarını okşamayı bıraktı ve kendi ağzını kapatmak için uçtu. "Aman Tanrım. Bay Wilkins. Onu kontrol bile etmedim. O yaşlı bir adam. André'ye iyi olup olmadığına bakmasını söyler misiniz? Silah seslerini duysaydı kesinlikle bize yardım etmeye çalışırdı. Yardım etmedi mi? I . . . Lütfen, André'den onu kontrol etmesini isteyin."

Gabe bilgiyi aktardığında Andre, "Bunu hemen yapacağım," diye söz verdi. "Hazırlıklı olduğuma göre, merdivenlerden çıkarken üzerinden geçmek zorunda kaldığım üç cesetten kim sorumlu?"

Cesetler. Kahretsin. "Garajdaki adam-" kesti, Harper'ın yanında ölü demek istemiyordu. "Öldü mü?" André sordu. "Öldü."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Gabe sertçe yutkundu, safra boğazını yakıyordu. Bir adam öldürmüştüm. "Garajdaki adam benimdi ama omzuna nişan almıştım."

"Kahretsin, Gabe." André'nin sesi etkilenmiş gibiydi. "Merdivenlerdeki adam mı?"

"Lucien."

"Ya Molly'nin dışındaki sahanlıktaki adam?"

"Molly."

André, "O piçi oturma odasının zemininde öldürmemiş olması iyi kalpliliğinin bir kanıtı," diye mırıldandı.

"Kimliğinde Nicholas Tobin olduğu yazıyor."

"Biliyorum. Onu gördüm. Telefonunu kurcaladığınızı söyledi."

"Ben yapmadım." Yaptığı şeyi itiraf etmeyecekti. Bir katilin telefonundan ekran görüntüsü almanın yasadışı olup olmadığından emin değildi - gerçi bir adam öldürmüştü, bundan daha kötü ne olabilirdi ki?

Bir adam öldürdüm. Aman Tanrım.

"Tamam," dedi André basitçe. "Alt kattaki bina sahibini kontrol edip size haber vereceğim. Üst katta yaşayan biri var mı?"

Gabe Molly'ye sordu, o da başını salladı. "Ona üçüncü kattaki birimin şu anda boş olduğunu ."

Gabe bunu aktardı ve sağlık görevlilerinin Lucien için geldiğini söyleyince André'ye tekrar teşekkür etti. Görüşmeyi sonlandırarak Farrah'ya telefonunu geri verdi. "Müsait olduğunda arayacağını söyledi."

Farrah, André'nin sözünü ettiği o tatlı gülümsemeye, "Ne yapacağımı biliyorum," dedi.

Baş ağrısına karşı parmaklarını şakaklarına bastıran Gabe arka koltuğa baktı ve küçük bir huzur cebi buldu. Shoe neredeyse Harper'ın kucağına tırmanmıştı ve Harper onu okşuyor, yüzünü boynundaki kürke bastırıyordu.

"Aferin oğlum," dedi Gabe yumuşak bir sesle ve Shoe'nun kuyruğu sallandı. "Dairedeki adamı ısırdı."

"İyi çocuk," diye Farrah. "O bir kahraman."

Molly yorgun bir gülümsemeye Shoe'nun sırtını okşadı. "Gerçekten de öyle."

Gabe cebinden gelen bir sesle irkildi ve cep telefonunu aldı. Üç cevapsız arama, hepsi de

Aynı numara şimdi de onu arıyordu. Yeni bir korku kefen gibi üzerine çöktü. "Alo?"

"Bu Val, Patty de iyi."

Gözyaşları Gabe'in gözlerini yaktı. Daha fazla olmasın, lütfen. "Ne oldu ve beni hangi numaradan arıyorsun?" Gerçi zaten bildiğinden korkuyordu.

"Hastanedeyiz. Patty'nin hafif bir beyin sarsıntısı var."

Gabe daha dik oturmak için çabaladı. "Şimdi oraya geliyorum."

Farrah ona endişeli bir bakış fırlattı. "Nereye gideceksin?"

"Patty hastanede," dedi kendi korkusunu duyarak. Val,

"Hayır, hastaneye gelmeyeceksin," diye tersledi.

"Bildiğimiz kadarıyla, içeri girerken sizi vurabilmek için bunu yapmanızı umuyorlar. Onun iyi olduğunu söyledim ve size yalan söylemiyorum. Tomografisi falan çekildi."

"Tomografi mi?" Gabe sesini yükselterek sordu. "Ne oldu?"

İki el omuzlarını kaplamış, yumuşakça yoğuruyordu. Molly. İşin kötüsü, onun dokunuşu gerçekten yardımcı oluyordu. Onu benzersiz bir şekilde sakinleştirebiliyordu.

"Patty'nin peşinden iki adam gönderdiler," dedi Val. "Onları durdurdum."

Bu iki cümleden çıkarılacak o kadar çok şey vardı ki. "Şimdi neredeler?"

Val kesin bir ifadeyle, "Morga doğru gidiyorlar," dedi. "Dediğim gibi: Onları ben durdurdum."

"Vay anasını," diye fısıldadı, sonra Harper'ın dinlediğini hatırladı ve dilini ısırды. "Molly'nin evine dört kişi göndermişler."

Val çok daha yüksek sesle, "Lanet olsun," dedi. "Bu ayrımcılıktır!"

Gabe şaşkın bir kahkaha attı. "Ne?"

"Beni iki kişiyle atlatabileceklerini dũřündũler ve Lucien'e dũrt kişi mi gũnderdiler? Bu saf ve basit bir cinsiyet ayrımcılığıdır."

Gabe gũzlerini kırpıştırdı. "Bu gece gerçekũstũ bir geceydi."

Val sessizce, "Sanırım øyle," dedi ve Val'in bu çıkışının onun dikkatini dağıtmak için olduğunu fark etti. İyi işti. "Patty uyuyor. Ben onun odasındaım ve kimse ona dokunmayacak. Sana sũz veriyorum."

"Hastaneye ihtiyacın var mı, Gabe?" Farrah sordu.

"Hayır, duymuyorsun," diye cevap verdi Val, kulak misafiri olmuştu. "Ben ciddiym. Kaçırđın telefonlardan biri Patty'den geldi, çũnkũ sana gelmemeni sũylemek istiyordu. İyi de yaptı, Gabe. Davetsiz misafirlerden birinin kafasına kızartma tavasıyla vurdu. Hareket halindeki sanattı. şimdi gitmem gerek. Molly'ye onu sonra arayacağımı sũyle. İyi misiniz?"

". Lucien hastaneye doğru yola çıktı."

"Kahretsin. Zavallı Burke. Sinek gibi dũřũyoruz." Gabe gũzlerini kırpıştırdı. "Biz mi? Size ne oldu?"

Omuzlarına masaj yapan eller aniden gerildi ama Molly sessizce Val'in cevabını iletmesini bekledi.

"Et yarası," dedi Val kũçũmseyerek. "Birkaç dikiş ve antibiyotik iğnesi gerekti. İğne en kũtũ kısmıydı. Ben iyiyim. Patty de iyi. Molly'yi seni burada korumak zorunda bırakma. Gũvenli bir yere git ve Patty uyanır uyanmaz seni arayacağıma sũz veriyorum. Zaten beyin sarsıntısı için onu sık sık uyandırmaları gerekecek, o yũzden çok uzun sũrmez."

Gabe'in boğazı dũėũmlendi. Senin hatan değil, demeye çalıştı. Kendisi de mantıken bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama bu gece çok fazla insan neredeyse hayatını kaybediyordu.

Çũnkũ şerefsizin biri Katrina sırasında Nadia Hall'u øldũrdũ ve şimdi bunu etmeye çalışıyor.

"Teřekkũr ederim Val," dedi kısık sesle ve aramayı sonlandırdı. "Farrah, bizi kampa gũtũr lũtfen. Val, Patty'nin

dinlendiğini ve onu hastanede ziyaret edersem daha fazla tehlike yaratacağımı söyledi."

"O haklı," dedi Farrah kararlı bir şekilde. "Gözlerini kapat, Gabe. Sen de Molly. Biraz dinlen."

"Bir dakika içinde." Molly'yi görebilmek için koltuğunda döndü. "Tobin'in telefonundaki bazı ekran görüntülerini senin kullan-at telefonuna mesaj attım. Onları Antoine'a gönderebilir misin?"

Gözlerinde ilgi -ve hayranlık- parlıyordu. "Çok güzel, Gabe." Mesajlarını kontrol ettiğinde hafifçe soludu. "Motherlode. Keşke onun telefonu bizde olsaydı."

"Onu almayı düşündüm ama olay yerini daha fazla rahatsız etmek istemedim."

"Tatlım," dedi Molly, "suç mahallini biz yaptık. Cidden, bu iyi bir şey." Telefonun ekranına dokunduktan sonra başını salladı. "Onları Antoine'a gönderdim. Umarım sihrini konuşturabilir." Koltuğuna geri oturdu ve Harper'ın saçlarını okşamaya devam etti. "Şimdi dinleniyoruz. Sanırım hepimiz bunu hak ettik. Chels, bu gece seninle çok gurur duydum."

Chelsea'nin iç çekişi titrekti. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama kızına bakarak ağzını kapattı. Tek söylediği "Teşekkür ederim," oldu ve ardından ıslak bir şekilde kıkırdadı. "Sana da, Shoe. Sanırım Harper'dan bir arkadaş edindin."

Gabe birden kendini bitkin hissetti. Adrenalin çökmesi. O sadece bir süreliğine gözlerini kapat.

Salvatore Gölü, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, SAAT 3:15

"Uyuyor mu?" Molly, sadece birkaç saat önce ayrıldıkları kulübenin mutfak masasında Gabe'in yanına otururken Farrah mırıldandı.

Molly, Gabe'in bir fincan çayı minnetle kabul etti. Çay güzeldi. Sağlıklı bir viski ile daha da iyi olurdu ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. "Evet. Chelsea onunla birlikte. İkisi de uyuyor. Shoe onların yatağının yanında yatıyor."

Farrah gülümseyerek, "Çok iyi bir köpek," dedi.

"Babam onu iyi eğitmişti," diye onayladı Gabe. "Tobin'in peşinden domuz pırzolası gibi gitti."

"Sonra da Harper'ı rahatlattı," diye ekledi Molly. Kolunu ona dolayan Gabe'in omzuna başını yasladı. O akşam yaşadığı dehşete rağmen Gabe hâlâ yanındaydı. Bu ona huzur veriyordu. "Çok üzgünüm, Farrah. Seni tehlikeye atıyoruz."

Farrah güzel manikürlü elini salladı. "Bir polisle evleniyorum. Bu işin doğasında var. İlk kez tehlikeye girmiyorum ve sonuncusu da olmayacak. Bu arada kıyafetlerin kurutucuda. Tüm kan lekelerini çıkaramadım ama çok belirgin değiller."

Farrah cömert davranmış, giydiklerini yıkarken onlara ödünç kıyafet vermişti. Şimdi tişört ve eşofman giyorlardı. André'nin giysileri Gabe'e biraz büyük gelmişti ama Farrah'ninkiler Molly'ye oldukça iyi oturmuştu. Başka bir dolgun kadından kıyafet ödünç almak her zaman güzeldi.

O ve Gabe çelik yeleklerini havalandırmak için bir kenara koymuşlardı. Gün boyunca olgunlaşmışlardı. Ama ne kadar kötü kokarlarsa koksunlar, evden çıkarken tekrar giyerlerdi.

Göt gibi kokmak ölü olmaktan çok daha iyiydi. "Teşekkür ," dedi Molly ve sonra Gabe'e döndü. "Nasılsın? Patty?"

"O iyi biri. Onunla bir süre konuştum. Farrah telefonunu kullanmama izin verdi, böylece kimse aramayı kadar takip edemeyecekti. André kapısına güvendiği birini koydu ve

Yarın serbest bırakıldığında ona ve Val'e Patty'nin evine kadar eşlik edecekler. Şanslıymış. Onu yakalayan piç silahının kabzasıyla kafasına vurmuş."

Farrah kuru bir sesle, "Ama önce ona tavayla vurdu," diye yorum yaptı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Çok iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum."

"Bence sen de öyle," dedi Gabe, sonra ayıldı. "O ikisinin liderinin onu canlı ele geçirmeleri gerektiğini ama Val'i öldürebileceklerini söylediğini anlattı."

Molly ürperdi. "Onunla konuştuğumda Val de öyle demişti. Ama sanırım bir roller derby kraliçesine bulaşmamaları gerektiğini öğrenmişler."

Farrah gülümsedi. "Bu çok tatmin edici. Umarım Val ikisini de incitmiştir."

Molly iç çekti. "İkisi de morgda, yani öyle diyebilirim. Yani, öldürdüğümüz adamların yasını tuttuğum kadar onların da yasını tutmayacağım ama artık bilgi karşılığında onları birbirimize düşürmeye çalışamayız. Umarım Antoine Tobin'in telefonundan aldığın telefon numarasının izini sürebilir."

Gabe kaşlarını çattı. "Onu çalmalıydım. O zamandan beri kendimi tekmeliyorum."

"Doğru olanı yaptın," dedi Farrah ona. "André her şeyi yoluna koyacaktır."

Molly kişisel olarak Gabe'in şu anki değerlendirmesine katılıyordu ama kendi evinde Farrah ile aynı fikirde değildi. Ya da en azından ailesinin kampında. Ayrıca, Gabe'in mantığı gayet yerindeydi. Kanıtlarla oynarlarsa Tobin adaletten kaçabilirdi. Yine.

Gabe başını salladı. "Umarım öyledir." Telefonundaki saate bir göz attı. "Burke'ü kontrol edebilir miyiz? O telefonu almayarak büyük bir hata yapmadığımı bilmem gerek."

"Hastanede bekleme odasında," dedi Molly. "Lucien hâlâ ameliyatta ve bizden başka kimsesi yok, o yüzden Burke cerrah yeni bir haber verene kadar burada kalacak. Onun yerine Antoine'ı arayalım. Zaten asıl işi o yapacak."

Farrah kendi telefonunu çıkardı ve yakında kayınbiraderi olacak kişiyi aradı. "Selam, benim. Molly ve Gabe burada ve son durumu öğrenmek istiyorlar."

"Uyuyor olabilirdim," diye homurdandı Antoine. "Bu kadar geç aradığın için özür dilemelisin."

Farrah hafifçe, "Ama sen uyumuyordun," diye cevap verdi. "Hoparlördesin."

"Hey, çocuklar," dedi Antoine. "Aslında ben de tam sizi aramak üzereydim. Burke'ü bağlayayım. Bilgi aldığımda onu aramamı söyledi. Hastanede özel bir oda bulacaktır."

Bir dakika sonra Burke . "İyi haberlere ihtiyacım var," dedi ağır bir sesle. "Lucien'in ameliyatı düşündüklerinden çok daha uzun sürüyor. Senin dairene nasıl girebildi bilmiyorum Molly. Karnında bir kurşun deliğiyle değil."

Lucien'le bunu daha sonra tartışacaklardı. Yaraları o kadar da kötü değilmiş gibi görünmüştü. Gabe Tobin'in telefonunu geride bırakıp bırakmadığını sorguluyor olabilirdi ama o Lucien'i geride bırakıp bırakmadığını sorguluyordu.

"Bazı yeni bağlantılarım var," dedi Antoine. "Öncelikle, iyi iş çıkardın Gabe. Bana verdiğin tüm bilgileri Tobin'in bulut hesabına girmek için kullanabildim."

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Gabe nefes nefese. "O lanet telefon yüzünden kendi kendime küfür edip duruyordum."

"Gerek yok dostum," dedi Antoine neşeyle. "Her şey yolunda. Öncelikle, Nicholas Tobin'in sabıkası ve sabıka kaydı yok. Bununla birlikte, birkaç suçla bağlantısı var."

Suçlar. Hiç tutuklanmadığı için kayıtlarda parmak izi yok. Xavier'i şehre kadar takip ederken yakalandığı gün cüzdanı yanında değildi. Bugün üzerinde olduğuna göre kendinden emin olmalı."

"Kendini beğenmiş piç kurusu," diye mırıldandı Molly.

"Şanslıyız," diye karşı çıktı Antoine. "Polislerin Tobin'in dairesini aradıklarında ne bulacaklarını görmemiz gerekecek. Paul Lott'un telefonu ve dizüstü bilgisayarını hâlâ onda olabilir, bu da cinayet suçlaması için bir kanıt olabilir. Ama yine de şansımıza, ben harikayım ve hem Tobin'in hem de Paul Lott'un cep telefonu kayıtlarını elde ettim."

Farrah parmaklarını kulaklarına koyuyormuş gibi yaptı. "Bilmek istemiyorum, Antoine."

"Hayır, gerçekten bilmiyorsun," dedi iyi huylu bir şekilde. "Pekâlâ. Kopyaladığın mesajlar, Gabe, Tobin'in Chelsea ve Harper'ı kaçırmak için başka birinden emir aldığını gösteriyordu. Bu emirlerin geldiği numara ... bekle ..." Dramatik bir şekilde durakladı. "...Paul Lott'un telefonunu da aramış. Hatta birkaç kez. Özellikle, Tobin'e bu gece kim emir verdiyse, babanın öldürüldüğü gece Paul Lott'la da yaklaşık otuz dakika konuşmuş, Gabe."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Gabe. Elinin tersiyle ağzına bastırdı ve sonra Molly'ye baktı. "Babamın ölümüyle ilgili bulduğumuz ilk gerçek bağlantı bu."

Elini tuttu ve öptü, onun heyecanının kendi içinde de kabardığını hissetti. "Biliyorum. Gittikçe yaklaşıyoruz."

"Bu geceki kaçırma girişiminin emrini veren telefonun kime ait olduğunu biliyor muyuz?" Burke sordu.

"Hayır. Bu bir yakıcı. Tek bildiğimiz Tobin'in onu 'Jackass' olarak listelediği. "

"Ne?" Burke neredeyse bağıırıyordu, sonra bağıırdığı için özür mırıldandı. "Jackass mi dedin?" diye fısıltıyla ekledi.

"Evet," dedi Gabe. "Mesajdaki isim buydu. Onu tanıyor musun?"

"Evet," dedi Burke acı acı. "Adı Jackson M-u- l-e. Soyadı İtalyanca - 'Moo-lay' diye telaffuz edilir - ama biz homurdananların çoğu ona Jackass derdik. Gerçi yüzüne karşı değil."

"Ne korkunç ebeveynler," diye mırıldandı Farrah, "ona bu ismi vermekle. 'Katır' yeterince kötüydü, ama buna bir de 'Jackson'ı eklemek sorumsuzluktu."

"Onu nereden tanıyorsun, Burke?" Molly sordu. "O Cresswell'in lanet olası patronu."

Molly'nin bir an için nutku tutuldu ve yalnız da değildi. Mule'un bir polis olduğunu ama NOPD'nin rütbelilerinden biri olmadığını anlamıştı. Önce Gabe'e, sonra da Farrah'a şaşkın şaşkın baktı. "Rocky'nin davalarında yüksek profilli bağlantılar arayacağımı söylediğimde, bunun bu kadar yükseklerle çıkacağını bilmiyordum."

"Evet," dedi Burke yorgun bir ifadeyle. "Bu bilgiyi hemen André'ye ulaştırmamız gerekiyor. İçlerinden birini, özellikle de Mule'u suçlamadan önce daha fazla kanıt isteyecektir, bu yüzden bir şeyin hemen olmasını beklemiyorum. Olursa tabii. Mule'un kirli işlere bulaştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tertemiz görünüyor. Onun üzerine bir şey yıkmak zor olacak."

"André'yi hafife alma," dedi Farrah sessizce.

Burke içtenlikle, "Asla güvenmem," dedi. "Ona güveniyorum. Umarım Mule'un peşinden gitmesi kariyerini mahvetmez."

Farrah sıkıntılı ama kararlı görünüyordu. "Bir yolunu bulacaktır. Ve eğer kariyerine zarar verirse, zaten muhtemelen artık bunu istemeyecektir."

"Katır'a birini bindirebilir miyiz?" Antoine sordu.

"Evet," dedi Burke. "Bir düşüneyim. Bazı insanların yerini değiştirmem gerekecek."

"Ben giderim," dedi Molly. "Bana adresini ver, ben de evinin önünde bekleyeyim ve ayrılırsa onu takip edeyim."

Gabe başını salladı. "Çok yorgunsun."

Başını iki yana salladı. Yorgun olup olmaması önemli değildi. Mule'u gözetleyecekti. Yapması gereken doğru şey buydu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu. "Yaklaştık, Gabe. Bunu hissedebiliyorum. André Tobin'le meşgul ve Burke'ün başka personeli yok. Val ve Lucien hastanede ve yarı zamanlı çalışanları Xavier'i koruyor. Ben olacağım."

Burke iç çekti. "Kahretsin, Molly. Yine mantık yürütüyorsun."

"Hayır," diye ısrar etti Gabe. "Peki ya Phin?"

Hayır, diye düşündü, Phin değil. Henüz değil. Adam kendi kontrolü dışındaki durumlarda hâlâ çok dengesizdi. Kimseye zarar vereceğini sanmıyordu ama bunu yapmamak için kaçmak zorunda kalabilirdi. Kendini savunmasız, Mule'u da denetimsiz bırakarak.

Burke, "Phin hazır değil," diye sözünü kesti. "Molly, sen git ve Mule'un evine göz kulak ol. Gecenin bu saatinde evde olacaktır. Onun seviyesindeki adamlar vardiyalı çalışmaz. Lucien ameliyattan çıkar çıkmaz, nöbeti sana devredeceğim. Bu daha iyi mi, Gabe?"

Gabe homurdandı. "Hayır, ama alabileceğimin en iyisi buysa, kabul ediyorum. Ben de seninle geliyorum."

Molly itiraz etmeyi düşündü ama sonra onun daha önce ne kadar sakın ve soğukkanlı olduğunu hatırladı. İlk haydutu boynundan vurduğunda onun hayatını kurtarmıştı. "Bunu isterdim," dedi, sonra kendini durdurdu. Ailem. Onları bırakamazdı. Ne düşünüyordum ki? Yavaşça başını salladı. "Ama Chelsea ve Harper'ı yalnız bırakamam."

Farrah homurdandı. "Neyim ben? Doğanmış ciğer mi? Burada kalabilirler. Bir tüfeğim var ve André onu kullanmam için beni eğitti. Geçen yıl başımız biraz belaya girdi ve ben de

kendimi nasıl savunacağımı bilmem gerekiyordu. Keskin nişancı değilim ama iyi bir nişancıyım. Ayrıca André'nin üç memuru da yolda. Önümüzdeki otuz dakika içinde burada olacaklar. Bize bir şey olmaz."

Molly diğer kadının yüzünü inceledi. "Emin misin?" Farrah onun bakışlarına karşılık verdi. "Çok eminim. Siz Burke'ün ailesisiniz,

Yani siz de bizim ailemizsiniz. Chelsea ve Harper'ı güvende tutacağız."

"O zaman teşekkür ederim," dedi Molly hararetle. "Çok teşekkür ederim."

Farrah onun elini okşadı. "Bir değil. Biraz kahve yapıp termosaya koyacağım. Uyanık kalmaya yardımcı olur."

Molly, Gabe'in elini çekti. "Gel hadi. Yeleklerimizi tekrar giymeliyiz."

Gabe onu kendilerine gösterilen odaya kadar takip etti ve burnunu kırıstırarak yeleği aldı. "Kimseden saklanamayacağız. Kokumuzu bir mil öteden alırlar."

Molly kıkırdadı. "Tişörtünüzü çıkarın Bay Hebert." Adam öyle yaptı ve Molly'nin ağzı sulandı. Sadece birazcık. "Çok güzel bir göğsünüz var," dedi ona yeleği giydirirken ve cırt cırtlı kapakları bağlarken.

Tişörtünü başından çekti ve dolgunluğuna baktı. Kadın tamamen çıplaktı, sütyeni yıkanıyordu. "Sen de öyle. Bu kadar güzel göğüsleri örtmek utanç verici görünüyor." Yine de onun yolundan gitti, yeleğini giymesine ve bağlamasına yardım etti.

Omuzlarını oynatarak daha rahat olmaya çalıştı. Sütyensiz yelek giymek garip hissettiriyordu ama Farrah'tan onlardan birini ödünç almasını isteyecek değildi.

Ne de olsa sınırlar.

Ona tişörtünü verdi ve yeniden giyindiler. "Kask takacaksın," dedi. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. "Aynısı geçerli. Bu gece yaptığın gibi tek başına saldırmak yok. O adam sana silah çektiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Tartışmaya başladı, sonra iç çekti. "Söz veriyorum. Orada harikaydın. Hayatımı kurtardın."

Onu tekrar öptü. "Fark etmene sevindim. Şimdi gidelim. Tüm bu kabusun bitmesini istiyorum."

Bileklerini tuttu ve onu bırakmadan önce birkaç saniye daha yerinde tuttu. Ya sonra? Sormak istedi. Sonra ne olacaktı? Onlara ne olacaktı?

Ama şimdi sorma zamanı değildi. Şimdi işini yapma zamanıydı. Pisliklerin onu, Xavier'i ve tüm ailelerini öldürmeye çalışmasını engellemek.

Sonra. Sonra soracak ve onun devam etmelerini istediğini umacaktı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, SABAH 5:00

Gabe, "Mule'un uyuması ve bizim onun güzel evinin önünde uyumadan oturmamız hiç adil değil," diye homurdandı. Yorgun ve huysuzdu ve -gerçekten çabalamasına rağmen- düşüncelerini kendine saklayamıyordu.

Mule'un evi çok güzeldi. Aslında bir konak. Önünde sütunlar ve her şey vardı. Evin beş ya da altı yatak odası olmalıydı. Bir polisin, hatta rütbelilerden birinin bile alamayacağı kadar güzeldi. Gabe'in öz babası, Gabe'in tüm hayatı boyunca aynı küçük evde yaşamıştı. Sahtekâr bir polisin böyle bir yerde yaşaması hiç de adil görünmüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, huysuzluğuna acı da eklenmiş olabilir.

"Öyle demiştiniz," dedi Molly kuru bir sesle. "Birkaç kez." "Özür dilerim," dedi Gabe iç çekerek.

Konsolun üzerinden uzandı ve onun kalçasını okşadı. "Sorun değil. Aslında bir kusurun olduğunu bilmek güzel bir şey."

Ona gülümsedi. "Sadece bir tane mi?" "Başka kimseyi görmedim."

"Hâlâ zaman var," dedi neşeyle.

Gülümsemesi o kadar güzel bir şeye dönüştü ki, boğazındaki ani tıkanıklığı gidermek için sertçe yutkunmak zorunda kaldı. "Sevindim," dedi usulca. "Tüm bunlar bittikten sonra devam etmek isteyeceğini umuyordum."

Onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor? Eğer öyleyse, kesinlikle devam etmek istiyorum, bilirsın, devam etmek."

Sırıttı. "Güzel. Şimdi her şey hallolduğuna göre, arkanıza yaslanın ve gözlerinizi kapatın. Heyecan verici bir şey olursa seni uyandırırım."

"Hayır, seninle uyanık kalacağım. Hayatını tekrar kurtarmak zorunda kalacağımı kim bilebilir?"

Homurdandı. "Kaba." Sonra irkilerek doğruldu. "Kahretsin. İşte geliyor."

, Mule'un garaj kapısı açılıyordu, Range Rover'ın arka lambaları karanlıkta parlıyordu

Gabe'e uzattı. "Burke'e mesaj at lütfen. Ona hedefin hareket ettiğini ve takipte olduğumuzu söyle."

Gabe onun dediğini yaptı, sonra bir cevap bekledi ve cevap geldiğinde yüzünü buruşturdu.

Lanet olsun. Tabii ki o pislik 15 dakika bekleyemedi. Daha fazla dakika. Ben de tam hastaneden çıkıyordum. Lucien çıktı.

ve doktorlar tam iyileşme bekliyorlar. Beni konumunuzdan haberdar edin. DİKKATLİ OLUN.

Olur, diye mesaj attı Gabe. "Öncelikle, Lucien iyileşecek."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı.

Gabe bunu ona ilk olarak söylemişti çünkü onu geride bıraktığı için ne kadar suçlu hissettiğini anlamıştı. "İkincisi, Burke Katır'ın biraz daha beklememesine sinirlendi. Yola çıktı ve bizi takip edebilmesi için ekmek kırıntıları bırakmamızı istiyor."

Molly bir omzunu kaldırdı, bakışları caddenin yarısına kadar gelmiş olan Range Rover'a sabitlenmişti. Arabayı çalıştırdı ve takip etmeye başlarken ışıkları kapalı tuttu. "Burke telefonumu takip edebilir. Sadece dramatik davranıyor."

"Bizi takip edebiliyor mu?" Bu Gabe'i çok daha iyi hissettirdi. O kadar da yalnız değilsin.

"Antoine yapabilir. Şirket yakıcılarının amaçlarından biri de buydu. Antoine onları Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi dağıtıyor ve hepsi de küçük hedef işaretleri gibi süslenmiş."

"Kelime oyunu yok mu?"

Kaşlarını çattı, sonra güldü. "Doğru. Cadılar Bayramı, kandırılmış. Anladım. Kesinlikle kasıtlı değil. Görünüşe göre yorgunluk seni huysuzlaştırıyor ve içimdeki korkunç kelime oyunlarını ortaya çıkarıyor."

"Senin tek kusurun," dedi adam güzel bir hareketle ve kadın yine güldü.

"Sus artık. Konsantre olmalıyım."

Sustu ve Katır daha kalabalık bir yola döndüğünde onun nasıl yolun kenarına çekildiğini izledi. Farlarını yaktı ve manevra yaparak trafik akışına geri döndü.

Katır şehrin içinden geçerek eyalet otoyollarından birine gitti ve güneye çevresine yöneldi.

daha uzak hale geliyor.

"Bataklığa doğru gidiyor," dedi Molly, çenesi kaskatı kesilmişti. "Şafaktan önce bataklığa yapılan bir yolculuktan iyi bir şey çıkar mı emin değilim."

"Belki de balığa gidiyordur?" Gabe durumun böyle olmadığını bildiği için alaycı bir tavırla sordu.

Molly'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Seni tatlı yaz çocuğu. Ben daha çok gizli bir buluşma, uyuşturucu transferi ya da ceset atma gibi şeyler düşünüyorum."

"Ben de düşünmüştüm. Burke'e yerimizi mesaj atacağım."

Bunu yaptı ve Mule'un Range Rover'ı ıssız yolda ilerleyip aniden bir yan yola saparken diğer adamı bilgilendirmeye devam etti. Molly devam etti.

"Takip etmeyecek miyiz?" Gabe sordu.

"Hayır. Çok ani döndü. Sanırım numara . Yakında arkamızda olacak. Eğer , geri dönerim." Gabe'in endişesi biraz daha arttı. Onu kaybederlerse ...

Ama Molly haklıydı. Çok geçmeden Range Rover arkalarında yeniden belirdi, onları sollayıp geçene kadar hız sınırından daha hızlı gidiyordu. Sonra tekrar takip etmeye başladılar.

Gabe ödünç aldıkları arabanın hız göstergesini kontrol etti. "Acelesi var."

"Evet, öyle. Çok belli etmeden ayak uydurmaya çalışıyorum. Farlarımı kapatırdım ama yakında şafak sökecek ve beni nasıl olsa görecektir."

Gabe başka bir şey söylemedi. Bu yol için tamamen çok hızlı gidiyorlardı. Kazalar böyle oluyordu.

Dusty Woodruff'ı düşündü. Cenaze levazımatçısı yoldan çıkıp bir ağaca çarptıktan sonra ölmüştü. Takip edilmiş miydi? Yoldan çıkmaya mı zorlanmıştı?

Göğsündeki ağrı Gabe'in elinin topuğunu göğüs kafesine bastırmasına neden oldu.

"İyi misin?" Molly sessizce sordu.

"Evet. Sadece Dusty'yi düşünüyordum. Umarım acı çekmemiştir." "Ben de öyle umuyorum. Söylediğimde ciddiye aldım, Gabe. Ben de dul eşine saygılarını sunduğunda. Bu konuda yalnız değilsiniz."

Gabe'in boğazına bir yumru daha yerleşti. "Teşekkür ederim." Sonra öne doğru eğildi. "Yol burada bitiyor. Kimsenin daha ileri gitmesini engelleyen bir kapı var."

"Yolun dışına çıkıyor." Telefonundaki haritaya bir göz attı, ardından eski kapıya varmadan önce yol üzerindeki son yerel işletmenin otoparkına döndü. "Ben burada birkaç dakika bekleyeceğim."

Ödünç aldıkları arabanın farlarını kapattı ve Katır'ın Range Rover'ından inip kapıyı itmesini izlediler. Kapı kolayca açıldı.

"Biriyle buluşuyor olmalı," diye mırıldandı. "Kim olduğunu merak ediyorum."

"Öğrenecek miyiz?" Gabe, kızın nasıl cevap vereceğini umduğundan emin olmadan sordu.

"Emin ol öyleyiz," dedi bakışlarını tekrar Rover'ına binmiş ve kapıdan geçmekte olan Mule'dan ayırmadan. kapatmaya zahmet etmemiştir. "Hızlı bir kaçış istiyor," dedi. "Bu da iyi bir şey.

Ben."

Farlarını kapalı bırakarak, otoparktan çıkıp takip etmeden önce Katır'ın farlarının artık görünmemesini bekledi. "Biraz önümüze geçmesi için ona zaman tanımam gerekiyordu," dedi. "Böyle birini takip etmek her zaman çok zordur. Herhangi bir şüphe uyandırmadan gidecekleri yere güvenle varmaları için onlara yeterince alan tanımak gerekir."

Yol kaybolmuş, daha çok bir patıkaya dönüşmüştü, ve Molly hızlarını yavaşlattılar, yuvarlanarak aşağı indiler.

pencerelerden içeri girdi. Hava toprak kokuyordu ve şimdiden nemle dolmuştu. Bataklığa çok yaklaşmışlardı ama Gabe az ileride hâlâ çok hızlı giden Range Rover'ın kükremesini duyabiliyordu.

Tek kelime etmedi. Zar zor nefes alabiliyordu. Bu önemliydi.

Bu o olabilir.

Onları yakalayacağız, baba.

Tek umudu, Molly ile birlikte oradan uzaklaşmış olmalarıydı.

Bayou Barataria, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, SABAH 6:15

LAMONT çaldığı arabadan indi ve kaşlarını çatarak doğuya baktı. Güneş doğmaya başlamıştı. Umuyordu ki Bu işi karanlıkta bitirmişti ama yolculuğa çıkmak için bir araba almak beklediğinden daha fazla zaman almıştı.

Listesinden bir isim seçmişti; birkaç yıl önce suçlamalardan kurtulmasına yardım ettiği bir metamfetamin satıcısı. Adam bataklığa o kadar yakın oturuyordu ki, arabasını ödünç almak, Ashley'in cesedini atmak, sonra geri dönüp kendi aracını almak hızlı ve kolay olacaktı. Eğer biri arabayı su kenarında görürse, suç meth kafasının üzerine kalacaktı.

Adamdan tek istediği anahtarlarını arabada bırakmasıydı; gelmeden kısa bir süre önce onu aradığında bunu söylemişti. Ne yazık ki, meth kafası onu bir tüfekte ve sus payı talebiyle karşılamıştı.

Bu yüzden arabasını alıp buraya, bataklığa doğru yola çıkmadan önce o salağın icabına bakması gerekiyordu. Şimdi acele etmesi gerekiyordu.

Hava hâlâ yüzünü gizleyecek kadar karanlıktı ama o yine de fermuarlı kapüşonunu giydi ve kapüşonunu şapkasının üzerine geçirdi. Bu kadar erken saatte bir balıkçıyla ne zaman karşılaşacağı hiç belli olmazdı. Bu adamlar buralarda çok yaygındı.

Bir balıkçıyla karşılaşmasa bile, teni kapüşonlu tişört tarafından büyük ölçüde örtülmüş olacaktı ve kanların en kötüsünü saçlarından ve yüzünden uzak tutacaktı. Kapüşonu daha sonra atacaktı. O zamana kadar oldukça iğrenç olurdu.

Giydiği deri eldivenler yüzünden elleri ama onları çıkarıp çalıntı arabada parmak izi bırakmasına imkân yoktu. Buraya kadar gelmemiştir.

aptal olmak için çok uzak.

Bunun yerine, deri eldivenlerin üzerine bir çift tek kullanımlık eldiven geçirdi, böylece eldivenler dağılmayacaktı. Deri eldivenlerini seviyordu. Vücuda tam oturuyorlardı ve onları giyerken silahını ateşlemesine izin veriyorlardı. Onları da atmak zorunda kalmamayı tercih ederdi.

Sandığını açarak gümüş kâğıda sardığı iki kutudan küçük olanını çıkardı. Kağıdı yırtarak kutuyu üstten, yanlardan ve alttan inceledi.

Temizdi. Sızıntı yoktu. Üçlü torbalama işi halletmişti.

Çantayı kutudan aldı ve suyun kenarına taşıdı. Ortalık hâlâ sessizdi ama bataklık uyanmaya başlamıştı. Kuşlar hışırdamaya başlamıştı ve balıklar su yüzeyine üşüşen böceklerle besleniyordu.

Burası derindi. Ya da en azından .

Ağaçların açıktaki köklerine kaşlarını çatarak baktı, bu su yoluna en son bir ceset attığı zamanı hatırlamıyordu. Gerçi Katrina'dan sonraydı. O gece bir tekneyle gelmişlerdi ama sel suları çekilince geri dönmüştü.

Sadece Nadia'nın cesedinin gerçekten gittiğinden emin olmak için. Neyse ki öyleydi.

Suyun hâlâ ihtiyacı olan şey için yeterince derin olduğunu umuyordu.

İlk torba sorun olmazdı. Ashley'nin el ve ayak parmakları yakında balık yemi olacaktı. Gevşek bir tuğla almıştı.

bıçak setini satın aldıktan sonra bir inşaat alanından almış ve batması için gövdesine bağlamıştı. Timsahlar bugün ziyafet çekecekti.

Nefesini tutarak torbayı açtı, suyun üzerinde tuttu ve boşalttı. Devrilmiş bir ağaç dalını tutarak gövdeyi bir tahta diskmiş gibi suya itti ve sonra yavaşça batışını izledi.

Bir çanta gitti, bir kaldı. Sonraki torba daha zor olacaktı.

Kutusundan çıkardı ve yine sızıntı olmadığından emin oldu. Sızıntı olmaması, ne bu arabada ne de kendi garajından alıp bu arabanın ölü sahibinin evinin yakınına bıraktığı arabada bagajın döşemesine sıvı sızmadığı anlamına geliyordu. Bu da korkunç bir şey olsa ve kendisinden şüphelenilip soruşturulsa bile polislerin hiçbir şey bulamayacağı anlamına geliyordu.

Olabilirdi. Ofiste kimsenin Ashley'le bir ilişkisi olduğundan şüphelendiğini sanmıyordu ama Joelle biliyordu ve elinde kanıt vardı. Çalışma odasındaki ve bitişikteki yatak odasındaki kameralar konusunda yalan söylemiyordu. Onları Jackass'i çalışma odasından ön kapıya kadar yürüttüğü gece bulmuştu.

Kameralar iyi gizlenmişti. Onları yerleştirmesi için tuttuğu kişi işini biliyordu. Kameralar hâlâ oradaydı ama artık çalışmıyordu. Her birinin kablolarını çekmişti. Ama Joelle bakmaya giderse kameraları görecekti ve hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti.

Bu yüzden, sevgili karısı yüzünden izlerini çok dikkatli bir şekilde örtmesi gerekiyordu. İkinci torbayı açtı ve burnundan uygunsuz bir nefes alınca yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Sadece on iki saat olmuştu ama ceset kokmaya başlamıştı.

Timsahlar için çok daha iyi. Koku için gelirler ve açık büfe için kalırlar.

Çantanın içine uzandı, bir kolunu çıkardı ve nehre fırlattı. Tatmin edici bir sıçrama yaptı, batmadan önce bir iki saniye yüzeyde salındı.

Devam et. Sadece nefes alma. Kusmak istemedi. Bu durumda DNA'yı yok etmesi gerekecekti.

Hızla bir kolunu daha suya fırlattı ve onu bacaklarının tüm parçalarıyla takip etti.

Şimdi sadece o vardı-

Yine yüzünü buruşturarak tereddüt etti. Ona bakmak istemiyordu, yüzünü ölüm rictusuyla görmek istemiyordu ama gövdesine yaptığı gibi onu da suya itemezdi ve uzuvlarına yaptığı gibi onu da suya atacak cesareti olduğundan emin değildi.

Çantaya uzandı ve hemen kolunu çekti. İğrençti. Çok iğrenç.

Korkaklığı bırak. Yap .

Çantaya ikinci kez uzanmıştı ki, sessiz havada kükreyen bir aracın motor sesini duydu. Lanet olsun. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Biri geliyordu. Biri görecekti.

Çantayı tutarak arabasına doğru ilerledi. Silahını bıraktığı yere.

Silahı kavradı ve artık Ashley'nin kanıyla kayganlaşmış olan eldivenli elleri silahın sürgüsü üzerinde işe yaramaz bir şekilde kaydığında küfretti. Kalbi çok hızlı atıyordu, giydiği deri eldivenlerden ameliyat eldivenlerini çıkardı. Ameliyat eldivenlerini Ashley'den geriye kalanlarla birlikte çantaya attı.

Kafası. Sadece .

Sonra nefes verdi. Jackass'in Range Rover'ıydı. Ama sonra tekrar gerildi.

Jackass'in burada ne işi vardı? Ve burada olduğumu nereden biliyordu?

Lamont silahını doldurdu ve Jackass yavaşlayarak dururken ilk kurşunu ateşledi. Adam burada olmamalıydı. Bunun iyi bir şey olduğuna güvenemezdi.

Bir eliyle çantayı tutarak bir kez daha suyun kenarına doğru ilerledi. En kötü ihtimalle bütün çantayı suya atacaktı.

"Günaydın Monty," diye seslendi Jackass araçtan inerken. "Ne yapıyorsun?"

Seni hiç . "Balık tutuyorum," diye geri seslendi. "Neden buradasın?"

Motorunu çalışır halde bırakarak yaklaştı, gözleri çantadaydı. Elimde değil. Silahı kavramıştı, gerekirse ateş etmeye hazırды.

"Çantada ne var Monty?" Soru kendini beğenmiş bir şekilde, sanki zaten biliyormuş gibi soruldu.

"Erzak. Yem. Bilirsin işte."

"Sanırım biliyorum." Jackass bir adım ötede durdu. "Konuştuğunuzu duydu, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?" O nasıl-

"Gidip onu öldürmek zorundaydın, değil mi?" Jackass başını sallayarak devam etti. "Bunun hakkında konuştuktan sonra bile. Bu akıllıca değildi, Monty." Ve aniden, Jackass bir silah tuttu.

Beni işaret etti.

"Ashley Resnick'i öldürmekten tutuklusun," dedi Jackass sakince. "Arkanda tuttuğun silahı bırak ve ellerini başının arkasına koy."

Lamont bir adım daha geri çekildi. "Nereden biliyorsun?"

Çünkü bu işten sıyrıldığında, hangi sızıntıyı tıkayacağını bilmesi gerekecekti.

"Şimdiye kadar bilmiyordum, emin değildim. Konuşmamızın sonunda bir soluk sesi duydum, bu yüzden evden çıktıktan sonra seni takip ettim. Gerçekten onu öldürmemiş olmanı umuyordum, ama ben senin öldürdüğünü düşündüm. Sen oluyorsun."

Tahmin edilebilir, Monty. Ama araç değiştirdiğinde beni şaşırttığını söylemeliyim. Bunu beklemiyordum. Ama adını vermeyeceğim kadını burada bırakmıştık. Bunun" -ęantayı işaret etti- "Ashley olması o kadar da büyük bir sıçrama değil. Onu buraya getireceğini tahmin etmem de yle. Alışkanlıklarından başka bir şey değilsin Monty. O yüzden silahı bırak."

"Beni nasıl takip ettin?"

"Tüm aralarınızda takip cihazları. Yıllardır. Gittiğin her yeri biliyorum, eski dostum. Ve yaptığın her şeyi. Kızı öldürmek zorunda kalman çok yazık. Yatakta tam bir hayvandı."

"Nasıl-" Bu kendini beğenmiş açıklamayı değerlendirirken beyni uğuladı. "Bizi gördün mü?"

Adam sırttı. "Hem de kendi evinizde."

"Joelle'in çektiği videoyu gördün."

Jackass güldü. "Kameraları kim yerleştirdi sanıyorsun? Bunu iyi bir arkadaşıma iyilik olsun diye yaptım çünkü kocası onu terk ettiği için çok üzgündü." Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Bir yük haline geldin ama metresini tekrar öldürmek çizgiyi açmak olur. Bir zamanlar işime yarıyordun ama artık senin pisliğini temizlemek kariyerim için sakıncalı hale geldi." Eliyle silahını işaret etti. "Silahını bırak."

Siktiğimin piçi. Silahımı bırakmamın imkanı yok. Ben olsam buradan asla canlı ıkamayacağım. "Tutuklanmaya direndiğimi" söyleyerek beni öldürecekti. Onun yerine ęantayı Jackass'e fırlattı ve tam göğsüne isabet ettirdi.

Ve ... şey ... kafa ... yuvarlanarak ıslak bir gıcırtıyla yere düştü.

Jackass'ın dikkati bir an için dağılmıştı ama Lamont'un ihtiyaı olan tek zaman buydu. Kolunu kaldırdı ve ateş etti.

Jackass geri çekildi ama beyaz gömleğinde kan yoktu.
Siktiğimin Kevlar'ı.

Adam çarpmanın acısıyla kendini toparlamaya çalışıyordu,
Lamont tekrar ateş etti.

Tam gözlerinin arasına. Yessss.

Jackass bir kaya gibi düştü.

Ve şimdi onun cesedinden de kurtulmak zorundaydı, lanet olsun. En azından satırı saklamıştı. Ashley'in cesedini ortadan kaldırmayı bitirdiğinde onu bir yere gömmeyi planlamıştı.

Başlasak iyi olur. Gün boşa geçiyor.

Ellerinin titremesine aldırmadan, başka bir çift ameliyat eldiveni almak için sandığına geri döndü. Onlar olmadan o kafaya dokunmasının imkânı yoktu. Ne de olsa deri eldivenleri pahalıydı. Silahı yere bıraktı, sonra ikinci çift eldiveni çekti.

Sonra arkasından bir dal kırılınca döndü.

Orada iki kişi duruyordu, bir adam ve bir kadın. Adamı tanıdı ve bir an için irkildi. Rocky Hebert.

Hayır. Rocky değil. Rocky ölmüştü. Bu Gabe'di, oğlu. Bu da kadının özel dedektif Margaret Sutton olması gerektiği anlamına geliyordu.

Uzun bir süre şok içinde gözlerini kırıştırdı. Burada olamazdı. Hastanede olması gerekiyordu. Beyin sarsıntısıyla. Jackass öyle söylemişti.

Görünüşe göre Jackass yanılmıştı, çünkü o buradaydı.

Bu iyi değildi.

Sutton ve Hebert'in silahları vardı. Kadın silahını Lamont'un kalbine doğrultmuştu ve adam çelik yelek giymiyordu. Ancak adam daha çok bir tehditti. Gabe

Hebert'in bir elinde silah, diğesinde cep telefonu vardı. Ve kayıt yapıyor gibi görünüyordu.

En azından kapüşonlu giyiyorum. Yüzünün görünmediğinden emin olmak için başını eğdi.

Koşun. Koş. Koş.

"Ellerini başının arkasına koy," dedi kadın, gözleri kısılmıştı. "Şimdi Gabe, geri çekil ve bana biraz yer aç. Ve kayda devam et, lütfen."

Rocky'nin oğlu, dudağı öfkeli bir alaycılıkla kıvrılmış bir halde sözünü dinledi. "Onu sen öldürdün. Bunu yapmak sana düşmezdi."

"Kiminmiş peki evlat?" diye sordu normalden çok daha derin bir tonda, göz ucuyla kadını izliyordu. Dikkatinin dağılmasını bekliyordu.

Gözleri hâlâ kısıktı. Hayır, şaşı bakıyorlardı. Doğan güneş tam arkasındaydı. Muhtemelen onu vurabilecek kadar iyi görebiliyordu ama gerçekten çok iyi konsantre oluyordu.

Dikkat dağıtıcı. Artık Ashley'nin kafasının olduğu çantayı tutmuyordu. Başka bir şeye ihtiyacı vardı. Onu ürkütecek bir şey. Sadece bir saniyeliğine.

"Kimsenin değil," diye tükürdü Gabe. "O benim babamı öldürdü. Hapiste olmalıydı ve şimdi sen bunu mahvettin."

Bu parlak bir noktaydı. Rocky'nin oğlu babasını öldürdüğünden şüphelenmiyor. Ve eğer istediğimi , Gabe'in kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayacak.

Tüm suç ortakları ölmüştü. Tek yapması gereken kaçmaktı, sonra iyi olacaktı.

Her şey yoluna girecek.

"Ellerini başının arkasına koy," dedi kadın tekrar. "Bu gece zaten birini vurdum. Bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum."

Ne kadar komik değil mi? Gözlerini ondan ayırmıyordu, konsantrasyonu çok güçlüydü. Eğer ateş etmek isteseydi

O olsaydı, yapardı.

Destek bekliyordu. Lanet olsun.

Kendi dikkat dağıtıcısını yaratması gerekecekti. Hail Mary zamanıydı.

Başını eğdi ve ... saldırdı, kafasını kadının gövdesine çarptı. Kadın tökezleyerek geri çekildi, silahı ateşlendi ama mermi doğruca yukarı gitti.

Yanına koşmadan önce Gabe'in "Molly!" diye bağırdığını duydu.

Kaçmak için sahip olduğu tek fırsat buydu ve bu büyük bir fırsat değildi çünkü Molly çoktan ayağa kalkmıştı. Arabanın bagajından silahını aldı ama anahtarlarını çıkarıp kendi lanet olası çalıntı aracını çalıştıracak zamanı yoktu çünkü kadın şimdi ona ateş ediyordu.

Jackass'in Range Rover'ına doğru koşarken zikzaklar çizdi, hala çalışan motoruyla ilk iki atıştan kaçındı. Döndü ve geri ateş etti, ateşi boşa gitti ama bu ona Rover'ın suya dönük olan uzak tarafına geçmesi için gereken birkaç saniyeyi kazandırdı. Aracı bir kalkan olarak kullanarak tekrar ateş etti ve yine ıskaladı.

Ve tekrar. Kurşunlar gittikçe yaklaşırken o ıskalamaya devam etti.

Tekrar ateş etti ve ... hiçbir şey olmadı. Sadece uğursuz bir tıkırtı. Bir sıkışma. Lanet olsun.

Birkaç saniye boyunca odayı temizlemeye çalıştı ama elleri titriyordu ve kadın yaklaşıyordu.

Koş. Sadece koş.

Bir kurşun ön yolcu camını parçaladığında sürücü koltuğuna tırmanmıştı.

Jackass'in SUV'sini geri vitese taktı ve gaza basarak sonraki dört kurşundan kaçtı. Direksiyonu çevirdi, yola doğru savrulduktan sonra aracı sürmeye başladı,

Son bir kurşun arka camını paramparça ederken tekrar yere eğildi.

Çok daha kötüsü de olabilirdi.

Virajları hızla dönerken yolun kenarına park etmiş bir sedan gördü. Hebert ve Sutton'ın buraya sürdüğü araba bu olmalıydı. Eğer zamanı olsaydı, arabayı parçalara ayırırdı. Ama zamanı yoktu, bu yüzden otoyol yaklaşıma kadar deli gibi sürmeye devam etti.

Özgürlük. Zafer dolu bir çığlık atma dürtüsüyle savaştı. onun yerine yola odaklanıyorum.

Ve sonra kaşlarını çatı. "Onları ezip geçmeliydim," diye hırladı yüksek sesle. Onları neden ezmedim? Ama artık çok geçti.

Özellikle de geldiği yöne doğru giden iki cip varken. Öndeki SUV polis arabasına benziyordu. Eğer sürücü kırık camları gördüyse, batmıştı. Hemen farlarını kapattı ve bu yoldaki son işyeri olan bir bataklık turu şirketinin otoparkına girdi. Park yerinde zaten birkaç araba vardı, bu yüzden göze çarpmayacaktı. Yan camları açarak aldıkları hasarı gizledi ama cehenneme kadar çakıllı olan ve çerçeveye dua ederek tutunan arka cam için yapılacak bir şey yoktu.

Nefesini tutarak, SUV ve kamyonun yanından geçip yan yola sapmalarını izledi.

Sanırım oyalanmamam iyi bir şeydi. Ama çok geçmeden kaçmasına izin verdiklerini anlayacaklardı. Gabe ve Molly dediği kadın onlara söyleyecekti. SUV'un sürücüsü Rover'a bir BOLO koyacak ve bölgedeki her polis onu arayacaktı.

Patronlarını öldürmüştü. Ona bir şans vermek için ağızlarından köpükler saçarlardı.

Rover'dan kurtulmalıydı. Neyse ki, Jackass'in cesediyle birlikte su kenarında bıraktığı arabayı çaldığı yerden çok uzakta değildi.

Her şey yoluna girecekti.

Bayou Barataria, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, SABAH 6:40

Range Rover'ın arka lambaları kaybolurken Molly, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu berbat bir şey."

"En azından sen iyisin," dedi Gabe. "Şuradaki adamdan daha iyiyim."

"Doğru. Hâlâ kayıta mısın?"

Gabe telefonunu kontrol etti. "Hayır. Sana doğru koşarken durdurmuş olmalıyım. Yeniden başlatayım mı?"

"Belki bir dakika sonra." Molly cesedi incelemek için döndü, bir adım bile yaklaşmadı. "Burada zemin ıslak. Ayak izleri olabilir."

"Kimin için toplayacaksın?" Gabe sordu. "André mi Antoine mı?"

Cevapları bir an sonra iki arabanın hızla yoldan aşağı inmesiyle geldi. Biri siyah bir SUV, diğeri ise Burke'ün mavi Escalade'iydi.

"Sanırım ilk SUV André'nin," dedi. "Yani ..."

"Bir kez daha bir cesetle yakalandık," dedi Gabe ağır bir sesle. "Ve bu seferki bir polis."

Gerçekten de öyleydi. Hatta en iyi polislerden biriydi. "Mule'un cesedi bizim değil ama. Binamdaki güvenlik kameraları diğerlerini nefsi müdafaa için vurduğumuzu gösterecek. Sizin videonuz ise Mule'u başka birinin vurduğunu gösterecek."

Gabe'in bakışları bir parça döndü, korkutucu bir şekilde solgunlaşırken gözleri genişledi. "Aman Tanrım. Molly."

Adamın odaklandığı yere bakmak için döndü. Aman Tanrım. Kapüşonlu adamın Mule'a fırlattığı kalıntılar karşısında öğürme isteğiyle savaştı. "Sadece ... ona bakma, tamam mı?"

Ama Gabe kımıldamadı. "Bu bir ..."

"Evet. Bu bir kafa." Saçından anlaşıldığı kadarıyla bir kadın kafası. Kapüşonlu Adam belli ki bir cesetten kurtuluyordu. Gabe'in pazularını kavradı ve o dehşet verici manzaradan uzaklaşana kadar çekiştirdi. "Burada kal ve bayılmamaya çalış, tamam mı? Ama bayılırsan kimse seni suçlamayacak."

Molly omuzlarını dikleştirerek iki yeni araca doğru yürüdü.

Silahını kılıfına soktu ve André ile Burke'ü yarı yolda karşıladı. "Katır öldü. Biz yapmadık. Tetikçi Range Rover'la kaçtı."

André'nin çenesi sıkıştı. "Lanet olsun. BOLO'yu aramam için bana bir saniye verin."

Açıklamadan önce onun konuşmasını bitirmesini bekledi. "Kapüşonlu bir adam Mule'u vurdu. İkisi bir konuda tartışıyorlardı, sonra Kapüşonlu Adam Katır'a bir çanta fırlattı, dikkatini dağıttı, sonra da onu iki kez vurdu - bir kez göğsünden, bir kez de kafasından. O zaman yaklaştık, ama ..." İcini çekti. "Kaçması benim suçum. Silahımı ona doğrultmuştum ama o saldırdı ve ben bunu beklemiyordum. Beni yere düşürdü ve ... Sanırım yorgunum. Reflekslerim olması gerektiği gibi değildi. O uzaklaşırken lastiklerine ateş ettim ve onları vurdum ama o sürmeye devam etti."

"Muhtemelen lastikleri patlattı." Burke hafifçe omuzlarını tuttu ve onu kontrol etti. "Ama sen iyi misin? Sen ve Gabe?"

"Evet," dedi tiksintiyle. "Kapüşonlu Adam şurada park halindeki arabanın bagajından bir silah aldı ve kaçtı."

André başını sallıyordu. "Lanet olsun, bu tam bir karmaşa. Seni vurmadığına sevindim Molly, ama neden vurmadı?"

"Bana ateş etti ama ıskalamaya devam etti ve sonra durdu. O kaçarken ben de ona ateş ediyordum. Bilmiyorum. Belki de cesaretini kaybetti?"

"Silahı tutukluk yaptı," dedi Gabe. "Range Rover'a binmeden hemen önce onu temizlemeye çalışırken gördüm. O noktada bizi ezmek için SUV'u kullanmasından daha çok korktum."

"Ya da seni suya girmeye zorlamak için," diye kabul etti André. ". Siz burada kalın, ben de Mule'a bir göz atayım. Öldüğünden ve sağlık görevlilerine ihtiyacı olmadığından emin olmalıyım." Ölü polise yaklaşırken vücudu kaskatı kesilmişti.

"Kesin öldü," diye mırıldandı Molly, sonra da alnını sıvazladı. "André, Gabe her şeyi videoya çekmiş."

André kısa bir süre durdu ve aceleyle onlara döndü. "Bir bakayım."

Gabe, Burke ve André'nin izleyebilmesi için ekranı çevirerek oynat tuşuna bastı. Bittiğinde hem Burke hem de André rahatlamış görünüyordu.

Burke, "Bu hepinizin hayatını kurtaracak," dedi.

André başını salladı. "Kesinlikle. Ne dediklerini duyamıyor olmamız çok kötü."

"Daha fazla yaklaşmak istemedik," dedi Gabe özür dileyerek. "Ama o zaman ..." Yüzünü buruşturdu, zorlukla yutkundu. "Katır'a fırlattığı şey bir kadın kafasıydı. Onu suya atacaktı."

"Elbette öyleydi," diye mırıldandı Burke, sesi kalınlaşmıştı. "Kimi ortadan kaldırdığını bulmamız gerekiyor."

André yüzünü hoş olmayan bir ifadeyle buruşturdu. "Evet. Burada kal. Bil diye söylüyorum, destek geliyor. O videoyu buluta gönder. Seni herhangi bir şüpheden arındırmak için kullanmadan önce 'yanlışıyla' silinmesini istemem."

Molly, André'nin Mule'un cesedinin yanında diz çöküp iki parmağını boğazına bastırmasını izledi.

Molly sessizce Burke'e, "Kapüşonlu adamın kaçması benim suçum," dedi. "Bunu yapmak için çok yorgundum ve reflekslerim boka sarmıştı."

"Kapa çeneni," dedi Burke, bir kolunu ona dolayarak kısa bir yan sarılmayla. "Onun kanıtları yok etmesini engelledin. Kendine bu kadar yüklenme."

"Teşekkür ederim," dedi Gabe, biraz da keskin bir ifadeyle. "Şu andan itibaren kıyamet gününe kadar kendini suçlayacak."

Burke'ün ağzının bir tarafı kalktı. "Onu zaten çok iyi tanıyorsun."

Molly yanaklarının ısındığını hissetti, bu şartlar altında bu çok saçmaydı. "Videoyu bulut hesabına gönderdin mi, Gabe?"

"Çoktan bitti. Görüntüleyebilmesi için Antoine'a bir link gönderdim."

Burke'ün yarım gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Lanet olsun, evlat. Senden iyi bir özel dedektif olur."

Gabe başını salladı. "Hayır, efendim. Doğal hayatımın geri kalanında sıkıcı bir şef olacağım."

Molly, André'ye doğru ani bir hareket yakaladı ve bir çığlığı zorlukla bastırdı. "André!"

Çünkü bir timsah -büyük bir timsah- sudan çıkıp kafasına doğru ilerliyordu.

André dönüp ateş etti, atışlarının hepsi timsahın etrafındaki suya isabet etti. Burke, André'nin yanına koştu ve kendi ateşini ekledi.

Timsah sürünerek suya geri döndü ve André tökezleyerek geri çekildi, Burke eliyle polisin sırtına vurarak onu düzeltti.

"olsun," diye fısıldadı Gabe güçsüzce. "Sadece... lanet olsun. Bu gün devam ediyor."

"Onlara yardım etmeliydim," dedi Molly, şu anda tüm vücudunun titremesini görmezden gelmeye çalışarak. "Ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

Çok uzun bir gün olmuştu ve bacakları jöle gibi olmuştu.

"O zaman burada benimle kal." Gabe bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendisine yaslanması için cesaretlendirdi. Bu çok hoş bir histi. "Bir gün için yeterince insan kurtardın."

Orada birlikte durmuşlar, André'nin kurbanın cesedini suyun kenarından nazikçe çekişini izliyorlardı. Sonra donmuş gibiydi.

Molly bir adım öne çıktı. "André'nin kurbanı tanıyıp tanımadığınızı merak ediyorum. Ya da Burke," diye ekledi patronu André'nin yanına çömeldiğinde.

Gabe onu takip ederek olay yerine doğru yürürken, kapüşonlu adamın geride bırakmış olabileceği diğer kanıtları kirlletmemek için adımlarını dikkatli atıyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye seslendi.

"Evet," diye seslendi Burke omzunun üzerinden. "Olduğun yerde kal." O ve Gabe durdular, Burke onlara katılana kadar beklediler. "Xavier ve Carlos'un dünkü ziyaretçiyi arama planı artık suya düştü."

Molly içini çekti. "Nadia Hall'un kız kardeşi olduğunu iddia eden ama size yanlış isimler veren kadın mı?"

Burke kısa bir süre başını salladı. "Evet. O."

Molly başını Gabe'in omzuna yasladı. "Gerçekten yorgunum, Burke." Hatta bir ya da iki kaburgası bile çürümüş olabilirdi. Hoodie Guy'ın sert bir kafası vardı.

André cipini işaret etti. "Arka koltuğa geç ve biraz dinlen. Seninle kampta röportaj yapmayı planlamıştım ama bunu kitabına göre yapmam gerekecek. Telefonunu bana ver, Gabe. Onu güvende tutacağım."

Diğer seçenek söylenmemesiydi. Polisler buraya üşüşürse, arkadaşları olmayan biri Gabe'in telefonunu alabilir ve bir daha asla göremezdi.

Gabe telefonu André'ye verdi, o da cebine koydu. Sonra şeften suç savaşçısına dönüşen adam ona kolunu uzattı ve André'nin cipine binmesine yardım etti.

"Bir gün gerçek bir randevumuz olacak," dedi Gabe hafifçe, kolunu kızın omuzlarına dolayıp onu kendine çekerken. "Bundan daha iyisini yapabileceğimize eminim."

Şaşkınlıkla bir kahkaha attı. "Bunun doğru olduğundan oldukça eminim." Ayıldı, sağlıklı düşünmeye çalıştı. "Sorguya çekileceğiz. Andre buna görüşme diyor ama dürüst olalım, cevaplamamız gereken sorularla bizi fena halde hırpalayacaklar. Acaba her ihtimale karşı bizi temsil etmesi için Willa Mae'yi çağırırsak mı?"

Gabe onun başının tepesini öptü. "Kötü bir plan olmayabilir. Nefesimi için bana bir dakika ver, sonra telefon edeceğim."

"Yapamazsın. André telefonunu aldı."

"Ah, doğru. O zaman aramayı sen yap. Brülörün hala sende, değil mi?"

"İstiyorum." Gabe'den sadece yakıcısını bulacak kadar uzaklaştı. "Numarası bende yok ama Antoine'ınki var. Bizi yasal olarak temsil edebilmesi için birinin onu Burke'ün evinden alması gerekecek. Louisiana'da çalışma lisansı var mı, yoksa Xavier'i temsil etmek için dolar aldığı gün bu sadece tiyatro muydu bilmiyorum."

"O da sadece Salı günüydü," dedi Gabe asık suratla. "Sanki bir yıl önceymiş gibi geliyor."

Onun okşadı. "Cesaretin kırılmasın, Gabe. Bir şeyleri çalışıyoruz."

İç çekti. "Yeterince hızlı değil."

Bayou Gauche, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, SABAH 9:00

"Hayır." Cicely topuklarının üzerinde döndü ve Burke'ün mutfağına doğru yürüdü, görevdeki bir kadındı.

Aklını kaçırmak üzere olan oğlundan kaçmak için bir görev.

Xavier, Willa Mae'ye Molly ve Gabe'in gözaltına alındığı karakola kadar eşlik etmek üzere bir tekneyle gelen Antoine'a baktı. Ben burada oturmuş hiçbir şey yapmıyorken. "Hadi ama dostum. Beni de götür. Yardıma ihtiyacım var."

Antoine ona sempati dolu bir bakış attı. "Anlıyorum ama bu konuda annene katılıyorum. Bu noktada, kaybedilmeyecek kadar değerli bir tanıksın. Dışarıda güvende değilsin. Üzgünüm."

Xavier kollarını göğsünde kavuşturdu ve somurtma dürtüsüyle savaştı. "Nadia Hall'un öldürüldüğünü gördüğümde beş yaşındaydım. Zaten kimse benim sözüme inanmaz."

Willa Mae koridorda duraklayarak, "Şaşıracaksınız," dedi. Takım elbise giymişti. Ve topuklu ayakkabı. Ve inciler.

"Güzel görünüyorsunuz hanımefendi," dedi Xavier ona. "Çok avukatça."

Kadın homurdandı. "Yapmalıyım. Senin hayatta olduğundan daha uzun yıllar avukatlık yaptım."

"Takım elbise getireceğinizi nereden bildiniz, Bayan Willa Mae?" Carlos sordu. "Sırtımızdaki giysilerle kasabadan kaçtık."

"Evet," diye araya girdi Manny. "Kahin falan mısın sen?"

Willa Mae onlara sevgiyle gülümsedi. "Hayır, keşke olsaydım. Kendinizi içine soktuğunuz bu karmaşadan sonra bir avukata ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Xavier'in kaşları havaya kalktı. "Biz kendimizi herhangi bir -" Yaşlı kadının gözlerindeki ısıltıyı görünce sözünü kesti. "Sadece benimle dalga geçiyorsun."

"Sadece birazcık. Şimdi, yaşlı bir kadını dinle. Annenin sana ihtiyacı var. Senin canlı olmana, bir bütün olmana ve onunla oturup elini tutmana ihtiyacı var. Bir şeyler yapman gerektiğini hissettiğini biliyorum. Bu noktada yapabileceğin şey bu. Zavallı annenin bunu atlatmasına yardım edebilirsin. Üst dudağını sert tutuyor ama içi parçalanıyor." Yanağına şefkatli bir okşama verdi. "Olduğunu bildiğim adam gibi davran ve annene göz kulak ol. Kendin için üzölmeyi bırak. Buna hakkın olmadığından değil," diye ekledi. "Ama bunun ne sana ne de Burke'ün mutfak masasında oturup ağlamamak için elinden geleni yapan kadına bir faydası olacak."

Xavier bir an için başını eğdi ve sonra Willa Mae haklı olduğu için başını salladı. "Evet, hanımefendi. Ama lütfen neler olduğunu bize bildirin."

"Evlat, bildiğimiz her şeyi biliyorsun," dedi Antoine. "Lott'un taklitçisinin Nicholas Tobin olduğunu, Grand Fromage'ın Mule olduğunu ve kapüşonlu bir adamın onu öldürüp kaçtığını."

"Grand fromage?" Manny sordu.

Willa Mae, "Büyük peynir," dedi ve Xavier başını sallarken Manny güldü.

"Ve kapüşonlu adam timsahlara ceset yediriyordu," diye yardımsever bir şekilde araya girdi Carlos. "O kısmı unutamazsın."

"Deniyordum," dedi Antoine yüzünü buruşturarak. "İşte bu yüzden polis değilim. Böyle şeyleri kaldıracak midem yok. Hazır mısınız hanımefendi?"

"Gerçekten de öyleyim. Ben gidiyorum Cicely," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bir şey öğrendiğimde seni arayacağım. Şimdilik,

Merak etmeyin. Sadece sorgulanıyorlar. André, Gabe'in elinde bu sabahki cinayette herhangi bir rolleri olmadığına dair video kanıtları söyledi."

Xavier iç çekerek, "Bu sabahki cinayet," dedi. "Şimdi de takip edebilmek için cinayetleri etiketliyoruz. Kaç tane olduğunu bile bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi Carlos. "Bir liste tutuyordum."

"Elbette var," diye mırıldandı Xavier. "Yani? Kaç tane?"

Carlos telefonunu çıkardı ve saydı. "On beş, en baştan başlayarak. Nadia Hall, Rocky, Dr. Benson ve Paul Lott. Sonra senin vurduğun adam, Xavier, ama aslında başka birinin -ki o sen değildin- öldürdüğü adam. Tetikçi Eckert, patolog, cenaze levazımatçısı, Molly'nin ailesine saldıran üç koruma, Val'in öldürdüğü iki koruma, Nadia'nın kız kardeşi gibi davranan kadın ve Mule. On beş."

Willa Mae, "İstersen listeyi bana mesaj at, Carlos," diye rica etti. "Şimdi gitmem gerekiyor. Gabe ve Molly beni bekliyor." Küçük bir el salladı, sonra da Antoine'ı tekneye kadar takip etti.

Bir dakika sonra teknenin motoru kükredi ve gittiler.

Xavier mutfağa gitti, annesi ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş oturuyordu. Gözleri kıpkırmızı ve ıslaktı ve Xavier kendini yaklaşık on santim uzunluğunda hissetti. "Özür dilerim anne."

"Ben de öyle." Yanındaki sandalyeyi okşadı ve Xavier oturdu. "Yardım etmek istemenden gurur ve hiçbir açıklama yapmadan sözünü kestiğim için özür dilerim."

"değil. Bayan Willa Mae her şeyi gayet iyi açıkladı."

Cicely zayıfça gülümsedi. "Bu konuda çok iyi. Burada ve Teksas'ta lisansını koruduğunu bilmiyordum, ama ben

Molly ve Gabe'in iyiliği için iyi ki yapmış."

"Bu yüzden başlarının belada olmasından nefret ediyorum-"
"Bana söylememek için kendini zor tuttu. "Tüm bunlar yüzünden."

Annesi kanmamıştı. "İyi yakaladın evlat. Sen de herkes gibi tüm bu olanların kurbanısın. Muhtemelen daha fazla. Yardım etmediğini sanıyorsun ama ediyorsun. Sen olmasaydın, kimse Nadia Hall'u aramayı bilemezdi. Ve senin sıran da geliyor Xavier. Molly, Burke ve André tüm bu çılgınlığı çözdüğünde, tanıklık etmen için çağrılacaksın. Bu hiç de kolay olmayacak."

"Kime karşı tanıklık edeceksin?" Xavier çok sinirli bir şekilde sordu. "Herkes öldü."

"Katır'ı öldüren adam değil," dedi Cicely sessizce. "Eğer kapüşonlu adam Burke'ü görmeye gelen genç kadının cesedini ortadan kaldırdıysa -ki kesinlikle bir şekilde işin içindeydi- o zaman o da işin içinde. Sadece henüz nasıl olduğunu bilmiyoruz. O zamanlar Nadia'nın sevgilisinin kim olduğunu da bilmiyoruz. Mule ya da başka biri olabilir. Sadece bilmiyoruz."

Hayır, bilmiyorlardı. Ama öğrenmelerine yardımcı olabilirlerdi. "Beklerken ne yapabileceğimize dair bir fikrim var. Carlos! Manny! Buraya gelebilir misin?"

Birkaç saniye sonra kardeşler onun etrafında toplanmıştı. "Ne var ne yok?" Carlos sordu.

Xavier oturmalarını işaret etti. "Ben de tam yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşünüyordum. Dün gece beyin fırtınası yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Carlos gözlerini kırptırdı. "Evet, o gerçekten dün geceydi. Evet. Hatırlıyorum. Neden?"

"Gabe'in Shoe'yu severken Molly'ye 'Köpek ne olacak?' diye sorduğunu hatırlıyor musun? "

Carlos'un yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "New Orleans'taki tüm veterinerleri arayacağız."

Xavier başını salladı. "Evet, öyle."

Manny telefonunu çıkardı. "Kullan-at telefonumu aldım ve şarjı dolu. Hadi yapalım şunu."

Xavier tepkisini ölçmek için annesine baktı. Başını sallıyordu. "Telefonumdan isimlere ve numaralara bakacağım," dedi. "Aramaları siz yapabilirsiniz."

Xavier bir elini kaldırdı. "Dur bakalım. Artık aramalarımızı takip etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyoruz."

Carlos kendini beğenmiş bir tavırla, "Zaten biliyordum," dedi.

Xavier hâlâ gülümseyebildiğini fark etti. "Eminim öyledir. Sevdiğin o suç programları hepimize iyi hizmet etti. Farklı numaralardan arıyormuşuz gibi nasıl görüneceğimizi biliyor musun?"

"Spoofing," dedi Cicely ve hepsi ona baktı. Kaşlarını çatı. "Ne? Bir şeyler bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Spoofing, aradığınız numarayı taklit etmenizdir. Hemşirelerden biri eski erkek arkadaşını taciz ederken bunu yapmıştı. Bunu yaptığı için başı belaya girdi, haberin olsun."

"Ama bunu yasadışı nedenlerle yapmayacağız," dedi Manny. "Ayrıca, önce bizi yakalamaları gerekir ve bu takip edilemez bir telefon. Sahte bir web sitesi açayım." Cicely'ye başıyla onay verdi. "İyi iş, Bayan M."

Kolunu okşamak için masanın öbür ucuna uzandı. "Teşekkür ederim, Manny. Takdir edilmek çok güzel."

Xavier, kız göz göze gelene kadar masaya vurdu. "Sana minnettarım anne. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Gözleri tekrar doldu ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Sus artık. Yapacak işlerimiz var."

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, SABAH 9:15

LAMONT kravatını düzeltti, eli kapı kolunda durakladı. Ofisinin kapısına baktı, psikolojisini içeri girmek için ayağa kalktı. Duş almış, giyinmiş ve güne başlamaya hazırdı.

Bu genellikle evrak işleri ve bir dizi toplantı anlamına geliyordu.

Bugün bu, önce polislerin ne kadarını bildiğini anlamak anlamına geliyordu. O videoda yüzünün ne kadarı çekilmişti?

Lanet olsun Gabe Hebert'e ve lanet olası telefonuna.

En çok ihtiyaç duyduğu anda tutukluk yapan kendi silahına lanet olsun.

Onları ezip geçmeliydim. Neden onları ezmedim ki?

Paniklemişti, saf ve basit. Savaşamıyordu, bu yüzden kaçmaya başladı. Ve tüm bunlardan kurtulmanın bir yolunu bulamazsa, panik nöbeti onu bitiren şey olacaktı.

Jackson Mule'un öldürülmesi tüm haberlerde yer aldı, ancak ayrıntılar yetersizdi. Şehrin önde gelenleri "büyük bir adamın kaybı" için timsah gözyaşları döküyordu.

Saçmalık. Jackass bir zorbadan başka bir şey değildi. Aptal, eli kolu bağlı bir zorba.

Senden önce davrandı, belki de o kadar aptal değildir?

Kapa çenenini. Sadece . . . kapa .

"Lamont? Bir dakikan var mı?"

Kendisine doğru gelen adama doğru döndü. Jean-Pierre, Ashley'nin yeni patronu. Onunla uğraşmaktan nefret ediyordu, çünkü tüm bu gıcırtılı nezaketin bir paravan olduğunu biliyordu. Yerel halkla iyi geçinmek için kulağa daha uygun gelen Fransızca göbek adını kullanmak dışında, Kaj Jean-Pierre lanet olası bir koro çocuğuydu. O çocuk daha temiz değil. Sorun şu ki, Lamont hiçbir zaman bu yönde bir kanıt bulamamıştı.

"Jean-Pierre. Senin için ne yapabilirim?"

"Ashley'i arıyorum. İşe geç kaldı ve dün üzerinde çalıştığı dosyaya çok ihtiyacım var. Sabit diskinde kaydetmiş olmalı çünkü sunucuda yok. Eğer onu bulamazsam, bilgisayarının kilidini açması için bir ağ yöneticisi bulmam gerekecek. Onu gördünüz mü?"

Lamont yumuşak bir sesle, "Kesinlikle görmedim," diye yalan söyledi. Ofisine girdi, Jean-Pierre de peşinden geliyordu.

Carrie bilgisayarından başını kaldırdı, ağzı kibar bir gülümsemeye kıvrıldı. "Günaydın, efendim." Ayağa kalktı ve Lamont'un ceketini alarak kapının arkasına astı. "Kahve ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Gergin kaslarını gevşetmek için bir burbon tercih ederdi ama burada, iş yerinde olmazdı. Jean-Pierre'e sert bir bakış atmak için döndü. "O burada değil. Başka bir yere bakmalısın."

Diğer adam onu görmezden geldi. "Carrie, Ashley'i gördün mü?"

"Hayır, efendim. Bu sabah değil. Eğer onu görürsem, onu aradığınızı söyleyeyim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Jean-Pierre, sesi yıpranmış gibiydi, sonra da "Lanet olsun," diye mırıldanarak ayrıldı.

Lamont umursamaz bir tavırla, "Bu adam çok kaba," dedi.

"O kadar da kötü biri değil," dedi Carrie sevecen bir gülümsemeyle. "En azından onu tanıdıktan sonra. Sadece biraz gergin. Buradaki tempoya alıştığında sakinleşecektir."

Çünkü Kaj New York'tan gelmişti. Bu, adama güvenmemek için yeterli bir nedendi.

Jean-Pierre'i aklından çıkaran Lamont, Carrie'ye o gün için ihtiyacı olan evrakların bir listesini verdi ve ofisinin kapısını kapattı. Boş olduğunu görünce rahatlayarak sessizce iç çekti.

İçten içe, rozetli birinin onu bekliyor olmasından korkuyordu ama şimdiye kadar sorun yoktu. Eğer o lanet videoda yüzünü görselerdi, kelepçelerle buraya gelmiş olurlardı.

Kadının gözlerinin nasıl kısıldığını hatırladı. Yükselen güneş onu kör etmişti. Umarım yüzünün görünen herhangi bir kısmını, videonun işe yaramayacağı kadar gölgede bırakmıştır.

Onları ezip geçmeliydim.

Yapmalıydım, yapabilirdim. Yapmadın. O yüzden et.

Bilgisayarını açtı ve haber akışlarını kontrol etti. Tanrı'ya şükürler olsun ki medyada videonun bir kopyası yoktu. Yine de Jackass'ın küçük dalkavuğu Cresswell bir şeyler biliyor olabilirdi.

Ve aramazsa garip görünürdü, değil mi? Jackass ile arkadaş oldukları biliniyordu.

Lamont masa telefonunu kullanarak Cresswell'i aradı ve şaşırtıcı bir şekilde adam cevap verdi.

"Lamont, senin için ne yapabilirim? Çabuk halledebilirsen olurum. Fazla zamanım yok. Her şey çılgınca.

Mule'un cinayeti falan derken bu sabah buradaydım."

"Sanırım öyle," dedi Lamont, üzüntüsünü belli ederek. "Bu yüzden arıyorum. Ne oldu böyle? Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır. Sadece kapüşonlu bir adam. Başka bir cinayeti örtbas ediyormuş gibi görünüyordu. Ama elimizden geleni yapacağız, sana söz veriyorum. Mule'u kimin öldürdüğünü bulacağız ve bulduğumuzda Tanrı ona yardım etsin. Buradaki herkes o kadar öfkeli ki o piçin mahkemeye çıkacağından şüpheliyim."

Lamont derin bir iç çekerek, "Umarım onu bulursunuz," dedi. "Sizi yalnız bırakayım da işinize dönün. Bir şey duyduğunuzda beni bilgilendirebilir misiniz? Minnettar olurum."

"Elbette. Ve bak. Mule için üzgünüm. Çok eskilere dayandığınızı biliyorum."

Çok gerilere gitti. Çünkü Jackass artık boynunda asılı bir albatros değildi.

"Teşekkür ederim. I . . . Bunu henüz sindiremedim. Gerçek gibi hissetmiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Cresswell. "Burada işler değişecek."

Cresswell'in bu değişiklikler için çok heyecanlı olduğu söylenemezdi ve neden olsun ki? Adamın yıllardır her istediğini yapmasına izin verilmişti. Jackass'in yerine kimin geçtiğine bağlı olarak, birileri Cresswell'in sefil kariyerinde bir kez olsun sürüyü güdebilirdi.

"Gitmene izin vereceğim," dedi Lamont.

"Güçlü kal." "Sen de öyle. Görüşürüz, Lamont."

Aramayı sonlandırdı ve bir kez daha rahat bir nefes aldı. Cresswell her şeyi bilmiyor olabilirdi ama uzun yıllar Jackass için çalışmıştı. Bir katilden şüpheleniliyorsa adam bunu bilirdi.

Ev serbest.

Xavier Morrow ve Gabe Hebert hariç. Ashley ve Jackass'in dikkatini asıl amacından, yani tüm tanıkları ortadan kaldırmaktan uzaklaştırmasına izin vermişti. Gabe Hebert, adını vermeyeceği kadını öldürdüğünü görmemişti ama babasının öldürülmesi hakkında çok fazla şey biliyordu.

Morrow ve Hebert'i bulmalıydı ve bunu hemen yapmalıydı.

Çifte alarma geçeceklerdi, özellikle de özel dedektif kadın Ashley'nin kafasına bakmışsa. Ashley'nin ziyaretinin bir hile olduğundan zaten şüpheleniyorlardı. Morrow'un öldürüldüğünü gördüğü kadının sahte kimliği söz konusu olduğunda hâlâ kuyruklarının peşinde olduklarını umuyorlardı.

Sonra kaşlarını çattı. Bir dakika bekle.

Sutton denen kadın bu sabah neden oradaydı? Hastanede olması gerektiği gerçeğinin ötesinde, Jackass'i bataklığa kadar takip ettiğini nereden biliyordu? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

...

O sabahki tutuklama raporlarını kontrol etti, sonra gözlerini kapadı ve öfkesine hakim olmak için mücadele etti.

Lanet .

Bir adam sabahın erken saatlerinde kaçırmak amacıyla haneye tecavüz suçundan tutuklanmıştı. Adres, Merkezi İş Bölgesi'nde bir apartman dairesiydi.

Chelsea Sutton'ın evi. Bayan PI ile aynı soyadı. Jackass ne demişti? Bir kız kardeşi ve bir yeğeni varmış. Jackass'in, Burke'ün koruma olarak görevlendirdiği adamı etkisiz hale getirecek kadar adam göndermiş olması gerekiyordu.

Lamont yerel haber sitesine baktı, sonra iç çekerek başını geriye attı. Sutton'ın dairesine zorla girilmesi, Jackass'in öldürülmesiyle ilgili manşetin hemen altındaydı. Sutton'ın dairesinin dışında üç ölü, bir kişi tutuklandı. Nicholas Tobin.

Lamont adamla hiç tanışmamıştı ama adını biliyordu. Yıllar boyunca Jackass hakkında her şeyi öğrenmeye çalışmıştı. Tobin, Jackass'in kendi metresinden olan oğluydu - hamile kaldığı için öldürmemişti çünkü kadın sessiz kalması için para almıştı.

Nadia gibi değil. Nadia onun parasını kabul etmemişti. Nadia söylemesi için ısrar etmişti. Nadia bu yüzden ölmüştü. Mantıklı davransaydı, şimdi bu karmaşanın içinde olmazdı.

Lamont yerel haber sitesindeki arama sonuçlarına döndü ve dişlerini gıcırdatarak bir sonraki başlığa tıkladı. İki adam kaçırma girişiminde öldürüldü. İki adam yerel restoran sahibi Patience Hebert'in evine zorla girmişti. Polis geldiğinde her iki adam da ölü bulunmuştu.

Jackass'ın adamları her şeyi berbat etmişti.

Bunu onun çirkin yüzüne vurmak isterdim. Artık bunun için çok geç.

Görünüşe göre hiç kimse -en azından haberlerde- iki hırsızlık arasındaki bağlantıyı kuramamıştı. Margaret Sutton - Hebert ona Molly diyordu - ikisi arasındaki bağlantıydı ama medya bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

En azından henüz değil.

Polislerin bilmesi gerekiyordu. Şimdilik bunu yeleklerine yakın tutuyorlardı.

İşin iyi tarafı, Jackass'in bu hırsızlık olaylarıyla ve beş cesetle bağlantısını araştıracaklardı. Kaçıranları Jackass görevlendirmişti, bu yüzden ölümler bir şekilde ona bağlanacaktı. Onları Tobin görevlendirmiş olsa bile, bu yine de Jackass'i işaret ediyordu.

Beni tamamen dışında bırakarak.

Broussard ve grubu Nadia Halldan haberdar olsaydı, Jackass'in yaptığını bile düşünebilirlerdi. Kimse yoktu

çürütmek için.

Xavier Morrow hariç, ama ona kim inanır ki? O gece Katrina sırasında çocuk beş yaşından büyük olamazdı.

Beş yaşındaki çocuklar kötü görgü tanıkları olarak bilinir.

Xavier Morrow'un yarasını görmüş olması dışında.

Jackass'in hiç yara izi olmamıştı.

Lanet olsun.

Xavier Morrow hala ölmek zorundaydı. Ve ölecekti.

En azından kimse beni Jackass'in ölümüyle ilişkilendiremez. Polisle iletişim kurmak için kullandığı ocağı fırlatıp atmıştı. Şimdi Mississippi'nin dibinde yatıyordu. Neyse ki, çeşitli bağlantılar için ayrı telefonlar kullanarak birkaç telefona sahip olmuştu. Şimdi cebinde yeni ve izi sürülemeyen bir telefon vardı. Onları birbirine bağlayan başka bir kanıt yoktu, değil mi?

Doğru.

... hariç. "Ashley," diye mırıldandı. Cesedi teşhis edildiğinde -ki edilecekti, çünkü onu küçültürken yüzünü yok etmemişti- Jackass'in neden Ashley'in kalıntılarının yakınında bulunduğunu merak edeceklerdi. Onunla Jackass arasında nasıl bir bağlantı olduğunu merak edeceklerdi.

Ama Jackass ve Ashley arasında bir bağ yoktu. Ashley sadece benimle bağlantılı olabilirdi. Suçlayıcı videosu olan Joelle tarafından. Lanet olsun.

Joelle'in icabına bakılması gerekiyordu. Belki güvenlik kamerasını ondan alabilirdi. Ama bir kopyasını avukatına gönderdiğini söylemişti.

Lanet olsun. Onu şimdi öldürmek çok açık olurdu. Lamont gözlerini kapadı ve tam olarak ne yapması gerektiğini anlamaya çalıştı. Hedef sürekli değişiyordu. Joelle'i şüphe uyandırmadan susturmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

İronikti, gerçekten. Joelle şu anda çok mutlu olurdu. Ashley'den nefret ederdi ve-

Oh. Oh. Aniden doğrulurken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah," diye fısıldadı yüksek sesle, çünkü mükemmel çözüm az önce aklından geçmişti. Ya Joelle'i ortadan kaldırabilir ve dikkatleri Ashley'le olan ilişkisinden aynı anda uzaklaştırabilirse?

Joelle Ashley'den nefret ediyordu. Ondan tutkuyla nefret ediyordu. Kendisini öldürecek kadar nefret ediyordu.

Ama daha sonra kendi canına kıyacak kadar depresyona girdi. Zavallı Joelle.

Lamont canını acıtmak istiyordu ama eğer intiharını sahnelerse, bu haplarla olacaktı. Joelle'in Rocky gibi kendini kafasından vuracak cesareti yoktu.

Ya da ilk karısının yaptığı gibi. Lucille hevesli bir avcıydı. Silahlarla arası iyiydi. Joelle ateş etmek hakkında hiçbir şey bilmezdi.

Ashley'i becerdiğini itiraf etmek zorunda kalacaktı çünkü Joelle "intihar notunda" bundan bahsedecekti ama cinsel bir skandal kötü görünse de kısa sürede unutulacaktı.

Artık odak noktası Joelle'di. O zaman nihayet geleceğine odaklanabilecekti. Bağışılarını toplayacak, politikaya atılacak ve bir sonraki karısı yatakta ona "Senatör" diye hitap etmek zorunda kalacaktı.

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERşEMBE, 13:30

"Bay Hebert?"

Gabe sarsılarak uyandı ve sorgu odasındaki masadan başını kaldırarak parlak ışığa gözlerini kırpıştırdı. O

uyuyakalmış. Karakolda uyuyakalmasına nasıl izin vermişti?

Belki de çok yorgun olduğu ve farklı dedektifler tarafından üç kez sorgulandığı, hepsi de çılgılık atmak isteyene kadar iyi polis/kötü polisi oynadığı içindir? Evet, ondan. Kendini biraz rahat bırakması gerekiyordu çünkü gerçekten kötü bir akşam geçirmişti.

Ve aynı derecede kötü bir sabah. Saatlerce sorgulanmasının yanı sıra, Molly'yi nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Polisler bataklığın kıyısındaki olay yerine varır varmaz onları ayırmışlardı. Molly iyi miydi? Ona ne yapmışlardı? Uykuya dalmama nasıl izin verebildim?

Sonra köşede duran memuru gördü. Memur McCauley André'nin adamlarından biriydi ve Gabe bu odaya götürüldüğünden beri saatlerdir nöbet tutuyordu. André ona güvendiğini söylemişti. Burke de güveniyordu, uyuyacak kadar güvende hissetmesinin tek nedeni de buydu. Memur ona nazıkçe başını salladı, Gabe de ona karşılık verdi, sonra kapıya doğru dönüp adını söyleyen adamı inceledi.

Yeni gelen şık gri bir takım elbise giymişti ve siyah kravatı ... ile kaplıydı. Gabe gözlerini kıstı. "Saksafon mu?" diye sordu gözleri kısık bir şekilde.

Adam kravatına bakmadan önce kafasını şaşkınlıkla eğdi. "Ah, doğru ya." Kıkırdadı. "Oğlumdan bir hediye," dedi. Adam evrak çantasını masaya bıraktı ve Gabe'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Avukatınız birazdan bize katılacak ve sonra başlayabiliriz."

Avukatım mı? Doğru ya. Willa Mae onun yanındaydı. sorgulamaları sırasında. Kadın gittikten hemen sonra uykuya dalmış olmalı, çünkü bu son şeydi o

hatırladı. Willa Mae içeri girdiğinde ayağa kalktı. "Bayan Collins."

Ona gülümsedi. "Bay Hebert. Nasılsın, Gabe?" diye ekledi usulca.

Boynunu ovuşturdu. "Daha iyi uyudum."

"O zaman düşmeden önce lütfen otur." Onun yanına oturdu ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Molly iyi. Sen de iyi olacaksın. Sadece beni takip et ve daha önce olduğu gibi sadece sana sorulanlara cevap ver."

"Evet, hanımefendi."

Saksafon kravatlı adam boğazını temizledi. "Ben Bölge Savcı Yardımcısı Cardozo. Size birkaç soru sormak istiyorum."

"Peki," dedi Gabe bitkin bir halde. "O zaman gidebilir miyim?"

"Önce soruları halledelim, olur mu?" Cardozo'nun bu sözleri, Willa Mae'nin Gabe'in kolunu cesaretle sıvazlaması dışında kulağa uğursuz gelebilirdi.

Gabe içini çekti. "Peki. Devam et."

"Baştan başlayabilir misin?"

Gabe inlemek istedi. "Hikâyemi zaten üç kez anlattım. Kayda aldıklarına eminim. En önemli sahneyi yakalayamaz mısınız?"

Cardozo'nun dudakları kıpırdadı. "Söyleyebilirim ama bunu senden duymak isterim. Zor bir gece geçirdiğini biliyorum, bu yüzden minnettarım."

Gabe avuçlarını yüzüne sürdükten sonra ellerini saçlarının arasından geçirdi ve kendine gelmek için hafifçe çekti. "Eh, sırf sen takdir ediyorsun diye," diye mırıldandı ve sadece Xavier'in kaçmadan önce davetsiz misafirini vurduğu kısmı atlayarak baştan başladı. "Sonra kapüşonlu adamla karşılaştık ve Mule'u önce göğsünden, sonra da kafasından vurdu. Bayan Sutton ve ben, daha fazla kanıt ortadan kaldırmasını engellemek için ona yaklaştık. O da

Bayan Sutton'ı itti, silahını aldı ve Mule'un Range Rover'ına doğru koştı. Arabayla uzaklaştı."

"Anladığım kadarıyla Range Rover'da birkaç kurşun deliği var," dedi Cardozo hafifçe. Siyaha yakın saçları, güneşte çok zaman geçirdiğini gösteren bronz teni ve koyu kahverengi gözleriyle hoş görünümlü bir adamdı. Bu gözler nazik görünüyordu ama Gabe ona güvenemiyordu.

"Bayan Sutton onun olay yerinden ayrılmasını engellemeye çalıştı. Önce lastiklerine ateş etti ama adam sürmeye devam etti."

"Peki tüm bunlar olurken siz ne yapıyordunuz?" Cardozo sordu.

"Ağaçların arasından yaklaştığımız andan kapüşonlu adamın Bayan Sutton'a saldırmasının hemen sonrasına kadar her şeyi kaydediyorum." Molly yere düştüğünde ne kadar korktuğunu hatırlayınca kalbi biraz durdu. Ve Molly ayağa kalkıp ateş etmeye başladığında ne kadar gururlandığını.

Adamın kaçışından dolayı kendini suçluyordu ama aslında hiç de suçlu değildi. Cesur davranmıştı ve belki inanmaya başlar diye bunu ona tekrar söylemek için sabırsızlanıyordu.

"Peki videoyu nerede bulabiliriz?" Cardozo sordu.

Gabe gözlerini kıstı. "Sanki daha önce görmedin mi?"

Willa Mae onun kolunu sıktı. "Sadece soruya cevap ver, Gabe. Cardozo sadece noktaları birleştiriyor."

Gabe sabırsızca nefes verdi. "Telefonumda. O da Yüzbaşı Holmes'un gözetiminde."

Cardozo başını salladı. "Teşekkür ederim. Şimdi, iki adamın birbirlerine söylediklerinden herhangi birini duydunuz mu?"

"Hayır."

Cardozo bu kaba cevaptan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Birbirlerine dostça davranıyorlar mıydı?"

"Biri diğeri vurmada önce mi?" Gabe alaycı bir tavrıla sordu, sonra Willa Mae gizlice ona dirsek atınca iç geçirdi. "Kusura bakma. Yorgunum. Buna nasıl cevap vereceğinden emin değilim. Tetikçinin yüzünü göremiyorduk. Kapüşonu ve arkasındaki güneş yüzünden oldukça iyi gizlenmişti. Mule yeterince rahat görünüyordu, sonuna kadar yani. Sanırım normal bir sesle konuşuyorlardı. Hiç bağırmadılar." Doğru şeyleri söylediğinden emin olmak için Willa Mae'ye baktı ve o da başıyla onu onayladı. En azından kendimi suçlamadım.

Cardozo, "Silah taşıyormuşsunuz," diye yorum yaptı. "Evet."

"Kapüşonlu adama ateş ettin mi?"

"Hayır."

Cardozo gülümsedi, sanki bir oyun oynuyorlardı. "Akşam erken saatlerde ateş ettin mi?"

"Evet."

"Kaç kere?" "Bir kere."

" ne zaman oldu, Bay Hebert?"

Willa Mae onun kolunu tekrar sıvazladı. "Buna cevap verebilirsin. Molly'nin dairesindeki güvenlik kayıtları ellerinde. Molly'yi savunma eyleminiz bu şekilde not edildi."

"Bu sabah saat bir on beş ile bir otuz arasında bir yerdeydi."

"Kimi vurdun?"

"Adını bilmiyorum. Bana silah doğrultmuştu..." Molly'yi nasıl etiketleyeceğini bilemediği için kaşlarını çatı. Kız arkadaşım mı? Ortağım mı? "Özel dedektifimin göğsüne. Ailesini tehdit ederek onu silahını bırakmaya zorladı, sonra da ortaklarına onu yakaladığını söylemeye başladı."

"Ona zarar vereceğini mi düşündün?"

"Yapacağından kesinlikle hiç şüphem yoktu."

"O noktada, neden adamların orada olduğunu düşündünüz?"

"Bayan Sutton'ın kız kardeşi ve yeğenine zarar vermek ya da muhtemelen kaçırmak için."

"Bu hangi amaca hizmet ederdi?"

Gabe bağırarak istedi ama öfkesini dizginleyip kendini medeni kalmaya zorladı. "Molly'yi açığa çıkmaya zorlamak, böylece onu Burke'ü tuzağa düşürmek ya da önemli tanıkların saklandığı yere kadar takip etmek için kullanabileceklerdi."

"Garajdaki adamı vurduğunuzda, onu öldürmek niyetinde miydiniz?"

Gabe irkilmesini kontrol edemedi. "Hayır. Aslında omzunu hedeflemiştim. Bir kolunu, bacağına ya da gövdesini bile kabul edebilirdim ama boynunu vurdum."

Cardozo tekrar başını salladı. "Bu öldürücü bir atıştı."

Gabe yutkundu. Bir adamı öldürdüğü gerçeğiyle daha sonra yüzleşmek zorunda kalacaktı. Şimdi dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. "Sanırım öyle."

"Baban bir polisti. Sana ateş etmeyi öğretti mi?"

"Öyleydi ve yaptı. Ama boyunlarını değil. O bir kazaydı."

Cardozo'nun gülümsemesi nazikti. "Babanla hiç tanışmadım ama hakkında iyi şeyler duydum."

Gabe nasıl cevap vereceğini bilemeden Willa Mae'ye baktı. "Sadece teşekkür et, Gabe," diye mırıldandı.

"Teşekkürler mi?"

Cardozo alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Rica ederim?" Kolunu masaya dayadı ve öne doğru eğilerek ayıldı. "Kapüşonluyu giyenin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bilseydim sana söylerdim."

"Babanı kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

Gabe tereddüt etti, sonra neden olmasın diye düşündü. "İntihar etmediğini kabul ediyor musun?"

"Biliyorum. Bayan Sutton bana yaptırdığınız özel otopsiden bahsetti. Kaydı Dr. McLain'in bulut hesabında zaten bulmuştuk - kocası şifrelerini biliyordu ve cinayetle ilgili soruşturmamızda bize çok yardımcı oldu."

Gabe rahatlamaya başladı. Belki de bu gerçekten iyi olacaktı. "Neden bana babamın cinayetini daha önce sormadın? Dün mesela?" Bir adamı öldürmeye zorlanmadan önce.

"Çünkü dosyaları daha dün gece aldık. Sizinle bugün konuşmayı planlıyorduk, sonra olaylar gelişti ve işte buradasınız. Son soru: Babanızın katilini aramaya devam etmeyi düşünüyor musunuz?"

Gabe Willa Mae'ye bakmadı. Bakışlarını Cardozo'nunkilere kilitledi. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer hayır deseydiniz, bana söylediğiniz diğer her şeyden şüphe ederdim. Ama anlaşma şu Bay Hebert. Evinize ya da şehirde nereye gitmeyi tercih ederseniz oraya gitmenize izin vermek isterim. Ama dışarıda katil avlayan ve ciplere ateş eden kanunsuzlara izin veremem. Hatta kaçırma girişiminde bulunan adamları bile vuramam."

Gabe uzun bir süre adamı inceledikten sonra başını salladı. "Durumunuzu anlıyorum."

"Bunu umuyordum. Zaman ayırdığınız ve açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Ve özellikle video için teşekkür ederim. İşe yarayacağını umuyorum."

"Umarım öyledir. Kapüşonlu adamın kim olduğunu biliyor musun?" "Hayır. Ama öğreneceğim."

"Kurbanın kim olduğunu biliyor musunuz? Kimin ..." Gabe yutkundu. "Kafasını bulduğumuz kişi mi?"

Cardozo en az beş saniye boyunca konuşmadı. Sadece Gabe'in bakışlarını tuttu ve duvardaki saatin tik taklarıyla aynı anda gözlerini kırptırdı.

Gabe bu konuda ne hissedeceğini bilemiyordu. Adam genç kadının kim olduğunu biliyordu. Ve 'in de bunu bildiğini bilmesini istiyordu. "Sevindim," diye fısıldadı Gabe sonunda. "Umarım ailesi bu olayı kapatır."

Cardozo ayağa kalktı ve bir eliyle saksaforon kravatını düzelitti. "Gitmekte özgürsünüz Bay Hebert. Sakıncası yoksa lütfen şehirde kalın. Telefonunuz size geri verilecek ve Bayan Sutton sizi lobide bekliyor."

Sonra savcı yardımcısı çantasını alıp dışarı çıktı ve Gabe'i kapıya bakarken bıraktı. "Bu da ne-"

"Yalnız kaldığımızda," diye mırıldandı Willa Mae. "Ben söyleyene kadar tek kelime etme. Şimdi buradan gidelim."

Gabe dilini tuttu ama duvarlardan birini oluşturan tek yönlü cama baktı. Orada insanlar olduğunu biliyordu. Anlaşılan Willa Mae onlara güvenmiyordu.

Hiçbir şey söylemeden Memur McCauley'i odadan çıkıp koridorlardan geçerek Molly'nin volta attığı lobiye kadar takip etti. Gabe'e doğru koştu, kollarını boynuna doladı ve can havliyle ona tutundu.

"İyiyim," diye mırıldandı, onu içine çekerken kolları ona sarıldı. Saçları Farrah'nın banyosundaki şampuan gibi kokuyordu ve kendi turuncu şampuanının kokusunu özlemişti. Hâlâ Farrah'nın eşofmanlarını giyiyordu ve üzerinde tetikçinin onu yere düşürdüğü andaki çamur lekeleri vardı. Ama hayattaydı, bir bütündü ve polisler tarafından zarar görmemiş gibi görünüyordu. Açıkçası, NOPD birinin öldüğünü göz önüne alırsak, onlardan ne yapmalarını beklediğinden emin değildi. "Sen mi?"

Tutuşunu sıkılaştırdı ve onu bırakmadan önce yüzünü onun boynuna bastırdı. "Ben de."

Burke'ün kamyonetiyle beklediği dışarıya çıkana kadar tek konuştukları buydu. "Atlayın," dedi. "Ve kemerlerinizi bağlayın."

Willa Mae önde, Gabe ve Molly arkada olmak üzere itaat ettiler. Molly onun elini öyle sıkı tutuyordu ki canı acıyordu ama ona durmasını söyleyecek değildi.

"Bayan Willa Mae, şimdi konuşabilir miyiz?" Gabe sordu. Willa Mae Burke'e baktı. "Temizleniyor muyuz?"

Burke başını salladı. "Evet. Kimsenin kamyonetimle uğraşmasına izin verecek kadar uzun süre durmadım." Molly'nin cep telefonunu ve kullan-at cihazını koltuğun üzerinden geri verdi. "Al bakalım."

"Onları benim için tuttuğun için teşekkür ederim," dedi. "Nereye gidiyoruz? Senin kampına mı?"

"Hayır, artık çok kalabalık. Boş yatak odası yok ve fazladan beş kişi sessiz olmaya çalıştıklarında bile çok gürültü yapıyor. Dinlenebilmeniz için Farrah ve André'nin nehir kıyısındaki evine geri dönüyoruz."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Gabe.

"Chelsea?" Molly sordu. "Ya Harper? Onlar hâlâ orada mı?"

"Öyleler," diye onayladı Burke. "Son duyduğumda, döndüğünde tatlı bir şeyler yiyebilmen için Farrah'la birlikte yemek pişiriyorlardı. Yani ..." Birkaç saniye geçmesine izin verdi. "Yoğun bir gün, ha?"

Molly kırılgan bir sesle güldü. "Evet, öyleydi. Daha ne biliyoruz ki?"

"Savcı yardımcısı kurbanın kim olduğunu biliyor," dedi Gabe. "Kapüşonlu adamın cesedini suya attığı kişi."

"Biliyor," diye doğruladı Willa Mae. "Ama söylemiyor. Yapacağını düşündüğümden değil."

"Onu nasıl bu kadar çabuk teşhis ettiklerini merak ediyorum." Molly düşündü. "Kalıntıların peşine dalgıçlar mı gönderdiler? Eğer bir ya da iki parmak bulmuşlarsa ve kadın sisteme girmişse, parmak izlerinden kimliğini tespit etmiş olabilirler."

Gabe gözlerini kapadı ve bataklıkta parmaklarını bulma düşüncesiyle gelen mide bulantısına karşı koydu.

"Bilmiyorum," dedi Burke. "Yüzü tanınabilir durumdaydı - bilirsiniz, kan sayesinde, bu yüzden tanıdığı biri olup olmadığını merak ediyorum."

"Ben ikincisine oy veriyorum," dedi Gabe zayıf bir sesle. "Peki ya Azizler?"

"Özür dilerim," dedi Molly, hızlı bir öpücük için elini dudaklarına götürerek. "Senin bir sivil olduğunu unutmuşum. Bugün oldukça harikaydın."

"Teşekkür ederim." Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Çok yorgundu. Neredeyse onun sözlerinden gurur duyamayacak kadar yorgun. Neredeyse. "Başka bir şey biliyor muyuz?"

"André, Mule'un Range Rover'ını bulduklarını söyledi," dedi Burke. "Çalınan arabanın sahibinin evinin yakınındaki ormanlık alana park edilmişti."

"Çalıntı araba mı?" Gabe başını sertçe sallayarak sordu, açıklamanın bir kısmında uyuduğu için endişelenmişti.

Burke dikiz aynasından ona baktı. "Ah, pardon. Tetikçinin olay yerinde bıraktığı araba çalınmıştı. Polisler ruhsattaki adrese gittiler ve çalıntı arabanın sahibini Mule'un Range Rover'ından birkaç metre ötede yerde buldular."

Molly iç çekti. "Arabanın sahibi ölmüş müydü?"

"Evet," dedi Burke. "Adamın sabıka kaydı vardı, yani NOPD tarafından biliniyordu. Uyuşturucu satıcısı. Biraz meth yapmış, o tür şeyler. Onu bulduklarında en az birkaç saat önce ölmüştü. Rover'ın yanında yerde bir dizi yeni lastik izi vardı. Muhtemelen bir sedana ait. Lastik izleri olay yerinde bırakılan çalıntı arabaninkilerle uyuşmuyordu. Şu anda tüm bildiğim bu."

"Tamam," dedi Molly yavaşça. "Hoodie Guy kendi aracını getirdi, Meth Guy'ın arabasıyla değiştirdi, bir cesetten kurtulmak için onu bataklığa sürdü, Mule'u öldürdü, sonra da

Katır'ın Range Rover'ı ile arabayı çaldığı yere geri döndü, kendi aracına geçti ve sonra da uzaklaştı mı?"

Burke, "Tahmin edebildiğim kadarıyla yakın," dedi.

Molly esnedi. "Acaba Hoodie Guy Meth Guy'ı tanıyor muydu yoksa bu rastgele bir fırsat hırsızlığı mıydı?"

"Güzel soru," dedi Burke. "Ben de aynı şeyi merak ettim. Birbirlerini tanıyorlarsa nereden tanıyorlardı?"

"Hepinizin bilincinin nasıl hâlâ yerinde olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı Gabe nefesinin altında.

Molly emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde ona doğru eğildi. "Sadece uzun saatlere alışkınım sanırım. Ama beynim yavaşlıyor, orası kesin."

"Gözlerini kapat," dedi Burke. "Yakında Farrah'ın evine döneceğiz."

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 18:30

"İyi akşamlar efendim," dedi James.

Lamont şehir arabasının arka koltuğuna yerleşti. "İyi akşamlar, James."

James kaldırımından uzaklaştı. Ve durdu.

"Trafik, efendim," dedi James özür dileyerek. "Ülkenin yarısı burada gibi görünüyor."

Lamont kendini rahatsız olmamış buldu. "Sorun değil James. Bu gece acelem yok. Beni eve götür yeter."

James dikiz aynasından ona baktı. "Bu bir anahtar. Görünüşe göre her zaman gitmen gereken bir yer var. Günün iyi geçti mi?"

"Yaptım, teşekkür ." kadar çok iyiydi.

Ashley'nin cesedini henüz teşhis edememişlerdi ve o da kontrol etmişti. Birçok kez. Ama gizlice. O istemedi

soranın o olduğunu bilecek kimse yoktu.

Ashley'nin cesedini bir süre teşhis edememeleri mümkündü. Belki de hiç. Ve eğer durum buysa, artık özgürdü.

Ama buna bel bağlamayacaktı. Rocky Hebert yaklaşmıştı. Nadia'yı Katrina sırasında cesedini gördüğü kadın olarak teşhis etmiş bile olabilirdi. Doktorunun peşine düşecek kadar çok şey biliyordu.

Ama beni teşhis etmedi. Eğer , burada oturuyor olmazdım. Şu anda.

Rocky Hebert Nadia'yı kimin öldürdüğünü bilmiyordu. Lamont, gerçeği öğrenmeden önce Rocky'yi öldürdükleri için çok şanslı olduğunu biliyordu. Tekrar şansa bel bağlamasına imkân yoktu. Ashley'nin cesedinin hiçbir zaman teşhis edilememesi mümkün olsa da, muhtemelen edilecekti. Onu özleyecek bir ailesi yoktu ama yeni patronu Jean-Pierre o öğleden sonra yine ofisine gelip onu sormuştu.

"Ashley'i gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

"Endişeleniyorum Lamont. Bir yerlerde yaralanmış olabilir. Bu onun tarzı mı? İşe gelmemek?"

"Olabilir. Bazen hasta olduğunu söyler. Bilirsin, yoğun bir geceden sonra." İçki içiyormuş gibi yapmıştı. "Kötü akşamdan kalmalar."

Diğer adam kaşlarını çattı. "Onu gönderirken bundan bahsetmemiştin. Benim için çalışan bir alkolik istemiyorum. Ya da benim için çalışmamasını, ki bu bugün olanlara daha uygun."

Jean-Pierre sonunda pes etmiş ve ofisine dönmüştü. Ya da belki Ashley'nin bilgisayarına girmek için ağ yöneticisinin ofisine.

Gerçekten umurumda değil.

Önemsediği tek Şey, lanet Jean-Pierre'in geri adım atmaması dışında başka bir sebep olmasa bile, Ashley'in eninde sonunda kimliğinin tespit edilecek olmasıydı. Peki ya kimliği tespit edildiğinde?

Bana bakmaya gelecekler. Joelle bundan emin olurdu.

İş günü boyunca Joelle' nasıl etkisiz hale getireceği konusunda çok dışunmüştü ve artık bir planı vardı. Bir senaryosu vardı. "Kapüşonlu adam" olarak tanımlayacağı bir kurban seçmişti - listesinde geçmişte kiralık katillik yapmış bir adam.

Lamont, Joelle'in cesedi bulunduğunda takınacağı üzđün yüz ifadesinin provasını bile yapmıştı.

Zavallı işkence görmüş Joelle. Kocasının metresini öldürdükten sonra suçluluk duygusuyla yaşayamadı.

Cinsel bir skandalla karşı karşıya kalabilirdi ama bugünlerde bu hiçbir Şey değildi. Bazı çevrelerde, bu bir artı olarak kabul edilirdi.

"Ee, hanım hediyeleri beğendi mi?" James dışüncelerini bölerek sordu.

Anlık bir panik onu sardı. Ashley'nin cesedi. Gümüş kağıda sarılmış hediyeler. Çalıntı arabanın bagajında bıraktığı için şu anda polis kanıtları arasında bulunan gümüş kâğıt. Lanet olsun.

En azından gümüş ambalaj kâğıtında parmak izi olmayacaktı. Hem kendisinin hem de James'in parmak izlerini titizlikle temizlemişti.

Ama James hediyeleri görmüştü ve biri sorarsa söylemek zorundaydı.

James'i de öldürmek istemiyorum. O çok iyi bir sürücü. Ama mecbur kalırsa yapardı.

"Henüz ona vermedim," dedi, sesi titremediği için rahatlamıştı. Yeni kutular alması, onları hediyelerle doldurması, gümüş kâğıtlara sarması ve sonra da

garajda. Her ihtimale karşı. "Onları bir dahaki sefere bana kızdığında kullanmak üzere saklıyorum," diye ekledi kıkırdayarak.

"Nasıl olduğunu bilirim," diye kabul etti James. "Yine de hazırda bir hediye bulundurmayı hiç düşünmemiştim. Bu gerçekten iyi bir fikir. Ödünç alabilirim."

"Misafirim ol."

Neyse ki James sustu ve Lamont sonraki kırk beş dakikayı gözleri kapalı, zihinsel olarak repliklerini prova ederek geçirdi. James garaj yolunda durduğunda Lamont hazırды.

"Teşekkür ederim James. Yarın sabah normal saatte görüşürüz. Yarın akşam Monteleone'de bir iş yemeğim var. Yedide orada olmam gerekiyor."

"Biliyorum efendim. Bu haftalardır programdaydı."

Çünkü bu Lamont'un kariyerinin en önemli yemeğiydi - şimdiye kadar.

Dışarı çıktı, James'e el salladı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve kendini evine bıraktı.

Evini gerçekten çok seviyordu. Ev, İç Savaş'ın hemen sonrasından beri ailesine ait olan bir numaralı eşine aitti. Soyunun son üyesi olduğu için, ölümünden sonra ev ona geçmişti.

Zavallı, zavallı Lucille. Ondandır kurtulduğu için o da mutluydu.

Tekrar evlenmeden önce bir süre bekleyebilir. Yaslı bekârı oynayın. Seçilmesine ve yakında seçileceği bölgeye odaklanın.

Evinin tekrar tadını çıkar. Almadığını fark etti. Çok uzun zamandır eve gelmekten keyif almamıştı.

Bu durum değişmek üzereydi. "Joelle?" diye seslendi.

Evin önü karanlıktı ama güzel bir koku geliyordu, bu da Joelle'in yemek yapmadığı anlamına geliyordu.

Berbat bir aşçıydı. Onunla evlenmeden önce sormayı akıl edememiş olması çok kötüydü. Yatakta iyiydi ve ev kadını olmayı öğrenebileceğini düşünmüştü.

Ha. Bu planlandığı gibi gitmemiştir.

Mutfaka doğru ilerledi ve iki kişilik yemek masasını fark etti. Çini, mumlar ve en iyi kristali. Joelle'in neyin peşinde olduğunu merak etti.

Mutfak boş ve pırıl pırıldı. Isınma tepsisinde üstü kapalı tabaklar ve her zamanki aşçıların karalanmış bir notu vardı. Neyse ki kadın evine gitmişti.

O ve Joelle yalnızdı. "Joelle?"

diye tekrar seslendi.

"Ön salonda."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. Joelle'in kulağa daha havalı geldiği için "salon" demeyi sevdiği oturma odasına döndüğünde onu bir gecelikle kanepede uzanırken gördü. Sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gitmişti.

Sanırım hüsnükuruntu.

Akıcı bir şekilde yükseldi, şeffaf kumaş kıvrımlarına yapıştıyordu. Çok güzel bir kadındı. Bu değişmemiştir. Ama bir kobraya dokunmayı tercih ederdi.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Kanepeye oturdu, kollarını arkaya doğru açtı ve bir bileğini dizine dayadı. "Aynı tas aynı hamam. Ya seninki?"

Ortadaki mindere yerleşti ve bir ayağını dizleri birbirine değecek şekilde altına soktu. "Güzeldi." İki gün önce ona verdiği zümrüt kolyenin üzerinde parmak uçlarını gezdirdi - Ashley'e verdiğinin aynısıydı. "Spaya gittim. Aşçıya en sevdiğin yemeği yaptırdım. Sonra da senin için hazırlandım."

Tercümesi: Seks için hazırlandı.

Ama bugün böyle bir şey olmayacak. "Affedersiniz," dedi. "Az önce bir mesaj aldım."

Adam telefonunu çıkardığında kaşlarını çatı. "Sanırım biraz telefonsuz zaman geçirmemiz gerekiyor."

Mesajlarını kontrol etmek yerine kayıt uygulamasını açtı ve başlat düğmesine bastı. Ardından telefonu masanın üzerine koymadan önce ana ekranının görüldüğünden emin oldu. "Katılıyorum. Konuşmalıyız."

Biraz daha yaklaştı ve parmaklarını adamın kalçasında gezdirdi. "Ya da değil."

Elini onunkinin üzerine koyarak araştırmalarını durdurdu. "Ashley hakkında konuşmak istiyorum."

İrkildi ve sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi elini geri çekti. "Ne? Neden?"

"Çünkü o benim için önemli."

Joelle çenesini kaldırdı. "O sadece beş para etmez bir fahişe."

"Sen de öyleydin," dedi yumuşak bir sesle ve kızın eli ona tokat atacakmış gibi sallandı, ama kız temas etmeden önce elini yakaladı. "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım, Joelle."

"Neden olmasın? Beni tutuklatacak mısın?" diye alay etti.

"Olabilir. Beni zorlama."

"Seni zorlamayayım mı? İtmez miyim? Seni iteceğim, kocacığım. Seni istediğim kadar iteceğim. Ben senin karınım."

"Şimdilik."

Nefes nefese kalmıştı ama sesi prova edilmiş gibiydi. "Beni boşanmakla mı tehdit ediyorsun?"

"Hayır, bir tane istediğimi söylüyorum."

Kendini tam boyuna çekti. "Hayır."

Sessizce güldü. "Ne olacağını sanıyordun Joelle? Ofisime kamera koydun. Mahremiyetimi ihlal ettin. O ofiste iş yapıyorum. Çok sayıda masum insanın mahremiyetini ihlal etmiş olabilirsin."

"Masum insanlarla anlaşma yapmazsınız."

Bu oldukça doğrudu. "Fark etmez. Ne olacağını düşünüyordun?"

"Ondan kurtulacağını sanmıştım. Ondan kurtulacağımızı sanmıştım. Şimdi o gitti. Orospu gitti. Artık normale dönebiliriz. Evliliğimiz üzerinde çalışabiliriz. Başlangıçtaki gibi olacak."

Bu iyi oldu. Onun sözlerinden birkaçını kendi yararına kullanabilirdi. Yine de daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Evliliğimiz sona erdi."

Ayağa fırladı, ellerini yumruk yaptı. "Ben söyleyene kadar bitmedi. Bu ne cüret? Beni aldattın."

"Daha önceki eşlerime de yaptığım gibi, senin de çok iyi bildiğin gibi. Özel olduğunu mu düşündün?"

Bir nefes daha, bu seferki samimi görünüyor. "Yaptım ve aptalın tekiydin. Beni sevdiğini sanmıştım."

"Yaptım. Bir kere."

"Ama artık beni sevmiyor musun?" diye sordu dudağı titreyerek.

Sol gözündeki seğirmeyi görmeseydi, onun gerçekten kalbi kırık olduğunu düşünebilirdi. Ama kelimelerin kendisi altın değerindeydi. "Sevmiyorum. Uzun zamandır da sevmiyorum."

Bir ayağını yere vurdu. "Benden boşanmayacaksın. Beni terk etmeyeceksin. Seninle savaşıacağım."

"Kaybedeceksin."

"Videolar bende," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Evlilik sözleşmemiz var."

"Bu da hile yapamayacağınızı öngörüyor. Benim hakkımda hiçbir şey söylemiyor."

Gözleri dehşetle doldu. "Ne?"

"Beni duydun." Ve çoğunlukla doğrudu. Evlilik sözleşmelerinde açıkça aldatabileceği yazmıyordu ama aldatabileceğinden şüpheliydi.

yargıç bu ayrımı yapardı. İki numaralı eş bile biraz nafaka alıyordu. Asistanını becerdiğine dair video kanıtıyla Joelle onun net servetinin yarısını alamazdı ama biraz nafakadan çok daha fazlasını alırdı. Eğer yaşarsa. Ki yaşamayacaktı. "Boşanma skandalını istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadın. Artık evimde sana güvenemem. Eşyalarını toplayıp yarın akşama kadar buradan gitmeni istiyorum."

Korku şoka dönüştü. "Beni dışarı mı atıyorsun?"

"Atıyorum."

"Bunu yapamazsın!"

Aslında yapamazdı ama bunu ona belli etmeyecekti. "İzle beni."

"Hayır." Başını şiddetle salladı ve elmas küpelerini sallamaya başladı. "Benden boşanmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. Seninle mahkemede savaşıcağım ve kazanacağım. Seni yok edeceğim. Seninle işim bittiğinde itibarın paramparça olacak."

Evet. İsteddiği buydu.

"Boş tehditler savurma, Joelle."

"Bunlar boş tehditler değil! Seni basında çarmıha gereceğim. Seninle işim bittiğinde ölmüş olmayı dileyeceksin. Bana karşı geldiğin için pişman olacaksın."

"Ashley ile evleneceğim."

Gözleri kısıldı. "Onunla evlenemezsin." "İzle beni."

"Cesedimi çiğnemeniz gerek," dedi ve odadan çıkıp merdivenleri tırmandı.

Yatak odasının kapısı duvardaki resimleri devirecek kadar sert çarpınca irkildi, sonra telefonunu alıp kaydı durdurdu. Mükemmel değildi ama ona üzerinde çalışması için epeyce bir şey vermişti.

Keşke kendini öldürmekle tehdit etseydi. Bunu daha önce de yapmıştı. Ne yazık ki bugün yapmamıştı. Ama kullanabileceği birkaç cevher vardı.

Orospu gitti. Artık normale dönebiliriz. İkisi de iyiydi.

İtibarını yok edeceği ve ona karşı geldiği için pişman olacağı yönündeki tüm konuşmalar daha da iyiydi.

Kesip yapıştırabilir ve aslında hiç olmamış bir konuşma yaratabilirdi. Ama kulak misafiri olan birine Joelle çıldırmış, histerik ve -umarım- intihara meyilli gibi gelebilirdi. Bunu ikna edici bir notla -elbette evdeki yazıcıda basılmış- ve hesabından "kiralık katiline"-yani listesinden seçtiği kurbanına- yapılan elektronik ödemeyele birleştirebilir miydi?

Polisler, Joelle'in Ashley'den onu öldürtecek, cesedini parçalayacak ve kalıntılarını timsahlara attıracak kadar nefret ettiği sonucuna varacaklardı.

Sorun çözüldü.

Şimdi işin eğlenceli kısmı. Onu kendisi öldürecekti. Ama bunu yarın öğleden sonra yapacaktı.

Henüz kimse ondan şüphelenmedi. Bunu doğru yapmak için zamanı vardı.

Salvatore Gölü, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 20:30

MOLLY bir sarsıntıyla uyandı ve yatağında doğruldu. Tuhaf bir yatak.

Derin derin içine çekmeden önce komodinden silahını almıştı bile. Fıstık ezmeli kurabiye.

Silahı yavaşça komodine geri koydu, berraklığı geri geliyordu. Molly ve Gabe uykuya daldıklarında kız kardeşi ve yeğeni Farrah'ın mutfağında fıstık ezmeli kurabiye yapıyorlardı ve saatler sonra bile o nefis koku hâlâ havada asılı duruyordu.

Saatler geçmiş olmalıydı. Uyumaya gittiklerinde güneş hâlâ gökyüzündeydi. Farrah'ın boş yatak odası çoktan yarı karanlık olmuştu, gün batımı yaklaşıyordu.

"Yukarıda iyi misin?" Gabe sordu, sesi uykudan biraz kalın çıkmıştı.

Yere baktığında adamın sırtüstü yuvarlandığını ve ela gözlerindeki eğlenceyle kendisine baktığını gördü, gün ışığının son ışıkları koyu kırmızı buklelerini ateş gibi parlatıyordu. "Sadece uyandığın ve nerede olduğunu bilmediğini fark ettiğin o an."

"Burada, ," dedi adam ve kadın gülümsedi. "Evet, yanımdasın."

"Ve kimse bize ateş etmiyor," diye ekledi hafifçe.

"Şimdilik."

Kıkırdadı. "İşte benim ebedi iyimserim. Buraya geri gel. Enerjin beni yine yoruyor."

Başını adamın omzuna yasladı ve adamın kolları onu sardığında iç geçirdi. Çoğunlukla giyiniktiler. Molly'nin üzerinde muhtemelen André'ye ait olan büyük boy bir tişört vardı. Gabe'in üzerinde bir çift atletik şort vardı, göğsü harika bir şekilde çıplak ve sıcaktı, sabun, uyku ve temiz ter kokuyordu. Bu çok hoştu. Hoştan da öte. Bu, akıllı insanların sonsuza kadar saklamak için savaştığı bir duyguydu.

Başlangıçta ayrı odalara yerleştirilmişlerdi ama ikisi de diğerini bulmak için dışarı çıktıklarında koridorda karşılaşmışlardı. Daha büyük olduğu için Gabe'in yatağında anlaşmışlardı.

İkisi de yalnız uyumak istememişti ve vücudu yavaş yavaş uykuya dalmadan önce ona neredeyse çaresizce sarılmıştı. Ona can simidiymiş gibi sarılmıştı.

Hissediyordu. Hızla onun olmaya başlamıştı.

Adam apartmanın garajında olmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Düşüncesizce hareket etmiş, olay yerini incelemeyi ileri atmış, zihni ailesine yönelik tehlikeye odaklanmıştı. Gabe daha yavaş davranmış, çevrelerinin daha çok farkında olmuştu. Tehditlerin.

Ve onun hayatını kurtarmıştı. Bir adamı öldürerek.

Bir gece önce de öldürmüştü ve muhtemelen bir ya da iki kabus görse de, çoğunlukla bununla barışmıştı. Adam ailesinin peşinden geliyordu. Onu öldürmeye çalışmıştı ve eğer başarılı olsaydı Lucien ve Gabe'i de öldürecekti. Sonra Tobin'le birlikte Chelsea ve Harper'ı alacaklardı ve kim bilir daha sonra neler olacaktı? Bu düşünce onu ürpertti.

Ayrıca, ilk cinayet genellikle en zoru olurdu. Irak'ta ilk kez bir adam öldürdüğü zamanı hatırlıyordu. Ondan sonra neredeyse bir yıl boyunca her gece şiddetli kâbuslar görmüştü. Bazen hâlâ görüyordu, şimdi bile. Ve Jake... Kayınbiraderini öldürmek hayatının en kötü anlarından biriydi.

Bunu tereddüt etmeden tekrar yapardı ama bu deneyimden kalbinde her zaman kalabilecek yaralarla çıkmıştı. Gabe'in yaptığı şeyi kabullenemeyeceğinden endişeleniyordu.

"İyi misin?" Molly mırıldandı, adam saçlarını okşamaya başladığında neredeyse mırıldanacaktı, onu rahatlattığı gerçeğinden etkilenmişti. "Bu çok yoğun oldu."

"Sadece uyuduk," dedi kuru bir sesle. "Kız kardeşinin muhtemelen burada ne yaptığımızı düşünmesine rağmen."

Başını kaldırdığında onun sırttığını gördü ve bu manzara kalbini hafifletti. Tüm bu olanlardan sonra hâlâ şaka yapabiliyorsa, ondan çok daha güçlüydü. Hâlâ hayatın iyi yanlarını görmekte zorlanıyordu. Bir şekilde daha güvenli görünüyordu.

Başını eğdi, onun sıcak tenini ve yumuşak göğüs kıllarını yanağında hissetmek hoşuna gidiyordu. "Son yirmi dört saatin çok yoğun geçtiğini kastetmiştim."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti. "Şikayet etmek gibi olmasın ama son altı hafta çok yoğundu."

Şikâyet etmekte sonuna kadar haklıydı. Göğsündeki tüyleri okşadı, dokunuşunu cinsel olmaktan ziyade yatıştırıcı tuttu. "Yakında biteceği konusunda iyimserim."

Onun kıkırdamasını duymaktan çok hissetti. "Ne yaptığını anlıyorum. Umarım haklısındır. Bu tempoyu daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum. Fiziksel olarak yorucu ama zihinsel olarak daha da yorucu. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum."

"Ben de çok yorulduum. Genelde yabancılara yardım ederiz. Bu ... şey, genellikle bu kadar ... kişisel değildir." Birlikte uyuyorlardı ve bugün sadece uyuyor olsalar bile, zaten bir kez seks yapmışlardı. Bu iş bittiğinde yeni başlayan ilişkilerine devam edeceklerini konuşmuşlardı. Daha ne kadar kişiselleşebileceğinden emin değildi.

İrkildi. "Özür dilerim. Ailenin zarar görmesini hiç istemedim."

Bir kez daha geri çekilip ona baktı, anlamasını istiyordu. "O da var ama kastettiğim bu değildi. Evet, ailem için korkuyorum ve dün gece dehşete kapılmalarından nefret ediyorum, özellikle de daha önce olanları yeni atlattıkları için. Ama şu anda, daha önce hiç bir müşteriyle ilişkiye girmedigimi kastetmiştim. Sana kadar değil. Bu kişisel bir şey, Gabe. Tam burası. Biz. Biz kişiseliz."

Kıpırdamadan durdu ve onun bakışlarını tuttu. "Neden daha önce müşterilerle ilgilenmedin?" diye sordu, sesi alçalarak.

"Hiç istemedim. Kimse bana bunu düşündürmedi bile, ta ki Choux'ya ilk kez girip seni mutfak camının arkasında görene kadar. Seninle konuşmak, belki bir kahve içmek ya da başka bir şey teklif etmek istedim ama ... Bilmiyorum. Belki de hazır değildim. Belki de şu anda seninle ilişkiye girmemeliydim ama kendime engel olamadım. Seni uzakta tutsaydım daha güvende olabilirdin ama ..." Bir omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Kendime engel olamadım."

"Sevindim," diye mırıldanarak kadının tenini ürpertti. "Çünkü ben de kendime engel olamıyorum. Seni istiyorum, Molly Sutton. Sana sahip olabilir miyim?"

Bu nazik istek karşısında yanakları zevkle kızardı. "Ben de öyle yapmanı umuyordum."

Sonra onu öptü, uzun ve sakın. Dokunuşunda bir sahiplenme vardı ama otel odasında son kez birlikte oldukları zamanki çılgınca kavrayış ve okşayış değildi bu.

Bu kendinden emin ve emindi. Aklındaki soru benden hoşlanıyor değil, daha çok ne onu iyi hissettirecekti? Avuçlarını göğsünün üzerinde gezdirdi, meme uçlarını okşadı, dudaklarına değen sert nefesini hissetti.

"Böyle mi?" diye fısıldadı.

"Mmm. Evet. Lütfen." Daha yakına yuvarlandı ve vücudu sıcak ve sertti ... ve hazırды. Çok hazırды. Elleri rahattı ama bacağına kalçasının üzerine doğru iterek kalçasını okşarken emindi.

Okşamaya devam etti, elinin her hareketiyle daha da aşağılara indi. Bu tembel hissettirdi. Çökmüş. Sanki güneş suyun üzerinde batarken ve tavan vantilatörü yavaşça dönerken dünyada bol bol vakitleri varmış gibi.

Ama ya ? Ya bir sonraki tetikçi-

Kes şunu. Düşünmeyi bırak. Sadece ol. Ya olursa karanlık düşüncesini kovdu, parmaklarını onun şortunun kemerinin altından geçirdi, araştırdı. Avucunu uzun tişörtün altına kaydırıp kalçasını kavradığında yolculuğunu yarıda kesti, çıplak tene dokunduğunda eli dondu.

Geriye çekildi, gözleri geniş ve eski moda bir şehvetle doluydu. "Külot yok mu? Molly Sutton, sen kötü bir kızsın."

"Daha önce de giymemiştım," dedi sırtarak. "Bütün gün giymedim." O sabah Mule'u takip etmek için ayrıldıklarında külotu kurutucuda duruyordu ve iç çamaşırı ödünç almak ... Sadece hayır.

Adam usulca inledi ve kadının vücudundan aşağıya, merkezine doğru ürperti dalgaları gönderdi. "O zaman bunu bilmediğime sevindim.

Kıçından başka bir şeye konsantre olamazdım." Kaşlarını müstehcen bir şekilde sallayarak kızın poposunu okşadı ve kıkırdamasına neden oldu. "Bu arada çok ama çok güzel bir kıçın var."

Bel kemerini itti ve onu altında çıplak buldu. Elini kalçasının üzerine kaydırarak kalçasını sıktı. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," dedi ve sonra adamın asıl ilgisini çeken kısmına dönerek parmaklarını ereksiyonunun etrafına doladı. Adam sert ve ateşliydi, elinin içinde zonkluyordu.

Şortunu indirecek kadar uzun bir süre kıçını bıraktı ve tişörtünü çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. "Bir saniyeliğine beni bırakmalısın," diye fısıldadı ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

Gülümsedi. "Ama ya istemezsem?"

"O zaman sana dokunamam ve-" Kadın onu bırakıp tişörtünü kendi çıkardığında irkilmiş bir ses çıkardı, ardından sikini bir kez daha kavrarken ağızlarını birleştirdi.

Tekrar inledi, derin ve gürültülü bir şekilde, onu sırt üstü yatırıp vücudundan aşağı kaymadan önce, boynunu, köprücük kemiğini, göğsünün kabarıklığını öptü. Sonra meme ucunu ağzına aldı ve kadın kavis çizerek sırtını yatağa verdi. Bağırmak istedi ama mutfakta onu duyabilecek kadar yakın insanlar vardı.

Ve bu özeldi. Bu onlar içindi. Bu, birbirlerinden ihtiyaç duydukları şeyleri alabilecekleri, içlerinde çok boş olan yerleri doldurabilecekleri kısa bir vahaydı. Çok yalnız.

Artık yalnız değillerdi. En azından şu anda ve şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Parmaklarını onun gevşek buklelerinin arasından geçirdi, parmaklarının arasında yumuşacık olan saçlarını sıkıca kavradı.

başını kaldırmaya başladı. "Hayır, durma."

"Planlamıyorum." Ona hınzırca bir göz kırptı, sonra göğüslerini değiştirdi, eli kalçasının üzerinden kıvrıla kıvrıla kışına doğru gitti ve onu tekrar nazikçe sıktı. Yukarı baktı, ağzı ıslaktı, gözleri yanıyordu. "Çok güzel bir vücudun var."

"Mmm, sen de öyle." Ellerini adamın geniş omuzlarında gezdirdi, dizlerini kaldırarak adamın zayıf kalçalarını kucakladı ve sert sikini en çok ihtiyaç duyduğu yere koymak için kendi dizlerini daha yukarı kaldırdı. Ürperdi, bir iniltiyi geri ısırdı.

Tam olarak en çok ihtiyaç duyduğu yerde değil. "Prezervatif," diye fısıldadı.

Dirseklerinin üzerine kalktı ve komodinin üzerindeki pakete uzandı. Onunkine bir silah yerleştirmişti. Her iki durumda da koruma. Dudaklarındaki kıkırdama, adam geri çekilip bacaklarının arasında diz çökerek prezervatifi boyundan aşağı yuvarladığında sabırsız bir iç çekişe dönüştü.

Parmak uçlarını göğsünden aşağıya, karın kaslarının üzerinde gezdirdi, sikinden uzaklaşıp taşaklarını hafifçe okşadı. "Eğer o şef ceketinin altında ne sakladığını bilseydim, Choux'da yemek yediğim ilk seferde sana bir ağaç gibi tırmanırdım."

Şimdi zor nefes alıyordu, ona doğru sıırttı. "Çikolatalı pastamdan daha mı iyi?"

"Emin değilim," dedi alaycı bir tavırla. "En iyisi bilinçli bir seçim yapmak."

Güldü, sonra parmağını onun sıcaklığına kaydırıp ve ikisi de sessizce inledi. "Bir dahaki sefere istediğimiz kadar gürültü yapabileceğimiz bir yerde olmak istiyorum," diye fısıldadı. "Kabul ediyorum. Sadece ..." Adam parmağını içinde kavislendirdiğinde kadın tekrar kamburlaştı ve ne olacağını anlamak için ağzını kapattı.

bir bağırış olabilirdi. "Acele et, Gabe. Lütfen."

"Hayır. Bu sefer acele etmek yok. Yapacağım ..." Tek bir yumuşak vuruşla içine kayarken nefesini içine çekti ve

mırıldandı, ses teninde titreşiyordu. "Acele etmeyeceğim." Bir sonraki öpücüğü günahkârcaydı ve "Benim olanın tadını çıkaracağım" diye fısıldayacak kadar başını kaldırdığında daha fazlasını istemesine neden oldu.

Benim. Tanrım, onun olmak istiyordu. Neredeyse korkuyordu Ne kadar çok istediğinin farkındaydı. Bir eliyle onun yüzünü kavradı, kirli sakalının avucuna verdiği hissi sevdi ve diğer elinin parmaklarını buklelerinin arasından geçirdi. "Bunu sevdim. Senin olmak."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Yeterince uzun süre tuttu. "Olabilir diye düşündüm."

O zaman sessizdi, tek ses teninin onunkine değmesi, onun iç çekmesi ve yumuşak iniltisiydi. Nefeslerinin hızlanması. Adam kalçalarıyla onu bir kez daha kamburlaştıran bir şey yaptığında kadının nefesi kesildi ve fısıltıyla yalvarmaya başladı. "Lütfen, Gabe. Daha fazla. Lütfen. İhtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Onu sertçe öptü, sonra vücudunu kaldırdı, yetenekli elleriyle omuzlarını çerçeveledi. Sonra ona istediğini, ihtiyacı olanı verdi, daha sert, daha hızlı ve çok daha yoğun bir şekilde saldırdı. Kadın, vücudu kaskatı kesilene kadar onun hamlelerine karşılık verdi.

Başını geriye attı ve sessiz kalmak için dudağını ısırarak hayatında hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldı.

Ve son seferden sonra, bu bir şey ifade ediyordu.

Kollarının üzerinde doğrulup başını geriye atarken, vücudu uzun, sağlam, güzel bir kas kıvrımına dönüşürken, yatağa yığıldı ve ona baktı. İniltisi hafifti ama pek de sessiz değildi.

Molly'nin umurunda değildi. Onun parçalanışını izlemek ... O çok güzeldi.

Omuzları sarktı ve kızın üzerine çok sert inmeden önce kendini tuttu, yavaşça, dikkatlice alçaldı. Sonra burnunu soktuğunda her şey daha da mükemmelleşti.

Yüzünü kadının boğazına dayadı, nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyordu.

"Mmmm," diye mırıldandı.

Gülümseyerek onun sırtını okşadı. "Mmmm, gerçekten."

Tavandaki vantilatör dönerek tenlerini yavaş yavaş soğuturken uzun dakikalar boyunca orada kaldı. Sonra çekildi, her hareketi kasıtlı ve nazikti.

Kısık bir kahkaha atarak sırt üstü yere yığıldı. "Lanet olsun, kadın. Beni çok ."

Yan dönerek tekrar onun göğsünü okşadı. Ona dokunmadan duramıyordu. "İyi kardiyo."

Homurdandı. Sonra iç çekti. "Dışarısı artık karanlık. Sanırım gidebilmemiz için bizi bekliyor olacaklar."

Chelsea ve Harper'ı da yanlarına alarak yakında Burke'ün evine gideceklerdi. Bir konserve kutusundaki sardalyalar gibi birbirlerine sokulacaklardı ama herkesi bir arada korumak daha kolay olacaktı ve Farrah'nın misafirperverliğinden yeterince yararlanmışlardı.

"Burke'ün yeri gürültülü ve kalabalık olacak," diye mırıldandı. "Bu zamanı kendimize ayırdığımıza sevindim."

"Bence bunu fazlasıyla hak ettik. Temizlenmeme izin verin, sonra banyo sizindir."

Bu misafir odasını seçmenin bir diğer avantajı da buydu: en-suite banyo. Başkasının evinde seks yaptıktan sonra gizlice tuvalete gitmek gibisi yoktu.

Yirmi dakika sonra, ilk geldikleri kıyafetlerle yatak odasından çıktılar. Farrah onları gün içinde bir ara yıkamış, kurutmuş ve katlamıştı. Hâlâ lekeler vardı ama en azından giysiler artık kanlı değildi.

Molly çarşafı koridorun sonundaki çamaşır odasına götürüp çamaşır makinesine attı ve makineyi çalıştırdı. Sonra Gabe'le el ele mutfığa doğru ilerlediler.

Chelsea, Farrah'yla oturuyordu, ikisi de kahve fincanlarından yudumluyordu, ikisinin de yüzünde gülünç bir sırıtış vardı. "Selam abla," Chelsea. Gabe'e başıyla selam verdi. "Size de iyi akşamlar Şef Hebert. Umarım iyi bir 'şekerleme' yapmışsınızdır. "

Molly toparlayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, "Toparladık, teşekkür ederim," dedi.

Chelsea kıkırdadı ve Harper oynamakta olduğu tableten başını kaldırdı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu yeğeni, gözlerini kısarak.

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi Molly kararlılıkla, sonra çocuğun yanına oturdu. "Nasılsın ufaklık?"

Harper omuz silkti, gözleri kısılmıştı. "Olur böyle şeyler."

Chelsea'nin nefesi kesildi ve kıkırdama sırası Molly'ye geldi. "Demek . Ama annenin böyle bir dili takdir ettiğini sanmıyorum."

Harper fazla yetişkin bir tavırla, "Bu durum için en iyi kelime buydu," dedi ve sonra hâlâ ayakta duran, kararsız görünen Gabe'e baktı. "Sen aşçı mısın?"

Öksürdü. " yukarı. Yine de bana 'Şef' derler."

Harper yine omuz silkti. "Şef, aşçı. Ne fark eder ki?"

Onun karşısındaki sandalyeye kaydı. "Yaklaşık dört yıllık okul. O kurabiyelerden hiç kaldı mı? Çok güzel kokuyorlardı."

Harper ciddiyetle başını salladı ve Molly yeğeninin kıvılcımını özledi. Lütfen geri gelsin. Lütfen. "Sana biraz getireyim," dedi Harper. "Herkes için kurabiye."

Chelsea tartışacakmış gibi göründü, sonra başını salladı. "Herkes kurabiye," diye yineledi. Molly'ye attığı kahkahadan sonra kız kardeşi yorgun ve bitkin görünüyordu. Molly onun sırf gülümsemesini görmek için kendileriyle biraz daha dalga geçmesini diledi.

Farrah, Harper'la birlikte kalkıp akşam yemeğinde yedikleri tavuktan tabaklarına koyarken, Harper da bir tabak dolusu kurabiyeyi masaya bıraktı. Çocuk, Gabe bir tanesini deneyene kadar sessizce bekledi.

"Oh, bu çok iyi," dedi Molly'nin yalnız olmalarını dilemesine neden olan küçük bir iniltiyle.

"Bu arada." Farrah yemeklerini masaya koydu, sonra Molly'nin eline küçük bir kutu merhem tutuşturdu. "Sakal yanığı için," dedi sahne fısıltısıyla, Molly'nin yanağını okşayarak. "Çok kızardı, tatlım."

Chelsea tekrar gülmeye başladı ve Farrah başını bir tarafa eğmeden önce Molly'ye bilerek göz kırptı. "Bir tekne sesi duyuyorum."

Farrah arka kapıya doğru yürüdü ve Harper'ın kaçırdığı ama Molly'nin kaçırmadığı bir hareketle tüfeğini aldı. Ama sonra telefonu Burke'ten gelen bir mesajla çaldı.

, uykucu. Çalışma zamanı. 1 dakikamız var. çok iyi.

"Ben Burke," dedi Molly ve Farrah rahatlayarak tüfeğini sessizce kapının yanına yerleştirdi.

Chelsea ayağa kalktı ve masadaki kırıntıları silmeye başladı ama Farrah onun elini tuttu. "Ben yaparım," dedi ev sahibeleri Molly'nin o güne kadar görebileceği en sıcak gülümsemeyle. "Ben Gabe ve Molly'nin yemeğini plastik kaplara koyarken sen de Harper'ın eşyalarını topla. Gitmeden önce mutfağı temizleyeceğim."

Burke kapıda belirdi, Molly'yi inceledikten sonra ona Gabe'le ne yaptıklarını bildiğini söyleyen hızlı bir bakış attı. Molly kızarmak, inkâr etmek ya da bir şey söylemek istedi ama Burke ona sırtlamakla yetindi. "Sen ve Gabe dinlenmiş görünüyorsunuz."

"Biraz kestirdiler," dedi Harper ayık bir sesle.

Ona gülümsedi. "Şekerleme iyidir. Gitme zamanı. Gideceğimiz yerler, göreceğimiz insanlar var. Oh, ve yiyecek kurabiyeler. Onlar benim için mi?"

"Öyleler Burke Amca," dedi Harper. "Hepsini tek başıma yaptım."

"O zaman teknemde kendimize gerçek bir ziyafet çekelim." Harper'ı kalçasına doğru kaldırdı ve yanağından öptü. "Hazır mısın prenses?"

Harper'ın başını sallayışı acımasızdı. "Evet, efendim. Molly Teyze, bize kimin zarar vermeye çalıştığını bulacaksın, değil mi?"

Molly Harper'ın yüzünü yaklaştırdı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum." Sonra ev sahibesine döndü. "Farrah, sana nasıl teşekkür edeceğimizi bilmiyorum."

"Sadece güvende kal ve André'ne güven. O doğru olanı yapacaktır."

"Bundan hiç şüphemiz yok." Gabe Farrah'a elini uzattı ama Farrah onu kucaklayıp rıhtıma doğru yürümeye başladı.

"Güvende olun. Timsahlara dikkat edin. Birazdan çikolatalı kek için Choux'ya uğrayacağım!" diye seslendi tekne uzaklaşırken.

"Ona kahrolası tarifi vereceğim," diye mırıldandı Gabe. "Böyle bir misafirperverlik -ve yumuşak yataklar- karşılıksız kalamaz."

Molly, elinde Burke'ün tüfeklerinden biri ve yüzünde bir gülümsemeyle nehrin üzerindeki karanlığa baktı.

Bayou Gauche, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 11:15

"Var mı Biz olmak Gece mi?" Willa Mae sordu
Herkes Burke'ün oturma odasına yerleştiğinde

Yerde oturan Antoine, üç dizüstü bilgisayarını etrafında yarım daire şeklinde yerleştirmişti.

"Öyle görünüyor hanımefendi," dedi Burke, koltuğuna otururken.

Daha önce oturdukları gibi oturuyorlardı: Gabe ve Molly, Cicely ile birlikte kanepede, Willa Mae ise "kendi" sallanan sandalyesinde, örgü şişleri hareket halindeydi. Xavier onun yanındaki mutfak sandalyesine oturmuş, Carlos ve Manny de yerde Xbox'ın başındaydı. Molly'nin elinde not almak için hazırladığı tableti vardı.

Sadece André kayıptı, Mule'un cinayetiyle ilgili soruşturmaya odaklanmıştı.

Chelsea, Harper ve Shoe'yu Burke'ün yatak odasına götürmüş ve eve gitmeleri güvenli olana kadar orada kalmaları için ısrar etmişti. İkili film izliyordu, Chelsea Harper'ı bir programa bağı tutmaktan vazgeçmişti. Harper kurabiyelerden dolayı şekerle doluydu. Ve sekiz yaşında bir kız için fazla acımasız ve gergindi.

Gabe filmin sesinin Harper'ın konuştuklarını duymasını engelleyeceğini umuyordu. "Bugün bize yardım etmeye geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim, Bayan Willa Mae. Güvenebileceğimiz bir avukata sahip olmak güzeldi."

"Bu konuda başka bir şey düşünme," dedi Willa Mae. "Xavier ve Cicely'ye Xavier'in içine düştüğü bu durumdan kurtulmaları için yardım ettiğin için en azından bunu yapabilirdim."

Gabe gözlerini kırptırdı ama Xavier'in yüzündeki yavaş sırıtış bunun hoş bir şaka olduğunu , o yüzden Burke'e döndü. "Ne biliyoruz?"

Burke, Antoine'a işaret etti. " şerefe nail olmak ister misin?" Antoine üç dizüstü bilgisayar ekranından yukarı baktı.

"Houston Polisi, Xavier'in evini işgal edeni öldüren adamın kimliğini tespit etti. Adı Tyson Whitley, Dallas'ta yaşıyor ama aslen New Orleanslı."

"Bağılantı," diye mırıldandı Molly.

Antoine başını salladı. "Aynen öyle. On sekiz yaşındayken Eleventh Ward'da ortaokul öğrencilerine uyuşturucu satmaktan tutuklanmış ve yargılanmış. Bu beş yıl önceydi. İyi halden serbest bırakılmadan önce bir yıllık cezasının dört ayını çekmiş. Birkaç yıl sonra, bu kez St. Bernard Parish'te farklı bir grup çocuğa uyuşturucu ve silah sattığı için tekrar sorgulanmak üzere getirildi. Masum olduğunu iddia etti ve hiç suçlanmadı. Whitley'nin o dönemde neden serbest bırakıldığını gösteren hiçbir şey yok."

"Bu sefer onu nasıl teşhis ettiler?" Carlos sordu.

Antoine, "Houston Polisi yüz tanıma sistemini kullandı," dedi. "Takma sakal takmasına rağmen gözlerini değiştirmede ve yazılım sadece gözleri kullanmakta başarılı oldu. HPD onu tutukladığında, Whitley masum olduğunu ve Houston'a hiç gelmediğini iddia etti, ancak bir benzin istasyonunun güvenlik kamerası, gizemli adamımızın son nefesini vermesinden sadece otuz dakika sonra şehirde olduğunu gösteriyor."

"Nereden biliyorsun-" Gabe soruyu kesti. "Boş ver. Bilmek istemiyorum."

Antoine sırtıttı. "Çabuk öğreniyorsun, Hebert. Şu ana kadar Whitley konuşmuyor, bu yüzden neden orada olduğunu ve öldürdüğü adamlar ya da tüm olup bitenlerle nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyoruz."

"Hm," diye mırıldandı Molly. "Bu sabah arabası çalınan Meth Guy - kapüşonlu adamın kullanıp bataklıkta bıraktığı araba - onun da New Orleans'ta başı kanunla derde girmiş ve bir uyuşturucu suçlamasından yırtmış."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Burke. "Senin"-öksürdü-"şekerlemen beynin için iyi şeyler, Molly."

Ona hiç alınmadan bir kuş çevirdi. "Meth Guy ile Tyson Whitley arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum."

"Olabilir," dedi Antoine. "Bunu araştıracağım. Katır'ın hem George Haslet'le, yani Meth Guy'la hem de

Whitley bu dava aracılığıyla. Ama ikisinin doğrudan bağlantılı olup olmadığına bakacağım. Bir saniye bekle. HPD'nin dava dosyasına geri dönmeme izin verin. . ." Sessizce beklediler, sonra Antoine bir kez daha baktı. "Haklısın Molly. Şu anda Whitley'nin cep telefonu kayıtlarına bakıyorum. Xavier'in davetsiz misafirini öldürmeden birkaç saat önce onu arayan numara, Mule öldürülmeden birkaç saat önce Meth Guy'ı arayan numarayla aynı. Yani birbirleriyle doğrudan bağlantılı olmayabilirler ama onları arayan kişi aracılığıyla bağlantılılar."

Evet, diye düşündü Gabe. Birkaç nokta daha birleşti.

Molly, saygıyla başını sallayan Burke'e, "Söylemiştim," dedi.

Xavier heyecanla öne doğru eğildi. "Mule ikisini de mi aradı?"

Antoine başını salladı. "Hayır. Dün gece Chelsea ve Harper'ı kaçırmak için Nicholas Tobin'e mesaj atarken kullandığından farklı bir telefon kullanmadıysa hayır. Yani, Mule'un birden fazla yakıcısı olması mümkün. Benim var. Buradaki en büyük çıkarım, aynı kişinin hem Whitley hem de Haslet ile bağlantı kurmuş olması."

"Peki ya kiralık ?" Carlos sordu. "Eckert?"

Antoine kaşlarını çatı. "O rapora ulaşamıyorum. Haslet'in bilgileriyle aynı veri tabanında tutulmuyor. Ne bildiklerine bakmak için içeri girmeye çalışıyorum ama sürekli bir duvarla karşılaşıyorum. Ulaşacağım ama ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Molly şaşkınlıkla kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Bir dakika. Meth Guy'ın arabasını çalıp onu öldüren kişinin daha sonra bataklığa gidip kadının cesedinin çoğunu atan ve sonra da Mule'u öldüren kişiyle aynı kişi olduğunu varsayalım."

"Makul bir varsayım," diye kabul etti Burke. "Yani?"

"Yani," diye devam etti Molly, "Mule rütbeli, bu yüzden davasının engelleneceğini düşünüyorum. Neden Meth'e girebiliyorsun?"

Guy'ın bilgisi var ama Eckert'in yok mu?"

Antoine burnuna dokundu. "İşte bir milyon dolarlık soru bu. Gerçi Burke dava dosyasına girmem için bana bir milyon ödemeyecek."

"Sana yeterince para veriyorum," diye homurdandı Burke.

"Daha fazla," diye kabul etti Antoine. "Ama insan hayal kurabilir, değil mi?"

"Daha ucuz bir rüya gör," dedi Burke. "Ama Molly haklı. Eckert'in dosyasında bu kadar gizli ne var?"

"Belki ne değil," dedi Molly. "Belki bir kim."

Willa Mae, "Çok fazla belki," diye gözlemledi. "O zavallı kadının kim olduğunu biliyor muyuz? ADA Cardozo'nun bildiği ama bize söylemediği kadın?"

"Hayır," dedi Antoine. "Kimliği biliniyorsa bile hiçbir yerde kaydedilmemiş. Bulabildiğim kadarıyla yok."

"Yani tetikçi Eckert ve kadın kurban -Nadia Hall'un kız kardeşi olduğu yalanını söyleyen ve Molly'yi bir ev bombalamasında yaralanması için tuzağa düşüren- aynı güvenlik seviyesine mi sahipler?" Gabe sordu.

Antoine omuz silkti. "Olabilir. Henüz kalıntılarının bulunduğu dair bir referans bile bulamadım. Kilit altına alınmış olması da mümkün."

"İlginç," diye mırıldandı Molly. "Başka ne var?"

"Babanın sabit diskinde daha fazla bilgi buldum, Gabe," dedi Antoine. "Yapay zekâ yazılımıma bulduğum tüm parçaları bir araya getirmesini söyledim. Program, normal dil kalıplarına dayanarak boşluklardaki harfleri ve kelimeleri tahmin ediyor."

Carlos canlandı. "Tersten metin tahmini gibi mi?"

Manny, "Daha çok yazılımdan gelen tahmini metin gibi," dedi.

Antoine etkilenmiş görünüyordu. "Kesinlikle doğru, Manny."

Manny kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve Carlos ona sert bir bakış fırlattı. "Bunu nereden biliyorsun?" Carlos sordu.

"Ailedeki tek akıllı sen değilsin, pendejo," diye cevap verdi Manny, Carlos'un yumruğundan kaçınarak.

"Ne buldun, Antoine?" Gabe sabırlı olmaya çalışarak sordu.

"Ah. Aslında aradığı doktorun adı, ama biz zaten anlamıştık."

"Babam Benson'ı nasıl bulduğunu söyledi mi?" Gabe sordu. "Nadia'yı tanıyan başka birini buldu mu?"

Antoine ona, "Aslında dün gece ilaçları kontrol etmeyi önerdiğinde oldukça yaklaşıydın," dedi. "Katrina sırasında cesedini bulduğu gece, Rocky ayrıca etiketinde alıcı olarak Jane Smith yazan bir ilaç şişesi buldu. Reçeteyi yazan kişi Dr. Benson'la aynı muayenehanedendi - ortağı Dr. Géraud Cousineau."

Cicely, "Nadia kadın doğum uzmanıyla görüşürken sahte bir isim kullanıyordu," dedi. "Ya hamile olduğu için utanıyordu ya da biri öğrenirse ne olacağından korkuyordu. Mesela belki de bebeğin babası?"

"Zavallı Nadia," dedi Molly sessizce. "Adamın ona anlattığı saçmalıklara inanmayı çok istiyordu. Bir aile istiyordu."

Gabe bir sonraki soruyu sormaktan korkarak içini çekti. Cevaptan daha çok korkuyordu. "Dr. Cousineau'ya ne oldu?"

"O öldü," dedi Antoine nazikçe. "Kendini vurdu."

Gabe yutkundu. "Babamın 'kendini vurduğu' gibi mi?"

Antoine yine omuz silkti. "Olabilir. Katrina'dan birkaç hafta sonra oldu. Hastaneler ve morglar dolmuştu. Adli tabipler gece gündüz çalışıyordu. Eğer bir otopsi yapıldıysa bile, çok kapsamlı olduğunu sanmıyorum. Benson, Cousineau'nun ölümünden sonra muayenehaneden ayrıldı. Aslında pek çok insan gibi o da şehri terk . Sonunda geri döndü.

Emekli olmuş. Öldüğü evde bir yıldan daha az bir süredir yaşıyordu."

Molly bir parmağını kaldırdı. "Bekle. April Frazier, Benson'ın adını Nadia'ya verdiğini söyledi. Nasıl oldu da Cousineau ile evlendi?"

"Hiç randevusu olmayabilirdi," dedi Cicely. "Eğer acelesi varsa, ona diğer ortağı ayarlamış olabilirler. Ya da her ikisiyle de görüşmüş olabilir. Hamile kadınların, kendi doktorunun doğum için uygun olmaması ihtimaline karşı, muayenehanedeki tüm doktorlarla en az bir randevu alması genellikle teşvik edilir."

"Tamam," dedi Molly kaşlarını çatarak. "Sanırım Dr. Benson'ın Nadia'yı tanımıyor bile olabileceği halde öldürülmesine tepki gösteriyordum. Sanırım bunun bir önemi yok ama bilmek istiyorum."

"Bilmek istediğim şey," diye üsteledi Gabe, "Benson'ın katilinin babamın onu aradığını nasıl bildiği. Babamın onu ölümünden bir ay önce aramaya başladığını söyledin, ta ki Benson'ın öldüğü güne kadar. Ama katil konuştuklarını nereden biliyordu? Babam dikkatliydi. Babamın telefonunu dinleyebilirlerdi ama o zaman çok daha fazlasını ve daha erken öğrenirlerdi. Xavier'in nerede olduğu gibi."

"Evet," dedi Xavier. "Neden Rocky'yi öldürdükten sonra benim peşime düşmek için altı hafta beklediler?"

Carlos kaşlarını çattı, şimdi çok ciddi. "Ben de aynı şeyi merak ettim. Görünüşe göre X'i öğrendikleri anda hemen peşine düşeceklerdi. Üzgünüm Bayan M," diye ekledi Cicely geri çekilince.

"Senin suçun değil Carlos," diye güvence verdi ona. "Sadece birinin oğlumu takip ettiğini düşünmek çok zor. Antoine, onun peşine düşmek için neden Pazartesi gününü seçtiklerini biliyor musun?"

Antoine elini ileri geri hareket ettirdi. "Tahmin edebiliyorum. YZ'den geçirdiğim belgeler sadece parçalanmış değil, aynı zamanda

onlar da şifreliydi. Anahtarı bulmam gerekiyordu. Bu işi daha da zorlaştırdı ve biraz zaman aldı. Ve ben ne yaptığımı biliyorum."

Molly, "Rocky'yi öldüren kişinin onun sabit diskini nasıl sileceğini bildiğini söylemiştin," dedi.

Antoine omuz silkti. "Bir disk yok etmek, tekrar bir araya getirmekten çok daha kolaydır. Eğer Rocky'nin katilinin benim kadar iyi bir bilgi işlem elemanı yoksa, sabit diskini tarayıp her şeyin şifresini çözmesi o kadar uzun sürmüş olabilir. Altı hafta uzun bir süre gibi görünüyor ama bu kadar uzun sürmüş olması mümkün."

"Peki ya babamın Benson'ı aradığını nereden biliyorlardı?" Gabe ısrar etti.

Antoine, "Henüz bilmiyorum," dedi.

"Paul Lott," dedi Molly düşünceli bir ifadeyle. "Mantıklı olan tek şey bu. Nereye koyacağımızı bir yapboz parçasıydı ama sanırım artık biliyoruz. Bahse girerim Lott bir şekilde Rocky'nin kişisel işlerini biliyordu. Xavier'ı biliyordu çünkü Rocky bir vakıf kurdu. Xavier'in nerede yaşadığını bilmiyordu, sadece Baton Rouge'da bir UPS kutusu olduğunu biliyordu. Rocky'nin öldürüldüğü gece Mule ile temas halindeydi. Ya Paul Lott Rocky'nin neyin peşinde olduğunu biliyorsa? Babanın neyi araştırdığını?"

Gabe bunu düşündü. "Babamın ona söyleyeceğini sanmıyorum. Ona tamamen güvenmiyordu. Ona Xavier'in ev adresini ya da kişisel cep telefonu numarasını verecek kadar değil. Sadece Xavier'in brülörünü."

Molly onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Babanın ona sır verdiğini söylemedim, Gabe."

Gabe kaşlarını çatı. "Sence Lott babamı mı gözetliyordu?"

Molly, "Lott söz konusu olduğunda parayı takip etmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Eğer Rocky'nin ona para verdiğini biliyorsa

Xavier'e bir miras bıraktığında, Xavier'in önemli olduğunu biliyordu. Hiçbir şey değilse, belki de başlangıçta senin düşündüğün şeyi düşündü - babanın Xavier'in biyolojik babası olduğunu. Belki de babana şantaj yapabileceğini düşündü. Bay Lott hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Burke başını sallıyordu. "Haklısın Molly. Başka hiçbir yere uymayan yarım kalmış işlerden biri. Antoine? Lott'un banka kayıtlarına girebilir misin? Son zamanlarda büyük miktarda para yatırılmış mı bakar mısın?"

Antoine klavyesine çalgınca vurmaya başlamıştı bile. "Biraz zaman alabilir ama hallediyorum. Bu arada elimdeki tek şey buydu."

Burke ellerini yorgun bir şekilde yüzüne sürdü. "O zaman işimiz bitti mi?"

"Hayır," dedi Xavier. "Bugün de meşguldük. Hiçbir şey çıkmadı."

"Şimdiye kadar," diye araya girdi Carlos.

"Şimdiye kadar," diye izin verdi Xavier. "Nadia'nın köpeği Madam Fluffy'yi takip etmek istedik."

Molly daha dik oturdu. "Veterinerleri mi çağırdınız?"

"Yaptık," dedi Xavier, Burke ters ters baktığı için biraz yüzünü buruşturarak.

"Benden izin almadan mı?" Burke gürlledi, sonra ağzını kapattı ve Chelsea ile Harper'ın film izledikleri yatak odasına doğru bir bakış fırlattı. Burnundan nefes verdi, gözle görülür bir şekilde öfkesini çalışıyordu. "Ne yaptın sen? Ve 'biz' kim?"

"Beni de dahil ettik," dedi Cicely sertçe. "Yani, lütfen izleyin ses tonunuz, Bay Broussard."

Burke hâlâ kızgın bir şekilde başını salladı. "Ne yaptın Xavier?" diye daha sessiz bir şekilde sordu.

Xavier endişeyle, "Veterinerlerin bir listesini aldık ve onları aradık," dedi.

"Manny'nin telefonunu kullandık," diye ekledi Carlos, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Telefon da kullan-at olduğu için kimse izimizi süremez."

Manny, "Polisler bir düzen göremesin diye aradığımız numarayı da değiştirdik," dedi. "Paul Lott kılığındaki adamla mesajlaşmak için benim telefonumu kullanmıştık, o yüzden bunun ortaya çıkmasını istemedim."

"Bir Afgan tazımız olduğunu söyledik," diye açıkladı Xavier. "Onu yavruyken aldığımızı söyledik ama yetiştiricinin adını bilmiyorduk. Sadece yavru köpeğin annesinin adını. Madam Fluffy."

Cicely'nin çenesi de kalkmıştı. "Afgan köpeğimizin yakın zamanda kalıtsal bir hastalıktan öldüğünü ve bu köpeği tekrar yetiştirmiş olma ihtimaline karşı yetiştiriciye haber vermek istediğimizi söyledik; böylece diğer köpek sahipleri de uyarılabilirdi. Eğer bir veteriner köpeğin ismini tanırsa, sahibinin bir yetiştirici olmadığını anlayacağını düşündük, ama belki yine de bize geri dönerlerdi. Yetiştiriciler bazen yaşlı köpeklerini satarlar. İyi bir hikayeydi. Veterinerlerin çoğu köpeklerle ilgili kayıtlarının olmadığını ya da o zamanlar buralarda olmadıklarını söyledi. Ama birkaçı bize geri döneceklerini söyledi."

"Her birimiz birkaç arama yaptık," diye bitirdi Manny. "Böylece biri noktaları birleştirmeye çalışsaydı, veterinerler tek bir ses üzerinde anlaşılamazdı."

"Ben de öyle yapardım Burke," dedi Molly usulca, sonra Cicely ve diğerlerine döndü. "Ama biri seni geri aradığında ne olacak? Numarayı değiştirmişsin. Geri aradıklarında, başka birinin telefonuna gidecek."

"Sadece üç kişi bizi arayacağını söyledi," dedi Xavier. "İkisine Molly'nin telefon numarasını verdik ..." Sözünü kesti, yüzünü buruşturdu. "Üçüncüsüne de Burke'ün telefon numarasını verdik."

Molly gülümsedi. "Ben de tam olarak öyle yapardım." Burke'e sert bir bakış attı. "Ve sen ne yapardın

bitti de."

"Evet, evet," diye homurdandı Burke. "Bir dahaki sefere beni biraz uyar. Sana yeni brülörler verebilirdim. Ama ..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "İyi düşünmüşsün. Teşekkür ederim. Bağırduğım için de özür dilerim, Cicely."

"Özrün kabul edildi," dedi Cicely. "New Orleans ve çevresindeki neredeyse tüm veterinerleri aradık. Sanırım şimdi tek yapmamız gereken beklemek."

"Ve Xavier'in Baton Rouge'daki UPS kutusunu kontrol edin," dedi Willa Mae. "Bir noktada sen Burke, Lott'un ya da diğerlerinden birinin Xavier'in izini sürmek umuduyla o kutuya bubi tuzaklı bir paket göndermiş olabileceğini düşündün. Bence Paul Lott'un neyi bilip bilmediğine dair yapılacak her soruşturma o kutuyu da kapsamal\u0131." "Haklıs\u0131n," dedi Burke. "Topun d\u0131şmesine izin verdim. Arabay\u0131 ben kullanacağ\u0131m."

Yarın sabah ilk iş Baton Rouge'a gidiyoruz. Xavier, anahtarın sende olduğunu mu söylemiştin?"

Xavier ayağa kalkmaya başladı. "Evet. Şimdi getirebilirim."

Burke ona tekrar oturmasını işaret etti. "Sabah yeterince yakın. Kutunuzu açacağım, ancak kutunun alabileceğinden daha büyük paketler varsa, onları şahsen almanız veya alabileceğime dair bir şey imzalamanız gerekebilir. Orada çalışan memurdan herhangi bir talepte bulunmadan önce orada ne olduğunu göreceğiz. Şimdilik bu işi gizli tutmak en iyisi. Molly, özetleyebilir misin?"

Molly tabletindeki notları tekrar gözden geçirdi. "Xavier'in davetsiz misafirini öldüren Tyson Whitley ve George Haslet, nam-ı diğer Meth Guy, Whitley bir John Doe'yu öldürmeden ve Haslet arabası için öldürülmeden saatler önce aynı telefonda aranmış. Bu, Mule'un Tobin'le irtibat kurmak için kullandığı numaradan farklı bir numaraydı. Antoine bağlantıları kontrol ediyor. Nadia'nın muayenehanesindeki iki doktor da ölmüştür. Paul Lott, Rocky'yi gözetliyor olabilir.

Xavier'in nerede olduğu konusunda Mule'a bilgi verdi. Antoine kontrol ediyor."

"Antoine meşgul," diye mırıldandı Antoine.

"Bayılıyorsun," dedi Molly ve Antoine ona bir gülümseme attı. "Bu sabahki kadın kurban - sahte bir isim vermiş ve Nadia Hall'un kız kardeşi gibi davranmış - ADA tarafından teşhis edildi, ancak bir yere kaydedilmişse, André'nin bile erişemediğı Eckert'in dava dosyalarıyla aynı duvarın arkasında. Bu da yüksek profilli bir kişi ya da kişilerin işin içinde olduğu anlamına gelebilir. Ya da Federaller," diye ekledi. "André onların da bu davada olduğunu söyledi. Ayrıca, Xavier ve arkadaşları Madam Fluffy'nin sahibini bulmak için New Orleans veterinerlerini aramışlar. Ve ..." Dramatik bir şekilde durakladı. "Burke kendini kaybettiğı için özür diledi."

Burke dudak büktü ama bunu alaycı bir gülümseme takip etti. "Bu doğru. Ve yarın Xavier'in kutusunu kontrol etmek için Baton Rouge'a gidiyorum." Koltuğunu kapattı ve kollarını tavana doğru uzattı. "Yatma vakti. Molly, sen Chelsea ve Harper'la birlikte benim odamdasın. Yatakta üçünüz de sıkışacaksınız ama zaten Harper'ın gözünüzün önünden o kadar uzaklaşmasını istemeyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi Molly, içini bir ürperti kaplamıştı.

"Antoine? Kalıyor musun, gidiyor musun?" Burke sordu.

"Kalıyorum," dedi Antoine, dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadan. "Gecenin çoğunda ayakta olacağım. Biraz kestirmem gerekirse kanepeye uzanırım. Bu ilk kez olmaz."

"Gabe," dedi Burke, "ofisime kurabileceğim iki şişme yatağım var. Ben horluyorum, eğer bu seni rahatsız ediyorsa Xavier, Carlos ve Manny'nin paylaştığı odada fazladan bir ikiz yatak var."

Carlos savunmacı bir tavırla, "Alt ranzada benim hakkım var," dedi.

Xavier gözlerini devirdi. "Üst ranzaya çıkan lanet merdiveni kıracak, Carlos. Sen daha kısasın. Ve daha gençsin. Sen tırmanmalısın, o değil."

Gabe güldü. "Teşekkür ederim Xavier, bana yaşlı dediğini düşünsem de. Sorun değil Carlos. Senin yerini çalmayacağım. Burke, horlamadan uyuyabilirim ama bir süre uyuyamayacak kadar gerginim. Molly ve ben daha birkaç saat önce uyandık." Ayağa kalktı ve önce Cicely'ye, sonra Willa Mae'ye, sonra da Molly'ye elini uzattı. "Herkes iyi geceler. Molly, kahve?"

Ona gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Antoine, sen de ister misin?" Gabe sordu.

"Lütfen." Antoine umutla yukarı baktı. "Ve pişirebileceğin herhangi bir şey. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de öyle," dedi

Carlos. "Ben de," dedi

Manny.

Gabe yine güldü. "Sanırım bir gece yarısı atıştırmalığı pişiriyorum. Buzdolabında ne olduğuna bakayım."

Bayou Gauche, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, SABAH 8:00

MOLLY, kız kardeşi ve yeğeniyle paylaştığı odadan aceleyle çıktıktan sonra Gabe ocaktaydı, Harper da yanında duruyordu. Uyandığında Harper'ın gitmiş olduğunu görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Ama Harper güvendeydi, Gabe ona balık kızartmayı öğretirken her sözünü ciddiyetle dinliyordu. Aslında hem Harper hem de Manny. Manny balık kızartma tavaasını bir profesyonel gibi kullanmayı öğrenmiş gibiydi.

"Güzel kokular geliyor," dedi Molly ve üçü de dönüp onu karşıladı.

"Gabe bana kahvaltıda nasıl balık yapılacağını gösteriyor," dedi Harper, ama her zamanki kıvılcımından eser yoktu. Evlerinde yaşananların travması düşünüldüğünde bu büyük bir sürpriz değildi ama Molly'nin kalbi yine de sızladı.

Sorunun kapılarına kadar gelmesine neden olduğu için kendini suçlu hissetmemek zordu.

"Gabe ve ben iskelede yakaladık," diye açıkladı Manny, sonra yüzünü buruşturdu. "Daha önce hiç kendi balığımı temizlememiştim. Evet, çok eğleneliydi. Çok eğleneliydi."

Molly, Harper'ın hatırı için gülmeye zorladı. "Kendi payıma düşenden çok daha fazla balık temizledim."

Harper'ın gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Ah evet." Molly, Gabe'in uzattığı kahve fincanını aldı ve eğilerek Gabe'in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Büyükbaban beni her zaman balığa götürürdü. O günleri çok özlüyorum." Bu, babasının anılarına baharda tohum atmak kadar işlemiştir. Gabe'in başka birinin bahçesinde gönüllü olarak çalışması önerisini düşündü ve bunu yapacağına dair kendine söz verdi. Bütün bunlar bittiğinde. Belki Harper'ı bile alırdı. "Ama o zamanlar kızarttığım balıklar hiç bu kadar güzel kokmuyordu."

"Gizli malzeme," dedi Gabe ayık bir sesle. "Old Bay," dedi Manny gözlerini devirerek.

Gabe güldü. "Burke'ün mutfağındaki tek şey buydu ve baharatlarımı getirmemiştir."

Onu bu kadar mutlu görmek güzeldi. Adam mutfakta gerçekten evinde gibiydi. Masaya oturdu ve onun Manny ile Harper'a yan yemekler için nasıl hazırlık yapacaklarını göstermesini izledi. Frenk soğanı ve... tanımlayamadığı başka şeyler doğruyorlardı. Görünüşe göre ırmık için.

Karnı guruldadı. "Neredeyse bitti mi?"

Harper omzunun üzerinden baktı. "Aç mısın Molly Teyze?"

"Açlıktan ölüyorum." Dizini okşadı ve Harper yerleşti. "Nasılsın ufaklık? Dün bütün günü seninle geçirmek istedim ama işler yoğunlaştı."

"Biliyorum," dedi Harper o fazla yetişkin haliyle. "Bize zarar vermek için o adamları kimin gönderdiğini bulacağına söz vermiştin. Bu benimle eski aptal filmleri izlemekten daha önemli."

"Öncelikle, seninle geçirdiğim her zaman önemli ve aptalca değil. İkincisi, seni kim yaşlıların yargıcı yaptı?"

filmler? Onları sevebilirdim."

Harper gülümsemedi. "Üçte biri var mı?"

"Var. Kötü insanları bulmaya çalışıyorum ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Burada kalmak zorunda mıyız?" Gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Sonsuza kadar mı?"

"O kadar da kötü olmayabilir," dedi Manny hafifçe. "İnternetimiz, Xbox'ımız var ve bu yemekler de güzel."

Harper kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dün gece Xbox oynayamadım," . "Benim yatmam gerekiyordu, sen ve Carlos bütün gece oynadınız. Seni duydum."

"Bütün gece oynamadık," diye itiraz etti Manny. "Ama seni uyutmadığımız için özür dilerim."

Harper omzunu hafifçe kaldırarak, "Sorun değil," dedi. "Zaten uyuyamıyordum."

Molly, Gabe ile sıkıntılı bir bakış paylaştı. Kendime not: Harper için en kısa zamanda terapistinden bir randevu al.

Hepsi giderdi, tıpkı Jake'ten sonra yaptıkları gibi.

Ama önce o olabilir broş ve konu .

Harper'ın uykusuz gecesinde Manny günü kurtardı.

"Peki ya Mario Kart?" diye sordu. "Onu oynayabilir misin?"

"Bu Xbox'ta yok," dedi Harper, suratında bir asıklık oluşmaya başlamıştı.

Manny parmağını salladı. "Bu doğru ama Switch'imi getirdim ve içinde Mario Kart var. Kahvaltıdan sonra benimle oynar mısın?"

Harper canlandı. Gülümsemedi, ama kaşlarını da çatmadı. "Seni lekeleyeceğim," diye yemin etti.

Molly, Harper'ın başının üzerinden ona gülümsedi. "Teşekkür ," diye mırıldandı ve Manny göz kırptı.

Harper ona döndü. "Lucien mi?"

"Öyle. Bu sabah Val'den bir iki gün içinde hastaneden çıkacağını söyleyen bir mesaj aldım."

Harper rahatlamış bir şekilde sarktı. "Öleceğinden endişeleniyordum. O cesurdu. Bizi kurtardı."

"Öyleydi ve öyle de oldu," diye kabul etti Molly. "Belki onunla daha sonra Skype'ta görüşebilirsin?"

"Yapacağım." Harper onun kucağından sıyrıldı. "Ama şu anda irmik için peynir rendelemekten ben sorumluyum."

"Burada neyimiz varmış?" Burke arka kapıdan sordu. "Aman, aman. Bu sabah ziyafet çekeceğiz." Harper'ın başına bir öpücük kondurdu, kendine kahve aldı ve bir sandalyeye oturdu. "Eğer evimi paylaşmak zorunda kalırsam, en azından New Orleans'ın en iyi yemeklerini yerim."

Molly fincanını kaldırarak, "Duyduk duymadık demeyin," dedi. Burke'e doğru eğilip mırıldandı: "Baton Rouge'a yalnız gitmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Öyleydim."

"Ama şimdi değilsin."

"Otoriter," dedi Burke hafifçe. "Kasabadan ayrılmaman gerektiğini sanıyordum?"

Molly kaşlarını çattı. "Sadece öyle diyorlar. Beni birkaç saat uzağa gitmekten alıkoyamazlar. Yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Gabe masaya biraz pastırma koydu. "Ve o nereye giderse, ben de oraya giderim."

"gibi kulakların var," diye homurdandı Burke.

Gabe sırtıttı. "Hayır, sadece Molly'yi seninle gelmek için pazarlık yaptığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Neyi müzakere ediyoruz?" Willa Mae masada onlara katılırken sordu. "Bu kadar güzel kokan ne? Balık ve irmik mi? İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladın."

Molly sadakatle, "Fransız yemekleri de oldukça iyidir," dedi.

Willa Mae gülümseyerek, "Çünkü ondan hoşlanıyorsun," dedi.

"Öyle," diye onayladı Gabe, yaşlı kadına bir fincan kahve ikram ederken. "Ama yine de doğru."

Ev sakinleri teker teker mutfağa girerken Xavier, Manny'nin onu balığa gitmek için uyandırmamasına sinirlenmişti.

"Z'leri görüyordun, X," diye iddia etti Manny. "Ve denedim. Beni tokatladın."

Xavier özür dilercesine kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Yarın alarmımı kurar ve seninle birlikte kalkarım."

"Yarın hâlâ burada olursak," dedi Cicely. "Umarım bugün bir şeyler kırılır. Saklanabileceğim bu güzel yer için minnettarım ama kendi yatağımı özledim."

"Biliyorum," dedi Burke. "Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

Cicely onun elini okşadı. "Ve gerçekten minnettarım. Teşekkür ederim."

Molly, Harper'ın masada olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Normal bir sohbete hasret kalmıştı ve Harper'ın varlığı onları dava hakkında konuşmaktan alıkoymuştu.

Ama bu mola kısa sürdü. Kahvaltıdan sonra Chelsea, Harper'ı başka bir film için odalarına götürdü. İşe koyulma zamanı.

Carlos ve Xavier bulaşıkları çabucak halletmişlerdi ve Molly daha fazla kahve içmeye korkuyordu. Yeterince gerilmişti. Gabe'le birlikte geç saatlere kadar babası ve Paul Lott hakkında hatırladıkları hakkında konuşmuşlardı, ta ki ikisi de uyuyacak kadar yorulana kadar, ama bu ikisinin de fazla uyumadığı anlamına geliyordu.

Gabe'in hiç uyuyup uyumadığını merak etti. Balığı yakalamak için şafaktan önce kalkmış olmalıydı. Yorgun görünüyordu. Ya da belki de her şey omuzlarına yükleniyordu. Ne de olsa yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce bir adam öldürmüştü ve hâlâ bu konu hakkında konuşmamışlardı. Ama şimdi

zamanı değildi ve burası da yeri değildi. Bunun için yalnız kalmalarını bekleyecekti.

"Bu sabah Patty ile konuştun mu?" Molly başka bir acil endişeyi seçerek ona sordu. Val ona gelişmeleri mesajla bildirmişti ama Gabe'in kuzeni için endişelendiğini biliyordu. Doğrudan ondan haber almak Gabe'in içini rahatlatmak için iyi bir başlangıç olabilirdi.

"Ben yaptım. O ve Val iyileşiyorlar ve Phin hâlâ onları koruyor. Patty onlar için yemek yapıyor ve bu onu mutlu ediyor."

"Üzerimizden bir yük kalktı," diye mırıldandı Molly. "Peki ya Harry Peterson? Bilinci yerine geldi mi?" Adli tabibin asistanı Gabe'e yardım etmenin bedelini ağır bir şekilde ödemişti ve Molly bunun Gabe'e yük olan şeylerden biri olduğunu biliyordu.

"Henüz değil," dedi Burke. "Bu sabah André ile konuştum. Saldırganları teşhis edebilmek için Harry'nin uyanmasını bekliyorlar ama şu ana kadar bir şey yok. Xavier'in o lanet kutusunda bir şeyler bulmayı umuyorum."

"Sen de ben de," dedi Antoine. "Gecenin çoğunda internetteydim ve hâlâ Paul Lott'un banka hesaplarına girmedim. Umarım o kutuda işe yarar bir şeyler vardır."

"Oh," dedi Xavier. "Gidip anahtarı getireyim."

Ama Molly'nin telefonu çaldığında o ve diğer herkes dondu kaldı. Houston'dakilerin dün onun numarasını veterinerlere verdiklerini hatırlayınca temkinli bir şekilde cevap verdi. "Alo?" diye sordu Xavier parmaklarını birbirine geçirir gibi yaparken.

"Merhaba, ben Dr. Watts. Bay Carlos Manuel'e ulaşmaya çalışıyorum."

Carlos Manuel mi? Soyadı Hernandez'di. Sonra anladım. Manny, Manuel'in kısaltmasıydı. Kolayca hatırlayabilecekleri bir isim kombinasyonu kullanmak akıllıca.

"Burada benimle oturuyor. Hoparlörü açabilir miyim?" Carlos kabul etti ve kadın telefonu herkesin nefesini tuttuğu masanın üzerine koydu. "Carlos, ben Dr. Watts."

"Merhaba efendim ve beni geri aradığınız için teşekkür ederim," dedi Carlos. "Bunun Madam Fluffy'yi hatırladığınız anlamına geldiğini umuyorum."

Veteriner, "Evet," dedi. "Onun gibi bir köpek ofisime pek sık gelmez. Sersemleticiydi. Yine de vefat ettiğini söylemekten üzüntü duyuyorum. On iki yaşındaydı ve bu bir Afgan için oldukça büyük bir yaş."

Molly'nin kalbi çarpmaya başladı. Bu olabilir. Molly'nin Aradıkları kırılma noktası. Not almaya hazırlandı.

"Şimdiye kadar geçmiştir diye düşünmüştüm," dedi Carlos. "Dün ofis müdürünüze de söylediğimiz gibi, sadece haber vermek için yetiştiriciyle irtibata geçmek istiyoruz."

"Elbette," dedi veteriner. "Ama Madam Fluffy'nin sahibinin bir damızlık olduğunu sanmıyorum. Zaten bundan hiç bahsetmedi. Yine de yetiştiricinin Madam Fluffy'den bir yavru istemiş olması mümkün. Muhteşem bir hayvandı. Her halükarda, Lucille'in sizden haber almak isteyeceğinden eminim. O köpeği çok severdi. Katrina'dan hemen sonra kocası hediye etmişti. Önceki sahibi, sel evini yıktığında köpeği sahiplendirmek zorunda kalmıştı. Lucille köpeğin adını değiştirmek istedi ama sadece Madam Fluffy'ye cevap verebiliyordu, o yüzden denemekten vazgeçti."

"Lucille?" Carlos umutla sordu. "Soyadını hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Bu Ducote."

Ducote. Molly bu ismi biliyordu ama kişi bu olamazdı. Bu . Ama Burke'ün

Yüz ifadesi asıktı ve en az onun kadar hızlı bir şekilde Google'da arama yapıyordu. Antoine da şaşkın görünüyordu.

Veteriner, "de, onu uzun görmedim," diye devam etti. "Onu özlediğimi ve iyi olmasını umduğumu söyleyin."

"Teşekkür ederim, efendim. Beni geri aradığınız için de teşekkürler." Kaşlarını soru sorar gibi kaldıran Carlos masadakilere baktı ve aramayı sonlandırmadan önce Burke'ten sert bir baş selamı aldı.

"Lucille Ducote," dedi Xavier yavaşça, Molly'den Antoine'a ve Burke'e bakarak. "Neden hepiniz bu kadar korkmuş görünüyorsunuz?"

Molly telefonunun ekranına baktı. "Lucille Ducote öldü. On iki yıl önce kendini başından vurdu."

"Kimdi o, Molly?" Gabe sessizce sordu.

"Lamont Ducote'nin ilk karısı," dedi Molly. "Ve Lamont Ducote-"

"Burke sözlerini şöyle tamamladı: "Orleans Parish'in ADA'larından biri.

Gabe şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak baktı. "Savcı yardımcısı mı? Bölge savcı yardımcılarında biri mi?"

Molly başını salladı, dehşet kara bir bulut gibi üzerine çökmüştü. "Bu gerçekten çok kötü."

Bayou Gauche, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, SABAH 8:45

Gabe'in beyni dönüyordu. Lamont Ducote. New Orleans bölge savcı yardımcısı.

Katilleri içeri tıkması gereken adam. Nadia Hall'u öldürmüştü.

Babamı da mı o öldürdü?

Masanın etrafında sessizlik vardı, ifadeler şoktan öfkeye ve kafa karışıklığına kadar değişiyordu.

Gabe bunların hepsini birden hissetmişti. Besin zincirinde bu kadar yüksek mevkide biri işin içindeyse, bunun örtbas edileceğini bilmek için özel dedektif olmasına gerek yoktu. Bunun alternatifi tüm New Orleans adalet sisteminde kaos olurdu.

Tehlikeye girmiş olabilecek vakaların sayısı düşünüldüğünde tek kelimeyle şaşırtıcıdır.

Eğer Lamont Ducote suçluysa, onu yakalamak çok zor olurdu.

Eğer Lamont Ducote suçluysa, Gabe tam olarak bunu yapacak ya da denemek için mezara gidecekti.

"Bir ADA mı?" Cicely sonunda sordu. "Emin misin?"

"Lucille Ducote'un öldüğünden eminim," dedi Molly. "Kocasının bir ADA üyesi olduğuna eminim. Madam Fluffy'nin ona miras kalmasına gelince, bu veterinerin neden yalan söylediğini anlayamıyorum. Elbette hikayesini kontrol edeceğiz, ama şimdilik sözünün doğru olduğunu varsayıyorum."

Cicely Willa Mae'ye döndü. "Bu dün konuştuğun ADA değil, değil mi?"

"Hayır, o ADA Cardozo'ydu," dedi Willa Mae. "İtiraf etmeliyim ki bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Xavier ayaktaydı ama şimdi gürültülü bir gümbürtüyle sandalyesine oturdu. "Savcı yardımcısı metresini öldürdü ve karısına onun elden düşme köpeğini mi verdi? Ne tür bir insan bunu yapar?"

Willa Mae, "Başlamak için bir metresi olan türden bir insan," dedi.

Cicely, "Özellikle de hanımını öldüren türden," diye mırıldandı.

Burke, "Katrina sırasında savcı yardımcısı değildi," dedi. "Katrina'dan önce ne yaptığından emin değilim ama bunu öğreneceğimizden eminim."

Cicely hâlâ şoka girmiş görünüyordu. "Zavallı Rocky. Acaba biliyor muydu?"

"Sanmıyorum," dedi Antoine. "Bunu yaptığını gösteren bir şey bulamadım. Ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Her şey şifrelenmiş ya da kodlanmış ya da ... basitçe orada değil. Başka bir dosyaya atıfta bulunmuş ama onu sabit diskinde bulamıyorum. Geri alamayayım diye üzerine yazılmış olması mümkün. Denemeye devam edeceğim."

Gabe babasının bildiklerinin artık bir önemi olup olmadığından bile emin değildi. "Eğer Ducote Nadia'yı öldürdüyse ..." Yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. "Babamı da o mu öldürdü? Kapüşonlu adam o olabilir miydi?"

"Bu mümkün," dedi Molly. "Ama elden düşme bir köpekten daha fazla kanıta ihtiyacımız olacak."

Burke burun kemiğini sıktı. "André'ye söylemeliyim. Umarım onun da bir fikri vardır."

Molly Gabe'in elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Ama en azından artık bir şey biliyoruz. Lamont Ducote'un metresi hamile kaldı. Onu öldürdü ve belki de izini kaybettirmek için kadın doğum uzmanını da öldürdü. Bir noktada kendi karısını bile öldürmüş olabilir, çünkü bir sürü insan kendini kafasından vuruyor."

"Bekleyin," dedi Xavier sessizce ve herkes dönüp ona baktı. Carlos'un telefonunu ödünç almıştı ve şimdi baktığı şeyden başını kaldırmış, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Fotoğrafını buldum. O gece gördüğüm adama benziyor -ya da hatırladığım kadarıyla, en azından- yara izi olmaması dışında. Nadia'yı öldüren adamın kesinlikle bir yara izi vardı. Ducote'un ise yok."

Gabe'in midesi sıkıştı. Çok yaklaşmışlardı. Çizim tahtasına geri döndük.

"Şuna bir bakayım." Carlos telefonunu geri aldı ve fotoğrafa gözlerini kısarak baktı, ardından büyütme için ekranını kıstı. "Şu anda bir fotoğrafı yok. Bu fotoğraf bu yılın başlarına ait ama yanağına bak, X. Yakından bak."

Xavier eğildi ve kaşlarını çatarak baktı. "Yüzünde bir çizgi var. Ama aynı yara izi değil. Büyük ve genişti ve ... korkutucuydu. Yara izini hatırlıyorum."

"Bana bir dakika ver," diye mırıldandı Antoine, parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinin üzerinde uçuşurken. Sonra Xavier'in görebileceği şekilde ekranını çevirmeden önce keskin bir şekilde gülümsedi. "Peki ya bu?"

Xavier tokat yemiş gibi irkildi. "Evet. Bu o."

Molly öne doğru eğilerek, gözünden çenesine kadar uzanan ve yanağını ikiye bölen keskin, belirgin bir yara izi taşıyan çok daha genç Lamont Ducote'u inceledi. "Yara izini düzelttirmiş," diye mırıldandı. "Bu fotoğraf ne zaman çekildi?"

"2001'de," dedi Antoine. "O zamanlar savunma avukatıydı."

"Demek bu o." Gabe'in sesi titriyordu, gerçeklik baş döndürücüydü. "Sanırım sadece babamı da öldürüp öldürmediğini ve Mule'u öldürüp öldürmediğini bilmemiz gerekiyor. Ve Mule'un tüm bu olaylarda nasıl bir rolü vardı?"

Molly onun elini kendi ellerinin arasına sıkıştırdı. "Baban ne biliyordu ve ne zaman ? Kanıtı var mıydı? Varsa neydi ve nerede saklıyordu? Burke, önce André'yle konuşalım, sonra Baton Rouge'a gideriz." Burke ayağa kalkmaya başlamıştı ki cep telefonu çalmaya başladı. bir iç çekerek kendini sandalyeye bıraktı.

ve cevap verdi. "Val? var?"

Molly sertleşti çünkü Burke'ün gözleri kayarak kapanmış, omuzları yorgun bir şekilde çökmüştü. "André'yi arayacaksın, değil mi?" Bir süre daha dinledi, sonra başını salladı. "Beklenmedik bir misafirin olursa beni ara." Telefonu kapattı ve doğrudan Gabe'e baktı. "Patty iyi. Val de iyi. İkisi de yara almamış ve yeni bir saldırı yok. Phin hâlâ onlarla birlikte."

Gabe'in onun elini tutuşu sıkılaştı. "O zaman sorun ne?" diye sordu kısık sesle.

Burke'ün çenesi gerildi. "Choux'da bir köstebeğiniz vardı." Gabe başını salladı. "Ne? Kim?"

"Donna Lee Green."

Gabe geri çekildi. "Hayır. İmkânı yok. Buna inanamıyorum. O ..." Nefes almaya çalıştı ama ciğerleri çok daralmıştı. "Ona güveniyorum."

Burke ellerine baktı, sonra tekrar başını kaldırdı, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı. "Üzgünüm, Gabe, ama itiraf etti. Patty'ye ne olduğunu -neredeyse ne olduğunu- duymuş ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ilk iş onun evine gitmiş. Gazetede Tobin'in fotoğrafını görmüş ve bilgi için 'kullanıldığını' anlamış. Suçlu hissediyordu ve artık 'yalanı yaşayamazdı'."

"Onu kim kiraladı?" Antoine talep etti.

"Arayanın Tobin olduğunu söyledi," dedi Burke. "Ve Val, Donna Lee'nin arama kaydındaki telefon numarasının Tobin'in cep telefonuyla eşleştiğini söyledi. Gabe, çok üzgünüm ama o Tobin'e senin nerede olduğunu rapor ediyordu. Pazartesi günü Molly'nin seninle Choux'da buluşmaya geldiğini söylemiş. Sen ve Patty onunla ayrıldığınızda."

"Biri bizi buraya kadar takip ettiğinde," diye mırıldandı Gabe. İşaretsiz bir NOPD arabasıyla.

"Onlara başka ne söyledi?" Antoine talep etti.

Gabe, Molly'nin yanında kaskatı kesildiğini hissetti ama hiçbir şey söylemedi.

Gabe hâlâ şaşkın olan kadının çenesini eğerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Ne?"

O baktı harap olmuş. İçin Ben, o fark ettim. Ve bir şekilde bu yardımcı oldu.

"Patolog," dedi sessizce. "Özel otopsiyi 'onların' nasıl öğrendiğini kafamda kuruyordum."

yapmıştın. Bunu bilen tek insanlar bu odada bulunanlar, André ve kuzenin."

Gabe kaşlarını çattı, aniden öfkeleni. Molly'nin elini sanki yanıyormuş gibi bıraktı. "Patty'nin 'onlara', 'onlar' her kimse, ispiyonladığını mı söylüyorsun? Bu çok saçma."

Molly onun elini geri çekerek bir kez daha kendi elinin arasına sıkıştırdı ve çekiştirmeye çalıştığında elini bırakmadı. "Hayır, onlara boşboğazlık etmedi. Ailesine söyledi, böylece şehri terk etmeleri gerektiğini bileceklerdi. Onları güvende tutmak için. Ve eğer onlara Choux'dayken söylediye . . ."

"Donna Lee onu duymuş olabilir," dedi Gabe, midesi kurşun gibi olmuştu. "Aman Tanrım. Patty'nin haberi olamaz. Ne Dr. McLain ne de Dusty Woodruff hakkında. O . . . Aman Tanrım. Patty lisede Dusty ile çıkmıştı. Arkadaştlar. Kendini asla affetmez."

Burke, "Bunu anlamaması için elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi.

"Donna Lee bunu neden yaptı?" Gabe boğuk bir sesle sordu. Bunun iyi bir nedeni olmasını umuyordu. Donna Lee onlara bilmeye hakkı olmayan şeyler söylediği için iki kişi ölmüştü.

Burke iç çekti. "Tobin'de onun başka bir adamla fotoğrafları vardı. Kocasının bilmesini istemedi. Belki de Tobin tutuklandığı için artık onun için bir tehdit olmadığını düşündü. Motivasyonu ne olursa olsun, itirafı bir dizi soruyu cevaplıyor."

Gabe kendini kaybetmemeye çalışarak başını eğdi. Ama bunu yapmamak çok zordu.

Bu ihanetti. Bana yardım eden iki kişi Donna Lee evliliğini korumak istediği için mi öldü? Çılgılık atmak istedi.

"Dahası da var," dedi Burke nazikçe. "Ama bu daha iyi bir haber. Donna Lee'nin telefonunda da Mule'un numarasına mesajlar varmış."

Telefon. Muhatap olduğu adını bilmediğine yemin ediyor ama Val, Mule'a ne söylediğini sorduğunda tahmin edin ne cevap verdi?"

Molly heyecanla nefes verdi. "Lamont Ducote ile ilgili bir şey mi?"

"Hem de bir tanesinde," dedi Burke. "Ducote ne zaman Choux'ya gelse Mule'a söylerdi."

Gabe başını kaldırdı. "Ne? Benim yerimde miydi?"

"Donna Lee onun birkaç kez sizin evinize geldiğini söyledi," diye doğruladı Burke. "Genellikle öğle yemeğinde. Baban öldürüldükten hemen sonra başladı, bu yüzden sanırım sana göz kulak oluyordu. Bir keresinde karısı ve başka bir çiftle akşam yemeğine geldi. O gece diğer akşam yemeği misafirlerine odaklanmadan önce birkaç mesaj aldı."

"Diğer çift kimdi?" Molly sordu. "Lyle Nelson ve karısı Lorraine."

Gabe kaşlarını çattı. "Bu isimleri bilmiyorum."

"Oh, biliyorum," dedi Burke suratsızca.

"Ben de öyle," diye söze karıştı Antoine. "Nelson siyasetle uğraşan zengin bir adam. En eski çetelerden birinin üyesi ve ben kendimi bildim bileli de öyle. Aynı zamanda bir hayırsever ve bunu herkesin bilmesini istiyor."

Burke, "Kendini siyasi bir kral gibi görüyor," diye ekledi. "Eğer o bir bağışçıysa, desteklediği kişi hangi seçimde olursa olsun genellikle kazanır."

Molly Gabe'in elini bıraktı, parmakları öfkeyle telefonunun klavyesine vuruyordu. "Bunun neden şimdi olduğunu merak ediyordum," dedi muzaffer bir edayla. "Katrina on beş yıl önceydi. Bunca zaman sonra neden şimdi babanın peşine düştüğünü merak ediyordum."

"Çünkü babam onun peşinden gitti," dedi Gabe kararsızca. "Zamanı tükeniyordu."

Çünkü hastaydı ve bana hiç söylemedi.

Molly başını salladı. "Doğru ama baban daha önce de birçok kez bu vakayı araştırmaya çalışmıştı ve tek aldığı ya kınama cezası ya da sağlık sigortasını kaybetmesi için onu işten çıkaracakları tehdidiydi. Merak ettim, neden şimdi? Çünkü Ducote Senato'ya aday olmayı planlıyor."

"Eyalet senatosu mu?" Cicely sordu.

"Hayır. Daha yükseği hedefliyordu." Molly telefonunu diğerlerinin de görebileceği şekilde ekrana tuttu. Tabii ki manşet oradaydı. Ducote'un ABD Senatosu'na aday olacağı söyleniyor.

Gabe'in boğazı düğümlendi. "Aday olabilmek için babamı mı öldürdü?"

Molly iç çekti. "Üzgünüm, Gabe. Öyle görünüyor. Belki de babanın yeniden araştırmaya başlaması onu telaşlandırmıştır, özellikle de Rocky çabalarını artırdığı için. Baban onlara görgü tanığının Katrina'da öldüğünü söylemişti, ama sonra Paul Lott'tan o vakfı kurmasını istediğinde Xavier'in hâlâ hayatta olduğunu istemedi de olsa ortaya çıkardı. Dr. Benson'ı bulmaya çok yaklaştı. Cinayet iddiası korkunç bir skandal olurdu. Ducote'un tüm siyasi beklentilerini yok eder."

Gabe ellerini yüzünde ovuşturdu. O kadar yorgundu ki. Ve ne zaman birinin babasını o Grey Goose içkisini içmeye zorladığını, birinin babasına uyuşturucu verdiğini, birinin babasının eline bir silah verip tetiği çektiğini düşünse ...

Gözleri yandı. Lanet olsun. Burada dağılmayacaksın.

Ama yapacaktı. Göğsünde bir hıçkırık oluştuğunu hissediyordu ve nefes alamıyordu. Masadan kalkarak ayağa fırladı, arka kapıdan koşarak çıktı ve tökezleyerek merdivenlerden indi.

Tam zamanında. Kazıklardan birine yaslandı, vücudunu tutamadığı için belinden eğildi.

Bir saniye daha dik durdu. Keder, öfke ve korku... hepsi bir kasırga gibi dönerek onu dolduruyordu. Adil değil. Adil değildi. Hiç adil değil.

Ağzından çıkan ses insan sesi bile değildi. Bacakları altından kıvrıldı ve kıcının üzerine düştü ama umurunda bile değildi. Nefes alamıyordu, sanki göğsünün üzerinde bir fil oturuyordu.

Sonra yumuşak kollarla sarıldı. Güçlü kollar. Ve portakal kokusu.

Molly. Tek kelime etmedi, sadece ona sarıldı, ağladıkça onu salladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, tırnaklarını hafifçe kafa derisine geçirdi. Kollarını ona doladı, sıkıca tuttu. Bunun güvenli olduğunu biliyordu. Onun kollarında ağlayabilirdi ve kadın onu asla yargılamazdı.

Ve babasının katilini yakalamasına yardım edecekti. Beyninde tekrar tekrar dönüp duran tek düşünce buydu. Ona bunu ödetmeliyiz. Ödetmek zorundayız.

Yerde ne kadar oturduklarından emin değildi. Kadın onun gitmesine asla izin vermedi ve adam da fırtınada ayakta kalan son direkmiş gibi ona sarıldı.

Sonunda tekrar nefes alabildi. Son bir hıçkırıkla titreyerek havayı tekrar ciğerlerine çekti. Sonra düşmesine izin vermeyeceğinden emin bir şekilde ona doğru sarktı. Baş kucağına yatana kadar onu aşağı doğru itti. Parmakları saçlarını, yüzünü okşamayı hiç bırakmadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, şimdi boğazının ağırmasına şaşırmamıştı.

"Bir şey değil," diye fısıldadı.

"Taşınmalıyız," dedi bitkin bir halde.

"Hayır, bir süre daha burada iyiyiz."

Düşünmeye çalışarak kaşlarını çattı. "Ama Baton Rouge." "Oraya varacağız. Sen merak etme."

Ama endişeliydi. Endişelenmekten başka bir şey yapmadı.
"Başka kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Aynısı. Ducote hariç."

"Evet," diye kabul etti acımasızca. "Şu anda ölebilirdi ve ben bir damla gözyaşı bile dökmezdim."

Tekrar sessizleşti, hâlâ okşuyordu. Gözleri ağırlaşmış ve ağrımıştı. "Beni hemen uyutacaksın," diye mırıldandı.

"Plan bu. Dün gece hiç uyumadın, değil mi?"

"Hayır. Her şeyi düşünüp durdum." İç çekti. "Bir adam öldürdüm."

"Biliyorum," diye mırıldandı.

"Yine yapardım ama... kahretsin,

Molly." "Biliyorum," dedi yine.

Öyle olduğunu tahmin ediyordu. "Çok yorgunum." "O zaman uyu, Gabe. Seni bırakmayacağım."

Esnedi, kadının mırıltıları çok rahatlatıcıydı. "Zemin sert. Rahat edemezsin."

"Kıçım çok daha rahatsız yüzeylere oturdu," dedi hafifçe.
"Ama istersen gerçek bir yatakta uyuyabilirsin."

"Benimle gelir misin?" diye sorarken buldu kendini. Kadın onun yanağını okşadı.

"Kesinlikle."

Ayağa kalkmaya başladı, sonra tekrar yere yığıldı. "Herkes içeride."

Görecekler. bilecekler.

"Evet. Ama kimse sana bu konuda tek kelime etmeyecek. Burada ağlamak. Sanırım hepimiz ne zaman geleceğini merak ediyorduk."

Sessiz, kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Bir bahis havuzu var mıydı?"

"Hayır, bunun için değil. Ama seks yaptığımız için mi? Bunun için bir havuz olduğu kesin."

Yüzü hamburger gibi olduğu için yüzünü buruşturarak ona baktı. "Kim kazandı?"

Küçük bir gülümseme dudaklarını eğdi. "Cicely." "Yalan söylüyorsun."

Kıkırdadı. "Durgun sular, biliyor musun? Willa Mae olacağını düşünmüştüm."

"Kesin olarak bilemezler. O oteldeydi." Hayatının en büyük çöküşünü yaşadıktan sonra seks hakkında konuşmak tuhaftı. Ama aynı zamanda sıcak bir şekilde normal hissettiriyordu.

"Val Burke'e söyledi. Görünüşe göre bizi duvarın arkasından duymuş."

Homurdandı. "Dedikoducular, hepsi."

"Beni geri kazanmaya çalışıyor. Son erkek arkadaşıyla bıldırdı ben kazandım."

Başını salladı ve gözlerinin arkasında patlayan bir acı hissetti. "Siz çocuklar."

"Biliyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Biz ahlaksızız. Ama sen bizi seviyorsun."

"Özellikle sen."

"Sevindim. Burada mı yoksa gerçek bir yatakta mı uyumak istersin? Karar sizin ama bence iki numaralı kapıyı seçerseniz kemikleriniz size teşekkür edecek."

Gabe bir homurtu daha çıkararak dizlerinin üzerine yuvarlandı. "Kemiklerim şimdiden benden nefret ediyor. Gerçek yatağı alsam iyi olacak." Onun gözleriyle karşılaştı. "Baton Rouge'a bensiz gitmeyecek misin?"

"Ve ortağımı geride mi bırakayım? Asla olmaz. Ben bekleyeceğim. Ayrıca, bir şey yapmadan önce Burke'ün André ile konuşması gerekiyor. Bu Ducote olayı çok kötü olacak."

"Örtbas edilecek."

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Elimizde on beş ceset var. Hayır, bekle, on altı. Meth Guy'ı unuttum."

"George Haslet," diye düzeltti Gabe.

Çenesini eğdi. "Haklısın. Adının açıklanmasını hak ediyor. Her neyse, çok fazla insan öldürüldü ve cinayetlerin çoğu medya tarafından haberleştirildi. İnsanlar biliyor. Bunu örtbas etmek kolay olmayacak. Ayrıca, bu işte parmağı olan herkes isimlendirilip cezalandırılana kadar uğraşacağız. Babana bu kadarını borçluyuz."

İç çekti. "Burke'e bu bok için yeterince ödeme yapmıyorum. Evimi ikinci kez ipotek ettirmek zorunda kalacağım."

"Bunun için endişelenme. Burke senin yapamadığını onun yapacağını söyledi."

Gabe gözlerini kırptırdı. "Burke milyoner falan mı?"

"Değerinin ne kadar olduğunu bilmiyorum ve bu beni ilgilendirmez ama fakir değil. Bak, baban onun için önemliydi." Kısa bir an tereddüt etti. "Burke'ün babası berbat bir adamdı. Benim babam ve seninki . Burke için vekil baba gibiydiler. Bunun anlamı sandığınızdan çok daha büyük. O yüzden biraz dinlenelim, şu Ducote denen pisliği halledelim ve parayı sonra düşünürüz."

Eğildi ve alnını onunkine bastırdı. "Teşekkür ." "Bir değil."

Kadın ayağa fırladı ve elini uzattı. " bakalım koca adam. Yumuşak bir yatak seni bekliyor."

Kendisinin merdivenlerden yukarı ve içeri götürülmesine izin verdi, serin hava aşırı ısınmış yüzüne çarptığında rahatlayarak iç çekti. Ve mutfağın ıssız olduğunu görünce daha da rahatladı. Diğerleriyle yüzleşebileceğinden emin değildi. Ama sonra başka bir düşünce rahatlamasının kısa sürmesine neden oldu.

"Kaçarsa ne olur? Ducote?"

Omuz silkti. "O zaman onu kovalarız. Onu kovalıyoruz, kovalıyoruz ve müebbet hapis cezasına çarptırılana kadar hayatını cehenneme çeviriyoruz. Şimdilik, André'ye ve

Bırakalım da sınır kontrolünde istediği sihri yapabilsin."

"Ducote bir tekneyle kaçabilir. Sınır devriyesine yakalanmadan kaçabileceği pek çok yer var."

"Doğru," dedi, herkesin kendi işine bakıyor gibi görüldüğü oturma odasının önünden geçerlerken. "Ama şu anda kim olduğunu bildiğimizi bilmiyor. Dün ve diğer günlerde yaptıklarının yanına kâr kaldığını sanıyor. Ama Ducote yanılıyor Gabe, çünkü biz onun kim olduğunu biliyoruz. Avantajımız var ve bunu kullanacağız."

Bayou Gauche, Louisiana

29 TEMMUZ CUMA, SABAH 9:10

Xavier, Gabe ve Molly yanlarından geçerken tuttuğu nefesi dışarı verdi. Şef çok solgundu, gözleri kırmızı çerçeveliydi. Xavier nasıl yardım edeceğini bilemez bir halde kapıya döndü.

"O iyi olacak," dedi Burke sessizce. "Eninde sonunda."

Carlos iç çekti. "Rocky'yi kurban olarak düşünmeye devam ediyorum,

Bütün polis dizilerindeki gibi. Rocky'nin Gabe'in babası olduğunu unutup duruyorum. Bu onu öldürüyor olmalı." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kötü kelime seçimi."

"Ne demek istediğini anladık," dedi Willa Mae hızlıca. "Ve haklısınız. Avukatlık yaparken yürümesi en zor yollardan biri, müvekkillerimin duygularını denklemin dışında tutarken insanlıklarını hatırlamaktı. Bu hiç kolay değil."

"Umarım biraz uyur," diye mırıldandı Manny. "Saat altıda kalktığımda uyanıktı. Hiç yattığını sanmıyorum."

Xavier ellerini ceplerine soktu. "O uyurken ne yapabiliriz? Bu işi ilerletmek için bir şeyler yapmamız gerektiğini hissediyorum. Gabe, Rocky, Nadia ve diğerleri için."

Burke, "Ducote hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi bilmemiz gerekiyor," dedi. "Her şeyden önce, kapüşonlu adam o muydu? Katrina sırasında Nadia Hall'u öldürmüş olabilir."

"Gördü," diye ısrar etti Xavier. "Onu gördüm."

Burke nazıkçe gülümsedi. "Biliyorum ve bu suçla resmen suçlandığında görgü tanığı ifadeniz çok önemli olacak. Ama son zamanlarda işlediği tüm cinayetlerin asıl cinyeti örtbas etmek için işlendiğini gösterebilirsek Nadia davasını daha güçlü hale getirebiliriz. Enerjimizi şu anki suçlarına odaklanarak harcamamız en iyisi ve bu da Mule'u ve bataklıkta yok ettiği kadın kurbanı öldürdüğünü kanıtlamak anlamına geliyor. Antoine, Mule'un katili Gabe'e bir şey söyledi."

Antoine cevap vermedi. Kulaklığı takılıydı ve dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

"Antoine," dedi Burke daha yüksek sesle ve diğer adamın kafası yukarı kalktı.

Antoine kulaklıkları çıkardı. "Özür dilerim. Ne kaçırdım?"

"Ducote ile kapüşonlu adamın aynı kişi olup olmadığını tespit etmekten bahsediyordum. Adam dün Molly onu silah zoruyla tutarken bir şeyler söyledi."

"Peki bu kimin oğlum?" Antoine adamın derin sesini taklit ederek, "Şimdi tekrar dinliyordum," dedi. "Ben de tam onu tekrar dinliyordum."

Xavier o videoyu birkaç düzine kez izlemişti. "Gabe az önce adamın babasının katilini öldürdüğünü ama bunu kendisinin yapmadığını söylemişti. Kapüşonlu adam onunla alay ediyordu."

Antoine başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ducote'un birkaç ay önce basın toplantısı yaptığı bir video buldum. Dinleyin." Kulaklıklarını çıkardı ve dizüstü bilgisayarının sesini açtı.

Xavier gözlerini kapadı ve Antoine çalarken konsantre oldu. "Sesleri aynı değil. Hoodie Guy'ın sesi Ducote'unkinden daha derin."

Antoine'ın gülümsemesi keskindi. "Evet, ama numara yapıyordu. Tonlamaya, 'oğlan' deyişine bakın. " Ducote'un kasetini tekrar dinletti.

Videoda bir muhabir Ducote'a o gün mahkemede yargılandığı suçtan mahkumiyet alabileceğini düşünüp düşünmediğini sordu. Xavier'in tüylerini diken diken eden büyüleyici bir gülümsemeye "Emin olabilirsiniz evlat," dedi.

Ürperdi, kurtulmaya çalıştı. Ama çok zordu. O adam Nadia Hall'un sevgilisiydi. Onu öldürdüğünü gördüm. Kabuslarımdaki adam oydu.

"Hâlâ aynı değil," dedi Cicely. "Dünkü adamın sesi daha kalındı."

Antoine dizüstü bilgisayarını ekranı görebilecekleri şekilde çevirdi. "Evet, ama ses izi aynı görünüyor. Ses tonunun şekli aynı. Vücut ölçüleri de öyle."

"Ses izleri ne kadar güvenilir?" Xavier sordu.

Antoine elini iki yana doğru eğdi. "Şöyle böyle."

"Yani Ducote olduğunu kanıtlayamayız," dedi Burke, "ama olmadığını da kanıtlayamayız."

"Temel olarak," diye izin verdi Antoine.

"Peki ya bağlantılar?" Xavier sordu. "Molly hep bağlantılardan bahsediyor, değil mi? Ducote köpek aracılığıyla Nadia Hall'a bağlanır. Ducote ve Mule

işleri aracılığıyla bağlantı kurarlar. Savcı yardımcıları ve polisler birlikte çalışıyor, değil mi?"

"Öyle," dedi Burke. "Ama yine de Mule, Ducote gibi iş aracılığıyla yüzlerce başka insanla bağlantı kuracak. Şimdilik, daha iyi öğrenene kadar Hoodie Guy'ın Lamont Ducote olduğunu varsayıyorum. Mule bir şekilde Ducote'un dün tam olarak suyun o noktasında olduğunu biliyordu. Farklı zamanlarda geldiler ama Mule onu takip ediyor olamazdı. Molly ve Gabe Mule'u takip ediyordu ve o da evinden doğruca bataklığa gitti. Ducote'un arabasında takip cihazı kullanmış olamaz, çünkü Ducote George Haslet'in arabasını çalmıştı. Tabii Mule hangi arabayı çalacağını bilmiyorsa ki bu pek mümkün değil."

Manny, "Ducote'nin telefonuna bir takip cihazı yerleştirebilir," diye önerdi. "Ben olsam öyle yapardım."

"Muhtemelen." Burke ayaklarının dibindeki çantadan dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Ama aynı zamanda ikisinin birbiriyle konuşma şeklini de düşünüyorum. Vücut dilleri birbirlerine karşı rahat olduklarını gösteriyordu - ta ki Mule silahını çekene ve Ducote onu vurana kadar."

Kısa süre sonra Cicely ve Willa Mae dışında herkes dizüstü bilgisayarlarını çıkardı. Cicely Xavier'in omzunun üzerinden bakıyor, Willa Mae ise sadece örgü örüyordu. Ancak Xavier, yaşlı kadının onların konuşmalarını dikkatle dinlediğini fark etti. Willa Mae Collins'i hafife almak aptallık olurdu.

"Buldum!" Antoine bağırdı.

"Hiç adil değil," dedi Carlos kaşlarını çatarak. "Senin üç dizüstü bilgisayarın var."

"Surat asma," dedi Burke. "Yakışmıyor. Antoine, ne buldun?"

"Liseye birlikte gitmişler." Antoine yine onların görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdi. "Gabe'in Patty ve cenaze levazımatçısının lisede çıktıklarını söylediği zamanı düşünüyordum."

ve arkadaş kaldıklarını söyledi. Ducote ve Mule lisede çıkmamışlar ama aynı okula gitmişler ve aynı yıl mezun olmuşlar. İşte Facebook'ta bir gönderi - yirmi beşinci buluşmalarında. Lamont'un gençken varlıklı olduğunu sanmıyorum. O lise Katrina'dan önce bile daha fakir bir mahalledeydi."

"Sosyal medya günü kurtarıyor," diye mırıldandı Xavier. "İşte bu yüzden Facebook hesabım yok."

Cicely onun elini okşadı. "Çünkü seni akıllı yetiştirdim. Peki ya Paul Lott? O nasıl bağlantı kuruyor?"

Xavier'in aklına bir fikir geldi. Ya . . . İnternette gerçek Paul Lott'un resmini bulduğu tek yeri açtı - yerel golf turnuvasında. Fotoğraftaki yüzleri aradı ve ...

"Evet. Paul Lott ve Ducote birlikte golf oynadılar. En azından bu resimde ikisi de var." Onlara gösterdi. "Güçlü bir bağlantı değil ama bu da bir başlangıç."

"Öyle," diye kabul etti Burke, kendi dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak. "Avukatlar için düzenlenen bir turnuvada birlikte golf oynadılar çünkü ikisi de avukattı. Ama aralarındaki bağ bu maçtan çok daha eskilere dayanıyor. Kariyerinin başında Ducote yerel bir firmada savunma avukatıydı. Bilin bakalım orada başka kim çalışıyordu? Paul Lott."

Antoine dizüstü bilgisayarına gözlerini kısarak bakarken başını eğdi. "Paul Lott'un resmine bir daha bakayım, Xavier. Golf turnuvasındaki."

Xavier dizüstü bilgisayarını Antoine'ın üç bilgisayarıyla çevrili olarak oturduğu yere götürdü. "Neden?"

"Çünkü ... şuradaki adama bakın." Antoine lise buluşması fotoğrafının bir bölümünü büyüttü. "Bu Lott mu?"

Carlos iki resmi karşılaştırmak için eğildi. "Öyle görünüyor."

Xavier gözlerini kırptırdı. "Üçü liseye birlikte mi gitmiş? Bu çılgınca."

"Öyle." Sonra Antoine kaşlarını çattı. "Ama bu Lott'un Rocky'yle nasıl bir bağlantısı olduğunu açıklamıyor. Yani, Lott Rocky'nin kişisel avukatıydı. Rocky ne zaman Lott'un hizmetlerini kullanmaya başladı ve neden? Rocky kişisel mali işlerini halletmesi için bir savunma avukatıyla temasa geçmezdi. Bu hiç mantıklı değil."

"İhtiyacı olabileceğini düşünmediyse tabii," diye önerdi Willa Mae. "Nadia Hall'un ölümünü araştırmaya devam ettiği için başının derde gireceğinden korktuysa."

"Not ediyorum," dedi Burke. "Uyandığında Gabe'e soracağız. Ducote, Lott ve Mule'un lise yıllarına kadar uzanan bir bağlantıları olduğunu bilmek en önemli şey. Antoine, Rocky' eski davalarını araştırıp Paul Lott'la mahkemede karşılaşp karşılaşmadıklarını öğrenebilir misin?"

Antoine başını salladı. "Yapacağım."

Willa Mae örgüsünü kucağına koydu. "Bir sorum var. Nadia Hall, Ducote'un sağladığı bir evde yaşıyordu, değil mi? Rocky onun adını ve tam olarak nerede yaşadığını öğrendikten sonra -hâlâ onun sokağında yaşayan kadından-neden mülk kayıtlarına bakıp Ducote olduğunu anlamadı?"

Burke yavaşça, "Bu çok iyi bir soru," dedi. "Antoine?"

Antoine kaşlarını çattı. "Çünkü o ev Ducote'a ait değildi. Tanya Brown adında bir kadına aitti."

"O zaman Tanya Brown ve Ducote bir şekilde bağlantılı olmalı," dedi Willa Mae inançla. "Yine, Ducote'un Hoodie Guy olduğunu varsayarsak, bu da Ducote'un arabası için öldürdüğü George Haslet'i tanıdığı anlamına gelir. Buna bağlı olarak Tyson Whitley'i de tanıyor, çünkü her iki adamı da aynı numara aramış. Her iki adam da adaletten kaçtı."

uyuşturucu suçlamalarıyla karşı karşıya. Aksini öğrenene kadar Ducote'un bu olayla bir ilgisi olduğunu varsayacağım. Ya Tanya Brown da aynı şekilde Ducote ile bağlantılıysa?"

"Bana bir dakika verin," diye mırıldandı Antoine ve o ararken sessizliğe gömüldüler. Birkaç dakika sonra muzaffer bir edayla başını kaldırdı. "Buldum. Tanya Brown'ın oğlu Katrina'dan bir yıl önce dağıtmak amacıyla eroin bulundurmaktan tutuklanmış. Suçlanmış ve itiraf anlaşması yapmış. Hiç hapis yatmamış. Bilin bakalım savunma avukatı kimmiş?"

"Lamont Ducote," dedi Xavier ağır bir sesle. "Yasal masrafları ödemek için evlerini mi kullandılar?"

Antoine başını salladı. "Bunu Bayan Brown'dan teyit etmemiz gerekecek ama öyle görünüyor."

Willa Mae örgüsüne devam etti. "Her i'nin altını çizmek ve her t'nin üstünü çizmek her zaman iyidir. Savcıların bir dava oluşturmasını sağlayacak olan bu tür ayrıntılardır. Ortada ceset ve cinayet silahı olmadığına göre, her şey Xavier'in görgü tanığı ifadesine ve ikinci derece kanıtların ikna edici bir derlemesine dayanacak."

"Yeterince doğru," dedi Burke. "Başka iyi bir sorusu olan var mı?"

"Peki ya eşleri?" Cicely sordu. "Ducote'un üç karısı oldu. İlk karısı Lucille intihar ederek ölmüş, ya da adli tıp öyle tespit etmiş. Peki ya iki numaralı karısı?"

"Anladım!" Carlos seslendi, sonra Manny koluna vurup onu susturunca ağzını kapattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sonra normal ses tonuyla devam etti. "Francesca iki numaralı karısıydı. Boşanmışlar. İşte üçüncü eş Joelle'in sosyete sayfasındaki ilanı. İki ve üç numaralı eşler birbirine benziyor." Onlara ekranını gösterdi. "Sosyete sayfalarını sevmek lazım. Her şey onlarda var.

iyi bir pislik. Francesca aldatırken yakalandı, boşandı ve dışlandı."

Willa Mae, "Ah, ne korkunç," diye söylendi. "Dışlanmak."

Carlos kıkırdadı. "Biliyorum, değil mi?"

"O iki eşe kim benziyordu biliyor musun?" Burke eğilip Carlos'un ekranına bakarak sordu.

"Nadia Hall," dedi Cicely.

"Haklısın anne," dedi Xavier. Molly, Nadia'nın eski arkadaşını ziyaret ederken telefonuna taradığı fotoğrafı onlara göstermişti. Gerçi Xavier'in hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Nadia'nın yüzünü kâbuslarında unutamayacak kadar sık görmüştü.

"Bu da doğru," dedi Burke. "Ama ben Nadia Hall'un sahte kız kardeşi rolünü oynayan kadını düşünüyordum. Alicia Rollins, şu anda ölü ve Ducote onun cesedini bataklığa atıyordu. Görünüşe göre Ducote'un bir tipi var."

"Ve metreslerini öldürmek gibi kötü bir alışkanlığı var," diye ekledi Manny.

"Yeterince doğru," dedi Cicely. "Acaba iki ve üç numaralı eşler Bay Ducote'a bir şeyler söylemek isterler mi?"

Burke sırttı. "Bence bu harika bir fikir. Gerçi iki numaralı eş bize gerçekten iyi şeyler vermeye daha yatkın olabilir. Antoine, onu araştırabilir misin?"

"Az önce yaptım. Üzgünüm patron. O öldü. Birkaç yıl önce anevrizma geçirdi. Joelle şu anda yaşayan tek eş."

Burke iç çekti. "O zaman sanırım üç numaralı eşle konuşmamız gerekecek. Bence bunu Molly yapmalı. O daha az korkutucu. Ayrıca istediği zaman cazibesini konuşturabilir."

Xavier, "Ducote dün sabah Molly'yi de öldürmeye çalıştı," diye itiraz etti. "Her iki durumda da, bu tehlikeli değil mi?"

"Ducote serbest kalırsa daha tehlikeli olur," dedi Burke acımasızca. "Ben de onunla gideceğim."

"André'ye bundan bahsedecek miyiz?" Antoine sordu.

Burke tereddüt etti. "Bize onu ziyaret etmememizi söyleyecek. ama bürokrasi, arama emirleri ve prosedürler yüzünden bu biraz zaman alabilir. Ve Gabe'in yatak odasına giderken söyledikleri doğrudur. Ducote kaçma riski olan biri. Mecbur kalmadıkça peşine düşmemeyi tercih ederim. Bu zaman açısından hassas bir konu."

"Af dilemek izin istemekten daha kolaydır," dedi Carlos bilgece.

Burke gülümsedi. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, SABAH 9:30

HEY, LAMONT?"

Lamont ofisteki bilgisayarından başını kaldırıp ters ters baktı ve gece boyunca üzerinde çalıştığı polis raporlarını gizlice kapattı. Bu noktada hiçbir haber iyi haber sayılmazdı. Ashley'in kimliği hâlâ tespit edilememiştir. "Evet, Jean-Pierre?" Adamın adını alaycı bir şekilde söylememeye çalıştı. Yine de bunu başarmış gibi görünmüyordu çünkü diğer adamın gözleri hafifçe kısıldı.

"Ashley bugün yine işe gelmedi. Ondan haber alıp almadığınızı merak ediyordum."

Lamont, "Eminim aramamışımdır," diye söylendi. "Neden beni arasın ki?"

Jean-Pierre omuz silkti. "Hasta falan olursa, senin numaran favorilerinde vardır diye düşündüm. O ilk gün ona kişisel cep telefonu numaramı verme fırsatım olmadı."

Hah. Ashley'nin sadece bir günlüğüne gittiğini unutmuştu. talihsiz sonundan bir gün önce ofisinden ayrıldı. "Beni aramadı. Eğer ararsa, size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Jean-Pierre kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Umarım bu yeni bir asistan bulmak zorunda kalacağım anlamına gelmez. Acaba sadece

mı? Erkek arkadaşı falan var mıydı?"

Sadece ben. "Yaptıysa bile benim haberim yoktu. O kadar yakın değildik." Ve ilişkileri ortaya çıktığında, kimse yalan söylediği için onu suçlamayacaktı. Ne de olsa kimse gizli bir metresin haberini çatı katından haykırmazdı.

"Teşekkür ederim." Jean-Pierre hoşnutsuz bir şekilde, kapı arkasından kapanmadan önce dış ofisteki Carrie'ye bir veda mırıldandı.

"Özür dilerim, efendim." Carrie bir elinde kapı aralığında belirdi. "Sizi yalnız bırakması için onu ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemedi."

"Sorun değil, Carrie. Biraz ısrarcı olabiliyor. Eğer size sorun çıkarırsa, onu İK'ya bildirin."

"Oh, bana hiç sorun çıkarmaz. Sizi rahatsız ettiği için endişelendim. O günkü programınız bende. E-postana göndereyim mi?"

"Bu mükemmel olur. Bay Proctor'la saat iki buçukta hala toplantım var mı?" Olsa iyi olur. Joelle için yaptığı planın önemli bir parçasıydı bu.

"Biliyorsun. Asistanı birkaç dakika önce teyit etmek için aradı. Size bir şey getireyim mi?"

"Sakıncası yoksa yandaki dükkândan bir kahve harika olur. Korkarım dün gece çok fazla uyuyamadım."

"Elbette sakıncası yok." Başını eğdi, endişenin resmiydi. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, nasıl olduğunu bilirsin. Karım şu anda bana biraz kızgın ve ben de kanepeye sürüldüm." Bu doğru değildi ama sonrası için güzel bir tuzak olabilirdi. "Şu anda birkaç sorunumuz var."

Carrie'nin gözleri iri iri kırıştı. Onun adına gerçekten üzgün görünmeye çalışıyordu ama dedikoducu tipin ilgi parıltısını da gözden kaçırmıyordu. Ve belki de en ufak bir

şehvetli bir ilgi. "Ona senden çiçek göndereyim mi?"

Başını salladı. "Bu gerçekten güzel olur. Tekrar, eğer sakıncası yoksa."

"Hiç de değil," diye güvence verdi ona. "Birazdan kahvenizle birlikte döneceğim."

Ayağa kalkıp onun gerçekten gitmiş olup olmadığını kontrol etmeden önce dış kapının kapandığını duyana kadar bekledi. Carrie onun işlerini her isteyene anlatacak bir tipti. Normalde bu bir sorun olurdu ama onun bu küçük kusurunu kendi amaçları için kullanmayı planlıyordu.

Kadın gitmişti ve masasına dönüp Cresswell'i aramadan önce ofis kapısını sıkıca kapattı.

Polis ikinci çalışında cevap verdi. "Lamont. Ne var ne yok?"

"Sadece Mule'un katilinden haber var mı diye bakıyordum."

Cresswell içini çekti. "Yeni bir şey yok. Son birkaç yıldır Mule'un açık ve kapalı tüm davalarını, tetikçinin vücut ölçüsünün araştırdığı herhangi biriyle eşleşip eşleşmediğini görmek için kontrol ettik. Şimdiye kadar hemen hemen herkes tetikçinin vücut tipine uyuyordu, yani elimizde bir şey yok. Mule'un cep telefonu kayıtlarını topluyoruz, tetikçinin ses izlerini kontrol ediyoruz, videoyu incelemeye çalışıyoruz. Bilirsiniz, her zamanki şeyler."

Tetikçinin üzerinde ses izleri mi var? Kahretsin. Neden koca ağzımı kapalı tutmadım ki? Lamont sesini sabit tutmak için boğazını temizledi. "O videodan bir şey çıktı mı?"

"Henüz değil. Adamın yüzü görünmüyor ve teknik ekip henüz bunu netleştiremedi. Ayrıca geçen gece öldürülen beş adamla bağlantılarını da kontrol ediyoruz - bilirsiniz, özel dedektifin dairesine ve restoran sahibinin evine giren adamlar."

Bunu bekliyordu ama yine de nabzı hızlandı. "Bunu okumuştum."

"Evet. İki hırsızlık olayını birbirine bağladılar. Ortak payda Gabe Hebert, Quarter'daki restoranın sahibi olan adam. Le Petit Choux. Görünüşe göre özel dedektif onun kız arkadaşı. Diğer kadın da kuzeni ve restoranın ortak sahibi. Bela beklemiş olmalılar, çünkü her iki yerde de korumaları varmış. Elbette başka bir ortak payda daha var." Cresswell dramatik bir şekilde durakladı ama başka bir şey söylemedi.

"Hangisi?" Lamont kızgın görünmemeye çalışarak sordu.

"Rocky Hebert, emekli bir polis. Onu tanıyor muydun?"

Sakin ol. Sakin ol. "Onu tanıyorum. Yakın zamanda öldü, değil mi?"

"Kendini aptal kafasından vurdu, pislik herif." Cresswell dudak büktü. "Emekli olana kadar birkaç yıl benim için çalıştı. Çoğu zaman kötü bir polis değildi. Yine de alkol sorunu vardı. Sözde ayıktı, ama ... bum. Silahını yedi. Sanırım emekliliğinden pek hoşlanmıyordu. Oğlu Gabe, babasının kendini öldürdüğüne inanmadı."

"Aile hiç böyle bir şeye inanır mı?"

". Ama o zaman bilirsin, değil mi?"

Lamont kaşlarını çattı. Birinin bir numaralı karısından söz etmesi pek sık rastlanan bir şey değildi. Lucille bir gece kafayı bulduktan sonra kendini vurmuştu. Ya da en azından o sahneyi böyle kurgulamıştı. Presto chango, zengin bir adam olmuştu.

"Hiçbir aile üyesi sevdiği birinin intiharına katlanmak zorunda kalmamalı," dedi Lamont sessizce, Cresswell'in kendini suçlu hissetmesini umarak. "Bu herkes için korkunç bir trajedi. Korkunç bir kayıp."

Bir süre sessizlik oldu. "Özür dilerim," dedi Cresswell sert bir sesle. "Bu benim kabalığımdı."

"Öyle sayılır. Umarım Gabe Hebert biraz huzur bulabilir." Ebedi huzur, yani.

"Bilmiyorum. Dün sabah sorgulanmak üzere getirilmeden önce onu birkaç gün boyunca kimse görmemişti."

Lamont bunu bilseydi, o anda onun icabına bakabilirdi. İletişim eksikliği onu rahatsız ediyordu. "Dünden önce neredeydi?" diye sordu.

"Restoranından izin almıştı. Babasının vefatını 'hazmetmek' için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi." Cresswell'in tırnak işaretleri duyulabiliyordu.

"Ona inanmıyor musun?"

"Hayır. Sanırım babasını birinin öldürdüğüne inanıyor. Sanırım araştırıyor."

Hadi canım, Sherlock. O ve Mule bunu pazartesten beri biliyordu. "Bir şey buldu mu?"

"Şu ana kadar bir şey yok. Ya da en azından paylaştığı bir şey yok. Babasına özel bir otopsi yaptırmış. Bayan patoloğun öldürüldüğünü duydun mu? Baton Rouge'da mı?"

"Sanırım öyle. Laboratuvarı yakılmıştı, değil mi? BRPD bunun vandalizm olduğunu düşündü."

"Öyle dediler. Ama Rocky'nin gizli özel otopsisini yapan patolog oydu."

Lamont her şeyi biliyordu elbette. Patoloğu öldürmek Mule'un işiydi. Ama resmi kanallardan kendisine bilgi verilmemişti ve bu rahatsız ediciydi. Nedenini öğrenmesi gerekiyordu.

Benden şüphelenemezler.

Tabii Mule birilerine neyin peşinde olduğunu söylemediyse, ki bunun pek mümkün olduğunu sanmıyordu.

"Özel dedektifin dairesine zorla girdiği için tutuklanan adamdan ne haber? Konuşuyor mu?" Lamont konuşmadığını umuyordu.

Mule'un piç oğluna ne söylediğine bağılı olarak Tobin onu yok edebilirdi.

"Henüz değıl," dedi Cresswell. "Ama bulacağını umuyorum. Şu ana kadar kimse onun Mule ile nasıl bağılantı kurduğunu bilmiyor ama bunu çözeceğız."

Lamont rahat bir nefes aldı. Tobin'in konuşmadığından emin olması gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi. "Peki ya Mule'un cesedinin yanında bulunan kalıntılar?"

"Hanımefendi mi? Karada kalan tek şey kafasıydı. Dalgıçlar geri kalanının peşine düştü. Gövdesini suyun dibinde bir tuğlayla ağırlaştırılmış halde buldular. Çok kötü durumda değıldi ama timsahlar atıştırıyordu. Bir parmak bulmuşlar ama artık işe yarar bir parmak izi yok. Geri kalanı timsahın midesinde sindiriliyor gibi görünüyor."

"Ne kadar tatsız." Ama tam da umduğı gibi. "Kimliğini tespit ettiler mi?"

"Henüz değıl. Bakın, aramanızın bir sakıncası yok ama size ofisinizin zaten bilmediğı bir şey söylemeyeceğim. Davaya bakan savcı yardımcısıyla konuşmalısınız."

Lamont kaşlarını çatdı. "Peki o kim?" Davayı kendisi üstlenmeyi planlamıştı. Mahkeme sürecini istediğı gibi yönlendirmek için bundan daha iyi bir yol olamazdı.

"Kuzeyden gelen şu yeni adam. Bilirsin, Cardozo."

Lamont'un ağızı açık kaldı, sonra şok yerini öfkeye bıraktı. "Cardozo mu? Birlikte çalıştığınız savcı Jean-Pierre Cardozo mu?" O kendini beğenmiş, New York'lu orospu çocuğı.

"Evet, bu o. Bildiğini tahmin etmiştim." Ama Cresswell'in ses tonunda bir kendini beğenmişlik, Lamont'un öfkesini daha da alevlendiren bir neşe vardı. "Belki de sana bir şans veriyorlar. Yas tutmana izin veriyorlar. Sen ve Mule arkadaş olduğunuz için. Zaten muhtemelen davadan çekilmen gerekirdi."

"Dođru," dedi kabullenmiř gibi yaparak. "Ben bu řekilde dūřünmemiřtim."

"Peki, bunun için üzüłme. Zaten kızartacak daha büyük balıkların var, deđil mi? Birkaç gece önce seni Lyle Nelson'la gördüm. Cepleri çok dolu. Ofise aday olmayı dūřünen biri için faydalı."

Lamont insanların bu konuda dedikodu yapmasına aldırımıyordu. Tanıtım, yeni başlayan bir kampanya için her zaman yararlıydı. "Küçük kuşlar ciyak ciyak ötüyor."

Cresswell kıkırdadı. "Bu kasabada işler nasıl yürür bilirsin. Kimse uzun süre sır saklayamaz."

Tabii bunu bilen herkes ölmediyse. "Doğru, doğru. Dinle, gitmene izin vereceğim. Hazırlanmam gereken bir toplantı var ve senin de Mule'un ölümünü araştırmakla meşgul olduğunu biliyorum."

"Elbette. Umarım Cardozo'dan bilgi istemeni söylediğim için alınmamışsındır. Eğer kafası kıcının üstündeyse ve paylaşmazsa, hemen bana geri dön. Duydun mu?"

"Kesinlikle," diye söz verdi ve kapattı.

Cardozo, Ashley'in dün sabahki ölü kadın olduğunu biliyor olmalıydı. Kalıntıların kendisi olmasa bile fotoğrafları ona gösterilirdi. Yine de iki gün üst üste beni kontrol etmeye geldi.

"Ya da beni kontrol etmek için," diye mırıldandı yüksek sesle, şakaklarını ovuşturarak. Bu bir köstebek oyunu gibiydi. Bir tehdidin icabına bakar bakmaz bir başkası ortaya çıkıyordu.

Ama kimse Ashley'nin ölümünü ona bağlayamadı. Joelle öldükten sonra değil.

Aklına bir dūřünce gelince parmaklarını şıklattı. Gümüş kâğıt. Daha fazla hediye almalı ve onları gümüş kâğıtle sarmalıydı ki kimse -özellikle James ya da binanın güvenlik kamerası kayıtları- onu

Dünkü alıntı arabadaki kutular. Ve eğer biri bağlantıyı kurarsa, karısına hediye paketlemek için her zaman gümüş kağıt kullandığını söyleyecekti. Kiraladığı kiralık katile de Ashley'den geriye kalanların bulunduğu kutuları aynı şekilde paketlemesi talimatını vermişti.

Beni suçlamak için. Evet, hikaye tam olarak .

Aslında Joelle'in yapacağı bir şeye benziyordu. Aptal olmadığı kesindi. Ve küçümsenmiş bir kadındı. Onu biraz tanıyan herkes, bir mil genişliğinde kindar bir çizgiye sahip olduğunu bilirdi. Böyle bir plan yapmış olması ihtimal dışı değildi.

Ajandasındaki işleri halledecek, sonra saat iki buuktaki toplantısı için erken çıkacaktı, çünkü yürüyecekti. Çok uzak değildi ve şoförünün polisler tarafından sorgulanması ihtimaline karşı James'in nerede olduğunu bilmesini istemiyordu. Saat iki buuktaki toplantı iki saatliğine bloke edilmişti ama bir saatten fazla sürmeyecekti. Bu ona, Joelle'in "intiharını" harekete geçireceği eve giderken yedek hediyeleri, daha fazla kutuyu ve daha fazla gümüş kâğıdı almak için zaman kazandıracaktı.

Sonra ofise geri dönecek, temizlenecek ve kıyafetlerini değiştirecek, ardından Joelle ile aralarında geçen tartışmalı bir telefon görüşmesine kulak misafiri olacak ve Joelle'in ölüm saati için bir mazeret oluşturacaktı. Sonra James'in onu Monteleone'deki akşam yemeği toplantısına götürmesi için hazır olacaktı.

Daha sonra doğruca eve gider ve orada, Ashley Resnick'in ölümünden sorumlu olduğunu iddia eden suçluluk dolu intihar notuyla birlikte, çok sevdiği karısının cesedini bulur.

Bir metresi ve metresini öldüren bir karısı olduğu için seks skandalını atlatmak zorunda kalacaktı ama bu, kendisinin cinayetle sulanmasından daha iyiydi. Ve bundan kaçınmak için, onu öldüren tek kişiyi ortadan kaldırması gerekiyordu.

hala onu suçlayabiliyordu. Onu Nadia'yla gören tek kişi. Yara izini gören kişi. Xavier Morrow gittiğinde, ilk ve son kez temize çıkmıştı.

Baton Rouge, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 14:30

"Hey," diye mırıldandı Xavier. "İyi misin?"

Gabe, Burke'ün Escalade'inin arka koltuk camından dışarı bakarken döndü ve genç adamın endişeli bir ifadeyle kendisini incelediğini gördü. "Ben iyiyim. Baton Rouge'a en son babamın otopsisini hakkında Dr. McLain'e danışmak için gitmiştim."

Xavier'in ifadesi endişeliden acıya dönüştü. "Onun ölümü senin suçun değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sıkıca gülümsedi. "Bunu söylemeye devam et. Sonunda sana inanabilirim."

Ön koltukta arabayı Molly kullanıyordu ve Burke ona Xavier'in posta kutusunun bulunduğu UPS mağazasının yolunu tarif ediyordu. "Bir sonraki ışıktan sola dön."

Xavier'i yanlarında getirmek Burke'ün son dakikada aldığı bir karardı. Grup içinde uzun ve yoğun bir konuşma yapılmış, artılar ve eksiler tartılmıştı.

En büyük "eksi", Xavier'in günlerce başarıyla saklandıktan sonra Burke'ün kampının güvenliğinden ayrılacak olmasıydı.

En büyük "profesyonel" aynı zamanda Xavier'i güvende tutmanın bir işleviydi. Eğer kutuya onsuz giderlerse ama içindekileri almak için Xavier'e ihtiyaçları olduğunu fark ederlerse, daha sonra onunla birlikte geri dönmek zorunda kalacaklardı. Eğer Ducote'un kutuyu gözetleyen biri varsa ona Burke ve Molly'nin

içindekileri toplamaya çalıştı, bu da Ducote'a Xavier'in yakında döneceğini haber verecekti. Dönüş yolunda Xavier'i öldürmek için bekleyen biri olabilirdi.

"Profesyoneller" sütununa ek olarak, Xavier'i kendi annesinin tanımaması için kılık değiştirme becerileriydi. Antoine bir çift aynalı güneş gözlüğü ve Burke için gizli görev yaparken kullandığı örgü peruğu temin etmişti. Xavier'in beş günlük saç tıraşı ve kasketiyle birlikte o kadar farklı görünüyordu ki, sonunda Xavier'in şimdi sürpriz yapma şansları varken kendilerine eşlik etmesinin, daha sonra birinin onu bekliyor olabileceği Baton Rouge'a gitmesinden daha iyi olacağına karar verdiler.

Burke'ün oturma odasından dudakları büzülmüş, gözyaşları yüzünden akarak ayrılan Cicely Morrow dışında herkes aynı fikirdeydi.

Böylece hep birlikte Burke'ün teknesine binmişlerdi. Cicely bu kadar üzgünken onu bırakmak kimsenin hoşuna gitmemişti ama Willa Mae onlara her şeyi halledeceğine dair güvence vermişti.

Baton Rouge yolunu yarılادıklarında Xavier, Cicely'den dikkatli olmasını ve onu sevdiğini söyleyen bir mesaj almıştı. Bu gerginliği biraz olsun azaltmıştı.

Ta ki şehir sınırlarına girene kadar. Şimdi Gabe o kadar gergindi ki kaçmak, çılgılık atmak, oturup beklemek dışında her şeyi yapmak istiyordu.

Molly arabayı UPS mağazasının önündeki park yerine çekti ve Burke arka koltuktaki Gabe ve Xavier'i görebilmek için döndü. Burke onlara planlarını hatırlatarak, "Önce ben giriyorum," dedi. "Eğer kutunun içinde bir şey varsa, doğruca buraya geleceğim ve gideceğiz. Kutu boşsa, tezgâhtara daha büyük paketler olup olmadığını sorarım. Eğer

Kimlik göstermeniz gerekiyorsa, sizi almaya gelirim. Aksi takdirde, başınız eğik bir şekilde araçta kalacaksınız. Anladınız mı?"

"Anladım," dedi Xavier, ama onu da yanlarında getirmeleri konusunda kararlı olmasına rağmen gergin olduğu belliydi. "Anahtarlarım sende, değil mi?"

"Biliyorum," diye onayladı Burke. "Ayrılmadan önce onları bana . Molly, motoru çalışır durumda tut ve şüpheli bir şey olursa -herhangi bir şey- hemen buradan uzaklaş. Beni burada bırak. Ben iyi olacağım ve seninle sonra buluşacağım."

"Anladım," dedi Molly. "Hepimiz stresten patlamadan önce şu işi hallet Burke."

Burke itaat etti, Escalade'den indi ve UPS mağazasına girdi.

"Bu iş bir an önce bitmeli," diye mırıldandı Gabe. Çok yorulmuştu. Hayatını geri kazanmaya ihtiyacı vardı. Babasının katilinin cezasını çekeceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

"Senin ağzın, Tanrı'nın kulakları," dedi Xavier sessizce, yüzü yeni saç örgüleri tarafından gizlenmişti.

"Molly, Burke André'den haber aldı mı?" Gabe cevabı bildiği halde sordu, çünkü daha önce birkaç kez sormuştu.

"Burke ona Nadia'nın köpeği aracılığıyla Ducote'yi keşfettiğimizi söylediğinden beri hayır," dedi Molly sabırla, tıpkı daha önce her seferinde yaptığı gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Gabe uyurken Burke André'yi aramıştı. Benim çöküşümden sonra. Bu hâlâ utanç vericiydi. Ama kimse bundan söz etmemişti, o da bunu takdir ediyordu.

"Olma," dedi. "Ben de Burke'ü bu konuda rahatsız ettim. Xavier de öyle."

Görünüşe göre André, Ducote'nin onların katili olduğuna inanmakta tereddüt etmişti ama bazılarını yapacağına söz verdi.

"Gizli soruşturmalar." Bu ne anlama geliyorŒa artık.

Sonra nefesini içine çekti. "Burke kutudan bir Œey aldı. Geri dönüyor."

"Ne olduğunu merak ediyorum," diye fısıldadı Xavier.

Ama kimse ona cevap vermedi. Burke Escalade'e geri dönene kadar hepsi nefeslerini tutmuş, ağzı sıkı sıkıya kapanmıştı.

"Senin için bir zarf, Xavier. İçinde küçük bir Œey var, sert plastiğe benziyor."

"Nerede o?" Molly heyecanla sordu.

"Cebimde. Burada açmak istemiyorum. Tezgâhtaki adam çok meraklıydı. Kutunu açar açmaz telefonuyla mesajlaşmaya başladı. Molly, bizi gözden uzak bir yere götür."

Molly itaat etti, arabayı caddenin diğer tarafına sürdü, sonra da park etmeden önce başka bir alışveriş merkezinin arkasına dolandı.

"Bana bir dakika ver de açalım." Burke arabadan indi, cipin kapağını açtı ve arka tarafı karıştırdı. "Buldum."

"Neyi buldun?" Gabe sabırlı olmak için çok çabalayarak sordu.

Burke yolcu koltuğuna geri kayarken Molly, "Bir faraday çantası," dedi.

"O da ne?" Xavier sordu.

Burke bir çift tek kullanımlık eldiven giydikten sonra gzlk kılıfına benzeyen siyah bir keseyi havaya kaldırdı. "Bu bir faraday antası. Sanırım birisi size bir takip cihazı gönderdi. Faraday torbası GPS sinyallerini engeller, bu yüzden kim gönderdiyse seni bulmak için kullanamaz Xavier."

Gabe ve Xavier öne doğru eğilerek Burke'n çakısıyla zarfı aışını izlediler.

"Bu faraday çantalarından birini nereden bulabilirsin ki?" Xavier sordu.

Burke kısa bir süre başını kaldırıp sırttı. "Amazon."

Xavier ona benimle taşak geçme bakışı attı. "Ciddi misin?"

"Cidden," Molly onayladı. "Hepimiz onları taşıyoruz."

Bilirsiniz, ne olur ne olmaz."

Burke bir yüzük alabilecek büyüklükte küçük bir kutuyu havaya kaldırdı. "Ekteki mektup 'P.L.' imzalı ama üzerinde Lott'un antetli kâğıdı . Diyor ki, 'Rocky bunu almanı istedi. Hemen açın.' "

Xavier'in sesi titredi. "Burada olduğunu bilseydim muhtemelen açmak için eve götürürdüm."

"Lott bunu neden antetli kağıda yazmadı?" Gabe sordu, sonra başını iki yana salladı. "Kendisini Xavier'in cinayetiyle ilişkilendirecek bir şey olmasını istemedi, daha sonra bunun olacağını varsayarak."

"Siktir," diye fısıldadı Xavier. "Kontrol etmek için buraya dönmediğime çok memnunum."

Molly Burke'ü inceliyordu. "Hayal kırıklığına uğradın. Neden?"

Burke omuz silkti. "Rocky'nin Xavier'e bir şey göndermiş olmasını umuyordum. Tüm bunları açıklayabilecek bir şey."

Molly dikkatle, "Ama Rocky'den gelen bir mektup, Paul Lott'un mirası hakkında bilgi içeren mektubundan önce gelmiş olmalı," dedi.

Burke yavaşça nefes verdi. "Biliyorum. Ama hâlâ Gabe'in gizemli teyzesi Gigi var, John Alan Industries'i bilen ve Rocky'nin güveniyor gibi görüldüğü kişi. Ona bize yardımcı olabilecek bir şey verdiğini umuyordum. Bunun bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de umut etmişim."

Paketin Gigi'den gelmemesi Gabe'i ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da, en azından teyzesinin nerede olduğunu biliyordu. Antoine, kredi kartını hediyeelik eşya almak için kullandığını bulmuştu.

O sabah Grand Cayman'da ve ondan üç gün önce de Panama'da. Gigi'ye, güzergahı uyan tüm gemilerin ofisleri aracılığıyla acil bir mesaj göndermişlerdi ama şu ana kadar hiçbir haber alamamışlardı.

Burke koltuğunun üzerinden uzanarak Xavier'e anahtarlarını verdi. "Bu paket Paul Lott'un senin nerede yaşadığını bilmediğine dair teorimizi destekliyor. Yine de davetsiz misafirin seni nerede bulacağını nasıl bildiğini açıklamıyor."

Xavier anahtarları aldı ve elinde zıplattı. "Yani elimizde yeni bir şey yok."

"Temel olarak," dedi Burke asık suratla. "Bir sonraki durak Joelle Ducote mu?"

"Kulağa doğru geliyor," dedi Molly. "Xavier'i kampınıza geri götürdükten sonra."

Ama Gabe dinlemiyordu, Xavier'in elindeki anahtarlara bakmaktan kendini alamıyordu.

Ya da daha spesifik olarak, anahtarlık. "Anahtarlığındaki şey ne Xavier?"

Xavier anahtarları zıplatmayı bıraktı ve Gabe'in görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Bir melek. Baban ölmeden yaklaşık bir ay önce bana vermişti. O zamanlar merak etmişim ama kanser olduğunu duyduğumda bunun onun veda etme şekli olduğunu anladım."

"Görebilir miyim?" Gabe sordu, çünkü o meleği daha önce görmüştü. Ya da tıpkı onun gibi bir tane.

"Elbette." Xavier ona anahtarları uzattı, sonra yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Eğer meleği geri istiyorsan, sorun değil. Ne de olsa babanıydı."

"Hayır," dedi Gabe belli belirsiz. "Bunu sana o verdi. Ayrıca, bende de bir tane var. Babam ölmeden birkaç hafta önce bana da vermişti. Onu unutmuştum." Parmaklarını seramik meleğin üzerinde gezdirdi, yüreği ağzına geldi. Boyu iki santimden azdı ve kirli beyaz parıltılı bir boyayla boyanmıştı. "Benim

Bunu annem yapmıştı. İyileşme dönemindeydi. Geçmişte biraz çömlek yapmıştı ve eğlenceli bir şeyler yapmak istedi. Bu meleklerden birkaç tane yaptı, onları boyayıp Noel ağacı süsü yapmak niyetindeydi. Ama onları boyama fırsatı bulamadı çünkü tekrar hastalandı. Kısa bir süre sonra da öldü. Babam meleklerden birini benim için boyamıştı. Senin için de aynısını yapmış olmalı."

Bu bilgi içini ısıttı ama aynı zamanda küçük, keskin bir dehşet mızrağına da neden oldu. Babası Xavier'i ikinci oğlu olarak görmüştü ama hiçbir zaman hayatının iki parçasını bir araya getirecek kadar güvende hissetmemişti.

"Altında bir yazı var," dedi Xavier üzüntüyle. "Yıldızlara ulaş, mon ange. "

Gabe irkilerek başını kaldırdı ve Xavier'in bakışlarıyla karşılaştı. "Mon ange? Sana mon ange mı dedi?"

"Yakın zamanda değil. Beni kurtardığı gece tekneye yerleştirmeye çalışırken bana Mon Ange dedi, çünkü ona adımın Angel olduğunu söylemişim. Öz annem de bana öyle seslenirdi. Meleğin ne dediğini görene kadar neredeyse unutmuştum." Xavier'in dudakları titreyerek en küçük gülümsemeye dönüştü. "Hatırlaması çok şey ifade ediyordu."

Gabe, koltuğuna yaslanmış ve endişeli bir kaşla onu izleyen Molly'ye baktı. Muhtemelen gerginliği tavan yaptığı içindi. "Sorun ne, Gabe?"

Yutkundu. "Ben küçükken babam bana mon ange derdi. Çünkü benim adım Gabriel. Ama ben on üç yaşındayken bıraktı. Ona bunun bir bebek ismi olduğunu söyledim. Öldüğü geceye kadar bana bir daha böyle seslenmedi. Bana bir mesaj gönderdi." Telefonunu çıkardı ve babasıyla paylaştığı mesaj dizisine gitti. "Gördün mü? Gece yarısına çeyrek kala, öldürülmeden hemen önce göndermiş."

Umarım iyi bir gece geçiriyorsundur, mon ange. Seni seviyorum, oğlum.

Molly nefesini içine çekti. "Bunun bir anlamı olmalı. Şu meleği görebilir miyim?"

Gabe onu uzattı ve Molly cep telefonunun fenerini açarak tabana tuttu. "Tabanın etrafında bir çatlak var ama yapıştırılmış ve boya ile kaplanmış," dedi ve hafifçe salladı. "Buraya bir şey koymuş olabilir mi? Burke, İsviçre çakın yanında mı?"

Xavier kaşlarını çattı. "Bu da ne böyle? Meleğimi mi kıracaksın?"

Molly, Burke'ün uzattığı bıçağı alarak, "Onu açacağım," dedi. "Dikkatli olacağım."

"Lütfen yap. Bu ..." Xavier duraksadı. "Onu hatırlayabileceğim tek şey bu. Birlikte hiç fotoğraf bile çektirmedik. Bunun güvenli olmadığını söyledi."

"Söz veriyorum," dedi. "Burke, telefonumu tut ve ışığı meleğin üzerine tut?" Başını eğdi, bakışları yaptığı şeye sabitlenmişti. Bıçağın kenarını kılcal çatlağın etrafına soktu, çatlak tamamen kırılana ve taban meleğin vücuduna düşene kadar daire boyunca tekrar tekrar dürttü.

Aslında, içine düşecek kadar küçük olmasına rağmen orada asılı duruyordu.

"Pamuk," dedi. "Rocky bu şeyi pamukla doldurdu. Keşke cımbızım olsaydı."

"Kulpun içinde bir çift var," dedi Burke. "Dur sana getireyim."

"Hayır, ben hallederim," dedi Molly cımbızı kaydırarak. "Vay canına, bu güzel bir bıçak, Burke."

"Her zaman iyi aletlere ihtiyaç vardır," diye mırıldandı Burke. "edin."

"Sabırlı ol," diye mırıldandı, önce cımbızla tabanı tutup kaldırdı, sonra pamuğu çıkardı. "Oh," diye nefes aldı meleği avucunun üzerinde yukarı kaldırırken.

Elinde küçük ve siyah bir şey vardı.

Gabe konuşmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"USB bellek mi?" "Evet." Sırıtarak yukarı baktı. "Bu Rocky'nin

bulmanı istedim, Gabe. Dizüstü bilgisayarım yanımda. Bakalım içinde ne varmış."

Burke, "Güvenli olmayabilir," diye uyardı.

Alay etti. "Antoine'ın okuması için bir buçuk saat beklemek mi istiyorsun? Dizüstü bilgisayarım buluta yedeklendi. Ağ bağlantımı kapatacağım, böylece kimse giremez. Eğer bu şeyde kötü bir virüs varsa, yeni bir dizüstü bilgisayar alabilir ve verilerimi daha sonra kurtarabilirim."

Burke bir kez başını salladı. "Yapın."

Molly hızla çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "İnterneti kapatıyorum ve ..." USB belleği bir USB sürücüye taktı. "Bir dosya," dedi ve tıkladı. Sonra kaşlarını çatı. "Ördeği sikeyim." Kafasını kaldırdı, yüz ifadesi tamamen sinirliydi. "Le Petit Choux'da Gabe'i bul, mon ange." yazıyor. "

"İşte meleğim orada," dedi Gabe, başı dönüyordu. "Choux'daki masamın çekmecesinde." Dişlerini sıktı. "En azından hâlâ orada olduğunu umuyorum. Donna Lee'nin ihanetinden sonra kim bilir?"

Bunların hiçbirini hâlâ sindirememişti. Arkadaşım dediği kadın sorgulanmış ve serbest bırakılmıştı ama André kaçma ihtimaline karşı güvenilir bir memurun onu izleyeceğine söz vermişti. Onu neyle suçlayacaklarından henüz emin değillerdi ama komplo kurmaya çalışıyorlardı. Bu da polislerin ve bölge savcısının önce tüm detayları bir araya getirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

komplo vardı. Tüm bu olaylar birbirine bağılıydı. Tek umudu Donna Lee'nin cezasını bulmasıydı. Kocasının ilişkisini öğrenmesini ve onu terk etmesini umacak kadar da aşağılık biriydi, üstelik şimdi her türlü yasal sorunu vardı.

Şimdi olmaz. Donna Lee'nin düşüncelerini Zihin. Bir borunun patladığını ve temizlenmesi gerektiğini söyleyerek Choux'yu hafta sonu için kapatmışlardı. Hafta sonu festival olduğu için çok para kaybedeceklerdi ama Ducote'un onları taciz etmek için başka bir haydut göndermesi durumunda çalışanlarının geri kalanını riske atmak istemiyorlardı.

Gabe onunla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda gözlerini Xavier'in meleğinden alamıyordu.

Bunca zamandır kanıtın üzerinde mi oturuyordu? Burnunun dibinde mi? Lanet olsun baba, bunu neden bu kadar zorlaştırdın?

Burke kemerini bağladı. "Sonraki durak, Choux. Eğer Rocky hala hayatta olsaydı, kışını tekmelerdim."

"Sırada beklemen gerekirdi," diye homurdandı Gabe. "Ne yaptığını sanıyordu? Dan Brown Da Vinci Şifresi falan mı?"

"İkinizi de korumaya çalışıyordu," dedi Molly, sitemi çok açtı.

Gabe içini çekti. "Biliyorum. Xavier'i kimsenin öğrenmesini istemediğini ve beni karanlıkta tutarak güvende tutmaya çalıştığını biliyorum."

Molly ona anahtarlarını ve küçük melek üssünü geri verirken Xavier, "berbat," diye mırıldandı.

Gabe acımasızca başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Lamont eve girdi ve içinde yassılaştırılmış kutular, gümüş ambalaj kâğıtları ve birkaç bronz heykel bulunan çantayı antrenin zeminine bıraktı. Bronzlar korkunç derecede ağırdı. Ashley'nin kalıntıları kadar ağır değillerdi ama James'in aradaki farkı hatırlayabileceğinden şüpheliydi.

Joelle ile işi bittiğinde yeni hediyeleri paketleyecekti.

Onu yatak odasında, süslü elbiselerinden birini giymiş halde buldu. Muhtemelen bu akşamki büyük akşam yemeği partime hazırlanıyordu. Ne yazık ki katılamayacak.

Makyaj masasında oturmuş, yansımasına bakıyordu. Ama kendini göremiyordu. Bakışları odaklanmamıştı ve dudakları üzüntüyle sarkmıştı.

Çalışma odasında gizli kameralar olmasaydı onun için üzülebilirdi.

Hayır, yine de onun için üzülmeydi. Joelle sevimsiz bir insandı ve parmağına yüzüğü takana kadar ondan ne kadar hoşlanmadığını fark etmemişti.

Aptal ben.

Ama birkaç saat içinde, bir daha asla ona yük olmayacaktı.

Bir ses çıkarmış olmalı, çünkü kadın sandalyesinde sıçradı ve dönerek iri gözlerle ona baktı. "Beni korkuttun," diye suçladı.

Bundan daha kötüsünü de yaparım. "Toplantı arasında eve gelirim diye düşünmüştüm. Konuşmamız gerek."

Çenesini kaldırdı. "Eğer hâlâ boşanmak istiyorsan, cevabım hâlâ hayır. Hiçbir gerekçeniz yok."

Gerekçeye ihtiyacı olmadığını söylemeye başladı ama onun uysal olmasını istiyordu. "Haklı olabilirsin."

Gözleri ihtiyatla kısıldı. "peşindesin?" "Hiçbir şey.

Sadece konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Neden bu kadar ? Terli olmaktan nefret edersin."

Bu doğrudu. Terden sıırıslıkılam olmuştı. Saat iki buçuktaki toplantısından neredeyse koşarak çıkmıştı ve hediye, kutu ve ambalaj kâğıdı almak için durması çok değerli zamanını almıştı. "Terliyim çünkü dışarısı cehennemden daha sıcak. Gel, bir şeyler içelim ve medeni insanlar gibi sohbet edelim."

Küçük sandalyeden kalktı ve her adımda kalçaları sallanarak ona doğru yürüdü.

İşe yaramayacak, sevgili karıcığım. Kadın yedi yaş daha gençken ve adam çok daha aptalken bu işe ama bugün yaramıyor. Aslında, ona gülmemek için mücadele etmesi gerekiyordu. Kadın gülünçtü.

Parmak uçlarını adamın ona verdiği özür kolyesinin üzerinde gezdirdi. "Bunlardan bir tane daha alırsan seni affedebilirim."

O zaman gülümsedi, çünkü bu da rolün bir parçasıydı. "Senden isteyebilirim." Cehennem donduğunda. Elini uzattı ve onu alt kata, bir gece önce konuştukları oturma odasına götürdü. "Bize içecek bir şeyler hazırlayayım, sonra sohbet ederiz."

Kanepeye kıvrıldı ve adamın barın arkasına geçmesini izledi. "Hâlâ boşanmıyorsun."

Ona uyarıcı bir bakış attı. Çok uzlaşmacı görünemezdi. Kız buna asla kanmazdı. "Göreceğiz bakalım."

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Ama video benim elimdeyken, sokaklarda olacaksın. Sanırım tek başıma bu evin hanımı olmak hoşuma gidecek."

Neredeyse hırlayacaktı. Onun evini almasının hiçbir yolu yoktu.

Sakin ol. Hiçbir şey almayacak. Onu öldürüyorsun, unuttun mu?

Hiçbir şey söylemeden martinilerini karıştırdı ve Rocky'nin cinayetinden kalan son Rohypnol tozunu da onunkine ekledi. O ve Jackass tozun bir kısmını saklamışlardı.

İşin tuhafı, Jackass muhtemelen çalışma odasında beklediği gece payına düşen son parayı Joelle için kullanmıştı.

Lamont onun dokunmayacağını bildiği için kendi içkisine zeytin ekledi. Zeytinden nefret ederdi. İçkiyi ona uzattı ve kanepenin diğer ucuna oturdu. "Medeni konuşmalara," dedi.

Hiç de kadınsı olmayan bir şekilde homurdandı. "Sen ne dersen o." Kendisinininkini üç büyük yudumda içti, tıpkı onun bildiği gibi. Sonra daha fazlası için bardağını uzattı. Tıpkı onun yapacağını bildiği gibi.

Evlendiklerinden bu yana geçen yıllar içinde sarhoş olmuştu. Kaba, edepsiz bir sarhoş. Ama bugün huysuzlaşmayacaktı. Bir iki dakika içinde bayılacaktı.

Kadehini aldı ve bara geri dönerek, sırf maskaralığı sürdürmek için ona bir içki daha hazırladı. Kadın kaşlarını çattı, başını salladı.

"Ne yaptın?" diye sordu, kelimelerini dikkatle telaffuz etmek zorundaydı. "Lamont mu?"

İsmi bulanık geliyordu. Barın arkasında bekleyerek kendi içkisini yudumlamakla yetindi. Kadın ayağa kalkmaya çalıştığında hiçbir şey söylemedi.

"Seni piç kurusu," diye tükürdü ve sonra yere yığıldı.

Onu orada bırakarak çalışma odasına gitti, bilgisayarını açtı ve bir gece önce yazdığı belgeyi açıp çıktısını aldı. Daha sonra dosyayı sildi ve ayarlarına girip şifre ihtiyacını sildi. Böylece birisi sabit diskini arar ve belgenin kalıntılarını bulursa, istediği zaman bilgisayarını kullanmış olabileceğini söyleyebilecekti. Bu bilgisayarda suçlayıcı hiçbir şey yoktu. Kişisel olarak önemli olan her şeyi uzun uzun yazar ve kasasına bırakırdı. Tüm iletişimler kullan-at telefonlar üzerinden yapılmış.

Jackass ve Ashley ile kullandıklarını atmıştı.

Eldivenlerini giyerek mektubu yazıcıdan aldı ve doğru yazdığından emin olmak için tekrar okudu.

Sevgili Lamont,

Ashley ile bir ilişkin olduğunu öğrendiğimde. Sanırım sadece kırıldım. Olmadığını biliyordum. söz vermiş olsan bile onunla ilişkini . Onu hayatımızdan çıkarmanın tek yolunun onu öldürmek olduğunu biliyordum. Bu yüzden bunu için para ödedim.

Ama bir fark yaratmadı. Dün gece bittiğimizi anladım. Artık beni sevmiyorsun. Onu bir hiç uğruna öldürttüm ve şimdi düşünüyorum da Açıkçası, yaptığım şeyle yaşayamayacağımı anlıyorum. O sadece bir çocuktur. Senin küçük kirli sırrın olduğumda benim yaşıydı.

Umarım ailesi beni affeder. Seni elimde tutmak için her şeyi yapardım. Bu benim hatamdı.

İyi olmanı dilerdim ama o kadar biri değilim. Umarım sonsuza dek mutsuz olursun ve bir daha asla başka birini bulamazsın. kadının canını yakmak için. Ruhun cehenneme gitsin. Sanırım orada görüşürüz.

Mektubu yanına alarak garaja gitti ve sürücü kapısını açmadan önce arabanın yolcu koltuğuna koydu. Kapıyı açık bırakarak, kadının hâlâ halının üzerinde yattığı oturma odasına geri döndü, derin bir nefes aldı ve itfaiyeci hamlesiyle onu omzuna aldı.

"Kahretsin kızım, kilo almışsın," diye mırıldandı, sonra kıkırdadı. Bunu nefret ettiğinden daha çok nefret ederdi.

onun tarafından öldürölmek.

Hafifçe sendeleyerek onu yeniden ayarladı ve garaja doğru ilerleyerek onu sürücü koltuğuna itti. Sonra eve geri döndü, eldivenlerini çıkardı ve iki kutuyu ağır heykellerle doldurdu.

Hediyeleri paketledi ve gümüş kâğıtlara parmak izlerini bastığından emin olduktan sonra, onları James'e Ashley'i öldürdüğü gece kutuları saklamasını söylediğı garajın aynı köşesine yerleştirdi. James'in parmak izleri bu yeni kutularda olmayacaktı ama artık bu konuda yapabileceğı bir şey yoktu.

Sonra eldivenlerini tekrar giydi, anahtarları Joelle'in gevşek eline verdi, frene basmak için ayağını onunkilerin arasına soktu ve arabayı çalıştıran düğmeye bastı. İki ya da üç saat içinde ölmüş olacaktı. Joelle'le evlenmeden önce garajı iyice mühürletmiş ve yalıtırmıştı çünkü sakladığı bazı değerli tablolar küf yüzünden tahrip olmuştu. Artık garajı bir yapının olabileceğı kadar hava geçirmezdi.

Zavallı Joelle. İki saat bile dayanamayabilir.

Islık çalarak garaj kapısını arkasından kapattı, martini bardaklarını temizleyip kaldırdı, Joelle'in cep telefonunu sehpadan aldı ve işinin başına döndü.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 16:45

"Bulabildiniz mi?" Gabe ve Burke Escalade'e döndüklerinde Molly sordu.

Gabe'in, babasının ölmeden önce kendisine verdiği meleğı alabilmesi için Baton Rouge'daki UPS mağazasından doğruca Choux'ya gitmişlerdi. Xavier

New Orleans'a döndüklerinde eğilmiş, görünmemek için arka koltuğun döşemesine oturmuştu.

Molly onu Burke'ün evine götürmek istemişti ama zamanın daraldığını hissediyorlardı. Toplayabildikleri her kanıta ihtiyaçları vardı çünkü Ducote alt edilmesi zor bir adam olacaktı. Rocky Xavier'e Gabe'e bilgi bırakacağını söylemişti ve Gabe'in meleşinin bu bilgiyi vereceğini umuyorlardı.

"Buldum," dedi Gabe, sesi aynı anda hem durgun hem de endişeli çıkıyordu. "Çekmecemdeydi, tam bıraktığım yerde. Sadece... burası çok sessizdi. Normalde Cuma geceleri bu saatlerde tıklım tıklım oluruz." Meleşini ona uzattı. "Çok yanlış hissettim."

Molly bunun doğru olduğunu umarak, "Yakında tekrar açılabilirsin," dedi.

Ellerinin titremesini engellemeye çalışarak tabanı Gabe'in meleşinden ayırdı. Tabanında şunlar yazılıydı: Je t'aimerai toujours, mon ange.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Gabe boğazını temizledi. "Seni her zaman seveceğim, meleşim. "

"Oh," diye fısıldadı, bir başka başparmak sürücüsünü elinde sallarken bir nefes verdi. "Bakalım ne yazıyor." Hızla dizüstü bilgisayarındaki sürücüyü açtı.

Sonra baktı. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

"Ne?" Burke, Gabe ve Xavier hep bir ağızdan sordular.

"Sadece bir belge. 'Bunu bulduğunda hemen Gigi Teyze'yi ara' yazıyor. Seni seviyorum.' "

"Ne be?" Burke patladı. "Kahretsin, Rocky."

İfadesi yorgun düşen Gabe teyzesini aramaya çalıştı ama telefonu bir kez daha telesekretere düştü. "Telefonu hala kapalı. Ona mesaj bıraktım ve hatta

Tüm kruvaziyer şirketlerini tekrar aradım ama sürekli telesekreter çıkıyor. Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Burke bir nefes verdi. "Şimdi ne olacak?"

Xavier sürücü koltuğunun arkasından, "Ducote'nin üç numaralı karısıyla konuşuyoruz," dedi.

Molly arkasına bile bakmadan, "Hayır," dedi. "Burke'ün kampına geri dönüyorsun."

Burke saatini kontrol etti. "Onu kampa götürmek ve buraya geri getirmek iki saatten fazla sürer. Bu da şehirden çıktıktan sonra."

Quarter, SummerFest'e katılanlarla dolup taşıyordu. New Orleans'a giden otoyoldan çıktıklarında Choux'ya varmaları bir saatten fazla sürmüştü. Molly neredeyse geri dönecekti ama Xavier onu Choux'ya varmak için zaman kadar şehirden çıkmak için de zaman harcayacaklarına ikna etmişti. Herkes Gabe'in meleğinin Rocky'nin onlara bırakacağına söz verdiği bilgilere sahip olacağından çok umutluydu, bu yüzden o da yoluna devam etti.

Molly iç çekmek istedi. Bu pek de iyi sonuçlanmamıştı. Rocky Hebert biraz fazla dikkatli davranmıştı. Gerçi telefonunun SIM kartını arabanın paspasının altına sakladığında çok isabetli davranmıştı. Yine de hayal kırıklığına uğramamak zordu. Joelle Ducote işe yaramazsa, tekrar beyin fırtınası yapmaya başlayacaklardı.

Bu hızla giderlerse, yarın geri dönebilirler. Eğer evine çok geç gelirlerse, kapıyı açmayabilirdi.

Xavier, "Şimdi Ducote'nin evine git," dedi.

"Hayır!" Molly, Burke ve Gabe birlikte

"Hayır!" dediler.

"Deli misin sen?" Gabe sordu. "Bizi öldürmek isteyen o, özellikle de seni."

"Evde bile olmayabilir," diye karşı çıktı Xavier. "Ve beni öldürmeye çalışan diğer tüm insanlar ya öldü

ya da tutuklanır."

Molly, Xavier'in tartışmalarını dinliyormuş gibi görünen Burke'e baktı. "Burke?"

"Haklı," dedi Burke. "Ducote'un evde olup olmadığını öğrenelim. Karısı evde olmayabilir ama onunla konuşup kocası hakkında ne bildiğini öğrenmeye çalışmalıyız. UPS mağazasındaki memur Ducote'a mesaj attıysa, yaklaştığımızı biliyordur. Kaçabilir ve o zaman Xavier ve Gabe asla güvende olmaz. Her zaman omuzlarının üzerinden bakıyor olacaklar." Omuz silkti. "İçgüdülerim bana bunun acil olduğunu söylüyor. Daha fazla zamanımız yok."

Molly içini çekti. "Bunun delilik olduğu konusunda Gabe'e katılıyorum.

Ama ... planınız ne olurdu?"

"Ducote'un ofisini ara. Gidip gitmediğini öğren. Eğer hala oradaysa, bizi Ducote'un evine götüreceğim. Sen Joelle ile konuşursun, ben kalıp Xavier ve Gabe'i korurum, onlar da başlarını öne eğmezler. Eğer Ducote ofiste değilse, kampıma geri döner ve yarın tekrar başlarız."

"Bu iyi bir plan Molly," dedi Xavier kibarca.

Molly bu durumdan nefret ederek, "Annene güvende olacağına dair söz verdim," dedi.

Xavier yirmi iki yaşındaki bir çocuğun özgüveniyle, "Beni güvende tutuyorsun," dedi. "Gizli kalacağım. Burke'ün camları renkli ve kurşun geçirmez."

"Kurşuna dayanıklı," diye düzeltti Burke.

"Her neyse," dedi Xavier. "Molly, burada ne kadar uzun süre oturursak o kadar çok hedef oluruz. Hadi harekete geçelim."

Molly gözlerini devirerek internetten Ducote'un ofis numarasını aradı ve sonra da tuşladı. "Muhtemelen kapalıdır. Saat neredeyse beş oldu," dedi, sonra biri cevap verince şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

"Merhaba, burası Bay Ducote'un ofisi," diye cevap verdi bir kadın. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Ducote ile konuşabilir miyim?" Molly sordu.

"Şu anda toplantıda," dedi kadın. "Mesajınızı alabilir miyim?"

"Hayır, sorun değil. Pazartesi sabahı tekrar ararım. Teşekkür ederim." Molly aramayı sonlandırdı ve Burke'ün bakışlarıyla karşılaştı. "Bundan hoşlanmadım."

"Xavier heyecanla, "Burke'ün teknesine geri dönmek için güneye, Ducote'un yaşadığı Garden District'e gitmek, Quarter'dan geri dönmekten daha hızlı olacak," dedi. Zaten o yoldan gitmemiz gerekiyor."

"Hayır, gerek yok," dedi Molly. "Tekne iskelesine gitmek için bir sürü başka yol var."

"Molly." Gabe'in sesi bitkin geliyordu. "Sadece sür. Ducote'un karısıyla ne kadar çabuk konuşursak, Xavier'i o kadar çabuk güvenli bir yere götürebiliriz."

Burke kapısını açarak, "Bırak ben süreyim," dedi. "Sen gidip Joelle ile konuşabilirsin, ben de işler tehlikeli bir hal alırsa Xavier'i güvenli bir yere götürmek için hazır olurum."

Sayıcı az olduklarını hisseden Molly, ölümcül bir hata yapmadıklarını umarak Burke ile yer değiştirdi.

Tulane- Gravier, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 18:25

TGeç saate kadar kaldığın için teşekkür ederim Carrie," dedi Lamont. "Pazartesi günü mahkemede önemli bir günüm var ve

bu belgeler dosyalanmıştır."

Ona gülümsedi, gözlerinde bariz bir ilgi vardı. "Elbette. Siz ne dersiniz efendim."

Onu bir sevgili olarak kabul etmesinin imkânı yoktu. Onu daha uzun süre asistan olarak bile tutamazdı. Ama önümüzdeki beş dakika için ona ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi. Kendi ofisine dönerken kapıyı, söylenecek her şeyi duyabileceği kadar açık bıraktı.

Yazıcısını kullanarak bir gece önce kesip yapıştırdığı kaydı açtı. Diyaloglar üzerinde çalışmış, kızın atıp tutmaları arasında kendi yanıtları için yeterince boşluk bırakmıştı.

Joelle'i arabaya bindirdikten sonra sehpadan aldığı cep telefonunu kullanarak masasının üzerindeki aradı. Gerçekten dâhiceydi. Kadının kendi cep telefonundan arandığına dair bir kaydı olacaktı ve ilgili arama uzunluğu arama kaydında görünecekti. Onun telefonunu

cesedini garajda "keşfetmeden" önce, eve geldiğinde sehpayı geri koymuş.

Masa telefonu çalmaya başladı. Gösteri zamanı. Hoparlörden cevap verdi.

"Merhaba Joelle," dedi yorgun bir ses tonuyla. "Şu anda seninle tartışacak vaktim yok. Bir akşam yemeği toplantısına gitmem gerekiyor."

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye feryat etti Joelle. ", " dedi. "Bir zamanlar. Ama Ashley ile evleniyorum." "Bunu yapamazsın!"

Ofis kapısının aralığından bir hareket fark etti. Carrie dinliyordu. Mükemmeldi. "Beni izle," dedi Joelle'e.

"Bunu yapamazsın!"

Aynı cümleyi tekrar kullanmıştı ama iyi işlediğini düşünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

"Fahişe gitti. Artık normale dönebiliriz. Evliliğimiz üzerinde çalışabiliriz. Başlangıçta olduğu gibi olacak."

"Evliliğimiz bitti, Joelle. Boşanma davası açıyorum."

"Hayır. Benden boşanmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. Seni mahvedeceğim. Seninle işim bittiğinde itibarın paramparça olacak."

Derin bir iç çekti. "Joelle-"

"Seninle bittiğinde ölmüş olmayı dileyeceksin. Benimle karşılaştığına pişman olacaksın."

"Gitmem gerek. Bunu eve döndüğümde medeni insanlar gibi tartışırız."

Joelle, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye tükürdü.

Joelle'in cep telefonundaki aramayı gizlice sonlandırdı ve ofiste bir hareket duyana kadar boşluğa baktı - Carrie masasına geri koşuyordu.

Joelle'in cep telefonunu cebine koydu ve gülümseyerek masasını topladı - Carrie'nin masasının önünden geçerken yüzündeki gülümsemeyi sildi. Carrie bilgisayarına bakıyordu ve kulaklarını bir kulaklıkla kapatmıştı.

Gülmek istedi ama dürtüsünü kontrol etti. Hiçbir şey duymamış gibi görünmeye çalışıyordu. Gerçekten çok mükemmeldi.

Adam kızın omzuna hafifçe dokundu ve kız bir adım sıçradı. "Bay Ducote! Beni korkuttunuz."

"Çok üzgünüm, Carrie. Akşam yemeği toplantım için ayrılmak zorundayım. Pazartesi sabahı görüşürüz. İstasyonunu kilitlemeyi unutma. Temizlikçiler bu gece geliyor."

"Elbette efendim. Pazartesi günü görüşürüz." Arkasından bakakaldı. Mükemmel.

The Garden District, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 18:40

"Vay canına." Molly, Burke'ün Escalade'inin ön yolcu koltuğundan Lamont Ducote'a ait görkemli Garden District evine baktı. "Mule'un evinden bile daha gösterişli."

Burke homurdandı. "Bir numaralı eşinden evi ve bir sürü parayı miras aldı."

"Onu öldürdükten sonra," diye mırıldandı Gabe onun arkasından.

"Lanet olası pislik." Xavier'in mırıltısı arka döşeme tahtasından geldi.

Burke kaldırıma , "En azından kapısı yok," dedi.

"Ve o evde değil," diye ekledi Xavier.

"Plan aynı mı?" Molly sordu. "Önce ben deneyeceğim, sonra eğer kabul ederse Gabe de bana katılacak. Gabe, sen bizim kameramanımızsın. Dikkat çekmemeye çalış ama mümkünse her şeyin kaydını istiyorum. Xavier, sen Burke'le birlikte cipte kal ve başını eğ. Annene benim gözetimimde yaralandığını ya da daha kötüsünü açıklamak zorunda bırakma beni."

"Evet efendim," diye söz verdi Xavier. "Söz veriyorum. Gabe'in teyzesi hâlâ dünyanın dört bir yanında gezip tozuyor olmasaydı üç numaralı eşe ihtiyacımız bile olmayabilirdi."

"Bu doğru, ama bunu daha güvenli hale getirmiyor. Tamam, ben çıkıyorum. Şimdi seni arıyorum Burke, böylece konuşmayı dinleyebilirsin." Burke'ün numarasını çevirdi ve Burke kabul tuşuna basmadan önce parmaklarını çaprazladı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Gabe şiddetle. "Lütfen."

Elini sıkamak için koltuğun arkasına uzandı. "Söz veriyorum."

Ducote'ların çimleri kusursuz bir şekilde bakımlıydı. Molly bahse girer ki bu kadar güzel olması için bahçıvanlardan oluşan bir ekip gerekiyordu. Ön kapıya vardığında bir nefes aldı ve kılıfını saklamak için ceketini çekti. Kılıfındaki silah Burke'e aitti, çünkü polisler dün iki da almış ve Chelsea ile Harper'ı kaçırmaya çalışan adamların öldürülmesinde kullanıldığını gerekçe göstererek geri vermemişlerdi. Kendisini ve Gabe'i de almadıkları için şanslı olduğunu düşündü.

Teşekkürler, Willa Mae.

Kendini güçlendiren Molly kapıyı çaldı. Ve dinledi. Hiçbir şey duymadı. Kapı ziline bastı ve gösterişli bir zil sesinin evin içinde yankılandığını duydu. Ama hâlâ bir şey yoktu.

"Belki de arka bahçededir," dedi Burke'ün iyiliği için. "Belki bir havuzları vardır."

Evin etrafında , garaja geldiğinde durakladı.

Burada bir şey duyabiliyordu. Bir motor. Garajın yan kapısına doğru yürüdü ve içeri baktı. İçgüdüleri tersine döndü.

"Burke, Gabe, gelmeniz gerek. Garajda motoru çalışan bir araba var ve içinde biri var gibi görünüyor."

"Bizi bekleyin," diye sertçe emretti Burke, sonra cipin kapıları çarpmadan hemen önce Xavier'e saklanmasını hatırlattığını duydu. "Nerede?" diye bağırdı Xavier evin etrafında dolanırken. "Buraya." Burke'le görüşmesini sonlandıran Molly omzuyla kapıya vurdu, sonra yüzünü buruşturdu. "Ah, bu gerçekten acıttı. Gabe, sen kaydetmeye başla. Ben 911'i arayacağım."

Gabe videoyu başlattıktan sonra telefonunu Molly'ye uzattı. "Şunu bir dakika tut. Burke, üçe kadar beraberiz."

İki adam, çerçeve parçalanmadan önce kapıya bir, iki, üç kez çarptı. Üçü de hemen egzoz dumanından öksürmeye başladı.

"Burası 911. Acil durumunuz nedir?" diye sordu operatör.

Gabe'in telefonu ile ortaklarını kaydetmeye devam eden Molly, operatöre kendi telefonundan cevap vererek adresi verdi. "Garajda arabasının motoru çalışan bir kadın var. Ortağım onu arabadan çıkarıp temiz havaya çıkarmaya çalışıyor. Lütfen bir ambulans gönderin."

"Yola çıktı. Benimle telefonda kalın lütfen. İsminiz nedir?"

"Molly Sutton." Öksürerek Burke ve Gabe'in kadını arabadan çıkarışını kaydetti. Lanet olsun. Joelle Ducote'du. "Sanırım kadın ev sahibi. Sağlık görevlileri gelene kadar kalp masajı yapacağız."

Nefesini tutarak, Burke kadını garajdan çıkarırken çekmeye devam etti, Gabe de peşindeydi. Gabe telefonunu aldı ve Burke'ü Joelle'i nazikçe yatırdığı ön bahçeye kadar takip ettiler.

"Nabız yok," dedi Burke. "Lanet olsun." Telefonunu Molly'ye doğru itti. "André'yi ara."

Molly kendi telefonunun sesini kapattı ve Burke'ün telefonundan André'yi aradı. "Ben Molly," dedi Burke telefonu açar açmaz. "Ducote'ların evindeyiz."

"Neredesin?" André patladı. "Lanet , Molly. Ne düşünüyorsun?"

"Çok geç kaldığımızı," diye tersledi. "Joelle Ducote'u garajındaki arabasının içinde motoru çalışır halde bulduk. Onu dışarı çıkardık ve 911'i hatta bekletiyorum. Ama sanırım ölmüş. Mümkün olduğunca çabuk buraya gelebilir misiniz?"

"Yola çıkıyorum."

Andre aramayı sonlandırdı ve Molly telefonunun sesini açtı. "Nabız bulamıyoruz," dedi operatöre. "Ortağım göğüs kompresyonuna başladı."

Burke sıkılmış dişlerinin arasından, "Gabe, yardımına ihtiyacım var," dedi.

Gabe bir kez daha telefonunu Molly'ye verdi, sonra Joelle'in diğer yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Ağızdan ağıza yapacağım. Göğüs kompresyonuna devam etmeni istiyorum. Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Gabe bir kez başını salladı. "Anlıyorum."

Kendini çaresiz hisseden Molly'nin tek yapabildiği Gabe'in telefonunu tutmak ve Joelle'in hayatını kurtarmaya çalışan iki adamı kaydetmekti.

Burke, Joelle'in tenine değen değerli taşlı kolyeyi kavradı ve hava akışını daha fazla engellememesi için yavaşça başının üzerine doğru çekti.

Molly bu kolyeyi tanıdığını düşündü. Burke'ten gelen mesajlara bir göz atması bunu doğruladı. Ona ofisine gelen kadının bir fotoğrafını göndermişti. "Burke, bu seni ziyaret eden kadının taktığı kolyenin aynısı. Ya da aynısı."

Burke ona bir bakış bile atmadı. Gabe'e göğüs kompresyonuna başlaması için işaret ederek ağızdan ağıza vermeye başladı.

Gabe, Joelle Ducote'un göğsünü ittirirken, "Elden düşme köpekler," dedi. "Elden düşme kolyeler de mi?"

"Belki." Sonra tüm düşünceleri aklından uzaklaştırarak, Burke ve Gabe'in çabalarını koordine edebilmeleri için yüksek sesle saymaya odaklandı.

Sağlık görevlileri dört dakika sonra geldiğinde hem Burke hem de Gabe terlemiş ve yorulmuştu. Sağlık görevlileri çalışmaya başlarken üçü de Joelle'den uzaklaştı.

Kısa süre sonra iki NOPD memuru geldi ve onlara ters ters baktı. "Siz Mule vurulduğunda orada olan üç kişi değil misiniz?" diye sordu içlerinden biri, sonra da Molly ve Gabe'i işaret etti. "Peki ya Çarşamba gecesi o üç adam vurulduğunda siz ikiniz?"

"Sanırım yanlış zamanda yanlış yerde olmak gibi bir huyunuz var," dedi diğeri, kelepçelerine doğru ilerleyerek. "Telefonları bırakın ve ellerinizi dışarı çıkarın."

Burke, Molly ve Gabe'e, "Arabaya binin," dedi.

"Hayır," dedi ilk polis. "Bu sefer bizim arabamıza bineceksin." Molly'nin elinden telefonu aldı ve kolunu arkadan bükerek bileğine bir kelepçe vurdu.

Arkalarında bir araba gıcırdayarak durdu, bir kapı çarptı. "Saçmalamayı kes," dedi André yüksek sesle. "Kelepçeleri çıkar, Styles. Hemen." Molly, Gabe ve Burke'e işaret etti. "Siz üçünüz, benimle gelin." Döndü ve cipin içinde Xavier'i görünce önce kaşlarını çattı. Genç adam telefonunu çıkarmıştı.

polislerle karşılaşmasını filme alıyordu. "Kim-" André iki kez baktı, peruk takan adamın Xavier olduğunu anlayınca kaşları havaya kalktı.

Molly, Xavier'in onların arkasını kollamasını takdir etse de, onu tokatlamak istedi. Hiç mi kendini koruma duygusu yoktu? "Yere yat," diye bağırdı. Xavier kaşlarını çattı ama itaat etti. Ancak telefonu cipin camına dayalı duruyordu. Hâlâ çekim yapıyordu.

"Bir daha düşündüm de ..." André olay yerine yeni gelmiş olan üniformalı bir memuru işaret etti. "Bu dördüne şehre kadar eşlik etmeni istiyorum," dedi polis memuru onlara katıldığında.

Molly, isim etiketinde McCauley yazan yeni gelen kişiyi André'nin güvenilir adamlarından biri olarak tanıdı. Onu Mule'un cinayetine tanık olduktan sonra sorgulanmak üzere götürüldükleri gün polis merkezinde görmüştü. Bölge Savcısı Yardımcısı Cardozo onunla konuşmasını bitirdikten sonra Gabe'i lobiye getirmişti. McCauley, André'ye tüm dikkatini vermeden önce onlara saygıyla başını sallamıştı.

"Onları nereye götürmeliyim?" McCauley sordu. "İstasyona mı?"

André bir an düşünür gibi oldu. "Hayır. Monteleone Oteli'ne olabildiğince yaklaşın ve beni orada bekleyin. İşim bittiğinde ifadelerini alacağım." Sonra eğildi ve Burke'ün kulağına bir şeyler fısıldadı. "Git. Şimdi."

Molly'yi kelepçelemeye başlayan polis kekelemeye başladı. "Ama-"

"Bırakın gitsinler," diye tersledi André. "İfadelerini kendim alacağım. Her şeyi kaydettin mi, Gabe?"

"Ben yaptım."

"Görünüşe göre Xavier de öyle," diye mırıldandı Burke.

André yorgun görünüyordu. "Her iki videoyu da mümkün olan en kısa sürede bana gönderin."

"Telefonumu geri alabilir miyim?" Molly telefonu alan polise sordu.

"Kanıt," diye tersledi polis.

André'nin iç çekişi sabrının tükendiğini gösteriyordu. "Memur Styles. Bayan Sutton tutuklu değil. O bir yardımsever. Ver şu lanet telefonu ona."

Polis pis bir bakışla itaat etti ve telefonu Molly'nin uzanmış eline tutuşturdu. Çok fazla zevkle kelepçelediği bileği gibi canı yandı ama o pisliğin bunu görmesine izin vermek istemediği için irkildi. "Teşekkür ederim efendim," dedi tatlı bir sesle.

Gabe, Molly için cipin ön yolcu kapısını açık tuttu, sonra da sonunda film çekmeyi bırakmış olan Xavier'le birlikte arkaya bindi. Soru sormadan önce Burke'ün direksiyona geçmesini ve kapısını beklediler.

"Ne dedi?" Gabe sordu.

"Neden Monteleone'ye gidiyoruz?" Molly sordu. "Joelle öldü mü?" Xavier sordu.

Burke kaldırımından çekildi. "Monteleone'a gidiyoruz çünkü André öyle söyledi. Bizimle orada buluşacağını ve ifadelerimizi alacağını, Memur McCauley'e güvenebileceğimizi, güvenliğimizi sağlamak için kendisi orada yokken karakola gitmemizi istemediğini ve başımızı öne eğmemizi söyledi. Evet Xavier, o öldü."

"Siktir," diye mırıldandı Xavier. "Bir eş daha mı 'intihar'dan öldü?"

Burke alaycı bir tavırla, "Bozulmadıysa tamir etme," dedi ve Quarter'a doğru yöneldi. "Arabasının yolcu koltuğunda bir not vardı. Olur da 'yanlış yere' konur diye fotoğrafını çektim. 'Ashley'i öldürdüğünü iddia ediyordu."

Çünkü Ashley ve Ducote'un bir ilişkisi vardı ama vazgeçtiler."

"Dün sabahki kadın kurban mı?" Molly sordu. "O Ashley olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Burke. "Yine de mantıklı olurdu."

Gabe, "Özellikle de Joelle ile aynı kolyeyi takan kadın için," diye ekledi.

"Sen neden ?" Xavier sordu ve Molly ona Joelle'in kolyesinden bahsetti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu adam şeytan. metresini öldürdü? Kaç karısını?"

"Bunu öğrenmek André'ye düşüyor," dedi Burke. "Ama bunun gerçekleşmesini sağlamak da bize düşüyor."

"André'ye güveniyorum," dedi Molly.

Burke başını salladı. "Ben de öyle. Bizim için o şey yaptı ki, benim de yapmamam mümkün değil."

"Neden Monteleone?" Gabe sordu.

Burke omuz silkti, sonra tıslayarak omzunu ovuşturdu. "Bilmiyorum. Sadece yapmamı söylediği şeyi yapıyorum. Kahretsin, omzum ağrıyor. Kapıları kırmak için çok yaşlandım."

"Ben de," dedi Gabe yüzünü buruşturarak. "Sence bizi Ducote'un garajına zorla girmekten suçlarlar mı?"

Molly bileğini bükerek, "Sanmıyorum," dedi. Joelle Ducote ile konuşamamanın yanı sıra, üçü de bu süreçte yaralanmıştı. Xavier hariç herkes, yani en azından bunun için minnettar olabilirdi. "Her şeyi belgeledik ve 911'i aradık." Ambulans geldiğinde 911'i aramayı sonlandırmıştı ve şimdi Google'da Monteleone Hotel ve Lamont Ducote'u arıyordu. Karşısına çıkan ilk makalelerden birini taradıktan sonra "Ah," dedi.

"Bu gece büyük bir siyasi bağış gecesi var. Tabak başına 500 dolar. Bilin bakalım konuk konuşmacı kim?"

"Lamont Ducote," dedi Gabe hırslayarak. "Orospu çocuğu."

Molly iç çekti. "Evet ve evet."

"André onu tutuklayacak mı?" Xavier sordu.

Molly omzunun üzerinden baktı. Memur McCauley bir NOPD ekip arabasıyla hemen arkalarındaydı. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

Hotel Monteleone, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 19:15

"Lamont!"

Lamont döndüğünde Lyle Nelson'ın kolunda karısı olduğu halde kendisine yaklaştığını gördü. "Lyle. Lorraine. Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim."

Lorraine, Joelle'in ulaşmasını umduğu ama asla ulaşamadığı türden bir zarafetle, "Bizim için zevkti," dedi. "Sevgili karın bu gece nerede?"

"Kendini kötü hissettiğini söyledi ve üzüntülerini iletmemi istedi."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Lyle, Joelle için bir an kaşlarını çatarak, ama sonra işine geri döndü. "Bu gece tanışmanı istediğim birkaç arkadaşım var. Kampanyanız ve platformunuz hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorlar. Sen de gel."

Lamont her şeyi çalışarak onu izledi. İşte bu kadar. Bu potansiyel bir aday olarak tanıtıldığı anda. Burada, şehrin simgesi olan Monteleone'de. Bir caz dörtlüsünün neşeyle çaldığı yerde. Burada, Louisiana'nın gerçek parasıyla.

Bu, yıllardır üzerinde çalıştığım şeyin ilk adımı. Aldığı her dava, ortadan kaldırdığı her skandal. Gönderdiği her düşman.

Bir numaralı karısıyla olan evliliği bile dikkatlice düzenlenmişti. Özellikle de bir numaralı karısıyla. Lucille eski bir aileden geliyordu, ailesi New Orleans kraliyet ailesindendi. Onunla evlendiği gün hayatının en güzel günüydü.

Lucille yüzünden değil elbette. Lucille yaşlıydı ve onun kişisel zevklerine göre fazla ağırbaşlıydı. Ama sendikanın ona sağladığı bağlantılar onu bu yola sokmuştu. Kayınpederinin prestijli şirketinde işe alınmıştı. Yaşlı piçin istediği her şeyi yapmıştı, sadece yaşlı adamın kıcını silmek dışında. Kariyerimde ilerlemem anlamına gelseydi ben de bunu yapardım. Neyse ki iş o noktaya gelmemiştir ama çok yaklaşmıştı.

Lucille'i ve babasının servetini ve nüfuzunu güvence altına almak ilk büyük adımdı. Bir gramı bile şans değildi. Lucille'in dikkatini çekmek için çok çalışmıştı. Başında büyük bir hukuk fakültesi borcu olan fakir bir avukattı. Lucille onun kurtuluş biletiydi. O yıllarda çok şeye katlanmıştı.

Ve sonunda karşılığını alıyordu.

Bundan sonraki her adım bu hedefe ulaşmak için hesaplanmıştı. ABD Senatosu'nun gücünü elinde tutmak. Ya sonra? Belki Beyaz Saray'ı bile.

Nelson'ın arkadaşları kolayca etkilenmiş ve Nelson onların desteğini alarak oradan ayrılmıştır.

"İyi işti," diye mırıldandı Nelson. "Yemek servisi başlamadan önce biraz daha kaynaşalım."

Lamont yüzünü gelecek kadar büyük bir gülümsemeyle, "Devam et," dedi.

Joelle şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu, bir mazereti vardı ve kimse onu NOPD'de dönen dolaplarla ilişkilendiremezdi. Mule soruşturuluyordu, mirası mahvolmuştu.

Öte yandan Lamont bu işten pek de gül gibi kokarak çıkmayacaktı. İlişkisinin skandalı ve Joelle'in Ashley'i kiralık katil olarak tutmasının ardından intiharı olacaktı, ama tüm bunlardan kurtulacaktı. Siyah takım elbisesini çoktan seçmişti. Bir süre yas tutacaktı, ama devam edecekti ve etrafındaki insanlar trajedi karşısında topluma olan bağlılığından dolayı onu övecekti.

Her şey yoluna girecekti.

"Onun burada ne işi var?" Lorraine sertçe söyledi. Lamont arkasını döndü ve-

Hayır. Hayır, , hayır, hayır. İçgüdüğü serbest düşüşe geçti, kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki tek duyabildiği buydu.

André Holmes'du, o lanet polis. Ve onun yanında . . . Jean-Pierre Cardozo.

İkisi de takım elbise giyiyordu. İkisi de acımasız görünüyordu. Ve ikisi de ona doğru geliyordu.

İki memur onları takip ederek odayı kontrol etti.

Aman Tanrım.

Önlerinde durdular, André Lorraine'e kibarca başını salladı.

"Bunun anlamı nedir?" Nelson talep etti. "Bu özel bir etkinlik. Gerekli tüm izinleri aldık." Sesini alçaltarak André ve Jean-Pierre'e doğru eğildi. "Olay çıkarıyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi André. "Bay Ducote, bizimle gelmeniz gerekiyor."

Lamont zorlukla yutkundu. "Pazartesi sabahı ofisimi ararsanız, asistanım size memnuniyetle bir randevu verecektir."

Jean-Pierre gözlerini devirdi. Gerçekten de lanet olası gözlerini devirdi. "Bunu olduğundan daha da zorlaştırma, Ducote. Biliyoruz."

"Ne biliyorsun?" Nelson saygı bekleyen o sessiz haliyle sordu

André Lamont'un bakışlarıyla karşılaştı. "Her şeyi biliyoruz. Gerçekten hepsini burada kusmamı mı istiyorsunuz? Tüm bu insanların önünde? Bizimle barışçıl bir şekilde gel, Ducote. Bu senin tek seçeneğin."

Lamont, Nelson'a öfkeli bir ses tonuyla "Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Katır," dedi Jean-Pierre, sonra tek kaşını kaldırdı, kendini beğenmiş orospu çocuğu. "Ve Ashley."

Lamont nefes alamıyordu. İnsanlar bakıyordu. Bazıları telefonlarını çıkarmış, her şeyi kaydediyorlardı.

Nelson'ın zengin arkadaşları kaşlarını çatıyor ve geri çekiliyorlardı.

André bir adım öne çıktı, bu onu sadece iki adım uzağa götürdü. Beni yakalayabilecek kadar yakın. "Bay Ducote, lütfen. Sizi kelepçelerim ama bu gece buradan bu şekilde ayrılmak isteyeceğinizi sanmıyorum."

Jean-Pierre eğildi, ses tonu alçaktı. "Bu arada Joelle öldü. Ama sanırım sen bunu zaten biliyordun. Konuşacak çok şeyimiz var. Sana gösterecek çok fazla kanıtımız var."

Adam kıpırdamayınca Andre içini çekti ve bir çift kelepçe çıkardı. Oda çılgına döndü. Flaşlar patladı. Fotoğrafçılar pozisyon almak için yarışıyordu.

Böyle bir olamaz. Çok dikkatliydim. Böyle bir şey olamaz.

Ama oluyordu. Ve uzaklaşması gerekiyordu.

Tek bir hareketle cebinden tabancasını çıkardı, Lorraine Nelson'ın arkasına geçti ve silahı kafasına dayadı. Çığlıklar havayı doldurdu. Kim olduğunu bilmiyordu.

çığlık atıyordu ve umurunda değildi. Tek umursadığı yolundan çekilmeleriydi.

Lorraine soluk soluğa çırpındı ama adam silahı daha sert bir şekilde şakağına dayadı ve boştaki kolunu boğazına bastırdı. "Bana karşı koyma," diye tısladı, "ben de sana zarar vermeyeyim."

Gevşedi, dudaklarından bir inilti geçti.

Kocasını onu yakalamak için hamle yaptı ama Lamont dev bir adım atarak yaşlı kadını da peşinden sürükledi. "Yapma. Eğer onun yaşamasını istiyorsan, yapma." André ve Jean-Pierre'in duyabileceği şekilde sesini yükseltti. "Köpeklerinizi geri çağırın. Parmağım tetikte. Onu gözünüzün önünde öldüreceğim. Yemin ederim."

André'nin çenesi sıkıştı ve memurlara el salladı. "Şimdi sakinleşelim, Bay Ducote. Silahınızı indirin ve onu bırakın."

"Hayır." Lamont, Nelson'ın karısını bir adım daha geriye sürükledi. "Herkes yolumdan çekilsin." Merdiven boşluğuna doğru kırdı ve yaşlı kadın tökezledi.

"Kötü bir kalbi var!" Nelson çığlık attı.

"O zaman onu incitmek zorunda bırakma beni!" Lamont bağırarak karşılık verdi. Yana doğru yürürken gözlerini özellikle André'den ayırmıyordu. Adam silahını çekmişti ama ateş etmekten korktuğu belliydi. Bir rehineye sahip olmanın amacı da buydu zaten, yani en azından bu kısmı işe yarıyordu.

André'nin diğer elinde bir polis telsizi vardı ve onunla konuşuyordu. Emirler yağdırıyordu. Muhtemelen çıkışları tutuyordu.

Boku yedim. Çok fena sıçtım.

Ama tek yapması gereken sokağa çıkmaktı. İlk kez lanet festival için minnettardı. Sokakta tonlarca insan vardı. Ortadan kaybolabilirdi. Başka bir rehine alabilirdi. Düzinelerce rehine alabilirdi.

Hayır. Ortadan kaybolmaya odaklanacaktı. Daha fazla rehine sadece bu kabusu uzatır.

Kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı ve Lamont ciğerlerine hava çekti. Hava çok sıcaktı. Baş dönüyordu. Alnından akan ter gözlerini yakıyordu. Ama gözlerini açık tuttu ve çıkış tabelasına sabitledi.

Polisler onun yanında yürüyor, ona yol açıyor, insanların ateş hattından uzaklaşmasını sağlıyorlardı. Onu durdurmaya çalışırlarsa Lorraine'i öldürecek. Ama zaman da kalkanı olmazdı.

Suçlular denediğinde bu hamle nadiren işe yarıyordu ama elinde kalan tek seçenek buydu. Ashley ve Joelle'i öğrenirlerse, mahkemede hiçbir kozu kalmazdı.

Kapıya kadar geldi. Lorraine'e, "Aç şunu," diye homurdandı.

Elleri titreyen kadın itaat etti ve adam onu merdivenlere doğru sürükledi. İki üniformalı polis memuru aşağı inerken onu izledi, görünüşe göre André'yi bekliyorlardı. İri polis kapıdan içeri adım attığında merdiven boşluğunu doldurmuş gibiydi.

"Geri çekil Holmes!" Lamont bağırdı. "Beni test etme."

André Holmes hiçbir şey söylemedi, sadece merdivenleri teker inerek ona ayak uydurdu. Gözünün önünden izin vermiyordu.

"Onu öldüreceğim." Lamont'un sözleri merdiven boşluğunun duvarlarında yankılandı ve Lorraine hıçkırıklara boğuldu.

"Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi André sakince. "Ama bunu yapmana izin vermeye niyetim yok."

O zaman Lamont hepsini öldürecek. Gerekirse her birini.

Merdivenlerin ilk katını inmişti ve şimdi sahanlıkta duruyordu. André sadece dört adım ötedeydi.

Kolunu Lorraine'in boğazına dayayan Lamont, silahı André'nin göğsüne doğrulttu ve iki el ateş etti. Adam yere yığıldı, nefes nefese merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Lamont silahı bir kez daha Lorraine'in şakağına dayadı ve onu kalan merdivenlerden aşağı sürükleyip acil durum kapısından çıkararak alarmı çalıştırdı. Sıcak, nemli hava yüzüne çarptı, serin klimadan sonra şok ediciydi, ama genellikle nefret ettiği nem şimdi şimdiye kadarki en harika duyguydu.

Bir dakika daha. Neredeyse özgürüm.

Hotel Monteleone, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 19:20

IÇOK YÜKSEK" diye yakındı Gabe, Iberville Sokağı'nda park ettikleri yerde otururken.

Monteleone'un girişindeydiler. Yükleme alanındaydılar ama Burke'ün cipinin yanında duran Memur McCauley tarafından korundukları için - eli kılıfındaki silahındaydı - Gabe çekilmeyeceklerini düşündü.

Herkes eğleniyordu ve her yerde Burke'ün cipinin kapalı camlarından duyulabilecek kadar yüksek sesli müzik vardı. Normalde Gabe festival sırasında mahallenin gürültüsünü severdi ama bu seferki alışılmışın dışındaydı, özellikle de tek gerçek gürültünün kuş sesleri olduğu bataklıkta saklandığından beri.

"Satchmo yüzünden," dedi Molly ön koltuktan, bakışları hiç durmadan tehdit arıyordu.

Biliyorum, Gabe patlamak istedi ama kendini tuttu. Davul gibi gergin olması Molly'nin suçu değildi. Joelle Ducote'un yerdeki cansız bedenini hâlâ görebiliyordu; Burke'le birlikte kalp masajı yaparken gözleri gökyüzüne bakıyordu.

Bu hafta tüm hayatı boyunca gördüğünden daha fazla ceset görmüştü. Ve babası onları çok daha fazla görmüştü.

sık sık otuz beş yıldan fazla bir süredir. O yüzden sineye , Hebert.

Denedi, bir ciğer dolusu hava çekti ve dışarı vermeden önce birkaç atım tuttu.

"İyi misin?" Xavier mırıldandı.

"Hayır, pek sayılmaz. Ama olacağım." Ama Xavier endişeli görünmeye devam edince Gabe eğilip fısıldadı: "Bu haftaya kadar cenaze evinin dışında hiç ceset görmemiştim."

Xavier üzüntüyle başını salladı. "Evet. O gece orada oturmuş babanı beklerken çatımda yüzüyorlardı."

Gabe donakaldı, kalbi boğazına düğümlendi. "Oh, Xavier. Özür dilerim."

Xavier omuz silkti, Burke ve Molly ona bakmak için koltuklarında döndükleri için rahatsız görünüyordu. "Sorun değil. Terapi gördüm. Sanırım bundan sonra çok daha fazlasına ihtiyacım olacak." Orantısız bir şekilde sırttı. "Belki sen ve ben bir alana bir bedava indirimi alabiliriz."

Gabe, Xavier'i kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığı için ödüllendirmekten başka bir sebep olmasa da gülümsemek zorunda kaldı. "Sıra sende."

"Bir şey görebiliyor musun?" Xavier, Burke'e konuyu etkili bir şekilde değiştirerek sordu. "Ducote'dan bir iz var mı?"

Burke yüzünü öne döndü, sonra başını salladı. "Hayır. Sadece arka sokakta sigara molası veren birkaç otel çalışanı var. İkinci kattaki balo salonunda bağış gecesi düzenliyorlar." Sonra gerildi. "Orospu çocuğu."

Üçü de Burke'ün baktığı yöne döndü ve Gabe, üniformalı adamın Iberville boyunca otelin arkasındaki ara sokağa doğru yürüdüğünü görünce boğazından kopan hırıltıya engel olamadı. "Cresswell."

Babasının eski patronu. Ona "yanlışlıkla" babasının cesedini gösteren adam, hayatının büyük bölümünde aile yemeklerini yediği mutfak masasının üzerine yığılmıştı.

Babasının kanıt dolabından uyuşturucu çalacağına inanan adam.

Suçlu görünmek için babasına bile komplo kurmuş olabilecek bir adam.

Gabe, Molly'nin sert azarı onu geri çekene kadar dışarı çıkmak için kapıyı atığının farkında değildi.

"şimdi olmaz, Gabe. Fırsatını bulacaksın. şimdilik bizimle kal. Güvende olmamız ve Memur McCauley'nin bir şeyler ters giderse bizi tanık olarak gösterebileceği bir yerde kalmamız gerekiyor."

Çünkü Andr otelde Ducote'u tutukluyor olabilir. Ya da en azından onu sorgulamak için içeri almak.

Sert bir nefes veren Gabe kapıyı kapattı. "Haklısın. Özür dilerim."

Xavier başını kaçmak için peruğunun altından bir parmağını kaydıldı. "Andr'nin başka neler bildiğini merak ediyorum. Ducote'yi sorgulamak için bile içeri alıyorsa, elden düşme bir köpekten daha fazlası olmalı."

"Siktir," diye mırıldandı Molly. "Sakin ol, Gabe. Cresswell bu tarafa geliyor."

Gabe ellerini yumruk yapmamak için ceplerine sokmak zorunda kaldı. Bir polise yumruk atmak pek akıllıca değildi. Cresswell gibi bunu hak eden birine bile.

Ve sonra ... her şey değişti. Cresswell yürümeyi bıraktı, elindeki polis telsizini dinliyordu. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve otelin arka tarafına doğru yürümeye başladı.

Memur McCauley de telsizini dinliyordu ve Burke tam zamanında penceresini açarak derin bir sesin "Bir rehine durumu var" dediğini duydu.

Gabe kaskatı kesildi. Bu Andr'nin sesiydi.

"Cresswell, hemen arka merdiven boşluğuna git," diye devam etti Andr.

McCauley silahını kılıfından çekerek Burke'e hafifçe baktı. "Bunu duydun mu?"

"Yaptık," dedi Burke. "Neler oluyor?"

"Olduğunuz yerde kalın," diye emretti McCauley. "Pencerelerinizi kapatın ve başınızı eğin."

Burke buna uydu ama Molly kendi silahını neler olduğunu duyabilecekleri kadar indirdi. Hem Burke hem de Molly gerilmiş, ikisi de silahlarını kılıflarından çıkarmıştı.

Gabe nefes almayı unutmamalıydı. Bir elini Xavier'in omzuna koydu, kurşunlar uçuşmaya başlarsa genç adamı yolundan çekmeye hazırdı.

Ve sonra bir çığlık sesi havayı yırttı.

Gabe bir acil çıkış olduğunu tahmin etti ve birkaç saniye sonra bir adam ara sokaktan caddeye doğru tökezleyerek çıkarken kolunu yaşlı bir kadının boğazına doladığında haklı olduğunu anladı.

Ve kadının şakağına bir silah.

Lamont Ducote. Gabe göğsünde bir hırıltının başladığını hissetti ama onu bastırdı. Piçin elinde gerçekten de bir rehine vardı. "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Burada kalacağız," diye bağırdı Burke, vücudu hareket etmek için kıvrılmıştı. Molly'ninki de öyle. "Onu durdurmak Cresswell'in görevi."

Ama Cresswell onu durdurmamıştı. Ducote kadını kaldırım boyunca sürüklüyordu ve artık insanlar silahı fark etmeye başlamıştı. Bazıları çığlık atarak kaçtı. Diğerleri daha da yaklaştı, telefonları ellerinde, yaşanan dramı kaydediyorlardı.

Pislikler.

"Cresswell nerede?" Molly arabanın camından gelen ve artık çoğunlukla yoldan geçenlerin çığlıklarından oluşan gürültünün üzerine bağırdı.

"Bilmiyorum," diye bağırdı Burke. "Ama Ducote bu tarafa geliyor."

McCauley de beylik silahını çekmiş, adama ve rehinesine yaklaşıyordu. "onu!" McCauley bağırdı.

Ducote'un cevabı, McCauley'e ateş edecek kadar uzun süre rehinenin kafasından silahı çekmek oldu. Memur bir kaya gibi yere düştü.

Xavier şok içinde haykırdı. Gabe donup kaldığını hissetti.

Arabanın dışında kaos patlak verdi, kalabalık olay yerinden kaçmak için itişip kakışmaya başladı.

Sonra Burke hareket etti, McCauley'i arkasından sürüklemek için cipten dışarı fırladı.

Molly küfretti. "NOPD nerede lan? André nerede? Burke?" diye seslendi Burke'ün açık kapısından. "McCauley'nin durumu nedir?"

"O öldü," dedi Burke acımasızca. "Şakağına bir kurşun yemiş. Kimse Ducote için geliyor gibi görünmüyor. Otelin içinde kötü bir şeyler olmuş olmalı. Eğer Ducote onu o kalabalığın içine sürüklerse ..."

Onu kaybederler. Kaçacaktı.

Ondan asla güvende olamayız.

"O polisi vurdu," diye fısıldadı Xavier kısık sesle. "O öldürdü O polis. Aman Tanrım."

"Biliyorum." Gabe paniğin zihninin sınırlarında gezindiğini hissetti ve onu geri itti. Ducote'un bir katil olduğunu biliyordu. Onu Mule'u vururken görmüştü.

Ducote pek çok kişiyi öldürmüştü. Nadia. Joelle. Bir gün önce bataklıktan gelen kadın.

Nefesi göğsünde düğümlendi. Babam. Babamı öldürdü. Üzgünüm, baba. Çok üzgünüm.

Olanlar için üzgündü. Durduramadığı için üzgündü. Ducote hala insanları öldürdüğü için üzgündü.

Ama Şimdi bununla uğraşamazdı. Daha sonra. Daha sonra dağılacaktı. Bir nefes aldı ve omurgasını dikleştirdi, cinayeti bölümlere ayırmakta fazla ustalaştığını fark ederek rahatsız oldu. Bu endişesini de geri itti.

Burke ve Molly hızlıca bakıştılar, sonra Molly cipten atladı ve Burke' Ducote'a doğru takip etti.

Tamam, diye düşündü Gabe. O zaman bunu yapıyoruz.

"Burada kal," diye emretti Xavier'e ve kasten ölen memurun cesedine bakmadan onları takip etmek için arabadan indi. Ne yapacağından emin değildi ama tek düşünebildiği Ducote'un başka birine zarar vermesine izin veremeyeceğiydi. Ducote'un başka birini öldürmesine izin veremezdi. En azından kalabalığı uzaklaştırabilir, Molly ve Burke'e çalışmaları için yer açabilirdi.

Molly ve Burke ayrılmışlardı; biri Ducote'nin solundan, diğeri saçından gidiyordu. Ona arkadan yaklaşmayı planlıyorlarmış gibi görünüyordu. Ama Ducote hâlâ yüzü çaresiz gözyaşlarıyla kaplı kadını sürüklüyordu.

Ve sonra Xavier Gabe'in yanındaydı. Lanet olsun.

"Burada ne halt ediyorsun?" Gabe sordu. "Seninle aynı şeyi," diye cevap verdi Xavier.

Gabe Xavier'in kolunu tuttu. "Xavier, git. Lütfen."

Xavier ona pek de hayra alamet olmayan bir bakış attı. "Hayatta olmaz. Ya ikimiz de gideriz ya da ikimiz de kalırız. Ne yapmayı planlıyorsun?"

Gabe başını salladı. "Bu taraftan geliyor. Eğer o kalabalığın içine girerse, gitmiş olacak. Ya da daha fazla insan zarar görecek. Lütfen Xavier, git."

"Peki," dedi Xavier ama bir milim bile kıpırdamadı.

"Yemin ederim babam kadar inatısın," diye homurdandı Gabe.

"Sen de ylesin."

Ducote artık Gabe'in rehinenin gözlerindeki korkuyu görebileceği kadar yakındaydı. Gabe derin bir nefes alarak onlara doğru yürüdü, kasıtlı olarak Molly ya da Burke'e bakmıyordu.

Eğer ikisi Ducote'yi arkadan vurursa, yaşı kadın bu sırada yaralanabilirdi.

Ve bu iyi değildi.

Dr. McLain'i ya da Dusty Woodruff'ı, hatta Joelle Ducote'u kurtaramamıştı ama bugün bu yaşı kadına bir şey olursa kahrolurdu.

Gabe ellerini kaldırdı, arkasındaki Xavier'in farkındaydı. Koş, diye bağırmak istedi genç adama ama bunun bir işe yarayacağını sanmıyordu.

"Bay Ducote," dedi Gabe yüksek sesle.

Ducote'un kafası çılgınca bir çıkış yolu ararken ileri geri dönüyordu, ama şimdi durdu, gözlerinde şok titreşiyordu. Kadın Ducote'un kolunu tutmuş, nefes almaya çalışıyordu.

Onu öldürecek. Gabe bunu kendisinin bildiği gibi biliyordu. İsim.

Gabe birkaç adım daha attı, odağını adama ve rehinesine yöneltti. "Bırak onu, Ducote," dedi. "İstediğin kişı o değil. İstediğin kişı benim."

Xavier onun yanından, "Hayır, istediğin kişı benim," dedi.

Gabe Xavier'i iterek yoldan, tehlikeden uzaklaştırmak istedi. Zaten yeterince şey yaşamıştı, lanet olsun.

Ducote, Gabe'den Xavier'e baktı. Gözleri vahşiydi, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Bir çıkış yolu arıyordu. "O da kim?"

Xavier peruğunu ve gözlüklerini çıkardı. "Ben senin Nadia Hall'u öldürdüğünü gören beş yaındaki çocuğum. Bütün hafta öldürmeye çalıştığın kişı benim. Kadını bırak, ben de seninle geleyim."

Ducote'un gözlerinde bir şey titreşti. Umut mu? Hesaplama mı? Sonra da inançsızlık. "Yalan söylüyorsun."

Ducote'nin tuttuğu kadın inledi ve Gabe etraflarındaki herkesin sessizliğe gömüldüğünü fark etti. Bloğun ilerisindeki kalabalığın gürültüsünü hâlâ duyabiliyordu ve yakınlarda caz çalan bir grup vardı ama sanki etraflarındaki insanlar nefeslerini tutmuş gibiydi.

Xavier, "Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti ve Gabe ona inandı.

Yüce Tanrım. Xavier gerçekten olacaktı.

Ve sonra Gabe bir altın parıltısı yakaladı. Molly'nin saçlarından yansıyan güneş. Ducote'nin bir kaç adım gerisindeydi, silahı tıpkı Nicholas Tobin'in Chelsea ve Harper'a zarar vermesini engelledikleri gece olduğu gibi yerleştirilmişti.

Gabe onun ne yapmayı planladığını çok iyi biliyordu.

"Babam Xavier'i korurken öldü," dedi Gabe. "Onu alamayacaksın. Ama beni almaya çalışabilirsin."

Ducote başını salladı. "Baban savaşmadı bile. O lanet bir korkaktı."

Gabe içindeki öfkenin kabardığını hissetti. "Çünkü ona ilaç verdin." İyi olduğundan emin olmak için Xavier'ye bakmak istedi ama gözlerini Ducote'den ayırmaya cesaret edemedi. Ducote'un silahı kadının kafasından çekip kendisine doğrultması gerekiyordu. Sonra Molly işini yapabilirdi.

"Rocky Hebert cesurdu," dedi Xavier, sesi yüksek ve netti. "Senin asla olamayacağın türden bir adam."

Gabe bakmadan bile genç adamın başını dik tuttuğunu anlayabiliyordu.

Ducote, "Ellerini görebileceğim bir yere koy, Hebert," diye bağırdı. "Yoksa küçük arkadaşını vururum ve sonsuzluğu babanla birlikte geçirir."

Gabe şimdi Molly'nin hemen arkasında duran Burke'ü görebiliyordu. Ama Cresswell'i ya da başka bir polisi görmemiş.

André hangi cehennemde?

Bu iş onlara kalmış gibi görünüyordu. Gabe o piçin silahını yaşlı kadından uzağa doğrultmasını istedi. Bana doğrultmasını. "Cehenneme git, Ducote."

Ducote'nin yüzü kıpkırmızıydı ve terden sırılsıklam olmuştu. "Seni de yanımda götüreceğim."

Xavier bir adım daha atarak, yüzü tamamen griye dönmüş olan kadına dokunabilecek mesafeye geldi. Kadın artık Ducote'un kolunu tutmuyor, onun yerine kalbini tutuyordu. Bir an önce bir şeyler gerekiyordu, yoksa Ducote onu vuramadan kalp yetmezliğinden ölecekti.

"Yap şunu," dedi Xavier. "Madem o kadar büyük, kötü bir adamsın, yap o zaman. Yoksa senin için zor işleri yapan diğer insanların arkasına mı saklanıyorsun?"

Ducote dişlerini sıkıyordu. "Seni lanet olası-"

Ve Gabe bir nefes daha alamadan Ducote'un kolu savruldu, silah kadının kafasından Xavier'e doğru hareket etti. Gabe genç adamı iterek yolundan çekildi ve öne doğru sıçradı, Ducote'un silahı Xavier'den uzaklaşıp kendisine doğrultulduğunda kadının ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini kapadı ve ateş edilmesini bekledi.

Ama hiç gelmedi. Onun yerine Ducote çığlık attı, silahı yere düştü.

Gabe tam zamanında gözlerini açarak yaşlı kadını yere yığılırken yakaladı. Kadını kucaklayarak dizlerinin üzerinde güvenli bir yere götürdü ve Ducote yere yığılırken başını kaldırdı -tıpkı Tobin'in yaptığı gibi, Molly'nin dizi piçin böbreğini oymuştu.

Xavier hemen Gabe'in yanına koştu, kadının yanında diz çöktü ve parmaklarını boğazına bastırdı. "Nabız alamıyorum," dedi ve sonra nefesini içine çekti. "Evet, alıyorum ama çok zayıf. Onu yere bırak, Gabe. Kalp masajı yapmamız gerek."

Ama Gabe onu zar zor duydu çünkü Molly ve Burke hâlâ Ducote ile dövüşüyorlardı. Burke adamı diğer tarafta tutuyordu ama adam pes etmiyor, kaçmak için çırpınıyor ve bacaklarını tekmeliyordu.

"Cresswell!" Burke bağırdı. "O zavallı kıcını buraya getir ve onu kelepçele!"

Gabe, Molly'nin acı içinde haykırdığını duydu ve Ducote'un elini kurtarışını izledi. Hayır. O şerefsiz Molly'ye dokunmayacaktı. Bugün dokunmayacaktı. Asla dokunmayacaktı.

Xavier acilen, "Onu yere bırak, Gabe," dedi. "O ölüyor."

Gabe itaat ederek kadını elinden geldiğince nazikçe kaldırıma yatırdı, sonra da kendini Ducote'nin bacaklarının üzerine attı. Yattığı yerden, silahlarını çekmiş iki polisin onlara doğru koştuğunu görebiliyordu. Nihayet.

"Yoldan çekilin," diye emretti içlerinden biri. "Şimdi."

Nefes nefese kalan Molly ayağa kalktı ve polis memuru onun yerini almaya başladı. Bir saniye sonra Burke de aynı şeyi yaptı ve ikinci polis onun yerini aldı. Gabe kıpırdamadı çünkü Ducote hâlâ tekmelemeye devam ediyordu.

"Sonunda," dedi Molly nefes nefese. "Cress hangi cehennemde? _"

Atış şok ediciydi.

Gabe dondu kaldı, çığlığın nereden geldiğinden emin değildi. Sonra ayağa fırladı ve kendi çığlığını kalabalığına ekledi. "Molly!"

Ve sonra Ducote'un artık dövüşmediğini fark etti.

Molly bir heykel gibi durmuş, New Orleans'ın eski ADA'sına bakıyordu.

Şimdi kafasında kocaman bir delik olan.

Gabe ağzı açık kalmış, tek bir kelime bile

edememişti. "Ne oluyor lan?" Burke fısıldadı.

"Ne yaptın sen?" bağırdı memur.

Biz bir şey yapmadık, Gabe bağırarak karşılık vermek istedi. Sonra polisin Burke'le konuşmadığını gördü.

Silahını hâlâ Ducote'un kafasına doğrultmuş olan Cresswell'le konuşuyordu. Gabe'in babasının patronu olan adam şok olmuş ya da suratsız görünmüyordu.

Rahatlamış görünüyordu.

Cresswell sakince, "Tutuklanmaya direniyordu," dedi. İki üniformalı memur ona öylece baktı.

Takım elbiseli bir adam koşarak yanlarına geldi. "Az önce burada ne oldu böyle?"

Gabe'in Savcı Yardımcısı Cardozo'yu tanınması bir an aldı. Gabe yavaşça ölü adamın bacaklarından yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları ıslak erişte gibiydi.

Cardozo, Burke ve Molly'ye ters ters baktı. "Onu neden öldürdünüz?"

Burke ağzını açtı ama daha bir söyleyemedi Molly öne çıktı. "Biz yapmadık." Cresswell'i işaret etti. "O yaptı."

İki polis ayağa kalktı ve Gabe boğazını yakmak için hızla yükselen safrayı yutmak zorunda kaldı. Memurlar kan ve beyinle kaplıydı. Ducote'un kanı ve beyni.

Kusma. Sakın kusma. Çalkalanan midesini yatıştırmaya çalışarak ağzından derin bir nefes aldı.

"Vurdu," diye doğruladı polislerden biri. "Cresswell onu vurdu."

"Tutuklanmaya direniyordu," diye tekrarladı Cresswell ilk seferki kadar sakince. "Memur McCauley'i çoktan vurup öldürmüştü."

Cardozo bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Ducote, Yüzbaşı Holmes'un bizi koruması için görevlendirdiği subayı vurdu," dedi Molly, sesi titreyerek. "Onu başından vurdu. Cesedi kaldırımda, cipimizin arkasında."

"Cresswell bunu biliyordu," diye fark etti Gabe. "McCauley'nin düştüğünü görecek, Burke'ün onun öldüğünü ilan ettiğini duyacak kadar yakında olmalıydı. Bunca zamandır çok yakındaydı. Ve hiçbir şey yapmadı."

Cardozo'nun dudakları inceldi. "Anlıyorum."

Cresswell sadece çenesini kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"André nerede?" Burke etrafına bakınarak aniden sordu.

"Geliyor," dedi Cardozo. "Bay Ducote onu vurdu. Göğsünden iki kez vuruldu ama üzerinde yelek vardı." Döndü ve Cresswell'e doğru yürüdü. "Konuşmamız gerek, Cresswell."

Cresswell silahını kılıfına soktu ve omuz silkti. "İyi. Tutuklanmaya direniyordu ve memurlar tehlikedeydi."

Cardozo iki polise baktı. İkisi de başlarını sallıyordu.

"Bayan Nelson nerede?" Cardozo etrafına bakınarak sordu.

Gabe yaşlı kadını hatırladı. Oh, kahretsın.

Sürünerek Xavier'in hâlâ göğüs kompresyonu yaptığı yere gitti. Gabe omzunun üzerinden, "911'i ara," diye seslendi.

"Olamaz," dedi Molly, Burke'le birlikte koşarak yanlarına gelirken.

"Ne-?" Cardozo sormaya başladı. "Siktir. Bayan Nelson için bir ambulans çağırın."

"Ağızdan ağıza yapabilir misin?" Gabe, polislerden birinin telsizden bunu söylediğini duyunca Xavier'e sordu. "Bunun için eğitim almadım ama kalp masajı yapabilirim."

O akşam zaten bir kez yapmıştı.

"Yapabilirim," dedi Xavier, yaşlı kadının başını yerine oturtarak ve Gabe genç adamın üniversiteyi bitirebilmek için cankurtaran olarak çalıştığını hatırladı.

Molly geri saymaya başladı ve üçü kalp masajını koordine etti. Gabe zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor, yanlarında dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini ovuşturarak onları izleyen yaşlı adamın farkında bile olmuyordu.

"Lorraine," diye seslendi acıyarak. "Lorraine, bebeğim, beni bırakma."

Kocası, Gabe fark etti ama adamın adını hatırlayamadı. Sadece Ducote'u senatör yapmaya çalışan adam olduğunu hatırlıyordu.

Burke kocasını nazıkçe yoldan çekmeye çalıştı. "Bırakın çalışsınlar, Bay Nelson."

Sonunda polislerden biri Gabe'in yanına çömeldi ve elini omzuna koydu. "Durabilirsin. Sağlık görevlileri burada."

Gabe kafasını kaldırdığında iki sağlık görevlisinin sokağın köşesine bisikletlerini park ettiklerini ve ekipmanlarıyla birlikte koşarak geldiklerini gördü. Yorgunluktan ayakta duramayarak kışının üzerine düştü. Ducote'nin cesedine fazla yaklaşmamaya dikkat ederek birkaç adım geri gitti.

Ya da Memur McCauley'in evine. Bu kayıp çok anlaşılacaktı. Adam onları korurken ölmüştü.

Gabe sersemlemiş ve kendini gerçeküstü hissederek etrafına bakındı. İtişip kakışan ve çığlık atan kalabalık şimdi olay yeri bandının arkasında toplanmıştı. Polisler bunu ne zaman çekmişti?

Herkesin telefonu dışarıdaydı ya da öyle görünüyordu. Ve umursamayacak kadar yorgundu.

Sağlık görevlilerinden birinin Bayan Nelson'a oksijen maskesi takmasını ve göğsünün nihayet kendi kendine inip kalkmaya başlamasını büyük bir rahatlamayla izledi.

Gabe'in bakışları önemli olan tek kişiyi aradı. Molly onun yanına çöktü ve başını omzuna yasladı. "Merhaba," diye mırıldandı. "İyi misin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi dürüstçe.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Önümüzdeki bir hafta boyunca burada kalmamızın bir sakıncası var mı merak ediyorum."

"Burke'ün çimlerinde uyumak istemedim. Gerçekten burada uyumak istemiyorum."

"O zaman sanırım buradan gitmemiz gerekiyor." Başını kaldırarak önce McCauley'nin cesedine baktı, sonra zorlukla yutkunarak döndü ve Xavier'in sağlık görevlilerinden biriyle konuşurken durduğu yeri işaret etti. "Xavier iyi iş çıkardı."

"Öyle yaptı," dedi Gabe, yaşadığı şokun ardından gururu yüzeye çıkmıştı. "Sadece o kadının hayatını kurtarmak için tüm dramayı bir kenara bıraktı."

"Kendini Ducote'un bacaklarının üzerine atarak hiç de fena yapmadın. Onu fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Sen bir kahramansın. Özel dedektif olmak istemediğine emin misin?"

Gabe ürperdi. "Hayır. Bundan sonra kahramanlıkları sana bırakacağım."

Ona gülümsedi. "Benim kahramanım olabilirsin."

Birden tekrar nefes alabildi. "Sana her lanet gün çikolatalı kek yapacağım."

". Şeker komasına gireceğim. Haftada kez iyidir."

Karşılarına bir gölge düştü ve omuzlarının üzerinden bakmak için döndüler. André orada duruyordu, canı yanıyormuş gibi kambur duruyordu. "Siz iyi misiniz?" diye sordu.

"Biz ... buradayız," diye yanıtladı Gabe. "Vurulduğunuzu duydum."

Andre, Ducote'un cesedine doğru kötücül bir bakış fırlattı. "Orospu çocuğu beni iki kez vurdu. Çok acıyor. Sanırım bir kaburgam kırıldı. Belki de iki." Sonra içini çekti, sonraki sözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Sanırım bu yüzden McCauley'e daha yüksekte nişan aldı, yeleşinden kaçınmak için." Boğazı düğümlendi ve boğazını temizledi. "McCauley'nin yanında yıllarca çalıştım. O iyi bir adamdı. İyi bir polisti." Geniş omuzları çöktü. "Karisına söylemek zorunda kalacağım."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Gabe. "Her şey çok hızlı oldu. Durduramadık."

André başını ciddi bir şekilde salladı. "Biliyorum. Yapabilseydin denerdin, biliyorum." Bir adım geri çekildi, ellerini uzattı. "Elimde

halledilmesi gereken çok şey var. İfadelerinizi birazdan alacağım." "Gerçekten gerek kadar çok video var."

Molly dedi ki. "Eminim çoktan çevrimiçi olmuşlardır."

Andre başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Şimdiden Twitter'da trend olduk. Ama raporum için tüm ifadelerinize ihtiyacım olacak. Bir saat daha kalabilir misiniz?"

Gabe istemedi. Sıcaktan kurtulmak ve güzel, serin bir duş almak istiyordu. Molly'ye sarılmak ve onu asla bırakmak istemiyordu.

Ama başını salladı. "Tabii ki."

"Adamlarımdan birine seni otele götürmesini söyleyeceğim. Her ihtimale karşı sizi kontrol etmesi için bir doktor çağıracağım."

"Peki ya Cresswell?" Molly soğuk bir tavırla sordu.

"Silahını aldım ve departmanın ciplerinden birinin arkasında oturuyor. Yapması gereken bazı açıklamalar var. Hem de çok fazla."

Molly etrafta polislerin aracını aradı, görünce de ters ters baktı. "Ducote'yi zapt etmeye bile çalışmadı. Onu öylece vurdu."

"Biliyorum. Ducote'u binadan çıkarken takip eden iki memur da aynı şeyi söyledi. Sokağa çıktıklarında planınızı uygulamaya koyduğunuzu ve içinizden birine zarar vermelerinden korktuklarını, bu yüzden olayı akışına bırakmak zorunda kaldıklarını söylediler. Bunu bir daha yapma, tamam mı? Sana yalvarıyorum."

"Suçla mücadele hayatım bitti," dedi Gabe, sonra yerde yatan kadına baktı. "O iyi olacak mı?"

"O yaşıyor," dedi André. "Senin sayende."

Gabe başını salladı. "Xavier sağ olsun. Bir gün harika bir doktor olacak. Hadi git, ne yapman gerekiyorsa yap. Seni otelin içinde bekleyeceğiz." İniltisini yutarak kendini ayağa kalkmaya zorladı, sonra elini Molly'ye uzattı.

Birlikte durup Bay Nelson'ın Xavier'e teşekkür etmesini, elini defalarca sıkmasını ve sonunda onu kucaklamasını izlediler, yaşlı adamın vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Xavier ona sarıldı ve sırtını sıvazladı.

"Annesi onunla çok gurur duyacak," diye mırıldandı

Molly. "Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Gabe.

Bay Nelson Xavier'i bıraktı ve arkadaşları yanlarına geldi, gözleri heyecan ve rahatlamayla parlıyordu. "Kendi kendine nefes alıyor. Umarım iyi olur."

Molly Xavier'e sıkıca sarıldı ve Xavier yüzünü onun omzuna bastırdı. "Harikaydın," dedi şiddetle.

"Memur McCauley'i ya da Joelle Ducote'u kurtaramadık," dedi Xavier, sesi Molly'nin omzuna çarparak. "Bayan Nelson'ı da kaybetmek istemedim."

"Senin sayende hayatta." Onu bıraktı ve göğsünü dürttü. "Bir daha asla bunu yapma, seni vurması için bir katille alay etme. Tanrı aşkına. Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

"Gabe de aynı şeyi yaptı."

"Onunla daha sonra ilgileneceğim. Bana söz ver. Artık kendini sunmak yok."

"Söz veriyorum." Xavier başını arkaya yasladı ve şükrederek gökyüzüne baktı. "Her şey bitti. Gerçekten bitti."

Gabe, kalabalığın daha fazla fotoğraf çekememesi için etrafı bariyerlerle çevrilmiş olan Ducote'un cesedine baktı. "Gerçekten de öyle. Babam olsa gurur duyardı." Molly'nin elini tutarak diğer kolunu Xavier'in omuzlarına doladı. "Hadi gel. İçeri girelim, tüm bu kameralardan uzaklaşalım."

Mid- City, New Orleans, Louisiana
30 TEMMUZ CUMARTESİ, 14:00

HEY, HEPİNİZ, KİMSE YOK MU?" diye seslendi tanıdık bir kadın sesi ön verandadan.

Gabe'in evinin ön tarafına en yakın yerde duran Molly paravan kapıya döndü, arkasından gelen gürültülü kutlamayı duymazdan geldi ve sırtıttı. Andre, Farrah ve ADA Cardozo ile birlikte ön verandada duruyordu.

Omzunun üzerinden Shoe'ya baktı - oturma odasındaki kanepenin yanında sırt üstü yatmış, utanmadan Harper'dan göbeğini okşamasını istiyordu - Molly kapıyı açtı. "Hepiniz hoş geldiniz ama uyarayım, sığmayabilirsiniz."

Bu doğrudu. Gabe'in küçük evi eski ve yeni arkadaşlarıyla dolup taşıyordu ve Gabe kendi mutfağında, kuzeni Patty de yanında oturuyordu. Hepsi kurbanlar için duydukları üzüntüyü bir günlüğüne bir kenara bırakmaya, bütün hafta boyunca üzerlerine çöken korku olmadan birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarmaya karar vermişlerdi.

Xavier, Carlos ve Manny arka verandada Phin ve Antoine ile bira içip futbol konuşuyorlardı. Val, Cicely ve Willa Mae mutfak tezgâhındaki bar taburelerinde oturmuş, her biri ikinci kadeh şarabını içiyordu. Ya da üçüncü. Kimse saymıyordu. Willa Mae her türlü soruyu soruyordu.

ve Val'in anlattığı hikâyeler kadınları gülmekten kırıp geçirdi.

Bunu duymak çok güzeldi.

Lucien o sabah hastaneden taburcu edilmiş ve ayakları Chelsea'nin kucığında kanepeye uzanmıştı. Molly ikilinin yakınlaştığını görmekten mutlu olmuştu. Lucien iyi bir adamdı ve Chelsea yeniden biriyle çıkmaya hazır görünüyordu. Harper'ın ona şimdiden tapıyor olması da büyük bir artıydı.

Burke, Gabe'in koltuğuna oturdu, ayakları yukarıda, başı arkada, gözleri kapalı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu. Bu onun en sevdiği pozdu. Joy tekerlekli sandalyesinde oturmuş, memnuniyetle gülümsüyordu. Elindeki çoğunlukla boş kasırga bardağının bununla bir ilgisi olabilirdi. Patty, Joy'un Molly'nin doğum günü gecesinde tercih ettiği içki olduğunu hatırlayarak, kapıdan girer girmez bardağı onun için hazırlamıştı. Ama Molly, Joy'un onu geldiğinde karşılayan rampadan çok memnun kaldığını düşündü. Molly o sabah Gabe'in yatağında uyanmış, kahve kokusu almış, çekiç ve testere sesleri duymuştu.

Tüm arkadaşlarının, kızının bu kadar iyi olduğunu hissettiğinden emin olmak istemişti.

Hoş geldiniz.

Bir gece önce ifadelerini alan André ve Cardozo'ya "Uzun zamandır görüşemedik," dedi. "Ve Farrah, seni gördüğüme her zaman memnun oldum. İçeri gelin."

"Güzel kokular geliyor," dedi Farrah, içeri girerken Molly'ye sarıldı.

"Çünkü çok güzel," dedi Molly. "Gabe ve Patty bütün gün yemek yaptılar."

"Choux'ya kim bakıyor?" Farrah sordu. "Bugün tekrar açıldığını duydum."

Patty ve Gabe, Ducote'un tehdidini bertaraf ettikten sonra restoranı yeniden açmaya karar vermişlerdi. Yılın en yoğun hafta sonlarından birinde restoranı kapalı tutmak, bahşış gelirlerini kaybedecek olan garsonlarına zarar vermekten başka bir işe yaramayacaktı. Her ikisi de cep telefonlarını yanlarından ayırmıyordu ama şu ana kadar Choux'dan kimse tavsiye ya da yardım için onları aramadı. Gabe'in son zamanlardaki şöhreti yüzünden içeri girmek için normalden bile uzun kuyruklar oluşmuştu. Ducote'ye karşı durduğu video viral olmuştu ve restoranın sosyal medyası suçla savaşıyor ünlü şefi görmek isteyenlerle dolup taşıyordu.

"Yeni müdür yardımcısı." Molly yüzünü buruşturdu. "Neyse ki Donna Lee kaltağı izin günlerinde yerine bakacak birini eğitiyordu. Mutfaktaki tezgahta her türlü yiyecek var. Gidip kendinize yardım edin."

"Oh, adamım." Cardozo sinirli görünüyordu. "Yemek olacağını bilseydim, gelmeden önce yemek yemezdim."

"Tatlı var," dedi Molly. "Gabe çikolatalı pastasını yaptı."

"Tarife gizlice göz attın mı?" Farrah sordu.

"Gerek yok." Gabe kapıya doğru ilerledi, Cardozo'nun elini sıktı, André'ye erkekçe ve Farrah'a yasal bir sarılma için kollarını doladı. Sonra André'nin nişanlısına mühürlü bir zarf verdi. "Bunu senin için yazdım. Etrafa yayma, tamam mı?"

Farrah zarfı sanki elmasmış gibi göğsüne bastırdı. "Oh, yapmayacağım. Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Gabe alaycı bir tavırla zarfa uzandı. "Geri verebilirsin."

"Oh, hayır," dedi Farrah. "Ben kibarım, aptal değil." Zarfı katlayıp sutyeninin içine soktu ve Gabe elini geri çektiğinde güldü. "Şimdiye kadarki en güvenli yer."

André hoşgörölü bir gülümsemeyle, "Ben hariç," dedi.

Nişanlısına doğru eğildi. "Senin dışında." Molly'ye döndü. "Bu ikisi konuşmaya geldi. Ben de grubunuzun geri kalanıyla tanışmaya geldim. Beni tanıştırın."

Molly de öyle yaptı ve yeni gelen üç kişiyi evdeki herkesle tanıştırmadan önce arka bahçedeki çocukları içeri getirdi. Gabe onlara bira ikram etti ve hepsi gibi Farrah da Willa Mae'den hemen etkilendi.

"André bana Molly, Gabe ve Xavier'i temsil ettiğinizi söyleyince sizi araştırdım," dedi yaşlı kadına. "İyi işler yapmışsınız hanımefendi. Pek çok insana yardım ettiniz."

Willa Mae bu iltifat karşısında ciddileşti. "Sen de yaptın. Gabe, Molly, Chelsea ve Harper'a en çok ihtiyaç duydukları anda sığınak sağladınız. Bunu unutmayacağız."

Tanışma faslı tamamlandıktan sonra Andre elini kaldırdı. Herkes etrafına toplandığında, "Çok fazla zamanımız yok," dedi. "Bazı soruların yanıtlanmasını isteyeceğinizi düşündüm."

"Belki sen de bizimkilerden birkaçına cevap verirsin," diye ekledi Cardozo. "Quid pro quo, bilirsiniz."

"Önce sen," dedi Burke, yüz ifadesi temkinliydi.

André kıkırdayarak başını salladı. "İyi, iyi. Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel. Tamam, yani . . . Cresswell serbest bırakıldı." Öfke dolu nefesler karşısında elini kaldırdı. "İdari izne çıkarıldı."

"Ücretli mi?" Willa Mae kaşlarını çatarak sordu.

"Evet, hanımefendi," dedi André. "Şimdilik. Bir süredir gözümüz onun üzerindeydi, o yüzden hemen üzülme. Böyle şeylerin zaman aldığını en iyi siz bilirsiniz."

"Ducote'yi tutuklamanız uzun sürmedi," dedi Antoine, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Cardozo, "Çünkü biz zaten onu soruşturuyorduk," dedi. "Onu zaten araştırıyordum. Bunu aldım"

Öncelikle savcılık ofisinde gizli görevdeydim. Son üç aydır Ducote hakkında bilgi toplamak için Eyalet Adalet Bakanlığı ile çalışıyordum. Gerçi bu cinayet işinden haberimiz yoktu. Onu olası haraç ve rüşvetler için araştırıyorduk."

"Evindeki ofisinde bulunan kasada bir liste vardı," diye ekledi André. "Dün gece bulduk. Bir suçlamadan kaçmasını sağladığı iki düzineden fazla kişinin ismi. Cinayetten çocuğa kadar her şey-" Sözünü kesti ve Harper'ın duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Neyse ki Lucien ona kulaklıklarını vermişti ve Harper tabletinde bir oyun oynuyordu. André sesini alçaltarak, "Bir çocuğun cinsel saldırıya uğramasına," diye devam etti. "Her neyse, yıllardır bu insanlardan haraç alıyormuş."

"Tyson Whitley," dedi Molly, "ve George Haslet." Houston hastanesinde Xavier'in davetsiz misafirini öldüren adam ve Ducote'un Mule'u öldürdüğü sabah arabasını çaldığı adam. "Suçlamaları düşürdü mü?"

"Aynen öyle," dedi André. "O listedeki diğer iki isim Cornell Eckert ve onu temsil eden avukat LeRoy Hodges'dı. Rocky'nin otopsisini yapan adli tabip de listedeydi. Hem adli tabibi hem de avukatı aldık ve onları sorgulayacağız. FBI Eckert'in davasını devraldı, çünkü onu bir süredir izliyorlardı. Evini aradıklarında buldukları şeylerle birkaç davayı kapatmayı umuyorlar."

"Dur bakalım," dedi Molly, açık olmak istiyordu. "Ducote'yi görevi kötüye kullanmaktan mı soruşturuyordunuz?"

"Evet," dedi Cardozo. "Houston Polisi Whitley'e Ducote'nin listesindeki adını gösterdiğinde -tabii ki diğer tüm isimler redakte edilmişti- hastanedeki adamı öldürmesi için kendisine şantaj yapıldığını itiraf etmesi karşılığında bir anlaşma yaptı. Ducote

ona adamın kim olduğunu ya da neden öldürölmesi gerektiğini söylemedi ve Whitley de sormadı."

"Ne tür bir anlaşma?" Xavier sıkıca sordu.

Cardozo, "İdam cezası masadan kalktı," dedi. "Whitley yine de hapis yatacak. Bundan kaçış yok."

"Oğlum onlardan herhangi biri yüzünden tehlikede mi?"

Cicely sordu. "Hayır, hanımefendi," dedi André. "Bildiğimiz kadarıyla hayır. Biz

Olan biten her şeyden haberdar olduğunuzdan emin olun. Houston Polisi hâlâ Xavier'le konuşmak istiyor ama Willa Mae'nin onu çok fazla rahatsız etmelerine izin vereceğini sanmıyorum."

Willa Mae, "Ben yaşarken ve nefes alırken olmaz," dedi.

André gülümseyerek, "Onun avukatı olmanızdan biraz rahatsız oldular," dedi. "Bir şöhretiniz var."

Willa Mae şarap kadehini kaldırdı. "Her zerresi hak edildi."

André saygıyla, "Buna karşı çıkmayacağım," dedi.

"Ducote bu yüzden araştırılıyordu. Asistanı kaybolduğunda, J.P. bizi uyardı."

"J.P. kim?" Carlos sordu.

"Bu benim," dedi Cardozo. "Çoğu kişi bana J.P. der, çünkü adım Jean-Pierre. Ducote beni tam adıyla çağırarak ısrar ederdi ve her zaman ağzında kötü bir tat bırakırdı."

"Bataklıktaki ölü kadın onun asistanı mıydı?" Burke sordu.

Cardozo başını salladı. "Ashley Resnick. Genç ve atılgandı ve ..." İçini çekti. "Ducote büyüleyici biriydi. Kancasını taktı ve onu kendine çekti."

"Yaptıklarından kendisi sorumluydu," dedi Val alışılmadık bir kinle.

Molly de Burke gibi gözlerini kırıştırdı.

Cardozo'nun bakışları Val'e kaydı ve tekrar başını sallamadan önce bir süre öylece kaldı. "Çok haklısınız Bayan Sorensen. Ashley Resnick yaptıklarından sorumluydu ve

Hatasının bedelini ağır ödedi. Ducote'un onu neden öldürdüğünü tam olarak bilmiyoruz. Sanırım planının bir kısmını fark etti. Onun bir kanun kaçağı olduğunu sanmıyorum ama çok saftı."

André, "CSU, Ducote'nin ofisinin tuvaletinde kan izleri buldu," dedi. "Çalıntı arabanın bagajında bir satır bulduk. Onu tuvalette parçalara ayırdığını düşünüyoruz."

Antoine yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, André."

André gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Antoine. Kadının kafasını teşhis etmek zorundaydım."

Antoine burnunu kırıştırarak iğrenç bir ses çıkardı. Gabe ona bir bira daha uzattı.

"Yardıma olur," dedi Gabe ve Antoine hâlâ yüzünü buruşturarak birayı yudumladı.

"Ducote'nin şoförü dün gece karakola geldi," dedi André. "Çok sarsılmıştı. Kimsenin Ducote'nin işlediği suçlara karıştığını düşünmemesini istiyordu. Aslında pek çok boşluğu doldurmayı başardı. Yirmi yıl boyunca Ducote'un şoförlüğünü yaptığını söyledi. Nadia Hall'u hatırlıyordu ve bir gece Ducote'yi onun evine götürdüğünü hatırlıyordu. Ducote içeri girmemişti ama şoför, Ducote'nin kadının evinin ışıklarının açık olduğunu gördüğünde memnun görüldüğünü söyledi."

"Metresini kontrol ediyordu," diye mırıldandı Molly. "April Frazier, Nadia'nın en iyi arkadaşı, erkek arkadaşının çok kontrolcü olduğunu söyledi."

"O zaman bu uyuyor," dedi André. "Şoför ayrıca Ducote'un Mule'u öldürmeden önceki gece ofisten gümüş kağıda sarılı iki büyük kutuyla ayrıldığını söyledi. Kutuları ve kullanılmış kâğıdı Mule'un cinayet mahallindeki çalıntı arabanın bagajında bulduk. Kağıtlar parmak izlerinden arındırılmıştı ve Ducote kurbanın cesedini üç kez poşetlemişti."

"Ne biliyordu," dedi Molly. "Muhtemelen yeterince suçlunun hata yaptığını gördü ve onlardan ders aldı."

"Eminim haklısındır," dedi Cardozo. "Gerçekten iyi bir planı vardı ama bazı şeyleri hesaba katmamıştı. İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Ashley'nin cinayetiyle ilişkisini kesmeyi planlamıştı."

Burke'ün çenesi gerildi. "Suçu karısı Joelle'in üzerine attı. Dün onu arabasından indirirken yolcu koltuğunda bir not gördük."

"Onun 'iyi planı' neydi?" Xavier tırnak işareti kullanarak sordu.

Cardozo, "Karısıyla tartışırken telefonuna bir kayıt yapmış," dedi. "Neyse ki öldüğünde telefon hala cebindeydi - karısının telefonuyla birlikte. Teknik ekibimiz Ducote'un telefonuna girmeyi başardı. Bir program kullanarak karısının sesinin bir klibini oluşturmuş, söylediği şeyleri yeniden düzenlemiş. Sonra da yemeğe hemen önce karısının cep telefonunu kullanarak masa telefonunu aramış."

"Kaydı dinletti," diye tahmin etti Molly, "böylece hâlâ hayattaymış gibi mi görünecekti?"

"Kesinlikle," dedi Cardozo. "Asistanının merak edeceğini biliyordu ve her şeyi duyabileceğinden emin oldu. Bağış toplama yemeğinden eve döndüğünde karısının cesedini 'keşfetmeyi' planladığını düşünüyoruz."

Burke, "Ama ölüm saati için bir mazereti olacaktı çünkü asistanı Joelle'in yemeğe gitmeden önce yaşadığını duymuştu," dedi. "Bunun iyi bir plan olduğunu kabul etmeliyim."

"Aramayı ne zaman yaptı?" Gabe sordu.

Cardozo'nun dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Joelle Ducote'un cesedini arabasında bulduğunuz zamanın hemen hemen aynısı."

Carlos sesini yaşı ve huysuz bir tonda çıkardı. "Siz işgüzar çocuklar olmasaydınız ben de paçayı kurtarırdım."

André sırtmasını engellemeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Aynen öyle. Sonunda her şeyi onun üzerine yıkabilirdik ama siz dördünüzün ortaya çıkması tabutuna çakılan çivi oldu."

Cardozo, "Yeni asistanının benim adamlarımdan biri olması da beni üzmedi," dedi. "Asistanını yeniden atamak istediğini duyduğumda, Ashley'i kendi ofisime almak için adım attım. Onu gözetim altında tutmak istedim çünkü farkında olmasa bile bir şekilde onun entrikalarına dahil olduğundan şüpheleniyordum. Carrie'nin Ducote'a atanmasını sağladık ve çok inandırıcı bir dedikoducu rolü oynadı. Tanık olarak onu seçmesine yetecek kadar. Ashley Perşembe sabahı işe gelmeyince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ducote akşamdan kalma olduğu için bazen hasta olduğunu söylemesine rağmen Ashley hiçbir gün işe gelmemişti. Ve sonra . . . André bana kalıntıların bir fotoğrafını gösterdi."

"Onu tanıyordun," dedi Gabe. "Neden bana haber verdin?" "Beni sorguladığınız o gün onu tanıdığınızı biliyor muydunuz?"

"Göründüğün kişi olmama ihtimaline karşı," dedi Cardozo. "Tepkinizin ne olacağını görmek istedim. André sana kefil oldu ama benim de bilmem gerekiyordu."

"Ve şimdi biliyor musun?" Willa Mae sertçe sordu.

"Evet," dedi Cardozo. "Tamamen ikna oldum. Aksi takdirde gitmesine izin vermezdim."

Willa Mae uğursuz bir sesle, "Sanırım öyle olurdu," dedi. André, "Şimdi bazı sorularımız var," dedi ve sözlerine şöyle devam etti

sorunsuz. "Ducote'un köpeğini nereden biliyorsun?"

"Bu Gabe'in fikriydi," dedi Xavier. "Ben küçükken Nadia Hall'un köpeğini gezdirdiğini hatırladım. Katrina'dan önce.

Gabe köpeğe ne olduğunu merak ediyordu çünkü babası o gece Nadia'nın cesedini bulduğunda bir köpek görmemişti."

Cardozo şaşkın bir ifadeyle hepsini inceledi. "Nedir bu?"

Burke, André'ye baktı. "Ona söylemedin mi?"

André omuz silkti. "Her şeyi ben de bilmiyorum."

Xavier hikâyesini anlattı ve diğerleri de Rocky'nin banka hesaplarında kendilerini Xavier'e götüren kanıtları nasıl buldukları da dâhil olmak üzere gerektiğinde ayrıntılar eklemek için araya girdiler. Kimse Xavier'in silahından ve eve giren kişiyi vurduğundan bahsetmedi ama diğer her şeyi anlattılar.

Cardozo sonunda afallamış görünüyordu, André biraz daha az afallamıştı çünkü yol boyunca ufak tefek şeyler öğrenmişti.

"Bu inanılmaz bir hikâye," dedi Cardozo. "Ben ... vay canına. Etkilendim."

"Olması gerektiği gibi," dedi Burke hafifçe. "Bizler çok iyi dedektifleriz."

Molly, "Ducote'nin eşleri ve metresleri arasında bağlantılar bulduk," diye ekledi. "Nadia'ya bir kolye verdi ve ilk karısının da aynı kolyeyi ya da aynısını taktığı bir fotoğrafını bulduk. Aynı şey Ashley ve Joelle için de geçerli. Ashley Burke'ü ziyaret ettiği gün, Joelle'in dün onu bulduğumuzda taktığı kolyenin aynısını takıyordu."

"O adam çok cesurdu," diye mırıldandı André.

Farrah öğrenerek, "Önce karılarından ya da metreslerinden birinin onu öldürmemesine şaşırdım," dedi.

"Bir numaralı karısı Lucille'i öldürmüş olabilir," dedi Molly. "O da tıpkı Gabe'in babası gibi öldü."

"Biz ekle o içinbizim resmi soruşturma," André söz verdi.

"Peki ya Mule?" diye sordu Burke. "Tobin'in yaptıklarından herhangi biriyle bağlantısı var mı?"

"Ve Paul Lott," diye ekledi Gabe. "Babamın avukatıydı ama onun da cinayetin bir parçası olduğunu düşünüyoruz."

"Haklı olabilirsin," dedi Andre. "Tobin'in evinde yaptığımız aramada Paul Lott'un dizüstü bilgisayarını bulduk. Teknik elemanlarımızın onun güvenliğini aşması biraz zaman aldı. Paul Lott, Rocky'nin bilgisayarına bir tuş vuruşu sayacı yerleştirmiş ve Metairie şerif departmanı Rocky'nin kamyonunun altında bir takip cihazı buldu. Lott'un takip cihazını Rocky ondan Xavier için bir vakıf kurmasını istedikten sonra yerleştirdiğini düşünüyoruz."

Burke kaşlarını çatarak Antoine'a bir bakış attı. "Rocky'nin kamyonunda bir izleyici olup olmadığını özellikle kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım."

"Eski bir modeldi," dedi André ona. "Rocky'nin ölümünden bu yana geçen altı hafta içinde bir noktada aküsü bitmiş. Metairie şerifi, alt takımı kontrol etmek için kamyonu asansöre koyduklarında bunu gördü."

"Babamın Doktor'u aradığını bu şekilde öğrendiler. Benson," dedi Gabe sessizce.

Molly ona yalnız olmadığını hatırlatmak için elini onun elinin içine soktu. Hafifçe sıktı ve şakağına bir öpücük kondurmak için döndü. "Ben iyiyim," dedi.

Xavier de sesini alçaltarak, "O da beni böyle öğrendi," dedi.

İnsanların bu kadar klinik bir şekilde tartıştıkları kişinin Gabe'in babası olduğunu unutmaları kolaydı. Molly bunu unutmamalarını sağlayacaktı.

"Ama," diye devam etti André, "Rocky çok kurnaz ve ketumdu, bu yüzden Lott Xavier'in nerede olduğunu bilmiyordu."

Xavier, "Ben onu yardıma çağırana kadar olmaz," diye mırıldandı.

Gabe kararlı bir şekilde, "Bildiklerini göz önüne alırsak, yapılacak en doğru şey de buydu," dedi. "Babamın önceliği seni güvende tutmaktı."

"Ve sonsuza dek minnettar kalacağız," dedi Cicely. "Baban iyi bir adamdı."

Gabe'in gülümsemesi hüzünlüydü. "Biliyorum. Ama Lott bunu neden yaptı?"

"Para," dedi André nazikçe. "Lott'un banka hesabında elli bin dolarlık bir mevduat bulduk. Henüz izini süremedik ama Ducote ya da Mule'dan geldiğini tahmin ediyorum. Ödeme baban öldürülmeden bir gün önce yapılmış."

Gabe zorlukla yutkundu. "Babamı para için öldürdü. Öldüğünde canın yandı mı?"

"Çok fazla," diye cevap verdi André, sesi soğuklaşmıştı. "Onu Tobin'in öldürdüğüne inanıyoruz ve ... şey, Lott acısız bir şekilde ölmedi."

"Güzel," diye mırıldandı Gabe. ". Bu beni bir canavar yapabilir ama memnunum."

"Canavar değil," dedi Molly yumuşak bir sesle. "Sadece insan. Nasıl hissettiğin konusunda kendini suçlu hissetme. André, Tobin onu neden öldürdü?"

"Lott daha fazla para istemişti. Sanırım onu öldürmenin, ona para ödemeye devam etmekten daha kolay olduğunu düşündüler."

"Ama Paul Lott, Ducote ve Mule'un bu bilgiyi istediğini nereden biliyordu?" Molly bastırdı.

André, "Lott kusursuz kayıtlar tutuyordu," dedi. "Katrina'nın onuncu yıldönümünde - Rocky davayı yeniden canlandırmaya çalıştığında ve onlara bir görgü tanığı olduğunu söylediğinde - Lott'a, Lott'un karanlık anlaşmalar yapmaya istekli olduğunu bilen Mule yaklaştı. Lott Rocky'ye göz kulak olmayı kabul etti. Rocky ondan Xavier için bir vakıf kurmasını isteyene kadar rapor edecek bir şey bulamadı. Lott ilk başta Xavier'in Rocky'nin gayrimeşru oğlu olduğunu düşündü. Ama sonra Xavier'in tam adını kontrol etti ve onun Katrina'dan kurtulanlardan biri olduğunu öğrendi. Lott'u Mule'a gönderen Katrina bağlantısıydı. Bu ve iflasla karşı karşıya olduğu gerçeği. Lott ve Rocky'nin nasıl tanıştığını bilmiyorum."

"Babamın gönüllü olarak hayır kurumlarından biri aracılığıyla," dedi Gabe.

teklif etti. "O zamanlar hala evde yaşıyordum, bu yüzden

en az yirmi yıl önce. Lott, babamın birlikte çalıştığı birkaç sorunlu gençle ücretsiz olarak çalışmıştı. O davalara bir kez daha bakmak isteyebilirsiniz."

Cardozo inledi. "Artık yeter, lütfen. Önümüzdeki yıllarda Ducote'un pisliğini temizlemekle uğraşacağız."

Gabe omuz silkti. "Üzgünüm."

"Senin suçun değil," dedi André. "Baban Lott'a güvendi ve ihanete uğradı."

"Para için," dedi Gabe üzüntüyle ve bir an için kimse konuşmadı, herkes onunla birlikte yas tuttu.

Val'in yanında duran Patty boğazını temizledi. "Peki ya Donna Lee?" diye sordu, sesi titreyerek. Ailesine tehlikeden bahsederek Donna Lee'ye iki kişinin ölümüne yol açan bilgiyi verdiğini anlamıştı ve Gabe'in de tahmin ettiği gibi yıkılmıştı.

Cardozo, "Onu suçlayacağız," diye söz verdi. "Henüz neyle suçlayacağımızdan emin değiliz. Tobin'in bir pislik olduğunu biliyordu çünkü ona şantaj yapıyordu ama onun Mule için çalıştığını ya da Mule'un Rocky Hebert'in ölümüyle ilgisi olduğunu bilmediğini söylüyor."

"Cezasını çekmesini istiyor musun?" Molly Gabe'e sordu.

Gabe dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bunu düşünecek fırsatım olmadı."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Patty. "Ama ölen iki kişi için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Dusty Woodruff'ı yıllardır tanırım. Karısını da tanıyorum. Gabe ve ben düğünlerini ve ilk çocuğunun bebek partisini düzenledik. I . . ." Sesi kesildi. "Onlar için bir şey yapmalıyım."

Gabe boştaki kolunu kuzeninin şimdi sessiz hıçkırıklarla titreyen omuzlarına doladı. "Bilmiyordun, P. Öyle olsaydı Donna Lee'yi ederdin."

Cardozo, Molly'nin düşüncelerini bölerek Patty'ye, "Personelimiz arasında suç mağdurlarıyla çalışan danışmanlarımız var," dedi. "Sen ve Gabe kesinlikle bu niteliklere sahipsiniz. Hazır olduğunuzda bana haber verin, size iletişim bilgilerini göndereyim."

Patty yanaklarından süzülen yaşları sildi ve başını sallayarak onayladı. "Bunu kabul edebilirim."

"İkimiz de yapmalıyız," dedi Gabe şiddetle. "Babamın ölümünü hâlâ sindirebilmiş değilim. Kanserden çok yakında ölecekti ama şerefsizler kalan az zamanını da çaldılar."

"Molly ve Patty'nin dairelerine saldırı emrini Tobin'e Mule'un verdiğini düşünüyoruz," dedi Burke ve dikkatleri kuzenlerin üzerinden çekerek onları birbirlerine rahatlatıcı şeyler fısıldamaya bıraktı. "Tobin konuşuyor mu?"

"Henüz değil," dedi André. "Ama olacak."

"O Mule'un oğlu," diye ekledi Cardozo. "Gayrimeşru oğlu, bu yüzden soyadlarını paylaşmadılar. Tobin uzun yıllar boyunca Mule'a çok sadık kaldı." Yüzünü buruşturdu. "Bu karmaşayı da çok uzun bir süre çözmeye çalışacağız."

"Ve Mule'un tüm davaları," diye ekledi André bıkkınlıkla. "Hiç eğlenceli olmayacak. Ducote ve Mule onlarca yıldır birbirlerine destek oluyorlardı. Liseden beri arkadaşlardı."

"Biliyoruz," dedi Molly. "Paul Lott ile birlikte bir buluşmada çekilmiş fotoğraflarını bulduk."

Cardozo bir nefes verdi. "Daha derine indikçe muhtemelen size birkaç sorumuz daha olacak."

Burke kuru bir sesle, "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım," dedi.

"Bu arada, karakola geri dönmem gerekiyor. Bu davanın evrakları ..." André başını salladı. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Benim de gitmem gerekiyor," dedi Cardozo. "Ama şu pastadan bir dilim alabilir miyim?"

"Bana iki saniye ver," dedi Gabe ve mutfağa geri döndü.

Ellerini meşgul tutmak, diye düşündü Molly. Daha sonra onun dikkatini nasıl dağıtacağına dair başka fikirleri de vardı. Burke'ün kampında yıkılmadan önce yaptığı gibi yas tutup tutmadığından emin olmak için adamı yakından izlemesi gerekecekti.

Daha dün sabah. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

"Kalmak istiyorum," dedi Farrah. "Eğer olmazsa."

Gabe omzunun üzerinden, "Burada her zaman hoş karşılanırsın," dedi. "Her zaman."

"Festival için Quarter'a gidecektik," dedi Molly. Satchmo SummerFest'in olduğu hafta sonuydu. "Houston'daki arkadaşlarımız gitmek istedi ve ben hiç gitmedim."

Farrah'ın gülümsemesi aydınlandı. "Resmi rehberiniz olabilirim. Hiçbir Satchmo'yu kaçırmadım. Müzik dinlemek ve en iyi yemekleri yemek için en iyi yerleri biliyorum. En iyi ikinci," diye düzeltti. "En iyisi Choux'da."

"Her zaman bir masanızın olduğu yerde," dedi Patty sıcak bir sesle. "Hepinizin."

Cicely tezgahı tokatladı. "O zaman daha fazla vakit kaybetmeyelim. Biraz caz dinlemek istiyorum."

Molly, André ve Cardozo'yu kapıya kadar geçirdi. "Herkesin önünde Memur McCauley'i sormak istemedim çünkü Gabe ve Xavier de onun ölümüyle ilgili hâlâ zor zamanlar geçiriyor. Ailesi nasıl?"

André'nin soğukkanlılığı kayboldu, keder gözlerini doldurdu. "Bekledięiniz kadar iyi. Onlarla ilgilenildiğinden emin olacağız, ama sorduğunuz için teşekkür ederim."

Molly yutkundu. "O bizi koruyordu. O bir kahramandı. Karısının bunu bilmesi gerekiyor." "Öğrenecek," diye söz verdi André.

"Teşekkür ederim," dedi ve André'nin yükünü hafifletmek umuduyla gülümsemeye zorladı. "Özellikle de bizi hapse atmadığınız için."

André yüzünü buruşturdu. "Sadece daha fazla insanı vurmamaya mı çalışacaksın?" diye umutla sordu.

Molly başını salladı. "Bir daha asla başka birini vurmazsam mutlu olacağım."

Cardozo karanlık bir sesle, "Bu bir söz değildi," dedi. Molly omuz silkti. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

André içini çekti. "Hayır. Sadece ... boş ver. J.P., gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Beni adliyeye bırakır mısın?" Cardozo merdivenleri örten rampadan aşağı inerlerken sordu.

Molly kapıdan döndüğünde Joy arkasından, "Çok şanslı bir kızsın," dedi. "Bütün bu karmaşa çok daha kötü sonuçlanabilirdi."

"Biliyorum." Molly, Gabe'in yiyecekleri yerleştirdiği mutfığa baktı. "Ama bence oldukça iyi sonuçlandı."

Joy artık tamamen boş olan kasırga bardağını kaldırdı. "Mutlu yıllar."

Molly güldü. "Doğum günümü tamamen unutmuşum. Yol için bir dilim daha pasta almaya ne dersin?"

Joy sandalyesini vitesine taktı. "Düşünce tarzını seviyorum."

Mid- City, New Orleans, Louisiana
31 TEMMUZ PAZAR, SABAH 7:00

"Gabe." Molly'nin uykulu sesi onu sinirlendirecek kadar uyandırdı. "Gabe."

Karnına attığı küçük dirsek darbesi onu yolun geri kalanında uyandırdı. "Ne?" diye sızlandı, sesinin Harper'ın yaşındaymış gibi çıkmasını umursamayacak kadar yorgundu.

"Telefonunuz. çalışıyor. Yine. Rat-Chef filmindeki şarkı çalışıyor."

"Ratatouille?"

"Her neyse. Telefona cevap ver, çünkü bu üçüncü kez çalışıyor."

İsteksizce onu serbest bıraktı. Onu kendine doğru tutuyordu ve Harper da onun pazularını yastık olarak kullanıyordu. Burada, onun evinde sonsuza kadar kalmayacaktı ama Harper, Chelsea ve Molly ona bir gece önce evlerine geri döneceklerini söylediklerinde ağlamıştı. Çocuk dolaba saklandığı yere dönmekten korkmuş, hayatı için endişelenmişti.

Kimse onu suçlamadı.

Bu yüzden, kahvaltıdan sonra ayrılacak olan Houston'lılarla birlikte kalmışlardı. Gabe'in Molly'nin küçük ailesinin ne kadar kalması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama dürüst olmak gerekirse, kendisine eşlik ettikleri için minnettardı.

Aslında herkese kahvaltı hazırlamak için kalkmadan önce sabah erkenden bir seks turu yapmayı umuyordu. Bunu hâlâ başarabilirdi, özellikle de Molly artık uyanık olduğu ve ona ters ters baktığı için.

"Aramayı kaçırdın."

Gözlerini kırptırdı. "Ah, evet. Çoktan unutmuşum."

"Gerçekten sabah insanı değilsin, değil mi?" diye sordu eğlenerek, sonra komodinden telefonunu almak için ona doğru uzandı. Gözleri irileşti. "Teyzen aradı."

Gabe telefonu kaptı, elleri birden titremeye başladı. , ekranında bir bildirim vardı. Cevapsız

Ara: Gigi. "Ya iyi değilse?"

"Tatildeymiş," dedi Molly, onu anında rahatlatan o ses tonuyla. Daha sonra Harper ve Chelsea'nin ata binebilmeleri için ahıra bir gezi planlıyorlardı ve onun sesi at üzerinde kullanacağını düşünmüştü. Benim üzerimde değil. Ama bunun için minnettardı çünkü elleri titriyordu.

Yutkunarak Gigi'nin numarasını çevirdi ve teyzesi ilk çalışta cevap verince rahatlayarak iç çekti.

"Selam, Gabriel."

"Selam, Tante Gigi. İyi misiniz?"

"Tabii ki iyiyim," dedi, ağır aksanlı İngilizcesine geçerek. "Neden olmayayım ki?"

Nefes verdi ve omuzlarından bir yükün kalktığını hissetti. "Biraz zor bir hafta geçirdim."

"Ben de öyle. Panama Kanalı'ndan geçtim. Sen de yakın zamanda geçmelisin, mon cher. Çok çalışıyorsun."

"Her şeyi duymak isterim ama bir dakika beni dinlemenizi istiyorum. Yanımda biri var. Hoparlörü açabilir miyim?"

"Elbette." Adam bunu yaptığında, kadın her zamanki gibi ileri atıldı. "Yanımdaki 'biri' hakkında sana daha sonra soru soracağım. Ama şimdilik bana haftanı anlat. Sesin stresli geliyor. Bu sabah gemiden seni aramam için bir mesaj aldım. İyi misin?"

Güçsüzce güldü. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Molly onun koluna dokundu. "Hâlâ uyanmadığına göre benim başlamamı ister misin?"

"Ah, özür dilerim!" Gigi haykırdı. "Saat farkını hep unutuyorum. Fort Lauderdale'de neredeyse öğle vakti oldu bile."

"Fort Lauderdale'de saat daha sekiz," diye homurdandı Gabe.

"Dediğim gibi, öğle yemeği vakti yaklaşıyor. Kimmiş bu kişi?" Gigi sinsice sordu.

"Benim adım Molly Sutton. Gabe beni babasını kimin öldürdüğünü bulmama yardım etmem için tuttu."

Gigi'nin nefesi kesildi. "Mon Dieu. Bu da ne böyle?"

"Bu çok uzun bir hikaye," dedi Molly, "ama kısa versiyonu : Rocky, Katrina sırasında bir kadını öldüren bir adam tarafından öldürüldü. Rocky kadının cesedini selden tahliye edilecek kurbanları ararken bulmuş. Kadının cinayetini yıllardır araştırıyormuş ama son birkaç aydır daha da hızlanmış. Kanseri yüzünden."

Gigi iç çekti. "Sana hasta olduğunu söylemek istiyordu ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ona, eğer yakında söylemezse, sana kendim söyleyeceğimi söyledim, ama ..." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Gerçekten kendini öldürdüğünü sandım. Çok acı çekiyordu. Onu bulursan sana zarar verecek bir şekilde yapmayacağını bilmeliydim. Çok üzgünüm, Gabriel."

"Her şey yolunda. Özel bir otopsi yaptırana kadar ben de emin değildim."

"Bu uzun hikâyenin bir parçası," dedi Molly. "Tüm sorularınızı yanıtlayacağız, ama sonuna kadar gitmem gerekiyor. Katilin kimliğini bulduk ve o öldü. Ama Rocky bazı şifreli notlar bırakmış."

"Ah," dedi Gigi bilerek, ama sonra duraksadı. "Birini mi buldun?"

"Xavier'i mi kastediyorsun?" Gabe sordu. "Onu buldum. Ayrıca babamın Xavier'in annesine yaptığı aylık ödemeleri gizlemek için kullandığı şirketlerden birinde başkan olarak adının geçtiğini de buldum."

Tekrar nefesi kesildi. "Oh hayır. Gabriel. Ne düşünmüş olmalısın!"

"Bir an için düşündüm," diye itiraf etti Gabe. "Ama babamın annemi asla aldatmayacağını biliyordum."

"Anneniz her şeyi biliyordu, eğer bu sizi daha iyi hissettirecekse. Babanın Morrow ailesine yardım etme çabalarını çok destekliyordu. Baban çok iyi bir adamdı."

"Biliyorum," dedi Gabe, tıpkı bir gün önce Cicely Morrow da aynı şeyi söylediğinde yaptığı gibi. Babası çok iyi bir adamdı. Ve umarım artık gerçekten huzur içinde . "Meleklerle geri dönelim. Babam hem Xavier'e hem de bana küçük bir seramik melek verdi. Xavier'inkinin içinde bir flash disk olduğunu anladık."

"Oh? Bu bir filme benziyor. Ne diyordu?" "Beni Le Petit Choux'da bulması gerektiğini."

"Böyle mi tanıştınız?"

"Hayır," dedi Gabe. "Xavier kendi evinde neredeyse öldürülüyordu ve beni bulmaya geldi."

Gigi tekrar nefesini tuttu. ". Zavallı çocuk."

"O yirmi iki yaşında, Tante Gigi."

"Ve artık altmışlı yaşlarımdayım. Hepinize çocuk demeye hakkım var. Sonra ne oldu?"

"Bir sürü şey var ama Xavier'in meleğinde bir USB bellek olduğunu görünce benimkini kontrol ettik. Seni aramamı söyledi."

"Bu yüzden yaptınız. Birçok cevapsız arama görüyorum. Çok üzgünüm, Gabriel."

"Çok endişelendim."

"Zavallı oğlum. Telefonumu kapatmıştım." Gabe kaşlarını çattı. "Biliyorum."

"Bunun için özür dileyemem. Bir keresinde unutmuştum ve telefon faturam astronomik gelmişti."

Gabe alnını ovuşturdu. "Benim için neyin var, Tante Gigi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ölmeden bir gün önce ondan bir mesaj aldım. Bulut hesabı için bir kullanıcı adı. O

Benimle iletişime geçip bilgi istediğinde sana göndermemi söyledi. Bunun bir mektup olduğunu ve okumak için hazır olana kadar beklemenizi kastettiğini düşündüm. Telefonu kapatır kapatmaz size bir link göndereceğim."

Gabe gözlerini kırptırdı. "Bulut hesaplarını biliyor musun?" Kız sinirli bir ses çıkardı. "Ben yaşıyım, aptal değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi hemen. "Sen tanıdığım en zeki kadınlardan birisin."

Kükredi. "Bu daha iyi. Sana linki göndereceğim ve sonra Montreal uçuşumu iptal edip onun yerine bir araba kiralayıp New Orleans'a gideceğim."

Aman Tanrım. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Tante Gigi."

"Tabii ki biliyorum. 'Araştırması' için tuttuğunuz Molly Sutton'la tanışmalıyım. " Son kelimeyi öyle sinsice söyledi ki adamın yanakları yandı ve Molly sırttı.

Gabe gözlerini devirdi. "Onu gerçekten de araştırması için tuttum. Olaylar gelişti."

Gigi alaycı bir tavırla, "Senin yatağında olduğu için ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum hanımefendi," dedi Molly içtenlikle.

"Hislerimiz karşılıklı. Artık gitmeliyim. Ekibim bu güzel gemiden ayrılmak üzere. Au revoir, Gabriel. Enchantée, Molly." Telefon görüşmesi sona erdi ve onu sersemletti.

Molly ona baktı, hâlâ sırtıyordu. "Tam bir kasırga, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok." Birden paniğe kapılarak yataktan kalkmaya başladı. "Temizlik yapmalıyım."

Onun kolunu tuttu. "Hepimiz yardım edeceğiz," dedi. "Xavier, Carlos ve Manny'yi Houston'a gitmeden önce işe koyacağız."

Başını salladı, kalbi hâlâ hızlı atıyordu. "Haklısın. O ... Onu seviyorum ama çok titiz."

Molly'nin sırtışı bozuldu. "O zaman belki de senin yakandan düşmeliyiz."

Kolunu ona doladı ve daha da yaklaştırdı. "Asla olmaz. Çocukları sever. İşler ters giderse Harper'ı onun üzerine salarız. Ama gitmeyecek ve senin de gitmene gerek yok. Seni sevecektir. Söz veriyorum."

Molly kararsızca başını salladı, sonra telefonunu işaret etti. "Sana bir link göndereceğini söyledi."

"Ah, doğru. Bu kadın bazen başımı döndürüyor." E-postasına gitti ve Gigi'den gelen bir e-posta ile babasının kullanıcı adını gördü. "Ama şifre yok."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonra hep bir ağızdan, "Mon ange," dediler.

"Ama şifrede bir sayı da olmalı, değil mi?" Gabe sordu ama ne olacağını zaten biliyordu. "Mon ange artı annemin doğum günü." Nefesini tutarak telefonun klavyesine dokundu ve çalıştığında ürpererek bir nefes verdi. "Sadece bir dosya, ama çok büyük."

Sonunda indirildiğinde nedenini öğrendiler. Dosya el yazısıyla yazılmış sayfalar içeriyordu - bir günlüğün taranmış sayfaları. "Resim dosyaları çok yer kaplıyor," dedi Molly sessizce. "Babanın güzel bir el yazısı vardı. Bunları okumak kolay olacaktır."

"Tarayıcı aldığını biliyordum. Onu çalmış olmalılar. onu öldürdüklerinde."

"Acaba orijinal günlüğe ne yaptı?"

"Bilemiyorum. Gigi Teyze'ye taranmış kopyayı nerede bulacağını söylemek için o kadar zahmete girdiyse, bahse girerim onu yakmış ya da bir şekilde yok etmiştir. Evinde kül olup olmadığını hiç kontrol etmedim."

"Tobin'in babanızın evini yıkarken aradığı şey bu olabilir."

"Belki." Ama merak ederek daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Babasının günlüğünü okumak istiyordu. "Bunların çoğu onun Xavier'i arayışı," diye mırıldandı. Sayfalar dolusu çıkmaz sokak ve hiçbir yere varmayan sosyal hizmet görevlileriyle yapılan görüşmelerin özetleri vardı. "Çevrilmedik taş bırakmamış, değil mi?"

"Ah." Molly'nin sesi yumuşadı. "Onu Xavier'in öz annesinin mezar taşından buldu. Cicely ve kocasının parasını ödediği mezar taşı."

"Bunu bize Cicely söyledi," diye hatırladı Gabe. "Babam iptal edilmiş bir çekle onların izini bulmuş."

"Kaç tane mezarlık aradı?"

Gabe sayfaları çevirirken saydı. "Otuz beş. Görünüşe göre son mezarlıkta Morrow'ların bilgilerini vermesi için birine rüşvet vermek zorunda kalmış." Kıkırdamak zorunda kaldı. "İşte yazdığı bir makbuz."

Molly hafifçe homurdandı. "Not olarak 'sümüklü mezar adamına rüşvet' yazıyordu. Keşke onunla tanışabilseydim. Kulağa harika geliyor."

Gabe'in göğsü gerildi. "Keşke sen de onunla tanışabilseydin. Seni çok severdi."

Molly onun üst koluna bir öpücük kondurduktan sonra başını ona yaslayarak ekranı işaret etti. "Dr. Cousineau'nun adının ve Nadia Hall'un kullandığı sahte adın yazılı olduğu bir not var."

"Ve tanıştığımız komşu Bayan Royce ile yaptığı görüşmenin bir özeti." Dondu kaldı. "Lanet olsun. Onu aramayı unuttuk."

"Dün sabah aradım," dedi Molly. "Onu ve April Frazier'ı arayıp olanları anlattım. Bayan Royce dün kızının Huntsville'deki evinden eve geldi ve Houston'a dönmeden önce Xavier'le tanışmak için kahvaltıya gelip gelemeyeceğini sordu. Xavier dedi ki

Evet ve senin için sorun olmayacağını düşündüm. Ona saat dokuzda burada olmasını söyledim."

O halde hâlâ çok zamanları vardı. "Elbette sakıncası yok." Babasının günlüğünü karıştırmaya devam etti, Molly ne zaman devam etmeye hazır olduğunu mırıldanırsa o zaman kaydırıyordu. Tarihler arasında büyük bir boşluk vardı ve bu Gabe'in göğsünü acıtıyordu. "Bu annemin hastalandığı zamandı. Gigi ve bazen Patty'nin ailesi dışında kimsenin ona bakmasına izin vermezdi. Nadiren ben bile. Onu çok severdi."

"Ve şimdi yine birlikteler," diye fısıldadı.

Sertçe yutkundu, göğsündeki hüznün bir kısmı hafifledi. "Öyle. Ölümünden sonra ortaya çıkan tek iyi şey bu olabilir. Bu ve seninle tanışmak."

Ona gülümsedi. "Ne demek istediğini anladım."

O anda onu öpmek zorunda kaldı ama işler çığırından çıkmadan önce günlüğe bakmaya zorladı kendini. Okumak ve sonra bir daha bakmamak istiyordu.

"Huh," dedi Molly, ekranındaki sayfayı işaret ederek. "Onu kovmakla tehdit ettikten sonra Cresswell'in bu işe karıştığından şüphelenmiş. Burke'ün Cresswell'in çaldığına inandığı bazı uyuşturucular için ona karşı herhangi bir kanıt olup olmadığını merak ediyorum."

Gabe sayfaları daha hızlı karıştırdı, üzüntünün yerini memnuniyet almıştı. "O yaptı. Cresswell'in rüşvet aldığına dair fotoğraflar, tanıkların yeminli ifadeleri ... Aman Tanrım. Bu altın değerinde."

"André ve Cardozo çok mutlu olacaklar," dedi Molly oturduğu yerde biraz zıplayarak.

Sonra babasının Dr. Benson'ı bulduğu kısma geldiler. " 'Benimle konuşmuyor,' " diye okudu Gabe, " 'ama zamanım tükeniyor. "

"Benson'ı arayıp durdu," dedi Molly. "Adamı rahatsız ettiği için kendini suçlu hissediyordu ama cevaplara ihtiyacı vardı."

Gabe dosyayı kapattı. "Benson'ın Nadia'nın sevgilisinin adını bildiğine inanıyordu. Bilmiş olabilir."

Molly iç çekti. "Ölmeden bir hafta önce Benson'ın evine gitmiş ama Benson evde yokmuş. Lott böyle biliyordu. O zamana kadar babanın kamyonetinde takip cihazı vardı."

"Benson'ı bildiklerini babama anlatmasını engellemek için öldürdüler. O adam için çok üzülüyorum ama babam için de üzülüyorum. Babam, yaptığı araştırmanın o adamın ölümüne neden olduğunu bilerek öldü."

Molly başını sertçe salladı. "Hayır, katilleri Benson'a yönlendirmiş olabilir ama Benson'ın ölümünden senin sorumlu olduğun kadar o da sorumlu değildi. Gerçeğe ulaşmaya çalışıyordu. Ve başardı da."

"Evet." Gabe boğazını temizledi. "O yaptı. Ve sonra biz de yaptık. Teşekkürler Molly."

"Bir değil." Havayı kokladı. "Birileri uyanmış ve kahve yapıyor. Şimdilik bu konuyu kapatalım, tamam mı? André'ye günlükten bahsedelim, sonra gidip sosyalleşelim, sen de bize bir ziyafet hazırlarsın."

Ona gülümsedi, hayatına girdiği için çok minnettardı. "Ziyafet mi?"

"Pastırmalı. Bu da küçük sevimli domuzlardan gelmeyen bir mucize."

"Pastırma yapabilirim. Hadi gidelim."

Yataktan kayarak elbiselerini giydi. Onun da aynısını yapmasını izledi. Sonra onun elini tuttu ve birlikte arkadaşlığın -ve kahvenin- beklediği mutfağa doğru ilerlediler.

EPİLOG

The Quarter, New Orleans, Louisiana
CUMARTESİ, 8 EKİM, 14:00

GABE OTURDU VE bardağına kaşıkla vurdu. "Dikkatinizi bana verebilir misiniz lütfen?"

Choux'yu dolduran kalabalık hemen sessizleşti, tüm gözler ona çevrildi ve Gabe gülümsemesine engel olamadı. Salon tamamen doluydu ve bu çok özel bir gündü.

Molly elbette Burke, Antoine, Val, Lucien ve Joy ile birlikte buradaydı. Phin bile onlara katılmıştı, grubun büyüklüğünden biraz rahatsız görünüyordu. Molly, Phin'e istediği zaman gidebileceğine dair söz vermişti ama parti başladıktan bir saat sonra Phin hâlâ buradaydı.

Xavier, Cicely, Carlos ve Willa Mae buradaydı - Xavier ve Carlos bir gece önce New Orleans'a uçmuşlardı. Üniversiteleri için güz tatiliydi, bu yüzden partiyi bugün düzenlemişlerdi.

André, Farrah ve J. P. Cardozo, André'nin ve Farrah'nın geniş ailelerinin çoğuyla birlikte buradaydı. Ve onlardan çok vardı. Bu Gabe'in kalbini mutlu etti.

Patty, ailesi ve Gigi Teyze'siyle birlikte buradaydı. Kuzeni de Gabe gibi düzenli olarak terapiye gidiyordu. Yazın yaşadıkları olayları hâlâ tamamen atlatamamışlardı ama suçluluk duygularını yönetme konusunda ilerleme kaydediyorlardı

Yaralanan ya da ölen masum insanlar için. Neyse ki, Adli Tıp asistanı Harry Peterson iyileşmiş ve kısa süre önce işinin başına dönmüştü. Harry'nin küçük kardeşine baktığı ve Nicholas Tobin'in o gün Harry'ye kardeşinin yaralandığını söyleyerek onu eve çektiği ortaya çıktı. Neyse ki her ikisi de şimdi iyi ve bugün buradalar.

Ve yine şükürler olsun ki Dr. McLain ve Dusty Woodruff'ın aileleri onları suçlamıyordu. Gabe minnettardı ama hâlâ kendini suçladığı çok fazla gün vardı. Terapist ona ve Patty'ye kendilerini affetmenin zamanla olacağını söylemişti.

Nancy Royce da buradaydı. O ve Xavier, Houston'dakiler Temmuz ayında ayrılmadan önce Gabe'in evinde kahvaltıda buluşmuşlardı. Evde tek bir kuru göz bile kalmamıştı.

Chelsea ve Harper buradaydı, Harper şef ceketi ve şapkasıyla çok sevimli görünüyordu. O da hâlâ terapi görüyordu ve bugünlerde gülümsemeleri daha sık geliyordu. O, Molly ve Chelsea, evlerinin istila edildiği geceden bir ay sonra Gabe'in evine yakın bir ev satın alarak onun evinden taşınmışlardı. Chelsea bir iş bulmuştu ve Harper mutfakta doğuştan yetenekliydi, hatta bugünkü ziyafete bile yardım etmişti.

Ve yardımcılardan bahsetmişken... "Manny, herkesin bardağı var mı?"

"Evet, Şef," dedi Manny keskin bir sesle, yıllarca sevmediği işlerde çalıştıktan sonra kendine bir yer bulmuştu. İşten çıkarılmadan önce bir fabrikada hat işinde çalışıyordu. Houston'daki marketteki gece işini bıraktığı için çok mutluydu. Adam harika bir aşçıydı ve Gabe onu yanına çırak olarak almıştı. Manny şimdi Quarter'da küçük bir apartman dairesinde yaşıyordu.

"Teşekkür ederim." Gabe bir nefes alarak kendine destek oldu çünkü yanlarında olmayan bir kişi vardı. "Babamın elli sekizinci yaş gününü kutlamama yardım etmeye geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum." Sertçe yutkundu, yükselen duygularla savaşımaya çalıştı ama sonra pes etti. "Hepinizi burada görmek hoşuna giderdi. Hepinizin onu onurlandırmak için burada olmanızdan nefret ederdi."

Patty ve ailesi kahkahalara boğuldu. "Bu tamamen doğru," diye seslendi teyzesi Viola.

"Babam insanların en iyisiydi. Mazlumlar için savaştı ve Nadia Hall için adaleti sağlamak üzere hayatını verdi. Nadia'nın acı çekmesinden nefret ediyorum. Babamın acı çekmesinden nefret ediyorum. Masum insanların acı çekmesinden nefret ediyorum. Ama bu olaylar bizi bir araya getirdi ve tüm kalbimle inanıyorum ki Rocky Hebert bugün bizi bir arada görmekten mutluluk duyardı." Gabe kadehini kaldırdı. "Rocky Hebert'e."

"Rocky'ye," diye gürültülü bir yanıt geldi.

Xavier elini kaldırdı. "Burada olduğum için gerçekten minnettarım. Hayatım boyunca beni kurtaran pek çok insan olduğu için şanslıydım. Katrina'daki o gece Rocky tabii ki, ama aynı zamanda benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını veren öz annem. Sonra annem burada"-kolunu Cicely'nin omuzlarına doladı, gözyaşlarıyla dolmuş yanağını öpmek için eğildi-"ve babam, bunu görmek için burada değil ama çok mutlu olurdu. Ve birinci sınıfta suratına yumruk attığım günden beri kardeşim olan Carlos. Ama aynı zamanda hepiniz. Yardıma ihtiyacım olduğunda, hepiniz ... yardım ettiniz." Sesi kesildi ve temizledi. "Bu yüzden size teşekkür ediyorum. . . kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim."

Kalabalığın içinden huşu mırıltıları yükseldi ve Gabe kendi gözyaşları arasında gülümsedi. Kadehini tekrar kaldırdı. "Xavier Morrow'a - yeni kardeşime, babamın ikinci oğluna."

Xavier başını salladı ve ıslak yüzünü elinin tersiyle sildi. "Kahretsin, Gabe." Ama o da gülümsüyordu.

"Sanırım şimdilik bu kadar duygu yeter," dedi Gabe. "Yiyecek ve içecek var ve herkesin iyi vakit geçirmesini istiyorum." Köşede kurulmuş olan zydeco grubuna el salladı, babasının NOPD'den eski arkadaşlarıydı ve hava müzikle dolmuştu.

Gabe döndüğünde Molly'yi yanında buldu. Molly, Gabe'in başını şehvetli bir öpücük için aşağıya indirdi ve Gabe'in "Odaya git!" diye bağırmasına neden oldu.

Yanaklarının ısındığını hisseden Gabe onu geri öptü. "?" diye sordu.

Ona sıırttı. "Öpücük mü yoksa konuşman mı?" "İkisi de."

"A artı. Şimdi Chelsea ve Joy hepsini yemeden önce o pastadan biraz almalıyım." Uzaklaşmaya başladı ama Gabe onu geri çekti.

"Sana haftanın her günü pasta yapabilirim. Benimle kal."

Kolunu onun beline doladı. "İyi misin?" diye sordu, her zamanki gibi sezgileriyle.

Tereddüt etti. "Sanırım mı?"

Ona baktı, sevmeye başladığı o mavi-yeşil gözlerinde endişe vardı. "Aklında ne var?"

"Bilmiyorum. Her şey ... iyi."

"Ah." Bilerek başını salladı. "'Diğer ayakkabı' sendromu."

Gabe güldü. "Diğer Choux mu? Benim restoranım gibi mi?"

Onu hafifçe karnından dürttü. "Hayır, s-h-o-e, köpeğin değil. Demek istediğim, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorsun. Ve düşebilir de. Ama düşmeyebilir de." Omuz silkti. "Her iki durumda da yalnız değilsin."

Her zamanki gibi, ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu ve bu da onun söylemesi gereken şeyi gevşetmişti. "Tobin'in önümüzdeki hafta mahkemeye çıkması gerekiyordu." Ama piç kurusu bir anlaşma yapmıştı. Şartlı tahliye ihtimali olmadan yirmi beş yıl hapis. Parmaklıklar ardında bir hayatı hak ediyordu. Ölümü hak ediyordu.

Bu tür bir anlaşmayı kabullenmek zordu.

İç çekti. "Bundan rahatsız olabileceğinizi düşünmüştüm. Benim bakış açım göre onun tanıklığı, babanın kanıtı ve Ducote cinayetiyle birlikte Cresswell'in ömür boyu hapse girmesine neden oldu. Ve Tobin hapisten çıktığında, sosyal güvenliklerden yararlanmaya hak kazanacak."

"Yeterince uzun değil."

"Hayır, ama zaten o kadar uzun yaşamayabilir. Babasının yerleştirilmesine yardım ettiği o hapishane duvarlarının içinde pek çok insanla tanışacak. Peki ya Cresswell? Ona fazla zaman tanımıyorum."

Gabe kaşlarını çattı. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi kötü mü?" "Hayır. Seni insan yapar." Yukarı doğru eğildi ve bir

çenesine bir öpücük kondurdu. "Seni sevmemi sağlıyor."

Tekrar sakinleşti, onun sözleri ihtiyacı olan merhemdi. "Ben de seni seviyorum."

Kelimeler yeniydi. Onları ilk kez sadece birkaç hafta önce birbirlerine söylemişlerdi. Bunları yüksek sesle söylemek onları rahatlatmıştı.

Boğazlarını temizleyen Willa Mae'nin kaşları kalkık ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle durduğu yere baktılar. "Düğün için bir davetiye istiyorum."

"Düğün mü?" Cicely neredeyse çığlık atacaktı.

"Şşşt," dedi Molly. "Hepiniz susun. Henüz bana sormadı."

"Ama soracak," dedi Willa Mae sert bir baş hareketiyle.

Gabe sırtmasını engelleyemedi. Bu, hissetmeyi hiç beklemediği bir mutluluktan ve Tobin'in anlaşması hakkında hissettiği endişe şimdiden kötü bir hatıraydı. "Eğer

olur" -olmasını çok istiyordu ama acele etmemeye çalışıyordu-
"soruyu ve eveti kaydedip sana göndermeye ne dersin?"

"İyi edersin genç adam," dedi Willa Mae, sonra da neredeyse kaburgalarını kıracak bir sarılmayla onu şaşırttı. "Bize bu harika günü yaşatmak için restoranınızı kapattığınız için teşekkür ederiz."

"Benim için bir zevk," dedi içtenlikle. "Belki bunu yıllık bir şey haline getiririz."

Cicely, pasta standının en üst katındaki eklere ulaşabilmesi için Harper'ı kaldıran Manny'ye baktı. "Kendi yerini bulduğu için çok mutluyum."

"Ben de," dedi Gabe. "Gerçekten mükemmel bir aşçı." Ve bir gün mükemmel bir müdür yardımcısı olacaktı. Gabe'in güvenebileceği biri.

"Ah, burada kim varmış?" Gigi Teyze iki Houston'lı kadının yanında durdu. "Henüz tanışmadık. Ben Gabriel'in tante Gigi'siyim. Düğünle ilgili bir şeyler duymadan edemedim?"

"Ben Willa Mae Collins, bu da Cicely Morrow," dedi Willa Mae.

Gigi başını salladı. "Houston'dan gelen bayanlar. Hakkınızda çok şey duydum. Bu düğün de neyin nesi?"

"Sizi bilgilendireceğiz," diye söz verdi Cicely.

Ve böylece üçü de Molly ve onun aşk hayatının suç ortakları haline geldiler. Kadınlar düğünle ilgili her türlü şeyi konuşarak uzaklaştılar.

"Özür dilerim," dedi Molly'ye yüzünü buruşturarak, ama Molly sırtıyordu.

"Ne için? Bir gün bana videoda evlenme teklif edeceğine söz verdiğin için mi?"

Gözlerini devirdi. "huzurumuz kalmayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Molly onun kalçasına kendi kalçasıyla vurdu. "Barış çok abartılıyor. Yarattığımız bu hayatı haftanın her günü kabul ederim."

TEŞEKKÜRLER

Denizyıldızları-Christine, Cheryl, Sheila, Brian, Susan ve Kathy-tüm planlamalar ve başlıklar için. Hepinizi seviyorum.

Dominik Ciborowski tüm Fransızları kontrol ettiği için.
Merci beaucoup!

David Comardelle, beni bataklıkta sanal bir tura çıkardığınız için. Her şeyi çok gerçekçi yaptınız. Sizinle tanışmak ve bataklık turlarınızdan birine bizzat katılmak için sabırsızlanıyorum!

Marc Conterato, hem bu kitapta hem de gerçek hayatlarımızda tıbbi olan her şey için.

Şefler ve restoranlar hakkındaki bilgiler için Dominic Degeneffe.

Tina DeSalvo, New Orleans sevginizi, Katrina anılarınızı paylaştığınız ve beni sevimli aile üyelerinizle tanıştırdığınız için. Sen bir hazinesin.

Yazabilmem için tüm detayları yöneten Caitlin Ellis.

Andrew Grey günlük kelime sayım ortağım olduğu için. Kelimeler beynimden, parmaklarımdan ve sayfadan uçup gitti.

Sarah Hafer ve Beth Miller tüm düzenlemeleriniz için.

JoCarol Jones, Xavier'e Houston yakınlarında bir mahalle bulmama yardım ettiği için. Ve arkadaş olarak geçirdiğimiz uzun yıllar boyunca bana sarıldığın için.

Sonie Lasker, dövüş sanatları bilgin için. Seninle gurur duyuyorum, Bayan Harvard Mezunu. Kolay görünmesini sağlıyorsun.

Jim Nettles, silinen sabit diskleri geri yükleme konusundaki bilgiler için. Ve çok mantıklı olan Kurabiye Canavarı açıklaması için.

Nancy Northcott beni Jim'le tanıştırdığı için. 😊

New Orleans bilgisi için Farrah Rochon. Umarım adaşınızı tekrar görmekten keyif alırsınız!

Margaret Taylor, kadın polis memuru olmakla ilgili tüm büyüleyici bilgiler için -özellikle de kahramanım Molly gibi cömertçe donatılmış biri için. Sekiz uzun yıldır kemer ve omuz kılıfıyla ilgili olanı kullanmayı bekliyordum, LOL.

Claire Zion, Robin Rue ve Jen Doyle'a tüm desteğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi çok özledim!

Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

YAZAR HAKKINDA

Karen Rose, çok satan Sacramento, Baltimore ve Cincinnati serileri de dahil olmak üzere yirmi altı romanın ödüllü, 1 numaralı uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları yirmi üç dile çevrilmiş ve New York Times, Sunday Times (İngiltere) ve Almanya'nın der Spiegel en çok satanlar listelerinde yer almıştır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

